

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Karanlık Ayın Koruyucusu

ON İKİ EV SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

SHARON SHINN

YAYIN NO: 2143

KARANLIK AYIN KORUYUCUSU

Sharon Shinn

Orjinal Adı: *Dark Moon Defender*

İngilizceden Çeviren: İbrahim Aliuğ Isıgan

Editor: Burcu Karatepe

Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu

Sayfa Tasarımı: Pınar Demirhan Kuvrak

1. Basım Mayıs 2020

ISBN: 978 - 605 - 304 - 587 - 8

Sertifika No: 43949

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuyl Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıl yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretخانه Sokak No. 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemavuzlar Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Karanlık Ayın Koruyucusu

SHARON SHINN

Çeviren: İbrahim Altuğ IŞIĞAN

1. BÖLÜM

Kadın, kulübenin zemininde yüzüstü yatıyordu, uzun kahverengi saçları kanlı sicimler gibi toprak zemine yayılmıştı. Artık hareket etmiyordu, büyük olasılıkla ölmüştü. Ne bir çığlık atmış ne de merhamet dilenmişti. İşkencecilerinin ellerinde tutsak olduğu o iki saat boyunca tek bir kelime etmemişti. Kelti'ye, işkence etmek kadar onun hiç cevap vermemesi, konuşmaması da sinir bozucu gelmişti.

Bu onun ilk mistik avıydı ve işkence esnasında tiksinererek kendini oradakilere rezil etmekten endişe etmişti.

Rostiff, cansız kadını çizmeleriyle sertçe dürttü. "Hâlâ nefes alıyor mu? Biriniz nabzına baksın şunun," Diğer üç adamdan hiçbiri üstüne alınmadı, bunun üzerine Rostiff, Kelti'ye dönüp "Sen bak," dedi.

Kelti, kadının hırpalanmış bedeninin yanında diz çöktü ve boynunun arkasını bulmak için temkinli biçimde ellerini onun koyu saçlarının arasına daldırdı. Sonra da parmaklarını yara bere içindeki boynu boyunca kaydırarak kadının nabzını yokladı. İşte... sabit, zayıf, ama her şeyden daha inatçı görünen bir ritimle atıyordu hâlâ. *Beni öldürmek sandığınızdan çok daha zor.* Kelti, bir an için ürperdi. Kadının iyiliği için, onun biraz daha az inatçı olmasını diledi. Ne kadar çabuk ölürse, çektiği acı da o kadar çabuk dinecekti. Çünkü merhamet görmesi gibi bir olasılık kesinlikle yoktu.

Kelti, "Yaşıyor, Yüzbaşım," dedi ve bir sıçrayışta ayağa kalktı. "Öyleyse onu tekrar uyandırırım," dedi Rostiff.

Diğer köşeden boğuk bir hıçkırık sesi geldi. Herkes bu sesi duymazdan gelirken, Kelti o yöne doğru bir bakış fırlattı.

Mistiği bulmalarına yardım eden kadın, yerde yığılmış yatıyordu. İşlemekte ona yardım edecek kimi kimsesi olmayan bir karışık toprakta yaşayan bu kadının, kendini hayatta tutacak besini bulamadığı her halinden belliydi. Bir mistiği Lestra'nın adamlarına teslim etmek her zaman ödüllendirildiği için, onları önceki gün köyde görür görmez kadın onlarla anlaşmak istemişti. Fakat tıpkı Kelti gibi, engizisyonun yöntemlerine pek aşina değildi. Sorgulamanın bu kadar uzun ve kanlı olacağını tahmin etmemişti.

Diğer adamlardan biri, bir kova dolusu suyla öne çıktı ve suyu mistiğin başından aşağı boca etti. Mistik canlanıp öksürdü, sonra tekrar hareketsiz kaldı. Fakat dikkatle bakan Kelti, kaburgalarının inip kalktığını görebiliyordu. Hâlâ nefes alıyordu.

Rostiff kadının üzerine eğilerek onu sırtüstü çevirdi. Mum ışığında bile tüm yüzünün kesikler ve yara bereleler içinde olduğu görülebiliyordu ve düz renkli elbisesinin önü kan içindeydi. Elleri, aytaşları ile bezenmiş ince gümüş bir zincirle önden bağlanmıştı. Bu incelikteki bir zincir, sıradan bir kişiyi bile zapt edemezdi; o kadar inceydi ki, bir kadın dahi onu koparıp iki parçaya ayırabilirdi. Fakat aytaşları mistiklerin renlerini yakar ve güçlerini etkisiz hale getirirdi. Onları çaresiz yapardı. Onların büyü güçlerini ellerinden alırdı.

Dahası, onların yaşamlarını ellerinden alırdı.

"Şunu baştan alalım," dedi Rostiff, yüzünü genç kadına yaklaştırarak. İri ve her bakımdan sert oynamayı seven bir adamdı. Kemikli, keskin hatlı bir yüzü vardı, boğum boğum şişmiş kasları sertti ve amansız bir kişiliğe sahipti. Daha düne kadar Kelti, bu adama tapınma derecesinde bir hayranlık besliyordu. Onun saygısını kazanmayı istiyordu. Ancak şimdi, Rostiff'in yaptıkları karşısında bu kadar dehşete kapılmaktan utanç duyuyordu. Oysa

bu işlerle ilgilenmek tam da Solgun Anne'nin adamlarının işi değil miydi? Lestra, mistikleri her nerede yaşıyorlarsa bulup yok etme görevini onlara vermemiş miydi? Burada yerine getirdikleri şey, bizzat Ay Tanrıçası'nın kutsal addettiği bir görev değil miydi?

O halde neden bu genç kadının yavaş yavaş katledilmesini izlemek kendini bu kadar kötü hissettiriyordu?

"Senden sadece iki isim vermeni istiyorum," dedi Rostiff sakin bir ses tonuyla. Yine hançerini yerinden çıkarmış ve mistiğin sol gözüünün altına yaklaştırmıştı. Kadının yanağını zahmetsizce yarıp açabilir ya da onun gözünü çıkarabilirdi. *Ona bilmek istediği şeyi söyle işte*, diye hayıflandı Kelti içten içe. "İki büyücü arkadaşının adını ve onları nerede bulabileceğimizi söyleyeceksin, sadece bu kadar, iki isim, iki yer, ondan sonra seni serbest bırakacağım." diye devam etti Rostiff.

Mistik, o âna dek kapalı olan gözlerini açtı. Gözlerinin yeşili şimdi çamura bulanmış gibiydi, rengi sıradanlaşmıştı ve kadının çektiği acıdan dolayı, bir zamanlar sahip oldukları tahmin edilebilen pırıltıdan eser yoktu. O an, doğru düzgün odaklanabildiği bile söylenemezdi, çünkü onun üzerine tehditkâr şekilde eğilmiş olan Rostiff'e bakmıyordu bile. Bunun yerine bakışları odada bulunan diğer kişilerin üzerinde gezindi; Rostiff'in hemen arkasında, ilgisiz hatta sıkılmış gibi duran iki kıdemli askerin üzerinde. Sonra Kelti'nin hemen sağında duran, heves dolu, bedeni gerilmiş, ilk kez mistik kanı tatmanın heyecanını yaşayan daha genç bir askerin üzerinde. Sonra da Kelti'nin üzerinde. Kadın bir süreliğine bakışını Kelti'nin üzerinde tuttu, Kelti de nefesini. Bir an için ona bir şey söyleyeceği fikrine kapıldı: Ona bir mesaj fısıldayacaktı ya da onun adına arabuluculuk yapmasını isteyecekti. Kelti ona doğru bir adım yaklaştı. O ise uzağa bakmayı sürdürüyor ve o esnada göz kapakları titriyordu.

Rostiff kadının üzerine daha da yüklendi. "Tek bir isim," dedi keskin bir fısıltı ile. "Tek bir isim, tek bir yer ve sana hızlı bir ölüm bahşedeceğim."

Tam o anda, kulübenin kapısı patlarcasına açıldı ve birer gölge rüzgâr gibi içeriye dalıverdi. Kelti, şaşkın halde geriye doğru düştü. Ekibindeki diğer üyelerin silahlarına davranıp dövüş pozisyonu aldıklarını hissedebiliyordu.

Silahlarını kuşanmış ve savaşmaya hazır iki yabancı içeri dalıp holün yoluna tûneyivermişti.

"İşte tam olarak buradayım ve adım da Cammon," dedi davetsiz misafirlerden biri dağınık saçlarını geriye doğru savurarak. "Al sana bir mistik adı, yetmez mi?"

Rostiff, bir çığlıkla atılarak kılıcını davetsiz misafirin tam kalbinin ortasına doğu sürmeye başladı. Kelti yerinde donup kalmıştı, ancak diğer üç asker, kılıçları zayıf mum ışıığında sallana sallana, Rostiff'in peşinden gitti. *Birazdan toprağa yapışacak iki beden daha*, diye düşündü Kelti ve askerlerin üzerine yürüdüğü mistiğin, göz açıp kapanıncaya kadar gerçekleşeceğini beklediği kılıçtan geçirilme sahnesini izlemeye koyuldu.

Fakat kendine Cammon diyen adam, dans edercesine Rostiff'in kılıcından kurtuluverdi. Rostiff kılıcıyla havayı döverken de bu dansını sürdürdü. Kelti, hayranlıkla izliyordu. Kimse birkaç hamleden fazla Rostiff'ten kaçamazdı, Lestra birliklerindeki en çetin savaşçılar bile. Fakat Kelti'nin yaşlarındaki bu genç adam –neredeyse daha bir oğlan çocuğuydu ve bir kız gibi de inceydi– Rostiff'in indirmeye çalıştığı her darbeden, kâh eğilerek kâh sıçrayarak ustalıkla sıyrılıyordu.

O esnada silah arkadaşı, ilk kez mistik kanıyla tanışan hevesli genç askeri çabucak etkisiz hale getirmişti ve şimdi Lestra'nın emrindeki diğer iki kudemli askerle ateşli biçimde çarpışıyordu. Kelti, arkadaşlarına yardım etmek istediği konusunda emin, ancak kavgaya neresinden dahil olacağı konusunda kafası karışık biçimde, bir adım öne atıldı. Kılıçlar havada öylesine hızlı, öylesine acımasızca savruluyordu ki! Askerlerden birinin kalbine bir kılıç saplandı ve bir anda boğuk bir çığlıkla yere düşüverdi. Diğeri bunun üzerine bir küfür savurup daha güçlü şekilde sal-

dırmaya başladı. O kadar seri ve güçlü kılıç darbeleri indiriyordu ki Kelt'nin bu manzara karşısında başı döndü. Fakat yabancı, dövüş konusunda alt edilemeyecek kadar iyiydi. Birkaç küfür, inleme ve hamleden sonra, gümüşten tek bir huzme havada hızla süzüldü ve ardından üçüncü asker de yeri boyladı.

Savaşçı hızla tek ayağının üzerinde döndü ve bakışlarıyla etrafı kolaçan etti. Ortağından daha cüsseli biriydi, ondan beş altı yaş daha büyük, sarışın, sakalsız temiz yüzlü biriydi ve mertliği adeta alnında yazıyordu. Bir an için Kelt'i yi süzdü, onun bir tehdit oluşturmadığına karar getirdi ve sonra yerdeki mistiğe ve köşede oturup ağlayan köylü kadına baktı. Sonra da Cammon ve Rostiff arasında hâlâ devam eden şiddetli ama henüz sonuca bağlanmamış dövüşe dikkat kesildi. Kanlı kılıcı havada, öne doğru atıldı ve Cammon'ın yanında yerini aldı. Kelti nefesini tuttu; seyretmekten, herhangi bir sonuç için umutlanmaktan korkuyordu. Rostiff birkaç küfür ve hakaret savurdu, ama sarışın savaşçı yanıt vermedi. Bu ikisi kılıçlarını karmaşık bir vur kaç örüntüsü içerisinde çarpıştırırken, Cammon geriye doğru çekilmeye başladı, bunu yaparken silahını hâlâ hazır olda tutuyordu, fakat ona ihtiyacı olmayacağını düşündüğü de rahatlığından belli oluyordu.

Gerçekten de bir daha kılıcına ihtiyacı olmadı. Bir atılım, bir çarpışma ve acı dolu bir çılgılık sonunda Rostiff, diğer cesetlerin üzerine yığılıverdi.

Kelti ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu. *Yerde dört ceset var. Mistik ise hâlâ hayatta.*

Genç ve ateşli savaşçı, başka düşmanlar ararcasına bir kez daha etrafında döndü, fakat yoldaşı başını salladı. "Başka kimse kalmadı," dedi Cammon. "Yolda destek kuvvetleri de yok."

Diğer adam, kılıcının kanlı ucunu Kelti'ye doğru çevirerek "Peki bunu ne yapalım? Sence sorun çıkarır mı bize?" diye sordu.

Cammon, Kelti'yi uzun uzun düşünceli biçimde süzdü, Kelti ise o esnada soğuk terler dökerek onun için felaket anlamına gelecek bir kararın çıkmasını bekledi. Bu gece herkesi yanı yolda

bırakmıştı. Yanında çarpışması gereken Rostiff'i, hizmet edeceğine yemin ettiği ve ona inanıp güvenen Solgun Anne'yi ve hiç kimsenin görmeyi hak etmeyeceği korkunç işkencelere maruz kalan perişan haldeki mistik kızı.

"Zararsız bu," dedi Cammon.

"Solgun Anne'nin renklerini taşımadığına göre öyle olsa gerek," diye onayladı ortağı.

Cammon'ın yüzüne garip bir gülümseme yayıldı. Hâlâ Kelti'ye bakıyordu. "Bu gece olanları görünceye kadar Ay Tanrıçası'nın hizmetinde bir asker olmanın ne anlama geldiğini tam olarak bilmediğini düşünüyorum. Bunun gibi geceler görmeye yüreği fazla dayanabilecek biri değil o."

Kılıç ustası bir kez daha onaylayan bir ses çıkardı ve sonra yerde yatan mistiğin yanına diz çöktü. "Peki, bu kadının durumu hakkında bir şey söyleyebilir misin? Yaşıyor mu hâlâ? Yaşama ihtimali ne?"

Cammon da yanına diz çöktü. "Yaşıyor hâlâ, ama önce lütfen zincirlerini çözer misin? Biliyorsun, ay taşlarına dokunamıyorum."

Kelti bir kez daha ürperdi. Bu kendine has genç adam da bir mistikti elbette. Büyük olasılıkla da okuyucu dedikleri cinsten bir mistik. Bunlar zihninizden geçen düşünceleri yakalayabilir, ne düşündüğünüzü ve ne hissettiğinizi bilebilirlerdi. Gecenin bir yarısında, ormanın derinliklerindeki ıssız bir kulübeyi nasıl bulabildi ki bu iki kişi? Bu kadar kritik bir anda onları bu yöne ne getirebilmişti ki? Yoksa bu genç adam, kadının tüm sessizliğine ve onca uzaklığa rağmen acısını hissetmiş miydi? Böyle bir şey gerçekten mümkün müydü?

Gerçekten böyleyse de Lestra, mistiklerden ve onların dostlarından korkmakta haklı değil miydi?

Justin ince zincirleri iki hızlı el hareketiyle koparıverdi. Cammon, kadının hareketsiz gövdesinin üzerine eğildi, ellerini en kötü kesiklerin üzerinde gezdirmeye ve kadının kulağına anla-

şılman bazı kelimeler mırıldanmaya başladı. Kadın, az önceki kılıç dövüşü esnasında gözlerini kapatmış olmalıydı ve şimdi onları açmıyordu. Fakat Kelti göğüs kafesinin düzenli aralıklarla inip çıkışını görebiliyordu. Hâlâ yaşıyordu, hâlâ nefes alıyordu.

“Ölmemesi mucize,” dedi Justin, “yaraları çok ağır.”

“Çok güçlü biri,” dedi Cammon, “hatta hayranlık verici, çünkü kendi kendini bile iyileştirmek için kullanabildiği iyileştirici bir gücü var.”

“Bu diğer mistiklerde olmayan bir özellik,” dedi Justin.

“Biliyorum.”

“Peki, ne kadar sürede kendini iyileştirir? Sence birkaç dakika içerisinde ayağa kalkar mı?”

“Yok, o kadar hızlı değil.”

“Ne kadar peki? Yanında çok fazla kalamayız, buna zamanımız yok.”

Anlık bir çıkışla köşedeki ağlayan kadın, mistiğin ayak ucuna geldi. “Ben bakarım ona” dedi, titrek bir sesle.

“Sen mi?!” diye patladı Kelti ve ileri atıldı. Herkes dönüp ona baktı, ama kendini durduramayacak kadar sinirlenmişti. “Ona tuzak kurup Lestra’nın adamlarına sattın!”

“Biliyorum, biliyorum” diye hıçkırdı kadın. “Para için yaptım, fakat onu öldürmeye çalışacaklarını hiç düşünmemiştim. Sadece onu biraz korkutacaklarını sandım, ağzından birkaç laf alıp onu bırakırlar diye düşündüm. Kötü niyetim yoktu, Solgun Leydi’nin gümüş gözü üzerine yemin ederim!”

“Bu insanlar karşısında böyle bir yemin sana pek bir şey kazandırmaz,” dedi Justin kuru bir ses tonuyla.

Kadın oradan kalkıp diğerlerinin yanında diz çöktü. “Lütfen, ona yardım etmeme izin verin,” dedi. “Telafi etmem gerek bunu, lütfen.”

Justin arkadaşına baktı. “Ne diyorsun? Ona güvenebilir miyiz?”

Cammon, bakışlarını yaralı mistikten hiç çekmedi. “Şu an

doğruyu söylüyor," diye yanıtladı, "fakat ne kadar süreliğine bizim safta kalır kestiremiyorum."

Justin, iç çekti. "O halde bir süreliğine kalıyoruz burada."

"Bir günden fazla sürmez iyileşmesi," dedi Cammon. "Gücünün bedeni içinde dolanıp onu iyileştirmesi hayret verici."

"Kim o, biliyor musun? Ne büyüsü bu?"

Cammon başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmedim. Bunu ben de ona sormayı çok istiyorum. Keşke adını da öğrenebilsem."

Diğer kadın, sunabildiği bir şey olduğuna sevinircesine ileri atıldı. "Adı Lara."

"Peki, onun hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordu Cammon.

Kadın başını iki yana salladı. "Pek bir şey bilmiyorum. Bu yaz, komşularımdan birinin sebze bahçesinde yardım etti. Ürün daha önce hiç görmediğimiz şekilde büyüdü. Kocaman ve lezzetliydi hepsi. Herkes şaşıtı kaldı, adeta büyüldü, ama ben korktum, bunu ancak bir mistiğin başarabileceğini anlamıştım."

Cammon, yüzünde öfkeyle kadına baktı. "Peki, bu kadın sana ya da sevdiklerine ne kötülük etti de onu Lestra'nın adamlarına teslim ettin?"

"Ama o bir *mistik*," dedi kadın ve ağlamaya başladı. "Herkes korkar onlardan, kötüdür onlar."

"Düşünebileceğimden ve isteyebileceğimden çok daha fazla mistikle karşılaştım şu hayatımda, fakat özellikle *kötü* olarak nitelenebileceğim bir tanesine bile denk gelmedim," diye söylendi Justin. Özellikle de kendilerine en ufak bir zarar vermemiş kişileri avlayıp öldürmeye çalışan bu adamlara kıyasla. Gerçekten dünyaya kötülük salan kişiler arıyorsan, Solgun Annenin Kızları'na ve onlar adına savaşan askerlere bak."

Kadın hâlâ ağlıyordu. "Ne yapacağım ben şimdi?" diye hıçkırdı. "Evimde asker cesetleri ve yaralı bir kadın var. Bir de o! O!" Kelci'yi işaret ediyordu ve sesi histerikleşmeye başlamıştı. "Ma-

naşıra dönüp Lestra'ya yaptıklarını anlatacak ve askerleri *benim* peşime düşecek!"

Mistik ve arkadaşı, oradaki varlığını hatırlayarak Kelti'ye döndü. "Evet, ne yapacağız gerçekten onunla?" diye sordu yanıt konusunda ısrarlı bir sesle. "Bırakalım da manastırına döndüğünde burada olup bitenleri mi anlatsın? Lestra'nın, cadı avına çıkmış dört askerinin öldürüldüğünü duymasına bir itirazım yok, bu sayede belki adamlarını canının istediği gibi oraya buraya yollayamayacağını öğrenir. Fakat benim bu bölgede olduğumu öğrenmesini hiç istemem ki onu bırakırsak, bunu murlaka anlatacaktır."

Kelti dizlerinin üzerine çöktü ve yalvarırcasına ellerini kavuşturdu. Şimdi hepsi sert toprak zeminde dizlerinin üzerindeydi: dört ölü asker, yaralı mistik, ağlayan kadın, intikamcılar ve Kelti. "Lütfen beni öldürmeyin," diye yalvardı, "ne isterseniz yaparım, canımı almayın."

"Yaşamayı hak etmiyorsun," dedi Justin sert bir sesle. "Arkadaşlarınla beraber yapmaya kalkıştığınız şeye bir bak. Savunmasız bir kadına işkence ettiniz, onu neredeyse öldürüyordunuz! Hangi akla hizmet *böyle bir şey* yaparsınız? Neden kalkışır insan böyle bir işe?"

"Tanrıçamız..." diye kekeledi Kelti, bütün felsefeyi bir çırpıda anlatabilmek istedi, ama sözcükler boğazına takıldı. *Tanrıçamız mistiklerden tiksiniyor. Tüm sadık takipçilerinden mistikleri yeryüzünden silmesini istiyor.* Manastırdayken bunlar ona ne kadar da anlamlı gelmişti.

Oysa bu gece bütün o şiddet ona ne kadar da anlamsız görünmüştü.

Justin, Lara'nın bedeni üzerinden ona doğru eğildi, öfke doluydu. "Başkasına kötülük yapılmasını isteyen bir tanrıçanın kendisi kötüdür," dedi ters bir şekilde. "Böyle bir tanrıçaya hizmet etmeyi kim ister?"

Cammon'dan tuhaf bir ses çıktı. Kelti, genç adamın kahkaha-

sını bastırmaya çalıştığını anladı. “*Sen* misin bunu diyen? Tanrılar hakkında bir ders, hem de *senden*? Bunu anlattığımda kimse bana inanmayacak.”

Justin geriye yaslandı tekrar, yüzünde bir sırtış belirdi. “Anlatma o zaman” dedi.

“Bir saniye,” dedi Cammon, “galiba kendine geliyor.” İyice Lara’nın kulağına doğru eğildi. “Beni duyuyor musun? Daha çabuk iyileşmen için sana nasıl yardımcı olabiliriz?”

Lara, kahverengi yeşil karışımı gözlerini açıp ona baktı. Cevap vermemesinde şaşılacak bir şey yoktu, Rostiff’in ona tüm yaptıklarına rağmen bütün gece tek bir kelime etmemiştii. Fakat yine de Cammon’la iletişim kurmuş olmalıydı, çünkü o başını sallayıp onun üzerinden diğerlerine bakıyordu. “Zamana ihtiyacı varmış. Bir, bilemedin iki gün içerisinde tekrar kendi başına hareket edebilecek duruma gelecekmiş.”

“Öyleyse onu bırakabilir miyiz? Bir de bununla mı?” Justin eliyle Lara’yı tuzağa düşüren kadını işaret etti; konuşmasında iğrendiğine dair bir tını vardı. “Güvenli olur mu bu?”

Cammon başını iki yana salladı. “Ben de pek ikna olmadım.”

“Ben ona bakarım,” dedi Kelti.

Kulübedeki herkes bu sözlere şaşırdı, buna Kelti’nin kendisi de dahil. Herkes gözlerini ona sabitlemişti, hatta Lara bile boş bakışlarını ona çevirmişti. “Bakarım,” diye yineledi Kelti.

Justin onu kuşkuyla süzdü. “Tabii ya, sonra da Lumanen Manastırı’na döner ve efendin olan kadına zayıf düşmüş bir mistiği nerede bulabileceğini söylersin.”

Kelti başını salladı. “Hayır, Lumanen Manastırı’na dönmeyeceğim. O yaşam felsefesiyle işim bitti.”

Justin hâlâ alay edercesine bakıyordu, fakat Cammon onu durdurdu. “Sözleri samimi,” dedi mistik, “ona güvenebiliriz.”

Kelti, Justin’in buna inanmayıp kendisiyle alay etmeyi sürdürmesini bekledi, ancak öyle görünüyordu ki yüreklere korku salan bu kılıç ustası, genç ve çelimsiz mistiğin her söylediğini te-

reddütsüz kabul etmeye hazırды. “O zaman buradaki işimiz bitti mi? Yolumuza devam edebilir miyiz?” diye sordu.

“Önce cesetleri dışarı çıkarsak fena olmaz,” dedi Cammon.

Justin, “Masumları Lestra'nın adamlarına satan bir insan, evinde cesetlerin çürümesini hak eder aslında” diye homurdandı.

“Fakat burada iyileşmeye çalışan bir mistik bunu hak etmez, değil mi?” dedi Cammon nazikçe.

Justin başıyla onayladı ve ayakları üzerinde doğruldu. “Hadi o zaman, kazmaya koyulalım.”

“Biraz daha onun yanında kalacağım,” dedi Cammon.

Justin başını Kelti'ye çevirdi. Gözleri açık kahveydi ve zekâ ile parlıyordu. “Piyango *sana* çıkmış gibi görünüyor,” diye alaycı bir kahkaha attı.

Kelti biraz kararsız göründü. “Ta... tamam” diyebilirdi sadece. Artık resmen misafiri olduğu kadına dönüp “Kürek var mı bu evde?” diye sordu.

Kadın sızlanarak doğruldu ve onları kulübenin dışına yönlendirdi. Gecenin serinliği Kelti'nin teninde kadifemsi bir his bırakıyordu, çünkü mevsim henüz yaz sonuydu ve gündüzleri hâlâ aşırı sıcak olabiliyordu. Fakat kulübenin içindeki hava, ter ve kan kokusuyla dolmuştu. En ufak bir esinti bile insana iyi gelir ve onu tazelerdi.

Kadının yerini gösterdiği aletleri aldılar. Kırık saplı eski bir kürekle paslanmış birkaç mala. Ardından cesetleri gömecekleri yeri belirlediler. “Ben gidip biraz su ısıtayım,” dedi kadın iyimser bir sesle.

“Öyle yap sen” dedi Justin kayıtsızlıkla. Kazmaya başlamıştı bile.

Kelti, Justin'in bu işe de tıpkı kılıç dövüşündeki gibi bir enerji ve yoğunlukla girişmesine hiç şaşırmadı. Bu adam hiç de yarım yamalak iş yapan birine benzemiyordu. Fazla geçmeden, iyi bir ritim yakaladılar ve Justin kürekle yerden koca koca toprak parçaları çıkarırken Kelti de dökülen artıkları el çabukluğuyla yana

itiyordu. Sadece bir kere duraksadı, o da o an yapmakta olduğu şeyin ne olduğunu düşündüğü kısacık bir andı: *Eşlik ettiği dört kişinin mezarını kazıyordu.*

Günün böyle bitebileceği aklının ucundan geçmezdi.

“Ne kadardır Lestra’nın adamlarıyla birliktesin?” diye sordu Justin uzun bir süre sessizce kazdıktan sonra. Sesi çok sıradandı, hiçbir olumlu ya da olumsuz ton barındırmıyordu. Kelti, bu adamın koyu elbiselerinin altındaki kaslarının olağanüstü güçlü olduğunu düşündü.

“Aşağı yukarı dört aydır” diye yanıtladı Kelti. Sesinin sakin ve alçak çıkmasına özen gösteriyordu.

“Mistik avına ilk kez mi katıldın?”

“Evet. Bilmiyordum böyle olduğunu, ben...” Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Belki de bir açıklama yoktu. Sustu sonunda.

“Birinin canını almak sanıldığından çok daha zordur” dedi Justin. “Onun bunu hak ettiğinden yüzde yüz emin olsan bile.”

“Sen yaptın ama,” dedi Kelti kısık bir sesle, “Rostiff’i ve diğerklerini öldürdün.”

Justin bir şeyler homurdandı, toprağı kazmakla ilgili olmaktan ziyade söylediklerine bir çeşit yanıt gibi geldi bu Kelti’ye. “Seni öldürmeye çalıştıklarında daha kolaydır,” dedi Justin sonunda.

“Bu işte nasıl bu kadar ustalaştın peki?” diye sordu Kelti dayanamayarak. “Rostiff’le başa çıkabilen hiç görmemiştim şimdiye kadar, her düelloyu kazanırdı. Sen bir de üç kişiyle dövüşüp onları hakladıktan sonra onu alt edip öldürdün.”

Justin bir an için duraksadı ve karanlığın içinde ona baktı. “İşim bu benim,” dedi sakince. “Dövüşmek. Bunun için yaratılmışım. Benden daha iyi olan sadece üç dört kişi biliyorum. Kaldı ki onları bile bir iki kere yenmişliğim var.”

“Kimse bu kadar iyi dövüşemez,” diye fısıldadı Kelti. “Tabii eğer sen de bir mistik değilsen? Savaşçı bir mistik misin?”

Justin’in buna verdiği tepki, homurdanmadan çok kahkaha-

yı andırıyordu. Yeniden kazmaya başladı. "Yok, yok. Gerçi eğer büyülü güçler isteyebilseydim, istediğim güç gene bu olurdu. Soğukkanlılık ve böyle kılıç taşımaya yarayan kuvvetli bir kol. Herkesle dövüşme ve herkesi yenme kabiliyeti."

"Eh, bunların hepsine sahipsin," diye mırıldandı Kelti.

Justin içtenlikle güldü. "Sen ne yapacaksın bundan sonra peki?" diye sordu Kelti'ye. "Yani şu mistik, Lara, iyileştikten ve yoluna devam ettikten sonra diyorum. Madem manastıra dönmeye karar verdin."

"Kesinlikle dönmeyeceğim oraya," dedi Kelti hızlıca.

Kelti bir an için durup düşündü. Sekiz kardeşten ki çoğu erkekti, yedincisiydi ve bunların yarısını bile alamayacak kadar küçük bir evde büyümüştü. O kalabalık koğuşların bile ona ferah görüldüğü, Lestra'nın davasına katılan herkesin Gümüş Leydi'nin hizmetinde bir savaşçı olacağı için herkesin onu bağrına bastığı manastıra kabul edildiğine o kadar memnun olmuştu ki o yüzden. Ancak şimdi ne Lumanen'e dönebilirdi ne de baba evine.

"Evime de dönmeyeceğim," dedi sonunda. "Başka bir yer bulacağım kendime, neresi bilmiyorum henüz. Çalışabileceğim bir yer."

"Kılıç kullanmayı biliyor musun? Bu gece seni dövüşürken görmedim, o yüzden bir şey söyleyemiyorum."

"Pek iyi değilim," diye itiraf etti Kelti, "fakat öğreniyordum, iyiye gidiyordu."

"Kral yeni bir ordu kuruyor," dedi Justin normal bir ses tonuyla. "Kendine bir yer arıyorsan belki işine yarar."

Kelti az kalsın elinden malasını düşürüyordu. "Bir ordu kuruyor ha..." Bu düşünce onu alıp götürdü bir an için.

Justin omuz silkti ve kazmaya devam etti. "Birçok insan yeni bir savaşın başlayacağını düşünüyor. Bunlardan biri de Kral Baryn. Askerlerinin bir kısmı Ghosenhall'daki sarayda eğitim görüyor, diğerleri ise Merrenstow naibliğinin topraklarındalar.

Düzenli bir iş, iyi para ve gurur duyabileceğin bir görev: Kralı savunmak.”

Bugüne kadar böyle bir kariyere atılmak Kelti'nin aklının ucundan dahi geçmemişti. Ancak şimdi, bu sözcükler Justin'in ağzından dökülür dökülmez bunu yapmayı çok ama çok arzulamıştı. Ancak hayıflandı da. “Kral istemez ki bunu, benim gibi birini ne yapsın?” diye acı acı konuştu. “Lestra ondan nefret ediyor, o da Lestra'dan. Kız kardeşler adına savaştığımı öğrenince asla ordusuna katılmama izin vermez.”

Yok daha neler, der gibi kahkaha attı Justin. “Bir kere hesap verdiğin kişi doğrudan kral değil, eğer gerçekten orduya katılacak olursan bir çavuşa hesap verirsin, o da Lumanen Manastırı yerleşim planını bildiğini ve bu bilgiyi onunla paylaşmak istediğini duysa çok memnun olur. Seni alıp almayacaklarına gelince...” Justin omuz silkti. “Birçok kişi davalara katılıp sonra bu davanın haklı olmadığını fark etmiştir. Fakat seni uyarmam gerek, sadık olman gerekir. Durmadan taraf değiştiremezsin, yoksa insanların sana güveni kalmaz. Gerçekten inanabildiğin kişiyi veya davayı bulup ne olursa olsun ona sadık kalmalısın. Sadakat gösteremiyorsan, senden asla adam olmaz.”

Rostiff de onu ve köydeki diğer çocukları ordusuna katılmaya ikna etmeye çalışırken Kelti'ye böyle şeyler söylemişti ve bütün o sözcükler o zaman da kulağa harika gelmişti. “Peki nasıl anlıyorsun...” dedi Kelti adeta kekeleyerek, “nasıl anlıyorsun bunun ve sadece bunun doğru dava ya da kişi olduğunu? Kralı hiç görmedim ben. Onun adına öldürmek neden Lestra adına öldürmekten daha iyi, söyleyebilir misin?”

Justin başıyla onayladı, gerçekten haklı bir soruydu bu. “Bunu anlamak kolay olmuyor. Birini öldürmek ise daima kötü hissettirmeli. Fakat bunu yapanların karşısında sessiz kalıp karşılık vermemek seni daha da kötü hissettirmeli. Her zaman için en son çare bu olduğu için, savaştığı hissini veren birinin yanında savaşmalı.”

Kelti elindeki malalardan birini yere attı ve çamurlu eliyle gözlerini ovuşturdu. Bir an için kendini o kadar yorgun hissetmişti ki. Ne trajik bir gece geçirmişti. Duyguları bir uçtan diğerine savrulup durmuş; ağır işlerle, dahası ağır düşüncelerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de gece boyunca yaralı kadınla ilgilenmesi gerekecekti. “Artık Lestra adına savaşmak istemiyorum,” dedi alçak bir sesle.

Justin başıyla onayladı. “O halde Ghosenhall’a git ve kralın askeri ol.”

“Peki, sen?” Kaygılı bir sesle sormuştu bu soruyu. Justin’in bu bölgeye geldiğinin Lestra tarafından bilinmesini istememesi belki gizli bir görevle geldiği ve böyle sorular sorulmasını istemediği anlamına gelebilirdi. “Sen de kralın askeri misin?”

Justin yüksek sesle güldü. “Ever,” diye onayladı, “tam olarak öyle.”

Justin, üzerindeki siyah paltoyu öylesine kıvrak bir hareketle aralayıp tekrar kapattı ki Kelti bunu belki sadece hayal bile etmiş olabiliirdi. Ancak o birkaç saliselik aralıkta Kelti, Justin’in gururla taşıdığı o altın armayı gördü: Siyah bir zemin üzerinde geçit töreninde yürürcesine poz veren üç altın aslan. Yerine tüneyip kaldı, malaları tutan elleri gevşedi, ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Justin’in bu kadar iyi kılıç kullanmasında, sadakatinde ve büyük davaları böyle yüceltmesinde şaşılacak bir şey yoktu: Her biri özenle seçilmiş ve görevi kralı koruyup onun her istediğini tereddütsüz yerine getirmek olan elli kişilik özel bir savaş gücünün parçasıydı.

O bir Kral Gezginiydi.

2. BÖLÜM

Justin ve Cammon, gece yarısından az önce Neft'e varmış ve yol kenarında kamp kurduktan çok sonra uykuya dalabilmişti. Justin'in uykusu normalde hep hafif olurdu, daima tetikteydi; özellikle de seyahat halindeyken ve başında nöbetçiler yoksa. Fakat Cammon'ın olağanüstü güçlerine güveniyor ve bir tehlikenin gelmesi halinde onun bunu sezeceğini biliyordu, o yüzden kendisini rüya bile görmediği deliksiz bir uykuya bırakmaya izin verdi. Önceki gecenin bütün o olayları, Lestra'nın elinden bir mistik kurtarmaları, amansız kılıç düelloları, gece yarısından çok sonrasına sarkan mezar kazma işleri ve bunu izleyen ay ışığı altındaki yolculuk, ikisini de çok yorgun düşürmüştü. Yine de Justin sonunda uyanıp da kalktığı anda saatin geç olduğunu görünce biraz sinir oldu.

Zaten bütün bu seyahate sinir oluyordu. Sinir olmak aslında yanlış kelimeydi, yeterince güçlü ifade edemiyordu. Kızgın kelimesi ise fazla güçlüydü. Tayse bu görev için onu önerdiğinde şiddetle itiraz etmişti. Oradan oraya gezen yevmiyeci bir işçi kırlığında, Lumanen Manastırı'nın dibindeki Neft şehrine gitmesi istenmişti. Orada, gelip giden manastır muhafızlarını gözlemleyip davranış örüntülerini inceleyecekti. Coralinda Gisseltess yeni bir ordu mu kuruyordu? On İki Ev'in soylu marlordlarıyla ittifak mı kuruyorlardı? Kimi istihbarat bilgilerinde iddia edildiği gibi,

mistiklere sempati besleyenlerin evlerine gece yarılarında adamlarını yollayıp oraları yakıp yıktırıyor muydu? Solgun Annenin Kızları adlı dini tarikatın başına geçtikten sonra kendine rumturaklı Lestra unvanını veren Coralinda Gisseltess, gerçekten de krala karşı bir ihanet planı mı işletmeye başlamıştı?

Justin onun faaliyetleri hakkında casusluk yapılması gerektiği fikrine katılıyordu kuşkusuz, fakat bu görevin verildiği kişilerden biri olmak istemiyordu. O, orduların eğitildiği, kararların verildiği ve savaşa hazırlık üsrüne odaklanıldığı Ghosenhall'da olmak istiyordu.

Arkadaşlarından ve diğer Kralın Gezginleri'nden ayrı olarak bir başına kalmak istemediği için bu göreve itiraz ettiğini söyleyememişti. Gerçi Tayse bundan şüphelenmişti, ama Justin açıkça itiraf edememişti.

"Senden başkası olmaz," demişti Tayse. "Şehri çok iyi biliyorsun, manastıra da aşinasın. Ayrıca Coralinda Gisseltess'e rakip olarak saygı duyuyorsun, bu nedenle onun eline düşmeyecek kadar dikkatli olursun."

"Hangi gezgin dikkatsiz olur ki?" diye söylenmişti Justin, ancak hemen o an Tayse'in altı ay önce böyle bir dikkatsizliğe düştüğünü anımsamıştı. Bir an için duraksamış, Tayse'in ironik gülümseyişini görüp sırtıtmaya başlamıştı. "Yani *başka hangi* gezgin dikkatsiz olur ki?"

"Bence başka hiçbir gezginde olmayan bir memnuniyetsizlik havası yayma kapasiten de var," diye ekledi Tayse. "Evet, tam olarak şu anki yüz ifaden. Seni kim görse, çavuşuyla iyi geçinemediği için zengin bir adamın yanındaki işten çıkan bir tatminsiz olduğunu düşünür. Senden şüphelenip seni daha fazla kurcalamak kimsenin aklına gelmez."

"Moxer veya Brindle da en az benim kadar suratsız," diye karşılık verdi Justin, "onlardan birini yolla."

"Sana daha çok güveniyorum bu konuda," dedi Tayse ve bu sözleriyle konu kapandı. Tayse bundan on iki yıl önce Justin'i

birliğe seçtiğinde, Justin'in tek istediği şey onun saygısını kazanmaktır. Her ne kadar kralı korumak ve onun çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmak için yemin etmiş olsa da, Justin, uğruna öleceği kişinin, bütün çabalarının altında fikir ve görüşlerinin yattığı Tayse olduğunu biliyordu. Eğer gerçekten kralın hayatını kurtarmakla Tayse'in hayatını kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, kralinkini kurtarırdı, ama bunu da Tayse bunu ondan bekleyeceği için yapardı.

"Sürekli yalnız kalmayacaksın" diye açıkladı Tayse. Sana, topladığın bilgileri güvenli bir şekilde aktarabilmen için belli aralıklarla ulaklar yollayacağım. Ayrıca yanında istediğin birisini de götürebilirsin istersen."

"Yalnız kalmak benim için sorun değil," dedi Justin.

Tayse sırtıp cevap vermedi buna. "Ayrıca Senneth da birkaç ay içerisinde yeterince bilgi toplayacağına inanıyor, yani çok uzun süre ayrı kalmayacaksın."

"Gerçekten sorun değil yalnız kalmak," diye ısrar etti Justin. Oysa kendisi bile en son ne zaman tek başına göreve çıktığını hatırlamıyordu. Ghosenhall sokaklarında hırsız ayaktakımıyla takıldığı eski günlerde bile arkasında hep dostları olmuştu. Gezinlere katıldığından bu yana ki bu Tayse'in onu keşfetmesinden beş yıl sonra olmuştu, tek bir gününü veya gecesini bile yalnız geçirmemişti.

"Gezinlerin hiçbiri yalnız kalmayı sevmez," dedi Tayse ciddi bir sesle. "Buna ben de dahilim. Yanında güvенеbildiğin bir yoldaşın bulunmasına, birinin yaptıklarının arkasında ve yanında durmasına alışıyor insan. Ancak bu göreve tek başına çıkmanın doğru olacağını düşünüyorum. Son zamanlarda çok fazla dikkat çekti. O yüzden gizlilik içinde hareket etmek zorundayız. Ortallığı ayağa kaldırmadan ve dikkat çekmeden yapılması gerekiyor."

Justin, dalga geçerek gözlerini devirdi. "Senneth'ı yollayamıyorsun demek ki," dedi. "Hanımefendi ortalığı yakıp yıkardı."

"Ayrıca Coralinda Gisseltess onu tanırdı da," diye ekledi Tayse,

iç geçirirken gülümseyerek. "Ayrıca beni de tanırdı. Ayrıca Lestra hakkında bilgi toplamak için Neft'e yollamak istediğim kişi de sensin."

Justin'e de böylece oraya gitmek düşmüştü.

İsteseydi, Gezginler'den seçtiği herhangi birini yanında götürebilirdi, hepsi de arkadaşydı ve onunla gitmekten çekinmezlerdi. Fakat o Cammon'a sormayı tercih etti. İlginç bir durumdu bu. Tayse, Senneth, Cammon, Kirra ve Donnal'la geçen kış çıktığı yolculuktan bu yana, hiç kimseyle arkadaşlığı bu beşliyle olduğu kadar derinleşmemişti. Hayatında gördüğü en sinir bozucu kadın olan Kirra bile olsa, mutlaka o beşliden biri ile yola çıkmak isterdi. Justin bunun niye böyle olduğunu sorgulamıyordu. Kendi duygularını pek tartmazdı genelde. Sadece Cammon'ın onunla gelmeyi kabul etmesine sevinmişti.

Cammon, şimdi Neft'in etrafını ilgiyle süzerek atını onun yanında sürüyordu. İnsanlarla dolup taşan ve kalabalık pazar yeri olan şehirlere daha büyüktü, ama elbette ki Ghosenhall'la kıyaslanamazdı. "Pek de değişmemiş son gelişimizden bu yana," diye yorum yaptı genç mistik. "Bak, geçen gelişimizde gördüğümüz Solgun Anne Anıtı hâlâ orada. Civardaki pencerelerin de aytaşları ile süslendiğini görüyorum. Şu tarafta da manastıra yeni katılmış üyeler, gelen geçen yolcuları durduruyor."

Justin yumuşak eğimli tepeye doğru bakıp dört tane genç kız gördü, bunlar beyaz elbiselere bürünmüş biçimde yol kenarında durup gelen geçenlere selam veriyorlardı. Bazı yolcular durup kızların uzattığı elleri tutup Solgun Anne'nin kutsamalarını kabul ediyordu. Diğerleri ise mesafeli şekilde selam veriyor ya da hiç bakmadan yollarına devam ediyor ve tanrıça adına yapılan çağrılan görmezden geliyordu. Justin, geçen gelişlerinde bu kızların arkalarında askerlerin olduğunu ve bunların kimlerin tanrıçanın selamını alıp almadığına dikkatlice baktıklarını hatırladı. Gruplarındaki dört mistiğin kızlara ellerini uzatmaması epey bir dikkat çekmişti o zaman. Fakat Solgun Anne'nin Kızları aytaşından yapılma yü-

zükler ve bilezikler takmıştı, mistikler bu taşlara dokunamıyordu.

"Geride kal sen," dedi Justin, "bu aptal taşlar yüzünden canın yansın istemezsin."

Cammon sırttı. "Uzak durmayı başarabilirim sanırım," dedi, "bu konuda hata yaparken yakalanmam pek mümkün değil."

"Dur bakalım, günün birinde sana birisi bir sürpriz yaşatacık," diye kendisi de sırtarak karşılık verdi Justin. "Buna bizzat şahit olurum umarım."

Kalabalık sokaklardan geçerek yollarını buldular ve kent his-sini yavaştan almaya başladılar. Ticaretin büyük kısmı, en işlek yerler olan kavşaklarda gerçekleşiyordu ve bu caddelerin köşeleri dükkânlar, tavernalar ve konaklama yerlerinden geçilmiyordu. Pazar bölgesinin kuzey ve batısı ise tek ya da çift katlı güzel evlerin olduğu mahallelerden oluşuyordu. Bunların da ötesinde süssüz, küçük ve tamire muhtaç evler vardı.

"Hangi işi yapmak istersin? Nerede yaşamak istersin?" diye sordu Cammon, dış mahalleleri gezdikten sonra işlek caddeli pazar bölgesine dönerken.

"Henüz karar vermedim," dedi Justin. "Eğer burada soylular varsa belki onların koruması olurum diye düşündüm ilk başta, ama bu hareket etme olanağımı fazlasıyla kısıtlar. Kaldı ki daha ilk silah idmanında bana sorular sormaya başlarlar."

"Kötü dövüşmeyi deneyebilirsin," dedi Cammon.

Justin güldü. "Yok, bunu becerebileceğimi sanmıyorum. En iyisi seyis olarak iş bulmak ya da eğer üretici varsa yanında işçi olarak çalışmak. Arka tarafta küçük bir liman gördüm sanki, olmadı orada yük taşıyıp arabalara yerleştiririm. Kuvvetim yerinde, çok şükür."

"Bütün nakliyecilerin vitrinlerinde aytaşları var," diye gözlemini paylaştı Cammon.

"Olabilir, ama beni yakmıyorlar nasılsa."

"Yine de, o zihniyette birileri için çalışmak ister misin? Başın daha erken belaya girebilir."

"Daha erken mi?" diye yineledi Justin. "Eninde sonunda başımız belaya girecek diye düşünüyorsun yani."

Cammon, silik ve çocuksu gülümsemesini gösterdi. Bu seyahat için yeni denebilecek giysiler giymiş, saçlarını kestirmiş ve yol boyunca her gün sakal tıraşı olmuştu, ama hâlâ meteliksiz afacan bir çocuğa benziyordu. "Şu altı kişilik grubumuzla hep böyle oldu bugüne kadar sanki," dedi.

"Her neyse, belki ben de kendime bir aytaşı satın alırım," dedi Justin, "daha rahat karışırım insan arasına o sayede. Gerçi nereden almanın gerektiğini bilmiyorum, acaba dükkânlarda mı satılıyorlar yoksa Solgun Annenin Kızları'ndan mı almak gerekiyor acaba?"

"Senneth'inkini ödünç alabilirdin," diye karşılık verdi Cammon. Justin'in bildiği tek aytaşı takabilen mistik Senneth'ti. Bu taşların onu yakmadığını ve onları fazla olan güçlerini zapt etmek için kullandığını söylüyordu. Dizginlenmiş haliyle bile güçleri ürkütücü düzeydeydi. Bilezik takmasa acaba gerçek yetenekleri nasıl görünürdü, diye hep merak ederdi Justin.

"Bunun için artık çok geç," dedi Justin, "ama bir çözümünü bulacağım."

Şehirde bir tur daha attılar. Böylece Justin yerleşim planını iyice ezberleyebilecek ve ana caddelerin hangi sokaklara boşaldıklarını bilecekti. Sonraki günleri de elbette keşifle geçirecekti, ama bir gezginin içinde bulunduğu çevreyi iyice bilmek istemesi zaten ondan beklenebilecek bir şeydi.

Bir sonraki saldırının nereden geleceğini asla bilemezdin. Ne zaman kalıp dövüşmen ne zaman kaçman gerektiğin hiç belli olmazdı.

"Acaba o iyileşmiş midir?" diye sordu Justin, önceki günün macerasını hatırlayarak.

Cammon, onun Lara isimli yaralı mistikten bahsettiğini anlamak için açıklamaya ihtiyaç duymuyordu. O, kimi ve neyi kastettiğinizi her zaman bilirdi. "Bunu ben de merak ettim," dedi.

"Kelri'ye onu yanına alıp Ghosenhall'a götürmesini söyledim, çünkü başkentte güvende olacaktır, fakat bu oraya gitmek isteyeceği anlamına gelmiyor. Kendisine ne yapması gerektiğini söyleyen kişilerden pek haz etmeyen birine benziyor."

Kişiliği hakkında tek bir kelime etmemiş ve yanından ayrılmadan önce baygın halde olan bir kadın hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyor, diye hayret etti Justin. Diğer yandan da Cammon'ın birisi hakkında bir gözlem yapıyorsa asla yanılmayacağı gerçeği vardı. Bu mistiğin tekinsiz bir duygu yakalama ve karakter okuma yeteneği vardı. Lara'nın çektiği acıları duyup bu mistiğin korkunç işkencelere maruz kaldığını anlayan ve öngördükleri yolu değiştirmelerini isteyen elbette oydu. Justin biraz tereddüt etmişti. Cammon'ın yanıldığını düşündüğünden değil, fakat Neft'teki maceralarına böyle bir şekilde başlamak istediğinden emin değildi. Bu bölgede tanınmamaları gerekiyordu bir kere. Ancak Senneth da olsaydı şüphesiz Lara'nın imdadına koşardı ve Tayse de her zaman Senneth'ın kararlarına uyardı. Böylece Justin arını yoldan çıkarıp Cammon'ı en az beş kilometre boyunca devam eden balta girmemiş ormanların arasında takip ederek işkencenin sürdüğü ıssız orman kulübesine ulaşmıştı.

Beş kilometre. Hiç tanımadığı birinin acısını o kadar uzak bir mesafeden nasıl hissedebiliyordu? Justin *hayranlığını paylaşabileceğim biri olsaydı yanımda keşke*, diye düşündü.

"Ne türden bir güce sahipti?" diye sordu Cammon'a. "Anlayabildin mi?"

Cammon başını iki yana salladı. "Böyle bir şeye hiç denk gelmedim. Sanki içi toprakla doluydu... ve bahçelerle... ve *yeşil* ile. Açıklaması çok güç."

"Hımm. Eğer Senneth haklıysa ve mistikler tüm güçlerini tanrılardan alıyorsa, bu kadını gözeten tanrı hangisidir acaba?"

Cammon güldü. "Diğer tanrılar hakkında bir şey bilseydim bunun cevabını vermek çok kolay olurdu! Belki bir bitki ya da ağaç tanrısı diye düşündüm. Ya da yeşeren şeylerin bir tanrısı."

Bir an için düşünceye daldı. “Ya da bir bahar tanrısı, öyle bir şey varsa eğer.”

“Çok da işe yaramaz,” diye karşılık verdi Justin.

Cammon ona boş boş baktı. “İşe yaramaz mı?.. Elbette ki çok işe yarar. Düşünsene, hep ürün veren tarlaların olur, ağaçlarda hep meyve olur ve ayrıca kuraklıklarla ve kıtlıklarla mücadele edebilirsin ve ayrıca...”

Justin gülüyordu. “Savaşta işe yaramaz demek istedim,” diye açıkladı. “Misal Senneth ateş çağırabiliyor, senin de kendi yeteneğini dövüş esnasında nasıl kullandığını biliyorum. Kirra ve Donnal biçim değiştirebiliyor, bütün bunlar da düşmanla yüz yüze epey yararlı. Ama bir tarla ekin büyütmek? Dövüşün ortasında bunun ne yararı olabilir?”

Cammon başını iki yana salladı. “Olaylara sadece tek bir açıdan bakıyorsun.”

“Her gezgin öyledir.”

Şehirdeki ikinci turlarından sonra, Justin işini en iyi gören yere konuşlandı. Burası, şehrin doğu kıyısında kalan, ana yoldan çok uzakta olmayan bir yerdi. Eğer burada yaşarsa şehirden kolayca uzaklaşabilir ve manastıra giden yolu keşfe çıkabilirdi. Bu bölgede birkaç kırık dökük taverna ve oldukça geniş bir ahır vardı. Ayrıca burada hem iş hem de konaklama yeri bulmak konusunda şansının yaver gideceğini düşündü.

“Burayı deneyelim,” dedi Justin ve bir çiftliğin girişine doğru yöneldi.

Atlarından inip içeri girdiler ve kendilerini oldukça geniş, hem karşılama yeri hem ambar hem de genel depo işlevi gören bir alanda buldular. Ahırlara açıldığı tahmin edilebilir büyük, çift kapaklı kapılar yer alıyordu yan tarafta. Bütün bina saman, at, deri ve pis toprak kokuyordu.

Seslenip beklediler ve kısa bir süre sonra kapılar açıldı ve kısa boylu, zayıf, orta yaşlı bir adam aceleyle çıkageldi. Gelenlere bakmak için çok önemli bir işini yarım bırakmış gibi bir izlenim ve-

riyordu. "Atlarınızı mı bırakmak istiyorsunuz?" diye sordu kibar bir sesle, "Ne kadar süreliğine?"

"Sadece bu gece için," diye yanıtladı Cammon.

Justin kaşlarını çatıp somurttu. "Sen yarın geri dönebileceksin, ama ben değil," dedi. "Beş yıl çalıştım o adam için, beş yıl! Fakat ilk hatamda kapıya konuldum ve kimsenin umurunda olmadım. Bu mu adalet?"

"Tek hatan değildi" dedi Cammon makul bir ses tonuyla. "Üstelik de adamın kızıydı."

Senaryoda böyle bir bölüm yoktu fakat Justin, Cammon'ın konuyu böyle ilerletmesinin bir nedeni olduğunu düşündü. "Onun gururunu incitecek bir şey yapmadım," diye karşılık verdi, sesi hâlâ tersti. "Basit bir askerim diye soylu bir kadınla konuşmamam mı gerekiyor? Ne olmuş yani kocaman mülkü üzerinde yaşayan bir marlord ise? Kızıyla konuşamayacak kadar düşük olduğum anlamına gelmez bu!"

"Sana veda etmek istedi," dedi Cammon, "eğer nereye gittiğini söylememe izin verirsen belki sana bir mektup yollar."

Justin başını iki yana salladı. "Hayatımdaki o defter kapandı," dedi. "Ona hiçbir şeyden bahsetme. Hem kim bilir, belki burada bir iki gün daha kalırım. Neft'de çalışabileceğim bir iş var mı, onu bile bilmiyorum daha."

Çiftlik sahibi bir adım öne atıldı bunu duyunca. İkisi tartışırken sessiz kalmıştı, ama her kelimeye dikkat kesildiği belliydi. Justin'e biraz acımıştı da, bu gözlerinden belliydi. Acaba bu adamın eskiden bir serramarrayla ilişkisi olmuştu da, Cammon bunu onun zihninden okuyuvermiş miydi?

"İş arıyorsan eğer, burada iş var," dedi adam. "Yeğenim denizci olmak için ayrıldı, diğer oğlan da geçen hafta Solgun Anne'nin tarikatına katıldı. Tek başıma kaldırabileceğimden çok daha fazla iş kaldı üzerime ve eğer atlardan iyi anlıyorsan seni yardımcı olarak işe almaya hayır demem."

Justin teklifin üstüne atlar gibi görünmek istemedi. Daha sor-

gulayıcı bir ifade takındı ve etrafa bakındı. "Atlardan anlarım," dedi. "Genelde kaç at barındırıyorsun burada? Hangi saatlerde? Yevmiyem ne kadar olacak?"

"Sana çok fazla para veremem, ama bahşişleri sana bırakırım" dedi ahır sahibi. "Neft'in içinden, Solgun Annenin Kızları'ndan birini görme umuduyla birçok renkli şahsiyet geçer, hatra Lestra bile. Çok sayıda tüccar ve satıcı da gelir. Rahatsızlık verici insanlar değildirler."

"Kalacak yere de ihtiyacım var," dedi Justin.

Adam, arkadaki binayı işaret etti. "Daha iyi bir şey bulamazsan, şu tarafta samanlık var. Orada birkaç gece kalabilirsin. İhtiyaca göre daha da uzatabilirsin."

Tek mekâna bu kadar bağlı olmak fazla kısıtlayıcı olurdu. Justin'in serbestçe gidip gelebilmesi ve kimsenin de bunu hangi saatlerde yaptığını bilmemesi gerekiyordu. Alay etmeye yakın bir ifadeyle "Yanımda birkaç kuruş var, sanırım yataklı bir oda tutabilirim," dedi.

"Öylesini tercih ediyorsan öyle olsun, ama yine de iş teklifim hâlâ geçerli," dedi ahır sahibi. "Adım Delz."

"Ben de Justin. Gidip akşam yemeği yiyeyim ve bir oda bulayım. Her halükârda yarın sabah buradayım."

"Altın Yaban Domuzu, hemen sokağın yukarısında, gayet güzel ve ucuz yemekleri var," dedi Delz.

Justin başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, deneyeceğiz orayı. Gel hadi, Cam."

Birkaç dakika sonra Altın Yaban Domuzu'nda oturuyorlardı. İzbe, kalabalık ve pek de temiz sayılmayacak bir yerdi. Yine de iştah uyandıran bir koku yayılıyordu mekânda, bu da yemek yaptıktan anlayan birinin olduğunu gösterir, diye düşündü Justin. Müşterilere bakan genç sarışın kız onlara gülümsemişti, fakat kız siparişleri alıp da masadan ayrılır ayrılmaz Cammon kahkaha atmaya başladı.

"Ne?"

"Yakışıklı olduğunu düşündü ve onunla ilgilenmeni umdu, ama onun yüzüne bile bakmadın."

Justin şaşırmıştı. Asla kimseyi görmezden gelmezdi. Bu olanaksızdı, çünkü her gezgin, yabancıları tehdit olup olmayacakları ve becerileri açısından ölçüp tartardı. "Yaklaşık 1.60 boyunda, takriben 50 kilo, topuz yapılmış sarı saçlar, aytaşı kolyesi, silahsız, pek zeki değil, onu fark ettim yani."

Cammon daha da çok kahkaha atmaya başladı. "Pekâlâ. Ondan hoşlanmanı istedi. Ona gülümsemeni ve onunla biraz konuşmanı istedi. Ona ilgi göstermeni."

Justin homurdandı. "Çok iş. Uğraşamam."

"Sadece bu kızla mı, yoksa hiçbiriyle mi?"

"Hiçbiriyle." Bunu bir daha düşündü. "Senneth hariç. O kendi çaresine bakabiliyor ve kimseyi kendisiyle uğraştırmıyor."

"Kırra?"

"Sürekli insanlar onunla ilgilensin istiyor!" Fakat bunu da bir daha düşünmesi gerekti. "Gerçi o da kendine bakabiliyor. Ama yine de herkesten fazla baş ağrıttıyor."

Neft'e gelme amacını gizlemenin ve burada kalmanın bir yolu olabilir bu aslında," önerisinde bulundu Cammon. "Hoşlanacağın bir kız bul. Ya da buraya bir kız bulmak için geldiğini varsay."

"Oldu. O zaman etrafı keşfetmek için daha da az zamanın olur." Sırıttı. "Neyse, zaten geride bir kadın bırakmış oldum, değil mi? Sadakatimden ne kadar vazgeçeyim?"

Cammon gülümsedi. "Bence güzel bir hikâye uydurduk, mutlaka yayılacaktır."

"Delz'in hikâyesi ne? Bir marlordun kızına mı âşık olmuş?"

"Bütün hikâyeyi süzemedim, ancak üzerine titrediği bir kadın varmış, ama kimse o kadın için yeterince iyi olduğuna inanmamış. Eğer senin için böyle bir hikâye uydurursak karşılık verecek gibi görünüyordu."

"Neyse ki gerçek hikâyem böyle değil."

Cammon güldü. Sarışın genç kız onlara yemeklerini ve içki-

lerini getirinceye kadar lafladılar. Cammon'ın bakışları altında Justin kıza gülümsedi, fakat onun utanıp kıkırdamaya başlamasından hoşlanmadı. Kız gidinceye kadar bakışlarını yemeğe çevirdi, o da istemeye istemeye gitti sonunda.

Kadınlar. Hayatının ilk on yılı onlarla dolu geçmişti, annesi ve üç kız kardeşiyle birlikte aslında umumhane olan ama kimilerinin misafir evi dediği o kulübede. Fakat annesi öldükten sonra takıldığı dövüş gruplarında bir tane bile kadın olmamıştı. Sokakta bile ancak tek tük bir kadın görünürdü; çoğu gerçek kerhanelere düşer veya daha on beşine gelmeden ölürdü. Justin'in sürdüğü yaşam için fazla narindiler. Gezginler'e katıldıktan sonra aralarında kadınların da olduğunu görmek onu çok şaşırtmıştı, bunlar kendisi kadar sert, becerikli ve korkusuzdu, ama bu garson kız gibi değillerdi. Herkes gibiydiler onun için; yoldaşılar, tamamıyla güvenebileceği arkadaşlardı, çünkü birer gezgindiler ve de iyi insandılar.

Bir de Senneth ve Kirra vardı. Onlar tanıdığı bütün kadınlardan çok farklıydı.

"Sanırım haklısın. Kendine bir kız bulmaktan vazgeçmelisin." dedi Cammon. Yine gülüyordu. "Baştaki hikâyeye sadık kal. Soyluların hizmetinden atıldın ve buraya iş bulmaya geldin."

"Ahırda çalışmak işimi görür, öyle değil mi? Delz'in yanında başlamamam için herhangi bir neden görüyor musun?"

Cammon başını iki yana salladı. "Bana dürüst biri gibi göründü. Üzerine daha fazla gitme derim."

Justin güldü. "Üzerine mi gittim? Oldu, daha dostane davranırım." Tavernanın içini süzdü, geldiklerinden bu yana daha da dolmuştu. Hemen yanı başlarında olan boş masaya yedi kişilik bir erkek grubu oturdu. "Pek de sağlam pabuca benzemiyorlar, biraz sert görünmek durumundayım."

"Başaracağından hiç şüphem yok," dedi Cammon.

Justin tekrar güldü, fakat birkaç dakika sonra herkesin duyacağı kadar yüksek sesle tartışmaya başladılar. Cammon onu hiç

dinlemiyor görünen Justin'i, "Özür dilesen ne olur sanki?" diye ikna etmeye çalışıyordu.

"Asla özür dilemem! Ayıplanacak bir şey yapmadım ben! Bir insan başka bir insana karşı durabilir, bu kişi On İki Ev'den olan bir marlord olsa bilse. Dünya değişiyor dostum!"

"Bu ne demek şimdi böyle?"

Justin gözü kara şekilde başını salladı. "Göreceksin. Marlordlar bu dünyanın sahibi olduklarını ve bunun hep böyle kalacağını sanıyorlar. Fakat On İki Ev'in çektiydiklerine katlanmayı düşünmeyenler de var. Zaten hep kendilerinin olması gerekeni onlardan geri alacaklar."

Cammon bir eliyle masaya vurdu. "Bütün bu sonu belirsiz savaş muhabbetinden bunaldım artık."

"Fazla uzun sürmeyecek bu belirsizlik, görürsün."

"Ee, sonra? Gillengaria'da oradan oraya at sürüp senin kafadakileri bir araya mı toplayacaksın? Evine geri dön Justin. Bütün bunlar çözülebilecek konular."

"Hayır, eve meve dönmeyeceğim! Hep iyi bir dostum oldun, ama anlamıyorsun. O hayat geride kaldı benim için. Sen sabahleyin gideceksin, ben ise kalacağım. Ya da belki başka bir yere giderim, On İki Ev'in korkusunun hüküm sürmediği bir yere!" diye çıkıştı.

Aralarındaki sözlü tartışma yan masalardakilerin dikkatini çekmişti ve Justin salonun diğer ucundan genç kızın onları kaygıyla izlediğini gördü. Gürültücü ve patavatsız adamları pek sevmiyordu anlaşılan. Güzel.

Yedi kişilik grubun önde gelenlerinden bir tanesi ciddi bir bakışla başını sallayarak Justin'e doğru eğildi. "Marlordlardan korkmayan çok insan var Neft'de," dedi. "Buraya yerleşmek o açıdan çok uygun."

"İş bulabilirsem tabii," dedi aksi bir cevap verdi Justin.

"Manastırda her zaman birilerine ihtiyaç duyarlar," diye araya girdi aynı masadan biri, "iyi kılıç kullanıyorsa eğer."

“Dövüşmekte oldukça iyiyimdir,” dedi Justin, “fakat daha yeni ayrıldım bir sivil korumanın yanından. Kendimi tekrardan bir çavuşun altında görmek istemeyeceğim uzun süre.”

“Neft’de yapılacak başka işler var daha,” dedi ilk konuşan. “Gerçekten savaş çıkarsa, dışında kalmak için oldukça iyi bir yer.”

Justin bardağını havaya kaldırdı. “Çıkacak elbette, zamanı da gelmişti zaten.”

Diğerleri de onaylayarak bardaklarını havaya kaldırdılar ve içtiler, sonra da kendi sohbetlerine döndüler. Justin, Cammon’la göz göze geldi ve fark edilmeyecek kadar küçük bir baş hareketiyle *bu iş tamam*, dedi. Bu kadarı yeterliydi, eğer daha da sürdürseydi konuya çok fazla dikkat çekmiş olacaktı. Sadece bir hikâyesinin olduğunun bilinmesini istiyordu; daha bu kente doğru yol alırken, eğer birisi daha sonra onu merak edip de soruşturmaya kalkarsa elde bir şey olsun diye oluşturdıkları bir kişiliğe aitti bu hikâye. Ayağa kalktı, masaya birkaç bozukluk para bıraktı ve Cammon’ın arkasından mekândan ayrılmak üzere hareketlendi. Sonra bir an için durdu ve yedi adamın oturduğu masaya geri döndü.

“Pekâlâ, eğer burada birkaç günlüğüne kalacak olsam,” dedi, sanki çok da önemli değilmiş gibi bir poz takınarak, “hangi yeri önerirsiniz? Dolandırıcı olmayan, biraz daha pahalı ama temiz bir yer.”

“Harry’nin haftalık olarak kiraladığı odaları var,” dedi masadakilerden bir tanesi ve yanındakiler çıkardıkları seslerle bunu onayladılar.

“Kapıdan çıkınca sola dön, aşağı yukarı yarım kilometre sonra karşına çıkacak,” diye tarif etti bir diğeri, “iki buçuk katlı, bulması çok kolay.”

“Teşekkür ederim,” dedi Justin, bir daha başıyla selamladı adamları ve sonra da kapıdan çıktı.

Harry’yi zorlanmadan buldular ve Justin, onu duyan insanlarda kuşku bırakmayacak şekilde fazla parası olmadığını ama

bir süre burada kalmaya niyeti olduğunu yeterince yüksek sesle ilan etmişti. Sonunda tavan arası odasında karar kıldılar. Justin kendi ihtiyaçlarının tümünü kendi karşılayacaktı, hatta haftada bir yıkanabilecekti de. Üçüncü kata çıktıklarında, karşılarında buldukları şey iki tane dar ve bakımsız yatak ve açılmayan bir pencere oldu. Çatının kirişleri öyle alçaktı ki Justin ancak odanın tam ortasında ayakta durabiliyordu.

"Bir kadına kur yapmayı planlıyorsan, onu sonunda getireceğin yer kesinlikle burası olmamalı," dedi Cammon.

"Daha kötü yerlerde de yattım," diyerek yanıtladı Justin, seyahat çantasını yataklardan birine fırlatarak. Yanında getirdiklerinin çoğunluğunu atıyla birlikte Delz'e bırakmıştı. "Sen de daha kötüsünü gördün."

"Daha kötülerini göreceğim muhakkak," diye onayladı Cammon, diğer yatağa uzanarak. "Yarın için planın ne?"

"Delz'e gideceğim. İş kabul edeceğim. Birkaç gün boyunca şehri keşfe çıkıp ortalıkta hareket var mı diye bakınacağım. Manastıra doğru yola çıkmadan önce biraz burada vakit geçirmek istiyorum ki insanlar benden şüphelenmesin."

"Ne kadarlığına burada olacaksın?"

Justin asabi şekilde omuz silkeledi. "Senneth, birkaç ayı bulacağını söyledi. Emin değilim. Artık ne zaman beni geri çağırırlarsa."

"Belki birkaç hafta içinde seni ziyarete gelirim."

"Bu çok iyi olurdu. Tayse, arada bir haberleri aktarabilmem için ulaklar yollayacağını söyledi. Belki de ulak diye kastettiği sendin."

Cammon, bacaklarını yataktan sarkıtarak oturur vaziyet aldı. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Biliyorum. Bana bilgi yollamayı deneyebilirsin. Ta Ghosenhall'dan duyup duyamayacağımı merak ediyorum."

Justin pek de inanmamış gibi güldü buna. "Bunu gerçekten yapabilir misin?"

“Bilmiyorum. Belki. Geçen gün Scnneth’la ilgili bir terslik olduğunu sezmiştim ve kaygılanmışım, neyse ki sadece bileğini burkmuş.”

“Ama ikiniz de Ghosenhall’daydınız,” diye vurguladı Justin. “Yüzlerce kilometre uzakta değil. Hem sana ne tür bilgi yollayabilirim ki? Orduların hareketleri hakkında mı? Coralında Grisseltess’i ziyaret eden soyluların isimlerini mi? O kadar spesifik bilgileri yakalayamazsın herhalde.”

“Ben de sanmam,” dedi Cammon üzüntüyle. “Fakat yine de deneyebilirsin.”

Justin gözlerini yuvarladı. “Tamam, denerim, tabii hatırlarsam. Bu konuda ne kadar güçlü olduğunu göreceğiz.”

Biraz daha sohbet ettiler, ama ikisi de yorulmuştu ve her ne kadar rahat olmasalar da bunlar günlerdir gördükleri ilk yataklardı. İkisinin de esnemeye başlaması uzun sürmedi ve sonunda uykuya daldılar.

Sabah olduğunda birlikte hızlıca kahvaltı ettiler ve sonra at ahırına doğru yola koyuldular. Cammon cesaretlendirici bir şekilde elini sallayıp oradan ayrıldı ve Justin keyfi kaçık şekilde tek başına aldı.

Tabii eğer Delz’i saymazsak. “İşle ilgili ne karara vardın?” diye sordu ahırın sahibi.

Justin başıyla onaylayarak “Başlamış say beni,” dedi.

Buradaydı ve elinden gelenin en iyisini yapacaktı, çünkü Tayse’in ondan beklediği buydu; yine de kendini içinde bulunduğu koşullardan çok mutlu değildi. Diğer gezginlerin desteği olmadan bir gezgin neydi ki? Neft’te ona göre hiçbir şey yoktu. Bu ayrılığa elbette dayanacaktı, yine de bu zamanı tamamen mutsuz geçireceğini biliyordu.

3. BÖLÜM

E llynor, diğer kızlarla birlikte geniş avluda duruyordu. Başını kaldırıp göğü süsleyen hilal biçimindeki aya baktı. Güneş batıp da batıdan bir rüzgârın yolunu bulmasıyla nihayet hava biraz serinlemişti. Güneş ışınlarını yansıtsın diye manastırın beyaza boyanmış duvar taşları yine de günün sıcaklığını fazlasıyla tutuyordu ve bazı odalarda bu nedenle durmak resmen imkânsızdı. Fakat artık sonbahara girilmişti. Anne sayesinde çok yakında yeniden soğuk, sakın ve kristalimsi kış gelecekti.

Toplu duaları bu gece Shavell yönetiyordu. Geri kalanları gözü kapalı şekilde karşısına almış ve ince elleriyle kuş benzeri hareketler yaparak dua kıtalarını sıralıyordu. Karanlıktayken Shavell'in mor elbisesi neredeyse Lestra'nın elbisesi kadar siyah görünüyordu, yine de onu başka bir kadınla karıştırmazdınız. Lestra daha kısaydı, daha iri ve kuvvetli görünüyordu ve odaya her girişinde hemen fark ettiğiniz hükmedici bir varlığı vardı. Shavell ise zayıf, uzun ve solgun benizliydi, kendine has bir cazibeyle donanmıştı, fakat Lestra'nın kişiliğinin gücünden yoksundu. Elbette ki yeni katılanların hepsi Shavell'den çekinirdi çünkü çok sivri dilliydi ve bağışlanası yoktu, fakat Lestra karşısında duydukları hisler onları adeta dehşete düşürüyordu. Ona belli bir mesafeden saygı duyuyorlardı elbette, ancak içlerinden birine bakacak, onlarla konuşacak, onlara anlık veya yüce bir görev verecek diye ödleri

kopardı. Ellynor'un şimdiye kadar Lestra'yla hiçbir işi olmamıştı ve bunun böyle kalmasını içtenlikle diliyordu.

"Annemiz, övgülerimiz sanadır," dedi Shavell belli bir makama uyarak ve tüm öğrenciler onların sözlerini mırıldanarak tekrar etti. "Annemiz, önünde eğiliriz. Annemiz, senden alırsız bütün zarafetimizi ve sana adarız bütün gücümüzü. Bedenlerimizin zenginlikleri ile dolup büyü...."

Ellynor, yanındakilerin seslerini duyuyordu; Shavell'in tuttuğu tempoyla birlikte sesleri bir yükseliyor bir alçalıyordu. Her men yanında kuzeni Rosurie vardı, gözlerini kapatmıştı, ellerini bitiştiirmişti; bütün bedeni bir tür izdivaç ile dalgalanıyordu. Rosurie Solgun Anne'yi bütün yüreğiyle benimsemiş ve Gümüş Leydi'nin ayaklarının altına takdire şayan sevme yeteneğinin tümünü sermişti. Ellynor onun bu dönüşümüne hep imrenmişti, çünkü Rosurie kızlar içinde her zaman en tutkulu ve iradeli olmuştu. Çocuklar içinde de anne ve babalarının öfkesine en çabuk neden olan oydu bu özellikleri nedeniyle. Bütün akrabaları onun karşısında çaresizce başlarını iki yana sallardı. "Bizim ailemizi mahvedecek birisi varsa, odur," diye öngöründe bulunmuştu amca ve ağabeyleri. "Ailemizin itibarına leke sürecek."

Gerçekten öyle de olmuştu ya da neredeyse öyle olduğu söylenebilirdi. En çok felakete neden olacağı yerde âşık olup klanlar, yani *se-bahta* içinde birçok şaşkınlık ve çekişmeye neden olmuştu. Babasından duyduğuna göre neredeyse bir savaşa neden oluyordu. Ama işte buradaydı şimdi, Lumanen Manastırı'nda, bir zamanlar ona layık görülmeyen sevgilisine sakladığı bir hürmetle Solgun Anne'nin adını söylüyordu. Gerçek şuydu ki Rosurie'nin sonsuz bir tutkusu vardı. Eğer babası ve ağabeyleri onu kendi klanları olan *sebahta-ris* içerisinden uygun gördükleri biriyle evlenmeye ikna edebilmiş olsaydı, kocasına kendini ondan daha fazla adanmış birisini bulmak imkânsız olurdu. Birçok çocuk doğurmuş olurdu ve bu çocuklara o kadar çok sevgi vermiş olurdu ki içlerinden hiçbirinin yüreğinde kötülük ya da soğukluk

yeşeremezdi. *Sebahat*'lar arasında tüm genç kızların kendilerine örnek alacağı bir nefer olurdu. *İşte bir Lirren kadını böyle yaşar, onun davranışlarını örnek alın*, denirdi.

Shavell her iki kolunu da başının üzerine kaldırdı; dirsekleri yana doğru açılmış, parmak uçları ise hafifçe birbirine değiyordu. Tamamlanmış daire, dolunay. Yeniyetmeler aynı biçimi almak üzere yan yana dizilmeye koyulurken heyecanla gülüyorlardı ve kısa süre sonra, hepsi de beyaz elbiseler içindeki kızlardan meydana gelen geniş dairesel bir biçim oluşturulmuştu. *Gökyüzünden bakıldığında tam olarak dolunaya benziyor olmalılar*, diye düşündü Ellynor. Gerçi bu, tüm uyarılara rağmen bir türlü sabit duramayan ve kıpırdanan öğelerden oluşan bir dolunaydı. Shavell söylenen şarkıları yönetti ve hepsi de akşam şarkısının tatlı ritüeli için seslerini yükseltmeye başladılar. Dairedeki yerler için her zaman ufak bir itiş kakuş olurdu, kimi kızlar dış halkalarda yer almak ister, kimileri ise merkezde olmak ve hepsi de Shavell'in bu şekli ilk neresinden böleceğini tahmin etmeye çalışırdı. Kimisi kalmak isterdi kimisi ise yorulup gitmek isterdi.

Şarkısını söylemeye ara vermeden dairenin çapını dolaşan Shavell, onun doğusunda yer tutmuş olan genç rahibelerin omuzlarına dokunmaya başladı. Hâlâ şarkı söyleyerek, ama giderek alçalan bir sesle yavaş yavaş daireden ayrıldılar. Yeryüzünde resmedilen bu ay, sanki adım adım döngüsünün aşamalarından geçiyordu şimdi: Dolunaydan başlayarak bu gece doğacak olan hilale kadar hepsi tek tek gözler önünden geçti. Omuzlarına dokunulan öğrenciler manastır binasında girip gözden kayboluyordu. Seçilmiş olanlar ise dışarıda kalıp gece yarısına kadar şarkı söylediler.

Ellynor dışarıda kalmak üzere seçilenlerden biri olmaktan memnundu. Shavell bu konuda adaletliydi ve kişilerin, üst üste dışarıda kalanlar arasına seçilmemesine aşırı bir özen gösteriyordu. Ancak elbette ki dolunayın en erken evresinde ister istemez hepsi her gece dışarıda olurdu ve muhteşem Gümüş Leydi'nin

yusyuvarlak ve bütünlüklü görünümünü ona aynen geri yansıtırlardı. Ayın sonlarına doğru ise şarkı söylemek için gerekenlerin sayısı iyiden iyiye azalırdı. Yeni ayın ilk gecesinde ise kimse dışarıda kalıp şarkı söylemezdi. Yarın gece Shavell sadece on on beş kız seçip incecik gümüş bir hilal yapacaktı onlardan. Sonraki gece ise daha çok kişi kalacaktı. Bu şekilde her gece devam edilirdi ta ki tekrar dolunay oluncaya ve beş yüze yakın yeni öğrencinin tümü Solgun Anne'nin altında toplanıp onun zafer ve övgü şarkılarını söyleyinceye kadar.

Ellynor, tanrıçaya saygılarını sunan beş yüz kişilik tam donanımlı dev koroyu çok önemsemiyordu, onun sevdiği daha küçük ve sessiz olan topluluklardı. Ayın neredeyse hiç görünmediği o karanlık göğün altındaki ritüelleri daha çok seviyordu. Yeni ayın çıktığı gecelerde seçilmek için hep Shavell'in seçimini yapacağı tarafta olmaya özen gösteriyordu. Öyle gecelerde sanki ay tamamen kaybolmuş ve geriye sadece aşağıya bakan yıldızlar kalmış gibi oluyordu.

Soğuk, sessiz, kristalimsi.

Sadece öylesi gecelerde Lirrens'i hiç özlemezdi.

Rosurie, Lumanen Manastırı'na giderken babası ve amcaları onun da eşlik etmesi fikrini hiç dile getirmemişti. Birlikte gitmek isteyip istemediğini hiç sormamışlardı ona. Tek yaptıkları şey, Ellynor'a eşyalarını toplamasını, sabahleyin kuzeniyle birlikte evden ayrılacağını söylemek olmuştu. Lumanen Manastırı'na katılacak, orada Solgun Annenin Kızları'yla birlikte yaşayacak ve kendi yaşamını ay tanrıçasına adayacaktı.

Ellynor'un eşyalarını toplamasına yardım ederken annesi bunun geçici bir durum olduğunu fısıldamıştı. Annesi hâlâ aile evinde olduğu o günde ağlamış ve sırasıyla havaya kaldırdığı elbiselerin içine yüzünü gömmüştü. *Bu sürgün geçici. Sadece erkekler Rosurie'ye ne olacağına karar verinceye dek devam edecek bu. Belki bir, hadi bilemedin en fazla iki yıl. Çabucak yeniden aramızda olacaksın. Fakat üzerinden bir yıl geçmişti bile ve*

artık Ellynor, annesinin bilmediği bazı şeyler öğrenmişti. Yeni katılanlar Lumanen'den nadiren ayrılırdı, hatta tam olarak doğrusunu söylemek gerekirse, henüz tek bir kişi bile ayrılmamıştı aralarından. Kaldı ki Rosurie, ay tanrıçasına en uç noktada bağlanmıştı. Buradan ayrılmak aklından geçmezdi; bunu denemeye kalksalar, karşısında hiçbir gücün duramayacağı iradesiyle buna tüm şiddetiyle karşı koyardı. Hele ki o tüyler ürpertici Lestra da Rosurie'nin manastırda kalmasını istediye, bundan dönüş olmazdı.

Rosurie burayı asla terk etmezdi. Ailedeki erkekler nihayet karşılarında onlarla boy ölçüşebilen birini bulmuşlardı.

Bu düşünce, Ellynor'un içinin yağlarını eritiyordu.

Shavell aralarında gezinmeyi sürdürüyor ve onları uyarıp dürterek urpan benzeri dizilişlerini korumalarını sağlıyordu; aynı zamanda dikkatlice şarkuları doğru söyleyip söylemediklerine kulak kesiliyordu. Ellynor, doğru konum almıştı, ayaklarını kıpırdatması gerekmemişti. Bir iki saat için yerinde kıpırdanmadan durmak konusunda nazlanacak ve sabırsızlık gösterecek birisi değildi. Ellynor, en az kuzeni Rosurie kadar iradeli ve dirençliydi, fakat bu özelliklerini ortaya koyma şekli daha farklıydı. O, odaklanabiliyor ve dikkatini tek bir noktaya toplayabiliyordu. Shavell başıyla onaylayarak yanından geçti ve kızların oluşturdukları şeklin etrafından dolaşmayı sürdürdü.

Ellynor, Rosurie'yle birlikte yollanacağını öğrendiğinde sevinmişti. Babasının hep üzerinde olan gözlerinden ve ağabeylerinin bitmek bilmeyen üstünlük taslayıcı eleştirilerinden kurtulma fırsatı yakaladığına memnun olmuştu. Onları seviyordu, ama Büyük Anne aşkına, onlar etrafındayken hiç nefes alamıyordu! Onun yaşamı, hatta Lirrensli tüm kızların yaşamı işte bundan ibaretti, sürekli olarak *sebahta*'nın sert mizaçlı erkekleri tarafından denetlenmek ve yönetilmek. Onlara başkaldırıp da kazanan hiçbir kız olmamıştı. Çocukluğundan bu yana Ellynor sessizce kaybolma hayalleri kurmuştu, yıldızsız bir gecede pencereden

dışarıya çıkıp baba evinden kaçmayı düşlemişti. Gizlice haritaları çalışmış, diğer klanların bölgesinin uzağında olan yolları inceleyerek en ideal kaçış yolunu tasarlamıştı. Lireth Dağları'nın ötesindeki ülkeler hakkında hikâyeler dinlemiş ve Gillengaria'da yaşayan kadınlar için yaşamın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmış, hangisinin kendi zevkine daha uygun olabileceğini anlamaya çalışmıştı. Arberharst veya Sovenfeld gibi isimleri olan uzak ülkelere yelken açıp oralarından dönen gerçek maceraperestlerin anlattıklarını bile dinlemişti. Bu yerlerde kadınlar nasıl yaşıyordu acaba? Ellynor bu kadar uzaklara gidip mutluluğu bulabilir miydi? Burarlardan kaçıp kurtulmanın yolları var mıydı?

Ancak asla yapmamıştı bunu. Eşyalarını toplayıp da denememişti hiç. Gerçekte Ellynor hepsini çok özlemekten özgürlüğün tadını çıkaramayacağını düşünüyordu, eğer böyle bir özgürlüğe gerçekten kavuşabilseydi. *Sebahta* içinde, sevdiklerine yakın bir yaşam sürmek istediğini kavramıştı, ancak istemediği şey sürekli gözetim altında tutulup ona durmadan karışılmasıydı.

Babasıyla ağabeylerinin ve hatta amcalarıyla erkek kuzenlerinin müdahalelerine bir son vermek için evlenmesi gerekirdi. Fakat bu sefer de kocasının dayatmalarına katlanması, onun akrabalarına hesap vermesi gerekirdi ki onlar da ona çıkmak ve ona emir vermek konusunda hiç çekingen davranmayacaklardı.

Hepsinden kurtulmak için kaçması gerekirdi.

Dağları aşıp Gillengaria'da, hakkında hiçbir şey bilmediği, daha önce adını hiç duymadığı bir tanıçaya hizmet edeceği ve aslında pek de yakın olmadığı kuzenine refakat edeceği bu manastırda yaşama şansı önüne geldiğinde bu nedenle aşırı sevinmişti.

Lumanen Manastırı'ndaki hayatın, kendine has bir şekilde, bir Lirrens hanesindeki yaşamdan daha az kısıtlayıcı olmadığını çok geçmeden öğrendi. Yeni katılan her rahibenin dönüşümlü olarak üstlendiği görevleri vardı: yemek pişirmek, temizlik yapmak, çamaşırhanede çalışmak, odun kesmek, bahçe işleriyle

uğraşmak. Yine her yeni rahibeden günde altı kez yapılan adak törenlerinden en az ikisine katılması bekleniyordu. Adabı-muaşeret çok önemseniyordu ve şarkı söylemek haricinde sesini yükseltmek yasaktı. Koşmak ve dans etmek gibi şeyler yoktu, çok az eğlenilip gülünürdü. Buna karşılık yeni rahibelerden hep güler yüz takınmaları beklenirdi. Lumanen yerleşkesi içerisinde kızların yüreklerini hoplatan çok yakışıklı askerler olsa da onlardan tam bir iffet sergilemeleri beklenirdi.

Kısacası manastır da Ellynor'a göre bir yer değildi. Fakat yine de burada mutsuz değildi. Sessiz, düşüncelere yoğunlaşmış bu yaşam ona uygundu ve diğer kızlarla çabucak kurduğu arkadaşlık bağı hoşuna gidiyordu. Shavell'in yakıcı sözlerinden kolayca sakınabiliyordu çünkü olayları büyütmeyen sakin bir kişiliği vardı, ayrıca koroda ona düşen günlük görevleri üstlenmeyi de seviyordu. Zaman zaman kışlalardan çıkıp büyük avludan geçerek ana kapıdan çıkan ve geri dönen asker birliklerini dalgın dalgın izlediği olurdu. Bu adamlardan bir ikisi ile tanışıp yakınlaşmak, babasının onay vermeyeceği biri ile arkadaşlık kurmak nasıl bir şey olurdu acaba? Fakat göze almak istediğinden çok daha fazla risk taşıyordu bu düşünce, o yüzden bu adamlara bir iki kere bakar, sonra da başını başka yöne çevirirdi.

Solgun Anne onuruna düzenlenen bütün o ritüeller ve dini törenler onu büyülüyordu. Yeni rahibelerin her gece kâh şişerek kâh inceleyerek ayın bütün evrelerini taklit edip meydana getirdiği o biçim değişikliğini seviyordu. Bileğinde her daim sabit bir derecedeki ısını hissedebildiği, özel bir ateşle parıldayan aytaşı bileziğini seviyordu. Bu kadar güçlü, bu kadar ikna edici olup buna karşın bir o kadar da gizemli, bazen yüzünü haftada sadece bir kez gösterecek kadar utangaç, bazen de gökten aşağı doğruca onlara bakacak kadar çekincesiz bu tanrıçayı çok merak ediyordu. *Kaprisli ve güzel, ıpkı Rosurie gibi*, diye düşündü ince bir alayla. Solgun Anne, manastırdaki herkesi büyüyle buranın kölesi yapmayı başarmış hanım ağasıydı.

Ellynor aslında başka bir tanrıçaya tapıyordu, fakat kardeş tanrıça olduğu için kendilerine inananlar konusunda kuskanç olmayıp bunları paylaşmakta sakınca görmeyeceklerini düşünüyordu.

Lirrens'de tek bir tanrıça vardı, ona Siyah Anne veya Karanlık Gözetleyen deniyordu. Gecenin büyük tanrıçasıydı o ve inananları üzerindeki koruyucu ve kollayıcı gözü, en az *sebah-ta*'taki erkeklerinki kadar dikkatliydi. Her bir klandaki kişileri ve çocuğu adıyla bildiği ve gün ağarıp da oradan ayrılmadan önce onları tek tek saydığı söylenirdi. Ortalıkta görünmediği gündüz boyunca halkının başına bir şeyler gelmiş olabileceği endişesi ile güneş batar batmaz Siyah Anne gölgesini Lirrenland'a yayarak tekrar ortaya çıkar ve telaşla baştan sayım yapardı. Bu işte ona yardımcı olmak için Lirrens halkı günbatımı geldiğinde sıklıkla yüzünü doğu ufkuna çevirir ve yumuşak bir sesle isimlerini ona bahşederlerdi. Ellynor. Rosurie. Wynlo ve Torrin. Dün gece bizi bıraktığınız yerdeyiz yine.

Ellynor, Siyah Anne'nin onu Lireth Dağları'nın ötesine dek takip edemeyeceği konusunda biraz, çok az endişelenmiş; ailesini ve *sebah-ta*'yı terk edip ülkesini geride bıraktığında tanrıçasını da terk eder diye korkmuştu. Fakat Karanlık Gözetleyen Lirrens'de nasıl varsa Gillengaria'da da vardı, bilge ve koruyucuydu yine, yıldızlardan yapılma kolyesi yine gece göğünün her yerine yayılmıştı. Ellynor ne zaman başını kaldırıp Gümüş Leydi'ye övgü şarkılarını söylese, Siyah Anne de hep oradaydı. Gerçek şuydu ki, Ellynor'un şarkıları ve itaatinin büyük kısmı aslında Karanlık Gözetleyen içindi, Solgun Anne için değil, fakat Ellynor dışında kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Gece yarısında yerdeki, genç rahibelerin oluşturmuş olduğu hilal kayboldu ve kızlar, yavaşça büyük avludan geçip taş merdivenin basamaklarını tek tek çıkarak manastırın içinde kayboldu. Kocaman ağır kapılar, yankı yapan ve çok da davetkâr durmayan geniş bir salona açılıyordu. Taş kemerle taşınan yüksek tavan,

tekerlek şeklinde avizeler üzerine dizili mumlarla aydınlanıyordu ve üzerinde yürünen taş zemin yaz aylarında bile soğuktu. Ellynor bu salondan her zaman hızlıca geçmeye gayret eder ve bir an önce beş katlı binanın arı kovanına benzer labirentimsi koridorlarından birine girmeye bakardı. Burada yaşamaya başladığı ilk iki hafta boyunca her gün kaybolmuştu. Şimdi ise hangi köşeden döneceğini ezberden biliyordu.

Rosurie birlikte kaldıkları odaya gelmişti çoktan, ancak henüz uyanıktı. Pencerede tek bir mum yanıyordu. Bu mum, güneş batmaz manastırdaki her pencerede yakılan mumlardan biri gibiydi. Buna ek olarak, Rosurie'nin ince bir çubuğa dizip yatağının üzerine getirdiği küçük mumlar da yanıyordu. Rosurie, uykuya yatmadan önce kestane rengi saçlarını örüyordu.

"Shavell bu kadar geç saatte hâlâ mum yaktığını görürse ne kızarsana," dedi, Ellynor odaya adım atarken.

Rosurie omuz silkti ve mumları bir üfleyle söndürüverdi. Bir anda gölgelerle dolan odayı şimdi sadece penceredeki mum aydınlatıyordu. Ellynor, gözleri alışınca kadar kapıda bekledi. Sonra dikkatli adımlarla odayı kat ederek kendi yatağına ulaştı. Rosurie, "Senin gelmeni bekleyeyim dedim, hem karanlıkta oturmak çok kasvet verici," diye devam ertti.

Ellynor, karanlığı seven biriydi. Eskiden evdeyken, birçok gece-boyunca sabahlayıp gecenin karanlık yüzeyi boyunca yer değiştiren takımyıldızlarını gözlemlemişti. Tabii evdeyken gündüz boyunca uyuyabiliyordu böyle bir şey yaptığında, ancak manastırda böyle bir şey mümkün değildi. Burada, gün doğduktan kısa süre sonra herkes ayaktaydı ve çalışırdı. "Evden mektup aldın mı hiç?" diye sordu, çünkü Rosurie'nin yatağı üzerinde katlanma izleri belli olan kâğıtlar görüyordu.

"Evet," diye sevinç dolu bir karşılık verdi Rosurie ve çabucak kimlerin flörtleşmeye başladığını, kimlerin hastalanıp iyileştiğini ve kimlerin babalarıyla tartışmaya kalkışıp boyunun ölçüsünü aldığını anlatıverdi. Ellynor bunları dinlerken yüzünü silip üs-

rünü değiştiriyordu. Aileleri arasında kan bağı vardı, o yüzden birçok ortak akrabaları vardı, fakat her halükârda birbirlerine kuzen olarak seslenirlerdi. Hem Ellynor'un Alowa isimli hem de Rosurie'nin Plesa isimli ailesi Domen *sebahta*'sının parçasıydı ve aynı *sebahta* içinde yer alan herkes birbirini akraba olarak görürdü. *Sebahta-ris* arasındaki ilişkiler ise bundan daha hassas tanımlanıyordu, bunlar kan bağından ziyade zorunluluklara ve dostluk ilişkilerine göre tanımlanıyordu. Yine de birbiriyle ilişkili ailelerden kurulu dokuz büyük şebekeden birine ait olmalarından dolayı bir erkek başka bir erkekten kuzenim diye bahsedebiliyordu. Domen *sebahta*'sına ait olanlar Lahja *sebahta-ris*'ine üyeydiler ve Lahja ittifakı içerisinde bir düşmanıyla ters düşen herkes yardım için çağrıda bulunabilirdi. Bu günlerde eskiye nazaran çok daha az klan savaşı vardı fakat bazı *sebahtalar* arasında hâlâ çok büyük husumetler sürüyordu ve tabii hiç olmayacak bazı ittifaklar da kuruluyordu bu yüzden.

Örneğin Rosurie, Domen'lerin en büyük hasımlarından olan Bramlis *sebahta*'sından bir genç adama âşık olmuştu. Lumanen Manastırı'na sürülmesinin nedeni bu sınır ihlali olmuştu. Lireth Dağları'nı aşıp Gillengaria'da, onlara karışacak baba ve ağabeylerin olmadığı bir yerde karı koca olarak mutlu bir hayat sürmek üzere kaçma niyetleri olduğunu açığa vurmuştu. Ellynor, onun bunda başarılı olmasını dilemişti, sırf mümkün olup olmadığını görmek için, fakat tabii ki Rosurie özgürlüğü yönündeki bu adımı atamamıştı. Bramlis'li oğlanın babası da en az Rosurie'nin babası kadar bunun gerçekleşmemesi konusunda kararlı çıkmıştı. Sadece Büyük Anne genç adama ne yaptıklarını bilebilirdi. Rosurie'yi ise doğrudan Lestra'ya postalamışlardı.

"Unutuyordum az kalsın, amcalarımız da Coravann'a geri dönmüş," Rosurie, anlatmaya devam ediyordu. "Annem, bizi görmek için buraya gelebileceklerini yazmış, ama böyle bir şeye izin verilir mi ki, sen ne dersin?"

"Bence kesinlikle izin vermezler," dedi Ellynor gülerek. "İzin

için Shavell'e soralım mı? Yok yahu, bence doğrudan Lestra'ya gidip soralım."

Rosurie kikirdedi. "Geçen sefer sorduğunda anneme açıklamaya çalıştığım şey tam olarak buydu, *sebahta*'nın manastırda hiçbir öneminin olmadığını anlamakta zorlanıyor. Ona bunu nasıl açıklayacağımı bir türlü bulamıyorum."

Lirrens'de büyümüş herhangi birinden Lestra'nın, yani bir kadının, kendi hükümlanlık alanında mutlak yasa olarak görüldüğünü anlaması beklenemezdi, hayır. İtaate alışkın olan Ellynor ve Rosurie, Lestra'ya ve onun hizmetinde olanlara bu konuda hemen uyum sağlayabilmişti, fakat ailelerindeki erkekler bunda kesinlikle çok zorlanırlardı.

Ellynor yatağının dar minderi üzerinde geriye yaslandı ve Rosurie'nin anlattıklarını yarı dalmış halde dinlemeyi sürdürdü. Her ne kadar ona tuhaf gelse de hem onun hem de Rosurie'nin Gillengaria'da akrabaları vardı. Lahja kadınlarından biri otuz yılı aşkın bir süre önce, On İki Ev'den birinin marlordu olan Heffel Coravann isimli bir adamla kaçmıştı. Doğal olarak ailesindeki erkekler peşlerine düşmüştü, çünkü Lirrens'de işler böyle yürürdü: Bir yabancı tutar da bir Lirren kadını sevmeye ya da kaçırmaya kalkarsa, ailesindeki erkeklerden biri onunla ölümüne bir düelloya girişirdi. Genelde *sebahta*'nın erkekleri kazanırdı bu düelloları. Çoğu kez de bu tehdidin kendisi bile yabancı erkekleri Lirren kadınlarından uzak tutmaya yeterdi. Ancak bu kez öyle olmamıştı. Heffel Coravann, gelinin babasını öldürmüştü ve kadını Coravann Keep'teki malikânesine götürmüştü.

Normalde iş bu noktada biterdi, *sebahta-ris* için artık bu kadın bir hiç olurdu. Fakat Heffel bir şekilde karısının akrabalarının saygısını kazanmayı başarmış ve onlarla kalıcı bir ilişki inşa edebilmişti. Lireth Dağları'nın iki yakası arasında hem ziyaret hem ticaret gerçekleşiyordu. Ellynor bütün bunların nasıl gelişebildiğinden pek emin değildi, fakat kaçmaya meyilli Rosurie'yi Lumanen Manastırı'na yollamanın Heffel'in fikri olduğunu bili-

yordu. Adanmış bir ay tanrıçası inanıyordu ve manastır için hem kutsal hem de güvenli demişti.

Ve şimdi ikisi de buradaydı.

"Günün birinde Coravann'a gitmek isterdim," diye mırıldandı Ellynor. Rosurie'nin sesi kesilince, "Sen de istemez miydin bunu?" diye sordu.

"Yoo, niye bunu isteyeyim ki?" dedi Rosurie.

"Lirren kadını klanlardan kaçırmayı başaran adamla tanışmak için."

Rosurie pöfledi. "Onu kaçırmadı. Buna izin verdiler."

"Ama babasını öldürdü!" Ellynor bir an için düşündü. "Gerçi babası pek de sevilen biri değildi ve büyük bir kayıp da sayılmazdı."

"Demek istediğim tam olarak bu. *Sebahta* göz yumdu."

"Yine de onu tanımak isterdim. Kızıyla da tanışmak isterdim. Yarı Lirrensliler olan bir kuzenimiz olduğunun farkındasındır umarım."

"İki kuzen," diye düzeltti Rosurie, "bir ağabeyi de var."

Ellynor karanlıkta başıyla onayladı. "Evet, onu da tanımak isterdim. Hem Coravann'ı görmek hem Gillengaria'nın her yerini gezmek isterdim! Ghosenhall'u veya On İki Ev'lerden birini! İstediğim yeri gezmekte özgür olmak isterdim, sen istemez miydin bunu?"

"Yok, istemezdim," dedi Rosurie ve yatağında dönüp yorganını çenesine kadar çekti. "Olduğum yerde mutluyum ben. Sadece Lirrens'i özledim. *Sebahta*'yı özledim. Eğer elimde olsa hayatımın bir yarısını Lireth Dağları'nda bu, diğer yarısını da burada geçirirdim."

Ellynor iç çekti. "*Sebahta*'yı ben de özledim çok. Şu an evde olsaydık, yüksek hasat için neler pişireceğimizi planlıyor oluyorduk."

Rosurie bu fikre hemen sarıldı ve seçecekleri yemeklerin tariflerini anlatmaya, tatlıların ve çorbaların içine karıştıracakları baharatları sıralamaya koyuldu. *Şu an evde olsaydık*. Bu, aralarında sıkça oynadıkları bir oyundu. Ellynor bu küçük oyunun

onun özlemini giderdiğini mi yoksa artırdığını mı bilemiyordu tam olarak, fakat her detayı, her kokuyu, her rengi ve her ismi hatırladığını biliyordu. Bunlardan hiçbirini unutacağına ihtimal vermiyordu, manastırda yüz yaşına kadar yaşasa bile.

Bütün hayatı boyunca klandan kaçma hayalleri kurmuştu. Fakat yine de her zaman evine gidebilmeyi de istemişti. Bir gün manastırdan ayrılırsa tekrar Lirrens'e dönebilecekti. Fakat ya tek başına ayrılırsa? Bir gece kaçıverse ya da hırpani bir âşık seçip onunla kaçsa? O zaman asla geri dönemezdi. Lirrens'i sonsuza dek yitirmiş olurdu.

Sabahleyin ilk duaya katıldıktan sonra Rosurie, Ellynor'dan saçlarını boyamasına yardım etmesini istedi. "Bugün yemek pişiriyorum," dedi Ellynor, "öğleden sonra boş olacağım, o zaman sana yardım ederim. Sen de benimkileri boyamama yardım edersin."

Böylece öğle yemeğinden hemen sonra odalarına çıktılar ve saçlarını, meşakkatli olduğu kadar zevkli de olan *sebahta* desenleriyle süsleme işine koyuldular. Onlarla aynı katta kalan kızların bir bölümü bu ritüel tarafından adeta büyüleniyordu, o yüzden Rosurie onları seyretmeleri için davet etmişti. Ellynor odaya geldiğinde Rosurie'yi hazır buldu, kucığında bir su kovasıyla odanın tam ortasında bir sandalyede oturuyor ve açtığı saçları da zemine kadar dökülüyordu. Yeni rahibelerden beş tanesi yataklara tünemiş kikirdeyerek dedikodu yapıyordu. Hepsi de erkek delisiydi ve her zaman Lestra'nın genç muhafızlarının özelliklerini ve yakışıklılıklarını konuşurlardı. Bu askerlerle konuşmanın ya da herhangi bir şekilde etkileşim içine girmenin bile yasak olması umurlarında değildi. Sohbetlerinin ana konusu askerlerdi.

"Onu hiç gördün mü? Sanırım Tilt'ten geliyor. O kadar yakışıklı ki. Hayatımda hiç öyle mavi gözler görmedim."

"Muhafızlardan biriyle flörtleştiğini düşünürse Shavell seni gebertir."

"Flörtleşmiyordum ki! Karşılık verse flörtleşirdim gerçi, ama sanırım biraz utangaç."

“Ben diğer genç erkeği beğeniyorum. Şu sarı saçlı, sol yan-
ğında yara izi olanı. En güzel o gülümsüyor.”

Ellynor hemen Rosurie'nin arkasına bir sandalye çekti ve el-
lerini onun gür ve düz saçlarının arasından geçirdi. Saçları kızıl
kestaneydi ve yer yer daha da açık tutamlar vardı; Ellynor'un ise
tam tersine gece siyahı saçları vardı. Bütün sırtı boyunca, saçla-
rına tek bir açık sarı renkte işlenmiş olan Plesa ailesinin gül ve
yıldız desenli süslemeleri yer alıyordu. Saçı uzadıkça, her birkaç
haftada bir, Ellynor, Rosurie'nin saç diplerinin yeni uzamış kı-
sımlarına bu desenden yeni bir halka eklerdi. Her birkaç ayda
bir ise Rosurie'nin saçının uçlarındaki kırıkları alarak, desenin
bir halkasını da kesip atmış olurdu. Her Lirren kadını saçını bu
şekilde yapardı, uzattıkları saçlarına ailenin geleneksel sembo-
lünü işlerlerdi. Gerçi çoğu durumda, özellikle de insan arasına
çıktıklarında Lirren kadınları saçlarını örgüyle veya bir düğüm
gibi yöntemlerle başlarının üzerlerinde toplarlardı ve bu yüzden
de bu desenler görünmezdi. Ancak yine de herkes saçlarının süs-
lendiğini bilirdi.

“Geçen gün Daken ile konuştum,” dedi kızlarından biri sanki
bir rüyadaymış gibi.

“Hadi canım! Shavell de seni görmedi, öyle mi?”

“Sadece birkaç kelime konuştuk. Çok ciddiydi.”

Ellynor onun saçlarını bir süngerle nemlendirirken Rosurie
kıpırdamadan oturuyordu, ardından Ellynor onun dalgalı saçla-
rını beş tutama ayırdı. Kuru boyanın olduğu küçük kutuyu açıp
saçının tepesini yine süngerle nemlendirip boyayı kararlı fırça
darbeleriyle saçlarına yedirdi. Orağı çizmek kolaydı ama yıldızı
yapmak biraz daha karmaşık bir işti, gül ise içlerinde yapılması
en zor olanıydı. Geçmişteki deneyimin de verdiği beceriyle dik-
katlice çalıştı, elde edilecek sonucun kusursuz olmasının ne ka-
dar önemli olduğunun tamamıyla bilincindeydi. Herhangi birisi
Rosurie'yi konuşamaz halde bulsa, kayıp, baygın ya da ölü, onun
saçlarını çözerek hangi aileye ait olduğunu kesin olarak bilebi-

lırdı. Onu, savaş halinde oldukları ve Plesa'lardan nefret eden *sebahta*'lardan biri bile bulsa, ona bir zarar vermeden onu ailesine teslim ederdi.

Eğer bir Litten kızı saçlarını tümüyle kazıtsaydı bütünüyle kayıp biri olmuş olurdu. Kimse onu tanıyamaz ve kimse onu eve nasıl yollayacağını bilemezdi.

"Kim günlerdir ortalarda yok, bilin bakalım," dedi genç rahibelerden bir tanesi. "Fortunalt'lı şu genç adam. Kelti. Ondan hoşlanmıştım."

Önce bir iç çekiş duyuldu ve sonra da uğursuz bir sessizlik, öyle ki Ellynor başını işinden kaldırıp sesin geldiği yöne bakmadan edemedi. Rosurie de aynı şekilde başını çevirdi, ancak boyanın akınmasına dikkat ediyordu.

"Duymadınız mı?" Astira konuşmuştu, tüm yeni rahibeler içinde Ellynor'un en çok beğendiği Merrenstow'lu selvi boylu sarışın. İkisi de aynı yaştaydı, yirmi iki yaşındaydılar ve her ikisi de diğer kızlara göre daha büyüktü. "Kelti tamamen kayıp. Rostiff ve üç kişiyi daha bulmuşlar, fakat Kelti sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi ortada yokmuş."

"Rostiff ve diğerlerini bulmuşlar derken? Ne demek bu?" dedi Ellynor.

Astira gözlerini kocaman açtı. Çok güzel dolgun saçları ve soylu bir görünümü vardı. Ellynor onun hep Gillengaria aristokrasisinin mensubu olduğunu sanırdı. "Ölü bulmuşlar," dedi Astira mağrur bir sesle, "öldürülmüşler."

Şimdi bütün kızlar dehşet ve şaşkınlık içinde tepki veriyor ve bütün söyledikleri birbirine karışıyordu. *Öldürülmüş mi? Nasıl? Kim yapar böyle bir şeyi? Neden?*

"Neler olmuş, anlat," dedi Ellynor.

Astira başını iki yana salladı. "Bütün ayrıntıları bilmiyorum," dedi. Bu da, aslında konuşulanlara bulunmaması gereken bir yerde kulak misafiri olduğu anlamına geliyordu. "Buradan atla bir günlük mesafedeymişler, Lestra adına haber taşıyorlarmış. Kesin

olan şey, ana yolun bir kilometre kadar uzağında bulunan küçük bir kulübenin yakınına toplu bir mezara gömülmüş oldukları. Kulübenin yerleri boydan boya kan içindeymiş. Yakınlarda yaşayan hiç kimse, buna eskiden o kulübede yaşayan kadın da dahil, neler olduğunu bilmiyormuş.”

Genç rahibeler korku içinde dinliyordu anlatılanları. Sert erkeklerle birlikte büyüyen Ellynor ve Rosurie, diğer kızlara nazaran dövüş konularına daha aşina olduklarından kızların hepsinden daha çok şaşırmıştı. Ölümüne dövüşen dört askerin üstesinden gelmek için gereken güç ve becerinin ne kadar muazzam olması gerektiğini kestirebiliyorlardı.

“Peki ya Kelti, ona ne oldu?” diye sordu kızlardan biri. “Onun cesedini bulamadılarsa...”

“Belki de kaçırıldı,” diye karşılık verdi kızlardan biri. “Diğerlerini her kim öldürdüyse, onu yanlarına aldılar. İşkence etmek, ona bir şeyler söyletmek için.”

Kelti'den hoşlanan kız ağlamaya başladı. “Onu kaçırdılar,” dedi hıçkırıqlarla. “Onlar onu aldılar, eziyet ettiler ve sonunda da onu öldürdüler.”

Onlar derken kimi kastettiğini belirtmemiştii, ama odadaki herkes anlamıştı ve başlarıyla onayladılar.

“Solgun Anne, mistiklerin hepsinin cezasını verir umarım,” dedi Astira.

“Gerçekten bu kadar kötüler mi?” diye sordu daha genç kızlardan bir tanesi. Manastıra geleli daha çok olmamıştı, bu nedenle Ellynor'un sorulmamasının daha yerinde olduğunu artık bildiği soruyu böylesine rahat şekilde sorabiliyordu hâlâ. Gerçi kendisi de bu sorunun cevabını sıklıkla merak etmişti.

“Evet, çok kötüler,” diye vurguladı Astira. Ellynor sanki oralı değilmiş gibi tekrar Rosurie'nin saçlarıyla ilgileniyordu. “Çok çok kötüler. Hem doğanın kanunlarını hem de tanrıçamızın emirlerini hiçe sayıp çiğniyorlar. Bak sana ne anlatacağım onlar hakkında, küçük bir hikâye. Batı sahilinde Danalustrous diye bir

ada var. İyileşmeyen, hummalı bir hastalığı olan kişileri oraya yolluyorlardı. Fakat şimdi, güce sahip olan mistikler onları hayvanlara dönüştürüyor, anlıyor musun? Mistikler o adaya gidip hasta insanları köpeklerle, atlara ve kim bilir daha nelere dönüştürüyorlar. Insandan birer canavara dönüştürüyorlar onları!”

“Neden peki?” diye sordu en genç olanları.

“Bu konuda bir şeyler duymuştum” dedi Rosuric. “Hayvanlarda da bu ateşli hastalık görünürmüş, öyle değil mi, fakat köpekler ve atlar bu hastalıktan iyileşebiliyormuş, bu hastalığı yenebiliyorlarmış, eğer yanlış bilmiyorsam.”

Ellynor, parmaklarının arasındaki desenlerden başını kaldırdı. “Yani aslında insanları iyileştirmek için mi onları atlara ve köpeklerle dönüştürüyorlar demek istiyorsun? İyileştiklerinde onları tekrar insana mı dönüştürüyorlar?”

“Bilmiyorum, ama öyle olsa bile bu yapılan hâlâ büyük bir hakaret!” diye açıkladı Astira. “Tanrıça bizlere, bizim için en uygun olan biçimi verdi. Böyle bir şey yokmuş gibi başka bir şeye dönüştürmeye karar veremeyiz insanları, hele de onun onay vermediği bir şeye. Lestra’ya adada olanlarla ilgili haber verildiğinde görmeliydiniz. O kadar kızdı ki, manastırın nasıl hâlâ sağlam durduğuna şaşardınız.”

Ellynor tekrar işine odaklandı ve boyayı emmiş olan süngeri Rosuric’nin saçlarına bastırdı. Fakat bir yandan da iyileştirmenin bu çok uç noktada görünen yöntemi üzerine düşünüyordu. Ellynor da hasta bakımında oldukça yerenekliydi, bir türlü geçiremediği bir ateşle karşılaştığı vakaların sayısı da üçü beşi geçmezdi. Hayat kurtarmak için mistiklerin başvurduğu bu radikal yöntemdeki yaratıcılıktan hoşlanmıştı açıkçası.

Tabii bunu hiç çıkırmadı. Burada Lumanen Manastırı’nda mistiklere kimse en ufak bir sempati dahi gösteremezdi.

Askerlerin ölümü ile ilgili söylenti akşam yemeği saatine kadar tüm manastırda yayılmıştı bile, fakat olay hakkında hiçbir resmi açıklama gelmedi. Kızlar her zamanki gibi salondaki uzun

masalara bildikleri düzen içerisinde oturmuş ve pişirmek, yemek ve bulaşık yıkamak olarak gerçekleşen üç vardiyalı süreçten sırasıyla geçiyorlardı. Shavell her üç yemek vardiyası boyunca da masaların arasında gezindi, her zamankinden daha gergin ve göz açtırmaz bir haldeydi, bu nedenle de kimse fazla konuşmadı ve kimse birbirinden pek yardım istemedi.

Yemek yiyen son grup arasında Ellynor ve Astira da vardı ve ortamdaki kasvetli havadan bir an önce kurtulabilmek için yemeklerini hızlıca yiyorlardı. Bir ara kapıya en yakın tarafta oturan kızların arasından mırıltılar yükseldi ve bir hareketlenme oldu. Çok kısa bir sürede, tek bir zarif hamlede, bütün kızlar ayağa kalkmıştı ve şimdi Lestra, ortadaki iki masanın arasındaki boşluktan ilerliyordu.

Ellynor her zaman olduğu gibi ne gözlerini Lestra'dan alabiliyor ne de onun tarafından fark edilmeyi istiyordu. Bu kadında çok güçlü, karşı konulamaz bir hava vardı. Sanki ortamda ne kadar ışık ve hava varsa onun bedeninde toplanıyordu, bunları adeta kendine çekiyordu. Onun yakınındayken, insanın ona bakmayı ve onu tatmin etmek istemeyi düşünmemesi mümkün değildi.

Genç rahibelerin her biri onun önünde saygıyla eğilirken Lestra da ağır ağır masaların arasından süzüldü ve başıyla saygı sunanları selamladı. Her zamanki gümüş süslemeli simsiyah elbisesini giymişti. Lirren kızlarınunki kadar uzun olan saçları, gevşek gri ve siyah sicimler halinde dizlerine kadar iniyordu. Yüzü mimiksizdi, gözlerinden hiçbir şey okunamıyordu.

Doğrudan Astira'nın yanına gelip durdu ve bir an için sarışın kıza dik bir bakış attı. Astira başını önüne eğmişti ve Lestra onu incelerken ona bakamıyordu. Astira bu yaşlı kadından en az bir karış daha uzundu, fakat yine de karşısında hiç şansı yok gibiydi. Kısa boylu olmasına karşın Lestra'da onu büyük gösteren bir muhteşemlik vardı.

"Sen. Yarın benimle gel," dedi Lestra, "tam öğle saatinde buradan ayrılacağız."

"Emredersiniz efendim. Tanrımızı memnun eden her şey kabulümüz."

"Bizimle birlikte gelecek olan birini seç. İki, belki de üç gün boyunca burada olmayacağız. Ata binmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, efendim."

"Arkadaşının da bildiğinden emin ol."

Bu kadar sürdü konuşma. Lestra ansızın döndü ve hızlı adımlarla geldiği gibi aynı kararlılıkla ortamı terk etti.

Kapı kapanıp da herkes artık onun tarafından duyulmayacakları konusunda emin olduktan sonra içeride bir gürültü patırtı koptu, her kafadan sesler çıkıyordu ve insanlar olayı yorumlayıp tahmin yürütüyordu. Lestra aralarında gezinmiş ve henüz öğrenci olan rahibelerden biriyle konuşmuştu!

"Nereye gideceksiniz böyle? Ne yapacak sizinle?" diye cevap talep etti Rosurie.

Astira bilmiyorum dercesine başını iki yana sallayıp "Bu kesinlikle bölgedeki gezginlere tanrıçamızın selamını götürme görevinden daha fazlası olmalı, çünkü öyle olsa bizi Shavell ya da diğer rahibelerle birlikte yollardı. İki üç gün sürecektir bir seyahat dedi! En azından Neft'e kadar gideceğiz diye tahmin ediyorum. İki aydır manastırın dışına adım atmadım!"

"Ben de öyle," diye araya girdi kızların çoğu hayıflanarak seslerle. Lestra, Astira'nın kızlardan birini yanında götürebileceğini söylemiş ve çok belliydi ki masadaki her kız o şanslı kişi olmak için can atıyordu.

Fakat Merrenstow kızı çoktan Ellynor'a dönüp ona gülümsemeye başlamıştı. "Benimle gelirsin, değil mi? Ata binmeyi de biliyorsun."

Ellynor'un sırtından aşağı heyecanlı bir titreme indi. İki günlüğüne de olsa manastırdan kurtulmak! İster Neft olsun ister açık havada bir kamp, biraz hava değişimi fikri ona aşırı davetkâr geliyordu. "Elbette geliyorum. Hadi, eşyalarımızı toplamaya gidelim. Yarını şimdiden ipe çekiyorum."

4. BÖLÜM

E rtesi gün, öğleden hemen sonra, sekiz kişilik bir atlı grubu olarak yola koyuldular, Lestra, iki genç rahibe ve dört muhafızın dışında bir de kendini tanrıçaya adanmışlardan Darris katılmıştı onlara. Mor elbisesine rağmen bir Shavell sayılmazdı. Kısa, şişman ve çok daha nazikti. Ayrıca manastırın en yaşlı rahibelerinden biriydi, altmışının üzerinde olduğunu düşünüyordu Ellynor. Sorunu olan her genç rahibe onunla konuşurdu, tabii onu bulabilirlerse. Çoğu zaman ya Lestra ile birlikte bir yere kapanmış olurdu ya revirde hastalarla uğraşırdı ya da başka manastır işlerinin telaşında olurdu ve onu yakalamak gerçekten güçtü. Öte yandan Shavell her zaman ortalıkta olurdu, özellikle de ortarlarda olmasını en istemediğiniz zamanlarda.

Atların çıkardığı sesler dışında tamamen sessiz ilerliyorlardı. Astira ve Ellynor, konuşamayacak kadar şaşkındı elbette, ancak arada bir aralarında göz teması oluyordu. Bu iki kadının önünde ve arkasında ikişer muhafız vardı, hiçbirisi konuşmuyordu Ellynor'un gördüğü kadarıyla. Ara ara Darris ve Lestra alçak sesle birbirlerine bir şeyler söylüyordu, ancak bunlar uzun süreli konuşmalar değildi. Manastırda bunca yıl beraber yaşayan bu iki kadının herhalde konuşulabilecek bütün konuları tüketmiş olduklarını düşündü Ellynor.

İlk başta ormanlık bir araziden geçtiler, çünkü manastır or-

manın derinliklerine inşa edilmişti fakat adım adım daha açık araziden geçen ana yola ulaşmayı başardılar. Hava sıcak ve biraz nemliydi; Ellynor bu nedenle ağaçların gölgesinden çıkmış olmalarına biraz sıkıldı, ama şimdi en azından güneşin konumunu görüp ne yönde gitmeleri gerektiğini daha rahat kestirebiliyorlardı. Kuzeybatıya doğru ilerlediklerini fark ettiğinde neredeyse elleriyle alkuş tutacaktı. "Neft!" dedi, buna memnun bir gülümsemeyle karşılık veren Astira'ya.

Gerçekten de güneşin batmak üzere olduğu saatlerde Neft şehrinin ereklere varmış oldular. Ellynor'un başı, her şeye aynı anda merakla bakmaya çalışmaktan boynu üzerinde baykuş kafası gibi habire dönüyordu. Lirrens'de şehir diye bir şey yoktu, orada yalnızca bir araya kümelenmiş ve diğer tüm topluluklara nazaran çok daha iç içe yaşayan *sebahta*'lar vardı. Astira, Neft'in Ghosenhall'a kıyasla çok küçük olduğunu anlatmıştı, fakat Ellynor için bundan daha büyük bir yeri hayal etmek dahi zordu. Tüm bu kavşaklar, sıra sıra binalar, insan kalabalığı, sesler, kokular ve enerji!

Şehrin içine vardıklarında muhafızlar hız kesmedi, ancak kalabalık sokaklarda yolu açmaları biraz güçleşmişti. Ellynor bile şehrin bazı semtlerinin diğerlerine göre daha gelişmiş olduğunu anlayabiliyordu. Önce kir pas içindeki bakımsız binaların arasından geçmiş, sonra da vitrinlerin düzgün, pencere pervazlarının çiçekli ve kapıların boyalarının yeni durduğu mahallelere ulaşmışlardı.

Sonunda dik denebilecek bir yokuşu tırmanıp tepesinde durdular. Oldukça şık görünümlü üç katlı bir binanın önüne gelmişlerdi. Süslü demir parmaklıklarla çevrili Yaklaşık bir dönümlük bir arazinin içinde yer alıyordu bu bina. Muhafızlardan biri, Lestra'nın atından inmesine yardım etti. Diğer kadınlar yardım almadan indi, ardından da muhafızlar atları bir araya topladı. "Yarın öğleye doğru burada olun," diye buyurdu Lestra. "O saate kadar gidip kalacağımız belli olmuş olur."

"Emredersiniz, hanımefendi."

Darris, demir kapıyı açtı ve Lestra içeri süzüldü, diğerleri de peşinden gitti. Binanın geniş giriş kapısı açılmıştı bile ve birtakım hizmetkârlar yerlere kadar eğilerek onları karşıladı, içlerinden bazıları yumruklarını sağ omuzlarına götürmüştü. Lestra sanki hepsi görünmezmiş gibi yanlarından geçip devam etti. Kendilerinin de görünmez olduğu hissine kapılan Astira ve Ellynor, Darris'i izleyerek içeri girdi, ardından da başlarını yukarı kaldırıp hayran kaldıkları zengin döşemelere baktı. Zengin desenli halılar, altın rengi heykeller, yüksek tavanlar ve renkli camlar sunan bu mekân, Ellynor'un şimdiye kadar hem manastırda hem de evinde görmeye alışmış olduklarından çok farklıydı kuşkusuz. Çabucak, dört bir yanı sandalyeler, sofalar ve sehpa ile dolu büyük bir salona yönlendirilmişlerdi. Orta yaşlı, şık, koyu saçlı bir kadın onları selamlamak için ayağa kalktı ve Lestra'nın ellerini sıcak bir şekilde kendi ellerinin arasına aldı.

"Coralinda! Ne iyi oldu da geldin. Çok iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Jenetta. Tanrıça göz kulak oluyor bana."

"Yorgun musunuz? Aç mısınız? Bir şeyler yemek ya da biraz dinlenmek ister misiniz?"

"Daha sonra lütfen. Bizi önce annene götür, durumu çok ağır olsa gerek."

Kadın kuşkululu bir bakış attı diğerlerine. "Hepinizi birden mi?"

"Evet. Gece boyu nöbetleşe başında duracağız onun, o yüzden şimdi hepsiyle tanışsa iyi olur."

"Beni izleyin."

Muhteşem evin içinde bir geçit daha yaptılar. Bu kez duvarları boylu boyunca ciddi bakışlı kadın ve erkek portrelerinin yer aldığı merdivenlerden çıkıyorlardı. Ardından bir hol geldi, birkaç kapıdan geçtiler ve en sonunda da bir hastanın yattığı her halinden belli olan bir odaya vardılar. Şifalı bitkilerin acı kokusuyla ateş yüzünden terlemiş bir tenin kokusu birbirine karışmıştı. Loş bir ortamı. Geniş yatağın ortasında ince bir sütun gibi yatmış

bir kadın gördüler. Gri saçları açılmıştı, fakat bunun dışında onunla ilgili her şey anlaşılmaz ve belirsizdi. Gözleri kapalıydı ve nefes alışverişleri o kadar zayıftı ki göğsünün üzerindeki örtü kımıldamıyordu bile.

“Onun için dua edelim,” diye buyurdu Lestra. “Sonra da sırayla her birimiz onun başında nöbet tutacak ta ki o son nefesini verinceye kadar.”

Ev sahibesi Lestra'nın bu dobralığından ürkmüş gibi görünüyordu. “Doktor, bu gece bile onu kaybedebileceğimizi söyledi, fakat yaşasa bile en fazla üç günlük ömrü kalmış.”

Lestra başıyla onayladı. “Ne kadar uzun sürerse o kadar kalacağız yanında.”

Lestra bir el hareketi yaptı ve bunun üzerine kızlar yatağın etrafında toplandı. Darris ve Lestra yatağın bir yanına, başına yakın bir yere geçtiler, genç rahibeler ise ayak ucunun olduğu diğer yana. Hep birlikte Solgun Anne'den bu kadın için bağışlama dileyen, Gümüş Leydi'nin onun ruhunu kendi parlak halesinin içine alıp ışığını kendisinin ışığına katmasını umut ettiklerini dile getiren duaları okudular. *Onu acı çekirtmeden yanına al. Onun fedakârlığını zafere dönüştür. Yüzü seninkinin yanında parlansın, ayın geniş yüzünden.*

Ellynor, ellerini kadının alınına koyabilecek bir mesafeye yaklaşmak için can atıyordu, örtülerin altında kalmış ellerini tutup okşamak istiyordu. Lirrens'deyken her hasta Ellynor'dan kendisine bakmasını isterdi. Fakat hastaların nesinin olduğunu ve nasıl yardımının dokunabileceğini anlaması için onlara dokunması gerekiyordu. Bu kadıncağız o kadar çelimsiz ve yaşlıydı ki bedeni artık yaşlılıktan ötürü çalışmaz hale gelmiş gibi görünüyordu ve bu durumda Ellynor'un da yapabileceği fazla bir şey olmazdı. Fakat eğer söz konusu olan bir hastalıksa, misal ateş ya da kan dolaşımı ile ilgili bir bozukluk olsa, o zaman Ellynor belki bir şeyler yapabilir, hiç olmazsa bu hayattan diğerine geçişindeki acıyı azaltabilirdi.

Ne var ki yaşlı kadına dokunmanın, hatta öne doğru uzanıp örtülü ayaklarına ulaşmanın bile yolu yoktu. Lestra duaları bitirince ev sahibesine döndü. "Pekâlâ" dedi. "Önce Darris birkaç saat annenle kalacak, sonra da ben. Gece nöbetini ise genç rahibelerimiz tutacak. Bize şimdi yiyecek bir şeyler ver ve biraz dinlenmemizi sağla, ardından da elimizden geleni yapacağız."

Aradan yarım saat geçmeden, Astira ve Ellynor küçük bir odada yataklarına çoktan kıvrılmıştı. Öncesinde yemek salonunda çabucak yemeklerini yemişlerdi. Aslında uyumaları gerekiyordu, fakat içinde bulundaki yer ve koşullar onları o kadar heyecanlandırmıştı ki bir türlü sakinleşemiyorlardı. Önce yolculuklarını konuştular, sonra Neft'in içinden geçerken gözlerine takılanları, en sonunda da sıra içinde oldukları binaya geldi.

"Ee, niye buradayız sence?" diye sordu Ellynor. "Lestra'nın kutsal törenler için özel olarak evlere gittiğini ya da ölenlerin başında dursunlar diye rahibelerini gönderdiğini bilmiyordum."

Astira paylaştıkları yatağın kenarlığına sırtını yaslamış, kollarıyla da topladığı dizlerinin etrafını sarmıştı. Penceredeki tek bir mumdan yayılan ışık hariç, oda karanlıktı. "Bence de istisnai bir durum olsa gerek bu," diye Ellynor'a katıldı. "Fakat Jenetta Gisseltess, Lestra'nın kuzeni. Ayrıca çok zengin biriyle evlendi. Manastıra sürekli bağışta bulunuyor, bu da Lestra'nın özel ilgisi-ne mazhar olmak için yeterli bir neden olsa gerek."

"Soylu görünümüne sahip biri o."

"Jenetta mı? Evet, fakat benim gibi o da On Üçüncü Ev'den."

"Ne demek ki bu?" diye sordu Ellynor.

"Gillengaria'da on iki adet Ev bulunur" diye sabırla açıkladı Astira. Bunu daha önce de defalarca anlatmıştı. "Sahipler, yani marlordlar, dişe dokunur mülkün çoğunluğunun sahibidirler ve öldüklerinde bu mülk oğul ve kızlarına kalır, yani serramar ve serramarralara. Fakat o kadar çok toprakları var ki onları tek başlarına denetleyip işleyemezler, o yüzden her birinin vasalları

vardır ki bunların her biri marlord adına belli toprak parçalarına hükmeden soylu lord ve leydilerdir. Bunların çoğu marlordların uzak kuzenleri ya da akrabasının akrabasının akrabası oluyor, yani yine soylu, ama kan bağı o kadar güçlü değil. İşte bunlara, On İki Ev'den hangisine yakın olurlarsa olsunlar, On Üçüncü Ev'in mensupları deniliyor. Kiminle akraba olduğunu açıklamaktan ziyade sadece soylu olduğunu belirtmeye yarıyor." Omuz silkti, "İyiler, ama yeterince iyi değil. Ya da belki yeterince iyi değiliz demeliyim."

"Peki ya Gisseltess? On İki Ev'den birinin adı mı bu?"

Astira kikirdedi. "Tabii ki, şaşkın! Hem de en güçlülerinden biri."

"Peki ya Lestra? O da Gisseltess'e mi mensup?"

"Evet. O şu an Lestra olmasa ona düzgünce Serra Coralinda diye hitap ederdik. Ağabeyinin adı ise Ser Halchon." Astira çok güçlü şekilde ürperdi. "Onu hiç gördün mü? Biraz ürkütücüdür. Çok tehditkâr görünür, tıpkı Lestra gibi. Fakat ona baktığında bu tehditkârlık her an şiddete dönülebilmiş gibi gelir insana. Ondan pek hazzetmem. Neyse ki manastıra pek sık uğramaz."

"Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı. Bizim Lirrens'de ne unvanlar vardır ne de aramızda soylular."

"Fakat sizde de şu karman çorman akrabalık yapısı var. Böyle şeylerin şeceresini bu kadar kim tutar ki!"

Ellynor çok şaşırmıştı. "Çok kolay ki. Tek tek aileler var, bunlar bir *sebahta*, yani bir klan oluşturur. Klanların bir kısmı da kendi aralarında *sebahta-ris*'leri meydana getirir ve..."

Astira, başka bir şey anlatma manasında elini kaldırdı. "Lütfen, hiç gerek yok buna, bunların hiçbirini aklımda tutamam. Sen ve Rosurie manastıra katıldığınızda herkes hayretler içerisinde kalmıştı. Sanırım içimizden hiç kimse daha önce bir Lirren kızı görmemişti."

"Aslında Lireth Dağları'nın bu yanına geleceğimi ben de hiç tahmin etmemiştim," dedi Ellynor.

Astira dizlerini kavrayan kollarını çözdü ve yatağa uzandı, biraz da esnemeye başladı. "Peki neden geldin öyleyse? Sırf Rosurie birine âşık oldu diye mi, nedeni bu mu yani?"

Ellynor güldü ve yanına uzandı, zihninde uykudan eser yoktu. "Evet, Bramlis *sebahta*'sından bir oğlan yüzünden oldu bütün bunlar."

"Eğer onu Rosurie'yle birlikte görseydi babası oğlanı gerçekten öldürecek miydi, bu doğru mu?"

"Hayır, fakat bu yüzden kesinlikle bir klan savaşı başlardı."

"O nedir tam olarak?"

Bunu açıklamak çok zordu. "Şu demek: Eğer bir *sebahta-ris*'teki tüm aileler başka bir *sebahta-ris*'teki ailelere savaş açarsa, bir aileye mensup olanlar diğer aileye mensup olan birini gördüklerinde onunla dövüşe tutuşur. Çok kanlı ve şiddetli dövüşler, bir sürü insan ölür bu yüzden. Asla senden kalabalık bir rakip gruba denk gelmek istemezsin, o yüzden aileden birinin seyahat etmesi gerekirse yolda bir saldırı olması halinde kendini savunabilsin diye yanına beş on tane kardeş ya da kuzenini alır. Bu tamamen aptalca ve anlamsız bir şey ve maalesef yıllarca devam edebilir," diye üzüntüyle açıkladı Ellynor. "Bütün genç erkekler sırayla ölür, bütün yakın arkadaşları intikam yeminleri eder. Rosurie'nin babası yeni bir klan savaşını durdurmak için elinden gelen ne varsa yapmaya çalıştı. O yüzden de sonunda onu uzağa yollamaya razı oldu."

Astira şimdi başını kaldırıp destek aldığı eline yaslamıştı, bu anlatılanlar ilgisini fazlasıyla çekmişti. "Ne kadar garip ve acayip!" diye şaşkınlığını dile getirdi. "Demek insanlar birbirlerine silah doğrultmaya başlıyor ve bir de ne demiştin, eğer şehir meydanında birbirlerine denk gelirlerse düelloya tutuşuyorlar, öyle mi?"

"Kent meydanı diye bir şey yok bizde. Kent diye bir şey yok. Fakat birkaç önemli yol boyunca çokça gidip gelinir ve dövüşlerin çoğu da bu seyahatler esnasında gerçekleşir." Ellynor kollarını başının üzerine getirdi. "Aslında haklısın, gerçekten çok karma-

şık. Bazı *sebahta*'lar neredeyse her zaman tarafsız kalır ve anlaşmazlıklarda arabuluculuk görevi üstlenir. Bazı aileler ise yola yakın yerlerde yaşar ve kendi oğullarının başkalarının kavgalarına karışmasına mani olmaya çalışırlar, bu yüzden de savaş halindeki *sebahtaların* üyeleri birbirlerine denk gelmesin diye yollara nöbetçiler dikerler. Fakat bir de her zaman kavga etmeye can atan şu adamlar var. Bunlar her zaman tehlikeli yollara gider ve birisinin kendilerine sataşmasını umarlar. Lirren erkekleri bıçak ve kılıçla yapabildikleri konusunda kendileriyle gurur duyarlar, tabii çıplak elle yapabildikleriyle de. Barış zamanlarında bile, sırf formda kalmak için birbirleriyle dövüşüp dururlar."

"Senin ailendeki erkekler de mi?"

Ellynor güldü. "Özellikle de benim ailemdeki erkekler! Babam artık eskisi kadar kavgalara karışmıyor, ama annem onun gençken ne kadar kavgacı olduğunu hep söyler. Esas erkek kardeşlerim Hayden ve Torrin çok fenadır, herkesle dövüşebilmek için bahane ararlar. Özellikle de Torrin. Benden iki yaş küçük olmasına rağmen gururlanarak diyebilirim ki şimdiye dek onu kimse yenemedi, ne dost ne düşman. O herkesten üstün."

"Böyle kardeşlerim olduğunu hayal bile edemiyorum açıkçası. Belaya benziyorlar."

Ellynor güldü, fakat bu gülüşü biraz da acı doluydu. "Kendi içlerinde değerlendirirsek, gerçekten hepsi de harika insanlar. İkisi de beni çok sever. Fakat sevgileri bazen çok ezici oluyor. Sanırım şimdiye dek Hayden veya Torrin dibimde olmadan hiçbir erkekle konuşmadım, onlar da zaten adam biraz fazla samimi davranır veya elimi tutmaya yeltenirse üzerine atılmak için hazır bekler. Hele bir de beni öpmeye kalkarsa! Şölen gecelerinin birinde Cohfen *sebahta*'sından biri beni öpmeye kalkmıştı. Torrin onun başını gövdesinden ayıracak sandım. Onu Hayden durdurdu, ama bunun tek nedeni beni öpenin bir Cohfen olmasıydı ve ailemiz onlarla savaş istemiyordu."

"Lirrens halkı hakkında anlatılan bir şey duymuştum bir ke-

resinde," dedi Astira. "Lirren kadınları sadece Lirren erkekleri ile evlenebilirmiş. Bu doğru mu?"

Ellynor, saçlarını yastığın üzerine yayarken başıyla onayladı. Yolculuktan sonra onları açmıştı. Ölmekte olan kadının başında nöbete başlamadan önce onları örmesi ya da bağlaması gerekiyordu. "Evet, bu doğru," dedi sesini alçaltarak. "Eğer bir kız Lirrens dışından birisiyle evlenmeye kalkarsa, sevdiği ölümüne bir düelloya katılmaya zorlanır. Herhangi bir erkek, yani babası, ağabey ya da kardeşleri veya kuzenleri, genellikle dövüşte her kim en iyisiyse, onun adına dövüşür, fakat sevgilisinin kendi adına dövüşmesi gerekir. Dövüş onlardan birisi ölünceye kadar sürer."

"Korkunç bir şey bu!" diye yükseldi Astira.

Ellynor bir kez daha başıyla onayladı. "Biliyorum. Sen de tahmin edersin ki sevdikleri erkeği bu şekilde riske atmak isteyen pek fazla Lirrenli kız yoktur. Hangisi sevdiğinin kan kaybede kaybede ölmesini izlemek ister ki? Senin anlayacağın, aile bağları fazlasıyla sıkıdır bizde.

"Sadece kan bağı olanlar arasında değil, ama aynı *sebahta*'da yer alanlar arasında bile çok sıkı bir bağ vardır. Kaldı ki hangi kız babasını veya kardeşini böyle bir riske atmak ister ki? Diğer yandan sevdiği erkeğin katledilişine nasıl razı gelir? Bunun yerine onu terk ermeyi seçmez mi? Onu daha ilk görüp de beğendiği anda bile *girişimden, ilgi duymuyorum sana* demez mi? Düelloda çok sevdiği bir yakınını ya da sevgilisini kaybetmektense, kimseye âşık olmamayı tercih eder."

"Bu korkunç ihtimal yüzünden âşık olmaktan kaçınmak hepsinden kötü bence," dedi Astira. "Beni o duruma düşürecek bir şeye kesinlikle saygı duyamazdım. Babamın beni böylesi korkunç sonuçları olan bir kararı vermek durumunda bırakması nedeniyle ondan nefret ederdim."

Ellynor, karanlıkta omuz silkti. "Neyse ki Lirrens'i ziyaret eden fazla ziyaretçi yok," diye yanıtladı. "Birkaç tüccar, bazen kralın birkaç askeri, çok uzun aralıklarla da Arberharst ve

Sovenfeld'den gelen denizciler. Çoğunlukla gördüğümüz erkeklerin tümü kendi ailemizden ve *sebahta-ris*'imizden oluyor. Bize yasak olan erkeklerle hayatımızı mahvetmek için fazla fırsatımız olmuyor senin anlayacağın."

Astira daha yakına kaydı. "Lestra'nın muhafız alayındaki erkekler var," diye fısıldadı, "belki onlardan birine âşık olursun."

Ellynor güldü. "Onlar da bana yasak, fakat bu sefer yasağı koyan Lestra'nın ta kendisi! Yok, almayayım ben. Şu sıralar kimseye âşık olmak gibi bir niyetim yok. Sadece iyi bir Kız olmak, tanrıçaya hizmet etmek, kuzenime göz kulak olmak ve ailemi guturlandırmak istiyorum."

Astira yine esnedi. "Ben de artık uyumak istiyorum. Birkaç saat sonra yaşlı kadına bakma sırası bana gelecek."

"Gözlerini kapat öyleyse. İkimiz de o kadar yorgunuz ki anında sızarsınız gibi geliyor bana."

Hakikaten de Astira neredeyse anında uykuya daldı. Fakat Ellynor'un zihni bütünüyle uyanıktı. Ayın hilali bu gece daha da incelmmişti ve tamamen yok olmasına sadece günler kalmıştı. Siyah Anne'nin gökyüzüne yine bütünüyle hâkim olmasına çok az vardı. Ellynor'un en sevdiği zamanlardı bunlar. Yataktan çıkıp pencerenin önüne gitti ve kollarını mumun üzerinde durduğu pervazdaki boşlukta kavuşturdu. Derin bir nefes alınca burnuna birbirine karışmış kuru yaprak ve olgunlaşmış meyve kokuları geldi. Neredeyse sonbahardaydılar artık. Kış yakındı.

Yılın en güzel zamanı.

Bir hizmetçi kapıyı çalıp içeri girdiğinde hâlâ uyanıktı. "Birinizin hasta odasına gelmesi gerekiyor," diye bilgilendirdi hizmetçi kız Ellynor'u.

Astira'ya baktı, ancak onun gözleri kapalıydı ve derinden düzenli nefesler alıp veriyordu. "Ben gelirim," dedi Ellynor ve saçlarını bir çırpıda toplayıverdi. "Bana bir saniye verin de elbisemi giyeyim."

Birkaç dakika içerisinde Ellynor hasta odasına varmıştı. Lestra, sadece karanlık bir silüetten ibaret, yatağın üzerine eğilmiş olarak duruyordu. Ellynor içeri girince başını çevirip ona doğru baktı.

"Hâlâ nefes alıyor, ama ciğerleri havayı çekmekte çok zorlanıyor," dedi Lestra yoğun, makamlı sesiyle. "Daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Ölüm saati çatığında odada onunla yalnız olmaktan korkar mısın?"

"Hayır, korkmam," diye yanıtladı Ellynor, "daha önce böyle durumlar yaşadım ve hazırlıklıyım. Fakat bu gerçekleşirse kime haber vermeliyim?"

"Jenetta bana holde bir hizmetçinin hazır bekleyeceğini söyledi. Ona iletirsin. Bir de yerini arkadaşının alması için onu çağırma görevini ona verebilirsin."

"Öyle yaparım, teşekkür ederim, efendimiz." Lestra çıkarken Ellynor saygıyla başını eğdi. Kapının kapanma sesi gelinceye dek bekledi.

Ölmekte olan kadınla yalnızdı şimdi.

Ellynor yatağın yanına bir sandalye çekti ancak hemen oturmadı. Bunun yerine hastanın üzerine eğilip yüzünü inceledi. Zayıf ve soluktu yüzü, nefes alış veriş i o kadar zayıftı ve her nefes için o kadar mücadele ediyordu ki gerçekten de bu nefeslerden her biri son nefesi olabilirdi. Ellynor bir kez daha merak etti: Yaşlılık yüzünden mi yoksa bir hastalık yüzünden mi kadın bu duruma düşmüştü?

Ellerini dikkatlice ve hafifçe kadının çökmüş yanakları üzerine koydu, sonra da kadının kucığında birleşmiş olan avuçlarını sevip okşadı. Soylu kadının ateşi vardı ve ciğerleri de tıkanmış görünüyordu. Mide ve bağırsakları ise çalışıyordu anladığı kadarıyla.

Ellerini tekrar kadının göğüs kafesinin üzerine getirdi. Sorun kesinlikle buradaydı, ciğerlerini ve kalbini sarmıştı. Enfeksiyon ve baskı vardı, buna karşı koyacak kadar güçlü değildi vücudu. "Keşke bir iki gün daha erken burada olsaydım," diye hayıflandı Ellynor.

Sandalyeye oturup rahat bir konum aldıktan sonra, kadının üzerindeki örtüleri kaldırdı ve parmaklarını kadının ince geceliği üzerinde gezdirmeye başladı. Hastanın kaburgalarının çok zayıf şekilde inip kalktığını hissedebiliyor ve nefesi içine çekerken yükselen baygın hırıltıyı duyabiliyordu. Geceliğin kumaşı sıcacıktı, sanki üzerinden daha yeni bir ütü kalkmış gibi. Erın ta derinlerinden geliyordu bu sıcaklık, Ellynor kadının çok yüksek ateşinin olduğunu hemen anlamıştı.

Tıpkı *sebahta*'daki birçok hastaya yaptığı gibi, "Büyük Anne, ellerini ellerimin üzerine koy," diye fısıldadı. "Gücüme gücünü kat. Bedenimi aracı kılarak bu kadını iyileştir."

Gözlerini kapatıp kalbini açtı. Tepesinde, taş ve ağaç katmanlarının arasından Karanlık Gözetleyen'in ellerinin dünyayı koruyan kavisli kubbesini görebiliyordu. Tanrıçanın koruması altındaki her bir canı sayarken söylediği ritmik şarkıyı duyabiliyordu. İşte bir can, işte bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha.

Tanrıçasının onu tanıdığı, çağrısını duyduğu ve kendisine yanıt verdiği anı ta içinde kesin bir biçimde hissetti. Gücün içine dolmasını, tıpkı sıcaklığın, bir heyecanın yayılması gibi damarlarında duyumsadı. Elleri ısındı, başı döndü ve bileziğindeki aytaşının alevi inceden harlandı. Siyah Anne kapalı kepenklerin aralığından ve şömineden içeri dolup hastayı ve refakatçisini siyah sisiyle sararken, kapalı göz kapaklarının ardından odanın sanki daha da karardığını gördüğünü sandı.

Üzerinde Ellynor'un ellerinin olduğu kadın öksürüp hareketlendi. Nefesi az da olsa açılmaya başladı. Yastıktaki başını hareket ettirmeye başladı, dermansız kollarını oynattı, sonra da rahat bir derin nefes bıraktı. Ellynor, kadının göğsündeki ağırlığının önemli bir bölümünün kalktığını düşündü. Belki çok bir şey değildi, ama yine de bu durumda büyük bir lütuf olarak addedilebilirdi.

"Teşekkür ederim, Büyük Anne," diye fısıldadı Ellynor. "Hiç yarı yolda bırakmadın beni."

Gözlerini açtı ve birkaç saniye için kafasını toparlamaya çalıştıktan sonra oda tekrar algılamayı sağlayacak kadar bir ışıkla doldu. Tanrıça, fazlasıyla yardımcı olmuştu, şimdi ise sıra Ellynor'daydı. Ayağa kalkıp hızlı bir şekilde yatağın etrafında dönmeye başladı ve kadını rahatlatmak için ona hangi ilaçların verildiğini inceledi. İşte şurada iyileştirici birkaç bitkinin kalıntıları vardı, burada da su. Bir de iyileştirici bir karışıma benzeyen bir şey daha vardı. Bunlar en son iki gün öncesinde uygulanmış olmalıydı, umut kesilince de vazgeçilmişti belki de hepsinden. *Şu an, diye düşündü Ellynor, kadına ne verilse yutar herhalde.*

Gerçekten de bunu yaptı Ellynor. İzleyen iki saat boyunca kadına bir bardak su içirmeyi ve toz haline getirilmiş iyileştirici bitkiler vermeyi başardı. Kadının yanaklarına tekrar biraz renk geldiğini görünce çok mutlu oldu. Yaşlı kadın hiç konuşmuyordu ve neredeyse hiç kendinde değildi, fakat yana dönmüştü ve parmaklarıyla sanki orada daha önce olan bir şeyi yokluyor gibiydi. Ellynor bu huzursuz parmakları yakalayıp kendi parmaklarının arasına aldı.

"Bedenimden biraz daha güç al, bende çok var," dedi alçak bir sesle. Sanki kadın onu duyup da anlamış gibi şimdi elini daha sıkı kavırıyordu. Sonra tekrar derin bir nefesle birlikte Ellynor'un elini bıraktı ve öncekinden de derin bir uykuya daldı.

Üç saat sonra Ellynor kendisi de uyuyabilsin diye hizmetçi kızı Astira'yı çağırmaya yolladığında, kadın hâlâ uyuyordu. Astira'ya kadını iyileştirmek için yaptıklarından hiç bahsetmedi, sadece "Ona her yarım saatte bir su içirmeye çalış, ben verdiğimde içti ve bu ona iyi geldi," demekle yetindi.

"Onunla yalnızken ölmemesi için dua ediyorum," diye yanıtladı Astira.

"Öleceğini sanmıyorum. Ben biraz uyuyacağım artık," dedi Ellynor. "Umarım yarın sabah ikimizi de erkenden uyandırmazlar," deyip yumuşak bir ses tonuyla güldü ve gitti. Odasına vardı-

ğında o kadar yorgundu ki yatağın hangi yanının onun olduğunu dahi anımsayamadı. Siyah Anne ne zaman birini onun bedeni aracılığıyla iyileştirse hep böyle olurdu. Sanki bedenindeki bütün enerji emilip başkasının bedenine zerk ediliyordu. Yüzünü kaşımaya ya da giysilerini çıkarmaya dahi gücü kalmıyordu. Ellynor kendini yatağa bıraktı ve anında derin bir uykuya daldı.

Ellynor ertesi sabah ki pek de sabah denebilecek bir saat değildi artık, kahvaltı salonuna indiğinde, karşısında Lestra, Astira ve Jenette Gisseltess'in yanı sıra yarım düzine yabancı daha gördü. Alçak sesle konuşmalarına rağmen herkes oldukça heyecanlanmış görünüyordu ve herkesin gözü de, sanki her an içeri yeni haber getiren birileri gelebilirmiş gibi kapıdaydı. Ellynor hazırlanan yiyeceklerden tabağına kahvaltılıklar doldurup Astira'nın yanına oturdu.

"Bir şey mi oldu?" diye fısıldadı.

Astira başıyla onayladı. "Yaşlı kadın bu sabah çok daha iyi. Jenetta, Lestra ona insanlar ölmeden hemen önce sanki iyileşmiş gibi görünebilirler dediği için çok fazla umutlanmak istemiyor yine de. Fakat bir umutla kadın kendine gelir de ölmeden önce herkesle tek tek vedalaşabilir diye kız kardeşleriyle yeğenlerini buraya çağırdı."

"Hiç kimse bu kadının yaşayacağına ihtimal vermiyor mu yahu?" diye söylendi Ellynor ağzına bir kaşık meyve atarken. O kadar açtı ki bu tabağı bitirip üstüne bir tabak daha yiyebilirdi.

"O noktadan toparlayıp tekrar sağlığına kavuşamaz diye düşünmüştüm ben açıkçası, sen öyle düşünmemiş miydin?"

"Bu tanrıçanın isteğine bağlı," dedi Ellynor. Hangi tanrıça diye belirtmedi, kimse de sormazdı bunu zaten.

"Elbette öyle," Astira, anında sofu bir tavır takınmıştı. "Solgun Anne, en hayırlısına vesile olacaktır."

Ellynor o esnada üç ısırtıkta bir ekmek dilimini bitirivermişti. "Bütün bunların anlamı bugün de burada kalacağımız mı?"

"Bugün ayrılacağımızı hiç sanmıyorum." Astira ciddi durma-

ya çalışıyordu, ama bunu pek beceremiyordu. "Lestra'nın bugün aksiliği üzerinde. Yani bence öyle. Önce bu işin sonuna kadar burada kalacağız dedi, fakat şimdi görünen o ki bu son hiç de çabuk gelmeyecek. Jenetta'nın kalbini kırmak istemiyor tabii, fakat neye karar verecek göreceğiz. Bence en az bir gün daha buradayız."

"Evden dışarı çıkmamıza izin verilir mi, çok merak ediyorum. Belki biraz Neft'i dolaşırız," dedi Ellynor umutla.

Astira esnedi. "Bir sor istersen. Ben sadece biraz daha uyumak istiyorum şu an. Hele de gece gene ayakta kalıp hasta kadına dualar okuyacaksak. Darris tekrar uyumaya gitti bile."

Ellynor, tüm gece dualar okumamış olduğunu hatırlayınca bir an için suçluluk duydu. Gerçi Karanlık Gözetleyen'e dua etmişti, bu da duadan sayılmaz mıydı?

"Haklısın," dedi, "Fırsat varken uyuyup dinlenmeye bakalım."

Fakat birkaç dakika sonra evden dışarı çıkma fırsatı kendini gösterdiğinde, bir saniye bile tereddüt etmedi.

Kahvaltısını tam bitirmek üzereydi ki (ikinci bir tur yumurta ve meyve, üçüncü bir tur ekmek) Lestra iki genç rahibenin yanına geldi. Her ikisi de hemen ayağa kalktı, Ellynor o telaşla üzerindeki kırıntıları silkelemeye çalıştı. "İçinizden biri için bir görevim var, eğer kabul etme inceliğini gösterirseniz," dedi Lestra.

İkisi birden başlarıyla öyle bir onay verdiler ki bir an önünde eğiliyorlarmış gibi göründüler. Sonra aynı anda ağızlarından, "Emredersiniz, hanımefendimiz," sözleri çıktı.

"Şehre gelen ziyaretçilerden birine göndermek istediğim bir hediye var. Fakat bunun için Jenetta'nın hizmetçilerini kullanmak istemiyorum, çünkü hediyem, Solgun Anne için kutsal olan bir ayaştır. Bu taşı ona azami dikkatle bakan ellere teslim etmeyi yeğlerim."

Ellynor, Astira'ya yandan kısa bir bakış fırlattı, o da hafifçe başıyla onayladı. "Sizin adınıza hediyeyi ulaştırmaktan onur duyuyum, hanımefendimiz," dedi saygılı bir ses tonuyla. "Birisi bana

yolu tarif ederse memnun olurum. Bir de manastıra dönüşümü-
zü kaçırmamak için ne kadar sürede tamamlamam gerekir bu
görevi, söyleyin lütfen.”

“Bugün ayrılmayacağız,” dedi Lestra. Ellynor bu tatlı ses-
le söylenmiş cümlede belli belirsiz bir memnuniyetsizlik sezdi.
“Dönüşümüz yarın olacak dedik şimdilik. Tabii bu sokaklarda
oyalanabilirsin anlamına gelmiyor.”

“Elbette hanımefendimiz, siz ne diyorsanız o.”

Lestra’nın bir sonraki söylediğindeyse ince bir merhametin tını-
sını ve bir gülümsemenin çok soluk izini duyup gördü: “Bu, bir
yabancı durup da onu kutsamanı isterse ona sırtını dönmek ge-
rektiği anlamına da gelmiyor tabii. Her kim isterse, ona Solgun
Anne’nin selamını ver.”

“Öyle yapacağım, hanımefendimiz.”

“Gel benimle.”

Ellynor, Lestra’yı takip ederek, Astira’yla paylaştığından çok
daha güzel bir odanın içinde buldu kendini. Lestra ona altın bir
kurdeleyle bağlanmış ipek bir kesecik verdi. Bir an içinde, bilezi-
ğindeki ayraşlarının alevi dostça harlanıverdi, fakat keseciği bü-
yükçe bir çantaya koyar koymaz bu fazladan ısı kayboldu. Lest-
ra ona resmi bir yazıyla kaleme alınmış ve üzerinde bir kadının
adıyla adresinin yazılı olduğu bir kart uzattı ve sonra kapıdaki
bir ayakçı bu yeri bulmak için yürümesi gereken yolları tarif etti.

“Sana eşlik edebilirim istersen,” dedi ayakçı. Ellynor’dan bir
iki yaş küçüktü ve arkadaşça bir gülümsemesi vardı. “Alışkın de-
ğilsen, Neft sokakları biraz kafa karıştırıcı olabiliyor. Buradaki ilk
haftamda yirmi kere kayboldum!”

Her ne kadar sıradan görünümlü biri de olsa, yanında biri-
nin gelmesi halinde o muhteşem özgürlük hissinin zarar görüp
göremeyeceğinden emin olamadı Ellynor. “Yardım önerin için
teşekkür ederim, ama Lestra çekici genç erkeklerle yakınlık kur-
mamıza izin vermiyor,” dedi iğneleyici sözünü bir gülümseme ile
yumuşatarak. “Başımın çaresine bakarım.”

Genç adam şimdi daha da geniş bir gülümsemeye sahipti. “Kaybolacak olursan, Jenetta Gisseltess’in evini sor. Bizi herkes tanır.”

“Öyle yaparım. Teşekkür ederim. En kısa sürede dönmeye çalışacağım.”

Verandadan inip ileri, bahçeye doğru atıldı böylece, sonra süslü demir kapıdan geçip yola çıkmış oldu.

İşte tek başına Neft sokaklarındaydı! Hayatında ilk kez yanında hiç kimse olmadan dışarıdaydı!

fark etti. Şehrin bu bölümünde sokaklar da pek temiz sayılmazdı artık, yerler çamurluydu ve sanki az önce çöp dökülmüş gibi kokuyordu. Ellynor eteklerini toplamak zorunda kaldı ve yerdeki ne olduğu pek belli olmayan bazı şeylere basmamaya çalışarak ilerledi. İyi ki Neft'e gelirken yanına temiz bir elbise getirmişti, üzerindeki elbiseyi adam akıllı yıkatmadan bir daha üzerine geçirmeyi düşünmüyordu.

Şehrin bu yanında kimin Lestra'nın arkadaşım iddiasında bulunabileceği çok kuşkulu görünmeye başlamıştı Ellynor'a.

Vardığında, aradığı yerin, kendisi gibi bir dizi eve bitişik bir bina olduğunu gördü; bu binaların içinde çok sayıda yaşam alanı varmış gibi görünüyordu. Kapıyı ona açan kız on dört yaşlarında olmalıydı, açlık yüzünden zayıflamış gibi bir izlenim bırakıyordu, fakat yüzü ve elbisesi temizdi.

"Bertha adında birini arıyorum," dedi Ellynor.

Kız başıyla onayladı ve "Annemi diyorsunuz, hemen çağırıyorum onu," dedi.

Az sonra Bertha göründü. Yorgun gözüken fakat saygın görünümü, takriben de Ellynor'un annesinin yaşlarında bir kadındı. "Sizi Lestra mı yolladı?" diye sordu umutlu bir sesle.

"Evet, öyle," dedi Ellynor. "Bu, size," diyerek aytaşını çıkardı ve uzattı, bu esnada bileziğindeki alev biraz yakacak kadar harlandı.

Bertha küçük keseceği ağzına götürüp dudaklarını ona bastırdı ve gözlerini biraz şükran biraz da keyifle kapattı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Tanrıçamıza ve onun yüce iyiliğine övgüler olsun," dedi Ellynor, iffetli bir sesle.

"Gümüş Leydi'ye övgüler olsun."

Bertha gözlerini açarak Ellynor'a kocaman gülümsedi. "Gisseltess Malikânesi'nden ta buraya kadar yürüyerek mi geldin? İçeri gelmek istemez misin? Sana içecek bir şeyler ikram edeyim."

"Çok teşekkürler, ama almayayım. Oyalanmamam gerektiği tembihlendi."

"Dönüş yolunu bulabilir misin peki?"

"Bulurum, endişeniz olmasın. Tanrıçamız sizi korusun."

"Ah, sizi de korusun!"

Ellynor, dönüş yolculuğuna yüzünde hafif bir gülümsemeyle başladı. Fakat bir yerde yanlış köşeden dönmüş olmalıydı ki geliş esnasında görmediği bir yere vardı. Oradan gerisin geri gitti, fakat bu kez de yanlış döndüğü köşeyi bulamadı. Artık ne yöne baksa sadece yabancı, tanımadığı yerler görüyordu. Bu bir tepeydi, evet, fakat gelirken gördüğü dükkânlarla farklı bir hizadaydı. Kaybolmuştu.

İçini bir panik kapladı, kalbi hızla atmaya başladı ve yüzüne kan hücum etti, fakat hemen kendisine toparlanması gerektiğini telkin etti. Jenetta'nın evinden hedefine varması bir saatini almıştı, dönüşte yolunu karıştırırsa bile tekrar malikâneye varmak da bundan daha uzun sürmemeliydi. *Hem herkes Gisselten Malikânesi'nin bilir nerede olduğunu*, diye hatırlattı kendine; tek yapması gereken birisini bulup ona yolu sormaktır.

Sokakta pek araç ve yayanın olmadığı bir yere düşmüştü, aldığı kokulardan yakınlarda birçok atın bulunduğu bir yer olması gerektiğini anladı. Bu belki de bir ahırdı, ayrıca içki kokusuna bakılacak olursa buradaki binalar belki de tavernaydı. Çok duymuştu bunları, gerçi görme şansı hiç olmamıştı. Böyle yerlerdeki insanların davranışları hakkında pek iyi şeyler duymamıştı, o yüzden bunlardan birinin kapısını çalmaya çekindi. Biraz daha yürümeye devam edip sokakta birisine denk gelmeyi beklemeye karar verdi.

Gerçekten de iki yüz üç yüz metre ilerlememişti ki köşede duran bir adam fark etti. Bir eli belindeydi, diğer elini de sanki güneşe bakarak saatin kaç olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi gözünün önünde siper etmişti. Arkadan görüldüğü kadarıyla kusursuz giyinmişti ve botları da tertemiz cilalanmıştı. Oldukça varlıklı birine benziyordu bu haliyle. Yolun tarifini bu kişiden istemeye karar verdi.

Yine de bir yabancıya, özellikle de bir erkeğe yaklaşabilmek

biraz cesaret istiyordu, hele de yanında ağabeyleri ya da bir arkadaş yokken.

"Affedersiniz," dedi, üzerinde ince işlenmiş yünden yapılmış bir tür palto giyen adama arkadan seslenerek. "Size yol sormak istiyordum eğer sakıncası yoksa."

Adam, soruyu duyar duymaz topuklarının üzerinde döndü ve Ellynor anında kötü bir seçim yaptığını anladı. Bu adam yaşça Torrin'den daha büyük olamazdı, fakat yüzü sert ve façalıydı, ayrıca nefesi leş gibi içki kokuyordu. Ayrıca tek başına gezen bir kadının ona seslendiğini görünce yüzünde beliren ifadesini de hiç sevmemişti. Üstelik bu kadın beyaz bir elbise içindeydi ve ürkmüş görünüyordu.

"Vay vay vay," dedi çapkın bir ses tonuyla, "demek küçük, kayıp bir kızımız var."

Ellynor, fazla belli etmemeye çalışarak geriye doğru bir adım attı. Bir erkeğin bir kadına göre aslında ne kadar da iri olduğunu o âna kadar hiç düşünmemiş olduğunu fark etti, özellikle de kollarının ve ellerinin ne kadar büyük olduğunu. İstese bu adam tek bir nefes almasına bile fırsat kalmadan onu boğabilirdi. Kaba kuvvet kullanan bir saldırgana karşı ne yapacağını hiç bilmiyordu, şimdiye dek bu konuyu hiç düşünmemişti.

"Lumanen Manastırı'nda rahibeyim, Solgun Annenin Kızları'ndan biri," dedi en mütevazı ses tonuyla. Bu bölgedeki çoğu insan Kızlar'a büyük bir saygı duyardı ve bu sıfatın gücüne oynamayı denedi. "Jenetta Gisseltess'in malikânesini arıyorum."

Adam gülümsedi ve başını iki yana salladı. Ellynor'un geriye doğru attığı adımla birlikte, sanki dans eden bir çiftmişlercesine o da ileriye doğru bir adım atmıştı. "Hiç duymadım," dedi, "nerede olduğunu bilmiyorum, ama burada seni götürebileceğim bir siirü başka ev var."

Ellynor bu kez geriye doğru adım atmayı bırakıp sağlam durmaya karar verdi, sesi şimdi buz gibiydi. "Teşekkürler, istemez. Yolumu kendim bulurum."

Adam ani bir hamleyle Ellynor'u omzundan yakaladı. Onu etinde iz bırakacak kadar sıkı kavramıştı. "Ağır ol," dedi. "Kalıp biraz sohbet et benimle."

Omzundaki elden kurtulmaya çalıştı, fakat bu sadece adamın onu daha da sıkı tutmasına neden oldu. "Burada Solgun Anne adına görevli olarak bulunuyorum," dedi daha da soğuk bir sesle, "çekil yolumdan."

"Gümüş Leydi'nin bana biraz ilgi göstermesine ihtiyacım var," diye mırıldandı adam. "Işığından birazını bana versen ya?"

Onu sertçe kendine çekti ve kaba şekilde dudaklarına yapıştı. Karşı koyup çılgılık atmaya çalıştı, ama adam ondan çok daha güçlüydü. Ona karşı koymak için gerekli kuvvete sahip olmanın çok uzağındaydı. Dudakları ve kaburgaları bu güç altında eziliyordu ve bir an için kendini kaybedip bayılacak gibi oldu. Onu o şekilde tutarak geriye, en yakındaki duvara doğru sürükledi, sırtını duvara yapıştırdı ve iyiden iyiye kızın üzerine abandı. Adamın bir elinin arkadan kalçalarına dolandığını, diğer eliyle ise kemerini açmaya çalıştığını fark etti. Bu durum onda öyle bir paniğe yol açtı ki korkudan titrerken kemikleri çatır çatır çatlayıp kırılıyor sandı.

Bir anda adam geriye doğru fırladı ve yerde bir takla attı. Onu o kadar ani şekilde bırakmıştı ki ona karşı koymaya çalışan Ellynor da az kalsın dengesini kaybedip öne doğru düşüyordu.

Fakat hayır, aslında onu bırakmamıştı. Biri onu Ellynor'un üzerinden çekip alıvermişti.

Nefes nefese, bir eliyle duvara yaslanmış halde olanları izledi. Saldırgan bir sıçrayışta ayağı kalktı. Bıçak çekmişti ve gözleri öfkeden yanıyordu. Fakat rakibi de güçlüydü, her hücresiyle *ben de dövüşmeyi bilirim* diye bağırır gibiydi. Kum rengi saçları olan iri yarı biriydi, kıyafeti öyle ahım şahım değildi fakat elinde göz alıcı parlaklıkta bir kılıç vardı. Kılıcın sivri ucunu tam olarak saldırganın çenesinin altına yerleştirmişti ve işi bitirmek için tereddüt edecek birine hiç benzemiyordu.

“Burada istendiğini pek sanmıyorum,” dedi kurtarıcısı çelik gibi bir sesle. “Saldırmanın gerçekten ne olduğunu öğrenmek istemiyorsan git buradan.”

“Senden mi korkacağım, çulsuz ezik,” diye aşağıladı onu saldırgan. Gerçekten de eğer kıyafetlere bakılacak olsaydı, saldırgan ya bir tüccar ya da düşük unvanlı bir soylu olmalıydı. Onu kurtarmaya gelen ise olsa olsa bir köylü ya da işçiydi. Gillengaria’da bu işlerin nasıl döndüğünü tam olarak bilmiyordu, fakat bir soylunun, bir serf tarafından aşağılanmaya izin vereceğini sanmıyordu. “Seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaktan vazgeç yoksa şuracıkta, sokak ortasında senin boğazını keserim.”

Ellynor’un korkudan nefesi kesildi bir an, fakat kurtarıcısı hiç etkilenmişe benzemiyordu. “Seni o kadar hızlı öldürürüm ki anlamazsın bile,” dedi sakın bir tonda.

“Boğazıma kılıç dayamış halde böyle iddialı konuşursun tabii.”

Kum rengi saçlı adam geriye çekildi ve kılıcını yere doğru indirdi. “Kılıcını çek.”

Fakat bunun yerine saldırgan, kurtarıcının üzerine atıldı, bıçağını onun kalbinin hizasında tutuyordu. Ellynor bir çığlık attı, yardım için çaresizce etrafa bakındı.

Fakat ne yardıma gerek ne de yardım için gereken zaman vardı. Bir yumruk fırtınası ve bir kılıç pırlıltısı sonrasında soylu adam yerde inleye inleye kıvranıyordu. Eliyle sertçe omzunu tutuyordu ve gömleğinin altından kan fişkırtıyordu.

Ellynor tanık olduğu düellolardan bunun öldürücü bir yara olmadığını biliyordu. Yine de diğer adam elini usulca onun omzuna koyup da bu adam tekrar ayağa kalkmadan ya da görgü tanıkları gelmeden buradan gitmeleri gerektiğini söylediğinde hâlâ biraz şok yaşıyordu.

Adama uyuşmuş halde baktı. “Onu burada böyle mi bırakacağız?”

Kurtarıcısı, doğrulmaya çalışan ve o esnada inleyip küfür savuran adamın durumunu tartan bir bakış attı. “Ölmez, merak

etme, çok ağır yaralı değil, sadece etkisiz hale getirdim.”

“O halde...”

Sokağın aşağısında bir kapı açıldı ve birisi başını merakla dışarı uzattı. Kurtarıcısı Ellynor'un koluna biraz daha telaşlı dokundu. “Gidelim. Başka yerde konuşuruz.”

Şokun dağınıklığı yüzünden hâlâ ne yapacağını bilemez halde olduğundan ve aklına da daha iyi bir şey gelmediğinden, adamın onu götürmesine itiraz etmedi. Önce köşeyi döndüler, sonra bir sokak boyunca yürüdüler ve en sonunda da biraz gecikmeyle bir ahır olduğunu anladığı tek katlı ama geniş bir binaya geldiler. Bir an için yağmurdan kaçarken doluya mı tutuldum diye düşünüp irkilirken, adam dönüp ona gülümsedi.

“Pekâlâ,” dedi, başını önüne eğerek, “olanlar da neydi öyle? Umarım seninle müşterin arasına girmemişimdir. Hiç öyle görünmüyordu gerçi, ama yine de...” Başını iki yana salladı.

“Ne münasebet! Yolumu kaybetmiştim ve sormak için ona seslendim ve o... onun... gördün işte yaptıklarını! Sandım ki beni... çok korktum!” Derin bir nefes almak için durdu ve bedenini sarsan titremeyi kontrol altına almaya çalıştı. Normalde bu kadar çaresiz ve uyarılmış hissetmezdi. Fakat daha önce hiç felaketle bu kadar burun buruna gelmemişti.

İşte Torrin ve Hayden, tam da böyle bir duruma düşmesin diye hiç gözlerini onun üzerinden ayırmazlardı.

“Beni kurtardığın için minnettarım,” dedi daha sakin bir sesle. “Eğer sen o an oradan geçmeseydin ne yapardım bilmiyorum.”

Lafı mı olur, benim için onur, gibi zarif bir yanıt almayı beklemişti. Fakat bunun yerine Torrin'inki kadar ciddi sesle bir soru geldi. “Şehrin bu yerinde ne işin var senin? Hele bir de başının çaresine bakabilecek durumda değilsen?”

Ellynor da sinirlendi. “İnsanlar düzgün davranırlarsa başımın çaresine pekâlâ bakabilirim!” diye çıkıştı. “Bu nasıl bir şehirdir ki erkekler genç kadınlara böyle sarkıntılık edebiliyor? Hem de tanrıçanın hizmetinde olan kadınlara! Solgun Anne onu keşke çarpsa!”

“Ne yalan söyleyeyim, pek da araya girecekmiş gibi görünmüyordu,” diye kuru bir yorum yapmakla yetindi adam. “Kendini savunmayı bilmiyorsan ve güvenli yerlerde kalma konusunda dikkat etmiyorsan...”

“Benim güvenli yerler bulmama hiç gerek olmamalı! Onun gibi insanların sokaklarda olmaması gerekir bir kere, benim değil!”

Beklediğinin aksine adam gülümsedi, öyle muzip ve çocukça bir ifadesi vardı ki o an tüm öfkesi duruldu. “Bu konuda haklısın gerçekten,” dedi. “Fakat maalesef dünya o şekilde işlemiyor, o yüzden dövüşmeyi öğren ya da bundan sonra bir yere çıkarken yanına birini al.”

Ellynor, çekinerek onun gülümsemesine karşılık verdi. “Neft’te sık sık tek başıma yollarda olacağımı pek sanmıyorum bundan sonra,” diye açıkladı. “Hatta büyük olasılıkla bir daha hiç gelmeyeceğim buraya. Dövüşmeyi öğrenmeme pek gerek kalmayacak gibi görünüyor.”

Adam omuz silkti. “Bence öğrenmenin bir zararı olmaz. Başının ne zaman belaya gireceğini asla bilemezsin.”

“Sen kesinlikle anlıyorsun bu dövüş işinden.”

Yine o gülümseme. Biraz gösterişçi bir hava katıyordu ona. “Her öyleydi.”

“Büyük ihtimalle bundan büyük de bir zevk alıyorsun. Tıpkı erkek kardeşlerim gibi. Onları ellerinde bir kılıç taşımaktan ya da bir yabancıya yumruk sallamaktan daha mutlu eden bir şey yoktur.”

“Dövüşmek bir beceridir ve ben de bunda iyiyimdir. Sen becerilerinden zevk almaz mısın yani? Daha da iyi olmak için çaba sarf etmez misin?”

Ellynor şaşkınlıkla duraksadı ve bir an için gözlerini adama dikti. Daha önce hiç kimse ona böyle bir soru sormamıştı. Lirren kızı olarak ondan öğrenmesi ve bilmesi beklenen şeyler vardı ve zaman zaman da yemek pişirme ve dikiş dikme becerileri için

övgüler aldığı olurdu. Fakat şimdiye kadar hiç kimse ona *bu nakışın çok başarılıydı, buna çalışıp geliştirmeyi sürdür, sende harika bir nakış ustası olacak*, gibi şeyler dememişti. Hiç kimse onun bir konuda daha da iyi olabileceğini veya yükslebileceğini söylememişti. Elbette ki herkes onun hasta bakıcılığı konusundaki başarısını överdi, ama bunu etrafında hayatını kurabileceği bir şey olarak hiç düşünmemişti.

Bunun, hayatın ona yönelttiği bir çağrı olduğunu ve kendini buna adayabileceğini o âna dek kavrayamamıştı.

Gerçi artık Lumanen Manastırı'nda bir genç rahibe adayı olduğunu göre hayatın bu çağrısını kaçırmış sayılırdı. Teoride yaşantısını Solgun Anne'ye adamıştı.

Başını sallayıp bu düşünceyi uzaklaştırmak istedi. "E-evet, sanırım geliştirmek isterdim kendimi ben de," dedi. "Ayrıca çok haklısın. Dövüş konusundaki becerilerin bugün gerçekten çok işe yaradı."

Adam dostça ona elini uzattı. "Adım Justin bu arada. Sen de bana adını bahşeder misin?"

Bir erkekle tanışma esnasında takınılması gereken tavır, manastırda işledikleri bir konu değildi, fakat kuşkusuz Torrin buna kesinlikle itiraz ederdi. "Ellynor," dedi ve o da elini uzattı. Justin'in elleri sıcak ve nasırlıydı, el sıkışmasından kuvvetini anlayabiliyordu fakat yine de elini çok kibarca onun elinin üzerine kapatmıştı. "Lumanen Manastırı'na hizmet ediyorum."

Bir diğer gülümseme. "Elbisenden anladım. Niye bu kadar kibarım sanıyorsun?"

"Bu kibar halin yani?"

Bu cevabı hiç beklemiyormuş gibi güldü Justin. "Doğrusunu söylemek gerekirse, birçok insan kibar olmayı beceremediğini söyler. Bu arada sana su vermemi ister misin? Ya da belki yüzünü silmek istersin? Manastıra saçın başın dağılmış halde dönmek istemezsin herhalde?"

Ellynor bir anda kendine gelmişçesine elleriyle yüzünü ve saç-

larını yokladı. Saçı gerçekten de bozulmuştu, hissedebiliyordu bunu, muhtemelen yüzü de yara bere içindeydi.

Üstelik o iğrenç adamın ağzında bıraktığı tattan da bir an önce kurtulmak istiyordu.

“Ever, alayım lütfen,” dedi kibarca. “Çok teşekkür ederim bu önerin için. Kimsenin beni böyle dağılmış halde görmesini istemem gerçekten.”

Justin başıyla onayladı, sonra herhalde başkasının adı olan bir kelimeyi yüksek sesle bağırdı. “Delz?” Bir cevap bekledi, ancak gelmedi. “Sanırım bizden başka kimse yok şu an burada,” diye açıkladı. “Gidip sana su ve temiz bir bez getireyim; sen de şuraya oturup dinlen istersen ben gelinceye kadar.”

Justin’in işaret ettiği boyası dökük banka tünedi ve etrafa bakınmaya başladı. Burası kesinlikle şehrin at ahır olmalıydı, her ne kadar şu an bulunduğu bölümde bir at olmasa da. Burası çok büyük bir iş ve depolama bölgesiydi, tahılla dolu çuvallar dizilmişti yere, duvarlara dirgenler yaslanmıştı ve askılardan koşum takımları sarkıyordu. Justin, atların tutulduğu ahırlara açılması muhtemel büyük geniş iki kapı kanadının arasından çıkıp gözden kaybolmuştu. Ellynor kıl, gübre ve samandan oluşan o özgülün koku karışımıyla arada bir yükselen kişneme ve homurtu seslerini duyabiliyordu. Atlardan biri başını ahırdan dışarı uzatıp kendisine yem verilmesini istemiş olmalıydı çünkü Justin’in, “Şimdi değil oğlum, senin sıran daha sonra,” dediğini duydu.

Sesi üzerine kendisi de içeri girdi aynı kapıdan. Bir elinde temiz ve beyaz bir bez, diğerinde ise içi su dolu bir kova vardı.

“Yeni çektim kuyudan, temiz su, içebilirsin,” dedi, kızın yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce. “Fakat kap bulamadım. Ellerin ne durumda?”

Ellynor hayıflanarak ellerine baktı. Parmak uçları, saldırganı savuşturmak için sırtına tırnaklarını geçirmesi nedeniyle kan içindeydi, avuçları ise pis duvarlara yaslanıp tutunmaktan kirlenmişti. “Önce biraz ellerimi ovsam iyi olur.”

Justin kovayı Ellynor'un önüne koydu ve sonra da karşısına orurdu. "Al," dedi, kendi ellerini suya daldırdıktan sonra avucundaki suyu Ellynor'a doğru uzattı. "Merak etme, yıkadım kendi ellerimi az önce."

Ellynor başını aşağı doğru eğip Justin'in avuçlarından su içmeye başladı ve o esnada da istem dışı olarak kendi elleriyle onun ellerini sardı. Su, parmaklarının arasından sızıp onunkileri de ıslatıyordu, elbisesine sıçrayan birkaç damla üzerinde küçük lekecikler oluşturmuştu. Herhalde ellerini yıkarken acele etmişti çünkü sabun tadı alıyordu, hatta belki de biraz onun teninin tadını.

Hiç su kalmayınca kadar içti ve belki de sonunda dudakları Justin'in avuç içlerine değmiş oldu. Bir yandan da dudaklarında hâlâ o iğrenç saldırganın kaba öpme çabasının hissi vardı.

"Biraz daha?" diye sordu Justin.

Başıyla onayladı. Biraz daha su topladı avuçlarının içinde ve ellerini onun için ileri uzattı. Ellynor bir kez daha sabun ve ten tadı aldığını düşündü; bu tat hoşuna da gitmişti. Suyu nihayet doyduğundan başını kaldırıp gülümsedi, ağzından çenesine doğru akan biraz suyu elbisesinin kolları ile sildi.

"Teşekkür ederim."

Justin ona geri gülümsedi. "Hâlâ yaramaz bir afacana benziyorsun."

Buna güldü. "Biraz üsrümü başımı toparlayayım şimdi de öyleyse." Etrafa bakındı. "Buralarda bir ayna var mı?"

"At ahırında mı?" diye alayla sordu. "Ama istersen yüzünü ben silebilirim."

"Kendim yapsam daha iyi olur, teşekkür ederim," diyerek güldü. "Bana o bezi ver yeter, gözüm kapalı bile yaparım."

Justin beyaz bezi uzattı ve onun bezi alıp suya daldırışını ve sonra da yüzünü silişini izledi. Ellynor yüzünü sildiği beze bakınca üzerinde kan ve kir gördü. *Nerem kanıyor acaba*, dedi kendi kendine. Bezi dudaklarına değdirince bir kan lekesinin daha oluştuğunu gördü. Ağzını düşündü, şişmiş ve yara bere içinde

olmalıydı, hele saçlarının hali tam bir felaketti büyük ihtimalle.

“Korkunç görünüyor olmalıyım,” dedi iç çekerek. “Beni böyle gören hemen anlar bir sorun yaşamış olduğumu.”

“Sır olarak saklayabileceğini mi umuyordun bunu?”

“Bilmiyorum,” dedi içtenlikle. “Bu kadar çaresiz ve aptal görünmediğim bir hikâye uydurabilmek isterdim en azından.”

“Aptal olduğunu hiç sanmam, fakat tek başına sokakta gezen bir kadın gerçekten çok çaresiz kalabilir,” diye karşılık verdi Justin. “Bence Lestra’nın yeni yetmelerini tek başına dışarı yollaması bir hata.”

Bir an için duraksadı ve Justin’in Lestra’nın adını nereden bilebileceğini merak etti, ama sonra zaten herkes biliyor diye bu düşüncüyü geçiştirdi. Gördüğü kadıyla Gillengaria’da herkes Solgun Anne’ye tapıyordu ve kuşkusuz hepsi de manastırdaki hayatın ayrıntılarından haberdardı.

“Gerçekte tek başımıza hiç çıkmayız,” dedi genç kız yanağını tekrar temizlerken. “Tek başıma yollandığım bir teslimat görevindeyken yolumu kaybettim. Normalde gruplar halindeyizdir ve yanımızda muhafızlar olur.” Göğe bakıp sonra pişmanlıkla gülümsedi. “Dışarıda yalnız olmaktan ötürü çok mutluydum,” diye itiraf etti. “Erkek kardeşlerim şehirde tek başıma gezmeme asla izin vermezlerdi. O kadar temkinli ve korumacıdırlar ki, Nihayet bu boğucu gözaltı halinden kurtuldum diye sevinmiştim. Sonra da başıma bu geldi.” Acı bir ifade yayıldı yüzüne.

“Kardeşlerin öyle davranmakta haklıymış gibi görünüyor. Sana göz kulak olmalı bir kişi en azından.”

Ses tonu biraz kışkırtıcıydı bu kez. Ellynor ona hızla bir bakış fırlattı ve onu yine gülümserken yakaladı. “Senin kız kardeşlerin var mı da konuşuyorsun?” diye sözlü bir silah doğrulttu ona. “Ve onlara da böyle mi davranıyorsun?”

Bir gülümseme daha, ama bu kez acıydı. “Evet, kız kardeşlerim var,” dedi Justin merak uyandırıcı düz bir sesle, “ve hayır, onlara göz kulak olmuyorum.”

“Yaşları senden büyük mü, küçük mü? Kaç tane?”

“Üç tane. Benden büyük üçü de.”

“Onlarla yakın mısın?”

Justin başını sallamakla yetindi. Ellynor konunun hassas olduğuna kanaat getirdi ve üstüne gitmek istemedi. Yüzünü son bir kez sildikten sonra bu kez saçlarına geçti ve ellerini başının arka kısmına götürdü. Toka ve iğneleri eski yerlerine takabilmeyi umuyordu, fakat saçlarını bir arada tutan düğüm fazlastıyla gevşemişti. Hayıflanarak bütün iğne ve tokaları bir hamlede çekip çıkardı ve saçları bir çığ gibi sırtından dökülüyordu. Sonra onları sağ omzunun üzerinden attı ve parmaklarını aralarından geçirip tarayarak düzleştirmeye çalıştı.

Justin’in bakışları, Ellynor’un saçlarındaki *sebahta* desenine kilitlenmişti. Tıpkı Rosurie’nin saçlarındaki gibiydi, ama onunkilerden farklı olarak Alowa ailesini sembolize eden orak, gül ve kuş desenleri vardı. Simsiyah saçlarına pashı gibi duran sarı bir boyayla işlenmişti bu desenler.

Ellynor’un bir an için içi sızladı. Belki de artık onun bir Lirren kızı olduğunu, onunla sırf yirmi dakikadır konuştuğu için bile hayatını kaybedebileceğini anlamıştı kurtarıcısı. Manastır-daki herkes nasıl bir gelenekten geldiğini biliyordu elbette, fakat Ellynor bunu bu genç erkeğe, Justin isimli bu ilginç çocuğa belli etmeyi hiç istememişti. Onu bir daha göreceğinden, kim olduğunu bilmesinin bir önemi olduğundan ya da onu istemeye gelip de sadece ailesinin uygun gördüğü kişiyle evlenebileceğini öğreneceğinden değil. Aslında sadece onunla sohbet etmekten, azar edişlerine karşı koymaktan ve paylaştığı gözlemlere gülmekten hoşlanmıştı, hem de atlattığı o korkunç olaya rağmen. Aslında ondan hoşlanmıştı, ama şimdi her şey geri tepebilir ve adam ondan uzaklaşabilirdi.

Fakat öyle olmadı. “Saçların... ne kadar güzel,” dedi. “Nasıl yaptın bu desenleri? Bunları yapmanın özel bir nedeni var mı?”

Ah, demek ki *sebahta* desenlerini bilmiyordu. Hızla ve ken-

dinden emin şekilde saçını örmeye başlayan Ellynor, Astira'nın da bu desenleri ilk gördüğünde tanıyamadığını anımsadı. Aslında manastırdaki kimse tanıyamamıştı. Litren geleneklerinin dağın bu yanında pek de bilinmediği söylenebilirdi. Justin'in onun kim olduğundan belli ki haberi yoktu.

Keyiflendi bu düşünceyle. *Ne kadar ilginç,* diye düşündü.

"Bu sadece bir çeşit süs," dedi kekeleyerek. *Sebahta'yı* inkâr ediyordu, aman Tanrım! Üstelik ne kadar da keyif duyuyordu bundan! "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet, çok göz alıcı. Saçını daha sık açık bırakmalısın, herkes görebilsin bunu."

"Hep açık kalmaları rahatsız ederdi ama. Kimi etkinlerde açıyorum bazen." Düğünlerde, bayramlarda. Ailenin güvenli ortamındayken işte.

Belki sadece ona öyle geliyordu fakat Justin sanki saçlarının ipeksi siyahlığına dokunmak için zor tutuyordu kendini. "Çok, çok güzel," dedi bir kez daha.

Güldü. "Bakması çok zor ama," dedi. "Hele ki seyahatlerde kirlenmelerini önlemek imkânsız."

"Çok mu sık seyahat edersin? Genç rahibeler manastırdan sıkça dışarı çıkar mı?"

Hiç de bile, diye iç geçirdi. "Aslına bakarsan bu benim manastıra girdiğimden beri beş ya da altıncı çıkışımdır en fazla. Daha uzun süredir orada kalan kızlar daha sık çıkmıştır, genelde inancımızı duyurmak ve yaymak için ya Neft'e gelinir zaten ya da civardaki diğer yerleşimlere gidilir."

"Sen ne kadar zamandır manastırdasın?"

"Bir yılı aşkın bir süredir."

Genç adamın kaşları kalktı. *Acaba ne düşünüyordu böyle,* diye merak etti Ellynor. Fakat sorduğu şey şu oldu: "Kızlar'a neden katıldın?"

Buna yanıt vermek gerçekten güçtü, o yüzden saçlarını toplamaya odaklanmayı sürdürdü. Örgüyü bitirip başının üzerinde

onlardan bir topuz yaptı, sonra da iğnelerle tokaları kullanarak istediği son şekli verdi. Kaçamak bir bakış atınca Justin'in kendisini izlediğini gördü. Hâlâ sabırla sorusuna cevap bekliyordu.

Ne önemi vardı ki bunun? Nasılsa onu bir daha görmeyecekti, o yüzden ona gerçeği de söyleyebilirdi. Bir yere kadar tabii. "Kuzenim manastıra katılmak istedi, ama yalnız kalmak istemedi," diye açıkladı. "Bir süreliğine evden uzak kalma fikri bana cazip görünmüştü o zaman açıkçası."

"Şu korumacı erkek kardeşlerden biraz nefes almak istedin," diye yorumladı.

"Ne kadar üzerime geldiklerini tahmin edemezsin. O yüzden de bunun bir tür macera olabileceğini düşündüm. Azıcık farklı, heyecan verici bir şey."

"Bir şey diyemeyeceğim," dedi Justin. "Ama bana öyle geliyor ki eğer manastırda yaşayıp da kendini bütünüyle Solgun Anne'ye adamazsan orada da sana pek rahat nefes aldurmazlar herhalde."

Üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi bu sözlerle. "Evet, haklısın. Bu kadar katı olabileceğini açıkçası öngörememiştim."

Tekrar kaşlarını kaldırdı. "Gümüş Leydi'yi sevmen gerektiği kadar sevemiyorsun sanırım."

"Yok, seviyorum gerçekten," dedi Ellynor, fakat Justin gülmesini engelleyemedi. "Gerçekten seviyorum. O kadar güzel ve gizemli ki. Onun onuruna yaptığımız ritüelleri de çok seviyorum. Fakat bazı kızlar bana göre daha şey... yani nasıl desem, yani aslında diğer kızlardan bazıları kadar iyi adayamıyorum kendimi herhalde."

"Fanatiklerdir de ondan," dedi Justin kestirip atarak.

"Evet, öyleler. Aslında yeni katılan kızların çoğu öylesine ya da aileleri öyle istediği için gelmiş. Aslında tanrıçaya çok da bayıldıkları söylenemez, fakat Lestra ve diğer yönetici kadınlar aşırı ciddi ve son derece adanmış haldeler. Biraz tuhaflar, bazen beni biraz korkutuyorlar."

"Orada yaşamak zorunda mısınız?" diye sordu Justin.

Bu sorudan hep kaçmıştı aslında ve şimdi ona sorulunca buna bir yanıt vermek ona çok zor geldi. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Kuzenimi orada yalnız bırakmak istemiyorum elbette, laf aramızda o da o fanatiklerden birine dönüştü."

"Ailen eve dönmene sıcak bakar mı?"

"Elbette. En fazla bir iki yıl daha burada kalıp döneceğim diye düşünüyorlar."

"O halde Lestra'nın seni bırakmayacağını düşünüyorsun."

Doğrudan kafasındaki soruna parmak basmış, aklına hiç getirmek istemediği ihtimali saniyeler içerisinde yakalamıştı. "Oraya girdiğimden bu yana evine dönebilmiş kimseyi görmedim," dedi Ellynor sözcüklerini dikkatle seçerek. "Belki de hiçbiri gitmek istemiyordu, ama yine de tuhaf," diye omuz silkti. "O kadar kalabalık bir grup içerisinde en azından bir kişi evini özlerdi ya da ailelerden biri kendisine bakıp yardım etsin diye geri çağırırdı herhalde, diye düşünüyorum. En azından burası bana göre değilmiş diyen bir kişi olmuş olmalıydı. Ama buraya geldiğimden beri bir tek kişi bile ayrılmadı."

"Bir yılı aşkın bir süredir mi?"

"Evet, bir yılı aşkın bir süredir."

Justin'in yüzünde şimdi hayret ve şüphe karışımı bir bakış vardı, fakat bu yüzden okunabilen yorumların hiçbirini yapmadı. Ellynor'un saçları hazır, başını şöyle bir sağa sola oynatıp gülmüştü.

"O kadar karamsar olmak istemem. Basit bir mesele olsa gerek bu. Gitmek istediğimi söylesem herhalde kimse engel olmaz."

"Hem de çok basit bir mesele," diye katıldı ona Justin. "Şu an ayrılmış durumdasın zaten. Kimse de burada olduğunu bilmiyor. Geri dönme. Eğer seni ararlarsa saklanmanı sağlarım."

Ellynor tedirgin bir sesle güldü. Bir an, Lestra onu aramaya gelse nasıl olurdu diye düşündü, hatta Torrin gelse ve onun hiç tanımadığı bir erkekle ortadan kaybolduğunu öğrense... Düşüncesi bile onu hasta etmeye yetti. "Teşekkür ederim," dedi çok

hafif bir ses tonuyla. "desteğe ihtiyacım olduğunu düşünürsem haber veririm."

Justin, söylediklerinde ciddiymiş gibi başıyla onayladı. "Evet, genelde burada at ahırında oluyorum. Birkaç hafta daha en azından."

Sahiden, niye biraz da senin hakkında konuşmuyoruz, diye düşündü Ellynor. "Senin hikâyen nedir peki, Justin?" diye sordu, "Sen niçin Neft'tesin?"

Adamın yüzünün aldığı ifadede bir tuhaflık sezdi; az önce kendi hikâyesinin ne kadarını anlatacağı konusunda geçirdiği tereddüdün aynısını taşıyor gibiydi. *Demek ki onun da kendi sırları var,* diye düşündü ve bu düşünce hoşuna gitti. Daha da çok meraklandığını hissetti. "Biraz şans eseri düştüm buralara," dedi Justin. "Soylu birinin yanında çalışıyordum, aramızda bir anlaşmazlık oldu, ben de yanından ayrıldım. Henüz ne yapmak istediğimi bilmiyorum, fakat bir karar verinceye kadar Neft'de kalıp biraz kafamı dinlemek istiyorum. Şansıma bu ahırda geçici bir iş de buldum. Atlardan iyi anlarım."

"Kılıçtan da bayağı iyi anlıyorsun," diye ekledi Ellynor. "Bir yerde muhafızlık yapamaz mısın?"

Gülümsemesini engellemeye çalıştı, ama bir şey onu çok eğlendirmişe benziyordu. "Evet, sanırım, yapabilirdim herhalde. Fakat şu an için istediğim şey bu değil."

Aklına harika bir plan gelmiş gibi heyecanla konuşmaya başladı Ellynor. "Lestra hep yeni muhafız arar. Muhafız olmak için manastıra katılabilirsin."

Şaka yapıyor olmalısın dercesine bir bakış attı ona Justin, sonra da gülümsedi. "Bana göre biraz fazla kısıtlayıcı bir yaşam tarzı," dedi ağır ağır. "Fakat eminim ki kendine göre avantajları vardır, mesela ikimiz daha iyi arkadaş olabilirdik."

"Hiç sanmıyorum" dedi Ellynor hayıflanarak. "Lestra, genç rahibelerin muhafızlarla yakınlık kurmasından hiç hoşlanmıyor. Bazen onlarla zorunlu olarak konuşmamız gerekiyor elbette, fa-

kat çok sıkı gözetim altındayız her zaman. Asla sohbeta dönüşemez konuşmalar.”

“Tam şu anda bir muhafızla bir rahibenin gizlice görüştüğüne kalıbımı basarım,” dedi alaycı bir şekilde. “Bu erkekliğin ve kadınlığın doğasında var. Özellikle de görüşmeleri yasaklanmışsa bunu daha da çok isterler.”

Ellynor güldü. “Bence gayet haklı olabilirsin bu söylediğinde. En azından genç rahibelerin, her zaman muhafızları uzaktan uzaktan kestiklerini ve hangisinin iyi huylu, hangisinin yakışıklı olduğunu anlamaya çalıştıklarını söyleyebilirim.”

“Eminim yakışıklı olanları da iyi huylu olanlara tercih ediyorlardır.”

“Bundan pek emin değilim,” dedi ciddi bir sesle. “Ömrümü çabucak köpürüveren, tehlikeli adamların arasında geçirdim. Küstah, güçlü ve kavgaya meyilli tipler. Manastırdaki çoğu kızın aslında böylelerini çekici bulduklarını söyleyebilirim. Fakat ben nazik bir adamla karşılaşmayı tercih ederim açıkçası. Daha yumuşak ve narin olmasını bilen biriyle. Kavgadan ve yaygaradan o kadar yorulduğum ki. İnce ruhlu, düşünceli bir adamla tanışmak isterdim.”

Justin’in yüzünde tekrar o alaycı gülümseme belirdi; belki de Ellynor erkek kardeşlerini tarif ediyormuş gibi yaparak aslında onu anlatmıştı. Justin de tehlikeli, sinirli ve şiddete yatkın görünüyordu. Özellikle şiddet kullanmaktan çekinmediğini kendi gözleriyle görmüştü. “Gerçekten değişik ve kibar birini arıyorsan,” dedi Justin, “o tarife tıpa tıp uyan bir arkadaşım var, içinde şu kadarcık şiddet kullanma arzusu yok.”

Ellynor gülümsedi. “Yok hayır, şu an için kimseyi aramıyorum, ama olursa öyle birini isterdim demek istedim.”

“Ben de gözlerimi açık tutayım madem,” dedi Justin, “ama Neft’te bu dediğin türde pek adam bulamazsın. Çoğu daha ziyade sokakta karşılaştığın o adam gibi.”

“Evet, benim için yere serdiğin o adam,” dedi Ellynor. “İşin-

den buna benzer bir olay nedeniyle mi ayrılmak zorunda kaldın yoksa? Biriyle kavgaya tutuştuğun için mi?"

"Tam olarak öyle denemez."

"Neydi peki anlaşmazlığınızın konusu?"

Tereddüt etti ve Ellynor da, yine ona ne kadarını söylemesi gerektiğini tartmaya karar verdiğini sezdi. Bu adam merakını giderek kışkırtıyordu. "Eğer etraftakilere gidip beni soruşturacak olursan sana soylu adamın kızıyla fazla ileri gittiğim için işten ayrılmak zorunda kaldığımı anlatacaklardır," dedi. "Fakat bu hikâyeyi aslında bana çok soru sormamaları için uydurdum, çünkü böyle şeyleri uydurdun mu hemen inanıyorlar. Bu hikâyeyi başkasından duyup da sonra inanmanı hiç istemem açıkçası."

"İnanırdım gerçekten," dedi gülümseyerek Ellynor. "Soylu bir adamın kızının seninle flört etmeyi istemesine hiç şaşırıyorum sana şöyle bir bakınca."

Justin bunu gerçekten de çok komik bulmuş gibi güldü. "Hayatımda sadece bir tane serramarrayla karşılaşmıştım, o da benimle konuşmaktansa gözlerimi oymayı yeğlerdi herhalde," diye anlattı. Sonra hatırlamış olacak ki hemen ekledi: "İki serramarra. Fakat diğeriyle de flört etmedim elbette. Esasen benim şimdiye kadar pek flört ettiğim söylenemez."

"Peki, neden ayrılmak zorunda kaldın öyleyse?"

Gerçekte neler olduğunun Ellynor için o kadar önemi yoktu, yanıt verme şekli daha çok ilgisini çekiyordu. Doğruyu söylemiş veya yalan uydurmuş, aldırılmıyordu pek. Cevabı neredeyse bir dakika boyunca düşündü ve sonra tuhaf bir gülümsemeyle, "Sadece uzaklaşmak için bir bahane arıyordum, sanırım sadece başka bir yerde olmak istiyordum," diye yanıtladı.

Bu cevap Ellynor'u tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Ona doyurucu bir açıklama getirmemişti, ama yalan da söylememişti. Yalan söyleyemeyen biri vardı karşısında, onun için önemli olan da buydu. "Sanırım burada olmak için kendine saklamak istedi-

ğin bir nedenin var," dedi yumuşak bir sesle. "Ve belki de bu gizli neden gerçekten de bir kadın."

"Yok, hayır," dedi Justin çabucak, sonra da gülümsedi. "Tabii seninle karşılaşınca kadar."

Ellynor buna yüksek sesle güldü ve Justin de ona katıldı. İkisi de birbirine aptal fıkralar anlatıp bunlara kikirdeyen birer çocuğa dönüşmüştü sanki. "Gördün mü bak," dedi Ellynor, "canın isteyince flörtleşebiliyorsun, gerçi belki de sadece konuyu o öbür kızdan uzaklaştırmaya çalışıyordun."

"Belki de öyledir," diye karşılık verdi Justin gülümseyerek.

Ellynor ayağı kalkıp eteğini silkeledi. Büyük Anne'nin zaferi adına, bu roz kir de neydi böyle? Elbisesinin kenarlarına sokağın pisliği yapışmakla kalmamış, en gözle görünür yerlerine çamur ve kan da bulaşmıştı. Morali çok bozuldu. "Bunu nasıl temizleyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok, en iyisi bunu doğrudan yakmak olur. Darris ve Astira beni böyle görse kim bilir neler der."

Ellynor ayağa kalkınca Justin de hızlı bir şekilde ayağa fırlamıştı. O kadar uzun süre oturur vaziyette konuşmuşlardı ki onun ne kadar iri ve kuvvetli olduğunu bir an için unutmuştu. Kendisi ise inceydi ve pek de uzun sayılmazdı. *Justin'i bu kadar iri gösteren şey uzun boyundan ziyade o inanılmaz büyük kasları,* diye düşündü.

"Olup bitenleri olduğu gibi anlatmayı düşünmüyor musun?" diye sordu Justin.

"Büyük bir bölümünü anlatırım," diye yanıtladı. "Ama seninle ilgili kısmı biraz değiştirmem gerekecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Niye ki?"

"Sanırım seni, beni evine davet edip temizlenmeme yardım eden şirin yaşlı bir kadın yapacağım. Dinleyicilerimin hikâyeyi bu şekliyle daha uygun bulacaklarını sanıyorum."

Bu fikir Justin'i eğlendirmiş gibi göründü. "Eğer seni eve kadar bırakırsam buna inanmayabilirler ama."

"Ah, ama buna hiç gerek yok ki."

"Gerek olmayabilir, ama ben gene de öyle yapacağım."

"Gerçekten gerek yok, bana yolu tarif etsen yeter. Gisseltess'in yerini biliyor musun?"

"Maalesef."

"Sonra da... bir dakika, ne? Nerede olduğunu bilmiyor musun? Oradaki ayakçı herkes yerini bilir demiştin!"

"Neft'e geleli daha çok olmadı. Tarif et bana nasıl görüldüğünü. Belki gördüm de sadece adını bilmiyorum."

"Şehrin güzel mahallelerinden birinde bulunan üç katlı bir bina. Sokakta şarap kokan serserilerin olmadığı bir yerde. Mülkün etrafı süslü demir parmaklıklarla çevrili. Bir de çatısının en tepesinde bir bayrak var, üzerinde bir klan amblemi bulunuyor. Gagasıyla kırmızı bir çiçek taşıyan siyah bir kuş."

Şimdi Justin'in yüzündeki ifade canı yanmış gibiydi. "Anladım hangi ev olduğunu," dedi. "Gisseltess renklerini taşıyan ev, biliyorum orayı."

"Harika o zaman. Oraya nasıl gideceğimi tarif et bana."

Justin bir eliyle önden buyurmasını işaret ederek diğer eliyle de onu iteler gibi bir hareket yaptı. "Seninle geleceğimi söyledim."

Ellynor tedirgin olmuş şekilde dışarı çıktı, Justin de hemen arkasında gidiyordu. "Ama Lestra bizim erkeklerle yakınlık kurmamızı istemiyor dedim ya sana."

"Sadece erkek kardeşlerin istemiyor sanıyordum."

Fazla acele etmeden sokaktan aşağı yürümeye başladılar. Ellynor'un nerede oldukları konusunda en ufak bir fikri yoktu, Justin'in bildiğini ve onları doğru yönde götürdüklerini varsıyordu. "Bugün hesap vermem gereken kişi Lestra olacakmış gibi görünüyor, erkek kardeşlerim değil," diye alaylı bir şekilde karşılık verdi.

Justin muzipçe gülümsedi. "Malikânenin yakınına gelince ben biraz geride kalır ve belli bir mesafeden izlerim seni, kimse aslında seni bırakmaya geldiğimi anlamaz."

"Keşke sadece bana yolu tarif etsen de kendim gidiversem..."

"Son çalıştığım yerde," diye araya girdi Justin, "soylu adamın korumalarından biriydim. İşim onun güvenliğini sağlamaktı. Eğer kızının yanına verilmişsem, görevim onun güvenliğini sağlamaktı. Her kime göz kulak olmak gerekiyorsa, onun güvenliğini sağlardım, işim buydu. Varacakları yere kadar onlara tam olarak göz kulak olurdum." Kahverengi gözleriyle sakince onu süzdü. "Benim yapmayı bildiğim tek şey budur, bana verilen görevi sonuna kadar yerine getirmek, bana kim emanet edilmişse, o kişiyi korumak. Bugün de o kişi sensin."

Ellynor bir an için suskunluğa büründü. Justin'in bütün öğle boyunca söylediği sözler içinde en doğrusunun bu olduğunu düşündü ve genç adamın bu konudaki kararlılığına saygı göstermesi gerektiğine karar verdi. Ta ruhunun derinliklerine işlediği için kendini bir şeye zorunlu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bir an için kavrar oldu. Kararlarından geri adım atmayan kişileri anlar gibi oldu.

"Pekâlâ, ben de memnuniyet duyarım bundan öyleyse," dedi sessizce. "Bugün denk geldiğim kişi sen olduğun için çok şanslıyım."

"Özellikle de ilk bulan ben olsaydım daha da şanslı olacaktın."

Ellynor tekrar gülümsedi. "O zaman sadece bana yolu tarif etmiştin, ben de yürüyüp gitmiştim, hayır. En fazla 20 kelime konuşmuş olurduk. Birbirimizi tanımaya hiç fırsatımız olmazdı."

Bu sefer de Justin bir süreliğine sessizliğe büründü. "Bir daha böyle sohbet etmek için başka fırsatımız olmayacak sanırım," dedi.

"Gördün mü?" dedi keyifle. "Gene flörtleşiyorsun. Bu konuda düşündüğünden çok daha iyisin."

"Sadece sordum."

Ellynor, iç geçirdi. "Hiç sanmıyorum bunun mümkün olduğunu. Bir dahaki gelişimin kaç ay sonra olabileceğini bile bilmiyorum. Sen de o zaman kadar çoktan gitmiş olursun."

"Belli olmaz. Bakarsın kalır ve bir süreliğine buraya yerleşirim."

İşte bu kesinlikle bir yalan, diye düşündü Ellynor, ancak bunu nasıl kanıtlayabilirdi bunu bilmiyordu. "Her neyse, buraya tekrar gelsem bile tam kadro bir rahibe grubuyla burada olup gelen geçene aytaşı ve tanrıçanın selamını veriyor olurum. Seninle konuşmak için yine fırsatım olmaz."

"Fakat eğer gelir de" dedi Justin inat ederek, "eğer gelir de bir nedenle yalnız başına kalırsan..."

"O zaman ahıra uğrar ve seni görmeye gelirim," dedi yumuşak bir sesle. "Evet Justin, öyle yaparım sanırım."

Şehrin daha düzgün semtlerine düşündüğünden çok daha çabuk vardılar ve bazı binaları tanımaya başladı. "Sanırım artık nerede olduğumuzu biliyorum," dedi Justin'e.

"Buradan sola, sonra da yokuşun başına kadar devam."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Senin önden yürümene izin vereyim öyleyse," dedi Justin. "Fakat merak etme, hemen arkada olacağım. Biri sana bulaşmaya kalkarsa anında yanındayım."

"Teşekkür ederim" dedi Ellynor, ancak o esnada Justin geride kalmaya başlamıştı bile ve birkaç saniye geçmeden tekrar birer yabancıydılar. Ellynor adımlarını hızlandırdı, malikâneneden ayrıldığından bu yana ne kadar zaman geçmiş olduğu ancak şimdi kafasına dank etmişti ve onu merak edip etmediklerini, yolda çok oyalandı diye ona kızmış olup olmadıklarını düşünmeye başladı. Elbisesine bir bakış atmaları bile onlara hikâyenin neredeyse tümünü anlatırdı zaten. Gecikmesinden dolayı başını çok ağrıttıklarını sanmıyordu.

Yokuşun başına vardı ve işte oradaydı: Jenetta Gisseltess malikânesi. Ellynor malikânenin girişine vardığında bir kereliğine de olsa arkasına baktı, kendisini bundan alıkoyamadı. Tam zamanında bakmıştı: Justin'in ılık çalarak yüksek kapının yanından geçtiğini görebildi. Ellerini ceplerine sokmuş, önüne

bakarak ilerliyordu. Dönüp Ellynor'a bakmadı hiç, sanki onun farkında bile değildi.

Kapı açılıp da Astira çılgığı bastığında, geri dönmüş olmanın bütün hayal kırıklığı kalbine derin bir keder saldı.

6. BÖLÜM

Sokakta olup bitenleri evdeki herkese anlatmak neredeyse bir saati buldu, çünkü sadece Astira değil, Darris ve Lestra da hikâyeyi dinlemek istedi. Üstüne Lestra bir de evin sahibesinin de olaylardan haberdar olmasının iyi olacağına kanaat getirdi. "Şehirde, valiliğin yönetiminde olan sivil muhafız birlikleri var, fakat soylular arasında bunlara pek itibar eden yok ve hepsi güvenliklerini kendi özel korumaları ile sağlıyor," dedi Jenetta üzüntüyle. "Ancak Faerber'e kesinlikle bir mesaj yollayacağım olanlarla ilgili olarak. Tabii genç kızıma saldıran kişiyi bulabilir mi, o ayrı bir konu."

Herkes, onu son anda kurtaran ergen bir delikanlıyla ilgili uydurduğu hikâyeye inanmış göründü. Devamında iyi kalpli yaşlı bir kadının onu evine alıp onunla ilgilenmesi hikâyesine de. Kimsenin aklına, karıştırmış olduğu yolu kimin yardımıyla tekrar bulduğunu sormak aklına gelmedi. Lestra'yı daha çok, Kızlar'a ait bir cibise taşımanın saldırıya uğramanın önüne geçemediğini görmek öskelendirmiş gibiydi. Ellynor'un başına gelenler sanki ikincil bir sorun gibiydi onun için. Jenetta ise şehrin tehlikelerinden yakınmayı sürdürdü ve bunu eski kralın tüm bu kötülöklere göz yuman başarısız yönetimine bağıladı.

Yalnızca Astira, iki kız odalarında baş başa kalınca, Ellynor'un başına gelenlerle içtenlikle ilgilendi ve ona hikâyeyi bütün de-

taylarıyla birlikte anlatması konusunda ısrar etti. Bu olduğunda akşam saatlerine girilmek üzereydi ve Ellynor hem açtı hem de kafasının içi karman çormandı.

“Başına çok daha kötü şeyler gelebilirdi, bunun farkındasın, değil mi?” dedi Astira ciddiyetle, Ellynor’un elbisesini çıkarmaya yardım ettikten sonra onun yara berelerini incelerken. Özellikle kaburgalarında ve kollarında epey vardı bunlardan.

“Kesinlikle farkındayım.”

“Gerçekten yapmayı istediğinde bile çok can yakıcı olabilir-ken, bir de bir adamın bunu sana zorla yaptığını düşünmek... korkunç!” dedi Astira iğrenerek.

Bu sözleri duyunca Ellynor’un gözleri merakla büyüdü. “Sen daha önce bir erkekle birlikte oldun mu yani?” Henüz evlenmemiş olan Litren kızları için bekâretlerini kaybetmek göze alınmayacak bir şeydi, çünkü bu durumda mutlak olarak ailelerinin gazaplarına uğrarlardı, üstelik Ellynor bunu deneyecek bir fırsatı da zaten asla bulamazdı.

Astira, Ellynor’un yara bere ve elbisesindeki yırtıklara bakmakla meşguldü. “Evet, bir iki kere oldum” diye yanıtladı.

“Birlikte olmayı istediğin birileriyle, değil mi?” diye ısrar etti Ellynor. Astira başıyla onayladı. “Peki nasıldı?” diye sordu Ellynor.

Astira iç çekti. “Ah, hem çok güzeldi hem de ürkütücüydü. Ayrıca hiç beklediğim gibi bir şey de değildi. Düşündüğümünden çok daha fazla canım yandı, inlemeler de çok fazlaydı,” diye açıkladı. “Sonunda bana beni sevmediğini söylediğindeyse dünyam yıkıldı sandım.”

“Peki ailen onun peşine düşüp senin onurunu çiğnediği için intikamını almadı mı adamdan?”

Astira’nın dertli ifadesi bir gülmeye dönüştü. “Lirrens’de öyle mi yapıyorlar, bir erkek bir kadını ortada bıraktığında? Beni ortada bırakan bir sevgilinin canına okuyan baba ya da ağabey fikri hiç fena görünmedi gözüme.”

"Canına okumak hafif kalır," dedi Ellynor.

"Hayır, hiç de öyle olmadı. Onlara her şeyi anlatmadım elbette, gerçi annem yine de şüphelendi benden. Çok aşağılandığımı hissettirdi ve gidebildiğim en uzak yere gitmek istedim."

"Lumanen Manastırı'na," diye tamamladı Ellynor.

"Evet," dedi Astira, "bu yüzden manastıra katıldım."

"Peki, memnun musun, yoksa pişman mısın bu kararından?"

"Ah, çok mutluyum manastırda!" Bir anlığına durdu. "Çoğu zaman." Bir duraklama daha. "Bazen biraz daha özgür bırakılmamızı dilediğim oluyor. Fakat Gümüş Leydi'yi seviyorum. Şikâyet ettiğimi düşünmeni istemem."

Ellynor, Astira'ya bu konularla ilgili düşüncelerini açmak konusunda ne kadar güvенеbileceğinden asla emin olamamıştı ve şimdi de değildi. O yüzden rahat gözükmeye çalışarak "Gümüş Leydi'yi hepimiz seviyoruz elbette, ama zaman zaman biraz yıprandığımız da oluyor haliyle. Lestra bile bazen dış dünya ile daha fazla temas kurabilmeyi istiyor olsa gerek."

Astira güldü ve Ellynor'un elbisesini silkeledi. "Bunu tekrar giyebileceğini sanmıyorum," dedi, "hizmerçilere verelim, belki onlar temizlemeyi başarır, ama zor görünüyor. Yanında yedek elbisen var mı?"

"Evet, ama sadece bir tane. Umarım o da kirlenmez."

"Ben yanımda üç elbise getirdim. Gerekirse benimkilerden bir tanesini giyersin. Gerçi sana biraz bol gelecek."

"Sence daha ne kadar burada kalacağız?"

"Hiçbir fikrim yok gerçekten. Jenetta'nın annesi bugün daha da iyi durumda. Herkes hayretler içerisinde. İyileşeceği bile söyleniyor."

"Bu gece de nöbet tutacak mıyız sence peki?"

"Evet, Lestra söz verdi."

"O zaman şimdi gidip biraz uykumu alayım. Hatta önce bir şeyler yiyeyim! Yoldayken öğünlerden birini kaçırmış olmalıyım."

Aradan bir saat geçmeden Ellynor mütevazî bir yemek yiyip

ardından da yatağına kıvrılmıştı. Astira ise hemen onun yanı başında kestiriyordu. Ellynor hemen uykuya dalacağını sanmıştı, fakat bunun yerine kendisini günün olaylarını gözden geçirirken buldu. Bütün o yeni ve göz alıcı manzaralar ile dolu olan Neft sokaklarını arşınlamak çok keyif vermişti ona. Diğer yanda ise saldırgan ve onun korkunç kuvveti aklına geldi.

Bir de Justin'le yaptıkları o uzun sohbet vardı. Onda kendisine neyin çekici geldiğine bir türlü karar veremedi. Bir kere iffetini, hatta beiki de hayatını kurtarmıştı; bunu her kim yaparsa yapsın ona zaten minnet duyardı. Fakat esasen onu sevmesini sağlayan şey ahırdaki konuşmalarıydı. Kendini rahat hissetmişti onun yanında, çünkü alışkın olduğu bir erkek tipolojisine uyuyordu: çabucak parlayıveren, en ufak sebepten kavgaya atılan, sinirli ve asabi, karşı karşıya gelmekten çekinmeyen ve kılıçla ölümcül olabilen adamlar. Onu malikâneye kadar bırakma konusundaki ısrarı da erkek kardeşlerinin tavizsiz korumacılıklarına benziyordu. Fakat yine de Justin'de onu erkek kardeşlerinden farklı kılan bir tutum vardı. Ona Gisseltess Malikânesi'ne kadar eşlik etmesinin sebebi, kendi başının çaresine bakamayacağını düşünmesinden değil, ama onun güvenliğini sağlamak istemesindendi. Ona değer verdiği için onunla gelmişti, ona güvenmemesinden ötürü değil.

Ayrıca onunla eşitiymiş gibi konuşmuştu; cinsiyet, sosyal statü ya da akıl seviyesine dair farklara dayandırılmış ayrımcılıklardan hiç haberi olmamış gibi. Onunla bununla oyalanmayı pek seven biri olmadığını söylemişti ona, fakat yine de kadınlarla ilgili deneyimi olduğu çok belliydi. Bu kadınlar ona, kadınları oldukları gibi kolayca kabullenebilmeyi ve onlarla karşılıklı yardımlaşma içeren arkadaşlıklar kurabilmeyi öğretmişlerdi. Kadınları ne erkeklerden aşağı görüyordu ne de onları yüceltiyordu.

Ona nasıl sabırla su içirdiğini hatırlayarak dudaklarına dokundu. Ona ne kadar kibar biri olduğunu söylese büyük ihtimalle buna şaşırırdı, çünkü büyük olasılıkla kendini hiç de kibar biri

gibi görmüyordu. Belki de her zaman böyle kibar değildi, kim bilir? *Fakat bana çok iyi davrandı*, diye düşündü. Yolları tesadüfen kesişmişti, ama o hemen ona karşı sorumluluk üstlenmişti ve üstlendiği sorumlulukları tam olarak yerine getirdiğinden hiç şüphe yoktu.

Hem de karşı konulmaz bir gülümseme ile!

Onun gülümseyişini hatırlayarak kendisi de gülümsedi ve iç çekmesini bastırmaya çalıştı. Bu gülümsemeyi bir daha görmesinin pek ihtimali yoktu, Justin'le ikinci bir kez karşılaşmayacaklardı. Böylesi hem kendini adanmış bir kız kardeş hem de Lirrenli bir kız olan biri için daha iyi değil miydi? Belaya daver çıkarmaya hiç gerek yoktu. Özellikle de bu kadar cazip görüldüğünde karşı koymak gerekirdi buna.

Ertesi günün akşamında Kızlar tekrar manastıra dönüş yolundaydılar.

Sabah olduğunda hasta kadını öylesine iyi ve toparlanmış durumda bulmuşlardı ki herkes artık onun ölmeyeceğinden emin olmuştu. Ellynor, bunda kendisinin büyük payının olduğunun farkındaydı elbette. Lestra aslında öğle saatinde yola çıkmak istemişti, ancak gelen bir haber nedeniyle biraz daha alıkonulmuşlardı, böylece süvari alaylarının yola çıkabilmesi akşamı bulmuştu. Ellynor'un gözlemleyebildiği kadarıyla muhafızlar, gece yolculuğu fikrinden hiç hoşlanmamışlardı, ancak Lestra bir nedenle, ertesi günün sabahında, erkenden Lumanen'de olmak istiyordu. İşte bu nedenle de şimdi yoldaydılar ve gecenin, onlar daha yolu yarılamadan çökeceğini biliyorlardı.

Ellynor aslında gece seyahat etmeyi çok severdi, bu nedenle hiç de endişeli değildi. Yeni ay vardı, o yüzden gökyüzü her zamankinden karanlıktı ve buz kristaline benzeyen yıldızlar yolu aydınlatma konusuna uzak ve faydasız görünüyorlardı. Fakat yolu görmekte hiç zorlanmıyor, önlerindeki askerlerin gölgelerini takip ediyor, hatta siyah atının üzerinde siyah elbisesi ile iler-

leyen neredeyse görünmez olmuş Lestra'yı bile karanlıkta ayırt edebiliyordu.

Astira biraz gergin görünüyordu. "Her an bir şey ağaçların arasında çıkıp üzerime atılacakmış gibi hissediyorum," diye fısıldadı Ellynor'a, ormanın eteklerine geldiklerinde. "Ayrıca hiçbir şey göremiyorum. Ya devrik bir kütüğün üzerinden düşüverirsem? Ya ağacın birinden bir yılan sarkıyorsa ve yanından geçerken ona çarpıverirsem?"

"Endişelenme. Yolumuzun üzerinde sana zarar verebilecek hiçbir şey yok," dedi Ellynor yatıştırıcı bir ses tonuyla. "İstersen sana canlı olarak anlatayım atlarımız ilerlerken. Hemen solunda bir meşe ağacı var, onun yere yakın dalları üzerinden bir keseli sıçan uyuyor. Sana zarar vermek gibi bir niyeti yok. Ağaç tepelerinde ve yolun diğer yanında dinlenen kuşlar var, hem de kocaman bir sürü. Tepemizde ise bir baykuş havada turlar atıyor. Yolun bu kısmında bizlerle beraber uyanık olan tek şey o. Biraz ötede, alçak bir dal yola sarkmış durumda, oradan geçerken eğilmen iyi olur, ama daha değil, geldiğimizde sana haber vereceğim..."

Ellynor bu betimlemeleri yapmayı sürdürdü ve bunu telaştıran öyle uzak bir şekilde yaptı ki Astira sonunda rahatladı. Bu karşılıklı rahatlama, öncü askerlerden biri gerilere kadar gelip de Lestra'yı ilerideki olası bir tehlike karşısında uyarana kadar sürdü. Küçük süvari alayları ansızın durunca ikisi de epey şaşırdı. "Yolun ortasında yatan bir cisim var, bu mesafeden ne olduğunu tam anlayamıyoruz. Daken gidip bunun bir insan ya da bir hayvan olup olmadığını kontrol edecek."

"İnsan değildir umarım," dedi Lestra keskin bir sesle.

Muhafız omuz silkti. "Biliyorsunuz, Rosttiff'i kaybettiğimizden bu yana..."

"Bir insan bedeni değil o," dedi Ellynor, bu sözler düşünmeden ağzından çıkıvermişti.

"Kırılmış ve yola düşmüş kalınca bir ağaç dalı bu sadece. Az ötesinde yukarı doğru çıkan, karanlık bir patikaya benzer bir şey

var, ama aslında sadece toprak kaymış orada. Sanırım burada küçük bir fırtına ağları parçalamış ve buraya bolca da yağış indirmiş olmalı."

Muhafız, muhtemelen alaylı bakışının Ellynor tarafından ne kadar iyi görüldüğünü dahi anlamadan ona baktı. "Bu mesafeden orada ne olup olmadığını görebiliyorsun demek, enteresan," dedi; bunu söylerken kullandığı ses tonu, kullandığı ifadenin kendisinden daha kibardı.

Ellynor ağzını açtığına pişman olmuştu, fakat gene de kendini savunma ihtiyacı duydu. Omuz silkeleyerek "Geceleri iyi görürüm, karanlıkla pek sorunum yok," dedi.

Bu açıklamayla Lestra'nın bütün ilgisini üzerine çekivermiş oldu; kadın atını döndürdü ve Ellynor'a doğru yaklaştı. Yıldız ışığı altında yüzü her zamankinden daha geniş ve katı görünüyordu, koyu gözleri ise her zamankinden daha yoğun. Siyah elbisesi üzerindeki gümüş işlemeler parlıyordu ve aytaşlarının ışımaları da boğazının ve bileklerinin etrafında birer hale oluşturunuyordu.

"Zifiri karanlıkta her şeyi net görebiliyorsun, öyle mi?" diye açıklama bekledi.

Ellynor başıyla onayladı. "Evet, öyle denebilir. Neredeyse gün ışığındaki kadar kesin görebiliyorum. Erkek kardeşlerim beni bazen gece avında yanlarında götürürlerdi, çünkü avı kolaylıkla tespit edebiliyordum."

"Ne zamandır böyle bir yeteneğin var?"

"Bildim bileli böyleydi."

Lestra onu, sinirleri geren bir dikkatle çok yakından inceliyordu. *Coralinde Gisseltess de karanlıkta epey iyi görüyor olsa gerek*, diye düşündü Ellynor. "Gecenin en karanlık saatlerinde Jenetta'nın annesine göz kulak olan sendin, öyle değil mi?" diye sordu Lestra bu kez de.

"Ever, hanımefendimiz. Her iki gecede de ben nöbet tuttum."

"Senin nöbetindeyken güçlerinin önemli bir kısmını geri topladı."

Ellynor'un içini kaygı ve endişe sardı. Manastırdayken asla iyileştirici güçlerinden bahsetmemişti ve şimdi de bu özelliğinin bilinmesini istemiyordu. Dikkatler kendi üzerinde toplansın hiç istemiyordu. "Son iki günde hepimiz onun yanında bulunduk," dedi alçak bir sesle, "hepimiz de Solgun Anne'ye onu esirgemesi için dua ettik."

Lestra başını salladı. "Gümüş Leydi'nin, onun hizmetine giren bazı kimseleri daha büyük onura ve daha büyük güce layık gördüğünü bilmiyorsun sanırım, yoksa biliyor musun?" dedi yaşlı kadın. "Ayrıca Kızlardan her birinin ayın döngüsünde belli bir evre ile daha özel bir ilişki içerisinde olduğunu da belki biliyorsun. Ben elbette ki dolunay olduğu zaman en güçlüyüm, zihnimin en açık olduğu zaman odur ve bu sayede onun şansı içinde adeta yıkanabiliyorum. Ben Lestra'yım, Dolunayın Kızı. Shavell ve Darris ise Yarım Ayın Kızlarıdır. Shavell'in gücü, ayın evreleri ilk yarayı tamamladığında doruğa çıkar, Darris ise dolunaya doğru ilerlediği ikinci yarısında gücünün zirvesine ulaşır. Çeyrek ve üç çeyreklerde de yine Solgun Anne'nin gücünün damarlarında gümüşü şekilde dolaştığını hissedenler var, ay hilal şeklini aldığında yani. Fakat eğer yanılmıyorsam, sen bu yaratıklar içerisinde en nadir görülenlerden biri olmalısın, Solgun Anne'ye en çok karanlık ve görünmez olduğunda en derinden bağlanabilen cinsten. Sen bir Karanlık Ay Kızı olmalısın."

Ellynor başını önüne eğdi. Siyah Anne'nin bu sahneye tanık olup olmadığını, oluyorsa da ona gülüp gülmediğini merak etti. "Gerçekten böyle bir durum olsa, bundan onur duyardım, hanımefendimiz," diye yanıtladı.

"Bundan henüz emin olamayız," dedi Lestra, "ancak seni gözlemleyip bir kanıya ulaşmaya çalışacağım. Bu gecelik bize desteğini sunar mısın? Öncü muhafızlarla birlikte gidip yoldaki olası tehlikeleri önceden saptamaya yardım eder misin?"

"Memnuniyetle, hanımefendimiz."

"Öyleyse bize bu yolda liderlik et kızım."

Ellynor atını mahmuzlayıp ilerideki somurtkan muhafızın yanına kadar ilerledi. Yanına vardığında onu başıyla selamladı ve şu son dakikalarda olayların almış olduğu seyirden ötürü kendisine kızmayacağını umdu. "Bana sadece ne görüyorsan onu anlat," dedi duygusuz bir sesle. "Yavaşlamamız ya da durmamız gerekip gerekmediğine ben karar veririm."

"Nasıl isterseniz," dedi Ellynor ve tıpkı Astira'ya nasıl anlatırsa, muhafıza da gece ormanının tüm gördüğü ayrıntılarını betimlemeye başladı. "İşte orada, gördün mü? Bir kurt, ama bize bakmıyor. 50-60 metre kadar ötede ise oldukça derin bir çukur var, aniden yol kesilir gibi oluyor. Oradan geçerken herkes biraz dikkatli geçse iyi olur. İleride aşağı sarkan gölge önemli bir şey değil, yılana benziyor, ama sadece bir sarmaşık, ısırın bir şey değil."

Yolu anlatmayı sürdürürken ki muhafızların bundan hiç hoşlanmadığından kesinlikle emindi, bir şeye sevinmesi gerektiğini anladı. Lestra'nın keskin ve acımasız dikkatini üzerine çekmişti, asla olmasını dilemediği bir şeydi bu, hiç kırpmadan bakan bu siyah gözlere görünür olmuştu. Fakat Lestra hâlâ onun adını bilmiyordu. Ellynor hâlâ diğer yeni rahibeler gibi anonim şekilde manastırdaki günlerinin arasından kayarak gidebilirdi.

Başını derde sokmadığı sürece.

7. BÖLÜM

Yeni rahibe arzusu dışındaki bu kucaklanmaya karşı mücadele ederken onu kurtarmak hesaplı bir hamle olmuştu. Justin harekete geçmek için sadece yarım saniye bekledi; o esnada bu işe müdahale ederek kazançlı çıkıp çıkamayacağını hesap etmişti. Bu acemi yabancıyla savaşarak kendi hayatını riske atma şansı yoktu. Gelgelelim Lumanen Manastırı'ndan bir müttefik kazanmak, risk almaya değer diye düşündü.

Senneth, böyle bir eylemi kendi lehine çevirsin ya da çevirmesin Justin'in yeni rahibeyi kurtarmasını isterdi. Cammon da. Ancak Tayse, Justin'in buradaki asıl amacını anlayabilir ve onaylayabilirdi.

Daha henüz kurtardığı bu kız tarafından büyülenmek beklenmedik bir sürpriz olmuştu. İnce yapılı ve narindi (buna rağmen Neft gibi tamamıyla savunmasız bir şehir civarında başıboş gezmeyi düşünüyordu) ama kuvvetli irade gücü onun çaresiz görünmesine engel oluyordu. Kirra tarzı bir güzellik değildi onunki; hoş, zarif bir yüz, beyazımsı bir ten rengi vardı. Gözleri o kadar koyu bir maviydi ki ilk başta siyah olduklarını düşünmüştü ve muazzam saçlara sahipti. Hiç böyle bir şey görmemişti.

Justin, Gisseltess Malikânesi'nde bıraktığında kızın hayatından çıkmasına üzülmüştü.

Ancak Solgun Anne'nin kızı olsun ya da olmasın zarif ve gü-

İer yüzlü bu genç kadını düşünmek dışında yapacak çok fazla işi vardı. Evvela ahırlarda işi vardı, düşündüğünden de fazla vaktini alacaktı bu iş.

Neft'te olduğu hafta boyunca çok az getirisi olan ikinci bir işi vardı. Justin bekleme işini sevmezdi. Bu zoraki hareketsizlik ona göre değildi. Bir gayesi, düşmanı ve hedefi olmasını severdi.

Neft'teki bu iş onu muhtemelen çileden çıkaracaktı.

Justin, Ellynor'u Gisseltess evine bıraktıktan sonra, kızın hikâyesine inanılmayıp evden atılmadığından emin olmak için mahallede bir kez turladı. Lakin Ellynor'u yeniden görememek onu biraz hayal kırıklığına uğrattı. Delz'i bulmak için ahırlara döndü, fakat Delz, Justin'in ahırı başıboş bırakmasına sinirlenmişti.

"Biri gelip atların çoğunu kaçırabilirdi!" diye köpürdü yaşlı adam. "Ve kaç kişi geldi, kaç kişi eyerlerini bırakmak istedi Gümüş Leydi bilir! Ama ne dizginleri ne de paraları teslim alacak birileri vardı burada!"

"Sadece yirmi dakikalığına gitmiştim," dedi Justin ki bu bir yalandı; çünkü Delz'in en fazla yirmi dakikadır orada olduğunu düşünmüştü. "Bir asilzade paketini kasabanın öteki tarafına taşıırken atına yol göstermemi istedi. Gücendirse miydim onu? Karşılığında daha büyük iyiliklerde bulunabilir."

Delz hem şüpheli hem de yumuşamış görünüyordu. "Marlord mu?" diye sordu.

Justin omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Söyleyemem kim olduğunu."

"Sana para verdi mi?"

Justin bir gümüş parayı çıkarıp Delz'e doğru fırlattı. "Sende kalsın. Seni endişelendirmek istemedim."

Sonraki birkaç saat birlikte çalıştılar, ahırları temizleyip samanları bellediler, tatlı su pompaladılar. Sonra Delz, Justin'e harçlık verdi. Çalışanının bilhassa konuşkan olmadığıнын farkında değil gibiydi ya da sohbetin çoğunluğunu kendisinin üstlen-

mesini umursamıyordu, ne de olsa hayatındaki olaylar üzerine sıkıcı, uzun monologlarda bulunmaya alışkındı. Justin sıkıntıdan mıdır nedir, Delz'in peşi sıra anlattığı hikâyelerden adeta uyumlu bir tasvir çıkardı. Çiftçinin oğlu bir zamanlar evliydi lakin karısı kaçmıştı, sonra neredeyse ikinci kez evlenecekken kızın ailesi Delz'in kızları için uygun olmadığına karar verip ona daha iyi bir eş bulmuşlardı. Buraya gelmeden önce Fortunaltı ve güney sahilindeki sıradışı işlerini halletmişti. Artık bir işyeri sahibi olduğuna göre onu kabul edip yanında kalmaya ikna olacak bir kadın bulmayı arzu ediyordu.

Justin böyle bir yaşam sürmektense Ghosenhall sokaklarında yaşamaya razı olacağını düşündü.

Onlar akşam işlerini yaparken yarım düzine binici bir iki geceliğine atlarını teslim etmek için geldi. Günün bu vakitleri ve gezginlerin tekrar yola koyuldukları sabahın erken saatleri en yoğun zamanlardı. Delz paraları teslim alırken Justin de hayvanları yerleştirmekle uğraşıyordu çoğunlukla. Yorgun ve uysal olanları yerine koymak çok kolaydı. Ancak Justin heyecanlı, enerjik ve yabancıların yanında huysuzlananları daha çok severdi.

"Hadi kızım," dedi, tatlı dille sakıngan bir kısraklı ahır içine sokarken, "Sana göz kulak olacağım. Korkacak bir şey yok." Gece bastırıldığında işler yavaşladığı için Delz akşam yemeği işine girişti, Justin de etrafı süpürdü. Delz'in ahıra on metreden daha yakında, küçük bir evi vardı. Ve oraya, ahır kapısı müşteriler tarafından açılınca zil çalması için bir kablo bağlamıştı, böylece herhangi bir ihtiyaç durumunda birkaç dakika içinde orada olabiliyordu.

Bu sayede gece boyunca hiç kimse atlarla kalmak zorunda olmuyordu.

Delz'in akşam yemeğinden dönmesiyle Justin serbest oluyordu o gün. O vakte kadar kurt gibi acıkmuş olurdu; o da yerel tavernalardan birinde, çoğunlukla Altın Domuz'da yedi. Normalde bar tezgâhında otururdu, bu geceyse köşedeki küçük bir

masada tek başına oturuyordu. Yüzünde kayıtsız bir ifadeyle hep sessizce yemeğini yerdi, lakin birinin ağzından kaçıracağı bir bilgi ihrimaline karşı kulak kesilirdi. Şimdiye kadar kimsenin dikkatini çekmemişti.

Yol şartları, kralın yanlış yönlendirilmiş dış politikaları, Helven birasının mükemmelliği, Dorina adlı güvenilir bir kadının vasıtasıyla eğer bir adam denizden korkmuyorsa Forten şehrinde ne gibi iş fırsatları yakalayabileceği gibi şeyler hakkında pek çok şey duymuştu. Lakin Coralinda Gisseltess ve faaliyetleri hakkında hiçbir şey yoktu.

Manastırdan gizlice ayrılan ve Lestra'ya yasadışı baskınlar düzenleyen birliklerden söz edilmiyordu. Gece çöktüğünde kundaklanan evlerden, küçük bir soyluyu korumak için ödenen para yüzünden Lestra'nın adamlarıyla sivil muhafızlar arasındaki kavgadan haber yoktu. Ghosenhall'da bu tarz şeylerin dedikodusu yapıldı. Sırf Lestra'ya rahatsızlık vermek için aristokratların mülkiyetlerinde çıkan gizemli yangın hikâyeleri korkunçtu. Ya da başıboş bir bölük askerin geçişinin ardından ortadan kaybolan ailelerin hikâyeleri.

Justin, Neft sokaklarında daha önce hiç manastıra ait büyük birlikler görmemişti. Gördüğü en büyük grup mistik Lara'ya işkence yapan birliklerdi.

Dün şehre gelenler Coralinda Gisseltess'e ve onun yeni acemi rahibelerine eşlik ediyorlardı. Bu asker grubu şehrin öbür tarafındaki küçük bir handa mevzilenmiş ve tüm gün görülmemişti. İnançsızlara zarar veriyorlarsa da bunu son derece gizli yürütüyorlardı.

Justin'in manastıra gitmesi gerekiyordu. Lestra gardiyanlarının ne işler çevirdiklerini öğrenebilmek için yerleşkeye giden ve yerleşkeden çıkan yolları takip etmesi gerekiyordu. Burada, Neft'te aylak aylak dolaştığı sürece çok fazla bir şey öğrenemeyecekti.

Çatalını masaya bırakıp tabağını öteki tarafa itmişti ki bir

adam karşısındaki koltuğa kendini bıraktı. Justin yüzünde kayırsız bir ifadeyle yeni gelen adamı süzdü. Yaklaşık ellilerinin sonlarında, dağınık ağarmış saçları ve yüzünde yaşanmışlıkların izini taşıyan bu yaşlı adam, kuvvetle muhtemel dört gündür aynı kıyafetleri giyiyordu. Her şeyiyle darmadağınık görünüyordu. Yüz ifadesi mazlumdu, ama delici, uyanık bakışları vardı. Justin onun aptal sanılmaya aldırış etmeyen akıllı bir adam olduğu sonucuna vardı.

“Kumarcıya benziyorsun,” deyip yanına bir paket kart bıraktı yaşlı adam.

Justin biraz rahatlayıp hafifçe gülümsedi. “Çoğu oyunu bilirim,” dedi. “Yine de yüksek bahislerle oynamayı sevmem. Paramı harcayacağım bir sürü yol var.”

Adam kartları ne yaptığını bildiğini cesurca gösteren bir şekilde karıştırdı. Bu göz boyamaya yönelik bir tavır değildi; bu can sıkıntısıyla mücadeleliydi. “Yine de para koymalısın, yoksa kimin kazandığının bir önemi olur mu?” dedi diğer adam. “Birkaç el ister misin?”

“Tabii,” dedi Justin. “Yap tercihini. Bu arada ben Justin.”

“Faeber. İki puanlı çapraz beşiğe ne dersin?”

Justin, başını sallayarak “Varım,” dedi.

Birkaç el oynadılar, ara sıra sohbet ettiler, kartların ardından birbirlerini gözlemlediler. Bir saat içinde Faeber birkaç bakır parayla önde olmasına rağmen şansları neredeyse birbirlerine yakındı. Justin meyhane kapısından girip çıkan adamların çoğunun onlara baktığını ve Faeber’ın onları fark edince başını salladığını lakin diğerlerinin onlara katılmadığını not etmekle yetindi.

Bir sonraki eli Justin aldı, kaybettiklerini ve hatta Faeber’ın kazandığı paralardan da bir kısmını geri kazandı. “Temiz bir oyundu,” diye tasdik etti yaşlı adam. “Temkinli oynuyorsun.”

Justin, genişçe sırıtip kartları kardı. “Sadece bazı zamanlar,” dedi. “Bazı zamanlar pervasız oynayabilirim.”

Faeber, sandalyesine yaslanıp "Bu öğleden sonra da mı pervasız hissediyorsun?" diye sordu sıcak bir ses tonuyla.

Justin'in gözleri karta doğru dalıp gitmiş olsa da tüm duyuları keskinleşmişti. Sokaktaki kavgasına birinin şahit olup olmadığını, olduysa araştırma için içeri girip girmeyeceği endişesi içerisindeydi. "Yardıma ihtiyacı olan bir kadın gördüm," diye cevap verdi sessizce. "Yanından geçebilirdim, misal bu öğleden sonraki ruh halim hiç öyle değildi."

"Belki de tartıştığınız adamın kendisini bir asilzade olarak gördüğünü fark etmediniz."

İlginç bir cevap. Justin, "Sanırım sarkıntılık ettiği kadının Solgun Anne'nin Kızları'ndan biri olduğunu duymadın," diye karşılık verdi.

"Ah, tabii ki de Gümüş Leydilerden birini koruyarak çok iyi bir şey yapmışsınız, bundan şüphem yok. Keşke ben orada olsaydım da tanrıçadan biraz sevap kazansaydım. Size sadece şunu söylemek istiyorum: İnsanlardan sokakta yabancılar tarafından kötü muamele gördüklerine dair çok şikâyet aldım. Onlara ilgileneceğimi söyledim."

"Peki neden size şikâyetle bulundular?"

Faeber olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "Kasabanın yargıcısıyım. Neft'te küçük sivil bir gardiyan grubumuz var ve bana hesap verirler. Lakin halkın beni sürekli sorumlu tuttuğu bir şeyler oluyor. Şimdi kral için vergi topluyorum. Tüccarlar arasındaki anlaşmazlığa aracılık ediyorum. Düğünlerde görevli oluyorum. Cenaze törenlerinde birkaç kelam etmek zorundayım. Bir nevi on parmağında on marifetim."

"Muhtemelen On Üçüncü Ev'den bile olmayan bir salak, önce hödükçe davranıp sonra da biri ona karşı çıktığında size şikâyet edebileceğini düşünüyor," dedi Justin.

"Doğru. Ona seni bulup bu konuyu halledeceğimi söyledim."

Justin, Faeber'e gözlerini devirip düşmanca bir bakış attı. "Peki, benim icabıma nasıl bakmayı düşünüyorsun?" diye sordu ölçülü bir ses tonuyla.

Faeber'in yüzünü bir sırtıma aldı. "Bak sen! Bir içki ısmarla-yarak tabii ki! Son üç yılda bu çocuğun yüzünü o kadar çok kez yumruklamak istedim ki! Ne hâltlar yedi! Sokaklarda kadınları taciz etmek mi dersin, hem de benim sokaklarımda. Sonra da ahlaklı bir adam onu durdurmaya çalıştığında da sızlanmak!"

Justin güldü. "İyi bir adam olduğumu pek de bilmiyorsun. Tek bir şeyle karara varamam ben."

"Kartları kandıramazsın," dedi Faeber. "Yani bu da iki şey eder."

"Pekâlâ, her koşulda içkiden dolayı müteşekkirim."

Faeber, sade ve işini bilen bir kadın olan garsonu çağırdı, havadan sudan konuşup birkaç bardak bira yudumladılar birlikte. Justin, Faeber'ın onun hâlâ nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalıştığının farkındaydı. Kendisi ise karmaşık oyunla körü bir duruma düşme ihtimaline karşı zararsız ve dürüst görünmeye çalışıyordu.

"Nef'te ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu Faeber içkisini bitirince.

Justin omuzlarını silkti. "Yapacak farklı bir şeyler bulana kadar."

"Storian yolunda birtakım sorunlar yaşadığını duydum. Yoksa Danalustrous muydu?"

Justin On İki Evi'i, Storian kızlarının askerlerle korkunç bir iş birliği içinde olup olmadıklarını anlayacak kadar iyi tanı mıyordu ama Faeber'ın tanıdığına bahse girmeye hazırdı. Justin şans eseri diğer evlerin serramarrası hakkında çok fazla bilgi edinmişti. Eğer kanıt göstermek gerekirse Kirra onunla bir ilişkisi varmış gibi davranmaktan çok mutlu olacaktı.

"Danalustrous," dedi kısaca.

"Marlord Malcolm'ın iki kızı olduğunu duydum. Her ikisi de güzelmiş, biri koyu saçlı bir şey, diğeri sarışınmış."

"Doğru."

Faeber birasının son yudumunu aldı. "Sarışın olanın mistik olduğunu söylüyorlar. Bir şekil değiştiren."

Justin'in elleri hâlâ bardağındaydı. "Öyle."

Faeber başını iki yana salladı. "Buraların insanları mistikleri pek sevmez. İzin ver daha açık ifade edeyim evlat. Eğer o kız seni görmek için buraya gelseydi, bunu bilen herhangi biri onu sokakta taşlardı."

Justin, Kirra'ya zarar vermek isteyen herhangi birinin dev bir kedi ya da Kirra hangi şekilde olmayı seçtiyse onun tarafından parçalara ayrılacağını, ondan hiçbir zaman uzak durmayan Donnal tarafından da yaralanacağını düşünmekten kaçındı. Ayrıca onu burada ziyaret etme olasılığının düşük olduğunu söyleme fikrini kafasından attı, çünkü bu -habersizce ortaya çıkıp eğlence aramaya başlamak- tam da Kirra'nın yapabileceği şeydi. Bunun yerine sandalyesine yaslanıp diğer adamı soğukkanlılıkla inceledi. "Bir kasabanın yargıcının bu konu hakkında söyleyecek şeylerinin olacağını düşünüyorum," dedi sakın bir ses tonuyla.

Faeber yüzünü ekşitip "Öyle düşünebilirsin," dedi. "Önce Lestra'nın adamlarının ehlileştirilmesi daha doğru olurdu. Başta bir ya da iki güruhu dağıttım ama insanları uyarmanın daha kolay olduğunu fark ettim. Lestra mistiklerden nefret ettiğini açıkça gösterdi ve buradaki insanlar o ne yapıyorsa ona uyar. Onları gönderecek başka yer bulalım, sihirlerini buraya getirmelerine izin vermeyelim."

Justin boş bardağını masanın üzerinde ileri geri ittirdi. "Yani mistikleri bizzat kendiniz hakir görmüyor musun?" dedi.

Faeber'in keskin gözleri daha da keskinleşti. "Tam olarak öyle demedim."

Justin omuzlarını silketti. "Beni tanımıyorsun. Duruşumu bilmiyorsun. Ama aytaşı falan takmadığımı söyleyebilirim ve sırf benden farklı olduğu için birine taş fırlatacak değilim."

"Peki o taşları fırlatan birilerini görürsen o kişiyi savunmak için kılıcını çekebilir misin?"

Justin omuzlarını silkti. "Olabilir."

"Bunu burada, bu kalabalığa yüksek sesle söylüyor olamazsın."

"Açıkçası o kadar konuşma yapma zahmetine girmedim," dedi ağır ağır Justin.

Faeber bir kahkaha patlattı. "Sen zor birisin, değil mi?" dedi, ama ses tonunda biraz hayranlık da vardı. "Seni tam olarak çözemedim."

"Bir saat içinde mi? Çözebileceğini düşünmezdim zaten."

Faeber, koltuğundan kalkacakmış gibi ellerini masanın üzerine koydu. "Beş dakikada kaç adam okunur bilsen şaşarsın," dedi. "Ama seni yeteri kadar tanıdığımı inanıyorum."

Justin meraklı görünüyordu. "Ne bildiğini düşünüyorsun?"

Faeber kalktı, ama Justin'e doğru bakarken bir an durdu. Yargıcın bakışları düşünceliydi. "Sen tehlikeli bir gençsin," dedi aniden. "Ama belâ aramıyorsun. En azından şu an. Aradığınızda oldukça yıkıcı olabileceğinizi hayal ediyorum."

Justin ciddi ve uzun bir bakış attı ona. "Tek yapuğım sokakta bir kabadayıyla boy ölçüşmektir. Adımı duyurmak gibi bir isteğim yok. Yerleşmek ve sakin bir hayat sürmek istiyorum sadece."

Faeber başını salladı. "O zaman akıllı dur."

"Elimden geleni yapacağım."

Ellynor'un yardımına koşmanın en az bir talihsiz sonucu vardı: Justin, yargıcın dikkatini çekmişti ve adam muhtemelen onu izleyecekti artık. Eğer Justin de onu, Faeber'in onun zihnini okuduğu kadar iyi okursa büyük bir problem olmayabilirdi. Yaşlı adam, kasabasının manastır askerleriyle istila edilmesinden memnun değildi, yine de onları kontrol altında tutma çabası nafile sayılmazdı. Ve mistiklerden nefret etmiyordu. O kadar açık söylemese de, Faeber gerçekten taraftar olsaydı Justin'in sert konuşmasıyla patlardı. Bu dikkat edilmesi gereken bir noktaydı.

Eğer bir müttefike ihtiyacı olsaydı Faerber olardan biri olabilirdi. Özellikle de kralın adamı olarak yardıma ihtiyaç duyarsa. Bu şekilde fazlaca yardım alabileceğini düşündü.

Tahminleri yanlış çıksa bile –Faerber tam şu anda adamlarına bu can sıkıcı yabancıya özellikle dikkat etmelerini, onu gece gündüz izlemelerini söylese bile– bu öğleden sonra onunla karşılaştığı için artık üzgün olmasına gerek yoktu. Ellynor'un hayatını kurtardığını hesaba katmazsak.

Hâlâ Justin'in, atla dört saat sürecek bir yolculukla varacağı manastırı yakından incelemek için gereken boş zamanı nasıl bulacağı meselesi vardı. Delz'in birkaç gün izin verip vermeyeceğinden emin değildi, çünkü sadece bir işi halledeceğini söylemişti Justin. Şansa bakın ki üç gün sonra Delz'in yeğeni kısa bir süreliğine kalmak için yanına geldi. Delz'in kendisi aynı sebeple Justin'e yanaştı.

"Kız kardeşimin oğlu geliyor ve ona burada iş sözü verdim," dedi Delz. "Bak oğlum, şimdi burada üç kişiye iş yok demiyorum ve paranı da kesinlikle ödeyeceğim, ama yine de birkaç gün izin almak istersen de tam zamanı."

Justin kaşlarını çatı. "Burada benim için iş olduğunu söyledin, ama her hafta suyunu çekeceğini söylemedin."

"Hayır, hayır, öyle değil. Bu çocuk son altı ay içinde bir kez burada kaldı. Kal lütfen. Ona ahırın arka kısmını onartacağım ve çakmakları tamir ettireceğim. Aksine bu senin yararına olur diye düşündüm."

Justin'in omuzları düştü. "Yapmam gereken şeyler var hep olduğu gibi," dedi kaba bir şekilde. "Bir iki gün izin alıp onlarla ilgilenirim. Vakti gelince sen de bu kadar anlayışlı olduğumu hatırlarsın umarım."

"Çok güzel, evet, çözeriz onu," diye söz verdi Delz, biraz rahatlamış görünüyordu. "Yeğenime yarın tam yevmiye alacağını söyleyeyim."

O öğleden sonra, Justin biraz erzak yüklendi ve birilerinin

onu gözetleme ihtimaline karşı kuzey yoluna doğru yol aldı. Şehir sınırlarının çok ötesindeki manastırı çevreleyen ormana girene kadar arka yolları ve parikaları takip ederek güneydoğuya doğru keskin bir dönüş gerçekleştirdi.

Bu arada karanlık çökmüştü, ormandaki ana yollardan uzak durarak dikkatlice ilerledi. Herhangi bir tehlike olursa diye Donna'ın da yanında olmasını dilerdi. Hayvan kılığına girer ve gece de ona yol gösterirdi.

Kirra'nın onu vahşi bir hayvana çevirmesi için yanında olması da fena olmazdı. Bunu yapmak yasaktı ama yine de daha önce iki kez yapmıştı ve bu deneyim her seferinde ona kendini mükemmel hissettirmişti. Şimdi sık sık bir kuş, tilki ya da yılan olmak nasıl olurdu diye merak ediyordu. Bir daha Kirra ile karşılaştığında bunu isteyecekti ondan.

Her şeye karşın insana özgü gizliliği de onu büyük manastırın olduğu açıklığın sınırlarına kadar getirebilmişti. Justin, yıldızların ışığında bile aydınlık ve heybedi duran büyük yapıyı ağaçların ardından gözetledi. Çitlerle çevrili bir yerleşke üzerindeydi. O kadar büyüktü ki gardiyanların barakalarını, ahırları, küçük bahçeleri de kapsayan bağımsız bir topluluktan adeta.

Manastırın beş katındaki her pencerede bir kandil yanıyordu, bu sıcak bir karşılama hissi veriyordu insana. Justin kalın duvarların üzerinde dans eden şekilleri görecektik kadar yakındı, tıpkı kadınların şarkıda yükselen seslerini duyabildiği gibi. Hangi türde insanlar gece yarısı şarkı söylemek için dışarıda olurdu ki? Justin, onların bir çeşit manastır ritüeline katılmış yeni rahibeler olduğunu düşündü. Sesleri tatlı ve ruhani geliyordu ama bu uzaklıktan anlaşılması imkânsızdı. Yine de öyle büyüleyici bir etkiye sahipti ki Justin'de ağaç dallarını aşır duvarı tırmanma ve tepeye çıkma isteği uyandırıyor. Çünkü ancak böyle görebilirdi avluda toplanmak zorunda kalan, yüzleri havaya çevrilmiş kızları.

Justin, Ellynor'un şarkı söyleyenler arasında olup olmadığını

merak etti. Bu düşünce onun daha da meraklanmasına neden oluyordu.

Olduğu yerden kımıldamadı.

Kızlar, yaklaşık yirmi dakika içinde şarkı söylemeyi bıraktılar. Şimdi de gece havası daha hafif sesleri, kahkahaları, fısıltı seslerini, çarpılan bir kapının yankısını taşıyordu. Yüksek çevre boyunca asayişte olan korumalar geçerken birbirlerine selam verdiler, bunun dışında başka bir hareket, ses yoktu duvarların ardından gelen.

Birazdan herkes gece uykusuna yatar, diye düşündü.

Justin bölgeyi biraz daha yakından gözlemledi ve görüş açısının üzerinde olmanın daha iyi olacağına karar verdi. Atını geriye tutmak için biraz geri çekildi. Böylece yoldan görülmeyecek kadar uzakta, ama hemen harekete geçebilecek kadar da yakında olacaktı. Sonra sağlam bir ağaca tırmanmak için ilk bakış noktasına geri döndü. Tayse, manastırın bir grup insanın ve atların geçebileceği kadar büyük bir kapısı olduğundan oldukça emindi. Eğer Coralinda Gisseltess askerlerini baskına göndermeye kalkarsa bu kapıdan çıkacaklardı.

Justin, bir ağaç dalında ne kadar mümkün olabilirse rahatına bakarak beklemeye koyuldu.

8. BÖLÜM

Sonraki yirmi saat boyunca çok az şey oldu. Justin tünediği ağacın tepesinde giderek daha rahatsız bir şekilde uyumaya çalıştı ve manastırdan gelen yaşam belirtilerinin seslerini dinledi. Sabahın erken saatlerinde kulağına birbirine vuran metal sesleri geldi, askerler eğitim görüyor olmalıydı. Arada bir de surlarda nöbet tutan askerlerin durup birbirleriyle konuşmaları ona kadar geliyordu. Gün boyunca belli aralıklarla, bir anda ana kapıdan meydana boşalan genç rahibelerin cıvıltılı seslerini duyabiliyordu. Böyle anlarda Justin hemen doğrulup içlerinde Ellynor'un olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Ne yazık ki çok uzaktaydılar ve Ellynor'un en ayırt edici özelliği olan saçlarını da görmek mümkün değildi. Kadınlardan hiçbirinin yerleşkeyi terk ettiğini görmedi, ancak zaman zaman tek bir asker çıkıp güney yolunda ilerleyip gözden kayboluyordu. Ne tür bir işe koşulduklarını bilmek zordu, ancak bunların baskına çıkan askerler olmadığı çok açıktı çünkü daha kalabalık olmaları gerekirdi.

Ancak günbatımından sonra duvarların arkasında cereyan eden belirgin bir hareketliliğin işaretlerini fark etti, birlikte hareket eden birçok atın nal sesleriydi bunlardı. Boynunu uzattı ve geniş avluda bir araya gelen gölgeler gördü, ardından da bir komutanın verdiği sertçe söylenmiş emirlerini işitti. "İlerleyin. Beni izleyin," diyordu. Belli ki küçük bir birlik dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

Justin aceleyle ağaçtan aşağıya doğru kayıp kendi atını aldı ve sessizce askerlerin düzenli bir şekilde sıra sıra büyük kapıdan çıkmalarını bekledi. Yaklaşık yirmi kadar asker saymıştı, hepsinin üzerinde de Lestra'nın gümüş ve siyah renkli üniforması vardı. Başka çıkan olmadığından emin olunca Justin onları belli bir mesafeden takip etmeye başladı. *Onları izlemek kolay olacak,* diye düşündü Justin, fakat doğrusu, Kralın Gezginleri'ni bile kışkındıracak ve çalışıldığı belli olan bir sessizlik içerisinde yol alıyorlardı.

Gecenin zifri karanlığında böylesine kararlı bir sessizlikle ilerleyen bir asker grubu olsa olsa gizli bir göreve çıkmıştır, diye düşündü Justin.

Önce orman yolundan geçip ana yola bağlanan batı yönüne doğru ilerlediler, oradan da kuzeye döndüler. Justin, Nocklyn bölgesine gittiklerini anlamıştı hemen. On İki Ev'in ittifaklarını ve siyasi eğilimlerini o kadar iyi bilmiyordu açıkçası, bu yüzden tam da şimdi Kirra'ya ihtiyacı vardı. Fakat sonra Kirra ve Senneth'in, eğer krala karşı bir isyan olacaksa Nocklyn'in isyancılarından yana olacağını düşündüklerini hatırladı.

Yine de Nocklyn'deki bütün soyluların, marlordun safında yer almayacağı açıktı. Krala sadık kalacak olan yerleşimler mutlaka vardı.

Mistiklere sıcak bakan soylu yerleşimleri de olmalıydı, harita içlerinden bazılarının kızları ve oğulları belki de bu büyü kandan taşıyordu. Lestra'nın böyleleriyle de çekişme içerisinde olacağı çok açıktı.

Ana yola çıkınca, manastır askerleri biraz daha hızlı ilerlemeye başladı, şimdi düzenleri biraz daha sık ve güçlüydü. Justin de onları kaçırmamak için hızlandı. Oldukça uzun sayılabilecek bir yolu kat etmek için gerekli olan bir ilerleme planına sadakatle uydular ve Justin eyerinde esnemeye başladığında tam üç saattir yoldaydılar. *Gece yarısı oldu,* diye düşündü. *Daha ne kadar gitmeyi planlıyorlardı ki?*

Kısa süre sonra cevabını aldı. Birkaç kilometre sonra, kısa ve sert bir emir sesi duyuldu ve Justin de tam zamanında yetişerek bütün birliğin sağa dönerek daha dar bir yola saptığını gördü. Şimdi artık düz bir arazi üzerindeydiler ve ağaçlar, korunma sağlayamayacak kadar seyrek ve birbirinden uzaktı. Bu yüzden Justin de, dönüp de arkasına bakan olursa peşlerine takılmış gölgeyi fark etmesin diye mümkün olabildiği kadar geride kaldı. Bu nedenle özel bir yola benzeyen, bakımlı bir patıkaya giren bir sonraki dönemeci az kalsın kaçırtıyordu. Fakat bir kere oraya girince, ne yönde girmesi gerektiğini kolayca anladı.

İki kere daha dönünce, küçük sayılabilecek bir tür çiftliğe vardılar. Karanlıktayken ayrıntıları görmek zor oluyordu, fakat çok uzakta, soyluluk standartlarına göre mütevazı, sıradan insanların standartlarına göre ise oldukça geniş sayılabilecek bir ev vardı. Bu evin hemen arkasında, irili ufaklı bazı ek binalar görülebiliyordu. İşte bir samanlık, bir mandıra ve korumalar için barakalar vardı. Tabii gerçekten de korumalar varsa. Devamında ise bahçe ve tarlaların olduğu bir arazi uzanıyordu. Şansına, bu arazinin doğusu, rüzgâr kıran ya da peyzaj görevi gören bir dizi zarif ağaçla sınırlandırılmıştı. Askerler eve kadar uzanan taşıt yolunu izlemeye devam ederken, Justin yoldan ayrılıp ağaçların olduğu fundalığa doğru ilerledi.

Çiftliğin süslü giriş kapısının hemen arkasında bir nöbetçi vardı. Justin ağaçların arasında konumunu daha almamıştı ki bir çığlık ve bir meydan okuma duydu, bunu da kısa süreliğine çarpışan kılıçların sesleri izledi. *İki nöbetçi vardı*, diye düşündü Justin ve saniyeler içerisinde icaplarına bakılmıştı. Manastır askerleri ilerlemeyi sürdürdü ve evin önüne kadar gelip karşısında yayılarak düzen aldıklarında durdu.

Aniden parlak altın bir alev belirdi, askerlerden birisi bir meşale yakmıştı. Bu ateş küresi çoğalarak askerlerin oluşturduğu hat boyunca dans ede ede ilerledi ta ki her bir askerin elinde yanan bir meşale oluncaya kadar. Askerlerin hepsi aynı anda evi tutuş-

turmak üzere öne atıldıklarında Justin gayri ihtiyari nefesini tuttu ve elleri atının dizginlerini sıkıca kavradı.

Masmavi sabahların Parlak Annesi aşkına! İçeride uyumakta olanlarla birlikte bütün evi yakacaklardı.

Justin'ın atı, onun bir anda baskı yapan dizleri ve dizginlere asılan elleri nedeniyle hareketlendi. Ne yapmalıyım, diye düşündü Justin. Uyarı çığlığı mı atmalıydı? Askerlerin üzerine mi atılmalıydı? Büyük olasılıkla yirmi tane askerin hakkından gelemezdi, bunu tek başına yapması zordu. Fakat onca insan uykularında yanarak can verecekken hiçbir şey yapmadan öylesine seyretmek? Bunun yanlış bir şey olduğunu anlamak için Senneth'in telkinlerine ihtiyacı yoktu.

Ansızın bir çığlık duyuldu, ardından kırılan camların sesleri, kargaşa ve bağırışlar duyuldu. Belki de birisi dumanın kokusunu almıştı ya da... yok, ek binanın birinden insanlar dışarı dökülüyordu. Sivil muhafızlar vardı burada demek ki. Ancak bu muhafızlar her ne kadar cansiperane çarpıştırlarsa da birer birer düşmeleri uzun sürmedi. Alevlerin hareketli turuncusu, savaş meydanını tuhaf biçimde aydınlatıyordu ve Justin bu eşitsiz, adletsiz düelloların her birini tek tek görebiliyordu.

Lestra'nın bütün adamlarıyla baş edebilecek kadar çok muhafız yoktu, bu nedenle Lestra'nın adamlarının bir bölümü, kendini panikle evden dışarı atılan sivillerin olduğu kapıda bekliyordu. Askerler her birini teker teker doğruyordu.

Justin karnını sıktı, boğazına dizilen çığlıklar canını yakıyordu olup bitenleri izlerken. Kapıdan çıkarak yangından kaçmaya çalışanların çoğu, uyku kıyafetleri içinde olan ya da neredeyse üzerine hiçbir şey giymemiş olan uşaklardı. Fakat hiçbirine merhamet edilmedi. Justin'ın mülk sahipleri olarak seçebildiği birkaç kişi daha alevlerin aydınlattığı geceye doğru dışarı koştu. Yaşlı bir adam ve onun karısı olduğunu tahmin ettiği bir kadın, kardeşleri olabilecek orta yaştaki bir erkek, bir de on dört on beş yaşlarında bir kız ve bir erkek çocuğu.

Hepsinin kalplerinin ortasına birer kılıç saplandı.

Justin'in yüreği acıdan adeta eriyip yok oldu, göğsü dayanılmaz şekilde yanıyordu sıkışmaktan.

Evin arka tarafından bir çığlık duyuldu ve ardından da ani bir hareketlenme oldu. Belli ki orada askerlerin dikkatinden kaçmış olan ve iyi kollamadıkları bir çıkış vardı. Her şeyi yalayıp yutan alevlerin arasından üç kişi çıktı, üç gölge ve kılıç. Hepsi Justin'in gizlendiği ağaç sırasına doğru yukarı koşmaya başladı. İki asker düştü onların peşine. Evin arkasından birçok kişi daha çıktı ve çatışmaya dahil oldu. At üstünde olan Lestra'nın iki askeri bu yayalara çabucak yetişti. Soylular onlara savaşımadan teslim olmadılar, kendilerini canhıraş şekilde savunuyorlardı. Canlarına kast eden bu zalimlere pahalı ve süslü kılıçlarıyla karşı koyarken arada bir savurdıkları ağır küfürler de duyuluyordu.

Bütün bu hengamenin ortasında küçük, yalnız bir gölge gözlerden kaçmayı başarmış ve şimdi kısacık bacaklar üzerinde tam olarak Justin'in durduğu yere hızla koşuyordu.

Bir çocuk. Ufacık bir oğlandı bu. En fazla beş altı yaşlarındaydı. Katliamdan kurtulmanın sadece birkaç adım uzağındaydı.

Justin hemen atından aşağı atladı ve çocuğun koştuğu yöne bakarak pozisyon almak üzere diz çöktü. Çocuk arkasına hiç bakmadan koşuyordu, birisi ona bunu tembih etmiş olmalıydı: Sadece koş, asla arkana bakma. Ağaçlara ulaşmasına sadece üç adım kalmıştı, derken iki, hâlâ onu kimse görmemişti. Askerlerin hepsi daha büyük avlarla meşguldü. Çocuk, başı önünde ve yumrukları sıkı bir halde koşarken ağaç dallarını yararak diğer yana geçti. Justin onu tek bir hamlede yakalayıp elini hemen onun ağzının üzerine bastırdı, kollarıyla da çocuğun bedenini sıkıca kendi göğsüne bastırdı.

Çocuk elbette ki karşı koymaya çalıştı ve Justin'in yüzüne ve omzuna etkisiz şekilde elleriyle vurdu. Bir kısmı için sağlam denebilecek tekmeler savurdu, onu ısırmaya, çığlık atmaya çalıştı. Justin, söyleyeceklerini daha iyi duyup anlayabilsin diye onu

daha sıkı sarıp ses ve hareketini azaltmaya çalıştı. "Sana zarar vermeyeceğim, sana yardım edeceğim. O adamlarla birlikte değilim. Sana yardım edebilirim. Sessiz ol. Sana yardım edebilirim."

Çocuk bir anda karşı koymayı bıraktı ve başını kaldırıp Justin'e baktı. Gözleri kocamandı ve imkânsız bir şekilde parlak bir sıvı gibi yanıyordu. Justin'in aklına bir an için Cammon geldi, onun da gözleri böylesine sınırsız, gaipten bakar gibi görünürdü. Belki de evi yerle bir ederek yok etmeye çalıştıkları büyü- lü çocuk buydu.

Belki de Justin sadece bu çocuğu kurtarabilmek için bütün bu korkunç olaylara tanık olmuştu.

Bu yaşamı kurtarmak için.

"Güven bana," diye fısıldadı. Çocuk ne başıyla onayladığına dair bir hareket yaptı ne de başka bir şey, sadece Justin'e gözlerini dikerek bakmayı sürdürdü. "Çığlık atma. Çığlık atarsan askerler bizi duyar ve o zaman ikimiz de ölürüz. Birlikte atıma bineceğiz ve buradan uzaklaşacağız. Güvende olacağız."

Justin, çocuğun ağzını kapattığı elini yavaşça kaldırdı. Çocuk çığlık atmadı. Hatta tek bir ses bile çıkarmadı. Başta direnç ve gerilim dolu olan küçük bedeni, şimdi baygınmışçasına güçsüz- dü, fakat bilinci hâlâ yerindeydi, uyanıktı. Parlak Anne'nin kızıl gözleri adına! Ne yapacaktı bu çocukla? Onu güvenli bir yere götürecekti elbette, ama neresiydi bu yer? Faerber'e güvenebilir miydi? Neft'te bu çocuğu tanıyıp hangi aileye ait olduğunu bilir miydi? Kaldı ki çiftliğin yok edildiği haberleri bir kez şehre ulaşınca, birileri çıkıp da çocuğu kurtarıırken Justin'in ne menem bir iş için orada olduğunu sormayacak mıydı?

Üstelik askerlerin umduğu şey gerçekten de bu çocuğu öldürmekse, onun güvenli şekilde Neft'e ulaştığını öğrendiklerinde aynı şeyi denemezler miydi?

Justin bu konuları, öncelikli olan işi hallettikten sonra düşünmeye karar verdi. Şimdi yapılması gereken şey çocuğu bu cehennemden çıkarıp daha güvenli olan bir yere götürmektir. Çabucak

ata bindi çocukla birlikte, sonra da omuzunun üzerinden sıkça arkaya bakıp kimsenin onları görmediğinden emin olarak özel yoldan hızla ilerledi. Sonra da ana yola çıkan patikalar boyunca yol aldı.

Az sonra, en bahtsız anlarında onu sıkça kurtarmış olan bir şey oldu ve şansı umulmadık şekilde döndü: Ana yoldan ayrılıp onun hızla uzaklaşmaya çalıştığı çiftliğin yoluna dönmek üzere olan bir at arabası belirdi. Bunlar çiftlikte yaşayanların, çıktıkları uzun yolculuğu bitirip bir an önce sevdiklerine kavuşmak için gece seyahat etmeyi göze almış aile mensupları ya da aile dostları olmalıydı.

Justin tereddüt bile etmedi. Bir eli havada, diğer eliyle çocuğu sıkıca kavramış olarak, atıyla birlikte ileri doğru atıldı ve arabanın önünü kesti. "Durun! Daha fazla ilerlemeyin! İlerisi çok tehlikeli!" diye bağırdı.

Sürücü at arabasını durdurmaya çalışırken bir karmaşa yaşandı ve bağırışlar duyuldu; hemen ardından kılıçlarını çekmiş iki tane muhafız arabadan atlayıp ona doğru ilerledi. Bir adam başını dışarı uzattı ve neler olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafa baktı. Justin arabanın içinde olan bir kadının tedirgin ve korkmuş sesini duyabiliyordu. Sürücü bir meşale yakmaya çalışırken kısacık bir an için yetersiz bir ışık belirdi. Justin atını ileri doğru sürüyordu, çocuğu dizlerinin arasına oturtmuş, muhafızlara silahsız olduğunu göstermek için de her iki elini havaya kaldırmıştı.

"Daha fazla ilerlemeyin," diye uyardı Justin onları. "Aşağıdaki ev yanıyor. Saldırıya..."

Arabanın içindeki adam "Yanıyor mu?" diye bağırdı. "Hemen oraya gitmeliyiz, belki yardım edebiliriz! Bak Jassie, ağaçların arasından görebiliyorum, ateş yüzünden gökyüzü kıpkırmızı olmuş! Haddi, acele edelim!"

"Hayır," dedi Justin keskin bir sesle. "Orada askerler var ve gelen giden herkesi öldürürler. Evi onlar ateşe verdi."

"Askerler mi?" diye yineledi adam karanlığın içinden bakmaya çalışırken. "Sen kimsin peki? Burada ne işin var? Neler oluyor, neden askerler..."

Arabadaki kadın, yanındaki yolcudan daha akıllı biriydi. O da adamın yanında başını dışarı uzattı, solgun ve güzel bir yüzü vardı. "Manastır askerleri mi?" diye sordu, nefesi kesilerek.

Justin başıyla onayladı. "Ever, sanırım mistik arıyorlar. Ya da onlara sempati duyanları."

"Mistikler!" diye haykırdı adam, sanki yüzüne tokat atılmış gibi geriye düştü. Kadın onu koluna dokunarak sakinleştirdi.

"Ve o askerler evi yaktı mı? Evin içindeki herkes öldü mü? Emin misin? Hepsi öldü mü?"

Justin atını bir komutla biraz daha arabaya doğru yaklaştırdı. "Bu çocuk hariç. Onu koşup kaçarken gördüm ve yakalayiverdim."

Daha fazla bir şey açıklamasına gerek kalmadı. Kadıncağız, çılgınlıklarını bastırmaya çalışarak kendini arabadan dışarı attı ve yalpalayarak Justin'in yanına kadar geldi. Çocuk kucağında ağlayıp kıvranıyordu şimdi: "Jassie! Jassie! Jassie!" Hiç şüphe yok ki Justin bu çocuk için dünyada en güvenilir olan şeyi bulmuştu, tabii eğer bir an önce o ve yanındakiler buradan gitmeyi de akıl ederlerse. Atından aşağı eğilip çocuğu Jassie'nin kollarına bıraktı ve ikisi aynı anda yere çökerek sıkıca birbirlerine sarıldılar.

Jassie'nin yol arkadaşı da ağır ağır arabadan inmişti ve şimdi şaşkınlıkla yere çökmüş ikiliye bakıyordu. Bir an sonra, yüzünde korkunç bir ifadeyle Justin'e baktı ve sakin bir sesle "Mistikleri avlıyorlar, değil mi?" diye sordu. "Eğer hepsini yakalamayı umuyorsa Coralinda Gisseltess'in bundan daha büyük bir ağ atması gerekir."

"Tam da buna hazırlanıyor denebilir," dedi Justin. "Ama artık buradan gitmemiz gerek. Hemen şimdi. Yanan evdekiler için elden gelen hiçbir şey yok. Kendinizi ve çocuğu kurtarmaya bakın. Hemen buradan uzaklaşın."

Adam başıyla onayladı ve ellerini Jassie'nin omzuna koyarak ona sarılan oğlanla birlikte ayağa kalkmasını sağladı. Sımsıkı sarılmış vaziyetteki ikiliyi tutarak arabaya kadar götürdü ve binmelerini sağladı. Adımını atıp da tam arabaya kendisi de binecekken bir an için duraksadı ve Justin'e dönüp onu dikkatlice baştan aşağı süzdü.

"Sen kimsin peki?" diye sordu, "Tesadüfen burada bulunmuyorsun."

Justin başını iki yana salladı. "Askerleri gördüm ve bu kadar sessizce ilerlemeleri dikkatimi çekti. Onları takip ettim. Bunları göreceğim, hiçbir şey yapamadan olan bitenleri böylesine izlemek zorunda kalacağım aklımın ucundan geçmezdi." Bir daha başını iki yana salladı. "Korkunçtu," deyip sessizliğe büründü.

"Düşündüğünden de korkunçturlar," dedi adam. "Fakat az da olsa, senin payına düşen bu korkunç gecede küçük bir ışığı canlı tutmak oldu. Onun hayatını kurtardın. Bizimkini de."

"Daha fazla oyalanırsanız ikisini de başaramamış olurum," dedi Justin. "Gidin artık!"

"Bize adını söyle en azından."

"Kralın hizmetinde olan biriyim," diye yanıtladı Justin ve adam şaşkın bir bakışla arabaya bindi. O ana kadar kafası karışmış şekilde ortalıkta dolanan sürücü ve muhafızlar eski yerlerini aldılar. Birkaç saniye içerisinde araba gerisin geri ana yola çıkmıştı. Justin, araba kesin olarak gözden kayboluncaya kadar kavşakta bekledi. Artık öyle bir mesafedeydi ki Lestra'nın adamları şu an gelse, buradan öyle bir araba geçmiş olduğunu bile anlayamazdı.

Justin son bir kez omuzunun üzerinden kızıla boyanmış gökyüzüne baktı, sonra da atını dürtüp yola koyuldu. O da tekrar ana yoldaydı şimdi ve güneye, Neft'e doğru yol alıyordu.

Hayatında hiç bu kadar yorulup tükenmemişti.

Gaddarlık konusunda epey bir bilgiye sahipti ve bir insanı şiddet uygulamaya itebilecek nedenleri çok iyi kavrayabiliyordu. İstediklerini almak üzere başvurduğu yöntemler konusunda onun

da pek seçici olmadığı zamanlar olmuştu hayatında ve eğer canı için dövüşmesi gerekiyorsa çok aşırı noktalara da varmıştı. Fakat asla soğukkanlılıkla cinayet işlememişti. Bir insanı böyle bir şeyi yapmaya ne itebilirdi ki, özellikle de bundan hemen elde edebileceği bir şey de yoksa. Ne konulacak bir hazine ne sonuca bağlanacak bir anlaşmazlık ne de bir hakaretin bedelinin ödetilmesi. Tek amaç, düşmanca bakılan birilerini yeryüzünden kazıydı.

Bu düşman onlar için büyü gücüne sahip olanlardı. Ya da büyüü hoş görenler. Ya da büyü yapabilenleri sevenler.

Sadece farklarından dolayı yok ediliyorlardı. Onları düşman görenler dışında kimseye zararı olan bir hayat sürmüyorlardı. Hiçbir sakıncası olmayan farklı bir bakış açısı sunuyorlardı bu dünyaya sadece.

İşte Lestra'nın düşman belledikleri bunlardı.

Justin ağır ağır evine doğru yol alıyordu. Her adımı biraz daha ağırlık çöküyordu üzerine.

Tek çözüm, Lestra'nın karşısına düşündüğünden de büyük bir sorun çıkarmak ve mistiklerin sandığından da güçlü olduğunu ona göstermekti. Dikkat çekip ona karşı saldırıya geçmeliydi.

Ona karşı saldırıya geçilmeliydi.

9. BÖLÜM

Coeval nihayet idmanı sona erdirdiğinde Senneth ter içindeydi ve nefes nefese kalmıştı. Uzun, ince ve siyah saçlarına kısmen aklar düşmüş olan Gezgin kılıcını kınına soktu ve onu başıyla selamladı.

“Çok daha iyisin,” dedi, “epey çalışmışsın.”

“Ağırlık çalıştım,” dedi Senneth, giysisinin kollarıyla yüzündeki teri silerken. Sonbahardı ve insanların büyük çoğunluğu için hava onları terletecek kadar sıcak değil, aksine üşütecek kadar soğuktu. Fakat insanların büyük çoğunluğu da zaten bir saat boyunca Coeval’la antrenman yapıp onun tarafından öldürülmek için uğraşmıyordu. “Giderek güçleniyorum, fakat hâlâ senin kadar hızlı değilim.”

Coeval, kuru bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Asla benim kadar hızlı olamayacaksın.”

Senneth güldü. Hava atmıyordu, Coeval gerçekten de doğruyu söylüyordu. Gezginlerden hiçbirinin hızına erişemeyecekti, ama geçen gün gençlerden bir tanesini az kalsın yeniyordu. Bu, kralın özel güçleriyle birlikte eğitim yapmaya başladığından bu yana yakaladığı en büyük başarıydı. “Amacım,” dedi iddialı bir sesle, “bir gün Tayse’i yenmek. Sence bunu hiç başarabilecek miyim?”

“Hayır,” dedi doğrudan. “Belligünlerde benim, Hammond’un,

hatta Tir'in bile onu yendiği olabiliyor, ama iki gün üst üste onu yenebilen daha olmadı. Asla o kadar güçlenemeyeceksin."

İdman giysilerinin tutulduğu ve gerçekten de çok sert havada geçen eğitimlerin yapıldığı büyük binaya doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladılar. Senneth açık havada idman yapıp birçok kere yağmur, sulu kar ve insanı ısırarak soğuklar altında çalışmıştı, fakat Gezginlerin hiçbiri bu koşulları pek de sorun etmiyor gibiydi. "Peki ya Justin?" diye sordu.

Coeval başını salladı. "Justin, Tayse kadar iyi değil, ama olacak. Tayse'in yaşına geldiğinde, kimse ona dokunamayacak."

O kadar uzun yaşarsa, demek geçti Senneth'in içinden. Bir askerin yaşamı, en iyi durumda bile pamuk ipliğine bağlıydı ve eğer Gezginler bir savaşta yer alacak olurlarsa, krallarını savunmak üzere savaşın tam kalbinde yer alırlardı. Bu çok kasvetli bir düşünceydi. "Umarım bunun farkındadır," dedi bunun yerine sakince. "Kendinden fazla emin."

Coeval güldü. O sırada Janni isimli bir Gezgin koşarak onlara yaklaştı ve Coeval'ı idman dövüşüne davet etti. Coeval onunla eğitim yapmak üzere Senneth'in yanından ayrıldı. Senneth ise büyük barakanın kapısına doğru yorgun argın yürümeyi sürdürdü.

Tir, barakanın dış duvarına yaslanmış bekliyordu. Bir ayağı duvara yaslıydı ve kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Tir, oğluna o kadar çok benziyordu ki Senneth onun Tayse olup olmadığından emin olmak için bir daha dikkatlice bakmak zorunda kalmıştı. Tayse'in yirmi yıl yaşlanmış hali gibi duruyordu, ama hâlâ çok güçlü ve dikkatliydi. Düşmanları için tehditkâr bir hava taşıyordu.

Tayse ona sevdiği kadını bulduğunu söylediğinde, Tir buna en ufak bir ilgi göstermemişti. Fakat Senneth, Gezginlerle dövüş idmanlarına katılmaya başladığı zaman onunla epey ilgilenmiş ve zaman zaman da dövüşürken ki duruşu veya kılıç savuruşuyla ilgili eleştiriler sunmuştu. Tavsiyeleri her zaman için hem yerinde

hem de faydalı olmuştu. Oğlunun kalbini kırsa bunu umursamayacağını çok iyi biliyordu. Fakat eğer bir şekilde kralın korumaları arasında yer alacaksa, yenilmez olmalıydı.

“Nasıldım sence?” diye söze girdi, yanına varıp durmak üzereyken.

Tir başıyla hızlı şekilde olumsuz anlama gelecek bir işaret yaptı. “Kol içinde gizli bir bıçağı olan biri gibi dövüşüyorsun,” dedi. Senneth’a pek anlamlı gelmedi bu eleştiri. Her asker üzerinde bir sürü bıçak taşırdı, çünkü elindeki silaha ne olacağı hiçbir zaman belli olmazdı. “Ne demek istediğini anlamadım,” dedi.

“Elindeki silahı kaybetmeyi umursamayan biri gibi dövüşüyorsun. Elinde başka bir silah daha olduğuna güvenerek hareket ediyorsun. Fakat bu oldukça tehlikeli bir dövüşme şekli. Bu, dövüşün ilk raundunu rakibe bilerek hediye edeceksin demek.”

Silahlardan bahsetmiyordu. Büyüden bahsediyordu. Senneth, düşmanı kılıcını düşürmeyi başarırса başvurabileceği büyüye güveniyordu. Bu durumda ateş büyüüne başvururdu. “Haklısın,” dedi kısık sesle, “bu konudaki tutumumu değiştireceğim.”

“Fakat kılıç tekniğin gelişiyor,” dedi kuskanır gibi bir sesle. “Güçleniyorsun.”

“Daha çok çalışmam gerekiyor.”

“Her zaman öyledir.”

Senneth, Tir’in yanından ayrılıp idman alanını terk etti, elindeki kılıcı silah deposundaki yerine koydu ve ağır ağır saraya doğru yürümeye başladı. Hizmetçilere onun için döner dönmez girebileceği bir banyo hazırlamalarını önceden söylemişti. Suyun soğuk olmasına aldırmıyordu, seyahatleri sırasında buz gibi dağ sularından payını birçok kere almıştı. Ayrıca istese suyu bir dokunuşla ısıtabilirdi zaten, ancak suyun mutlaka temiz olması gerekirdi. Bugün için iki tane buluşması vardı ve ikisi de onun gözünde eşit ölçüde önemliydi. Önce kralla, sonra da Tayse’in annesiyle görüşecekti.

Hızla yıkandı ve normalde giydiği gündelik giysilerini üze-

rine geçirdi: Gri gözlerini ve kısa, uçuşan soluk saçlarını iyice öne çıkaran mavi bir elbise. Sağlam yürüyüş ayakkabıları, soğuğu kesen bir pelerin bunu tamamlıyordu. Artık Ghosenhall'a doğru uzunca yolu yürümeye hazırды.

Kapısı çalındı ve çalar çalmaz da Tayse girdi içeri. Birçok gece burada kalmasına ve bu odaların artık çoktan ikisinin ortak mekânına dönüşmüş olmasına rağmen hâlâ kapıyı çalarak içeri girmesi onun hoşuna gidiyordu. Uzun vadede nasıl bir ev düzeni içerisinde yaşamak istediklerini konuşmak için henüz bir fırsat bulamamışlardı. Senneth, Gezgincilere ait kışlânın hemen arkasındaki alana nokta nokta dağılmış olan, niyeti evlenmek olan Gezgincilere ayrılmış küçük kulübelerden birinde yaşamaya tamamen razıydı. Fakat Tayse, bir On İki Ev serramarrasının sarayda yaşaması gerektiğini düşünüyordu ve onun bu mütevazı koşullarda yaşamak zorunda kalmasını istemiyordu.

Bir de elbette henüz evli olmadıkları konusu vardı.

"Güzel görünüyorsun," dedi Tayse ona.

Senneth buna güldü. "Ağırbaşlı görünmeye çalışıyorum."

"Annem seni beğeniyor. Onu etkilemeye çalışmana gerek yok."

Annen beni nereye koyacağını hiç bilmiyor, demek istedi Senneth. "Pantolon, çizme ve belimde kılıç yerine beni kadın giysileri içinde gördüğünde daha rahatlamış hissediyor," dedi.

Tayse omuz silkti. "Neysen osun."

Birinin seni sevmesinden dolayı da çok mutlu, çünkü sen onun seni sevmesine asla izin vermedin, diye düşündü Senneth. Tayse'in kendisini sevmesine izin vermesine sık sık şaşırdı kimi günlerde. "Birkaç saate dönmüş olmam gerekiyor, çünkü Baryn bir görüşme talep etti."

Tayse ona kapıyı tuttu ve birlikte hole çıktılar, ardından da rahat adımlarla merdivenlere yöneldiler. Senneth, Tayse'in yanında yürümenin verdiği hissi seviyordu. Uzun boylu bir kadın olmasına karşın, Tayse o kadar cüsseliydi ki onun yanında zarif

kaçmaktan kurtulamıyordu. Buna karşın Tayse yine de öyle bir incelikle hareket ediyordu ki her zaman onu taklit etmeye çalışıyor ve yumuşak, kayar adımlarla çıkan adım seslerini en aza indirgemeye çalışıyordu.

“İdmandan çıkarken babam sana ne dedi?” diye sordu Tayse.

Senneth güldü. “Asker gibi değil de bir mistik gibi dövüştüğümü söyledi.”

Tayse neredeyse bir dakika boyunca aralarında geçen konuşmayı kafasında tekrar canlandırmaya çalıştı. “Bir mistiğin nasıl dövüştüğünü bir kereliğine görse, bu bir iltifat sayılırdı,” dedi sonunda.

“Günün birinde ateşi salıvereceğim üzerine, o zaman belki bana saygı duymayı öğrenir.”

Tayse sırtırken sarayın avlusuna inen mermer merdivenlere uzanan geniş sundurmaya adım attılar. “Geçmişte yaptığı bütün yakışıksız eleştirilerden dolayı pişman olur o zaman herhalde.”

Avluyu geçerken tembel tembel konuşmayı sürdürdüler, kapıdan geçerken gardiyanları selamladılar ve Tayse’in ana evine yöneldiler. İkisi de Ghosenhall’un tehlikeli ve çıkıntılı yollarını çok iyi tanıyordu, ancak bugün yolları o yerlerden geçmiyordu. Bunun yerine güzel taş evlerin sıra sıra dizildiği geniş caddelerden ve güzel ağaç ve çeşmelerle süslü meydanlardan geçtiler. Hava soğuktu ama berrak ve güzeldi. Her zaman güzel bir şehir olan Ghosenhall, pırıl pırıl parlıyordu.

Tayse’in annesi, mütevazı ancak çok iyi durumda olan bir evde yaşıyordu ve bu ev, şimdi solmuş çiçeklerin boy gösterdiği ve kendi haline bırakılmış bir bahçe sayesinde tıpkı kendisi gibi olan diğer evlerden ayırt edilebiliyordu. Anne onları kapıda bekliyordu ve Senneth onun epeydir oracıkta beklediğini tahmin etti. Tayse’i evinde görmek kadar onu mutlu eden başka şey yoktu.

“İçeri gelin! İçeri gelin! Ah, harika bir gün değil mi bugün? Havaların bu kadar erken soğumaya başlaması çok yazık,” di-

yerek selamladı onları ve kollarını oğlunun boynuna attı. Tayse biraz eğilip bu sarılmaya ölçülü şekilde karşılık verdi. Annesi kısa boylu, ince kemikli bir kadındı ve artık biraz şişmanlamıştı, fakat Senneth, kırk yıl kadar önce Tır onu ilk gördüğünde yere bakan yürek yakan cinsten bir kadın olduğunu tahmin edebiliyordu. Sıradan görünümünde bir alımlılık gizliydi ve açık kahverenginin tam olarak kestirilmesi güç bir tonundaki saçlarını, Tayse'inki kadar koyu gözler tamamlıyordu.

"Carryl, merhaba," dedi Senneth, kadın istemeye istemeye oğlunu bırakıp da sonunda kendisine döndüğünde. Oğluna olduğu kadar coşkulu bir sarılma değildi bu, ama Carryl ona da içtenlikle gülümsedi. "Keyfin nasıl, iyi mi?" diye sordu Senneth.

"Biraz ağrım sızım var. Sabahları öksürük tutuyor. Ama bunları saymazsak sağlığım yerinde. Gelin içeri, oturun, turta yaptım, bir şey yersiniz, değil mi?"

"Turtalarına bayılıyorum," dedi Senneth.

"Çok uzun kalamayacağız," dedi Tayse ve Senneth o an ona bir tekme vurmak istedi. Carryl'in yüzü anında düştü.

"Turta yiyebilecek kadar vaktimiz var kesinlikle," dedi Senneth ve Carryl'in yüzü anında yeniden aydınlandı. "Yaklaşık bir saatimiz var."

"Ah, harika. O zaman çay da demleyeyim."

Onları salonda bırakıp mutfığa doğru hareketlendi ve mutfığa girmeden önce Tayse'e doğru onun da gelmesini beklercesine bir bakış attı omuzunun üzerinden. "Git çay koymasına yardım et," diye tısladı Senneth.

Tayse şaşkın bir bakış attı. "Yardıma ihtiyacı olduğunu hiç sanmam."

"Yardıma ihtiyacı yok zaten, senin varlığını istiyor sadece. Seni istiyor. Seninle baş başa bir beş dakika. Git onunla sohbet et."

Tayse omuz silkti ve Senneth'a itaat etti. Senneth fazlasıyla pofuduk koltuklardan birine oturup başını geriye yasladı ve iç

çektii. Kimseye aile ilişkileri konusunda ders vermeye kalkışabilecek biri değildi kuşkusuz. Ebeveynlerinin ikisi de ölmüştü ve yaşarlarken onlara büyük bir nefret duyuyordu, şu an ise sadece erkek kardeşleri ile devam eden son derece zayıf ilişkisi vardı. Fakat Carryl'e bakınca, onun oğluyla yakın olmak kadar istediği başka bir şey olmadığı çok açıktı. Öte yandan da hayatında ve kişiliğinde oğlunun ilgisini uzun süreliğine çekebilecek hiçbir şey de yoktu. Tayse ona karşı kibar olmaya çalışıyordu, bilerek gaddarlık yapabilecek yapıda biri değildi zaten, fakat annesinin ne özlemi ne de ona karşı yumuşaklığı onu etkilemiyordu. Tam anlamıyla babasının oğluydu.

Tir onu bir zamanlar gerçekten çok sevmiş olmalı, diye düşündü Senneth. Onunla evlendi ve birlikte birçok çocukları oldu. Acaba ondan sıkılmış mıydı? Zamanla her şey eskimiş ve ona duyduğu çekim mi azalmıştı? Tayse ona Carryl'in kızlarını da yanına alarak, Gezginler kışlasının arkasındaki küçük kulübeyi terk ettiğini anlatmıştı, fakat Senneth, kalbi kırılmış olanın Carryl olduğundan emindi. Şu yakışıklı, güçlü, tehlikeli adama âşık olmuştu, belki de onu evcilleştirebileceğini, o parlak kılıcı elinden bırakmasını sağlayabileceğini düşünmüştü, fakat sonunda bırakılan o olmuştu. Yanılsamasından uyanmak zorunda kalmıştı.

"Onu değiştiremezsin," demişti Carryl, Senneth'la ilk tanıştığında. Tayse o esnada kız kardeşlerinden biriyle odadan çıkıp bahçede yapılan bir tadilat işini incelemeye gitmişti. Bunu düşmanca bir tonda söylememişti, sesi daha ziyade dalgındı. "Babasına çok fazla benziyor. Seni sevmesi de ancak o kadar olacak."

"Onun değişmesini istemiyorum," diye yanıtlamıştı Senneth yumuşak bir sesle. Bu hem yalan hem de gerçektii. Onun için zaten değişmişti. Şu an olduğu gibi kalmasını, eski haline geri dönmemesini istiyordu. "Sevgisini bana ne kadar süreliğine sunarsa o kadar uzun süreliğine onu kabul edeceğim."

"Dünyan sadece ondan ibaret olmasın," diye öne eğilerek ve güçlü bir fısıltıyla uyarıyordu Carryl onu.

Artık çok geç, demek istemişti Senneth ona. Fakat sadece ona gülümseyip konuyu değiştirmişti.

Ne zaman bu küçük eve gelse bu hüzünlü konuşma aynı şekilde kafasının içinde tekrarlanırdı, tekrar tekrar aynı soruyu sorup cevabını bulabilmeyi isterdi. Beni sadece geçici bir süre sevip sonra benden sıkılıp ayrılacak mı? Bir gün ben de Carryl gibi mi olacağım, yalnız başıma ve yas tutar halde, ömrümün sonuna kadar aynı adamı özleyerek? Çünkü bir kere Tayse'i tanıyıp sevdim ve bir başkasını sevmeyeceğim. Kalbim onunkinin şeklini aldı ve artık hiçbir güç onu aldığı bu şekilden çıkarıp değiştiremez.

Holde küçük bir şingirti duyuldu, Tayse ve Carryl dönmüşlerdi bile. Carryl elinde bir tepside turtaları getirirken, Tayse de çayları taşıyordu. Carryl mutluluktan ışıldıyordu, oğluyla birlikte baş başa geçirdiği o birkaç dakika, Senneth'ın ona verebileceği en güzel hediye idi. Tayse çayları dikkatlice annesinin oturduğu yerin önündeki süslemeli masaya bıraktı ve sonra kendisi de tam Senneth'ın karşısına gelecek şekilde bir koltuk çekti.

"Ben turtayı keserken sen de çaylarımızı koy," dedi Carryl, Senneth'a. "Benim çayım bol şekerli olsun lütfen."

Senneth önce Tayse'in çayını koydu, gerçi onun çayla pek de arası yoktu ve kırılğan porselen fincanlar kocaman elleri arasında küçücük kaldığından komik de duruyordu. Yine de ona uzatılan fincanı gülümseyerek aldı ve Senneth annesinin fincanını doldururken de onu ilgiyle izledi. İster çay koysun ister kılıç sallasın, isterse de parmaklarını şaklatarak bir ateş yaksın, hiçbir önemi yoktu gerçekten. Tayse onu her zaman ilgiyle izleyip bir sonraki adımda ne yapacağını merakla beklerdi. Tanıştıkları günden bu yana Tayse onu hep böyle süzüp incelemişti. Ona geri gülümsemek için bir an durdu.

Beni ölene dek seveceksin, diye düşündü Senneth. Sen ölene kadar sevmesen bile, benim seni seveceğim süre kesinlikle bu olacak. Küçük evden ayrıldıklarına biraz rahatlamışlardı, fakat elbette ki Carryl onlardan birkaç hafta içerisinde tekrar uğrama sözü koparmıştı.

"Tabii eğer Ghosenhall'dan bir süreliğine ayrılmak zorunda kalmazsak," diye onaylamıştı Senneth vedalaşmak üzere kapıda durup Carryl'e sarıldığında. "Kral beni büyük olasılıkla bir görev yollacak ve biliyorsun ki öyle bir durumda beni koruması için Tayse'i de yanımda götürürüm."

Oğluna yapılan iltifatlar Carryl'in yüzünü her daim ıslıl ıslıl yapardı.

"E-evet, yanında Tayse varsa gittiğin her yerde güvendesin demektir."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Gidecek olursanız mutlaka nereye gideceğiniz bana haber verin ve en kısa zamanda da tekrar beni ziyarete gelin."

"Söz, öyle yapacağız," dedi Tayse ve annesine bir veda öpücüğü verdi. "İyi bak kendine."

Sonunda tekrar özgürdüler.

Çabucak saraya geri yürüdüler ve vardıklarında Senneth, Tayse'i krala yapılan toplantıya katılmaya davet etti. "Kral da biliyor ki nereye gidersem gideyim sen de yanımda olacaksın, o halde senin de katılmanda bir sakınca olmasa gerek." Tayse gülmüştü, başıyla onayladı ve nöbetçi olarak beklediği koridorlar boyunca ona eşlik etti.

Kral, çok sayıda küçük pencerenin olduğu, mavi döşemelerle kaplı, her yeri haritalar ve kâğıtlarla dolu, karman çorman küçük çalışma odasında koltuğunda oturuyordu. Baryn upuzun, yüzünde iyilik dolu gülümseme taşıyan ve deli mucitlerinkine benzeyen dağınık beyaz saçları olan bir adamdı. Kahverengi gözleri, lekelenmiş gözlüklerinin arkasından her anından keyif aldığı anlaşılan bir dünyaya bakıyordu. Senneth ve Tayse içeri girdiklerinde okunması zor bir mektubu incelemekle meşguldü ve başını mektuptan hiç kaldırmadan gelen ikiliye masasının önündeki koltuklara oturmasını işaret etti.

"Bir saniye, bir saniye lütfen, şu mektubu tam olarak anlamaya çalışıyorum." Sonra mektubu elinden bıraktı ve ikisine de

büyük bir gülümsemeyle baktı. "En sevdiğim mistik nasılmış bakalım? Tayse'e en sevdiğim Gezginim diyemiyorum tabii, çünkü biliyorsun çok kıskançlar ve bu yüzden aralarında bitmek bilmeyen kavga ve suçlamalar çıkardı."

Senneth güldü. "Kirra da benim en sevdiğin mistiğin olduğunu duysaydı, en az o kadar öfke ve kıskançlık duyardı bence."

Bir şey olmaz, anlamında elini salladı kral. "Belki ona en sevdiğim mistik sensin derim, ama bu sefer de sarayımı yakmaman için seni sakinleştirmem gerekir."

"Ne kadar da bilge bir kral gerçekten," dedi Senneth. "Tebaa-sını hoşnut tutmasını nasıl da biliyor."

"Sizi daha da hoşnut kılmak üzereyim hatta," diye karşılık verdi Baryn. "Oldukça sabırsız bir kadınsın, ama kaç haftadır burada, Ghosenhall'da olmana rağmen bir kere bile can sıkıntısından şikâyet etmedin. Kendini böylesine tutmayı başarmış olmanı çok takdir ediyorum doğrusu."

"Senin adına bir göreve çıkmamı isteyeceksin sanırım."

"Coravann Kalesi'ne, lütfedersen eğer."

Senneth başıyla onayladı. "Elbette. Marlord Heffel hakkında yeni haberler var mı? İyileşmiş mi?" Daha geçen hafta marlord-lar arasında bir toplantı yapılmıştı Ghosenhall'da, fakat Heffel katılanlar arasında yer almamıştı çünkü bir akciğer enfeksiyonu yüzünden seyahat edemez haldeydi.

Baryn masaya bıraktığı mektubu tekrar eline aldı. "Her gün biraz daha iyiye gittiğini yazmış, ancak mektuptaki esas ilginç konu bu değil. Birkaç hafta önce karısının akrabalarından bazılarının onu ziyarete geldiklerini yazmış. Karısının akrabaları, eğer bilmiyorsanız..."

"Lirtens'den," diye tamamladı Senneth kralın sözlünü. "Evet, haberim vardı bundan. Geçen yaz Heffel'in yanındayken bu akrabaların bir kısmı yine ziyarete gelmişti."

"Görünüşe bakılırsa ziyaretlerinin ardı arkası kesilmiyor hiç, dağları aşıp ticaret yapmak için geliyorlar. Gruplar peşi sıra gidip

geliyor. Bir kadının nasıl olur da bu kadar akrabası olur, aklım pek almıyor açıkçası.”

Senneth gülüyordu. “Hepsi kan bağıyla değil. Çok sıkı bir klan ağı etrafında örgütleniyorlar ve karısından dolayı Heffel’la akraba olan her Lahja birliği üyesi aile, kendilerini aynı büyük ailenin parçası olarak görüyor.”

Baryn, *daha fazla anlatma ne olur*, der gibi elini havaya kalırdı. “Hiç zahmet etme, konu Lirrens halkı olduğunda hiçbir aile ya da birliği aklımda tutamıyorum. Fakat bu halkın bazı temsilcileriyle konuşmak yine de ilgini çeker umarım.”

Senneth koltuğuna geri yaslandı. “Onlarla ne hakkında konuşmam gerekir ki?”

Baryn başıyla narin bir hareket yaptı. “Savaş her an kapımızı çalabilir. Müttefiklere ihtiyacımız olabilir. Lirrenslilerin Gillengaria halkıyla çok derin bağları yok, fakat onların bazı genç erkekleriyle tanıştım ve genlerinde kesinlikle bir mücadelelilik var. Bu gençlerin bir kısmı bizim ordumuzda yer almakla ilgilenebilir. Onları Halchon Gisseltess’in ordusuna kaptırmaktansa kendi orduma katmayı yeğlerim.”

“Bizim için savaşmak isteyebilirler,” dedi Senneth. “Daha önce bu konuyu düşündüm, ancak içlerinden bize katılacak olanların sayısı birkaç yüz adamı geçmez.”

“Bize karşı birkaç yüz adam olmalarındansa, bizimle birlikte birkaç yüz adam olsunlar,” dedi Tayse.

“Üstelik becerikli savaşçılar da,” diye ekledi Baryn. “Onları silah altına almaya kesinlikle değer.”

Senneth kaşlarını kaldırdı. “Lirrensliler erkekleri dövüşürken görme ayrıcalığına da ne zaman eriştin?”

“Pella ölmeden bir yıl kadar önce, onunla Lirrens Dağları’ndan geçerek seyahat ediyorduk,” diye açıkladı Baryn. İlk kraliçesinin adını her daim çok yumuşak bir sesle söylerdi, fakat Senneth, bu ronda konuşabilmesi için vermesi gereken çabanın büyüklüğünü tahmin bile edemiyordu. Onu çok çok fazla sevdiği biliniyordu.

"Orada sert oldukları kadar da kibar insanlar tanıdık. Pella onlara bayılmıştı ve orada pek çok yakın dostluk kurdu."

Senneth başını yana eğdi. Pella'nın ölümü çok ani olmuştu, onun gerçekte hasta olduğunu sadece bir avuç insan öğrenmişti. Belki Baryn ve Pella anlamışlardı bunu ve şifa bulmak için dağları aşmaya karar vermişlerdi. Lirrensliler arasında öyle insanlar vardı ki neredeyse her hastalığı iyileştirebiliyorlardı, ne kadar ilerlemiş olursa olsun. Baryn veya kraliçe acaba haberdar mıydı bundan?

"Size iyi davranmış olmalarına sevindim," dedi Senneth. "Yabancılarla her zaman iyi davranmazlar. Kendine kral diyen yabancılarla bile."

Baryn gülümsedi. "Fakat ben çok iyiliksever bir kralım, biliyorsun," dedi. "Belki onları benim adıma savaşmaya ikna edebilirsin. Bize yakınlık duymalarını sağlamak için ne gerekiyorsa yap ve o yılmaz adamların içinden birkaçının bizim ordumuza katılmasını sağla."

Senneth başıyla ağır ağır onayladı. "Anlaşıldı. Ne kadar başarılı olurum kestiremiyorum, ancak Heffel'in akrabalarıyla buluşup bu fikri onlara açacağım."

"Fakat Coravann'a gitmeden önce," diye ekledi kral, "Rafe Storian'a da bir uğra istersen."

Senneth inanmamış gibi güldü. "Ama Storian şehri tamamen ters istikamette."

"Biliyorum, fakat Rafe geçen hafta buraya geldiğinde büyük bir açıksözlülükle, zorla ve daha küçük bir topluluğa da olsa, fikirlerini bir kez daha anlatma fırsatı sunulmasına hayır demeyeceğini belirtti."

"Rafe Storian'la fazla bir münasebetim yok," dedi Senneth kuru bir sesle. "Bana güvenip pek bir şeyler anlatacakmış gibi gelmiyor açıkçası."

"Önemli olan ziyaret etme jestinin kendisi," dedi kral. "Kimi ona yolladığının hiçbir önemi yok, onu dinlemeyi istiyor olman onu memnun edecektir."

“Pekâlâ. Gitmemi istediğin başka bir yer daha var mı?”

“Şu an için aklıma gelen başka bir yer yok,” diye yanıtladı kral.

“Bunun zaman alacak bir seyahat olduğunun farkındasındır umarım. Seyahati tamamlamam haftalar alabilir.”

“Evet, farkındayım, fakat senin de şunu anlamam lazım ki ben burada yerimde oturup sabırsızlıkla bana getireceğin haberleri bekleyeceğim,” diye karşılık verdi. “Ghosenhall’a dönebileceğin en kısa sürede dönmeye bak.”

“Elbette, efendim.”

Kral pek ikna olmamış gibiydi. “Seni iyi tanıyorum. Bir kere sarayın sınırlarının dışına çıktın mı tekrar geri dönme konusunda tereddüt edeceksin. Seni bıraksak, aylarca dönmezsin.”

Senneth gülerek her zaman taşıdığı ve güneş tanrıçasını temsil eden düz bir disk parmaklarının arasına aldı. Bu kolye ve ayağından yapılma bir bilezik onun sahip olduğu tek takılarıydı. “Misyonumu tamamladığım an buradayım,” diye söz verdi. “Parlak Anne’nin kırmızı gözleri üzerine yemin ederim. Beni ne yolumdan alıkoyacak ki zaten?”

Geceyi birkaç eşya toplayarak ve büyük mutfığa uğrayıp kuru gıda ve seyahat için elzem olan başka erzakları alarak geçirdiler. Ardından da oturup en iyi seyahat güzergâhını belirlediler. Bir de yıkandılar tekrardan. Senneth, iyice temizlenmeleri için, küçük saçlarını iki kez yıkadı. Kim bilir bir daha ne zaman bir küveti ve yeterince suyu olup üzeri bir çatıyla örtülü olan bir mekânda konaklayabileceklerdi.

Sabah olup da Tayse kapıyı açıp dışarıya adım attığında az kalsın odanın önünde kıvrılıp yatmış olan Cammon’un üzerine düşüyordu. Kocaman ayağıyla az kalsın gencin karnına basıyordu. Tayse yerde yatan Cammon’a bakarken pek de şaşırma benzemiyordu. “Sen ne arıyorsun burada?” diye sordu.

Cammon ayağa fırladı. Senneth hemen seyahat giysileri giy-

diğini ve sırtında da yıpranmış küçük bir deri bohça taşıdığını gördü. "Ben de sizinle geliyorum," diye açıkladı neşeyle.

Tayse'in ifadesiz yüzündeki kaşları kalkmıştı. Fakat Senneth, Tayse'in bayağı eğlendiğini görebiliyordu. "Öyle mi? Nereye gidiyoruz peki?"

Cammon eliyle boş ver işareti yaptı. "Bir yerlere işte. Güneye. Sanırım. Tam çıkaramadım."

Kapıya kadar gelip de Tayse'in omuzunun üzerinden Cammon'a bakarken, kahkahasını zor tutuyordu Senneth. "Yanımızda birisini istediğimizi de nereden çıkardın?" diye sordu. "Belki de baş başa kaldığımız bir tatile çıkıyoruz. Sadece ikimiz. Zaten görüşmeye çok az vaktimiz oluyor."

Cammon hiç de çekiniyormuş gibi görünmedi. "Bir yerde konaklamak için durursak kendime ayrı oda tutarım. Kamp yaptığınızda ne kadar faydalı olduğumu da biliyorsunuz."

Tayse dönüp Senneth'a baktı. "Ne diyorsun? Onu da yanımıza alalım mı?"

"Kimseye yük olmam," dedi Cammon.

Tayse, sıfır vurguyla cümleyi yineledi: "Kimseye yük olmaz."

Senneth da gülümsemesini daha fazla engelleyemedi. "Bence de öyle. Ayrıca Coravann'da onu tekrar görmekten mutlu olacaklar. O zaman üç tane at hazırlayıp yola çıkalım hadi."

10. BÖLÜM

Görünüşe bakılırsa en azından manastırdaki ilk haftalarında Lestra, Ellynor'un varlığını unutmuş gibiydi. Bundan dolayı Ellynor çok minnettardı. Yeni ay yavaşça gümüşü örtüsüne kavuştu ve avluda Solgun Leydi'ye methiyelerini seslendiren gruba her gece daha fazla yeni rahibe katılıyordu. Ellynor mutfak görevleriyle temizlik ve çamaşır işleri arasında gidip gelen vardiyası dışında çoğu günlerini solan bahçede geçirirdi. Herkesi tir tir titreten ama Ellynor'a umut aşılayan soğuk bir büyüye sahipti bu bahçe. Onun için kış henüz gelmemişti bile.

Boş zamanında sıklıkla bir sürü yeni tecrübe edindiği Neft gezisini düşünüyordu. Harikulade yiyeceklerin servis edildiği görkemli Gisseltess Malikânesi, şehrin sokaklarında yalnız başına yaptığı keyif verici yürüyüşler, olağanüstü dükkânlar.

Justin ile karşılaşmaları. Düşüncelerinin büyük bir kısmında bu vardı.

Hastalık manastırı vurunca neredeyse huzur buldu, yeni rahibelerin çoğu öksürük ve yüksek ateşe yenik düşmüştü. Nihayet tüm yeteneklerini ve enerjisini gösterebileceği önemli bir görev ortaya çıkmıştı. Artık saçlarına dokunduğu vakit ölümüne susayan yakışıklı genç erkekleri düşünmek yoktu.

Günlük sağlık işlerinden sorumlu kıdemli bir rahibe olduğu için revirde görevli olan da Darristi. Hastaya bakmaya gönül-

l  olan kimse hemencecik diğ r görevlerinden azledilirdi, ama yine de hemşirelik etme sabrını gösterecek çok kız yoktu. Darris, Ellynor'un ona yardım etmesinden her zaman memnundu, gece vardiyasını almayı teklif ettiğinde tabii ki daha da mutlu oldu. Her zaman olduğu gibi.

Revirde yatan beş kızla ilgili talimatları gözden geçirdikten sonra, "Sadece Lia daha da kötüleşirse beni uyandır," dedi Darris. Diğ rleri büyük ihtimal sadece rahatsızlık geçiriyorlar ama Lia'nın yüksek ateşi beni endişelendiriyor ve öğleden beri tek bir lokma bile yemedi. Daha önce böyle vakalar gördüm ve biraz endişeliyim o yüzden, hepsi bu kadar."

"Onun yanında bekleyeceğim," diye söz verdi Ellynor.

"Ve Astira da çok güçlü değil," diye devam etti Darris. "Ama diğ rleri yarın odalarına gidecek kadar iyile meliler." Yaşlı tombul kadın başını yana doğru çevirip hırıltılı bir şekilde  ks rd .

"Sen de hastasın!" diye haykırdı Ellynor.

Darris önemsemez bir tavırla elini salladı. "Hayır. Hasta değilim. Hasta olmayacak kadar meşgulüm."

"Bazen hastalığın umurunda olmaz meşgul olmak," dedi Ellynor.

"Yarın daha iyi olacağım."

Birkaç bilgi daha verdikten sonra Darris gitti. Ellynor revire geçerek hastaları kontrol etti. Derin derin i  çeken Astira hariç herkes uyuyordu. " ok kötü hissediyorum," diye fısıldadı. "Ate im var ve uyuyamıyorum. Bana verebileceğın bir şeyler yok mu? Keşke sadece uyuyabilseydim."

"Bakalım, Darris neler bırakmış," Ellynor, Darris'in yaptığı tıbbi karışımları ve preslenmiş bitkileri karıştırdı ve içinde oldukça kötü kokulu bir sıvı olan bir bardak uzattı.

"İ  bunu. Sanırım bu fayda eder."

Aslında gerçekten iyi geleceğini düşünmüyordu, ama çoğı insan hastalıklarını tedavi edecek iksiri içtiklerine inanmaktan ho lanırlardı. "Arkana yaslan," dedi sonra ve Astira'nın ateşli al-

nına soğuk bez koyup boynunu ve omuzlarını sildi.

Tüm bu süre boyunca Siyah Anne'nin gücünü karıncalanan parmak uçlarında, Astira'nın tenine sürerken hissedebiliyordu. Astira iç geçirdi. "Biraz daha iyi hissediyorum," dedi. "Gözlerimi kapayacağım. Uyandığımda burada olacak mısın?"

"Sabah olmadan uyanırsan, evet."

"Tamam o zaman," dedi Astira uykulu bir sesle ve başka bir şey söylemedi.

Ellynor tekrar diğer yatakları kontrol etti, sonra Lia'nın yanına geçti. Muhtemelen on altı yaşından büyük değildi; zayıf, hassas, sarı saçlı, güzel huylu bir kızdı normalde. Ellynor, Lia'nın geçmiş hakkında çok az şey bilse de zayıflığından ötürü fakir olduğunu düşündü. Hastalığı atlatamayacak kadar güçsüzdü. Büyük ihtimal kardeşlerini böyle yüksek ateşle kaybetmiş, kendi de benzer hastalıkları birkaç kez geçirip hayatta kalmış olmalıydı.

"Yüce Anne," diye fısıldadı Ellynor, ellerini Lia'nın yüzünün her iki yanına koyarak. "Bu çocuğu kurtarmak için bedenimi kullan."

Tekrar gücün sarsıntısını, sıcaklığını, cesaretini ve gücün kuvverli akışını hissetti. Büyüyen ay henüz doğmuştu; Ellynor'un dışarı baktığında gördüğü parıldayan geceye. Odada onunla birlikte olduğunu hissettiği ranrıça Karanlık Gözetleyen'di, geniş avuç içleriyle Ellynor'un omuzlarını kavrıyordu. Ellynor, tenini renklendiren, opak karanlıkta damarlarında dolaşarak onu parıldatan bir canlılık hissetti.

Lia'nın bedenindeki ateşi kendine çekti ve o an bir sıcaklık hissetti. Tıkanıklığı Lia'nın ciğerlerinden söküp alınca kısa bir an nefessiz kaldı. Hastalığı Lia'dan aldı ve kolları arasında sıkıca tuttu, Yüce Anne onu emip uzaklaştıran kadar. Serin gece gökyüzünde yıldızların arasında kayboldu.

Lia kıpırdandı, gülümsüyor gibiydi ve sonra yastığını çevirip elini yanağının altına koydu. Ellynor Karanlık Gözetleyen'in bir rüzgârın tam tersi yönde esmesi gibi odadan akıp gittiğini hisset-

ti. Tuhaf bir hafiflik hissetti bedeninde, sanki kemikleri havalandırıyordu. Aynı zamanda tuhaf biçimde de bir ağırlık hissetti, öyle ki güç bela hareket edebildi. Lia'nın yanındaki sandalyeye olabildiği kadar rahatça kurulup hemen uykuya daldı.

Ellynor, sabah birinin omzunu sabırsızca sallamasıyla uyandı. "Bütün gece burada uyudun mu?" diye şikâyet edercesine sordu Darris. "Şu haline bak! Birilerine su ya da iksir vermek için uyan-dın mı? Senden daha iyisini beklerdim, Ellynor. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım."

Ellynor bir anlığına nerede olduğunu anlayamadı uyku sersemliğiyle. Hatırlayınca sırtından aşağı bir panik dalgası yayıldı. Geceyi uyuyarak geçirmişti! Lia düşündüğünden de hastaydı, çünkü onu iyileştirmek Ellynor'un gücünden çok fazlasını gerektirmiş, çok direnememişti. "Hayır, ben... Ben herkesi tek tek kontrol ettim hemen ve sonra ben..."

"Bize çok iyi baktı," dedi odanın öteki tarafındaki Astira. Yataкта oturmuş esniyordu ve tamamen iyileşmiş görünüyordu. "Gece birçok kere su içtim ve diğerleri de öyle, değil mi kızlar?" Lia hâlâ uyuyordu ama diğer üç hasta ağız birliğiyle onayladılar bunu. "Gayer iyi hissediyorum, teşekkür ederim Ellynor," diye ekledi Astira ve diğer üçü de başını salladı. Yine de hiç hasta olmamış gibi duruyorlardı.

"Lia'nın yanında vardiyamın sonlarına doğru uyuyakalmışım," dedi Ellynor; yalan söylüyordu, ama çok endişeli değildi. "Öyle güzel dinlenmekteydi ki biraz gözlerimi kapayabileceğimi düşündüm..."

Darris hafif yumuşamış gibiydi. "Pekâlâ, eğer ateşi düşmezse bu gece de gelirsin ve uyumazsın bir zahmet."

Ancak muayene edilirken Lia'nın gözle görülür derecede düzeldiği görüldü. Darris'in somurtkanlığı da aynı şekilde tabii. Kız rahat nefes alıp veriyordu, ateşi de düşmüştü ve uyanıktı, sadece hafif öksürüğü vardı. "Yine de bir gün daha burada kala-

caksın," diye karar kıldı Daris. "Kabahatini telafi etmek istersen Ellynor..."

"Bu gece ona bakacağım," dedi Ellynor hemence.

"Güzel. O zaman şimdi güzelce uyu, akşama görüşürüz."

Fakat Ellynor, gece geç saatlerde, dinlemiş ve karnını doyurmuş olarak revire döndüğünde küçük bir kalabalıkla karşılaştı. Lia, uzun süre yatıyor olmaktan bıkan tüm hastalar gibi üzgün görünüyordu. O ateşiyle boğuşurken, tıknaz, kızıl saçlı ve onun yaşlarında bir kız olan en yakın arkadaşı da onun hasta yatağının ucunda bağdaş kurmuş oturuyor, olan son olayları anlatıyordu. Astira, Rosurie ve diğer iki kız, boş hasta yataklarında rahat pozisyonlarda dizilmişler ve sıkıntıdan eğlence arıyorlardı kendilerine.

"Darris'in sizi burada görmekten mutluluk duyacağını sanmıyorum, tekrar hastalanabilirsiniz," dedi Ellynor endişeli bir şekilde.

"İyi olacağız," dedi Astira. "Çoğumuz zaten bu hastalığı geçirip düzeldi."

Rosurie ise omuz silkerek "Hastalanmaktan korkmuyorum," dedi.

"Ah, lütfen kalmalarına izin ver," diye yalvardı Lia. "Çok sıkıldım. Burada yapacak hiçbir şey yok ve Darris sürekli dinlenmemi söylüyor. Yoruldum dinlenmekten."

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu Ellynor ve ellerini Lia'nın pürüzsüz tenine koydu. Ateşi düşmüş ve enfeksiyonu atlattı. "Düşündüğümden çok daha iyi."

"Yani burada durabilir miyiz?" diye sordu kızıl saçlı kız.

Ellynor, Astira'nın yanındaki hasta yatağına yerleşti. "Sanırım." Arkadaşına bir bakış attı. "Teşekkür ederim bu sabah Darris'e söylediklerin için," dedi. "Neden o şekilde uyuyakaldım, bilmiyorum. Hiçbir zaman yapmadığım bir şey bu. Ayrıca horlamamdan sağ çıkmanıza da sevindim!"

Astira omuz silkti. "Birkaç kez kaktım ve kendimi daha iyi

hissediyordum, herkesin bir şeyler içtiğinden de emin olup yat-
tım," dedi. "Derin uyuyordun. Ama Lia'ya yardımın dokundu."
Ellerini açıp muzır bir bakış attı. "Sanırım bunlar garip Litrens
malzemeleri. Hasta bakıcılığında hep çok iyisin."

Ellynor sessizdi, ne cevap vereceğinden emin değildi, ama Ro-
surie küçük bir kahkaha attı. "Karanlık Gözetleyen," dedi kuze-
ni. "Ellynor'un yüreğinde özel bir yeri var."

"Karanlık Gözetleyen de nedir?" diye sordu Lia. Astira zaten
biliyordu, ilk arkadaş olduklarında aileleri hakkında konuşmuş-
lardı biraz. Ellynor'un, Lumanen Manastırı'nın diğer tanrılar
hakkında konuşmak için uygun bir yer olmadığını düşünmesin-
den önce.

Her biri Ellynor'un cevap vermesini bekliyordu, o da gülüm-
seyip tamamen masum görünmeye çalıştı. "Karanlık Gözetleyen,
Solgun Anne gibi bazen Gümüş Leydi olarak anılır," dedi kibar-
ca. "Litrens'de Karanlık Gözetleyen çoğu insanın taptığı tanrı-
çadır. Elleriyle etrafımızı sarar bizi koruyup düşmanlarımızdan
saklamak için, dünyanın öbür tarafındayken her akşam bizi gö-
zetler zarar görmememiz için." Odanın etrafına baktı. Rosurie
esniyordu, Astira'yı hafif bir tebessüm almıştı ama diğer kızların
gözleri kocaman olmuştu ve etkilenmiş halde onu izliyorlardı.

Böylece Ellynor hikâyesini, her gün yaşadığı bir durum gerçek
değilmiş de, sanki yarı unutulmuş bir masalmuş gibi anlatmaya
devam etti. "Tanrıçayla derinden irtibatta olan kadınlar olmuş-
tur hep," dedi. "Siyah Anne'den bahsedilmiş özel bir iyileştirme
güçleri vardır ellerinde. Bu kadınların hepsinin, tanrıçanın her-
kesten çok sevdiği Maara'nın torunları olduğu söylenir."

"Maara'yı neden çok seviyormuş?" diye sordu Lia.

Ellynor, daha rahat oturmak için sırtını geriye yasladı. "Pekâlâ.
Bundan yüzyıllar önce bir gün, Maara erkenden kalkıp bahçeye
doğru ilerlemiş. Güneş henüz doğmuş, daha kuşlar bile ötmeye
başlamamış. Dünyadaki hiç kimse daha uyanmamış! Gelgelelim
Maara, bahçeye adımını atar atmaz bir inleme sesi duymuş, kü-

çük bir kız çamurda yatıyormuş. O kadar harekersizmiş ki Maara onun öldüğünü düşünmüş. Maara aceleyle harekete geçip hâlâ nefes almakta olan bu çocuğu bulmuş, lakin çok kötü bir vaziyetteymiş. Düşüp bileğini burkmuş, başını çarpmış ve belki de kolunu kırmış gibi görünüyormuş. Bilinçsiz bir haldeymiş ve kanaması varmış, nefes almakta da zorlanıyormuş. Neredeyse ölmek üzereymiş.

"Maara bahçe işlerini unutmuş. Çocuğu içeri taşımış ve kendi yatağına yatırmış ve tüm gün başında beklemiş. Kızın yaralarını sarıp diline bal sürmüştü ve kız ağlamaya başlayınca ninniler söylemiş. İlk olarak çocuk nefes alamadığında ağzını kızınkine koyup kendi nefesini üflemiş. Kalbi duracak gibi olduğunda tekrar atması için elini kızın göğsüne koyup baskı uygulamış. Gün doğumundan günbatımına kadar kızı hayatta tutmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapmamış."

"Güneş battığı dakika esmer, muhteşem bir kadın belirmiş Maara'nın evinde. Maara onu daha önce görmemişti, kim olabileceğine dair de bir fikri yokmuş, dizlerinin üstüne çökmüş kendiliğinden. *Kızımın hayatını kurtardın*, demiş kadın. *Tüm gün ona baktın, ben uzaklarda onun yanına gelemediğimde. Dün oynuyordu ve benden kaçtı, yakalayamadım onu. Düşüğünü gördüm ama yetişemedim ona. Güneş yeni doğuyordu ve dünyanın diğer ucunda olmalıydım. Ben dönmeden öleceğini düşündüm. Ama sen benim kızımın hayatını kurtardın.*

"O vakit tabii ki, Maara bu korkutucu yabancının Karanlık Gözetleyen'in ta kendisi olduğunu anlamış! Başını yere eğmiş ve Siyah Anne'ye hizmet etmekten nasıl mutlu olduğunu gösterircesine bir şeyler söylemiş. Ve tanrıça da ona şöyle demiş: *İşit beni, Maara. Vereceğim bu hediyeye kızımın hayatını kurtardığın içindir. Yaşadığın süre boyunca ve kız çocukların ve onların kızları ve onların da kızları benimle iletişimde olacaksınız. Eğer kanaması olan ya da bir yerini kıran ya da ateşli hastalıklara yakalanan birilerini bulursanız sesini yükselt ve dua et, Yüce Ana, tek bir gece*

ver ona. Ve bir gece, hayatta olan ruhu koruyacağım. Bir gece, böylece insan yapımı ilaçlarının işe yaraması için zamanın olacak. O kişinin ne kadar ölüme yakın olduğu önemli değil, kadın ya da erkek kimse o bir sonraki gün doğumuna kadar hayatta kalacak, eğer becerebilirsen daha fazla. Sana bunu söz veriyorum ve bu gerçektir.”

Ellynor durdu, odada bir sessizlik hâkimdi. Rosurie yine sıkılmış gibiydi, ama daha genç olan kızlar mest olmuşlardı, Astira'nın bile ilgisini çekmişti bunlar. “Bunlar gerçek mi?” diye sordu Lia. “Lirrens halkı arasında birini böyle hayatta tutabilen kadınlar var mı?”

Ellynor gülümsedi. “Şey, sadece bir hikâye bu. Tanrıçayı çağırın kadınlar tanımıyorum. Ama Lirrens halkı arasında birçok şifacı var ve hepsi de Siyah Anne'ye inanır.”

“Ya sen?” diye hızlıca atıldı Astira. “Yani... Lia... ve Neft'teki yaşlı kadın. Ona hemşirelik yaptığın geceye kadar çok hastaydı...”

“Biz baktık ona,” dedi Ellynor hızlıca.

“Şey, onun yüzünü silmek dışında bir şey yaptığımızı düşünmüyorum. Ama ilk sen odada onunlaydın. Ve herkes biliyor hasta odasında ne kadar iyi olduğunu. Sence... sence, sende de biraz yetenek olabilir mi Siyah Anne'den gelen? Bu Lirrens tanrıçasından?”

Rosurie urnaklarını yiyordu, konuşulanlar umurunda bile değildi. Ellynor için kuzeninin Lumanen Manastırı'na adımını attıktan birkaç hafta sonra Siyah Anne'yi tamamıyla terk etmesi şaşılacak şeydi hâlâ. Rosurie gizli bir korku duymuyordu ya da yüreği sadakat konusunda bölünmemişti. Biri, onun Gümüş Leydi'den daha fazla sevdiği bir tanrıça olduğunu anlar diye endişe etmiyordu.

“Bence tüm tanrıçalar birbirlerini sevgide tutan kız kardeşlerdir,” dedi Ellynor. Siyah Anne'nin bu söylediğini affetmesi için dua etmesi gerekmiyordu Ellynor'un. Karanlık tanrıça, gizli olan her şeyi sezerdi; itiraftan daha iyi şeyler olduğunu biliyordu.

"Yalnızca Solgun Anne'nin Gillengari'da gücü vardır. Lumanen Manastırı'nda taptığımız ve ihtişamıyla bizi saran odur."

Astira geri oturdu, memnun görünüyordu. Rosurie, sözlere dökülmemiş cevapları da anladığını belli edencesine Ellynor'a hızlı ve alaycı bir bakış attı ve ilgisini ellerine çevirdi tekrar.

"Darris ya da Shavell'in diğer tanrıçalar hakkında konuştuklarımızı duymak isteyeceklerini sanmıyorum," dedi tereddütle Lia.

"Elbette hayır!" diye tepki gösterdi Ellynor, diğer kızları da güldürmek için abartılı bir ses tonuyla. "Başımı belaya sokmak istemiyorsa..."

"Sonuçta hepsi bir hikâye," dedi kızıl saçlı olan.

"Sadece bir masal," diye hemfikir oldu Ellynor. "Hâlâ uykun gelmedi mi Lia? Herkesi odadan kışkırlamal mıyım? Hadi bakalım hepiniz gitseniz iyi olacak. Ve bu gece hastamın yanı başında uyuyakalmayacağım."

Birkaç dakika içinde oda boşaldı ve Lia yastığına gömüldü. Ve Ellynor sandalyesine oturup kıskanç Gümüş Leydi'nin onun bu hikâyesi hakkında ne düşündüğünü ve Lestra'nın kulağına masallar fısıldayıp fısıldamadığını merak etmeye başladı.

İki gün sonra, Lestra onu makamına çağırdı. Ellynor'un onu korkutan ilk düşüncesi, Lia, Astira ya da diğer kızlardan birinin Maara ve Siyah Anne hakkındakileri anlatmış olmasıydı. Ama bu korkudan çabucak kurtuldu.

"Otur, rahibe," diye rica etti Lestra kibar bir sesle ve Ellynor oturdu. Çok belli etmeden etrafa bakındı; acemi bir rahibenin Lestra'yla yüz yüze görüşmesi ya da bu kapalı kutsal alana girebilmesi sık olan bir şey değildi. Oda geniş ve gölgeliydi, tavandan yere inen siyah kadife perdeler neredeyse kapalı bir çadır görüntüsü oluşturunuyordu. Gerekli köşelerde kandiller olsa da, odanın merkezindeki geniş sarı cam küre başlıca ışık kaynağıydı. Ellynor'un tahminine göre tek bir kremi renkteki, ışığı eşit dağıtan bu kürenin içinde dört ya da beş mum vardı. Kadife perdelerin tepesinden yıldız şeklinde takılar ve süt beyazı aytaşları ve gümüş zincirler

sarkıyordu. Kitap rafları, dolaplar ve sandıklar duvarda iri şekiller oluşturmuyordu. Lestra'nın kendisi abanoz ağacından yapılmış büyük bir masanın ardında oturmuştu. Ellynor onun karşısına oturdu, yanında da en az Ellynor'un ki kadar rahatsız bir sandalyede oturan Shavell vardı.

"Yapmanı istediğim özel bir görev var," diye devam etti Lestra. Sesi o kadar güzeldi ki adeta hipnotize ediyordu; Ellynor kendini onu duyabilmek için öne eğilirken buldu. "Paulina Nocklyn'nin yanına dönmen gerek." Ellynor'un gizemli ifadesini fark etmiş olacak ki "Serra Paulina, Jenetta'nın annesi. Baktığın hasta kadın," diye ekledi.

"Daha iyidir umarım?" diye sordu Ellynor.

"Öyle. Hatta öyle iyiymiş ki ev işleriyle meşgul olmaya başlamış ama bu çok da akıllıca bir hareket değilmiş çünkü dengesini kaybedip düşmüş."

"Ah, hayır! Bir yeri incinmiş mi?"

Lestra başını salladı. "Bacağına kırmış. Onun yaşındaki bir kadın için önemli bir kaza, ama doktor zaman içinde iyileşeceğini söylemiş." Lestra, Shavell'e doğru kısa bir bakış attı, sessiz ve ketumdu. Ellynor, söyleyeceği her neyse Shavell'in bunu onaylamadığını düşündü ve bu da daha meraklanmasına neden oldu. "Serra, yeni rahibelerimden birinin iyileşirken ve dua ederken ona refakat etmesini rica etti. Janetta, annesinin bir hizmetçi ya da kasabalı bir kız istemediğini söyledi. Bir rahibe olmalıymış." Lestra onu yokladı. Sert, köşeli yüzü ruhsuzdu ama siyah gözleri zekâ ışıltısıyla parlıyordu. "Özellikle seni rica etti."

"Beni mi? Üç kelimeden fazla konuştuğumuzu sanmıyorum. İlk gece, odada olduğum süre boyunca uyudu. İkinci gece, bir bardak su ve sonra da pencereyi açmamı istedi. Adımı bile söylemedim ona."

"Yine de seni hatırladı ve Janetta'ya tarif etti. Normalde rahibelerimi soyluların arzularını yerine getirsin diye toplumun arasına gönderme taraftarı değilim."

“Çok saçma,” diye tersledi Shavell. “Herhangi bir hizmetçi, yaşlı kadının hastalığıyla ilgilenebilir.”

Lestra, Shavell’in sözlerini onaylıyormuş gibi başını eğdi ama yine isteğini tekrarladi. “Ne olursa olsun, Janetta benim kuzenim ve benim için çok değerlidir. Annesi çok zengin bir adam olan Marlord Nocklyn’in kız kardeşi. Bu küçük ricayı kırmazsak sanırım güçlü dostlar edinebiliriz.”

Aslında Lestra, ahenkli sesiyle Ellynor’un bu işi yapmaya gönlü var mı yokluyordu. Ellynor bu konuda bir seçme şansı olduğunu düşünmüyordu. Burası açıktı. Neft’e dönecekti! Korunaksız ve gözetimsiz! “Kuzeninizin annesiyle oturup tanrıçaya dua etmesine yardım etmekten mutluluk duyarım,” dedi resmi bir şekilde. “Ne zaman gitmemi istersiniz?”

“Hazırlanır hazırlanmaz,” dedi Lestra.

Şimdi yüzünde daha gergin bir ifade olan Shavell, Ellynor’a döndü. “Sana eşlik eden gardiyanlarla gerekli ihtiyaçlarını belirtmek dışında konuşmayacaksın,” dedi. “Tüm zaman boyunca Gisseltess konağında kalacaksın. Janetta Gisseltess’i benim yerime koymayı, ona saygı duyup sadece ona itaat etmeyi düşünmeni istiyorum. Tüm onurunla Gümüş Leydi’ye hizmet edeceksin, böylece senden gelen haberlerle gururlanacağız.”

“Sizce ne kadar süre orada kalmam gerekecek?”

“Belki bir hafta,” diye yanıtladı Lestra.

“Gidiyor olmaktan dolayı mutluyum,” dedi Ellynor.

“Güzel. O vakit eşyalarını hazırla ve kapının önünde, elinden geldiğince çabuk bir şekilde Shavell’le buluş. Solgun Anne’nin ışığı yanında olsun ki hastaya deva olsun. Tanrıça yanında güzelce gidesin.”

Anlaşılan Serra Paulina, Gümüş Leydi’ye methiyeler dizilmesini ya da bir manastır rahibesinin, acı içinde yatağında yatan hasta ile dua etmesini pek umursamıyordu.

Jenetta, Ellynor’u annesinin yatak odasına bırakıp ayrıldıktan

beş dakika sonra, "İstedğin kadar dua edebilirsin, yalnız seni duyamayacağım zamanlarda yap," dedi yaşlı kadın. Hava hafif kararmıştı, Ellynor ve iştirakçileri Neft'e vardığında güneş batmak üzereydi ve Jennetta, Ellynor'u annesine teslim etmekte vakit kaybetmedi. Ellynor çantasını odanın köşesine yerleştirip Jennetta ayrılırken reverans yaptı ve sonra tek bir kandil yakıp odanın büyük penceresine koydu. Bu Solgun Anne'ye olan saygının bir göstergesiydi.

Sonra yaşlı kadının oturduğu yatağa dönüp bir bacağının üzerine oturdu ve "Eğer ellerinizi uzatırsanız sizin için dua edeceğim," dedi Ellynor kısık bir sesle.

Serra Paulina sıradışı bir cevap vermişti. Şimdi Ellynor sandalyesine oturdu ve sonra ne söylemesi gerektiğini düşünmeye başladı.

Yaşlı kadın homurdandı. Onu son gördüğünden daha iyi görünüyordu. Yine de zayıf ve solgundu, belirgin elmacık kemikleri o kadar keskin hatlara sahipti ki cildini kesip delecekmiş gibi duruyordu, ama gözleri berrak ve dikkat çekici bir maviydi. Ve ağzı, acıyla değil, küçümser bir tavırla kıvrılmıştı. "Biliyorum, kızımдан benim için ağlayıp inlemen, ay ışığını çağırman ya da Coralinda'nın yapabileceğini iddia ettiği şeyleri yapman için seni getirmesini ben istedim, ama bunları sadece seni getirmeleri için söyledim. Gümüş Kadın mı, Gümüş Leydi mi nedir, hiçbir zaman umurumda olmadı. Coralinda'yı asla düşünmedim. Herkesin sandığının aksine kibirli, tehlikeli ve dahası hırslı buluyorum onu ve bunu kimsenin görememesini anlayamıyorum.

Ellynor, şaşkınlıktan tek kelime edemedi ve yaşlı kadına öylece baktı.

Serra Paulina öksürük ya da kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. "Tahminimce herhangi birinin kıymetli Lestra'n hakkında böyle konuşmasına alışkın değilsin, değil mi? Orada tuhaf bir düzeni var; tüm o insanların el pençe divan olması, herkesin süslü isimlerle seslenmesi ona. Kendi kraliyetinin küçük tahtındaki

küçük kraliçesi ve inananları! Pekâlâ, ya bir kraliçe, ülkedeki tek yöneticinin kendisi olmadığını fark ederse ne olur, sorarım sana? Kral onu durdurmaya çalıştığında? Baryn aptalın teki. Asla Coralinda'nın bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydi. Coralinda devrimini gerçekleştirdiğinde çok pişman olacak."

Baryn, Ellynor bunun kralın adı olduğunu düşündü. Bu kaçık yaşlı kadın, Lestra'nın bir çeşit ayaklanma çıkarmasından korkması gerektiğini söylüyordu.

Ellynor'un anında inanabileceği bir şeydi bu.

Lakin yumuşak bir sesle, "Lestra yalnızca tanrıçayı kutsamakla ilgilenir," dedi, gözlerini indirip yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle. "Beni sizin isteğiniz üzerine yolladı. Eğer dualarımı istemiyorsanız..."

"Beni iyileştiren sensin," diye araya girdi yaşlı kadın ve Ellynor'un gözleri kadının yüzüne çevrildi. "O kadar hastaydım ki ölmek üzereydim. Kimse söylemiyordu ama biliyordum. Sonra sen geldin, sen ve diğer kız buradaydınız ve iyileştim. Beni kurtaran sensin. O ikinci gece, sadece odada yürürken bile içinde taşıdığın gücü hissedebiliyordum."

Ellynor'un keyfi kaçmıştı. Bu tehlikeli bir konuydu. Yaşlı kadın tanrılara inanmasa da kızı inanıyordu ve Ellynor, manastır için buradaydı. "Yüce Anne'nin bana ödünç verdiği güce sahibim sadece," dedi yine de sakince, sözleri kasıtlı bir biçimde muğlaktı.

Serramarra yine somuttu. "İstersen Solgun Anne'nin bir hediyesi de buna; yine de yetenekli bir şifacısın, kızım. Ve bacağımıdaki kahrolası acıdan nefret ediyorum. İyi olmak istiyorum. Ayağa kalkıp bu odadan çıkabilmeyi istiyorum. İncitmek istemiyorum bir yerimi yine. Ne kadar uzun zamandır acı çektiğimi bir bilsen şaşarsın."

Ellynor, yaşlı kadının sesinden dolayı bir anlığına ona sempati duydu ve hastasını incelemeye koyuldu. Paulina, keskin gözleri, incelen ağzıyla onu inceliyordu. Ellynor kadının sarf ettiği bu kibirli sözlerin ardında bir korku sezindi. Ellynor onun düşün-

düğü gibi bir güce sahip değildi ve de o gücü kullanmayacaktı.

"Çok garip bir durum olurdu," dedi düşünceli bir şekilde. "bir gecede bacağınızın iyileşmesi ve sabah ayaklanmanız. Kızınız, doktorunuz ve herkes bunun tuhaf olduğunu düşünürdü. Ve tedirgin edici bulurdu."

Paulina tekrar karyolaya döndü, hâlâ Ellynor'a bakıyordu. Gözleri daha da parladı. "Eğer beni iyileştirirsen," dedi. "İki hafta boyunca daha yatardım. Acı çekiyormuş gibi davranırdım. Yapardım. Bacaklarımın iyileşmesine şaşırmağa başlamadan önce gittiğinden emin olurdum."

"İnsanlar yine de merak edebilir."

Yaşlı kadın dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle, "Doktora ödeme yapacağım. Mucizeler gerçekleştirebileceğine inanacak kadar aptal zaten! Sonra kendilerine bakması için yalvaran hastaları düşün."

"Ona mistik diyecek insanları düşün," dedi Ellynor açıkça.

Bu söylediği, yaşlı hanımefendiyi duraklatmıştı. Yüzünden heyecan eksilmişti. "Bu söz Nefr'te insanı taşlanarak öldürtür," diye itiraf etti. Parlak bakışları Ellynor'un yüzünde sabitlendi. "Sen öyle misin? Bir mistik misin?"

Ellynor başını hayır anlamında salladı. "Ah, hayır. Büyüye dair hiçbir şey bilmiyorum. Sahip olduğum bir güç yok. Sadece Yüce Anne, bedenim aracılığıyla hasta ve yaralılara yardım etmem için arada sırada beni seçer."

"Gümüş Leydi şifa konusunda iyi değil duyduğum kadarıyla," diye alay etti Serramarra.

"Siyah Anne ile iletişime geçerim," dedi Ellynor kısık bir ses tonuyla. "Lirrens halkını gözedeyen sadece odur."

Şimdi Paulina gerçekten meraklanmış gibiydi. "Sen bir Lirren kızsın, değil mi? Seni Lireth Dağları'na ve Lumanen Manastırı'na getiren nedir?"

Ellynor gülümsedi. "Ah, bir sürü sebebim vardı. Ayrıca manastırda olduğum için mutluuyum. Lestra'ya büyük bir hayran-

lık besliyorum ve Gümüş Leydi'yi sevmeyi öğreniyorum, bildiğim tanrıçalardan çok farklı olmasına rağmen."

"Zarif ve kindar bir hanımdır, ona tapan herkesi sever," diye geçiştirdi Paulina. "Ama Coralinda hakkında konuşmayalım artık! Yine de seni gönderdiği için ona müteşekkîr olmalıyım şu an. Bir şey söylemedin ama istersen..."

Ellynor gülümsedi ve sandalyesini yakınlaştırdı. "Aramızda kalacağına söz verersen, isterim," dedi. "Müsaade et, ellerimi bacağına üzerine koyayım. Yüce Anne'den seni en kısa sürede iyileştirmesi isteyeceğim."

Şimdi, daha önce Astira'yla paylaştığı odada yatan Ellynor, bir türlü uyumayı başaramıyordu. Sıcacık ellerini Paulina'nın bacaklarına koymuş ve parmakları altında hasar gören kemikleri ve dokuları hissetmişti. Kadından sessiz kalması ve bir süre daha yataktan kalkmaması için söz almıştı ve Paulina'nın sözünü tutacağına da inanıyordu. Çünkü Ellynor'u tehlikeye atmak istemeyeceğini biliyordu. Ama yine de böyle bir evde, hem de başka biri onu izlerken Siyah Anne'yi çağırmak riskli bir hareketti.

Artık üzülmesinin bir faydası yoktu ama tedbiri de elden bırakmayacaktı.

Uyuyamıyordu, pencerenin önünde dizlerinin üstüne çöktü ve bakışlarını kandilinin ötesine, sonsuz geceye dikti. Büyüyen ay uzaktaydı ve biraz gücenikti; bakışlarını, penceredeki duacıdan bilerek uzaklaştırmış gibiydi. Ama Siyah Anne rahatlatıcı ve kapsayıcıydı, elleri uyuyan şehrin üzerindeydi, herkesi bir arada ve güvende tutuyordu. Ellynor'un eylemini onaylamış, ilk çağrıda ona yanıt vermişti.

Ellynor kollarını pencere önüne dayadı ve çenesini bileklerine yaslayıp aşağıyı izlemeye koyuldu. Paulina'nınki gibi bu yatak odası da evin ön cephesine bakıyordu. Çimenlik alanı, demir kapıyı ve sokağın ötesini görebiliyordu. Tahminince gece yarısını geçmişti, kimse yoktu dışarıda. Ellynor pencerenin yakınına

toplanmış, mum ışığına ulaşmaya çalışan endişeli güveleri görabiliyordu. Rastgele şekiller belirdi gökyüzünde; dikenli yarasalar, rüylü baykuşlar. Aşağıda bir şeyler sürünüyordu, küçük gece yaratıkları yiyecek hasarat aranıyor olmalıydı. Ama sonra, ayaktaki bir adama ait olabilecek kadar büyük bir gölge yavaşça yükseldi.

Bir sefahat gecesinden evine dönen biri, diye düşündü imrenerek. Arkadaşlarıyla meyhanede eğlenmiş ya da sevgilisiyle evinde gizlice buluşmuş bir adam dönüyor olmalıydı.

Gölge tepeyi çıkarken yavaşladı, Gisseltess konağını incelemek için durdu. Elleriyle demir kapıyı tutmuş pencerelere bakıyordu.

Gölgenin sahibi Justin'di.

11. BÖLÜM

Justin'in gecenin bu saatinde Gisseltess malikânesinde ne iş olabileceği sorusunu sormadan küçük bir çığlık atıp hemen pencereyi açıp kanatlarını dışa doğru itti. Beyaz elbisesinin kollarını ucundan tutarak her iki eliyle de el salladı ve bu sayede onun dikkatini kendi tarafına çekeceğini umdu. Justin onu bir an için göremedi, ama sonra onu fark ettiğini anladı. Başı yukarı kalktı ve yüzüne, ifadesini bütünıyla değiştiren bir gülümseye yayıldı. Geri el salladı ona.

Bir an için Ellynor ve hakkında hiçbir şey bilmediği şu genç ahır çalışanı o uzak mesafeden birbirlerine aptal âşıklar gibi sırtıtlılar. Sonra Justin geriye doğru bir adım attı ve eliyle bir şeyler işaret etti: Önce evi, sonra da kolunu havada gezdirerek sokağı. Sanki dışarı gelebilir misin, şurada benimle buluşabilir misin, diye soruyordu.

Elherre ki bunu yapmamalıydı. Bunun için gerekçeleri sıralamaya başlasa herhalde sabaha kadar sürerdi. Fakat elbette ki de onunla buluşmayı çok istiyordu. Biraz daha dışarı eğildi ve parmağını havaya kaldırdı. *Bana bir dakika ver.* Sonra içeri döndü, ayakkabılarını sıyırdı ve saçlarının toplanmış olup olmadığından emin olmak için onları kontrol etti.

Herkesin uykuda olduğu bu saatte evden hiçbir ses çıkarmadan çıkması gerektiği çok açıktı. Siyah Anne'nin çocukları karan-

lıkta tümüyle rahat hareket edebiliyordu ve gizlenme konusunda ustaydılar, düşman arazisini hiç fark edilmeden kolayca kar edebilirlerdi. Torrin, görünmez olma yeteneğiyle resmen gurur duyuyordu ve bunu hem ava çıkarken hem de düşman *sebah-ta*'larla savaşlarda kullanmıştı. Ellynor'a, Karanlık Gözetleyen'in pelerininin faydalanarak, her türlü zemin üzerinde sessizce ilerlemeyi öğretmişti.

Merdivenleri tek bir çıt bile çıkarmadan geçmeyi başardı ve parmak uçlarının üzerinde ilerleyerek holde uyuklayan nöbetçiye geride bıraktı. Sonra da yine tek bir ses çıkarmadan kendisini kapıdan dışarıya attı. Bu beklenmedik randevudan dolayı o kadar mutlulukla dolmuştu ki sırf zevk için kollarını Justin'in boynuna atmak istiyordu.

Ama öyle yapmadı, ancak Justin'in ellerini sıcak bir şekilde kendi ellerinin arasına almasına izin verdi. Uzun boyuyla onu yukarıdan süzüyordu. Justin'in karanlıkta onun kadar iyi gördüğü şüpheliydi, fakat yine de gözlerinin oldukça keskin olduğunu anlayabiliyordu. Justin onu inceleyip iyi olup olmadığını ve hislerini anlamaya çalışırken yüzündeki mimikler de değişiyordu. Onun da gece manevralarına alışkın olduğunu düşündü. Gece-nin karanlığında gelişen olaylara atılmaktan korkan birine benzemiyordu hiç.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu Justin ona alçak bir sesle.

Ellynor alçak sesle güldü. Aşırı derecede mutluydu. "Geçen sefer burada bakmaya geldiğim kadın vardı ya? Kendini sakatlamış ve ona bakmam için beni çağırmış. Daha bu akşam geldim. Sabah uyandığımda, ayın doğduğu saatlerde burada olacağımdan haberim dahi yoktu. Peki, esas senin burada ne işin var?"

Justin sırtını. "Sana bakmaya geldim tabii ki. Seninle tanışmaktan ne kadar memnun olduğumu düşünerek ve senin tekrar buraya dönüp dönmeyeceğini bilmeden, tekrar seninle karşılaşmayı diliyordum." Başını salladı. "Seni pencerede göreceğimi asla tahmin etmezdim."

"Gittiğimden bu yana her gece buraya bakmaya mı geldin?"

Justin inandırıcı görünmeye çalışıyor gibiydi. "Her gece değil. Fakat her gün, farklı farklı saatlerde geldim."

"Hayatın çok sıkıcı olsa gerek," dedi Ellynor.

Justin kısıp bir kahkaha attı; yüzündeki ifadeden, yakınlardaki hiç de sıkıcı olmayan bir olayı aklından geçirdiği anlaşılıyordu. Fakat Ellynor'a herhangi bir şey söyleyemeden, Ellynor ondan biraz uzaklaştı ve Justin de yere, onun ayaklarına baktı.

"Ayakkabıların nerede senin?" diye şaşırdı, sesi hâlâ alçaktı. "Buraya yalın ayak çıkmamalısın. Hem tozlu hem atların buralara nelerini düşürdüğü belli olmaz hiç. Hem de soğuk!"

Ellynor güldü. "Bu mu soğuk? Senin geldiğin yerde galiba hiç doğru düzgün kış yüzü görmüyorsunuz."

Justin sırtıttı, fakat hâlâ biraz kaygılıydı. "Ghosenhall'dan geliyorum. Oldukça sağlam bir soğuk vardır orada," dedi. "Burada yalınayak duramazsın. Gel şuraya oturalım, ayaklarını da soğuktan korumuş oluruz."

Ayakları neyle soğuktan koruyabilirim ki, demeye kalmadan sorun çözülmüş oldu. Onu yolun kenarına, otların karanlıkta davetkâr görüldüğü bir yere çekti ve orada yere çöküp rahat bir oturma pozisyonu aldılar. Sonra da Justin üstüne giydiklerinden bir katı çıkarıp Ellynor'un ayaklarına sarıp bağladı.

Ellynor gülerek ayaklarını çekmeye çalıştı. "Justin! Giysilerini benim pis ayaklarıma değdirme lütfen." Fakat Justin onun dizlerini kucağına doğru çekti ve onları bir eliyle sıkıca tutarken diğeriyle de ayak bileklerini yakaladı. Yüzündeki ifadeyi çözmek imkânsızdı. Bu hareketler ona hem dokunaklı geliyordu hem de onu biraz rahatsız ediyordu.

"Bana erkek kardeşlerimi o kadar çok hatırlatıyorsun ki!" diye söylendi.

"Erkek kardeşlerinin gece yarısı yalın ayak dışarıda gezmene izin vereceklerini pek sanmıyorum."

"İşte şimdi çok fena yanıldın! Bunu yapmayı bana kim öğretti

sanıyorsun sen?" Justin ona öylece bakakaldı, bu da Ellynor'un yine gülmesine neden oldu. Kollarıyla kendini kucaklayıp sardı. Justin'in ellerinin ona dokunması hoşuna gidiyordu aslında, kumaş üzerinden olduğu için samimiyette ileri gidilmiş olmuyordu, fakat yine de onun sıcaklığını hissediyordu. Bir erkeğin üzerine düşmesinden rahatsızlık duymaması yeni bir hısti Ellynor için. Rahatsızlık duymak bir yana, heyecanlanıyordu bundan dolayı.

"Erkek kardeşlerim birer gece avcısıdır," diye açıkladı ona. "Onlar gecenin içinde sanki gündüzmüşçesine ilerleyebiliyorlar. Küçükken birlikte oyunlar oynardık, bu oyunlarda birbirimizden saklanır ya da birlikte hayali kamplar basardık. Tüm aile bir araya geldiğinde ki bu, aşağı yukarı aynı yaşlarda oyun oynayan düzinelerce çocuk demekti, birbirimize gece karanlığında saldırdığımız savaş oyunları sahnelerdik. Torrin asla yakalanmazdı. Hayden'ı da en fazla iki ya da üç kere yakalamışlardır. Ben onlar kadar iyi değildim, ama karanlıkta gayet iyi bulurum yolumu. Gece yarısı bir evden gizlice kaçırıyorsan da ayakta kalman gerekir, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Erkek kardeşlerinle gerçekten çok yakın olmalısınız."

"Kuzenlerime de çok yakınımdır. Akrabam olan herkese. Benim yetiştiğim ortamda aileden daha önemli bir şey yoktur. Eğer birisinin, misal halanın ikinci kocasıyla eski evliliğinden olan oğlu, senden bir şey isterse bunu ona verirsin. Hiçbir aile üyesine asla sırt çevirmezsin. Bunun diğer bir anlamı da şudur: Böylece kimse de sana sırtını dönmez. Şu an bile bir ihtiyacım olsa, tek yapmam gereken şey elimi havaya kaldırmak olur." Bir elini havaya kaldırdı, bir an için önünde tuttu, sonra tekrar indirip arkasına koydu ve sözlerine devam etti. "Bunu yapmamla birlikte, bütün erkek kardeşlerim, kuzenlerim ve amcalarım şimdi kapımdaydı."

"Kulağa harika geliyor."

"Hem harika hem de çok kısıtlayıcı," diye ekledi. "Bazen ilginin bu kadarı da çok fazla geliyor insana."

“Sahi mi? Elimi kaldırdığımda arkamda koca bir kardeş ordusu bulma fikri benim çok hoşuma gitti ama.”

Karanlıkra onun yüzünü inceledi Ellynor. Güçlü yüz hatları vardı, çabucak gülümseyebiliyor ya da burun kıvrılabiliyordu, fakat bunun dışında ser verip sır vermeyen biriydi Justin. Bildiklerini kendine saklıyordu. Hemen güvenmemeyi öğrenmiş biri gibi. “Senin arkanda hiç böyle kimseler olmadı mı yani?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Justin cevap vermeden önce düşündü. “Artık var böyle bir desteğim. Eğer böyle denebilirse tabii. Yardım istediğimde hemen koşan arkadaşlarım var, niye çağırdığının ve onları nereye çağırdığının bir önemi yok onlar için. Beni asla yarı yolda bırakmayacak arkadaşlar. Onları özlüyorum.”

Ellynor o kadar yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü ki bu kez, neredeyse fısıltıdan farksızdı. “Seni birisi terk mi etti, Justin? Ailen mi?”

Justin ona baktı, Ellynor’un onun yüzünü okumaya çalışması gibi, o da onun yüzünü okumaya çalıştı. *Pek de sırlarını anlatmak için yaratılmamışa benzeyen bu adam, bana sorduklarımın ne kadarını anlatacak acaba,* diye düşündü Ellynor kendi kendine. “Gerçek ailem olmadı benim hiç” diye yanıtladı.

“Üç kız kardeşim var demiştin bana.”

Kısacık bir gülümseme belirip kayboldu Justin’in yüzünde: “Demek hatırlıyorsun.”

“Elbette hatırlıyorum.”

“Çok uzun süre kalmadılar etrafımda.”

Biraz doğrulup ayaklarını geri çekti ve hemen onun yanında terzi oturuşuna geçti. Ayaklarını saran kıyafeti çıkarma girişiminde bulunmadığı için Justin buna izin verdi. “Onlara ne oldu? Sana neler oldu?”

Justin lafı hiç kıvrımadan dökülüverdi. “Annem Ghosenhall’da genelev kadınıydı. Babaları belli olmayan dört tane çocuğu oldu. Ben en küçükleriydim. Annem öldüğünde, bütün ablalarım çok-

tan bizi terk emişti. Annem öldüğünde on yaşındaydım." Omuz silkti. "Epey zaman geçmiş üzerinden aşına bakarsan."

Ellynor sanki ateşin iine atılmış gibi hissetti. Teni eriyordu, yüreği alev alevdi. Gözleri de bir anda süzülen gözyaşlarıyla yanmaya başlamıştı. "Justin... Peki sen... yani bu... sen nasıl..."

"Pek iç açıcı bir hikâye değil," dedi ve bunu söylerken sesi çok nazikti. "Bana acı diye anlatmadım, sadece yaşamımın ne kadar farklı olduğunu bil diye anlattım."

"Peki sonra... ne oldu sana sonra? Nasıl... nasıl hayatta kaldın?"

"Eh, bir süreliğine sokaklarda yaşadım," Yine bir gülümseme yayıldı yüzüne, ama bu biraz daha şeytaniydi. "Dövüş becerilerimin bir kısmını orada edindim. Eminim öğrendiklerim iinden erkek kardeşlerine bir iki bilmedikleri numara öğretebilirim. Sonrasında ise şansım yaver gitti. Beni dövüş sanatında eğitip bunu meslek edinmemi sağladılar. şimdiyse bir askerim, hem de çok iyi bir asker. Ailem yok, ama dostlarım var, beni asla yarı yolda bırakmayan dostlar."

"Özlediğin dostlar, söylemiştin bunu," diye karşılık verdi Ellynor. "O halde şimdi niye buradasın, niye onlarla değilsin? Sana yoksa sırtlarını mı döndüler?"

Justin uzun süre bir şey söyleyemedi ve Ellynor onun, bu soruyu yalan söylemeden nasıl yanıtlayabileceğini düşündüğünü anladı. Hem yalan söylemesi gerektiğini bilmek hem de ona hakikati sunmak istediğini görmek Ellynor'un merakını cezbediyordu. "Bana sırtlarını dönmediler," dedi sonunda. "Burada olduğumu biliyorlar. Bir süre sonra benim için buraya gelecekler."

Bundan daha az açıklayıcı bir yanıt olamazdı. Ellynor, öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Büyük sırtların var, öyle değil mi Justin?" dedi yumuşak bir sesle. "Açıklayamayacağın nedenlerden ötürü Neft'tesin."

Justin, hem Ellynor'u hem de söyleyeceklerini tartarak, ona karanlıkta sessizce baktı. "Herkesin sırtları var," diyebildi sonunda.

Ellynor ona biraz daha yaklaşıp elini onun koluna koydu. Sanki bu sayede bu adamın gerçekten kim olduğunu anlayabilmiş gibi. "Kötülerden değilsin, değil mi Justin?" diye fısıldadı. "Canı değilsin, değil mi? Birilerine zarar vermek için buraya gelmedin, yoksa öyle mi?"

Justin neredeyse bilinçsizce kendi elini kaldırıp onunkinin üzerine koydu. "Hayır," dedi anında ve bunu o kadar ikna edici bir ses tonuyla söyledi ki kadın ona anında inandı. "Bu konuda sana yemin edebilirim, Ellynor. Kendimi savunmak dışında asla kılıcımı kınından çıkarmam. Dövüşmek için nedenlerimin tümü erdemlidir. Sırf şiddet olsun diye asla şiddete başvurmam. Kişisel çıkar elde etmek için de yapmam bunu. Ben... bana... benden lütfen korkma."

"Korkmuyorum, Justin, hiç korkmuyorum. Sadece bunları senden duymam gerekiyordu."

"Keşke sana sırlarımı anlatabilseydim, ama onlar bana ait değil," diye açıkladı. "Daha doğrusu, en büyük sır bana ait değil, ama tüm diğer ufak sırları da saklamamı gerektiriyor."

Az kalsın kahkahayı atacaktı Ellynor. Hâlâ ona dokunduğunu fark etti, o yüzden bir şey olmamış gibi yapmaya özen göstererek elini çekip diğeriyle kucağında birleştirdi. "Benim de sırlarım var," diye açıkladı, "Hem de çok büyük sırlar. Ben de onları sana anlatamam."

Justin'in yüzüne sahte bir ciddiyet ifadesi bindi. "Ee, sen canı mısın? Birileri ölecek mi?"

Kız, hem Justin'i hem de bizzat Ellynor'un kendisini de şaşırtacak şekilde birden ağlamaya başladı. Justin, kaygılı bakışlarla onu kucaklamaya çalıştı, fakat Ellynor onun ellerini geri itti ve bacaklarını toplayarak aralarında bir tür bariyer oluşturdu. Sonra da yanağını yukarı çekmiş olduğu dizlerine yasladı ve toparlanıncaya kadar bekledi. Justin ne kımıldadı ne de ona soru sordu, fakat şimdi aniden kalkıp da eve doğru koşmaya kalksa, Justin onu bundan alıkoyardı. Ellynor hakkındaki gerçeği öğrenmek

için onu bunu açıklamaya zorlayacağından değildi. Aksine, onun gözyaşlarının tehlikede olduğu, çok korktuğu ve tutsak alınmış olduğu anlamına geldiğini bildiği için. Justin tam anlamıyla tehlikeyle yüzleşip onu bertaraf etmeyi isteyecek bir adamdı.

"Özür dilerim," dedi Ellynor bir an sonra, başını yukarı kaldırarak. Dizlerini toplu vaziyette tutmayı sürdürüyordu ve kollarıyla ayak bileklerini sarmıştı. "Bu çok aptalcaydı. Ağlayacağımı hiç beklemiyordum."

"Bir şeyden çok korkuyorsun," dedi dümdüz. "Lestra'dan mı?"

"Lestra'dan biraz korkuyorum açıkçası, ama sorun o değil," dedi. "Sadece... Justin, ne olursun beni bunu sana söylediğim için bağışla. Sakladığım sır sensin, seninle arkadaş olmamamız gerekir."

Bir an için Justin'in yüzünden bir şey gelip geçti. "Evli misin yoksa? Manastıra evli olan kimseleri kabul etmiyorlar diye biliyorum."

"Hayır! Elbette evli değilim. Sadece ailem, erkek kardeşlerim..." Nasıl anlatmalıydı şimdi bunu ona? Hem Lirrensli olduğunu bilse ne fark edecekti ki? Yine de bir şekilde onun bunu bilmesini istemiyordu. Bütün bu bilgileri ona vermek istemiyordu. Zaten o da ondan bütün istediği bilgileri alamamıştı. "Ailemdeki erkekler son derece korumacıdır ve kadınlarının başka erkeklerle, daha doğrusu kendilerinin onay vermediği erkeklerle dolaşmasına anlayışla bakmazlar. Bizi görseler, şu an Torrin bizi konuşurken görse, sen, siz... aranızda dövüş olurdu."

İşte şimdi Justin en alaycı gülümsemesini takınmıştı. "Sanırım bir dövüşle başa çıkabilirim."

Derin bir nefes aldı. "Ever, bundan eminim. Ama düşünüyorum da, daha doğrusu hislerimin bana söylediği şey şu ki seninle burada oturup konuşmamam, seni riske atmamam gerekir. Üstelik tehlikede olduğunu bilmiyorsun bile. Seninle hiçbir şekilde konuşmuyor olmam gerek ve bunun tamamen farkındayım. O

yüzden bu sırrı senden saklamam da hiç adil değil. Düşüncem tam olarak bu.”

“Benim için endişe etmene gerek yok,” dedi Justin.

“Erkek kardeşlerimin ne kadar öfkelenebileceği konusunda hiçbir fikrin yok.”

“Korkmadığımı söylersem benimle görüşmeye devam edecek misin?” diye sordu Justin.

“Görüşmemem gerekir.”

“Ama görüşmek istiyorsun, değil mi?”

Ellynor bir an için sessizliğe büründü. Justin cevap vermesini bekledi. *Inatçı olduğu kadar sabırlı değil,* diye düşündü Ellynor. Sessizlik eğer beklediği cevapla sonuçlanmazsa, başka yöntemler de denerdi belki. “İstiyorum,” dedi sonunda. “Aile çevrem dışında hiçbir arkadaşım olmadı bugüne dek. Tanıdığım insanlardan bu kadar farklı düşünen biri hiç olmadı. Bu resmen insanın içine işliyor! Bütün hafta boyunca seni düşünmüş olmama hiç şaşmamalı. Fakat bunun çok riskli bir arkadaşlık olduğunu biliyorum. Sırların ayrı düşmemize neden olacak kadar büyük olmasa bile yine de süremeyeceğini biliyorum. Şu an içeri girip bir daha asla o pencereden dışarı bakmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.” Bir an için ona baktı ve onu çok kısa sürede çok sevmiş olduğunu fark etti, onu bir daha hiç görmeyecek olmanın onu ne kadar üzeceğini anladı. “Ama senden ayrı kalmak istemiyorum.”

Justin kısa bir an için sessiz kaldı. Ardından dikkatli ve ifadesiz bir sesle konuştu. “Demek bütün hafta boyunca beni düşündün?”

Bu hiç de Ellynor’un duymayı beklediği şey değildi ve gülmesini engelleyemedi. “Evet, düşündüm, ama sadece hayatımda böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmediği için. Hemen havalara girme.”

Justin azar yemiş çocuk gibi başını önüne eğdi. “Kendimi çok önemli görmemeye çalışıyorum şu an. Herhangi başka bir yabancıyı da en az benim kadar ilginç bulurdun, bunu aklımda tutmaya çalışacağım.”

"Şu yaptığın örneğin, Torrin'i delirtmeye yeter işte," diye çıkıştı Ellynor. "Bir erkeğin biricik kız kardeşi ile flört etmesi fikrine kesinlikle katlanamıyor." Justin güldü, Ellynor ise onu biraz tersledi. "Nesi komik bunun?"

"Flört ettiğimizizin farkında bile değildim," dedi Justin, yüzünde şimdi neşe vardı. "Bir kadınla konuşurken bunun..." -eliyle ikisini işaret etti- "ne zaman sıradan bir sohbet ne zaman sohbetten daha fazlası olduğunu ayırt edebilecek kadar bu işlerden anlayan biri değilim.

Ellynor telaşa kapıldı. Güzel Anne'nin aşkına, olduğundan fazla mı anlam yüklemişti yoksa her şeye? Sohbetleri esnasında birbirlerine söylediklerinin romantik bir havası yok muydu hiç? Yoksa bahtsız âşıklar gibi karşıdakinin de tıpkı kendisinde olduğu gibi aynı enerji ve kıvılcımların olduğu yanılgısına mı kapılmıştı? "Ah! Tabii ki, ben ve sen, elbette ki... sadece birer arkadaşız, benim de istediğim bu, olabileceğimiz yegâne..."

Justin elini onun koluna koyarak susturdu. *Bir günde bütün erkek kardeşlerim ve kuzenlerimle birbirimize, Justin'le bir saat içerisinde olduğu kadar dokunmamışızdır herhalde,* diye geçirdi içinden. "Ben de bütün hafta boyunca seni düşündüm," diye sakince konuştu Justin. "Çok fazla kadın görmedim hayatımda ve bir erkek olarak da kadınlara nasıl davranmam gerektiği konusunda çok şey bilmiyorum. Bir dostum var ve o bir kadına âşık. Dostum bu kadına o kadar iyi davranır ki kadın güvende olduğunu ve iyi bakıldığını bilir, dünyanın neresine giderse gitsin. Eğer ben birine âşık olsaydım, onun da benimleyken böyle hissetmesini isterdim. Fakat âşık olmak ya da insanı oraya götürmek için atılması gereken adımlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben de sadece arkadaş olduğumuzu düşündüm. Belki de böyle başlıyor bu şeyler. Belki kimi insanlar bu noktadan aşk noktasına ulaşabiliyor, fakat bence biz şu an arkadaşlık noktasındayız."

Ellynor ona gülümsedi, gözlerine tekrar yaşların dolduğunu

hissetti. "Bence de biz şimdilik o noktadayız, Justin," dedi. "Fakat bu noktaya kadar geldiğimiz için çok mutluyum."

"Bu ziyaret ne kadar sürecek, kaç günlüğüne daha Neft'desin?"

"Bilmiyorum kesin olarak. Bir hafta kadar sanırım. Lestra buraya gelmemi aslında hiç istemedi, fakat Jenetta Gisseltess'i de memnun etmesi gerekiyordu. Çok uzun süre daha burada kalmama sıcak bakacağını sanmam."

"Seni tekrar görebilecek miyim?"

"Umarım," dedi Ellynor hızlıca ve ikisi de güldü.

"Yarın gece yine bu saatlerde gelebilirim, eğer zamanın olacaksa."

Başıyla onay verdi. "Sorun olacağını sanmam, neredeyse herkes bu saatlerde uyuyor."

Justin bir kaşını kaldırdı: "Neredeyse herkes derken? Nöbetçilerin olduğu bir evden mi dışarı çıktın sen?"

"Sadece bir tane nöbetçi, üstelik de uyukluyordu."

"Seni bir çatışmanın ortasında görmeyi isterdim," dedi Justin.

"Erkek kardeşlerimle savaş oyunları oynadığımız günler çoktan geride kaldı."

Justin'in yüzündeki ifade hiç de oyun kastetmiş gibi değildi, fakat gerçek savaşı kastettiğini yine de dile dökmeydi. Ellynor kısa bir an için şüphe duydu her şeyden. Hayatına bu kadar umarsızca kabul ediverdiği ve kendisini hayatına kabul etsin diye böylesine can attığı bu adam kimdi gerçekten? Onun tehlikeli olabilecek biri ve anlatmayı reddettiği bir hikâyesinin olduğu dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ayrıca eğlenceli, kibar, tezcanlı, düşünceli, inatçı ve en beklenmedik anlarda kırılganlaşabildiğini biliyordu. Birazdan onun yanından ayrılacağını ama daha şimdiden, şu an onun gülümsemesine bakardan ve eli eline değerken bile onu özlediğini.

Justin başka bir şey söylemeye karar verdi: "Eğer gündüzleri çıkma fırsatın olursa ben ahırda olurum. Oraya nasıl gidildiğini hatırlıyor musun?"

"Sanırım hatırlıyorum," dedi remkinli bir şekilde.

Justin bir şeyler homurdandı. "Senin için bir harita hazırlayacağım. Yarın gelir onu..." Bir an için bakındı. "Şu lamba direğinin oraya bırakırım. Küçük bir çukur kazıp içine bırakırım. Taze eşelenmiş topraktan anlarsın yerini."

Gözlerinin merak ve heyecanla ışıldadığını duyumsadı. "Anlaştık. Fakat gündüzleri benden ne gibi işler bekleyecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Benden Serra Paulina'ya bakıcılık yapmam bekleniyor. Onun da başında sürekli olarak birinin durmasına gerek yok."

"Ben de yarın gece bu saatlerde gene burada olurum."

"Belki ben yarın gece ahıra gelebilirim senin yanına. Eğer bana haritayı bırakırsan."

Aklını mı yitirdin gibisinden bir bakış attı Justin ona. "Gece mi? Tek başına mı?"

"Dedim sana. Gözlerim için gece, gündüzden farksız."

"Geçen sefer Neft'de tek başına gezerken başına gelenleri sana hatırlatmamı istemezsin."

"Fakat geceleri kimse yok sokaklarda! Bak etrafa! Şu an dışarıda sadece ikimiz varız."

"İnan bana, geçeceğin mahallelerde geceleyin sokakta birçok insan var. Üstelik de tek başına karşılaşmayı hiç istemeyeceğin cinsten insanlar. Bırak geceyi, gündüz bile karşılaşmak istemeyeceğin insanlar." Karanlıkta onu süzdü. "Bana bunu hiçbir zaman denemeyeceğine söz ver. Yoksa sana harita bırakmam."

"Torrin kadar kötüsün," diye yanıtladı onu Ellynor.

"Belki de öyleyimdir," Sessizce bekledi.

"Öyle olsun madem, geceleri seni görmek için ahıra gelmeye çalışmayacağım."

"Güzel. Öyleyse yarın gece, öyle ya da böyle görecekim seni."

İkisi aynı anda çevik hareketlerle ayağa kalktı. "Heyecanla beklemeye değer bir şey," dedi Ellynor gülümseyerek. Ayakları hâlâ Justin'in kıyafetine sarılıydı. Ayaklarını kurtarıırken bir eliyle

Justin'in omzuna yaslandı ve sonra da kıyafetini ona geri verdi. "Bunu tekrar giymeden önce yıkasan iyi olur."

"Yarın gece ayakkabılarınıla gel," dedi Justin emir verir gibi bir ses tonuyla. "Tabii eğer bütün giysilerimin kirlenmesini istemiyorsan."

"Çok fazla patronluk taslıyorsun."

Justin omuz silkti. "Hiç o şekilde düşünmüyorum. Sadece pratik biriyim."

"Aşırıya kaçıyorsun."

"Bazen."

Ellynor başını salladı. "Ayakkabılarımı yanımda getireceğim. Justin, seni görmek çok güzeldi."

"Yarın görüşürüz, Ellynor."

Tuhaf bir andı, çünkü bir an için onu kucaklaması gerekiyormuş gibi bir hava oluşmuştu. Bunun yerine Ellynor ona gülümsedi, kısacık el salladı, sonra da malikânenin kapısına doğru fırladı. Kapıyı, uyuyan nöbetçiyi ve merdivenleri geçip kendini odasına attı.

Odasına çıkarken, pencereden dışarını görebilecek şekilde ilerlemişti koridor boyunca. Evet, tam beklediği gibi, Justin hâlâ oradaydı ve evde var olmayan tehlikeleri atlatırken ona göz kulak oluyordu. Ona tekrar el salladı. Justin de elini kısa bir selamlama için havaya kaldırdı, ardından da arkasını dönüp tepeden aşağı doğru gitti. Ellynor, Justin gözden kayboluncaya kadar onun arkasından baktı.

12. BÖLÜM

Hiç beklenmedik bir şekilde Serra Paulina'nın yasak aşk konusunda bir yumuşak karnı olduğu ortaya çıktı.

Ellynor tahmin edileceği üzere geç uyudu ve ertesi günün öğlen saatlerinde hasta odasını kontrole gittiğinde Jenetta Gisseltess'in asık suratıyla karşılaştı.

"Annemle ilgileniyor olman gerekirken tüm sabahı uyuyarak mı geçiriyosun?" diye çıkıştı soylu kadın. "Mutfakta çalışan bir kız da bu kadarını yapardı; bunu Coralinda'ya anlatacağım! Bu kadar özensiz bir iş için mi bütün manastır yolunu çektik..."

"Of, sus Jenetta. Bu genç kadının büyük yardımını dokundu bana," diye araya girdi Paulina. "Şafak sökene kadar odamdaydı, hem de günün yarısını buraya gelmek için yolda geçirmesine rağmen! Sanırım sabah bir saat fazladan uyunmayı hak ediyor."

Jenetta bir yabancıнын önünde azarlanmaktan dolayı daha da sinirlenmişti. Yanakları annesine bakış atarken öfke ve utançtan kızarmıştı. "Daha bu sabah hâlâ ağrın olduğunu söyledin," dedi sertçe.

"Daha çok acı çekeceğim günler olacak," dedi Paulina kabaca. "Ama daha iyiyim. Sana geldiğin dakika söyledim. Hepsi bu kız ve onun iyiliği sayesinde."

Ellynor araya girmesi gerektiğine karar verdi. Pişman bir ifade takınıp Jenetta'ya doğru küçük bir reveransta bulundu. "Üzgü-

nüm. Çok geç yattım. Serramarra bu sabah hizmetçilerin onun yanında olacağına dair güvence verdi. Onunla birlikte odada uyuyabilirim isterseniz, böylece hiç yalnız kalmaz. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım...”

“Merhamet istemem!” diye bağırdı Paulina. “İnsanların saat başı benimle ilgilenmeleri, en mahrem şeylerde yardım etmeleri yetmiyormuş gibi. En azından uyurken yalnız kalmaz mıyım?”

“Gerçekten onu yalnız bırakmayı düşünmedim,” dedi Ellynor alçakgönüllüce.

Jenetta biraz yumuşamıştı. “Sanırım geçirdiğin gün sonrası yorgun olman anlaşılır bir durum. Sadece annemin acı çektiği düşüncesinden nefret ediyorum...”

“Ah, hayır,” dedi Ellynor ciddi bir şekilde. “Ona yardım edebilmek için her şeyi yapacağım.”

Serra Paulina’nın nasıl hissettiği, Ellynor’un bu öğleden sonra ona yardımcı olmak için yapabileceği şeyler ve Jenetta’nın annesini hasta odasından kurtarmak için yapması gereken görevler hakkında kısa bir sohbet edildi. Sonunda Jenetta ayrıldı ve Ellynor ve yaşlı kadın başbaşa kaldı.

“Hâlâ ağrın var mı gerçekten?” diye sordu Ellynor.

“Hayır! Aslında kendimi şaşırtıcı bir biçimde çok iyi hissediyorum. Bu atelleri koparıp koridorda dans edecek kadar güçlü.”

“Söz verdin öyle bir şey yapmayacağına,” dedi Ellynor.

“Yapmayacağım, başını belaya sokmak istemem.”

“Aslında senin de başın belaya girebilir! Bacağın konusunda daha iyi hissediyor olman onun tam manasıyla iyileştiği anlamına gelmez. Tekrar eski haline gelip ağırlığını taşıyabilmesi biraz vakit alacaktır. Dansa gelince, bu kadar enerji gerektiren bir şey için de bir süre daha gerekir.”

“Dans etmeyeli bir süre oldu, ama şimdi bir deneyesim gelmedi değil,” dedi Paulina. Sesi eğleniyormuş gibi geliyordu; Ellynor kahvaltı tepsisinde arta kalmış meyve ve hamur işlerine bakarken onu izliyordu. “Aç mısın? Ne istersen ye.”

"Çok açım," diye itiraf etti Ellynor, yaprak yaprak açılmış bir rulo böreği alıp bitirdi. Midesine indirir indirmez, "Bir şeyler yemek için yemek salonuna uğramayı unuttuğum gibi ne kadar geç kaldığımın da farkına varmadım!"

"Yine de hâlâ merak ediyorum," dedi masum bir sesle yaşlı kadın, "seni bu kadar uzun süre yatakta tutan şey nedir? Odamdan ayrılırken gece yarısıydı ve buna rağmen öğlene kadar uyanmadın mı?"

Ellynor bunun için bir mazaret düşünmemişti ve bir anlığına zihni durdu. Bir elma alıp öylece elinde tuttu. "Ben, şey... yolculuk beni sandığımdan daha çok sarsmış olmalı, yorgundum..." Paulina'nın merakla parıldayan gözleri onu izliyordu. "Söyle bana, Ellynor. Neft'te bir sevgilin mi var? Onunla olmak için kaçtın mı?" Ellynor az kalsın meyveden aldığı yudumu ağzından fırlatacaktı. Gösterişli bir gürültüyle hapşırıyormuş gibi yaptı. "Serra Paulina!"

Serramarra elini salladı. "Ah, belki de yatağına henüz almadığın biri," dedi, düşüncesiz ve çabuk şaşırmayan biri gibi. "Hayalini kurduğun bir çocuk. Kalbini hızlandıran ve hayallerle başını döndüren biri."

Neredeyse Justin'i anlatıyor bu, diye düşündü Ellynor. Sonra, "Manastırdaki yeni rahibeler, genç erkeklerle bağlılık kurmaktan vazgeçerler," deyiverdi.

Paulina homurdandı. "Evet, senin gibi genç kadınların ağırbaşlı olması isteniyor, ama senin gibi ele avuca sığmaz, dik başlı kaç kız var biliyor musun? Böyle birçok kızla karşılaştım kendi gençliğimde. Zamanını nasıl ayarlayacaksın merak ediyorum. İstersen yardım edebilirim." Ellynor ümit dolu kaçamak bir bakış atınca yaşlı kadın gülmeye başladı.

"Vay vay, yani biri var, değil mi? Öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Bu adamla sadece bir kere karşılaştım daha önce," dedi Ellynor. Sırtının bir kısmını gizli tutmak bir kısmını ise anlatmak

istiyordu, heyecanını ve korkusunu paylaşmak istiyordu. Bu yaşlı kadına karşı pervasızca dürüst davranıyordu birçok konuda, fakat serratmarra ağzından tek kelime kaçırarak olsa başı ciddi belaya girerdi.

“Ondan aşırı hoşlanıyorum ama tekrar onu görme şansım olur mu bilmiyordum.”

“Burada, Neft’te mi?” diye sordu Paulina. Ellynor başını salladı. “Hımm. Çok zor olmamalı. Sadece senin yapabileceğin konusunda ısrar edebileceğim ayak işleri var. Jenetta bunu doğru bulmayacak ama dırdır etmediğin sürece aldırış etmez. Hizmetlilerinin elleri kolları onun emirleriyle dolu zaten.”

“Ayak işlerinizi yapmaktan mutluluk duyacağım, Serra.”

“Pekâlâ, bana birkaç dakika müsade et. Sahip olmak için yapıp tuttuğum bir şey bulacağım. Burada yemeğini bitir. Şimdi, bakalım ne isteyebilirim?”

Birkaç saat sonra Ellynor, aynı yasak hissin vermiş olduğu korkuyla ilk günkü gibi tek başına cesaretle Neft sokaklarındaydı. Aslında bu sefer daha da artan heyecan seviyesi göğsünde daha büyük bir baskı hissetmesine neden oluyordu. Hem gergindi hem de gülümsüyordu. Justin’in haritası ezberindeydi ve her kavşakta ona göre hareket ediyordu. Bilinen binaları ve bitki örtüsünü özenli detaylarla resmetmişti. Dün gece de çalışıp haritasına şafak sökmeden önce Gisseltess konağını eklemiş olmalıydı.

Justin tekrar Ellynor’u görmeyi ummuş olmalıydı.

Yine de Ellynor, Justin’in çalıştığı ahırın civarına yaklaşıncı kalbi sıkışmaya başlamıştı. Daha önce yıldız ışığında gördüğünüz bir adamla yalın günışığında nasıl konuşurdunuz ki? Daha mı farklı görünürdü? Ya da kendisi öyle görünür müydü?

Bir an tereddüt etti, sonra büyük kapıyı itip içeri girdi. Anında yoğun at ve saman kokusu sardı etrafını. Ahır yönünden gelen hayvanların horultusunu, gergin eşelenme seslerini duyabiliyordu. Gelenleri karşılayacak kimse yoktu ön tarafta.

Derin bir nefes aldı. "Justin?" diye seslendi ve birbirine bağlı kapıları itti içeri girmek için. Birkaç kocaman, meraklı yüz, Ellynor'a bakmak için kapının üzerinden kafasını uzattı; büyük berrak gözler, akıllı ve nazik görünüyordu. Yine de atların delişmen ve şapşal olabildiğini çok iyi biliyordu, daha önce eve düzenli olarak atla dönerdi. Ahırların sırasında ilerlerken kapısı açık bir ağılda birkaç burun okşadı. "Justin?"

Justin kapıdan içeri adım atmıştı, her iki elinde de birer kova su vardı ve onu gördüğünde neredeyse iki kovayı da düşürüyordu. "Ellynor!" diye haykırdı yüklerini yere koyarken ve hızlıca ellerini Ellynor'un omuzlarına attı. Gözleri gün ışığından dolayı kamaştığı için onu göremiyormuş gibi eğildi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, bir sorun yok. Hastamın yapılacak bazı işleri için dışarı çıkmıştım ve çabuk dönmem gerekmiyordu, ben de düşündüm ki...sanırım seni bölüyorum, eminim yapman gereken işler vardır..."

"Böyle bir yerde her zaman yapılacak iş vardır," dedi Justin sırtarak. "Bana birkaç dakika müsade et, mola vereceğim. Ben atlara su verirken buradan oturup sohbet ederiz."

Ellynor söz dinleyerek koridorun ortasındaki yuvarlak bir banka oturdu. "Sanırım yemeğin yok," dedi. "Ben Serra Paulina'nın kahvaltı tabağından bir şeyler atıştırdım, ama öğle yemeğini kaçırdım."

Justin kovayı bir oluğa daldırıyordu ama Ellynor'a durup bakı. "Bir şeyler yemek için Altın Boynuz'a gidebiliriz," dedi. "Ghosenhall'daki yerler kadar olmasa da yine de güzel bir yer bulabiliriz. Param var fazlasıyla."

"Geçen gün o yerlerin önünden geçtim!" diye bağırdı Ellynor. "İnsanlar oralara gidiyor mu? Yemek için? Başkalarının yaptığı yemekleri?"

Justin güldü. "Dünyanın neresinde yaşıyorsun sen, meyhane ve restoranların olmadığı bir yerde mi?" diye sordu. Cevap ver-

memesi üzerine Justin konuşmasına ara vermeksizin devam etti. "Lestra'nın bunun hakkında ne düşüneceğinden emin değilim. Rahibelerinden biri yabancı bir adamla halka açık bir yerde yemek yiyor."

"Abilerimden bahsetmiyorum bile."

"Onlar çok uzaktalar. Hem nasıl olsa Neft'teki hiç kimse kim olduğunu bilmiyor ve ne olduğunu anlayamazlar. Herkes yeni rahibelerin kıyafetlerini biliyor."

Ellynor beyaz eteğine çevirdi gözlerini, kızgın ve gücenmiş hissediyordu kendini. Haklıydı. Kimse onu tanıyamazdı ve Solgun Annenin Kızları'ndan birinin bir seyisle açık alanda vakit geçireceği kimsenin aklına gelmezdi. "Yanımda başka hiç kıyafet yok," dedi endişeli bir sesle. "Manastırdan gelirken de üzerimdeki kıyafetten başka kıyafetim yoktu."

Justin kumlu saçlarını kafasının arkasına savurarak onun yanına çöktü. Kahverengi gözleri hince bakıyordu ve sırtıyordu. "Pekâlâ, benim kıyafetlerim sana olmaz, ama buranın sahibi Delz'inkiler olabilir, ufak bir adamdır. Onun eski bir gömleği ve bir pantolonu buradaydı. Kemerle sıkarsın sıkıca, ama..."

Ellynor, Justin'e bakakaldı, kulaklarına inanamıyordu. Bir erkek gibi giyinmek mi? Dışarıda yemek yemek için? Kendini, sebahta ve tarikatını utandırmak için mi? Şaka yapıyor olmalıydı. "Kimse böyle bir şey yapmaz," dedi sessizce.

Justin'in suratında yine şeytani bir gülümseme beliriverdi. "Yapabilecek bazı kadınlar var. Abilerin de hoşlanmazdı bundan."

"Hayır, onlar da hoşlanmazlardı!"

Çabucak pişman olmuşa benziyordu Justin. "Özür dilerim. Seni gücendirmek istemedim. Ben gidip bize bir şeyler getiririm."

"Ciddi misin? Benimle dalga geçmiyor muydun?"

"Kısmen evet kısmen hayır. Ama istemediğin bir şeyi..."

"Nasıl yapacaktık? Ya saçlarım? Sence insanlar buna kanar mıydı?"

Justin başını geriye çekip Ellynor'u inceledi. Ellynor'a göre Justin, onun kızgın mı ya da gözü kara mı yoksa daha sonra pişman olacağı bir harekete girişecek biri mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ellynor'un kendisi ise heyecandan kızarmış, isyan duygusuyla parıldıyordu. İnanamıyordu buna, böyle bir şeyi düşünebildiğine.

Bu kadar çok yapmak istediğine inanamıyordu. Şu kısacık hayatta ne macera ama!

Justin, bunu teklif etmesinin ve bu çılgın maskeli oyunu oynayacak cesaret ve tutkuya sahip olduğuna inanmasının bile Ellynor'un gururunu ne kadar okşadığının farkında değildi.

"Soğuk günlerde giydiğim bir şapka olacak; saçlarını bunun altına sıkıştırıp gizleyebilirsin. Çok ufak tefeksin ve tenin çok pürüzsüz. Herkes seni benim küçük erkek kardeşim sanacak. Sadece konuşma yeter. Ah, unutuyorduk, ayakkabılarına bakayım."

Elbisesinin kenarını kaldırdı. Düz ve sağlam yürüyüş botları vardı ayağında. Bunları manastırdan gelirken yolculukta giymişti ve yanına başka ayakkabı almayı unutmuştu.

Justin başını salladı. "Bunlar iş görür. Hadi seni değiştirelim." Justin ayağa kalktı, sonra bir dakika tereddütle ona baktı. "Gerçekten yapmak istiyorsan. Eğer sonradan benden nefret ettirecek bir şeyse bunu yapmayalım."

Ellynor doğrulur doğrulmaz başı döndü. Belki de doğrulma hareketi değil de, duyguları onu sarsmıştı. Heyecanı. Keyifli bir endişeydi bu. "Senden nefret etmeyeceğim. Şimdi ya bunu yapacağım ya da ömür boyu bu fırsatı kaçırdığım için kendimden nefret edeceğim."

On beş dakikada bir erkeğe dönüşmüştü. Delz'in kıyafetleri çok büyüktü ama onu gizlemeye ve değiştirmeye yetmişti. "Az beslenmiş bir sokak çocuğu gibi oldun," dedi Justin. Bakıp emin olacağı bir ayna olmadığı için Justin'e bu konuda güvenmek zorundaydı. Şimdiye kadar ona güvenmişti, artık bu saatten sonra bu konuda güvenmek devede tüydü. Örgü şapka, örülü saçlarını

ram örtmüştü. Justin kulaklarını kapattı ve dışarıda kalan bir tutam saçını içine sokarak şapkayı düzeltti.

“On iki yaşında gibi görünüyorsun,” dedi Justin. “Sadece şaşkın yüz ifadeni koru, herkes buraya ilk kez geldiğini düşünecek.”

“Öyle sayılır,” diye cevapladı Ellynor.

“Ve çok konuşma, en azından ben hariç kimseyle. İkimizin yerine sipariş vereceğim. Ne seversin?”

“Seçeneklerim neler?”

Altın Boynuz'a gidene kadar menüdeki olması muhtemel yiyecekler hakkında konuştular. Daha güzel bir yere gitmektense biraz kötü görünen bir meyhaneye gitmeleri fark edilmemek için çok daha avantajlıydı. Öğle yemeği vaktini biraz geçmişti, o yüzden işletmede fazla insan yoktu. Köşedeki bir masaya yerleştiler, Justin sırtını duvara vermişti, Ellynor'un etrafa bakınabilmek için başını biraz kaldırması ve çevirmesi gerekti. Masalarda biraz kirli tabak ve bardak vardı. Girişin önündeki geniş ve düz barın bir tarafında yüksek tabureler, diğer tarafında ise bira fiçileri vardı. Adamlar ikili ya da üçlü gruplar halinde odanın çeşitli yerlerinde oturmuş sessizce yemek yiyor ve sohbet ediyordu. İki kadının yanında muhtemelen kocaları olan iki erkek oturuyordu. Ellynor'un yaşlarında hoş bir kız, bezgin bir tebessümle onlara yaklaştı. “Yiyecek mi yoksa içecek bir şeyler mi istersiniz?”

“Yiyecek,” dedi Justin. “Hazırda ne var?”

On beş dakika içinde, ikisi de mutlu bir şekilde doyurucu bir çorba, ekmek, patates ve kavrulmuş sebzelerden oluşan yemeklerini yiyorlardı. Manastırdakinden çok daha iyiydi ama Lirrens evindeki bayram yemeği kadar iyi değildi. Ellynor umursamadı. Yüce Anne'nin gücü ile Paulina'nın bacağına iyileştirdiğinden beri sürekli açlıktan ölüyordu. Midesindeki büyük boşluğu asla dolduramayacağını düşünmüştü.

“Senin gibi ufak biri nasıl olur da bu kadar çok yemek yiyebilir?” dedi Justin.

"Görgüsüz gibi mi davranıyorum? Sadece kahvaltayı ve öğle yemeğini kaçırdım; geçen gece de yolculukta sadece soğuk yiyeceklerimiz vardı."

"Ben de çok açım," dedi bir dilim ekmek daha keserken kendine Justin.

Ellynor, "Burayı sevdim," deyince Justin içten bir şekilde gülmeye başladı. "Seviyorum! Daha fazla yemek getirmesini istiyoruz ve getiriyor ve bunun için uğraşmak zorunda değiliz. Tavuğun boynunu kırmıyoruz, tüylerini yolmuyoruz, hamur yapmıyoruz, sebze doğramıyoruz. Tencereleri yıkamıyoruz ya da lavobodaki fazla suyu çekmekle uğraşmıyoruz," dedi ve hâlâ gülümsüyordu Ellynor. "Bir yemeği hazırlamak için ne kadar çalışman gerekir bilmiyorsun."

"Elbette biliyorum. Yolculuk ederken birçok kere yaptım. Kendi etimi avladım ve kendim temizledim. Bahse girerim bir tavuğu kümesten almaktan ya da kesim için ayrılmış bir sürüden inek ayırmaktan zor."

"Çok seyahat eder misin?"

"Dönem dönem. Bazen haftaları bulur. Diğer zamanlar da belki aylarca evde otururum."

"Sen hangisini tercih edersin?"

Omuz silkti. "Hareketsizlikten hoşlanmıyorum. Evdeysem ayakta ve bir şeylerle uğraşıyorumdur. Bıçak yapım işleriyle uğraşırım ya da şehri dolaşırım. Bu yüzden seyahat etmek iyidir, beni meşgul tutuyor."

"Enerjini harcayabileceğin bir yol."

Justin kafasını salladı. "Ya sen?"

Ellynor başını salladı. "Ah, bir süre sadece seyahat etmek isterdim, görülebilecek her şeyi görmek ve sonra tekrar eve dönmek isterdim. Sanki memnuniyet duymak ve etrafımdaki sıradan şeylerle mutlu olmak için yaratılmışım. Ama son dönemlerde çok huzursuz ve kendimi tutsak gibi hissediyordum. Her yeri görmek istiyorum. İlk Gillengaria ve sonra... sonra kim

bilir? Arbeharst. Karyndein. Okyanusun ötesindeki bütün ülkeleri. Sanırım ondan sonra eve dönmek isterdim.”

“Belki ev, artık eskisi kadar cazip gelmezdi.”

“Belki. Belki yolculuk esnasında gördüğüm bir yerde kalmak isterdim. Muhtemelen en çok beğendiği yeri bulunca yerleşenlerdenim.” Bir ısırtık daha aldı ekmekten. Neredeyse doymuştu. “Pekâlâ, nerelerde bulundun? Nereleri sevdin en çok?”

“Hayatımın çoğunluğunu Ghosenhall’da geçirdim ve şehirleri daha çok sevdim hep. Özellikle marlord mülklerinin civarı, Helvenhall, Rappen Manor, Coravann Kalesi. Pappen Manor da bir kaledir, eğer Coravann’ı kale olarak görüyorsak.” Onları uzun uzun tarif etti; güçlendirilmiş mazgalları, iyi donanımlı eğitim bahçelerini, sahiplerinin kendilerini saldırılardan ne derece koruyabileceği gibi fark ettiği özellikleri sıraladı.

Ah, evet, o anadan doğma bir askerdi.

O an hangi görevde ya da rolde olursa olsun fark etmeksizin.

Justin konuşmayı bırakıp son patatesi ağzına atarken “Gelecekte neler yapmak istiyorsun?” diye sordu Ellynor. “Ghosenhall’a tekrar dönecek misin? Bir yerlerde gardiyan olarak mı çalışacaksın? Bir yere yerleşip evlenip çocuk büyütmek isteyecek misin?”

Justin alaycı bir sesle homurdandı. “Benim gibi adamlar pek aile sahibi olmaz.”

Justin kollarını sanki vücudunu sergilercesine ileri doğru gerdi, sanki istersen bir göz at der gibiydi. “Bazen paralı askerlik bazen aylaklık, ama hep bir yerden bir yere gitmek. İstikrarlı türden değilim.”

Bir dakika kadar onu izledi Ellynor. “Bana gayet istikrarlı bir tip gibi görünüyorsun,” dedi sonunda. “İddia ettiğin kadar başıboş değilsin.”

Justin alaycı bir şekilde tebessüm etti ona. “Kavgada iyi bir adam, bebek işinde o kadar iyi değildir,” dedi.

Ellynor da ona güldü. “Bunu şu an bilmiyorsun,” dedi alay ederek. “Bahse girerim hayatında bir bebeği kucığına almamışsındır.”

Justin güldü. "Ever, bu doğru! Biri elime kundaklanmış, avaz avaz bağırarak bir bebek tutuştursa ne yapacağımı bilmezdim." Bir dakikalığına düşünceye daldı ve sonra ciddi bir ses tonuyla ekledi, "Ama sana şu kadarını söyleyim, bir kadının benden bebeği olmuş olsaydı, o bebeğe kendi ellerimle bakardım, en kötü bakıcı tutardım. Terk edemezdim öylece. Alıp başımı gidemezdim babasının ben olduğumu, dünyaya bırakılmış bir bebeğin varlığını bilerek.

Ellynor'un boğazı düğümlendi ve uzanıp koluna dokunmak için kendini zor zapt etti. Bu kıyafetlerle ve böyle bir yerde olmazdı. "Bence muhteşem bir baba olacaksın," dedi olabildiği ölçüde sakince. "Oldukça sert ve korumacı da olurdun bir kızın ya da oğlun olsaydı, muhtemelen on iki yaşından önce kılıç kullanmayı bile öğretirdin.

Justin'in yüzündeki kasvet aralanmıştı kısmen. "Bir kıza da aynı şeyi öğrettirdim," dedi Ellynor'a. "Bir dövüşte sırtımı dayayacağım pek çok sayıda kadın tanıyorum."

"Bir gün gelecek dövüşmek dışında bir şeyler de düşüneceksin," dedi Ellynor.

"Elbette," diyerek hemfikir oldu Justin, "Dünya fark edemeyeceğimiz kadar hızlı değişiyor."

Ellynor cevap verecekti ki bir ses onu sandalyesinde döndürdü. Justin'in gözleri orada oturdukları tüm zaman boyunca kapıdaydı; tek bir giriş ve çıkışı kaçırmamıştı geçen süre boyunca. Şimdi ikisi de içeri giren tuhaf grubu izliyordu, hem cesur hem de sinsî bir havaları vardı. Beş kişiydiler. Üçü korumaya benziyordu ve bir tanesi yorgunluktan helak olmuş gibi duran ufak sarışın bir kadındı. Biri de sert mizaçlı, koyu saçlı sabırsız ve kaba hareketlerle yemek istiyordu; belli ki grubun lideriydi. Ellynor adamın yüzünden hoşlanmamıştı. Sert ama şehvetli görüntüsü olan yüzünden dolayı onun küçük büyük fark etmeksizin zalimlikler yapmaktan büyük zevk alan biri olduğunu düşündü.

Tamamıyla yabancı biri hakkında böyle şeyler düşünmek ne kadar tuhaftı.

Meyhanenin sahibi aceleyle kadın ve adamı bar tarafında bir masaya yerleştirdi. Yakınlarına oturan korumaları en az Justin kadar pür dikkatti; arkaları efendilerine dönük, yüzleri kapıya çevriliydi. Soylu bir evden olduklarına dair bir emare taşıymıyordu hiçbirisi ama Ellynor onların kılık değiştirip yolculuk yapan bir marlord ya da bir serramar olduğuna bahse girebilirdi.

“Ne kadar tuhaf görünüşlü bir adam,” dedi kısık sesle, ilgisini tekrar Justin’e çevirdi. “Ne düşünüyorsun o...”

Justin’in onu dinlemediğini fark edince giderek sesi kısıldı. Justin ellerini masada yumruk yapmış, gözleri kötü bir tesadüfi karşılaşmanın öfkesiyle kararmıştı. Belli ki yeni arkadaşının tanıdığı biriydi bu. Açıkça nefret ettiği biriydi. Ve Neft’te görmeyi beklemiyordu.

“Kim bu Justin?” diye sordu. “Kim o adam? Hizmet etmeyi bıraktığın bir lord mu? Seni görmesinden mi korkuyorsun?”

Justin’inin homurdanması yarı keyifli yarı tikslenme halindeydi. “Beni görüp görmemesinin bir önemi yok. Kim olduğumu bilmiyor.”

“O zaman niye nefret ediyorsun ondan?”

Dikkatini çekmişti bu; sonunda Ellynor’a baktı. “Birazı nefret, birazı korku.” dedi.

Ellynor’un gözleri büyüümüştü. “Neden? Kim o? Sana ne yaptı?”

Justin kafasını salladı. “Bana hiçbir şey yapmadı, sadece değer verdiğim insanlara. Tehlikelidir. Hırslıdır. Ve en son duyduğumda mülkünden dışarı çıkması yasaklanmıştı. Bu yasağı çiğneyip isyanını örgütlememeli.”

Nefesi kesildi Ellynor’un. “İsyanını mı?”

Justin onayladı. “Kralı tahtından indirip yerine kendisi geçmek istiyor.”

“Kim bu?”

Justin’in alaycı ifadesi belirgindi. Ellynor’un ona inanıp inanmayacağını merakla izledi. “Marlord Halchon Gisseltess, Lestra’nın kardeşi.”

13. BÖLÜM

Neft sanki bir anda herkes için Gillengaria'daki en popüler yer olmuş gibi geldi Justin'e.

Önce Ellynor bütün bir haftayı burada geçirmişti ve neredeyse her gün işlerden kurtulmayı başarıp onunla ahırda zaman geçirmişti. Justin onun ziyaretlerini ne kadar özlediğine inanamıyordu. Konuşacak ne kadar da çok şey bulabiliyorlardı öyle? Hiçkimseyle bu kadar uzun konuşmaya alışkın değildi; üstelik o hiç tanımadığı biriydi. Yine de ona anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Daha öğrenilecek o kadar çok şey vardı ki. Yanından her ayrıldığında ona daha sormadığı şeyler aklına geliyordu, onun henüz anlatmadığı şeyler olduğunu anımsıyordu.

Yanından her ayrıldığında, onu bir daha görememekten korkuyordu.

Her döndüğünde, yaşadığı rahatlama, en az yaşadığı sevinç kadar içten oluyordu.

Şehirden ayrılmıştı artık, fakat tekrar buraya dönebileceği konusunda epey iyimserdi. "Serra Paulina ben manastıra döner dönmez tekrar bir hastalığını nüksettireceğini söyledi bana," demişti gülerek. "Umarım Lestra onun beni tekrar görme isteğine uyar."

"Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim! Daha yanından bile ayrılmadım, ama şimdiden özlemeye başladım bile."

"Halchon Gisseltess'ten uzak dur," diye tavsiye verdi Justin ona. "Tabii eğer şu an manastırdaysa. Yoluna çıkma onun."

"Bana ne yapacak ki? Genç kızlara zarar vermek gibi bir huyu mu var onun?"

"Orasını bilemeyeceğim. Sen sadece dediğimi yap ve ondan uzak dur. Kötü, hatta korkunç biri o."

Ellynor buna gülemedi. Ona bunu nereden bildiğini, bu marford'un tam olarak nasıl bir suçtan sorumlu olduğunu sormadı. "Dikkat ederim" dedi, "ortadan nasıl kaybolacağımı iyi bilirim, fark etmez beni."

"Güzel."

İkisi de nasıl veda edileceğini bilmiyordu. Kuşkusuz sarılmalara gerekirdi, fakat tokalaşmak da aşırı derecede saçma olurdu herhalde. Böyle Justin sadece büyük ellerini Ellynor'un zarif omuzlarına koydu ve yukarıdan ona bakarak gülümsedi. "Kendine dikkat et. Bunu derken çok ciddiym, kendini kolla."

"Sen de öyle. Ayrıca başka kızların onurunu kurtardığın kavgalardan uzak dur."

Bir kahkaha daha vedalaşmak için sallanan eller ve işte, gözden kaybolmuştu bile. O andan beri biraz dengesini kaybetmiş gibiydi.

Fakat Ellynor'un bir anda gelip gidişi onun dengesini biraz sarsmış olsa da, Halchon Gisseltess'in ortaya çıkması kadar alt üst etmemişti. Ne haltlar karıştırmaya ayrılmıştı kendi bölgesinden? Ne amaçla Neft'e gelmişti? Yolu üstünde olan kız kardeşini görmek için burada mola vermişti kuşkusuz, ama neleri görüşmüşlerdi? Ne tür hain planlar kuruyorlardı acaba? Justin'in Ghosenhall'a bunun haberini ulaştırması gerekiyordu. Bir mektuba çok gizli bilgiler yazıp bunları bütünüyle güvenemediği bir ulağa vermeye hiç niyeti yoktu. Böylesine bir haberin yanlış kişilerin eline geçmesi yüzünden ne hayatlar kararmıştı. Herhangi bir şeyi kâğıt üzerine yazmak konusunda son derece dikkatli olmalıydı.

Şansına, Halchon'un ziyaretinden iki gün sonra, Tayse'in ulaklarından biri onu ziyarete geldi. Kral'ın sivil muhafızlardan olan genç bir adamdı gelen. Bir Kral Gezginini değildi belki ve olabileceğine de hiç ihtimal yoktu, ama dürüst, görevine tutkuyla bağlı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya hevesli birine benziyordu. Justin onunla bir saat kadar oturup şimdiye kadar gözlemledikleri ve yürüttüğü tahminlerle ilgili bütün ayrıntıları ona anlattı ve ertesi sabah da onu yolcu etti. Neft'de böyle oturup Tayse'dan haber gelmesini beklemek zorunda kalmak canını epey sıkıyordu. Coralinda Gisseltess'in krala karşı isyan hazırlığı içinde olduğunu gösteren yeterince delil görmemiş miydi? Onun muhafızlarının gece yarılarında soyluların evlerini basıp onları öldürmeleri Kral Baryn'in ona karşı harekete geçmesi için yeterli sebep sunmuyor muydu? Justin'in burada kalmasını gerektirecek başka ne gibi bilgiler daha olabilirdi ki?

Fakat eğer Ghosenhall'a geri çağrılrsa Ellynor'u bir daha hiç göremeyecekti.

Fakat yine de burada kalmak istemiyordu. Ayrılmayı da en az bu kadar istemediğini fark etmesi ona tuhaf geliyordu.

Ellynor'un yanından ayrılmasından üç gün sonra, Neft'e başka bir ziyaretçi geldi. Bu ziyaretçiye, Tayse'in yolladığı ulaktan bile daha çok sevinmişti.

Justin'in ahırda tek başına çalışıp atların bacaklarında yaralar olup olmadığını kontrol ettiği bir esnada dışarıdan seslenen oldukça otoriter bir ses işitti: "Hey, evlat! Hey! Buraya bakan kimse yok mu? Birisi gelip atımı alabilir mi bir zahmet?"

Justin doğruldu ve ahırdan dışarı çıkarak kapıya doğru hızla yürüdü. Gerçekten de kimsenin ilgilenmediği yapayalnız bir müşteriyi buldu karşısında. Bu, beklemeye hiç de alışkın olmayan, az sonra ona teslim edeceği soylu atı yatıştırmanın neredeyse gecenin yarısını alacağı, zengin, şişman ve yaşlı bir soylu kadındı. Böyle bir kadının tek başına seyahat etmesi, kendisi şehrin sunduğu pahalı konaklama yeri seçeneklerinden birinde keyfine ba-

karken, yanında atları ahıra teslim işini verebileceğini uşakların olmaması gerçekten de inanılması güç bir şeydi.

Fakat Justin gölgeden çıkıp ona görüldüğünde, bu yeni müşterinin gerçekten de bütünüyle yalnız olduğunu gördü. Şişmanlık konusunda da yanılmıştı, fakat gerisi tamamen doğrudu. Bu, yaşlı, beyaz saçlı, çatık kaşlı, muhteşem görünen simsiyah bir aygır üzerinde dimdik oturan bir kadındı. İpek ve kadife giysiler giymişti, boynundaki kolye dünya para ederdi. Hatta atın dizginleri bile pahalı görünüyordu. Kadın, Justin'i gördüğünde başını geriye attı ve ona kendisinin bir aristokrat olduğunu hatırlatan bir bakışla gördüklerinden duyduğu tiksintiyi belli etti.

"Buraya bakan bir tek sen mi varsın?" dedi. Sözlerinde, bakışlarındaki tiksinti sürüyordu. "Benimki gibi soylu bir atı idare etmeyi geçtim, köpek kulübesi bile emanet edilebilecek birine benzemiyorsun."

Justin'in soylulara şu kadar bile sempatisi yoktu, fakat bu kadar kabasıyla ilk defa karşılaşılıyordu. "Bana güvenebilirsiniz," dedi, iyi ayarlanmış bir ses tonuyla. "Ne kadar kalacaksınız?"

Kadın hor gören bir bakışla, şehrin bu kötü mahallesinden Neft kentinin ne kadarının görünebildiğini anlamaya çalıştı. "Ne kadar kısa olabilirse o kadar iyi. Bir, bilemedin, iki gün."

"Atınıza su ve yem vermekten onur duyarız. Ancak diğer bakımlarının yapılması ekstraya girer."

Kadının kente dönük olan bakışları tekrar Justin'e yöneldi. Onunla alay ediyor gibiydi. "Sunabileceğiniz bütün hizmetleri rahatça karşılayabilirim," dedi aşağılar bir tonda. "Şimdi gel de atımdan inmeme yardım et, ufaklık."

Justin gayri ihtiyarı ona yardım etmek için kollarını yukarı uzatmıştı, fakat gördükleri karşısında donup kaldı. Bir bakışta anlaşılması çok güçtü tabii, ama durumu anladığı anda, kollarını aşağı düşürdü. "Kırra?" dedi duruma tam olarak inanmamış bir sesle.

"Kirra mı? Ne diyorsun? Bir hakaret mi bu, evladım?" diye çıktı, fakat artık gülmesini tutamıyordu. "İnmeme yardım et dedim sana. Yoksa seni bir tarla faresine dönüştürürüm ve korkunç yaratıklardan biri yemek niyetine yer seni."

"Kirra!" diye sevinçle bağırdı Justin. Şimdi onu olduğu gibi kapıp eyerden çıkarıp yere indirdi ve onu kollarından yakalayıp havada daireler çizdirerek etrafında döndürdü. Öylesine çılgınca yapıyordu ki bunu Kirra ciyaklamaya başladı. "Seni gördüğüme gerçekten mutlu olacağıma kim inanırdı? Senin Neft'te ne işin var?"

"İndir beni! Ah! Kaburgalarımı kıracaksın! İndir beni!"

İndirdi onu, fakat onu yeterince korkuttuktan sonra. Birkaç kez daha onu havaya fırlatıp yakaladı. Sonra siyah aygırın etrafında dolanıp onu yakından inceledi. "Donnal mı bu yoksa?" diye sordu. "Donnal olsa gerek bu," dedi. At kişnedi ve dişlerini gösterdi; bir gülmenin atlardaki karşılığıydı bu. "Sana böyle davranmasına izin vermemelisin," dedi Justin, ona bir sır verir gibi atın kulağına yaklaşarak. Donnal, Kirra'nin sürekli olarak birlikte göreve çıktığı yoldaşydı, görünüşü hiç fark etmezdi. "Onun atı oluyorsun, köpeği oluyorsun, ama arada bir erkek olduğunu da ona hatırlatsan çok iyi olur."

"Ah, daha bu sabah ikimiz de birer kurttuk," dedi Kirra. Etrafta kimse var mı şöyle bir omzunun üzerinden arkaya baktı ve bir yandan konuşmasını sürdürürken, bir yandan da dönüşüm geçirmeye başladı. Beyaz saçları altın rengine döndü, kırıksık teni gençleşip zarafet kazandı. Donnal'ın dönüşümü neredeyse gözün açıp kapanması kadar kısa bir sürede gerçekleşirken, Kirra'da dönüşümün bütün aşamalarını -adeta crimesi, yeniden biçimlenmesi ve sonra detayların ortaya çıkması- bir bir gözlemlemek mümkündü. "Bu kılığa seni meraklı sorulardan uzak tutmak için büründük."

"Neft'e ne yapmaya geldiniz?"

"Tayse, Nocklyn'e kadar gidecek olursak, sana da uğramamızı istedi," dedi kayıtsızca. "Ben de iyi dedim, yolumuzun üstü za-

ten, gerçi sevmem Justin'i pek, fakat eğer illa benden bunu istiyorsan..."

Justin gülmesine engel olamadı. Kirra Danalustrous dönüşümünü tamamlayıp da tekrar gerçek derisinin içine girdiğinde tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Fakat aynı zamanda o kadar dik başlı ve rahatsız edici biriydi ki Justin onun bu bedensel cazibesine kapılmamayı hep başarırdı. Gerçekten de onunla tanıştıktan sonraki ilk üç ay boyunca ondan kesinlikle nefret etmişti. Hâlâ nasıl arkadaş olabildiklerini tam olarak anlamış değildi. Tabii buna arkadaşlık denebilirse.

"Eğer Ghosenhall'a dönecekseniz, benim adıma bir haber götürebilirsiniz," dedi Justin. "Tayse'in adamlarından birine daha yeni rapor verdim, fakat büyük olasılıkla ondan önce varırsınız."

"Pek sanmıyorum," dedi Kirra. "Daha yeni Ghosenhall'daydık, oradan Rappengrass'a geçtik, şimdi de Danan Hall'e gitmeyi planlıyoruz." Sağa sola bakındı. "Uyuşuk Neft şehriyle ilgili acil haber var mı ki?"

"Halchon Gisseltess geçti buradan birkaç gün önce," diye yanıtladı Justin. Kirra'nın bir anda ciddiyete bürünmesinden tuhaf bir haz duydu.

"Gerçekten mi? Fakat Gissel Plain'de gözetim altında değil miydi?"

"Göründüğü kadıyla değil. Manastırda da çok sıradışı bir hareketlilik vardı. Bilsen ki..."

Kirra elini kaldırıp onu susturdu. "Hepsini anlatmanı istiyorum. Fakat açlıktan ölmek üzereyim. Bir şeyler yerken anlatsan olmaz mı?"

"Elbette," dedi. "Meyhaneye gidebiliriz, fakat, hımm..." Bir an için düşündü. "Kendin olarak mı gideceksin?"

"Niye kendim olarak gitmeyeyim ki?"

"Ortalıkta anlattığım hikâyeye göre, bir marlordla kızı yüzünden anlaşmazlığa düştüğüm için işimden ayrıldım." Bu hikâyeye onun yüzüne yayılan zevki fark etti hemen. "Cammon'ın fikriy-

di. Her neyse. Seni gören olursa, baştan çıkarmaya çalıştığımı kişi olduğunu düşünebilirler.”

“Ama Justin, hep bunu bekledim, beni baştan çıkarmamı,” dedi Kirra dalga geçerek. “Bütün bu zaman boyunca, ah dedim, keşke Justin bir kadın olduğumu fark etse, ona ilgi duyan bir kadın olduğumu anlasa.”

Justin sırtıttı. “Hangi serramarra olduğunu soran oldu, benim de tek bildiğim serramarra Danaustrouslu olunca...”

“Babam bu habere bayılacak,” dedi Kirra. “Bir Kral Gezginisi ile birlikte anılmam zaten soyluluğuma pek yakışmayan bir durum, bunun yanında birlikte anıldığım kişinin bir köylü olması harika olmuş.” Donnal’a dönüp baktı. “Üstelik bir ata benzeyen bir köylü.”

“Birkaç hafta önce de manastırdaki genç rahibelerden biriyle arkadaşlık kurdum ve onunla burada birkaç kere görüştüm,” diye sürdürdü açıklamasını kendinden emin şekilde. “Sen de şimdi aniden ortaya çıkıp benimle meyhanelerde boy gösterirsen, insanlar hayatımda ne kadar da çok kadın olduğunu düşünmeye başlar.”

Kirra bir adım geriye atıp onu yarım bir gülümsemeyle süzmeye başladı. “Genç bir rahibe mi? Justin! Hem de manastırdan! Seninle ilgili her türlü beklentimi aşmışsın! Bana her şeyi hemen anlatman gerekiyor. Açlıktan ölüyor olabilirim, fakat bu hikâyeyi kesinlikle dinlemem gerekiyor!”

Justin, atı işaret etti. “Donnal’ı ne yapacağız? Bu halde bizimle gelemez.”

Kirra güldü. “Bizi ahıra götür, ufaklık. Biraz daha uygun görünömlere bürünelim.”

Yirmi dakika sonra Justin, daha önce Ellynor ile birlikte oturup yemek yediği masadaydı ve yine yanındaki kadın, erkek kılıfına girmişti. Ancak Kirra’nın büründüğü kılık kesinlikle ikna ediciydi. Açık saç rengini ve soylu niteliklerini korumuştı, fakat biraz daha şişmanlamış, kırçılı giysiler giymiş ve sesini de ka-

linlaştırmıştı. Onu hâlâ Kırta olarak görmenin bu kadar basit olması şaşırtıcıydı. Belki de bunun nedeni Justin'in onu sayısız kere kılık değiştirmiş halde görmüş olması ve aldığı biçim ne olursa olsun, onun ılık saçan, çekici ve kural tanımaz özünü hep görmesiydi.

Donnal ise, diğer yandan, ilk başta geldiği at kılığındaki kadar koyu tenliydi, ancak görünümü çok daha şıktı. Orta boyda, koyu saç ve koyu gözlü, çember sakallı ve suskun yapıda bir karakterdi. İster insan olsun ister herhangi bir yaratık kılığında, genelde sessiz ve çok konuşmayan biriydi. Onun yoğun sessizliği, Kirta'nın ısıltılı yerinde duramama halinin yanında bir çeşit ödöl gibiydi.

"Anlat bakalım," dedi Kirta, "Neler oldu burada?"

Justin, ayrıntılı bir biçimde manastırı gözetlediği günleri ve muhafızları takip ederek nasıl onların ev yakıp insan öldürdüklerini tanık olduğunu anlattı. Kirta bu haberlerle birlikte oldukça kötümserliğe kapıldı. "Bu saldırı hikâyesini henüz duymamıştım. Haberi acaba Ghosenhall'a ulaşmış mıdır? Kimin eviydi acaba, senin bir fikrin var mı bu konuda?"

"Güney Nocklyn'deydi. Evi ve içindeki insanları tarif edebirim, fakat hangi soylulardan olduklarını bilemem," dedi Justin omuz silkerek.

"Senneth, Lestra'nın cinayetlere karıştığı konusunda illa ki kanıt istiyorsa, bu gerçekten çok sağlam bir kanıt. Baryn'in böyle saldırıları görmezden gelebileceğini hiç sanmıyorum."

"Fakat eğer kral muhafızları Halchon'u arazisinde bile tutamıyorsa, kral Kızlar'ı nasıl zaptedecek" diye sordu Justin. "Bu kadar çok kişi Solgun Anne'ye tapıyor ve Lestra'nın istediği her şeyi yapıyorlarsa?"

Donnal başını kaldırdı. "Hem Solgun Anne'den hem de Kızlar'dan korkan bir miktar insan var ama," dedi ona has sakin ses tonuyla. "Kraldan çok tanrıçadan korkanlar ise manastır lehine hareket edecektir, kralın lehine değil."

"Ghosenhall'da herhangi bir adım atıldığı yok," dedi Justin, sesinde ince bir serzeniş vardı. "Dişe dokunur bir şey yapıldığına dair bir tane bile haber almadım."

"Aslına bakarsan," dedi Kirra, elindeki bira bardağını sıkıca kavrayarak "Daha yenilerde bir zirve düzenlendi, bölgedeki çoğu marlord ve On Üçüncü Ev'in temsilcileri de buna katıldı. Kralın naibi tarafından düzenlendi."

Kirra, Justin'e şöyle bir bakıp gözlerini bu kez kendi elleri üzerinde dolaştırdı. Geçen yaz Kirra, aynı zamanda evli de olan kral naibi Romar Brendyn'e delicesine âşık olmuştu. Bu aşk yüzünden Donnal ile arkadaşlığı -ya da artık buna ne denirse- az kalsın sona eriyordu, ayrıca Kirra'nın kalbi çok fazla kırılmıştı. Aslında Justin onu, naiple ilişkisi sona erdiğinden ve yanında Donnal'la Danalustrous'a döndüğünden bu yana görmemişti.

Zaman onun yaralarını kısmen iyileştirmiş gibi görünüyordu şimdi. Yanında Donnal varken, Justin bu konuyu açıp ona sorular sormak istemedi.

"Zirveden dişe dokunur bir karar çıkmadı," diye sürdürdü sözlerini Kirra. "Marlordlar, tahmin edeceğin üzere, kendi bölgeleri üzerinden denetimlerinin şu kadarını bile bırakmaya yanaşmadılar. Kral ise bütünüyle tarafsız kaldı. Fakat genele bakılacak olursa, ortamda bir umut havası hakimdi bence. Konu artık herkesin katılımıyla açık açık tartışılmaya başlandığına göre, umarım bazı şeyler de değişmeye başlar. Romar, marlordların devretmeye istekli olabilecekleri mülklerin bir listesini çıkarmaları konusunda onları cesaretlendirdi, daha küçük lordlardan da tam aksine, hangi mülkleri almayı arzuladıklarını bildirmelerini istedi. Gerçi buradan bir eşleşme ve ardından da bir devir çıkacağını hiç sanmıyorum."

"Desene günün birinde belki de on beş ya da yirmi Ev olacak," dedi Justin. "Sana epey tuhaf gelecektir bu."

"Soylu olmayan senin gibi birinin toplumsal düzenin ortadan kalkmasıyla neden bu kadar çok ilgilendiğini çok iyi anlayabiliyorum," dedi Kirra nazik bir sesle.

Justin sırtıarak karşılık verdi. "Peki ya baban? Malcolm nasıl yaklaştı bu konulara?"

"Babamın ne deyip ne yapacağını asla bilemiyorsun. Misal, babamın Danalustrous'un bir dönümünü bile feda etmek isteyeceğine gerçekten ihtimal verir misin? Fakat diğer marlordlar henüz lafları gevelerken, babam bir kâğıda dört tane mülkün adını yazdı ve Roma'ya uzattı. Düşünebildiğim tek şey, zaten bu işin olmayacağına inandığı için böyle bir jest yapmış olması. Yoksa niye bu kadar uysal davranırsın? Babam, Danalustrous'u korumak için ölümüne dövüşür normalde."

"Kız kardeşin? O da orada mıydı?"

"Casserah sınırların dışına çıkıp da Danalustrous'tan ayrılacak, öyle mi? Delirmiş olmalısın," diye çıktı Kirra. "Tabii ki katılmadı zirveye. Babam ayrılmadan önce konuları kendi aralarında konuşmuşlardır diye tahmin ediyorum. Belki de konuşmadılar, bilemiyorum. Bazen en ters düşebilecekleri konularda bile aynı şekilde düşünebiliyorlar. Açıkçası ben ikisini de anlayamıyorum."

Donnal omuz silkti. "Güçlü bir On Üçüncü Ev'in bölgedeki huzuru koruyacağına inanıyorlar. Huzurlu bir bölge ise huzur içinde bir Danalustrous demek. Anlaşılmayacak bir şey yok burada," dedi.

"Gerçekten tek anlamlı açıklama da bu sanırım," dedi Kirra iç çekerek.

Justin birasından bir yudum aldı. "Bu zirveye babanla birlikte gittin sen öyleyse," dedi. "Başka yerde birilerini mucizevi şekilde iyileştirmekle meşgulsun sanıyordum."

Kirra, Justin'in bu sözlerine gülümsedi. "Dorin Adası," dedi. "Babamla Ghosenhall'da buluşmadan yaklaşık üç hafta önce oradaydık."

"Ne oldu peki? Oradaki bütün o hastaları iyileştirebildin mi?"

"Aptal olanlar hariç, hepsini," dedi Donnal.

Justin bir Kirra'ya, bir Donnal'a baktı. "Aptallar derken?"

Kirra eliyle bir hareket yaptı. "Hastaların bir kısmı benim onları tedavi etme şeklimden korktu. Ki haklılardı, oldukça radikal bir çözümdü benimkisi. Diğer sağlıkçıların vereceği ilaçların işe yaramasını sağlamak için onları atlara ve köpeklere dönüştürmeyi teklif ettim, ama bundan korkanlar oldu."

"Mistiklerden korkuyorlardı aslında," diye söylendi Donnal, "Hatta onları aşağı görüyorlardı."

Kirra başını salladı. "Kabul edenlerin tümü iyileşti."

"Bu harika bir şey," diye heyecanlandı Justin. "Oradan ayrıldığın zaman kendinden ve yaptığın işten çok memnun olmuş olmalısın."

Kirra buna güldü. "Biliyor musun, gerçekten de öyleydi. Gerçekten yapmaya değer, önemli ve iyi bir şey yaptığımı hissediyordum. Her zaman böyle bencillikten uzak olmam açıkçası."

"Fakat bunun bir bedeli de oldu" diye ekledi Donnal. "Adadan ayrılanlar, hikâyeyi de yanlarında götürüp yaydılar. Kim bilir, Lestra'nın kulağına kadar bile gitmiştir şimdiye. İnsanların biz mistiklerden korkması için bir neden daha."

Kirra gülümsedi. "Bizden zaten korkuyorlardı. Şimdi en azından birkaç kişinin bizi sevmeleri için nedenleri vardır."

Servis yapan kız masalarına gelip içkilerinin bitip bitmediğini kontrol etti. Kirra ve Justin, birer bira daha istediler, fakat Donnal devam etmek istemedi. "Yorgunum," diye açıkladı koyu saçlı adam esneyerek. "Uykuya ihtiyacım var."

"Nerede uyumak istersin?" diye sordu Justin. "Yatak istersen eğer, sana verebileceğim bir oda var. Çok konforlu değil, ama idare eder."

"Çok teşekkürler, ama gerek yok. Sana gelmeden önce burada bir pansiyonla anlaştık," dedi Kirra. Oda anahtarını çıkarıp masanın üzerinden Donnal'a doğru itirdi. "Ben de bir saate kadar gelirim. Gerçek bir yatakta uyuma fikrine bundan daha uzun direnebileceğimi sanmıyorum."

Donnal başını salladı ve masadan kalktı. Justin bir sonraki

sorusunu sormak için garson kızın bardaklarını doldurmayı bitirmesini bekledi. "Anlat bakalım, Donnal'la aranız nasıl, nasıl gidiyor?"

Kirra'nın cevap verip vermeyeceğinden emin değildi, birbirlerine bu tür konularda pek bir şey anlatmazlardı. Kirra ne bir jestle ne de alaycı bir sözle cevap verdi. Bunun yerine düşünceli bir hal aldı, yüzünde bir pişmanlık belirdi ve parmaklarıyla bira bardağını ukırdattı. "Genel olarak iyi gidiyor denebilir," dedi sonunda. "Onun kadar iyi tanıdığım bir insan, yaratık ya da krallık yok bu hayatta. O da benim söylememe gerek kalmadan benim aklımdan geçenleri bilir. Bana ondan daha uygun olan ve beni ondan daha çok seven hiçkimseyi hayal edemiyorum." Başını yukarı kaldırıp mavi gözleriye dimdik baktı. Bu kılık değiştirmiş halinde bile bu gözler kesinlikle Kirra'ya aitti. "Fakat başka türlü hayaller de kurabiliyorum, başka sevgililerle olmayı da. Birisine kalbimi bütünüyle vermek benim için zor. Donnal onun çok çok büyük bir bölümüne sahip, fakat birazını da kendime saklıyorum."

"Belki o da kalbinin küçük bir parçasını kendisi için saklamayı uygun görüp onu senin dikkatsiz ellerine teslim etmemeyi tercih etti?" diye yorumladı Justin.

Kirra bu yoruma gülümsedi. "Belki. Fakat Donnal şimdiye dek benim ondan istediğim şeyleri bana vermezlik etme konusunda pek başarılı olamadı."

"Peki Romar?"

"Toplumsal konumumuzun gerektiği çerçevede konuştuk sadece, daha fazla değil. Şu zirve esnasında. Bazen bana şu hayran bakışlarla baktığını fark ediyordum. Sanki benimle ilgili önemli bir şeyi unutmuş da hatırlamaya çalışır gibi bir merakla bakardı, ona anlattığımı bir sırrı ya da tanıklık ettiği tuhaf bir davranışımı." Başını iki yana salladı. "Hatırlamaması çok daha iyi olacak."

Justin tüm ayrıntıları bilmiyordu, fakat kendini naibin kalbinden silmek için ona bir büyü yaptığını biliyordu. Böyle bir

şeye muktedir olduğu gerçeği onu bir korkutmuyor değildi. Bunu yapmayı istiyor olması da öyle. "Büyü bir gün etkisini yitirirse ne yapacaksın? Seni görüp de bütün anılar birden geri geldiğinde ne olacak?"

"Buna o zaman bakarım. Bunun çok çabuk olacağını da hiç sanmıyorum." Bardağından bir yudum aldı, fakat ne içtiğinin hiç farkında değil gibiydi. "Her neyse. Aklını yorması gereken çok daha önemli şeyleri olacak zaten yakında. Seneye bu zamanlarda karısı ilk çocuklarını doğuracak. Bunu belki başka çocuklar da izleyecek."

Justin düşünceli şekilde kendi bardağından bir yudum aldı. "Sakın bana böyle şeyler yapayım deme," dedi sonunda, "Aklıma girip orada bir şeyleri değiştirmek gibi."

"Sen bir kere kalın kafalısın. Kalın kafanı aşabilecek bir büyü olduğunu sanmıyorum."

Justin sırttı. "Bunun böyle olmadığını bilecek kadar iyi biliyorum senin büyücü yanını."

Dalgın ve düşünceli halinden silkelenip Justin'e o geniş hınzır gülümsemelerden biriyle gülümsedi. "Boşver şimdi bunları, daha ilginç bir şey konuşalım. Bana o kızdaki bahset biraz. Şu genç rahibe. Nasıl oldu da onunla tanıştınız? Aranızda neler oluyor?"

"Sarhoşun teki onu yolun ortasında taciz etmeye çalışırken araya girip kurtardım onu. Devamında da arkadaş olduk."

Gözleri meraktan kocaman oldu ve başıyla devam etmesini işaret etti. "Eee? Başka? Anlatsana daha!"

Justin'in içi içine sığmıyordu. Ona bütün hikâyeyi anlatmak istiyordu, aralarında geçen her konuşmayı. Ayrıca Ellynor'un bakışlarının her birinin önemini ona ayrı ayrı anlatmak istiyordu. Bütün bu yaşadıklarının ne anlama geldiğini ona açıklayacak tecrübeye sahip biriyle konuşmak istiyordu bunları. Yine de Ellynor ile birbirlerine söyledikleri hiçbir şeyi ikinci kez söylemek istemiyordu, aralarında geçen her cümleyi ve her gülüşü kalbinin deposunda tutup büyütme istiyordu.

"Kuzeni manastıra yollanınca, o da onunla birlikte gelmiş. Lestra veya diğer genç rahibeler gibi fanatik biri değil. Evinden daha önce hiç ayrılmamış, en azından bu kadar uzağa gitmemiş hiç; yaşadığı yer ise dünyanın biraz gerisinde kalmış bir yer ve ne dükkân ne de restoran ne de doğru düzgün ticaret var orada. Neft'in çok büyük bir şehir olduğunu sanıyor! Ama şu an kulağa geldiği gibi bir köylü değil o, onda çok değişik bir tür bilgelik var. Ona has bir iç huzur ve barış taşıyor içinde. Ayrıca çok kibar. Lestra onu geçen hafta burada bir kadına bakıcılık yapması için birkaç günlüğüne buraya yolladı ve onun bu kadına ne kadar şefkat ve ilgiyle baktığını, onunla sırf birkaç gün geçirse bile işine ne kadar özendiğini görebildim. Her şeye aşırı bir merakı var. Neft'te gördüğü veya ona anlattığım her şeye. Sünger gibi emiyor bütün bilgileri. Onunla her gün konuşabilmeyi dilerdim."

Bu anlattıklarından sonra sustu. Ellynor'u hiç doğru dürüst carif edemediğinin farkındaydı. *Kendim hakkımda bir şeyler anlatma isteği uyandırıyor bende, konuşma isteği duyuyorum onunla olunca*, diye açıklamak isterdi aslında, fakat bunu söylemeyi de aptalca buldu. Ne alakası vardı zaten bunun Ellynor'la, onun hakkında bir bilgi sunmuyordu ki bu?

Kirra ona gülümsüyordu, yüzünde merak vardı, bir miktar da sanki Justin'e sataşmak ister gibi bir hali vardı. "Justin, sen bu kıza bence âşık olmuşsun!"

Belki de Justin'in buna şiddetle karşı çıkmasını bekliyordu, o yüzden Justin ona korkmuş bir yüzle bakınca epey şaşırdı. "Gerçekten âşık mıyım sence? Bilmiyorum ki." dedi sessizce. "Âşık olmak nasıl bir şey, hiçbir fikrim yok. Âşık olan kişi nasıl hisseder bilmiyorum. Fakat bu taşıdığım hissi daha önce hiç taşımadığımdan da eminim. Etrafımdaki bütün kadınları, bu sen ol ya da Senneth olsun, hatra diğer Gezgin kadınlar olsun, sevmişimdir, gerçi seni hep sevmiyorum, biraz sinir bozucusun bazen, ama hepiniz arkadaşımınız. Bu kız da benim arkadaşım, fakat çok farklı hissediyorum onunla ilgili olarak gene de."

"Adı ne?"

"Ellynor."

"Tipi nasıl, tarif etsene."

"Siyah saçlı, ufacık tefecik. Onun çok narin olduğunu söyledin bence. Hiçkimsenin onun kadar küçük elleri yoktur. Yüzü ise bana başta sadece hoş geliyordu, ama şimdi gördüğüm zaman çok güzel olduğunu düşünüyorum."

Kirra'ya bakıp *herhalde saçmaladığımı söyleyeceksin*, gibisinden bir bakış attı, ancak Kirra tam aksine başıyla onayladı. "Nereli peki? Gillengaria'nın neresinden?"

Justin başıyla bilmediğini işaret etti. "Hiçbir fikrim yok. Bana söylemek istemiyor sanırım."

Kirra, kaşlarını kaldırdı. "Saklıyor, öyle mi? Bence iyiye işaret değil."

Justin ofladı. "Benim de ona her şeyi anlattığımı söylenemez ya."

"Evet, ama sırlar yaşamına mal olabilir. Ayrıca unutma Justin, o bir rahibe. Marasurda yaşıyor, onun gibi insanların, benim gibilerden nefret etmek üzere eğitildiği bir yerde."

"Mistiklerden nefret ettiğini hiç sanmıyorum" dedi Justin.

"O kadar da emin görünmüyorsun."

"Bunu konuşamadık henüz. Tam olarak."

"İstersen bir öğren o zaman ondan, büyücüler hakkında neler düşünüyormuş. Tam olarak."

"Bana, kendisini içerisinde bulduğu durumdan pek hoşnut olmadığını söyledi," diye anlatmayı sürdürdü Justin. "Lestra'nın onun gitmesine izin verip vermeyeceği konusunda kuşkuları var. Hatta oradaki kimseyi bırakmayacağını düşünüyor. Biraz tuzağa düşmüş gibi hissediyor."

"Demek tuzağa düşmüş, çaresiz, güzel bir kadın, üstelik sırları da var. Toplumun kıyısında tek başına yaşayan, kılıcı da iyi kullanabilen, ayrıca onun onuru için savaşmaya da hazır olduğunu gösteren bir adama yardım için geliyor. Biraz daha şüpheli bir kadın olsam, daha derin bir gündemi olan birisi tarafından dik-

katlice manipüle ediliyorsun derdim. Yabanların Annesi adına, bana bak, Justin, tehlikeli sularda yüzüyorsun.”

“Onu tanıımıyorsun bile,” diye karşı çıktı Justin. “Nasil söylersin böyle şeyler onun hakkında? Görüldüğü gibi bir insan olduğuna canımı üzerine bahse girerim.”

“Belki de tam olarak şu an bahsine girdiğin şey bu onunla,” dedi Kirra. “Ne olduğunu tam öğrensen, iyi edersin.”

Justin ona uzun ciddi bir bakış attı. Kirra da ona erkek çocuğununkine benzeyen yüzüyle karşılık verdi ve başka sözler söylemesini bekledi. “Bence ortada böyle bir şey yok,” dedi Justin, sesini kontrol etmeye çalışıyordu. Sonra da omuz silkti. “Bilemiyorum. Diyelim ki dediğin gibi, ben ona belki de âşık oldum. Peki o bana niye âşık olsun? Ben kimim ki? Bir kadına ne sunabilirim ben? Bir kas yığınının ve kılıklı bir koldan ibaretim. Başka da hiçbir halt olamadım, olmayacağım da. Benimle olmayı neden istesin ki?”

Kirra’nın büründüğü kılık bir an için dalgalandı. Elini Justin’in koluna koyarken, bir an için gerçek yüzü görünür gibi oldu, şimdi ifadesi yumuşacıktı. “Justin, deme öyle şeyler lütfen.”

Erraftakiler görür endişesiyle kolunu geriye çekti. “Hayır, bu gerçekten böyle.”

“Hayır, hiç de öyle değil. Sende, bu söylediklerinin o kadar çok fazlası var ki! Zekâ. Sadakat. Ayrıca sende şey var, sen şeysin... pes etmiyorsun. Senin hep, tabii iyi anlamda al bunu lütfen, bir tür köpek olduğunu düşünmüşümdür. Senin için bir şey önemliyse, buna asla sırt dönmüyorsun. Eğer bu kız da senin için önemliyse, dediğim hiçbir şey seni onunla görüşmekten alıkoymaz. Umarım ki ayaklarının önüne sermek istediğin güzel kalbini hak eden biridir.”

“Bunu gerçekten öğrenme fırsatı bulabilecek miyim, bilmiyorum. Onu bir daha görüp görmeyeceğim bile belli değil. Manastıra geri döndü ve kim bilir ne zaman bir daha Neft’e gelir. Manastıra gidip de onu ziyaret etmem de mümkün değil.”

Kirra yüzü üzerindeki kontrolünü geri kazanmıştı, ancak Justin'i süzmeye devam ediyordu. Justin'in, Kirra'nın bu derece ciddileşmiş olduğunu gördüğü çok az an vardı. "Onu tekrar görmeyi istiyorsan, Justin, bunun mutlaka bir yolunu bulacağından eminim," dedi.

Sabah olduğunda Justin, Delz'e bir takım işlerinin olduğunu söyleyerek, Kirra ve Donnel'la birlikte şehrin dışına kadar at sürdü. Dikenli ağaçlar ve öbek öbek bodur bitkiler dışında pek bir şey sunmayan düz arazilerle çevriliydi Neft ekseriyetle. Anayol-dakileri görüşlerinin dışına çıkmak için epey ilerlemeleri gerekti. Gözlerden tamamen uzak olup çalılıklarla kaplı küçük bir vadiye gelince atlarından inip eşya ve yemeklerini yere serdiler.

"Bunu yaptığımı öğrenecek olursa Tayse'in beni öldüreceğini biliyordundur umarım," dedi Kirra neşeyle.

"Seni bir sürü farklı sebepten ötürü öldürmek isteyen bir sürü farklı insan var," diye karşılık verdi Justin. "O yüzden Tayse'i hiç kafana takma."

Önceki gece masadan kalkmadan önce, Justin'e biçim değiştirme büyüsü uygulama konusunda anlaşılmaya varmışlardı. Daha önce de yaptıkları gibi. Biçim değiştirebilenlerin kendileri dışında herhangi bir insanı dönüştürmeleri kesinlikle yasaktı, kaldı ki çoğu büyücünün bunu yapmaya yetecek kadar büyük büyü güçleri de yoktu. Fakat Kirra gerekli büyü sözlerini öğrenmişti ve görünen de oydu ki yazın Dorrin Adası'ndayken bu güçleri iyilik yolunda devreye sokabilmişti. İnsandan hayvana dönüştürdüğü ilk insan Justin olmuştu ve onu iki kere sarı, kaba tüyleri olan bir köpek yapmıştı. Dört bacaklı uçarı bir şey olmayı çok sevmişti Justin ve tamamen farklı bir enerjiyle bir tarlanın içerisinde koşup durmuştu. Genişlemiş koku algısının burnunu gıdıklaması ve her zamankinden daha iyi duyan kulaklarına gelen seslere bayılmıştı.

Bugün ise başka bir şey deneyeceklerdi. Kirra onu bir kuşa dönüştürecek.

"Donnal'ın dönüşümünü izlemek sana pek iç açıcı görünmeyecektir, ama sen yine de bir izle" diye tavsiyede bulundu Kirra ve neredeyse daha sözlerini tamamlamadan Donnal bir kargaya dönüştü. Simsiyah tüyleri solgun güneşte birer obsidyen taşı gibi parladı ve gözleri de lekesiz birer siyah noktaya dönüştü. "Şimdi nasıl hareket ettiğine iyi bak. Kanatlarını kaldırıyor, gördün mü? Dengesini nasıl sağladığına dikkat et. Gözlerin yerine dikkat ettin mi? Kafanın her iki yanında yer alıyorlar. Etrafı normalde gördüğün gibi görmeyeceksin. Dümdüz önüne bakamayacaksın misal."

"Anladım," dedi Justin sabırsızlıkla. "Hadi, dönüştür beni artık."

Kirra ellerini onun omuzuna koyup aşağı bastı ve böylece ikisi de sararmış otlara çömelmiş oldu. Kirra'nın güçlerini çağırırken yüzündeki zorlanmayı görebiliyor ve ellerindeki sıcaklığı hissedebiliyordu. Kendi bedeni ani bir gerilimle kasıldı, sonra göğsü basınçla ezilmeye başladı. Nefes almaya çalıştı, ama buna imkân yoktu. Ellerini sıkıp yumruk yapmaya çalıştı, fakat parmakları içeri kıvrılmadı, ne parmakları vardı, ne de elleri. Dünya döndü ve dönüştü, korkunç derecede büyüdü, canavarlaştı, artık ne görebiliyor ne düşünebiliyor, ne de konuşabiliyordu.

Çığlık atmaya çalıştı, ama ağzından çıkan tek ses kaba bir gak sesi oldu.

Sonra bir anda rahatladı. İyi hissetti: hafif, içi boşalmış, sıcak, maddeden yoksun.

Başını sağa sola çevirip kendini görmeye çalıştı, fakat siyah tüyler ve incecik bir ayak dışında bir şey göremedi. Bedeni o kadar hafifti ki en küçük kıpırtısı bile onu havalandırıyor, tek ayağı havalanıveriyordu, o da kanatlarını kullanarak kendini dengelemeye çalışıyordu. Kanatlarıyla! Kanatları vardı! Hemen yanı başında iki kuş daha vardı, onunla konuşmaya çalışır gibi sesler çıkarıyorlardı, fakat bu seslerden anlamlı hiçbir şey çıkaramıyordu. Kuşlardan bir tanesi yine bir kargaydı, diğeri ise böyle

bir vadi için epey fazla süslü kaçan kırmızı tüylü nadir görülebi-
lecek bir kuştı.

Kirra olsa gerek bu diye düşündü.

Diğer karga kanatlarını çırttı ve yumuşak bir şekilde havala-
nıp vadinin açıklığı boyunca küçük bir tur attı ve sonra da mü-
kemmel bir iniş yaptı. Boyalı kuş Justin'e öttü, *gördün mü bak
nasıl yapıldığını*, dercesine. Sonra o da yumuşak şekilde havalan-
dı, zarif turunu attı ve yine başarılı bir iniş yaptı. Pek de zor bir
şeye benzemiyordu. Justin şöyle bir gerinip kanatlarındaki tüyleri
esnetti, bunu yaparken gayrı ihtiyarı gene bir ayağı yerden kesil-
di, sonra da bir anda havalandı.

Havalanır havalanmaz önce bir esinti onu vurdu ve ağır şekil-
de sendeledi, bununla baş etmeye çalışırken neredeyse bir ağa-
ca çarpıyordu, sonra bir kayanın üzerinden takla attı, sonunda
da yumuşak toprağa tuhaf figürler çizerek çakılıverdi. Diğer iki
kuş anında dibinde bitiverdi ve heyecanlı heyecanlı ona öttüler.
Kirra'nın bu işi fazla tehlikeli bulup onu tekrar eski haline getir-
mesinden endişe etti. O yüzden çabucak doğruldu, her ikisine de
sol gözüyle uğursuz bir bakış attı, sonra da engebeli toprak üze-
rine çalınmış birkaç adım atarak ilerledi. Merak etmelerine gerek
yoktu, bir yeri kırılmamıştı, iyiydi işte. Sadece uçma prensipleri-
ne daha tam kavrayamamıştı. Kirra hâlâ peşinden gelip anlamını
bilmediği seslerle sorular soruyordu, fakat onu görmezden geldi.
Kanatlarını mümkün olduğu en geniş şekilde açtı ve güçlerini
tam olarak ölçmeye çalıştı. Kendi bedeniyle tam bir ahenk içinde
olmaya alışkındı, gücünü ve onun sınırlarını çok iyi bilen biriydi.
Fakat bu bedenle henüz o ilişkiye sahip değildi. Tekrar denemek
istiyordu.

İkinci uçuş denemesi biraz daha iyiydi. Hâlâ hanral sayılırdı,
ama kontrolü biraz artmıştı. Her halükârda, başı dik şekilde ve
hiçbir tüy kaybetmeden istediği yere inebilmişti. Güzel. Bu se-
fer daha manalı olmuştu her şey. Yapabilirdi bunu. Sadece biraz
daha egzersiz yapması gerekiyordu.

Sonraki iki saat boyunca, Justin arazi üzerinde giderek daha başarılı olan ve daha uzun süren uçuşlar gerçekleştirdi. Hâlâ biraz sarhoş bir rüylü arıyı andırıyordu uçuşu, üstelik hâlâ rüzgârın insafına kalıyordu çoğu zaman ve bir dala düzgün şekilde inmek henüz nasip olmamıştı, fakat yine de iyiye gidiyordu. Ona birkaç gün daha verilse, bu biçime bürünerek bütün Gillengaria'yı gezebilirdi.

“İlk ders için bu kadarı yeter,” dedi Kirra, tekrar insan şekline dönmüştü, Justin de o esnada biraz daha uzun bir uçuş arası vermişti, Justin ona tekrar eski haline dönmek için henüz hazır olmadığını söylemeye çalıştı, ama sadece tuhaf sesler çıkarabildi. Kirra onun ne demeye çalıştığını anlamakta pek zorlanmışa benzemiyordu: “Ne istediğin umurumda değil. Hâlâ tek parçayken senin tekrar normal bir insana dönmeni istiyorum.”

Justin yeterince hızlı hareket edemedi ve Kirra onun küçük titreyen bedenini yakalayıp iki elinin arasına aldı. Tekrar aynı sıcaklık ve basıncı hissetti, derken etrafındaki dünya eğilip yamulup erimeye başladı. Gözlerini kapattı, çok rahatsız şekilde derin bir nefes aldı ve bir anda zeminde diz çökerken buldu kendini. Başı, Kirra'nın ellerinin arasındaydı. Her bir kemiği ve kası ağrıyordu.

“Ah,” diye inledi kapalı gözlerle. “Bu düşündüğümden çok daha fazla can yakıyormuş.”

Kirra ellerini çekip Justin gözlerini açıncaya kadar onun yanında çömeldi. “Çok fazla hırpalandın sanırım. Fazla uzun sürmesine izin verdim,” dedi, “Bak, kolun yara bere içinde kalmış.”

Justin, kontrol etmek için kol ve paçalarını sıvadı. Evet, gerçekten de her yeri yara bere içindeydi, ayak tabanları da sanki kırık cam üzerinde yürümüş gibi acıyordu. Kirra'ya yandan bir bakış attı: “Biçim değiştirdiğin her defa bunlar sana da oluyor mu?”

Başını iki yana sallayarak güldü buna. “Ben sadece daha becerikliyim bu işte. Daha gençken ve bu işlerde henüz yeniyken

başına birkaç talihsiz kaza gelmişti, fakat şimdi artık dönüşümlerimi kazasız belasız atlatıyorum.”

Donnal hemen yanlarına kondu, bir kere gıkladı, sonra da normal haline döndü. “Hiç fena değildin,” dedi onaylayıcı bir ses tonuyla. “Uçmayı becermek epey zordur. Hele de kelebek ya da güve olarak. Bildiğimiz her şeyden çok farklı bir deneyim.”

“Yarın tekrar gelip çalışmaya devam edebilir miyiz?” diye sordu Justin.

Kirra çok eğleniyordu. “İlk tanıştığım zaman büyü hakkında sadece kötü şeyler söyleyen bir adamın şimdi bu kadar hevesli olmasına şaşırtıyorum doğrusu.”

“O zaman bunun ne kadar yararlı olabileceğini henüz anlayamamıştım,” diye karşılık verdi Justin sırtarak.

“Ne kadar eğlenceli olduğunu demek istedin sanırım,” diye düzeltti.

“O da var tabii.”

Kirra ayağa kalktı, Justin de bunu denedi, ancak bunun için bacak ve baldırlarında hissettiği büyük bir ağrıya karşılık gelen inlemesini bastırmak zorunda kaldı. “Burada kalmak için zamanımız yok,” dedi Kirra, Justin’e. “Bir hafta önce Danalustrous’a dönmüş olmamız gerekiyordu.”

“Ama buraya geri gelirsiniz, değil mi? Bunu tekrar denemek istiyorum.”

Justin’in hevesliliği onu hâlâ çok eğlendiriyordu. “Geri geleceğiz. Ya da sen belki işler fazla uzamadan Ghosenhall’a dönmüş olursun. Danan Hall’dan ayrılınca biz de orada gideceğiz gibi görünüyor.”

“Öyleyse kendinize iyi bakın şimdilik.”

“Sen de.”

Kirra, Donnal’a baktı, o da başıyla onay verdi, hemen ardından da bir kurda dönuştü. Bunu Kirra’nın dönüşümü izledi, ko-reografisi daha düzgündü onun, o kadar başarılı olmasının biraz da sinir bozucu bir yanı vardı. Medeni vedalaşma demek ki bura-

ya kazardı. Donnal başını kuzeye çevirip havayı koklamaya başlamıştı bile, önlerindeki yolda tehlikeli bir şey var mı diye yokluyordu şimdi. Kirra bir adım öne attı ve uzun sivri başını Justin'in bacağına sürttü, o da eğilip onun fırçası tüylerini sevip okşadı.

"Dikkatli olun yolda," dedi Justin, "Uğradığınız için çok teşekkür ederim."

Kirra burnuyla elini dürttü, sonra da Donnal'ın yanına geçti. Arkalarına bile bakmadan ikisi de koşmaya başladı, ağaç ve çalılıkların arasında birbirlerini kovalıyorlardı. Justin atını çözdü ve canı hâlâ yandığı için çok dikkatlice üstüne çıktı. Neft'e dönüş yolu ona gelişlerinden kat kat uzun sürecekmış gibi geliyordu o an.

14. BÖLÜM

Ellynor dört gün sonra döndü. Aradan geçen zamanda Neft'e fazla ziyaretçi geldiği için günler hareketli geçmişti. Nocklyn serramarrası, hasta teyzesini ziyaret etmek için Gisseltess konağına gelmişti. Kocasını eşlik etmişti kadına. Justin adı gibi emindi. Kirra ve Senneth hiç sevmiyordu bu karanlık ve etkileyici adamı. İkinci gün şehirdeydiler, eşinin atını ahıra bırakıp kendi hayvanını almış, o gece ve ertesi günün büyük bir kısmını dışarıda geçirmişti. Justin kendini, onun Lumanen Manastırı'ndan sağ salım dönüp dönmediğini merak ederken buldu. Ve Halchon Gisseltess ve maiyetinin hâlâ orada olup olmadığını. Geri dönmemişlerdi.

Kızarıklık suratlı ve memnuniyetsiz birini gördü Justin ertesi gün. Birinin ona Marlord Rayson diye seslendiğini duydu. Onun, Fortunalt'taki toprakların büyük çoğunluğunun sahibi ve tahtı ele geçirmek isteyen Halchon Gisseltess'in müttefiki olduğu bilinen adam olduğunu düşündü.

Justin buranın güneydeki en hareketli kent olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aslında Justin yemek sonrası Altın Boynuz'da birlikte bira içerken Faerber'e buna benzer bir şey söylemişti. Yargıç sıklıkla meyhaneye taraflarında yürürdü geceleri, bir masa dolusu adamla içip kart oynardı. Justin onun bu yöntemine hayrandı. Şehrin nabzını

tutmak ve neler olup bittiğini öğrenmek için iyi bir yöntemdi.

Justin geçenki soylu ziyaretçi akını hakkında yorum yapınca Faerber dağınık ve beyaz saçlarını eline götürüp daha da karıştırdı. "Her türden ziyaretçi gelir Neft'e," dedi yaşlı adam belirsiz bir tebessümle. "Hatta bugün bazı Kızlar da geldi."

Justin belirsiz bir yüz ifadesi rakındı. "Kızlar mı? Manastırdaki rahibeleri mi kast ediyorsun?"

Faerber, Justin'e bakarak onu başıyla onayladı. "Öğleden sonra onları at sürerken gördüm. Kendini bir kahraman olarak görüyorsa ve sokaklarda onlardan birini görürsen..."

Justin gülüyormuş gibi yaptı. "Kılıcımı hazır edeceğim."

Faerber gözlükleriyle oynadı. "Şu manastır kızlarıyla yakınlaşma konusunda dikkatli olmak istersin," dedi sonunda.

Justin gözlerini kısıp "Beni onlardan korumak için mi yoksa onlara karşı olmak için mi uyarıyorsun?"

"Sana zarar vereceklermiş gibi değillerdi, değil mi?" diye sordu Faerber. "Bir erkek olarak genç bir kızdaki faydalanmak için başka yöntemler olduğunu sanıyorsun. Ama uyarmalıyım ki dostum, manastır korumalarının bu yeni rahibelerle ilgilenenlere çok da nazik davranacağını sanmıyorum."

"Pekâlâ, o vakit adımlarıma dikkat etmem gerekecek."

"Edeceğine eminim."

Justin parayı ödedi, birkaç saat uyumak için çatı katındaki odasına döndü ve gece yarısı uyandı. Gece ayazında şehrin sessiz sokaklarında bir kedi gibi sinsi hareket edebilirken, şimdi güzel sonbahar havaları vardı ve geceler canlıydı. Faerber ne derse desin Justin onun söylediklerini bir uyarı olarak almıştı. *Seni izliyor olacağım*. Adamları bu gece muhtemelen sokaklarda turluyorlardı ve Gisseltess konağının civarında devriye geziyor olmalıydılar. Justin'in oraya gidip gitmediğinden emin olmak için.

Fakat Justin, gerçek bir dövüş hakkında hiçbir halı bilmeyen bu yarı eğitilmiş şehir koruyucularını atlatma konusunda kendinden epey emindi.

Yine de sonraki birkaç gece şehir koruyucusu üniforması olmayan, çoğu sarhoş gezgincilerle karşılaştı ve hiçbirisi Gisseltess konağı civarında değildi. Gölgede durup pencereleri gözetledi, o an hangisi Serra Paulina'nın odası ve hangisi Ellynor'a verilen konuk odası gözden kaçırmıştı. Ellynor, Justin'inin onun şehirde olduğunu bildiğinden emin olamazdı ama yine de onu arayıp bulmasını isterdi.

Serramarranın penceresinde beyaz bir pus gördüğünde yirmi dakikadır gözetlemekteydi. Bir adım attı ileriye doğru, hâlâ yanı gölgedeydi. Ellynor'un keskin gözleriyle onu tanıyabileceğini biliyordu. Penceredekinin Ellynor olmaması ihtimaline karşın el işareti yapmak ya da kendini çok açık etmek istemiyordu.

Ama oydu. Pencere açıldı geriye doğru ve bir gövde cam kenarından sarktı ve el kol hareketleriyle heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Justin onun kafasını çevirdiğini gördü, sanki odadaki biriyle konuşuyor gibiydi. Sonra ona baktığını gördü, parmağıyla işaret ediyordu. *Bir dakika ver.* Yine içeri doğru gözden kayboldu ve ardından pencereyi kapadı.

Justin, Ellynor'un şimdi uykuda olan evden geçmesi gereken gizli rotasını düşünerek beklemek için gölgeye geri çekildi. Bu saatte kim ayakta olabilir ki? Yaşlı hanım büyük ihtimal ve belki bir ya da iki kâhya. Sıkıntılı ve rahatsız herhangi biri. Justin, biri onu yakalarsa Ellynor'un hazırda bir mazereti olduğunu umuyordu.

Kimse Ellynor'u durdurmamıştı. Birkaç dakika sonra ön kapıdan sıvışıp avlunun karşısına fırladı ve sessizce kapıdan çıktı. Ellerini uzatmıştı, Justin de onları sıkıca kavradı. Umrunda değilmiş gibiydi.

"Justin! Burada olduğumuzu nasıl bildin? Geldiğimizde sana bakındım ama seni hiçbir yerde bulamadım."

"Biri Kızlar'ın şehre geldiğinden bahsertti. Bu sefer tek sen gelmedin sanırım?"

"Evet, beş kişiyiz. Bu sefer Serra Paulina'yla ilgilenmeye gel-

medim, yine de ben buradayken beni görmek istedi. Yarın ve sonraki gün Neft'te inancımızı tanıtacağız."

"Nasıl yani?"

Ellynor gayri ihtiyari ellerini çekti cevap verdi "Şehir meydanında dolaşıp Solgun Anne tarafından kutsanmalarını teklif edeceğiz isteyenlere. Acele eden insanları durduracağız ve Gümüş Leydi'nin onların ruhlarını nasıl görebildiğini anlatacağız bu onura nail olmak istemeyenlere. İsteyen insanlara da aytaşı dağıtacağız. Kaç kişinin katılacağını görebilseydin şaşırırdın."

Justin aylar önce Neft'te atıyla dolaştığı zamanı hatırladı; Kızlar yolu kapamış geçenlere ellerini uzatmak istiyorlardı. Donna!, Kirra ve Cammon aytaşlarıyla kaplı ellerin kendilerine dokunmasına tahammül edememiş ve Lestra'nın adamları soru sormaya başlayınca çirkin bir sahne peydah olmuştu. "Manastır gardiyanları da sizinle gelip Solgun Anne tarafından kutsanmak istemeyenleri izleyecek mi?" diye sordu kısmen sert bir tonda.

"Evet," dedi Ellynor. "Nefret ediyorum bundan. Gümüş Leydi tarafından kutsanıp kutsanmamalarını umursamıyorum. Aslında birçok insanın müteşekkir olması bana yetiyor! Ama insanlar dönüp gittiklerinde ya da hızla geçtiklerinde ya da bize tepeden baktıklarında ben de tedirgin oluyorum korumaların onları izlemesinden ve sonra olabileceklerden korkuyorum açıkçası."

"Peki gördün mü bunu?"

"Neyi gördüm mü?"

Justin sanki kılıcının kabzasını çekiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Gardiyanların inanmayan birinin izini sürdüğünde ne olduğunu."

"Emin değilim bunu yaptıklarından," Ellynor, tasalanmıştı. "Bütün gün bizimle birlikteler, en azından büyük kısmı. Yani burada Neft'te birçok insan olmalı tanıçayı sevmeyen. Sanmıyorum ki hepsini bilebilsinler."

"Bence sizin korumalar mistikleri arıyorlar," dedi sert bir ses tonuyla Justin. "Ve sizin kutsamanızı kabul etmeyen herkesi şüpheli

görüyorlar. Ve bence bu zavallı insanların bazılarını takip edip oldukça acımasız yollarla sorguluyor onları. Genç rahibelerin gelmesinden günler sonra birkaç ceset izbe sokaklara atılmış olmasın.”

“Ah, hayır,” dedi Ellynor, ciddi bir şekilde stres yapmıştı. “Bu olamaz. Lestra ve adamları elbette mistiklerden aşırı nefret ediyorlar, ama bana kalırsa onlara zarar vermiyorlar. Vermiyorlar. Ne diyorsun? Lestra onları öldürtüyor mu? Mistikleri? Justin bu doğru olamaz.”

“Onun çatısı altında yaşıyorsun ve onun neler yapabileceğini bilmiyor musun?”

“Fakat, Justin!.. Cinayetten bahsediyorsun! Evet, Lestra mistikleri aşağılar. Tüm kızlar aynısını yapar, ama dinlediğim konuşmaların bir anlamı var mı bilmiyorum. Bu sanki kardeşlerimin hoşlanmadıkları erkeklerden ve zarar vermek istedikleri düşmanlarından bahsetmesi gibi, ama bunlar söylenme ve poz kesmeden başka bir şey değil. Lestra yapmaz, yani...”

Justin nazik bir ses tonuyla konuştu, çünkü Ellynor gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı ama düşüncesinden taviz verecek gibi değildi. “Gillengaria’da geçen son beş yılda mistiklere karşı yükselen bir şüphe ve tavır değişikliği gerçekleşti. Bu şüphe dalgasının yayılmasının kaynağı senin Lestra’n. Nefret öğretisini On İki Ev’e, her küçük kasabaya ve geri kalmış çiftliklerden Brassenthwaite’ye, buraya kadar yaydı. Kızların sözleriyle kışkırtılan sıradan insanlar, şehir sokaklarında mistikleri taşıyarak öldürdü. Lakin Lestra bundan daha net bir şey yaptı,” dedi Justin, Ellynor konuşmaya çalışınca sesini daha da yükselterek. “Beş hafta önce Neft’e giderken bir olayla karşılaştım. Mistik bir kadın, beş adam tarafından ormandaki bir kulübede öldüresiye işken-ce görüyordu. Hepsi manastır üniforması giyiyordu. Lestra’nın emirleri üzerine oradaydılar.”

Şimdi Ellynor ona hayatının en kötü haberini almış gibi bakıyordu. Evi yakıp yıkılmış, tüm ailesi ölmüştü. Sevdiği kimse hayatta kalmamıştı. “Ne oldu ona?” diye fısıldadı.

Hikâyenin bu kısmını özellikle anlatmak istemedi, çünkü bu-
radaki rolünü bilmesini istemiyordu.

“Kaçtı,” dedi kısaca.

“Ya adamlar? Manastır koruyucuları?”

Cevap vermeden önce onu uzun bir süre izledi. Cevap verme-
si kaçınılmazdı. Ellynor şiddete eğilimli erkeklere alışkındı ama
onların bu yöntemini görmezden gelemeyeceğini belli etmişti.
Onu yeterince tanıdığında onun nasıl acımasız olabileceğini öğ-
renebilirdi. Ve sonra, önceden ondan hoşlanmış olsa da daha faz-
la onu sevemeyecekti ve aynı şekilde Justin de onu terk etmesine
göz yumacaktı. Bu gece değilse bile başka bir zaman. Öyle ya da
böyle.

“Öldü dördü, tabii ki,” dedi Justin.

Ellynor yutkundu. “Onları öldürdün mü?”

Justin başını salladı.

Sonra Ellynor onu şaşkınlığa uğrattı. “Beşinciye neden öldür-
medin?”

Justin uzaklara baktı. “Beşinci genç bir çocuktuk. Hasta görü-
nüyordu. Yapılanlar konusunda dehşete uğramıştı. İşkence ola-
yında olduğunu düşünmedim. Kaçmak için bir bahane aradığını
düşündüm. Gitmesine izin verdim.”

“Yüce Anne seni kutsasın,” diye fısıldadı ve Justin’in kollarına
bıraktı kendini.

Justin’in elleri kendiliğinden kavuştu onu sarmak için;
Ellynor acı acı ağlıyordu Justin’in göğsünde. Ne diyeceğini, onu
nasıl teselli edeceğini ve kendini nasıl affettireceğini bilmiyordu.
Justin, Ellynor’un ondan ve onun kanlı ellerinden kaçmamasına
inanamamıştı. Bunun yerine rahat etmek için ona daha da
sokuldu. *Parlak Anne beni yakacak*, diye düşündü Justin. Ellynor
çok ufak ve zayıftı. *Biraz daha sıkı tutarsam kırılacak*. Yine de
kollarıyla onu sıkıca sardı.

“Üzgünüm,” diye siyah saçlarına eğilip fısıldadı. “Bildiğini sa-
nıyordum. Herkesin bildiğini düşünüyordum. Üzgünüm bunu

anlatan ben olduğum için. Üzgünüm koruyucuları durduran kişi ben olduğum için. Üzgünüm bunun hayatın bir hakikati olduğu için.”

Ellynor konuşacak kadar sakinleşmeden birkaç dakika önce Justin ikisini de yere çekip onu kucağına yerleştirmişti. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, yine de tamamen doğal geliyordu. Justin, Ellynor’un ayağının çıplak olmadığı fark etti, gerçi ince bir terlik giyiyordu. Yine de soğuk bir gecede hiç yoktan iyidir.

“Sana inanmamayı isterdim,” dedi Ellynor sonunda. Justin’in yanına oturmuş başını onun göğsüne dayamıştı; Justin onun kısık sesini duyabilmek için başını eğdi. “Ama inanıyorum. Yarın Astira’ya soracağım ve belki uydurduğunu anlatacak, bu doğru değil, ama bir şekilde bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Bana anlatmadığın şeyler var, farkındayım ve bunu yalan olarak görmüyorum veya böylesi bir konuda bana yalan söyleyeceğini.

“Çok üzgünüm, Ellynor.”

“Ne söylerlerse söylesinler doğruyu söylediğini biliyorum. Kayıp beş koruyucu olduğu ve bazı cesetler bulunduğu hakkında konuşuluyordu. Bazıları mistikler hakkında bir şeyler söyledi ama koruyucuları öldürenlerin mistikler olduğunu sanmıştım. Koruyucuların onları öldürmeye çalıştığını düşünmedim.”

“Lestra hepsini yok etmek istiyor. Daha fazla cinayet gerçekleşeceğine eminim.” Manastır koruyucularının soylu bir adamın evini yaktığı manzara gözünün önüne geldi ve Ellynor’un bu gece daha fazla bu konuyla ilgili başka hikâye kaldıramayacağına karar verdi. “Coralinda Gisseltess, Solgun Anne’nin tanrısal emrini gerçekleştirdiğini iddia ediyor.”

Ellynor kımlıladı Justin’in kolları arasında ama kendini uzaklaştırmadı ondan. “Doğru değil,” dedi Ellynor.

“Doğru olmayan nedir? Bu onun söylediği şey.”

“Olabilir, ama sanmıyorum, bana öyle gelmiyor. Solgun Anne’nin bu kadar acımasız olduğunu düşünmüyorum. O ki-

birli ve değişken bir tanrıça, evet, çocuksu bir karakteri var. Sevmek, hayran olunmak istiyor. İlgi toplayabilmek için elinden geleni yapacak. Ama insanların ölmesini istemek? Sanmıyorum. Sadece buna inanmıyorum.”

Justin iyice zevke gelmişti birden. “Peki Gümüş Leydi hakkında ne düşünüyorsun?”

Ellynor’dan bir ses çıktı, sanki gülüyordu. “Zaten onlar kız kardeş, değil mi? Bütün tanrıçalar? Ben gecenin tanrıçası, Karanlık Gözetleyen’e tapan insanların olduğu yerden geldim. O karmaşık ve zordur. Korkunç sırlar barındırmakta ve biliyorum, bir iki kere acımasız olduğu zamanlar olmuştı. Ama kimsenin öldürölmesini istemez. Solgun Anne’nin de istediğini sanmıyorum. Lestra yanlış anlamış olmalı.”

Ellynor’un başı hâlâ Justin’in göğsünde iken saçlarının topuzu çözölüp dağılmıştı ve Justin ellerini yavaşça ve dalgın dalgın onun saçlarının arasından geçirip düzeltmeye başladı. Gümüş ay henüz doğmuştu, saçlarındaki renk renk boyalı desenleri görebilmek için yeterli ışık yoktu ama Justin’in hafızasındaydılar zaten. “İnsanların çoğu sadece Solgun Anne’dan bahsediyor,” dedi Justin ihtiyatla. “Sadece yakınlarda diğer tanrıçalar hakkında bahsedildiğini duydum, Parlak Anne, Vahşi Anne gibi. Ama kimse onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi.”

Ellynor hafifçe gerilmişti, sanki ağzından bir şey kaçırmaktan korkuyordu. “Yalnızca ikisi hakkında bilgim var,” diye çok hızlı yanıtladı. “Gece tanrıçası ve ay tanrıçası. Sorularına cevap veremedim.”

Justin’in sormak istediği çok şey vardı ve hiçbirisi de tanrıçalar hakkında değildi. Justin, Ellynor’un ona karşı rahat olana kadar gevşemesi için saçlarını okşadı. “Yani Solgun Anne, Lestra kadar mistiklerden nefret etmiyor,” dedi. “İşte bu ilginç.”

“Bütün Kızlar nefret ediyor gibi,” dedi Ellynor.

Ses tonu rahat, elleri gevşek haldeydi, böylece Ellynor bu sorunun onun için ne kadar mühim olduğunu anlayamazdı.

"Mistikler hakkında ne hissediyorsun, Ellynor? Biraz olsun bile Lestra'nın nefretinden etkilenmedin mi?"

Ama ses tonundaki bir şey onu ele vermişti, çünkü Ellynor başını geri çekip Justin'in yüzüne doğrudan bakmaya çalıştı. "Birinden nefret edeceğimi sanmıyorum," dedi. "Neden sordun bunu?"

Sözlerini dikkatlice seçti. "Mistik olan yakın arkadaşlarım var. Hep hayatımda olacaklar. Sen ve ben dost olacaksak onları hor görecektir olman beni rahatsız eder. Değer verdiğim insanları tehlikeye atmak istemiyorum."

Justin'in, onun vereceği soğuk cevapları düşünmesine izin verecek kadar sessiz kalmıştı. *Beni hayatına sokacağın için endişelenecek kadar tanımıyorsun. Ya da diğer dostluklarını benimkinin üzerinde tutacağını mı söylüyorsun? O zaman neden böyle bir dostluğu devam ettireyim? Ama bu düşüncelerini paylaşmadı. "Yani bu doğru," dedi sessizce. "Sevdiğin insanları yanlarında olmasa bile korursun."*

Justin ne anlama geldiğinden emin değildi bunun. "Sadece mistikler hakkında ne hissediyorsun bilmek istiyorum," dedi ciddiyetle. "Benim için önemli."

Alçak sesle güldü Ellynor. "Mistikleri bildiğimden bile emin değilim," diye itiraf etti Ellynor. "Hayatımda bir mistikle karşılaşmışımı da sanmıyorum."

"Büyü yapabilirler."

"Ne anlama geliyor ki bu? Büyü? Ne çeşit bir büyü?"

"Mistiğe bağlı. Ateş çıkarabilme güçleri var. Bazıları şekil değiştirebiliyor."

"Şekil değiştirmek, yani insan formundan başka bir şeye mi? Neye?"

"Çoğunlukla hayavana dönüşürler. Kuşa, kurda, köpeğe. İsterlerse böceğe bile dönüşebilirler."

Merakını cezbetmişti bu Ellynor'un. "Ne kadar heyecan verici ve korkutucu olurdu bu! O haldeyken düşünmeye devam

edebilirler mi? Yine de kendileri olabilirler mi? Sanırım bundan hoşlanmadım.”

Justin avuçlarını açtı ve Ellynor'un kara saçlarının nehirler gibi parmaklarının arasından akmasına izin verdi. “Kendilerinden aşağı formlarda olduklarında bile biliçlerinin yerinde olduğunu söylerler. Her şeye rağmen tekrar eski hallerine dönebilirler, o yüzden gerçekte kim olduklarını hatırlamaları gerekir.”

“Başka büyü türleri var mı?”

Başını salladı. “İnsanların neler hissedip düşündüklerini okuyabilenler var. Hastalıkları iyileştirenler var.”

Ellynor güldü. “Ah, bu büyü değil. Bu sadece tanrıçanın ihsanı.”

“Evet, bazı insanlar büyüü tanrılardan bir hediye olarak görüyor. Her tanrıçanın kendine özel güç ya da yetenekleri olduğunu ve birkaç özel kişiyle bunları paylaştığını.”

“Bu gerçekten doğruysa, düşünsene, tanrılar Lestra'ya karşı ne kadar öfkeli! Tanrıların seçtiği insanlara zarar vermek istediği için!”

“Tanrılar belki de marlordlarla birlikte savaşa girecek,” dedi hafifçe eğlenerek. “Düşünsene nasıl bir savaşın içinde olurduk o zaman.”

Ellynor onu göğsünden iterek uzaklaştı ondan. “Ne demek istiyorsun, bir savaş mı? Daha önce de bir isyandan bahsettin ve Serra Paulina bir ayaklanmadan bahsetti, neler oluyor? Neyden korkuyorsun?”

Justin, Ellynor'un karanlıkta bile yüzündeki gaddarlığı görebildiğine emindi. “Bazı insanlar, tahtı ele geçirmek için Halchon Gisseltess'in marlordlarla birleştiğine inanmakta. Ve kız kardeşi, senin Lestra'n onunla işbirliği içinde. Şimdiye değin açık bir hamlede bulunmadılar ama kral onları izliyor. Ve herkes bundan sonra olacaklar konusunda endişe içerisinde.”

Ellynor gözlerini dikmiş hâlâ ona bakıyordu. “Ya sen? Sen ne yapacaksın bir savaş olursa? Bir savaşçısın. Biri için savamayı düşünmek zorundasın.”

Justin tekrar onu göğsüne çekmeye çalıştı ama Ellynor direndi, ellerini Justin'in yeleğine koyup kolunu sabit tutarak itti onu. "Kralın tarafında savaşacağım," dedi Justin. "Bu Halchon Gisseltess ve kız kardeşi ile savaşacağım demek. Umarım seninle de savaşacağım anlamına gelmez bu." Şimdi Ellynor'un yüzü Justin'in ona mistiklerin avlanıp öldürülmesini anlattığındaki gibi sıkıntılı görülüyordu.

"Kimseyle savaşa girmek istemiyorum," dedi Ellynor.

"Seçmek zorunda bırakabilirler seni," dedi Justin nazikçe. "Lestra'nın yaptıklarını ve söylediklerini doğru bulmuyorsan manastırdan ayrılabilirsin. Aslında bence ayrılmalısın. Sen..."

"Ayrılamam," dedi hızlıca. "Şu an değil. Rosurie orada hâlâ ve ailem, Lumanen çatısı altında güvende olduğumuz konusunda ısrarcı. Babam ya da erkek kardeşimle konuşabilseydim keşke, bunu düşünmeliyim. Öylece terk edemem."

"Lestra'dan korkuyorsan sana yardım edebilirim," dedi Justin ona biraz baskı yaparak. "Seni Neft'te saklayıp şehirden kaçmanı sağlayabilirim."

"Sonra beni tekrar aileme götürür müsün?" diye kuşkuyla sordu.

"Evet. Götürürüm."

"Hayır, istemezdin, çünkü Torrin senin beni getirdiğini görürse... of, nasıl bir sorunla baş etmek zorunda kalırsın tahmin edemezsin! Justin bunu düşünmeliyim. Anlattığın her şey beni dehşete düşürdü ama ben... Karar vermeden önce iyi ikna olmalıyım. Olan biten her şeyi düşünmeliyim."

"Bunu düşün," dedi Justin. "Sonra beni görmeye gel yarın."

Ellynor belirsiz bir ifadeyle ona dikti gözlerini. "Galiba yapmamalıyım."

"Neden? Neden yapmamalısın?"

Ellynor bir an tereddütte kaldı ve sonra ona samimi bir cevap verdi. "Sanırım beni altüst ettin. Sanırım seni bu kadar erken görmek aklımı karıştırdı."

Justin, bunu hissetmek için tuhaf bir an olmasına rağmen savaş alanındaki panik hissine benzer bir hisle sarsıldı. "Çok az bir vaktim var seni görmek için ama," dedi. "Neft'te kaldığın bir kaçgün boyunca çalabildiğin dakikalar sadece. Seninle konuşma şansını kaçırmaktan nefret ediyorum. Doğru olmalarına rağmen yaptığımı söylediğim şeyler için üzgünüm ve bence bunu biliyorsun. Benden uzak durma."

Karanlıkta bir süre kararsız kaldı Ellynor. "Göreceğiz," dedi sonunda ve bir elini kapıya koydu.

Justin kapının açılmasını önlemek için demir kapı kolunu kavradı. "Senin için geleceğim," dedi. "Yarın gece. Burada olacağım. Konuşmak istersen."

"Olabilir," dedi Ellynor. Tekrar kapıyı itti ve Justin isteksizce kapının açılmasına izin verdi. Ellynor sanki bir adım atacaktı ki durdu ve ona döndü. Bir eliyle uzanarak onun başını kendine çekti ve hafif bir öpücük kondurdu Justin'in yanağına. "Seni görmek güzeldi, Justin."

Sonra, Justin'in konuşmasına, hareket etmesine ve karşılık vermesine izin vermeden eteklerini toplayıp eve girdi. Neredeyse bir saniyede gözden kaybolmuştu. Justin on dakika kadar pencereyi gözetledi, ama Ellynor tekrar el sallayarak iyi geceler dilemek için pencereye çıkmadı. Justin buruk bir yürekle ve o öpüşü her hatırladığında hissettiği ani sevinç dalgasıyla eve doğru koyuldu.

Uzun ve çok sıkıntılı bir iş günüydü. Delz aşırı huysuzdu ve gübreleri sanki kişisel bir haseti varmışçasına kürekle atıyordu. Öfkeli bir gezgin, atının konaklama ücretini ilk geldiğinde ödediği konusunda ısrar etmiş ve ayrılırken tekrar ödemeyi reddetmişti. Ahırın arka kısmındaki bir kısırak kendini kötü bir şekilde yaralamıştı kendi sakar toynağıyla, bu yüzden Justin bir yara lapası hazırlayıp tüm gün lapayı kısırağın bacağına sürdü. Öyle ki öğle yemeğini kaçırıp akşam yemeğini bir çırpıda bitirecek kadar meşguldüler.

Üçüncü kattaki odasına çıktığı gibi uyayacak kadar yorulmuştu.

Gece yarısına doğru aniden ve büsbütün uyanmıştı. Tayse'den istediği zaman uyanabilme yeteneğini öğrenmişti, gece nöbetine hazırlanıyordu. Karanlıkta giyinip merdivenlerden dışarı doğru süzüldü ve sokaklardan sessizce geçip Gisseltess Konağı'na vardı.

Orada iki saat yalnız bekledi.

Ellynor aşağıya inip onunla buluşmamıştı. Pencerelelerin hiçbirinde onu görememişti. Görünmeden evden onu izliyorsa da oldukça geride duruyor olmalıydı ki Justin bir hareket kıpırtısı görememişti. Uyanıksa ve onu düşünüyorsa da bir işaret vermemişti.

İki saat geçtikten sonra, Justin ayaklarını sürüyerek yavaş adımlarla pansiyona geri dönmüştü. Darmaduman düşünceler içerisindeydi ama kararlıydı. Çabucak vazgeçen bir adam olmamıştı hiç. Şimdi başlamışken vazgeçemezdi.

15. BÖLÜM

Sabah olduğunda Justin, Delz'den önce davranarak, samanları serdi, atlara su verdi ve ahırları temizledi. "Bu öğleden sonra biraz işim var, burada olmayacağım" diye açıkladı Delz'e, çalışkanlığı üzerine bir yorum yapınca. "İşim birkaç saat sürecektir, o yüzden şimdiden arayı kapatayım dedim."

"Güzel," dedi Delz omuz silkererek. "Akşam vardiyası için burada olacaksın ama, değil mi?"

"Evet, olacağım."

Hızlıca öğle yemeğini yedikten sonra Justin ellerini bir kez daha yıkayıp üstüne temiz bir giysi geçirdi ve Neft'de misyonerlik yapan kişileri aramaya koyuldu.

Kızlar'ı bulması yaklaşık yarım saatini aldı. Bütün yaya ve atlıların geçtiği ve trafiğin en yoğun olduğu yerde, yani dükkânların bulunduğu kavşaklarda onları bulacağını tahmin etmişti. Ancak normalde yaya ve yük arabalarının yolu tıkadığı o semtte, beyaz elbiseleri içinde ve aytaşları ile süslü bu gülümseyen genç kadınlardan hiçbirine rastlamadı. Ne onlar ne de gümüş işlemeli siyah üniformaları içinde gelen geçeni süzüp sırlarını anlamaya çalışan sessiz asker eşlikçileri vardı.

Sonunda onları kentin batı yakasında, Solgun Anne adına inşa edilmiş bir tapınağın yakınlarında buldu. Güneybatıdan Neft'in merkezine uzanan ana yolun kenarında konuşlanmışlar-

dı; Rappengrass veya Fortunalt'dan gelen bütün yolcular mecburen bu noktadan geçiyordu. Justin, şehrin bu kadar uzağındaki az sayıdaki birkaç binadan birinin arkasına dolandı ve rahibelerin bugün işlerinde ne kadar başarılı olduklarını anlamaya çalıştı. İzlerken, gelen tek atlı arabalarla diğer yük arabalarının çoğunun durduğunu gözlemledi. Her hallerinden memnun olan sürücüler, kızların dua ve kutsamalarını zevkle kabul ediyordu. Geçen yük araçlarından iki tanesi durmadan geçti. Bir tanesini rahatsız eden olmadı, ancak diğerinin peşine hemen iki Lestra muhafızı takıldı. Justin, devamında ne olacağını merak ederek dikkatle olayı takip etti. Neft'in göbeğinde bile olay mı çıkaracaklardı yoksa? Bu kadannı da yapmazlardı artık herhalde. Daha ziyade yük aracını kentren çıkuncaya kadar takip edip kalabalık sokaklar geride kalır kalmaz harekete geçeceklerdi. Belki de yük aracını şehir içinde gideceği eve kadar takip edip Kızlar'ın selamını ve duasını almayan kişilerle birlikte o evde yaşayanları da mimleyeceklerdi.

Bu iki muhafız takip için oradan ayrıldığında bile, rahibelerle birlikte yolun iki yanında duran yedi muhafız vardı hâlâ.

Justin gizlendiği yerden çıktı ve tekrar Neft'in merkezine geri döndü, sonra da bu kez kuzey yönünü takip ederek Neft'ten tekrar çıktı. Geniş bir kavis çizdikten sonra tekrar ana yola geçti ve kente bu kez doğudan kararlı adımlarla yürüyerek yaklaşmaya başladı. Birkaç yük arabası geçti yanından, kibar görünen sürücüler el sallayarak selamladı. Sonra aceleleri olduğu belli olan bir grup atlı geçti yanından. Karşı taraftan, şehri terk eden iki atlı geliyordu şimdi. Onların durakladığını anlayacak kadar yaklaşmıştı onlara. Başlarını eğmişler ve tanrıçanın kutsamasını kabul ediyorlardı.

Bir dakika geçmeden, yola kurulan kursama alanına ulaştı, beş tane genç kız, huzurlu yüz ifadeleriyle ellerini havaya kaldırıp duruyorlardı. Justin tam yanlarına geliyordu ki arkadan bir yük arabası onunla aynı hizaya geldi, bir anda ortam hareketlenmiş

oldu, atların sesleri yükseldi, bir takım seslenmeler oldu ve sonunda da araba durdu. Kızlar hareketlenip daire kurarken bir şeyler mırıldanıyorlardı ve beyaz elbiseleri de uçuşuyordu. *Hangimiz arabayla ilgilensin? Hangimiz şu yayayla?*

Justin ellerini arka ceplerine soktu ve yalandan bir gülümseme kondurdu yüzüne, sonra da insanların toplandığı yere doğru yöneldi. Hızlıca bakınarak durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Çeşitli yaşlarda ve vücut yapılarında olan dört tane kız vardı, bir de korku dolu bakışlarla ona bakan Ellynor. Kızlardan biri, kuzeni Rosurie olmalıydı. Hemen arkalarında ise manastır muhafızlarından oluşan halka vardı. Dikkatli, müdahaleye hazır ve asık suratlıydılar.

Aşağı yukarı Ellynor'un yaşlarında olan uzun boylu bir kız, diğer rahibeleri yönlendirmekle görevliydi. "Rosurie, başka bir yük arabası geliyor! Lia ile beraber konuşun onlarla. Semmie, sen de bana şu bekleyenlerle konuşmamda yardım et. Ellynor, sen de şu tek başına gelen yayayla ilgilenir misin lütfen?"

"Tanrıçanın hayır dualarını almak isterim," dedi Justin yürekten gelen bir sesle.

Ellynor harekete geçemedi, o yüzden diğer kadın ona başıyla hadisene manasında bir hareket yaptı. "Acele et, yaklaşan bir araç daha var. Ne kadar yoğun bir gün böyle!" Sonra da yönetici kız ile çok genç başka bir kız, üzerileri aytaşlarıyla süslü, elleri ise havada, arabaya yaklaştı. "Solgun Anne'nin bereketi üzerinizde olsun bugün."

Hâlâ biraz temkinli olmakla birlikte üzerindeki gözlerin de farkında olan Ellynor, Justin'e yaklaştı. Ellerini havaya kaldırdı ve Justin anında ileri doğru bir hamle yapıp kendi avuçlarını onun kilere bastırdı. "Anamızın bereketi üzerinde olsun," dedi Ellynor, alçak bir sesle.

Ellerini aslında çoktan indirmişti fakat Justin parmaklarıyla onun ellerini sardı ve buna izin vermedi. Bu kadar çok insan izlerken olay çıkarmaya hiç niyeti yoktu Ellynor'un, bu nedenle

sıyrılmaya çalışmadı. "Nezakeriniz için teşekkür ederim," dedi Justin. "Bu tövbekâr için bir iyilik yapar mısınız?"

Ellynor onun gözlerine bakamıyordu, fakat bu soru ile birlikte gözlerini ona dikti: "Nasıl bir iyilik?"

"Benim hiç aytaşım yok, tanrıçayı çağırabileceğim hiçbir şeyim yok. Sizlerin bazen bizlere aytaşları verdiğinizizi biliyorum. Eğer sizin elinizden bir tane alabilirsem, çok mutlu olurum."

Ellynor, hiçbir şey demeden başıyla onayladı ve onun ellerini hafifçe onun ellerinden sıyırdı. Elbisesinin cebinden, gümüş bir kolyeye takılı, küçük ve süt rengi bir aytaşı çıkardı. Kolyeyi onun açık avuçlarına bıraktığında, Justin çabucak diğer elini onunkini üstüne koyup elini iki elinin arasına almış oldu. Ellynor'un, aytaşı sanki onu yakıyormuşçasına elini kaçırmaya çalıştığını fark etti. Kendisi de taşın ısını hissedyordu. Fakat çok fazla değil.

"Büyük Ana'ya şükürler olsun," dedi mutaassıp bir sesle. "Bu değerli hediye sonsuz dek saklayacağım."

Ellynor başıyla onayladı ve elini kurtarmaya çalıştı. Justin onu bırakmayınca kızgın bir bakış attı. "Gün boyu gözleri üzerinizde olsun," dedi, ama sesi soğuktu.

"Bu gece bana gel," diye mırıldandı Justin dişlerinin arasından, hâlâ tanrıçaya inananların yüzünde olması beklenen o aptalca huşu dolu gülümseme vardı.

"Ellerimi artık bırakman gerekiyor," dedi Ellynor, çok kısık bir sesle.

"Bu gece, anlaştık mı?" diye yineledi.

"Tamam," dedi ve bir kez daha elini kurtarmaya çalıştı.

Justin hâlâ bırakmıyordu. "Söz mü?"

"Söz."

Sonunda onu bıraktı ve "Kutsal leydimize şükürler olsun," dedi. Sonra Ellynor'a bir kez daha kocaman bir gülümsemeyle baktı. Sonra onları süzdüğünü fark ettiği diğer bir rahibeye başını çeviriverdi ve elindeki aytaşını ona gösterdikten sonra dikkat-

lice gömleğinin cebine koydu. Sonra da ıslık çala çala Neft'in içine doğru uzanan ana yol boyunca ilerledi ve ahırın yolunu tuttu.

Gece olduğunda, Ellynor neredeyse patlarcasına hole girdi ve Justin'in onu kapıda beklediği yere neredeyse uçarcasına indi. Geçiş yine de bütünüyle sessizdi, ancak çok öfkeli olduğu her halinden belliydi. "Justin! Herkesin ortasında bu şekilde yanıma gelmeye nasıl cüret edersin? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun? Herkesin, askerlerin, diğer rahibelerin, bizi göreceğini bilmiyor musun?"

Ellerini onu sertçe itecek gibi ileri doğru uzatmıştı, fakat Justin önce onları yakaladı, Ellynor kendini geri çekmeye çalıştıyındaysa bu kez onları sıkıca tuttu. "Çok dikkatliydim. Şüphe uyandırıcı bir şey yapmadım. Seni görmeyi çok istiyordum."

Ellerini kurtarmaya çalıştı, ama başaramadı. "Seni henüz göremeyeceğimi sana söylemiştim! Düşünmeye ihtiyacım vardı."

"Fakat bu hiç adil değil," diye karşı çıktı. "Niye buna sen karar veriyorsun? Benim bu konuda niye karar verme hakkım yok? Ya benim duymayı hiç istemediğin şeyler söylemem gerekiyorsa?"

Ellynor bir an için ellerini kurtarmakla uğraşmayı bıraktı ve sessizce ona baktı. Sonra da iç çekti. "Belki de haklısın," dedi sonunda. "Tuhaf bir durumun içindeyiz ikimiz de, bu şekilde koyveremeyiz, ruh halimize kendimizi teslim edemeyiz."

Justin sırtıttı. "Benim hiç yapmadığım şeyler."

"Canımı çektirmiyor değilsin."

Tekrar ellerini kurtarmak için uğraşmaya başladı. Justin onun bir elini serbest bıraktı, ancak diğerini alıp koluna takıverdi. "Hadi biraz yürüyelim," dedi. "Bu eve baka baka artık cephesini ezberledim resmen."

Ellynor onunla uygun adım yürümeye zaten can atıyordu, parmaklarıyla Justin'in koluna sıkıca tutundu. Yokuş aşağı yürümeye başladılar birlikte. Justin bir süreliğine sessiz kalmayı yeğle-

Donnal yanıma uğradılar ve etrafta Kirra varken insanın canı pek sıkılmaz.”

Ellynor, Justin’e dönüp yüzüne baktı ve çok soğuk bir sesle sordu: “Kirra mı? O da kim?”

“Mistik arkadaşlarımdan bir tanesi. O da seni çok merak ediyor.”

Ellynor bütünüyle durdu ve elini çekti. Justin şaşkınlıktan onu tutmayı unutmuştu. “Nasıl yani? Birisine benden mi bahsettin? Tanımadığım birine? Manastırdaki rahibelerden biri hakkında dedikodu yaptın, öyle mi?”

Ellynor çok kızmıştı, fakat Justin nedenini tam olarak anlayamıyordu. “Biliyorum, Lestra bundan hiç hoşlanmazdı, ama Kirra çok güvenilirdir. O kadar güzel bir kadındır ki erkekler resmen kendilerini onun ayaklarının önüne atar, ancak benim ona azıcık ısınmam bile aylarımı almıştı. Şimdi ise en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum onu. Yardıma ihtiyacım olsa benim için her şeyi yapar.”

“İhtiyacın olduğunda umarım yakınında olur,” diye kestirip attı Ellynor ve tek başına yürümeye devam etti.

Justin şaşakaldı, sonra da onu kolundan yakalayıp gitmesine izin vermedi. “Bir saniye, bir saniye lütfen. Çok özür dilerim, neyi yanlış yaptım?”

“Eğer bu güzel, harika kadın senin en yakın arkadaşınsa, ne halt etmeye benimle gece yarısı buradasın? Canın sıkıldığında seni eğlendirebilen, hayatta en güvendiğin oysa, şu an onun yanında olman gerekir.”

Justin ona bakakaldı. Daha önce ona kıskançlık duygusunu anlatanlar olmuştu, fakat birisinin onu kıskanabileceği o âna dek aklının ucunda geçmemişti. “Ellynor, saçmalama, ben...”

Ellynor uzaklaşırken eteklerini topladı. “Eve dönmem gerekiyor,” diye mırıldanarak koşmaya başladı.

Justin üç adımda yakaladı onu. Bu kez gerçekten ona çok şiddetli şekilde karşı koyuyordu, fakat Justin fazla kuvvetliydi.

Onu kollarının içinde çevirdi, kaçamasın diye bir koluyla iyice kendine bastırdı, diğer eliyle de çenesine götürüp yukarı bakması için başını kaldırdı. "Ellynor," dedi ciddiyetle, "sen neler düşünüyorsun böyle?"

"Bırak beni" diye çırpındı.

"Kırta benim arkadaşım. Onu kıskandığını duysa çok gülerdi..."

Bunlar kesinlikle yanlış sözlerdi. Ellynor ufak bir öfke çığılığı attı ve yine şiddetle kollarından sıyrılmaya çalıştı, bacaklarında kızarıklık yaratan sert tekmeler savurdu ve eğer ellerini kurtarabilseydi kesinlikle ona tokat da atacaktı. Justin ne yapacağını bilemedi. Sonunda kollarını gevşetti, tamamen ayaklarını yerden kesecek şekilde onu havaya kaldırdı ve çığlık atmak üzere ağzını açtığı anda da onu dudaklarından öptü.

Bir an için her şey durdu. Ellynor'un çırpınışı, gecenin sesleri, Justin'in düşünceleri, hatta kalbi. Bir an için, kollarındaki bu kıpırtısız kızı öperken, büyüleyici hisler içinde yitip kayboldu. İpekten bir cisme, zaptedilmiş bir ateşe dokunmak gibiydi. Sıcaklık, lüks ve heyecan sanki bir aradaydı.

Sonra Ellynor öpüşmeyi sona erdirdi ve kendini kurtarmak için delice çırpındı. Justin, kendine kızarak, ondan kurtulmasına izin verdi. Kim bilir ona kaç kere kabalığı sevmediğinden bahsetmişti, kaç kere onu domine etmeye çalışan kaba erkek kardeşlerinden ve arkadaşlarından bahsetmişti. Karşı çıktığı bu adamlar gibi olmak istemiyordu hiç. Sırf bir kadından istediğini alabilecek gücü olduğu için bir kadın üzerinde hakimiyet kurmakta beis görmeyen o adamlardan birisi olmak istemiyordu.

Ellynor geriye adımlar atarak ondan uzaklaşıyordu, mavi gözleri kocamandı ve koyu bir renk almıştı, ona bir daha yaklaşmayı deneyecek olursa onu itmek üzere elleri hazır bekliyordu. Justin de ellerini kaldırdı, ancak teslim olurmuşçasına, silahsız olduğunu gösterir gibi yaptı bunu. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim," dedi defalarca Ellynor geriye doğru adımlar atıp o da

yavaş adımlarla onu izlerken. "Ellynor, çok özür dilerim, lütfen konuş benimle."

Ellynor durdu, birkaç adım ötesindeki Justin de. Umutsuzca "Özür dilerim," dedi tekrar, tövbekâr bir sesle.

Kızın gözleri kocamandı, çok az ona doğru eğildi, sanki onu görmekte güçlük çekiyormuş ya da karanlıkta yazı okumaya çalışıyormuş gibi. "Niye durdun?" dedi, kısık bir sesle.

"Çünkü bunu hiç başlatmamam gerekirdi. Yanlış bir şeydi, haksızlıktı. O tür bir erkek olmak istemiyorum. Senin sevdiğin tarzda bir erkek..." Durdu ve titreyerek derin bir nefes aldı. "Güvendiğin bir erkek olmayı tercih ederim. Yanında güvende hissettiğin bir erkek. Çok özür dilerim, Ellynor."

Ellynor ona daha fazla yaklaştı, bu kez dokunabilecek kadar. "Sana güveniyorum," dedi ve Justin'i dudaklarından öptü.

Bu kez Justin onu kollarıyla sardığında, onu sanki kırılabilmiş gibi tuttu, eğer çok dikkatli dokunmazsa teninde yaralar açılabilirmişçesine. Ellynor ise kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine çekti, dudakları onunkileri mühürlemişti, sanki her an terk edip gidebilirmiş de buna mani olmaya çalışıyormuş gibiydi. Fiziksel haz etkisinde kalmayan kısımları büyüleyici bir hisle sarhoş olmuştu Justin'in. Böyle bir kadını kollarında tutabilmesinin, bu kadının onu öpmeyi sürdürmesinin ve Justin'in bu kadını istediği kadar onun da onu istemesinin büyüyle sarhoştı.

Ansızın bir şingirtı duyuldu, sonra nal sesi, bir atın kişnemesi ve Justin'in içi saniyesinde dövüşün adrenaliyle doldu. Atlılar yaklaşıyordu ve neredeyse diplerine gelinceye kadar onları duymamıştı. Birkaç hamlede Ellynor'dan ayrılmış, onu arkasına almış ve kılıcını çekmişti. Yokuşu çıkan üç atlı görebiliyordu, onların tarafına doğru bakıyorlardı. Saniyeler içerisinde, adeta görün bizi dercesine ortalık yerde, kaçacak hiçbir yerin olmadığı yol kenarında duran ikiliyi göreceklerdi. Koşup kaçmaya başlasalar daha da çok dikkat çekeceklerdi. Justin sıkıca kılıcının kabzasına sarıldı.

"Endişelenme," diye fısıldadı Ellynor onun kulağına. "Bizi görmeyecekler. Hiç kıpırdama ve geçip gitmelerini bekle."

Justin daha ne demek istediğini anlamadan, bulundukları noktayı ince bir film gibi bir gölge sardı. Sanki gecenin yolunu şaşırmış bir parçası etraflarında kümelenmeye başlamıştı, yoğun ve geçirgen olmayan, ancak yine de tüy kadar hafif bir bulut. Ellynor kollarını onun beline dolamış, ona yaslanıyordu, fakat bunun dışında hiç kıvıldamıyordu. Justin de hiç kıvıldamadan durdu ve dikkatle kulak kesildi, çünkü bulutun ötesini görmek gerçekten çok zordu. At nallarının sesi, adamların mırıldanarak konuşması, oturdukları eyerlerin gıcirtısı, bunların hepsi yavaşça yaklaştı, diplerine kadar geldi, ilerledi ve sonunda bütünüyle kayboldu.

Justin derin bir nefes aldı ve siyah bulutun bir kısmını içine çeker gibi oldu. Belki de ona öyle gelmişti ve bu koyu sis sadece bir anda dağılıvermişti. Kılıcını kınına geri soktu ve ağır ağır, Ellynor'un kollarının ona sarılı kalmasını sağlayacak şekilde yerinde döndü, sonra da kendi ellerini onun omuzlarına koydu. "Bu yaptığın da neydi böyle?" diye sordu alçak bir ses tonuyla.

Ellynor gülümsüyordu. "Dedim sana. Erkek kardeşlerim bir evin ya da bir savaş alanının içinden hiç görünmeden nasıl geçeceğini bana öğrettiler. Torrin öyle bir karanlık bulut çağırabiliyor ki bütün bir vadiyi örtmeye yetebilir. Ben sadece bunun gibi küçük numaralar çekebiliyorum."

Soruyu nasıl soracağını bile bilemiyordu Justin tam olarak. "Bu ne tür bir büyü böyle?"

Ellynor başını iki yana salladı. "Yo, hayır, büyü değil bu. Bu sadece şey, söylemiştim sana, ailem Siyah Anne'ye tapar, o da dualarımızı yanıtsız bırakmaz hiç. Atlılar geçerken karanlık sis buluru için dua ettim ve gördüğün gibi duama karşılık verdi."

Justin'in tamamen kafası karışmıştı. Bunun mistiklerinki gibi olup olmadığını anlayacak kadar bilmiyordu büyüyü, böyle bir büyü acaba var mıydı repertuvarlarında, emin değildi. Yine de

bu bir rür özel güce benziyordu ve Coralinda Gisseltess kuşkusuz buna büyük bir şüpheyile bakardı.

“Bu tarz duaları manastırdayken etmesen iyi olur,” dedi kaygılı bir ısrarla. “Bunun büyü olmadığını söylüyorsun, ama Lestra’ya bu güç oldukça gizemli görünebilir. Karanlığı çağrabilindiğinden ya da Siyah Anne’nin sana hastaları iyileştirirken nasıl yardım ettiğinden hiç bahsetmemelisin. Kendini tehlikeye atmamalısın.”

Ellynor, o âna kadar kendinden memnun şekilde gülümsemişti, ancak şimdi yüzüne ciddi bir ifade yayıldı. “Yapmam, hiç yapmadım zaten. Revirde yardım ettim gerçi, fakat dikkat çekici şeyler söylemekten kaçındım... genelde.” Sesi dalgınlaştı.

Justin, Ellynor’un omuzlarını daha sıkı kavradı. “Ellynor, orada güvende olduğun konusunda hiç emin değilim,” dedi, “hakkında her yeni öğrendiğim şeyle beraber, oradan ayrılman gerektiği konusundaki düşüncem de güçleniyor.”

Ellynor, Justin’e sarılmayı bıraktı ve bir adım geriye açıldı, Justin de kollarını yanlarına indirdi. “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi, “ama bu kararı tek başıma vermem gerekiyor.”

Justin isteksizce iç çekti, başka bir konuda daha tartışmalarını istemiyordu. Omzunun üzerinden baktı, az önce geçen atlılar gerçekten de gitmişti. “Kimdi o atlılar, sen anlayabildin mi? Ben göremedim, senin şu sisin yüzünden.”

“Manastırdan gelen askerlerdi,” dedi kısa keserek. “Beni burada seninle bulmaktan hiç hoşlanmazlardı.”

Karanlıkta öpüşürken. Evet, Justin, bu askerlerin bundan ne kadar hoşnutsuz olacaklarını hayal edebiliyordu. “En iyisi sen artık geri dön,” dedi, “birisi sana bakmak için odana gelmeden.”

Bir kilometre kadar uzakta olan Gisseltess Malikânesi yönüne döndüler. Fakat ağır ağır hareket ediyorlardı, ikisi de bu buluşma bitsin istemiyordu. Justin’in eli gayrı ihtiyari Ellynor’unkini aradı, o da tutmasına izin verdi. Gerçek olup olmadığını anlamak için Justin’in parmaklarını biraz sıkı bile.

Kapının dışında durup, yıldızların yetersiz ışığı altında birbirlerine baktılar uzun uzun. "Bu gece her şey bambaşka oldu," dedi Justin biraz tereddütle.

"Bence de," dedi Ellynor başıyla onaylayarak.

"Bu işte pek iyi değilim, nasıl yapılır bilmiyorum. Ama... ama seni tekrar görmem gerekiyor, Ellynor. Benim için artık çok önem kazandı bu."

Ellynor tekrar başıyla onayladı. "Benim için de öyle, Justin. Fakat emin değilim, ortada o kadar çok sorun var ki sanırım hiçbir konuda söz veremem. Seni görmeyi çok istiyorum, inan bana. Eğer seni görmeye gelmiyorsam, bil ki görevlere yollanmaktan bunun için ya zamanım olmadığından ya da ayrı kalmamızın ikimiz için de daha iyi olacağını düşündüğümündendir."

"Ayrı kalmanın hiçbir şekli benim için daha iyi olmaz," dedi Justin anında.

Ellynor gülümsedi, fakat Justin bu gülümsemede bir hüznün gördü. "Gün gelecek ve birbirimize sırlarımızı gerçekten anlatacağız," dedi kız, "ve o zaman her şey belki tekrar değişecek."

Ellynor başını kaldırdı, son bir öpücük için bir davetti bu. Justin de başını kaldırdığında, kızın taptaze gülümseyişi daha ısıltılı görünüyordu. "Hayalini kurabileceğimiz şeyler var," dedi fısıldayarak ve Justin onu öpmeden ondan sıyrılıverdi. Birkaç saniye sonra evin içinde kaybolmuştu bile.

16. BÖLÜM

Buluştukları, utangaç gülümsemeler ve kaçak öpücüklerle dolu bir gecenin daha ardından Ellynor evine döndü. Justin sokağın kenarında onu izlerken beş acemi ve dokuz koruyucu atlarla geçti. Ellynor onu gördüyse de bir işaret vermedi.

Justin ne kadar sürede Lumanen'e tekrar gidebileceğini merak ediyordu. Delz'i iki ya da üç gün daha çalışmayacağına ikna etmeli, sonra ormana doğru süzülüp manastırı gözetleyecek uygun bir yer bulmalıydı kendine. Ellynor manastır duvarlarının içerisinde ve kendisi dışarıdayken nasıl iletişime geçecekti onunla? Ellynor onun ormanda dolandığını biliyorsa kapıdan dışarı çıkmak için bir bahane uydurabilir mi? Ellynor tekrar ayrılmadan önce neden bu soruları sorup hazırlık yapmamıştı ki?

Çok fazla öpüşme, az plan.

Asık suratlı ve huysuzdu iki gündür. Delz'in de ondan nasıl özenle kaçındığını fark etmişti; hiçbir kışkırtma olmaksızın her an kavga çıkaracak bir adam gibi davrandığı için buna şaşırmanın gerekirdi. Keyfini en azından görüntüde de olsa düzeltmeye zorladı ve sonunda Delz'in de yumuşadığını gördü.

O gece Faerber akşam yemeğinde ona uğrayıp yirmi dakika lakayt bir şekilde sohbet etti, üstelik yargıç onunla günlerce konuşmamıştı.

Justin, kötü bir ruh halindeyken epey acımasız görünebilece-

ğini düşünüyordu. Atlılardan hiçbiri elbette ondan korkmuyordu, zaten kaşlarını çatma huyu da pek yoktu.

Her halükârda nadiren aksi biri olduğunu düşünüyordu. Evet, alaycı ve küçümseyiciydi çoğunlukla, ama asla birini ya da birilerini sırf nefes alıyor diye vurmaya istemezdi. Ahırların etrafında fazladan işlerle hatırı sayılır bir enerji sarf etti. Delz etrafta yokken botlarını ve gömleğini çıkarıp samanlıkta bıçak dövüşü çalıştı. Vücudu, eğitim alanından bu zorunlu sürgüne kadar geçen sürede kondisyonunu kaybetmemişti, fakat elinin şaşırtmaca hareketinde biraz yavaş kaldığını düşündü. Sol eline bıçağını, sağ eline kılıcını alıp hayali düşmanlarına karşı saldırı ve savuşturma egzersizi yaptı. Burada karşılıklı talim yapabileceği bir başka gezgin daha olsaydı keşke! Hızının bir kısmını ya da biraz bile alan kaybetmenin düşüncesine bile tahammül edemiyordu.

Sanki husisi bir tanrıça onu izliyormuş gibi ertesi gün talebi karşılık buldu.

Akşam olmuştu, gece kalabalığının büyük telaşı bitmişti ve Delz akşam yemeği yemesi için Justin'in dışarı çıkmasına izin vermişti. Justin karanlığın çöktüğü dışarıya adımını atmıştı ve hava güneşli öğleye göre hatırı sayılır derecede soğumuştu. Üç atlı yavaşça ahırlara doğru yaklaşılmaktaydı. Gece için atlarını koyacak bir yer arıyor olmalıydılar. Bu son gelen avareleri alarak Delz'e bir iyilik yapma isteğiyle bekledi. Bir kadın ve iki erkekti, adamın biri iri ve kaslıydı, Tayse gibi. Justin gözlerine inanamadı ve aceleyle ileri atılıp kocaman gülümsedi. Tayse, Senneth ve Cammon, sıcak bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. "Ne arıyorsunuz burada?" diye sordu, Senneth'in dizginini yakalayıp durmak için yeterince yaklaştıklarında. Kadının saçları sanki rüzgâr vadisi boyunca hızla sürmüşler gibi normalden daha da dağınıktı. Ya da sabah tararken bir talihsizlik yaşamış gibiydi. Diğer süvariye dikti gözlerini. "Bir ulak göndereceğini söylediğin için senin geleceğini düşünmememiştin."

“Coravann’da işimiz vardı ve Neft’ten geçmeye karar verdik,” dedi Tayse. “Cammon da gelmek istediğini söyledi.”

“Takma isim kullanmalı mıyız?” diye sordu Senneth. “Yoksa insanlar kralın adamları arasında arkadaşların olabileceğini düşünebilirler miydi?”

Sırttı. Tayse kral nişanlarını takmamıştı, Senneth ise asla Brassenthwaite misrasını belli edecek bir şey taşımazdı üzerinde. Onları birkaç serseri ya da asker gibi geçirmek kolay olacaktı. “Bu hikâyeye kimler inanır emin değilim. Başka bir şey bulsak daha iyi olacak.”

Üçü de attan inip etrafa bakınmaya başladılar. “Bu şchirde nerede uyunur?” diye sordu Senneth.

“Ben sokağın yukarısında bir pansiyonda kalıyorum. Fazladan bir yatağım var ama kiralık başka odalar da olabilir. Eğer yoksa ahırda da uyuyabilirim.”

“Nerede yiyeceğiz? Açlıktan ölüyorum,” dedi Cammon.

Tayse, Justin’e hızlı ve ciddi bir bakış attı. “Özel olarak konuşmamız gereken çok şey var,” dedi Tayse sessizce. “Belki de yiyecek bir şeyler alıp buraya gelmeniz daha iyi olacak. İmkan varsa.”

Justin başıyla onayladı. “Delz’e söyleyeceğim, patrona. Umursamaz. Ahırları düşünmemek için fazladan birkaç saat daha.”

“Hadi Cam, sen ve ben şu pansiyonu bulmaya gidelim,” dedi Senneth. “Tayse, sen yiyecek bulmaya mı gideceksin?”

Tayse başını sallayıp eyerden madeni paralarla şıngırdayan bir çıkın çıkardı. Justin tüm dizginleri topladı.

“Atları yerleştirip Delz’in evine uğrayacağım,” dedi. “Görüşürüz.”

Yarım saat sonra hepsi ahır odalarının ön tarafına yerleşmiş, saman balyalarına ve banklara oturmuşlardı. Tayse yiyeceklerinden daha fazla yiyecek dönmüştü ve hepsi de tok ve mutlu hissediyordu. Dışarıda serin bir gece havası vardı ama içeriye Senneth’in büyüyle ferah bir sıcaklık hâkim olmuştu. Ayrıca Justin’in bu sa-

atlerde iç mekânda alışkın olduğundan daha fazla ışık vermek için stratejik noktaları aydınlatmıştı. Yer biraz kirli görünüyordu şimdi bakınca. Belki hafta sonu temizlemek için birkaç saat ayırmalıydı.

Tayse, Justin'in mesajını almamıştı, grubu Ghosenhall'dan ayrılmıştı mesaj ulaşmadan önce. Bu yüzden Justin, Halchon'un gelişi ve Lestra'nın gece vakti yağmalama işleriyle ilgili son gelişmeleri anlatı. Diğer gezgin marlordun Gissel Plain'in elinden ikinci kez kaçıp kurtulmasına aşırı sinirlenmişti.

"Geri dönmek zorunda kalacak yine de, değil mi?" diye sordu Justin yemeğini bitirirken.

"Öyle sanıyorum, o zamandan beri parasını ve adamlarını burada sakladığını düşünüyorum," dedi Tayse.

"Düşündüğümüzden daha zeki çıkıp gizli yerlerde ordular kurup altın depolamadığı sürece."

"Oldukça kurnaz," dedi karamsarca Senneth.

"Altının bir kısmının manastırda olmaması için bir sebep göremiyorum," dedi Justin. "Oradaydı çünkü. Ve orayı tahkim edip savundu."

"Aslında, saklandığı yer gibi duruyor orası," dedi Tayse.

"Ve öyleyse," diye ekledi Justin, "Halchon Gisseltess'le çalışan herkes manastıra gidip altınların bir kısmına ulaşabilir. Örneğin Rayson Fortunalt. Geçen gün buradaydı ya da ben o olduğunu sandım."

Senneth kaşlarını çatıyordu. "Rayson neden daha fazla altına ihtiyaç duysun ki? Kendisinin yeterince var; tebaasını, çok fazla şikâyetle neden olacak kadar vergiye bağlamasını da eklemek gerek. Yarım düzine kadar Fortunalt lordu, kral naibiyle zirve için Ghosenhall'daydı."

Tayse ona uzun ve düşünceli bir şekilde baktı. "Rayson neden daha fazla paraya ihtiyaç duysun ki?" diye tekrarladı.

"Kime ödeme yapmış olmalı ki?"

"Askerlere," dedi Justin hızla.

"Kendi ordusunu karşılayacak parası yok mu?"

Justin hâlâ kaşlarını çatmakta olan Senneth'a bir bakış attı. "Başka yerden mi tutuyormuş askerleri?" diye tahminde bulundu Justin.

"Paralı askerler mi? Sadık evlerden memnun değil mi? Ne kadar para gerekiyor?"

"Endişe verici," dedi Senneth. "En başından beri Halchon'ın bağınazlardan oluşan bir ordu yerleştirdiğini düşünüyoruz, mistiklerden nefret eden, kralı ülkeyi yönetmek için yaşlı bulan, gelecekte gerçekten korkan insanlardan oluşan. Baştan çıkartıldıklarına inanıyorum ama bazılarının bir takım kişisel çıkarları da var savaş gerçekleşirse. Fakat Rayson paralı askerlerden bir ordu yetiştiriyorsa Halchon Gisseltess'in parasıyla..."

"Hesapladığımızdan daha büyük bir ordu oluyor bu," dedi Tayse.

"Kesinlikle."

"Şey, sadece altın konusu nedeniyle tahminde bulunuyoruz," dedi Justin.

"Bu gerçeğin sesini barındıran talihsiz bir tahmin," diye cevap verdi Tayse.

Tüm tartışma süresi boyunca sessiz duran Cammon samandan koltuğunda kıpırdandı. "Lumanen manastırındaki bir altın deposunu nasıl bulabiliriz, merak ediyorum," dedi.

Senneth hafif bir gülümser bakış attı. "Kapıların yanından geçip dikkatini toplayabilecek misin? Boş odanın birinde kilitli büyük altın yığınları olup olmadığını anlamaya çalıştın mı?"

"Hayır," dedi pişmanlıkla. "Eşyaları sezemem, sadece insanları."

Justin gülüyordu. "Pekâlâ, belki zorla girip bir avuç dolusu parayı nasıl çalacaklarını planlayan birilerini anlayabilirsin."

Cammon merakla baktı. "İşte onu yapabilirim."

"Riskli görünüyor ve doğrudan bir yararı yok," dedi Tayse. "Paranın orada olduğu varsaymak istiyorum."

Justin düşündü. "Ellynor'un bulup bulamayacağını merak ediyorum."

Diğer üçü de bir dakika boyunca sessizce ona baktı.

"Ellynor?" Senneth belirsiz bir ses tonuyla sordu.

Justin rahat görünmeye çalıştı. "Manastırdan bir acemi. Onunla arkadaş oldum."

"Görünüşe göre, imkânsız bir görev," dedi Tayse.

Justin omuzlarını silkti, sanki konuşulan önemsizmiş gibi. "Neft sokaklarında yürüyordu, ayağı dışında başka bir şey arayışında olan bir adam tarafından saldırıya uğradı. Onu durdurup kavga ettim, tam bir dövüş sayılmazdı, sonra onu buraya getirdim. Biraz sohbet ettik. Bunun başta ne kadar iyi olabileceğini anlayamamıştım, ama sonra Lumanen'de yaşayan ve bize karşı iyi niyetli olan birinin bize faydası olabileceğini düşündüm."

"Onu ilk kez mi gördün?" diye sordu Tayse.

"Aslında, evet. Birkaç kez yaşlı bir kadına bakmak için Neft'e gönderilmişti. Bekleyin bakalım haklı çıkacak mıyım." On İkinci Ev'in tüm kan bağının kaydını tutmamıştı ama Senneth'in anında isimleri hatırlayabileceğini biliyordu. "Burada yaşayan Jenetta Gisseltess adında bir kadın var. Büyük bir konağı var. Sana gösterebilirim. Lumanen Manastırı'na büyük miktarda para veriyor. Bu yüzden Coralinda onu memnun tutmak için bir sürü acemi getirdi, Jenetta'nın öleceğini düşündükleri annesine dua etmeleri için. Hâlâ yaşıyor, Nocklyn'den biri, bir serramarra bence? Bu doğru mu? Paulina adı."

Senneth başını salladı. "Els Nocklyn'in kız kardeşi. Mayva'nın teyzesi." Justin şimdi hatırlamıştı. Marlord Els hastaydı ve onun kızıydı, Mayva mülklerini yönetiyordu. Ama Mayva, bir Gisseltess erkeğiyle evliydi ve bu yüzden Kirra ve Senneth, Nocklyn'in bir savaşta onlara karşı olacağını düşünmüşlerdi. "İlginç bir bilgi, ama bize nasıl bir yardımı dokunur anlamadım."

"Ellynor, Paulina'nın Coralinda'ya ve onun dinine pek değer vermediğini söylüyor."

Bu Senneth'in dikkatini çekti. "Yani bu Ellynor'la bazı oldukça hassas konuları mı tartıştınız?"

Başını salladı. "Evet. Oldukça uzun sohbetlerimiz oldu. Onu tanıdığımı düşünüyorum."

"Sence o gerçekten güvenilebileceğin biri mi?"

"Öyle, güveniyorum," dedi.

"Kim olduğunu söyledin mi?" diye sordu Tayse.

"Hayır. Ama bir çok şey hakkında konuştuk. Bence manastırda olmayı sevmiyor. Lestra'dan biraz çekiniyor. Ama ayrılabileceğinden emin değil."

Tayse sırtıyordu. "Yardımanın olmadığı sürece kaçabilmenin pek kolay olmadığı bir yer."

"Ona kaçma konusunda yardım etmeyi teklif ettim," dedi Justin.

Yine yeni bir kısa sessizlik oldu. "Pekâlâ Justin," dedi yumuşak bir ses tonuyla Senneth. "Neden bu kızla aranda tam olarak ne olduğunu bize anlatmıyorsun?"

Öfke ve isyanın verdiği bir hiddet duygusu sarmıştı Justin'i. Senneth şimdi onu paylayacak, gizemli kadınlarla ivedi kurulmuş yakınlaşmalar konusunda uyaracak mıydı? Görevini, hayatını, krallığı tehlikeye atma konusunda suçlayıp azarlayacak mıydı? Justin ona öfke dolu bir bakış atmak için döndü, ama Senneth'in gri gözleri sakın bir şefkâtle bakıyordu.

Senneth'in en az tedbirli olunacak meselede, âşık olma konusunda ahlaki davranması beklenemezdi.

"Bilmiyorum, yani ben de anladığımdan pek emin değilim bunu," dedi biraz kasılarak. "O... ondan çok hoşlanıyorum, onun için endişeleniyorum. Manastırda kalmaması gerektiğini düşünüyorum. Onunla kasabadayken buluşabiliyorum sadece, elbette manastır muhafızları bizi birlikte görselerdi hiç hoşlanmazlardı. Bence tehlikede, hepsi bu ve ona yardım etmek istiyorum. Ona yardım edeceğim elime şans geçerse ve ihtiyaç duyarsa bana.

Justin, Tayse'in, bu kıza olan duygularının, sorumluluklarının önüne geçmeyeceğiyle ilgili güven verici bir konuşma yapması-

nı umdu, ama büyük adam Senneth'ı izliyordu, sessiz kalmasını sağlayan bir şeyler okuyordu onun yüzünde. Bu Justin'in yapabileceğinden fazlasıydı, Senneth'ın ne düşündüğünü tahmin edemezdi.

Yine de sesi yumuşaktı. "Nasıl bir insan? Nesi seni bu kadar çok cezbediyor?" Kirra da bu soruyu sormuştu ve çok iyi cevaplayamamıştı.

"Niçin bir başkası diğerini sever?" dedi sinirli bir şekilde. "Sadece sevdiğin için seversin."

Cammon sesini cesaret verici bir ses tonuyla yükselterek "Saçlarını beğeniyorsun," dedi.

Senneth gülüyordu. "Devam et Justin, bize onun saçlarından bahset."

Gönülsüzce gülümsedi. "Uzun, belini geçiyor. Siyah." Başının ardında eliyle bir şekil yaptı. "Işık, desenler oluşturuyor saçlarında. Kuş ve çiçek desenleri, daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Elbette bu onun hayalgücüydü Senneth'a göre, bir anlığına gerçekten donakalmıştı. Cammon, Senneth'a meraklı bir bakış attı ama konuşan Tayse oldu.

"Onun hakkında bir şeyler öğrendin mi? Nereli? Ailesi kim?"

"Bir serramarraya âşık olacak sonraki kişi olduğumu düşünmüyorum," diye şaka yapmaya çalıştı Justin. "Soylu bir evden olmadığı belli. Tahmin etmem gerekirse Merrenstow'un içlerinden ya da Tilt veya Storianlı, büyük bir kasabanın küçük bir çiftlik topluluğundan olmalı. Geniş bir ailesi var, erkek kardeşleri, amcası, kuzenleri. Kuzenlerinden biri manastırda onunla birlikte hatta. Çok yakın onlara. Sanırım sandığından daha çok ev özlemi çekiyor."

Senneth başıyla onaylıyordu, sanki söylediği her şey duymayı umduğu şeylerle örtüşüyordu.

"Kendin hakkında ne anlattın?" diye sordu Tayse.

"Ailem hakkında bir şeyler," Diğer gezgin şaşırmıştı. Justin

asla annesi ve kız kardeşlerinden söz etmezdi. "Birazcık da yaptığım askerlik işlerinden. Bir lordun özel atlı koruması olduğumu söyledim. Ama ona anlatmadığım bir şeyler olduğunun farkında. Korkunç birine dönüştüğüm takdirde sormak isteyeceğini sanmıyorum. Şövalye ruhlu, iyi biri olduğumu düşünmeyi tercih eder."

"O zaman seni dövüşürken görürse her zaman kibar olmadığını öğrenir," dedi Cammon gülerek.

"Sanırım erkek kardeşleri de dövüşçü. Her nasılsa çok etkilenmiş benzemiyordu."

Senneth birden ayağa kalktı. "Belki biraz sertliğini kaybetmişsindir, Neft'i kolaçan edip antreman yapmıyorsundur. Belki de eskiden olduğunu sandığın kadar korkutucu değildir."

Justin şaşırmıştı ama temkinliliğini muhafaza ederek ona sırtıttı. Ellynor hakkında konuşmuyorlar mıydı? Rahatlamıştı ama konuşmanın neden bu yöne ilerlediğinden emin değildi. "Her zamanki gibi her geçen gün daha iyi," dedi iğneleyici bir tonda.

Senneth'in yüzünde, düşündüğü şeyi kimseye asla söylemeyeceği rülden gizemli bir gülümseme vardı. "Böyle mi düşünüyorsun? Sekiz haftalığına gittin ve ben bu sürede gezginlerle eğitimdeydim. Seni yenebilirim hemen. Bir kılıç kap bakalım, görelim."

Justin kıpırdamadı. "Tayse'i yenebilir misin?"

"Hayır."

"Pekâlâ, beni de yenemezsin."

"İddiasına varım ki yenebilirim. Ne kadar iyi olduğumu görünce şaşıracaksın."

Yüzünden ne düşündüğü okunamayan Tayse'e baktı. Bu mümkün olabilir miydi? Justin'in yeteneğinin Ghosenhall'dan geldiğinden beri günbegün körelmiş olduğunu düşünmeleri? "Kılıçlarla pratik yapmak veya gerçekten bir kılıç dövüşü yapmak mı?" diye tatlı bir sesle sordu.

Senneth güldü. "Hakiki bir dövüş."

"Pratik yapmak," diye yanıtladı Tayse. Senneth gözlerini devirdi ama tartışmadı onunla. Kimse Tayse'yle ters düşmek istemedi. Yaşlı gezgin Cammon'a başını salladı. "Kapıya dikkat et. Kimsenin şövalye numaralarını izlemeye gelmediğinden emin ol."

Senneth, tahta kılıçlardan birini Justin'e doğru savurdu ve sonra onun kılıcının kabzasını kavramasına fırsat vermeden kendi bıçağını çıkararak ona doğru atıldı. Justin hızlı bir manverayla onu savuşturdu gülerek, ama Senneth'ın işi bitmemişti.

Senneth hızlı bir dizi kılıç saldırısı ve çalımlarla onun gardını düşürmeye çalışıyordu, ona fırsat vermeden sıkı bir şekilde sıkıştırıyordu. Şaka yapmıyordu, birkaç haftada büyük ilerleme kaydetmişti ve kontrolü etkileyiciydi. Justin ilk başta onun temposunu ayarlamasına izin verdi, tüm dikkatini savunmaya verdi. Onun zayıf ve güçlü yanlarını görüp seviyesini belirledi. Ah, Coeval'dan şu numarayı öğrenmişti ve biraz da yan adım atmaya Brindle'dan, ama ölümcül darbeyi indirebilmek için ileri doğru saldırıda çok ustalaşmış değildi.

Justin ondan geride duruyordu, hâlâ sadece savunma yapıp onu yormaya çalışıyordu ama yine de enerjisi umduğu kadar çabuk tükenmedi. Rüzgârda eğitim almış ve ağırlık çalışmıştı muhtemelen. Öldürücü bir darbe peşindeydi. Senneth onunla sadece pratik yapmıyordu, aynı zamanda sıkı çalışmasıyla edindiği yeni hareketleri gösterme şansı bulmaktan zevk alıyordu. Senneth gerçekten onun gardını düşürüp dize getirmek istiyordu, böylece daha iyi bir savaşçı olduğunu kanıtlayacaktı.

İki aydır eğitim alanında olmayabilirdi ama yine de savaşmak için yetiştirilmemiş orta yaşlı bir mistiği yenebilirdi.

İleri doğru adım attı ve üç kere onun sert ama yetersiz savunmasını kırıdı. "Öldü," dedi tahta bıçağını Senneth'ın boğazına hızlıca dayayıp. "Öldü," dedi tekrar bıçağının ucunu kalbine bastırırken. "Öldü!" Göğsünden, karnından ve boğazına doğru bir hat çizerek.

Senneth geri çekildi, baştan aşağı terle kaplanmıştı. Justin kılıcının ucunu yere koyup ellerini kabzanın üzerine koydu. "Gerçekten benden daha iyi olabileceğini mi sandın?" diye sordu Justin.

Senneth gülüyordu, sergilediği şeylerden dolayı derinden memnundu. "Her zaman öyle umut ederim," dedi ve terli alnına düşen beyaz saçlarını geriye itti. "Ama ilerleme kaydettiğimi düşünmüyor musun?"

Justin onayladı. "Ah, evet! Büyük bir lord olsaydım bir dakika bile düşünmez sivil korumam olarak seni işe alırdım.

Tayse konuşmaya başladı. "Pratik mi yapıyordun? Bir adım bile gerilemiş gibi görünmüyorsun."

Justin kafasını salladı. "Pratik yapacak kimse yok. Ahırda, gölgede tek başıma pratik yaptım, ama bu çoğunlukla kaslarımı formda tutmak içindi." Senneth'a bıçağını koyması için uzattı. Başka tarafa yönelince Cammon'ın, uysal yüzünde kaşlarını hafifçe çatmış hâlâ Senneth'ı izleyen bakışlarını yakaladı.

Cammon'ın birinin tuhaf davranışı üzerine kafası karışmışsa, Justin'in bunu çözme ihtimali yoktu.

Şimdi rahat bir şekilde saman balyası üzerinde oturan Tayse'in önüne bir bank çekip yerleşti. Elbette, kapı tıklatılırsa ya da dışarıdan bir bağırış sesi gelirse veya Cammon saldırı uyarısını önceden bildirirse Tayse bir kılıçla hemen hazır ola geçip hızla kimse görmeden hamlede bulunabilirdi.

"Peki Coravann'da ne var?" dedi Justin. "Niçin orası?"

Tayse, Senneth'ı işaret edercesine başını o yöne çevirdi. "Kral, Marlord Heffel'in Lirrens halkıyla olan bağlantısı hakkında onunla konuşmak istiyor."

Senneth, Tayse'in yanına çöktü ve ona yaslandı. Tayse kolları ile onun belini sardı kayıtsızca, sanki asıl yeri orasıymış gibi. Justin, Ellynor'a böyle rahat dokunmayı hayal bile edemezdi, ama ait olduğu yerin onun yanı olduğuna emindi.

"Belki hatırlamıyor olabilirsiniz bunu, ama geçen yaz Coravann'daydı. Heffel'in Lireth Dağları'nda akrabaları var,"

dedi Senneth. "Baryn, ülkede savaş çıkarsa yanımızda savaşmaları için belki Lirren adamlarını ikna edebileceğimizi düşünüyor."

"Lirrens halkının yabancılara pek meraklı olduğunu düşünmüyordum. Seni neden dinlesinler ki?"

Senneth şimdi sırtıyordu. "Daha evvel anlattığım şeyleri hatırlayabiliyor musun? Birkaç yıl önce Lirrens'te yaşadım. Lahja *sebahta-ris*'ine bağlı Persal ailesinin bir üyesiydim.

Boş sözler. "Ne gibi?" diye sordu Justin.

Senneth bir elini salladı. "Ah, sanırım ailelerle yakinen bağlantılı bir *sebahtar-is* derdin. Kuşkusuz Heffel Coravann'ın kayınvalideleri de Lahja. Bu beni de akraba yapıyor. Bu da en azından beni dinleyecekleri anlamına geliyor. Bu Baryn için bir ordu kuracakları anlamına gelmiyor."

"Heffel Coravann'ın bir savaş olursa tarafsız kalacağını düşünüyordum," dedi Justin.

Senneth iç çekti. "Evet. Muhtemelen işe yaramayacak başka bir sebep bu da. Ama yine de denemeye değer görünüyor. Coravann'a gidip gelmeye.

"Ne zaman ayrılıyorsunuz?"

"Sabah," dedi Tayse.

Justin'in yüzündeki memnuniyetsizlik belliydi. "Sadece beni görmeye gelmediniz."

"Sen yolculuğa çıkış sebebimiz değildin," dedi Senneth. "Yolculuk esnasında yaptığımız ufak bir ziyaretti bu."

"Justin burada olmaktan memnun değil," dedi Cammon, Justin kaşlarını çatarken. "Yalnız olduğunu düşünüyor."

"Justin burada bize faydası dokunacak bir şeyler olduğu sürece burada kalacak," diye cevapladı Tayse.

"Evet, ama başka öğrenilecek ne kaldı ki?" Justin biraz tereddütle söyledi. Neft'ten ayrılma konusunda tamamıyla emin değildi her şeyden sonra. "İki kilit soruyu yanıtladım zaten: Lestra korumalarını mistikleri öldürmek için gönderiyor ve isyancıların toplantıları manastırda yapılıyor. Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

"Emin değilim," dedi Tayse. "Ama sana burada birkaç hafta daha ihtiyacımız var."

Senneth esnedi ve Tayse'den uzaklaştı. "Uyku zamanı benim için," dedi kalkarken. "Siz?"

Cammon, Tayse'e ve Justin'e bir bakış attı ve ayağa kalktı. "Ben de," dedi.

"Ben bir süre daha kalacağım," dedi Tayse.

Cammon iki süvarinin özel olarak konuşmak istediklerini düşündü. Ve Senneth bunu anlamıştı zaten. Sabah ayrılmadan önce ahıra uğrayacaklarına söz verdiler ve sonra Justin ve Tayse'i yanan bir kandille başbaşa bıraktılar. Tüm mistik ılık ve ısıtın çoğu da Senneth'la birlikte gitti.

"Ghosenhall'da neler oluyor?" diye sordu Justin.

Tayse pozisyonunu değiştirdi ve daha rahatlamış görünüyordu. "Çoğunlukla savaş için hazırlıklar. Süvariler tüm gün pratik yapıyor. Kral krallık ordusunu büyüttü ve Merrenstow'a birlikler gönderdi naiblik için. Kiernan Brassenthwaite topladığı paralar, eğittiği askerler, ordusunu doyurmak için kurduğu yiyecek dükkanları hakkında günlük mesajlar iletiyor. Kianlever, Merrenstow, Helven ve Rappengrass ile olan sadakat yeminini tazeledik, ama Nocklyn, Storian ve Tilt'teki isimlerde hâlâ soru işaretleri var."

"Danalustrous?"

Tayse omuzlarını silkti. "Coravann gibi, o da tarafsız. Kirra babası üzerinde çalışıyor, ama Malcolm Danalustrous üzerinde etkisi olabilecek birini tanımıyorum."

"Yani kral bir savaş bekliyor."

"Herkes gibi."

Justin oturduğu saman sırasında huzursuzca kıpırdanıyordu. "Buraya tıkalı kalmış ve işe yaramaz gibi hissediyorum," diye itiraf- ta bulundu. "Ghosenhall'da olsaydım daha fazla şey yapabilirdim."

Tayse'in esmer yüzü bu zayıf ışıktaki zorlukla görülebiliyordu. Sesi yumuşaktı. "Bu gece, Neft'ten ayrılmak için iki sebebin olduğu izlemimi edindim."

Justin tiz bir kahkaha attı. "Bu aptalca. Neredeyse tanımıyorum Ellynor'u. Üzerimde niçin böylesi bir etkisi var bilmiyorum." Loş ışıktaki Tayse'e bir bakış attı. "Daha önce kimse beni böyle etkilemedi. Kızlarla yakından ilgilenmezdim."

"Onun bu kadar önemli olmasının sebebi bu olabilir."

"Görevimi tehlikeye sokmam konusunda bana ders vereceğinden emindim."

"Genç bir kadının büyüüne kapılsan da asla böyle bir şey yapmayacağına derinden bir inancım var." Tayse'in sözlerinde bir gülümsemenin sesi vardı ve Justin güldü ama Tayse anında ciddileşti. "Ama dikkatli olman konusunda seni uyarmalıyım, Justin. Aşk, saldırmak için pusuda bekleyen sabırlı bir düşmandır. Hiçbir şey bu kadar hızlı insanı yere seremez. Ya da sana bu kadar güç ve cesaret veremez."

"Ama nasıl biliyorsun?" diye kısıp bir sesle sordu Justin. "Bu kadar önemli bir şeye ve geçici bir duygu değilse?"

"Onun için neleri feda ederdin?" dedi Tayse. "Gezgin görevinden istifa eder miydin?"

"Hayır!" dedi dehşete düşmüş bir şekilde. Tayse'in konuşmadığı sırada devam etti isteksizce. "Bu kadar mı? Sadece vazgeçmek mi?" Tayse doğrudan bir yanıt vermedi. "Onun hayatını kurtarmak için benim emrimi çiğner miydin? Krala sırtını döner miydin?"

Justin bir an sessiz kaldı. "Senneth için böyle bir şey yapar mıydın?" diye sordu sonunda. "Hayatını feda eder miydin ya da ondan önceki hayatına dair her şeyi?"

"Bilmiyorum," dedi Tayse. "Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmadım. Sanırım aşk, insanı olduğundan daha fazlası yapmalı, ama daha azı değil. Daha iyi bir gezgin. Daha iyi bir adam. Ama sanırım bazen aşk tercihleri değiştirebilir." Justin ani bir gülümsemeyi duyabiliyordu onun sesinde. "Bence, bu kıza zarar vereceğime inanırsan benimle ölümüne dövüşürdün."

Bunun doğruluğunu fark eder etmez tamamıyla allak bullak olmuştu. "Ona neden zarar vermek isteyesin ki?"

“Sana zarar vermesini engellemek için.”

Justin başını salladı. “Zarar vermeyecek. Vermez de. O, hakkında şüphe duyduğunuz her şeyin tam tersi, zararsız bir insan. O bir şifacı. İyi biri, eğer onunla tanışsaydın anlardın. Veyahut Cammon da anlardı.” Kasvetli karanlıkta doğrudan Tayse’e baktı. “Bana güveniyor, Tayse. Değerli bir adam olduğumu düşünüyor. Beni onun düşündüğü gibi iyi bir adam olmaya sevk ediyor. Bana inanan tek kişi o, sen hariç. Sahip olduğum şeylerden vazgeçmek istemiyorum, gezginleri bırakmak istemiyorum. Hayatımda sahip olduğum tek şeyi değiştirmek istemiyorum.”

“Aşk insanı her zaman değiştirir,” dedi Tayse, “Yalnızca buna izin verecek kadar değişmelisin. O seçim anını yaşayacaksın, eminim buna. Vakti geldiğinde anlayacaksın.”

“Neyi seçtiğini biliyorum,” dedi Justin.

Tayse onayladı ve ayağa kalktı. Böylesi iri bir adam için sessiz bir kalkıştı. “Ve hiçbir zaman bir gün bile pişman olmadım.” diye cevap verdi.

17. BÖLÜM

Justin erresi sabah öyle üzüntülü görünüyordu ki onlar çıkmaya hazırlanırken Senneth onu yaralı bir çocukmuş gibi öpmek istedi. İri yarı sarışın gezgini hiç şefkat duyulacak biri olarak görmemişti, geldikleri zamanki kadar yetkin ve eksiksizdi. Ama tek başına bir görevde olmaktan mutlu değildi. Arkadaşlarının etrafında olmasından gerçekten zevk alan bitiydi.

Ve bu kız hakkında afallamıştı. Tayse, ona genç gezginle olan konuşmasının büyük bir bölümünü tekrarladı, ama Senneth'in baştaki sorusuna cevap veremedi. "Ona gerçekten âşık mı?"

"Bilmiyorum. Onun da bildiğini sanmıyorum. Ama şimdilik her şey yolunda görünüyor."

Çok açıldı ki Justin'e bunu doğrudan doğruya sormak iyi olmazdı. Bu yüzden Senneth sadece onu sıcakça kucakladı, gülümsedi ve "Kendine dikkat et," dedi.

"Coravann'da ne kadar kalacaksın?" diye sordu. "Belki geri dönersin."

Kız kendini eyere doğru çekti ve ona güldü.

"Belki bir haftaya. Ancak Neft, Ghosenhall'a dönüş yolculuğunda ters tarafta kalıyor."

Omuz silkti. "Peki. Seyahat sırasında Tayse'e karşı pratik yap. Belki seni bir daha gördüğümde beni yenebilecek durumda olursun."

“Yapacağım,” diye söz verdi Senneth. Adamlarla aralarında birkaç kelime daha geçti, sonra yola koyuldular.

Nocklyn ülkesinden özel bir dikkatle geçerek kuzeye ve biraz doğuya yöneldiler.

Kral Baryn, Els Nocklyn’in asla Halchon Gisseltess’in tarafına geçerek ona ihanet etmeyeceğine inanmış görünüyordu. Ama Senneth bu konuda çok daha az iyimserdi. Bu açıktı ki, yaklaşan bir savaşta marlord hangi tarafta olursa olsun, bu evden biri bir savaş bekliyordu. Nocklyn’in hardal renkli üniformalı askerlerine yolun her yerinde rastlamak mümkündü, geçtikleri büyük kasabalarda her zaman bulunacaklardı. Kendi küçük partisi gizliydi, çünkü Tayse kraliyet aslanlarının kanadını taşımıyordu. Yine de önlerinden geçen her muhafız kaptanı onları dikkatli gözlerle inceliyordu. O ve Cammon önemsiz bir tehdit olarak görüldüğü için daima reddedilmişlerdi. Ama her asker Tayse’e oldukça dikkatli bakışlar atıyordu. *Tayse’den korkmakta haklılar*, diye düşündü. *Cammon ve beni göz ardı etmek yanlış.*

Tayse, alışkanlığı olduğu üzere, en önde yavaşça ilerledi. Tek sıra haline geçtiklerinde Cammon arkaya geçti, ama çoğu zaman Senneth’in yanına atını genç adam getiriyor, onunla mutlu bir şekilde sohbet ediyordu.

Konuşmasına kısmen izin verdi çünkü onun Ghosenhall’da mistiklerle sihir okurken neler öğrendiğiyle gerçekten ilgileniyordu ve Cammon’ı dinlemek zahmetsiz ve yatıştırıcıydı.

Bazen onun, sözlerinin insanlar üstünde dağılan köpükler gibi dikkat dağıtıcı bir etki yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu; bazen tam da bu yüzden hiç durmadan konuştuğundan emindi. Cammon’ın aklını rahatlatma yoluydu bu.

İki saattir yoldaydılar ve Senneth, Cammon’ın Ghosenhall tüccarları hakkındaki hikâyesini böldüğünde Tayse onu duyamayacak mesafedeydi. Aniden sordu. “Ee, Justin bu kızla ne kadar ciddi?”

Cammon benekli gözlerini büyüterek ona baktı. “Sence ne kadar ciddi?” diye karşı çıktı.

"Böyle şeyleri konuşmayı sevmediğini biliyorum."

"İnsanların duygularını onların arkasından konuşmak bana pek doğru görünmüyor."

Başını salladı. "Haklısın. Umarım bana böyle bir şey yapmazsın. Ama bu önemli, Cam." Çok ciddi bir bakışla baktı. "Hayatına değer."

Şimdi Cammon'ın huzursuzluğu daha fazla ortaya çıkmıştı. "Onu incitebilir mi? Nereden biliyorsun? O öyle düşünüyormuş gibi durmuyor."

"Onun bilmediği bir şey biliyorum."

Cammon göz devirdi. "Her zamanki gibi."

"Ee, şimdi söyleyebilir misin? Gerçekten ona âşık mı?"

Cammon bir süre kara kara düşündü. Yavaşça, "Henüz onun da emin olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Bence emin. Eğer başına bir şey geldiğini düşünürse? O zaman hepimiz Justin'in deliye döndüğünü görürüz."

Yarım bir gülüşle baktı. "Ve tehlikeli olduğunu."

"Justin her zaman tehlikeli."

"Peki, bu kızın manastırdan olmasıyla mı alakalı? Bunu pek dert etmemiştim, ama sanırım Coralinda Gisseltess rahibe adaylarının dışarı çıkıp yabancı adamlarla aşk yaşamasından hoşlanmayacaktır. Özellikle de gezginlerle."

Senneth kısaca, "Bu özel durumda Coralinda Gisseltess, Justin'in problemlerinin en küçüğü olur," dedi.

"O zaman Justin'in başı gerçekten belada," dedi Cammon, biraz şaşırarak. Senneth cevap vermedi, sadece sessizliğini sürdürdü. Bir süre sonra Cammon bitmek bitmez sohbetlerine tekrar başladı. Ama bu sefer ona gerçek bir rahatlık verdiğine ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Coravann'a üç gün sonra ulaştılar, birkaç yerde mola vererek gelmişlerdi. Kuzey Nocklyn'in kırsal ormanlık alanları Coravann'ın çalılıklı tepelerine açılıyordu. Marlord'un kalesi korkunç, karan-

lık, kocaman bir yapıydı, buna rağmen içi beklenenden daha misafirperverdi. Onları karşılayan Heffel'in kızı Lauren, hem durgun hem doğal bir zerafeti olan, uzun boylu, esmer bir kızdı. Yeni gelenlere kalacakları yeri gösteren kişi oydu.

"Birbirine yakın iki oda istediniz." dedi, Senneth'i ilkinde görürürken Tayse'in takip etmesinden bir anlığına ürkümüş gibiydi.

"Erkek eskortlarınızın bir odayı paylaşacağını sanıyordum?"

Senneth ona gülümsedi. "Kendimize en uygun şekilde ayarlayacağız," dedi.

Birinin korumalarını soylularla aynı katta barındırmasını istemesi yeterince alışılmadık bir şeydi, ama yazın başlarında gezginler burada iyi muamele görmüştü ve Lauren, Senneth'in kendi korumalarını tercih ettiğini unutmamıştı. Yine de, genç serra-marrayı oda ayarlamalarının tam olarak nasıl olması gerektiğini anlatarak şok etmek için bir sebep yoktu.

"Üstünüzü değiştirdikten sonra akşam yemeği için aşağı gelin," dedi Lauren.

"Amcam ve kuzenlerim burada. Sizinle tanışmak için can atıyorlar."

Lauren, Cammon'a kapının yanındaki odaya kadar eşlik etti. Öyle bir cazibesi vardı ki Senneth, Lauren'in ona odayı gezdirirkenki kahkahalarını duyabiliyordu, hem de duvarların ses geçirmemesine rağmen. Tayse yüzünde küçük bir tebessümle onu izliyordu.

"Aşağı tabakadan bir sevgiliyi kabul etmeye utandın mı?" diye sordu. Senneth geldi ve ona sarıldı, kısa bir süre başını onun geniş göğsüne yasladı. Her zamanki gibi, gün içinde onu zorlayan ve endişelendiren ne olursa olsun Tayse'in kolları onun dengeyi bulmasına yardım etmişti. Ve kendi kendini gayet iyi koruyabilmesinc rağmen ona bir şekilde güvende hissettirmişti.

"Nazikçe yetiştirilmiş bir genç kıızı utandırmadığımı umuyorum," diye yanıtladı.

Tayse parmaklarını onun kısa saçları arasında gezdirdi ve ha-

fifçe kafasını geri çekti. Buna tepki olarak yüzünü kaldırdığında onu öptü. "Ne zamana kadar ikili bir hayatla başa çıkabileceksin, emin değilim," dedi.

"Lordlarla ve soylularla görüşen Brassenthwaite'in serramarası ve bunları yapmayan bir Kral Gezgini eşi."

Senneth kollarını daha sıkı sardı ve onu tekrar, sertçe öptü.

"O zaman sadece bir Kral Gezgini'nin eşi olmayı tercih ederim."

Gülümsedi, ama ciddi görünüyordu.

"Eğer benim varlığım kral için böyle görevleri yürütmeni zorlaştıracaksa..."

"Eğer böyle olduğunu hissedersen, seni kalış süremiz boyunca kışlaya gönderirim. Ama gerçekte tek istediğin seni seviyorum demem ve dünyadaki her şeyden senin için vazgeçmemken onurumu düşünüyormuşsun gibi davranmaya çalışma."

Tayse gülmeye başladı. "İkisini birden hissediyor olamaz mıyım?"

Senneth onu tekrar öptü. "Seni seviyorum ve senin için dünyadaki her şeyden vazgeçerim," diye fısıldadı. "Ve bu gece burada, yanımda uyuyacaksın."

Ancak Senneth, Tayse'i kendisiyle beraber yemek masasına götürmedi. Hatta canını sıkmasına rağmen nezaket rolünden vazgeçmedi. Sadece asil büyükelçi rolünü oynamak, Brassenthwaite mirasını kullanmak zorunda kaldı. Böylece diyardaki herhangi bir marlordin yemek salonunda kabul edilebilirdi. Yaklaşık on sekiz yıl önce Brassenthwaite'den vazgeçmişti. Şimdi istemiyorken ona tekrar sahip olduğunu iddia etmek ona oldukça zor geliyordu.

Ama savaşı önlemek için her şeyi yapardı.

Ya da savaş geliyorsa onu kazanmak için.

Yemek masasında Yaklaşık otuz kişi vardı ve Lauren, Senneth'in her biriyle tanıştırıldığından emin olmak istiyor gibiydi. Senneth bazılarını zaten biliyordu, özellikle de iri, nazik, hantal, dalgın duran ama gerçekte çok kurnaz olan Heffel Coravann'ı.

Lauren ve kardeşi de oradaydı ve Brassenthwaite serramarrası ile tanıştığına yeterince memnun olmuş görünen birkaç Coravann vassalı da vardı. Senneth'in yazın başlarında burada olduğunu, güney hanedanlıklarının turunda Prenses Amelie'ye eşlik ettiğini anımsayamadılar. Ama o zaman Senneth göze batmamak için çok çabalamıştı. Şimdi o kadar şanslı olmayacaktı.

Ayrıca masada Lauren ve kardeşi etrafında toplanan ve bu toplulukta huzursuz ve şüpheli görünen yedi Lirrenslisi vardı. Senneth hikâyesinin tamamına hakim olmasa da, yirmi yıldan daha uzun bir süre önce Heffel'in, Lirrens'den bir kızla kaçtığını anlamıştı. Bu hikâyelerin ortaya nasıl çıktığını çok iyi biliyordu, bu yüzden bu süreçte birilerinin öldüğüne inanmıştı. Yine de, gelinin kardeşleri, kuzenleri, amcaları ve diğer aile üyeleri bir yabancıyla dostane bir ilişkiyi sürdürmeye devam ediyordu.

Bir gün bu romantik hikâyesinin ve evliliğin detaylarını duymak isterdi.

Bu Senneth'in görmeye geldiği Lirrenfolk'tu.

Akşamı sıradan kibar konuşmalarla geçirmeyi başardı. Gerçi Heffel'in vassalları seçilmiş On Üçüncü Ev lordlarının potansiyel yeni ayrıcalıklarını tartışmaya isteklilerdi ve kral vekili olarak onun ne düşündüğünü merak ediyorlardı. Senneth birkaç defa Heffel'in masasında bu konuşmaları sevip sevmediğini anlamak için ona göz attı, ama pek başarılı olamadı. Neredeyse her şeyden fazla barışa değer veren ve gerekirse çatışmaları ortadan kaldırmak için kişisel fedakârlıklar yapmaya niyetlenecek bir adam gibi duruyordu. Öte yandan, eğer harekete geçerse Heffel'in Lireth Dağları'nı öfkesiyle yakıp yıkabileceği hissine sahipti Senneth.

Yemek bittiğinde Lauren onları orta büyüklükte bir misafir odasına götürdü ve büyük bir beceriyle gelenleri daha küçük gruplara ayırmayı başardı. Birkaç yıl önce annesi öldüğünden beri ev sahipliğini o yapıyordu ve sosyal olaylarda Senneth'dan çok daha iyiydi. Senneth kendini, umduğu gibi, yedi Lirrenfolk'tan oluşan küçük grubun arasında otururken buldu.

Lauren isimleri tekrar etti: Wynlo, sıkı, esmer, kuvvetli ve dik-
katli bir adam; oğulları, tıpkı onun yirmi yıl genç hali gibi görü-
nen Torrin ve Hayden; kardeşi; kardeşinin oğlu; ve *sebahta-ri*'ten
gelmiş gibi duran iki adam.

Senneth etrafta gezinip insanlarla el sıkıştı, çok samimi olma-
sa da onlara gülümsedi ve Torrin'in yanına oturdu.

"Biz akrabayız," dedi. Bu, bir ilişki kurmuş insanların karşı-
lıklı yaptığı bir resmi selamlaşmaydı, ama ilk defa katılan insan-
lar için bir işkenceydi.

Wynlo'nun ilgisini çekmiş gibiydi, ama Torrin aşağılayıcı bir
ifade takındı.

"Biz Gillengaria Evleri arasındaki klan ağlarını kabul etmi-
yoruz," dedi. "Marlord Heffel'in kız kardeşi bile olsanız, bizle
akraba değilsiniz."

Diğer herkes başını sallayarak onayladı, Wynlo ise Senneth'a
düz bir bakış attı.

"Nasıl bizle akraba oluyorsunuz?"

"Ben Domenleri kardeş olarak kabul eden Persal ailesinin ev-
latlık kızıyım. Hepimiz Lahja'yız."

Bu her şeyi değiştirdi. Hatta Torrin bile az da olsa ona arka-
daşça bakmıştı.

"Persallar tarafından nasıl evlat edinildiniz?" diye sordu
Wynlo. "Hangi aile aldı?"

"Lireth Dağları'nı on yıldan fazla bir süre önce geçtim ve
bir süre *sebahta*'lar arasında dolaştım," diyerek onlara masala
benzeyen bir hikâye anlatmaya başladı. "Bir yabancıydım ama
küçümseyenlerden biri değildim. Persallar onlarla kalmama izin
verdi ama bana hiçbir statü vermediler. Çünkü ben yalnız ve
kendini kanıtlamamış bir kadındım. Ama bir gün Ammet Persal
ve oğullarıyla ava gittim. Ammet'i çiğnemek için yetiştirilen
domuzu indiren kişi bendim. Ailesi becerim ve cesaretim için
beni onurlandırdı ve onlarla bir yıl yaşayıp onurumu ve kalbimi
test etmeme izin verdi. Yılın sonunda memnun olmuşlardı ve ben

evlat edindiler. Ve şimdi Lirrenland boyunca Wafyn *sebahta*'sının, Lahja *sebahta-ris*'in Senneth Persal'i olarak biliniyorum."

"Ammet Persal'i koca beş yıldır görmedim," dedi Wynlo.

Kardeşi lafa karıştı. "Ben gördüm. Üç yaz önce kuzenimin evinde görüştük." Senneth'a bir göz attı. "Ona ailesini sordüğümde evlat edindiği kızının hikâyesini anlattı. Akrabayız."

Olay böylece tatlıya bağlandı.

"Yıllardır Lireth Dağları'nı geçmedim," dedi Senneth. "Ailemden ve sevdiklerimden haber almak isterdim."

Wynlo'nun kardeşi rahatladı. Bu bir anlama geliyor olabilirdi. "İşte size Persal ailesinin masalı..." dedi, sesi bir tür şarkıya kaydı. "Tabbet öldü ve oğlu, Meltis, toprakları eline aldı. Meltis'in de üç oğlu vardı..."

Beklediği gibi, bu anlatı bir saatten uzun sürdü. Diğerleri arkadaşlarının masalına karışıp kendi hikâyelerini anlatmaya çalışmalarına rağmen, hepsi karmaşık bağlarla soydaştı. Özellikle şaşırtıcı şeyler çıkmadı, hikâyelerin çoğu doğum, ölüm, evlilik, mali kayıp, mali kazanç, ittifakların kurulması ve bozulması üzerineydi.

Gerçekten bilmek istediği ve en sonunda öğrendiği şey, küçük ama hakkını arayan Cohfen *sebahta*'yı kendine kattığından beri Lahja *sebahta-ris*'in Lirrens'de yaşadığı zamankinden bile daha güçlü olduğuydu. İki kilit evlilik bu bağı sağlamlaştırmış, ardından her evi yeni bir bebek izlemişti. Bu yüzden şimdi kan bağları ve aileleri ayrılmaz bir şekilde bağlayan sevgi bağları vardı.

Tahmin ettiği ama bir yandan da gerçek olduğunu düşündüğü şey şuydu: Lahja *sebahta-ris*'in savaşmaya hazır çok sayıda adamı olmalıydı ve bu adamlar donanımlı bir orduda savaşmak için kullanılmalıydı.

Eğer bir aileden erkekler katılırsa, *sebahta-ris*'teki bütün ailelerden erkekler pekâlâ onu takip ederdi. Fakat Senneth, Lirren adamlarından herhangi birinin savaşa girmesi gerekirse, bu ölümlerin her birinden sorumlu olacaktı.

Ader olarak, yeni soydaşı yaşantılarının son detayına kadar her şeyi aktardı. Burada bir evlilik, orada başarısız bir ürün, bir oğulun doğumu, yüksek ateşten ölen bir diğeri. "Ve kızım ve yeğenim Lireth Dağları'nın yanında kısa bir süre kalmaya geldiler," diye bitirdi Wynlo.

Senneth yüz ifadesini saklamadı, şaşırması. "Bu ilginç," dedi. "Gillengaria'da akrabalarınızla onları büyüttünüz mü?" Ona omzunun üstünden bir bakış attı. "Marlord Heffel'la, belki?"

"Hayır, ama onları nereye yerleştirebileceğimizi öneren oydu," dedi Wynlo. "Yeğenim Rosurie..."

Kafasını salladı. Kardeşinin yüzündeki rahatsız olmuş ifadeye baktığında Senneth, onun yoldan çıkmış bir kızı sevdirmekten hoşlanmayan bir adam olduğunu çıkardı.

"Eğitilmek için çok vahşi."

"Bir Bramlisliyle kaçmaya çalıştı," diye ekledi Torrin.

"Düşüncesi bile körü!" diye mırıldandı Senneth.

"Ama namussuz çok zekiydi." Wynlo devam etti. "Onu adamdan ayırmak imkânsızdı. Sonra Heffel, onu asil kadınlarınızdan birinin gözetimi altında, tanrıçanın evinde yaşamak için göndermemizi önerdi. Hem güvenli hem kutsal bir yer. Ayarlamaları kayınbiraderim yaptı."

Rosurie, Justin'in böyle zevkle söylediği bir isim değildi. "Onu Lumanen Manastırı'na mı gönderdin? Kızım mı demiştin?"

"Evet, birlikte *sebah*'nın yollarını hatırlamaları kolay olacak."

Senneth başını salladı.

"Ah, bu iyi. Kimse ailesiz olmamalı. Onlar artık Gillengaria'nın çocukları mı, yoksa bir gün Lireth Dağları'nın karşısına dönecekler mi?"

Wynlo bu aptalca bir soruymuş gibi gülümsedi. "Tabii ki bize dönecekler. Sanırım çok yakında. Eşim, Ellynor'u özledi."

Senneth, dikkatli konuşmaya çalışarak "Lumanen Manastırı Lestra'sının genç kadınlarının gelip girmesine sorunsuz bir şekil-

de izin verdiğini bilmiyordum,” dedi. “Bir rahibe adayı bir kez katıldığında belki sonsuza kadar kalıyordur diye düşündüm.”

“Bu Lestra’nın tercihi olabilirdi, ama bizim kızlarımız zamanı geldiğine bize dönecekler,” diye ciddiyetle konuştu başka bir adam.

Wynlo, yakından izlediği Senneth’a, “Onu tanıyor musun?” diye sordu.

“Lestra’yı mı? Heffel ondan çok bahseder,” Bu soruyu istediği gibi cevaplamak imkânsızdı.

“Birçok kez Carolinda Gisseltess’le görüştüm,” dedi Senneth. “Çok dindar bir kadın. Onun gözetimindeki her genç kız yakından izlenir, buna eminim. Marlord Heffel’in uzun zamandır onunla yakın bir ilişkisi olduğuna ve onun Heffel’a büyük saygı duyduğuna inanıyorum.”

Bu onları tatmin etmiş gibi duruyordu.

“Bize döndüklerinde artık kafalarında ailelerinin tahammül edemeyeceği erkekler olmayacak,” dedi Wynlo.

Senneth, *keşke ben de bundan emin olabilsem*, diye geçirdi içinden.

“Kızlarımız için mükemmel bir gardiyan seçtiğimizi duyduğumuza sevindik,” diye ekledi kardeşi.

Senneth konuyu değiştirdi. “Kardeşi Halchon’a daha az düşkünüm,” dedi ve bu kesinlikle doğrudu. “Hatta onu küçümsediğim bile söylenebilir.”

Şimdi onların dikkatini çekmişti, herkes onun düşmanlığını ve işlemiş olabileceği suçları biliyordu.

“Sana mı, yoksa senin soyuna mı leke sürdü?” diye sordu Hayden.

Senneth ona bir göz attı, sonra bakışlarıyla tüm odayı esir aldı.

“İsyan planlıyor,” dedi. “Kralı devirmek istiyor.”

Şaşkınlık içindeki mırıldanmalarla karşılık verdiler ama hepsinin tepkisi yapmacık görünüyordu. Gillengeria onların sorunu

değildi, onların umursadığı Lireth Dağları'nın karşısında uzanan yendi.

"İsyan ve savaş... Çok çirkin," dedi Wynlo'nun kardeşi. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Yüzüme söyledi. Kralın yaşlı ve zayıf, kızının ise onun atından yönetmeye uygun biri olmadığını düşünüyor."

Adamlar aralarında baktılar ve yarım yamalak cevaplar verdiler.

"Eh, tahtta bir kadın... Bundan şüphe duyması affedilebilir."

Tepkilerinin beklendiği gibi çıkması durumu daha az sınır bozucu yapmıyordu.

Senneth boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Şüphesiz kral kızının evlendiğini ve ona oğul vadeden bir anne olduğunu görecek. Ve bu çocuk, kan mirası olan mülkleri hak etmiyor mu?"

Şimdi herkes anlamaya varmış gibi başını sallıyordu. Bir anda düşüncelerinin ağırlığını doğum haklarından mahrum bırakılmaması gereken doğmamış bir vârisin arkasına atıyorlardı.

"Kanıdanmış bir liderin pozisyonunu gasp etmeye çalışmak her zaman yanlıştır," dedi Wynlo'nun kardeşi kesin olarak.

"Tabii adam kötü, deli ya da beceriksiz değilse. Ve o zaman bile, onu bir kenara taşımak için çabalayan taraf ailesi olmalıdır. Aile, aileyi güçlü tutmak için var."

"Bu Baryn'in nasıl bir *sebahta-ris*'i var?" Wynlo bilmek istiyordu.

"Gillengaria'nın soylu aileleri arasında sınırlar oluşuyor," dedi. "Sizin gibi akrabalığa çok önem vermeyiz bazen, bizim için arkadaşlık kandan daha önemli. Ama sayıları hesapladığımda onları bize denk olarak görüyorum. Beni korkutan da bu. Tüm ülkeyi harap eden bir savaşa yönelebiliriz."

"Lirens'te yüz yıldır gerçek bir savaşımız olmadı," dedi Hayden, neredeyse bunu istiyormuş gibi söylemişti.

Senneth dümdüz ona baktı. "Bizim de öyle," dedi. "Ama geç-

mişte, Lirrenslî adamlar Gillengaria ile sırt sırta çarpışmıştı.”

Bu genç adamların ilgisini çekti ama büyük olan dördü bundan rahatsız olmuştu.

“Gillengaria’nın sorunu, bizim değil” dedi Wynlo. “Aramızda dağlar olmasının bir sebebi var.”

“Eğer Halchon Gisseltess, tahtı ele geçirirse bununla yetinmeyip etrafında başka ne alabileceğiyle ilgilenecek türden bir adam,” dedi Senneth. “Ve eldeki en yakın yer Lirrens.”

“Bence Lirrenfolk’a boyun eğdirmeyi zor bulacaktır,” dedi Wynlo.

“Umarım denemek için hiç şansı olmaz,” dedi Senneth ve devam etti. “Umarım kavga eden arkadaşlar ve kardeşler fikir ayrılıklarını onarmanın bir yolunu bulur. Umarım savaş hiç gelmez. Gelirse bile, umarım kralın birlikleri isyan ordusuna karşı zafer kazanır.” Gözlerini tekrar odadaki yedi kişinin üzerinde gezdirdi.

“İsyan ordusunun Lirrens güçleri tarafından büyütülmeyeceğini ummak istiyorum.”

Wynlo’nun kardeşi başını salladı.

“Biz kendi liderlerimize karşı savaşmayız. Eğer sizin savaşınıza girmemiz gerekirse, kralın tarafında oluruz. Ama savaşa girmek için bir sebebimiz yok.”

Senneth genç adama tekrar baktı.

“Peki eğer oğullarınız ve yeğenlerinizden bazıları savaşımıza katılmak isterse? O zaman onlara engel olur musunuz?”

Wynlo ve kardeşi rahatsız olmuş bir şekilde bakiştılar.

“Savaşmak isteyen genç bir adamı kimse durduramaz,” dedi kardeşi kısaca.

Hayden güldü. “Bir savaşta olmak heyecan verici olurdu,” dedi. “Dağların karşısında savaşmaya değer bir şey yok.”

Torrin, biraz alaylı, “Belki senin için öyle olabilir, kardeşim,” dedi. “Ben bir kadının onuru ya da bir kuzenin adı gibi önemsiz şeyler için savaşım.”

Senneth ona şöyle bir baktı.

"Gerçekten kuzeniniz Rosurie'ye yaltaklanan Bramlis ahlaksızıyla düello yaptınız mı?"

Başını salladı, o âni hatırlamanın zevkiyle karanlık yüzü aydınlandı.

"Evet. Onu o kadar kötü dövdüm ki bir daha onu görmeye gelmeyeceğine emin olabilirsiniz. Hatta Rosurie ailesine döndüğünde bile."

"İyi bir dövüştü," dedi Hayden. "Gerçi, çok hızlıydı."

Torrin küçümseyici bir bakış attı. "Ve orada kendimi onu hemencecik yere sermemek için tutmak zorunda kaldım. Her bir darbeyi hissetmesini istedim, hayatının geri kalanında bir Dömen kadının ayartmaya çalışmanın cezasının ne olacağını unutmamasın diye."

"Ailenizin savaşçısı siz misiniz?" diye sordu Senneth. "İntikam alınması gereken bir aşağılama olduğunda savaşmak için seçilen kişi?"

Hepsi kafa sallıyordu. "Gerçi Hayden da var, o da neredeyse o kadar iyidir," dedi Torrin'in amcası.

Hayden, "Torrin'i hiç yenemedim," dedi, biraz kendinden utanarak biraz da kardeşiyle gururlanarak. "Ama beni de neredeyse kimse yenemez!"

"Torrin, Bramlis gencini eline aldığı anda bu gerçekten görülmeye değer bir dövüştü," dedi amcası.

Torrin'in talihsiz Bramlis genciyle düellosunu sıkıcı ayrıntılarıyla tekrar anlatması pek ilgi çekmedi.

Senneth dinledi, yüzünde kasten oluşturulmuş bir gülümseme vardı ama Torrin onun duruşundan rahatsız olana kadar bir şey söylemedi.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatmak isteyerek. Hidderli ve kendisinden emindi, muhtemelen bir sebebi de vardı. Buradaki Litrenslilerin çoğu gibi zayıf ve kısa kemikliydi ama aynı zamanda atik ve kaslıydı. Senneth onun savaşta son derece tehlikeli biri olabileceğini düşündü. Geride durmayacak

biriydi. Can korkusunun kendisini yavaşlatmasına izin vermeyen biri.

"Düşünüyordum da, sen muhtemelen Lireth Dağları'nın ardındaki en becerikli savaşçılardan birisin," dedi. "Ama Gillengaria'da senin yenemeyeceğin savaşçılar var."

"Yoktur," dedi hemen. "Bana burada bıçak kullanabileceğini düşündüğün bir adam göster. Onu elime alacağım!"

"Bence ben seni yenebilirim," dedi kasten. Bir anlığına, bütün dinleyiciler arasında bir sessizlik oldu.

Torrin, "Sen mi?" diye bağırdı. Hayden ve genç adam gülmeye başlamıştı. Ama büyük olan daha düşünceli bakıyordu. Senneth, Wynlo'nun onun boyunu, omuzlarının genişliğini not ederek daha dikkatli bir inceleme yaptığını gördü. Koyu mavi elbisesinin kolları kollarındaki kasları gizliyordu, ama baksıları uzun parmaklı ellerine, bileklerine yöneldi.

Senneth gülümsedi ve sesi yumuşadı, neredeyse hülyalı bir hal aldı. Hikâye anlatmaya geri döndü.

"Kralın Gezginleri'nin hikâyeleri burada, Lireth Dağları'nın karşısında bile duyuluyor mu?" diye sordu.

"Hayatlarını kralı korumaya adanmış elli erkek ve kadın. Bütün gün yaya olarak ya da at sırtında, kılıç, tatar yayı, hançer ve çıplak elle pratik yaparlar. Bir gezgini sahada tutmak için iki, öldürmek için üç, cesedini mezara koymaya yetecek cesaret için dört adam gerektiğini söylerler. Ve ölümünün intikamını almak için gelen gezginlerden korkup kaçacak bütün bir tabur."

"Kral Gezginleri'ni duydum," dedi Wynlo sessizce. "Cesaretleri ve yetenekleri sayesinde onlara saygı duyuluyor, ama sadakatlerinden dolayı efsaneler."

Başını salladı. "Hiçbir gezgin kralına ihanet etmedi."

"Ama hâlâ insanlar," diye iddia etti Torrin. "Hâlâ yenilebilirler."

Senneth ona baktı. "Erkekler ve kadınlar," dedi.

Torrin ona baktı, alaylı bir ifadeyle. "Ve sen de onlardan biri misin? Sen mi?" diye sordu.

Senneth başını salladı. Tekrar gülümsedi, çünkü onu kızdırdığını açıkça görebiliyordu. İstemeyerek de olsa, bu kibirli ve yorucu adamı sevmiştii. Justin'in Gezginciler'e ilk katıldığı zamanki hali gibiydi. Biraz daha az sıradışı olmasının dışında, hâlâ aynı gibiydi.

"Ben Kral Gezgini olma onuruna erişemedim," dedi. "Ama oradan arkadaşlarım var. Onlarla beraber eğitildim. Pratik yaparken kılıcımı birçok kez onlara karşı kaldırdım, kendimle iyi iş çıkardım ama yine de henüz bir gezgini yenemedim."

Hayden kaşlarını çatı "Lirrenland'de hiçbir kadın savaşa girmez," dedi.

"Biz Gillengaria'da giriyoruz," dedi Senneth sakince.

"Ama sen bir Lahja'ysan," diye ısrar etti, "bir Lirren kadının davranması gerektiği gibi davranmalısın."

Elbette konu buraya gelecekti.

"Ben bir *bahta-lo'yum*," dedi ciddi bir şekilde. Hepsi şaşırması görünüyordu ve başlarını sallıyorlardı. Sonra tekrar onu incelemeye döndüler.

Bunu Tayse ve Cammon'a yolda kamp yaptıkları bir gece dikkatlice açıklamıştı. Tayse, kadınları bu kadar düşük konumda tutan insanların neden onun dediklerini dinleyeceğini düşündüğünü merak ediyordu.

"Kadınları küçük görmüyorlar, yanlış anladın," demişti Senneth. "Kadınlarını seviyorlar, hatta belki çok fazla, neredeyse tek amaçları kadınlarını korumak. Karşılığında ne olursa olsun kadınlarının güvende tutulması gerektiğini düşünüyorlar."

"Sen pek korunmaya izin veren bir kadın gibi davranmıyorsun." Tayse bu noktada haklıydı. "Bir çiftlikte sinip erkek kardeşinin ya da babanın emirlerini uygulamaman gerektiğini düşünmeyecekler mi?"

"Ben bir *bahta-lo'yum*," demişti onlara. O da Cammon da bunun ne demek olduğunu öğrenmek istemişti. Senneth da bunun *klanın üstü* anlamına geldiğini söylemişti. "Bir kadın ayrılır.

Arada bir, çok nadiren, ailesinin korumasını bırakmayı ve bir gezgin olmayı seçer. Genellikle bu kadınlar, hangi klan etkilenirse etkilensin, büyük hastalıkların olduğu her yere gitmek zorunda hisseden yetenekli şifacılarıdır. Bazen bunlar esrarengiz bilgelik gösteren yaşlı kadınlardır ve özellikle savaşılan klanlar arasında arabulucu olurlar. Bazen, doğruyu söylemek gerekirse, tamamen delilerdir ve Lirrens'in bir köşesinden diğerine dolaşırlar ve kimse onlara zarar vermez, herkes onlara saygı gösterir. Persallar uysal bir kadına dönüşmeyeceğimi ve Lahja'lı bir adamla evlenmeyeceğimi anladıklarında *bahta-lo* olduğumu kabul ettiler. Beni yine de sevdiler, ama bu beni özgür bırakmalarını sağladı."

Wynlo ve diğerlerinin, zayıf iradeli soydaşlarının evlat edinilmiş bir kızın ellerinden kayıp gitmesine izin vermesini onaylamadıkları açıktı.

"Alowa'da hiç *bahta-lo*'muz yok," dedi Wynlo'nun kardeşi.

Senneth, "Bir aile bir kadına *bahta-lo* adını vermeyi seçmez, bir kadının öyle olduğunu kabul eder," dedi. "Ve bir kadın böyle bir yolu kolayca seçemez. Tanrıçaların isteği olduğu için seçer. Siyah Anne kalbine bu huzursuzluğu koymuştur, o da ya kendini bu dolaşma dürtüsüne teslim etmek zorundadır ya da ölmek."

Wynlo isteksizce başını salladı. Kardeşi düşünceli bakıyordu. Torrin'in aklı hemen diğer sorunlara kaydı.

"*Bahta-lo* ol ya da olma, hâlâ beni bir düelloda yenemezsin," dedi.

Senneth ona gülümsedi. "Eminim yenebilirim."

Çenesini eğip bir bakış attı. Tıpkı Justin gibi. "Eğer yanında bir silah varsa, sana haksız olduğunu kanıtlamak isterim," dedi. "Coravann Keep'te kılıçla çarpışmamıza izin var mı?"

"Bahçede bir eğitim alanı var. Heffel kullanmamıza izin vermekten mutlu olur. Doğrusu, yanımda bir silah var. Onsuz seyahate çıkmam."

Torrin'in kaşları kalktı. Aynı anda hem heyecanlı hem de küçümseyici görünüyordu. Genç bir adamı keyiflendirmek için kü-

çük bir kan dökölme olasılığı kadar etkili bir şey yoktu. "Öyleyse yarın buluşarak yeteneklerimizi birbirimize karşı test edelim."

"Hadi, yapalım. Seçtiğimiz herkesi tanık olmaya davet edebilir miyiz? Yoksa izleyicileri sınırlamayı mı tercih edersiniz?"

"Herkes katılabilir," dedi Torrin.

"Kural belirlemeli miyiz? Ne kazanacağımıza karar verin. Yapmak istediğim sizi öldürmek değil, anlıyorsunuz ya, umarım sizin de değildir."

Adam hafif bir zariflikle başını salladı. "Siz akrabasınız. Sadece kimin daha iyi kılıç kullandığını belirlemeye çalışıyoruz. İlk kan döküldüğünde ya da öldürme hamlesinde biter diyelim mi, bu yeterli olacaktır eminim ki.

Tayse bu ölçüsüz adamı düelloya zorladığını, dahası ona nedenini açıklayamayacağını söylediğinde hiç mutlu olmayacaktı. Ama onun için korkmuyordu. Kenar çizgisinde sessiz, sakın durur ve kendisini savunabileceğinden emin olarak onu izlerdi. Sonra, kazanırsa ya da kaybederse, ona neyi yanlış yaptığını, hangi tekniği geliştirmesi gerektiğini, bir dahakî sefere kendisini benzer bir durumda bulduğunda hangi hareketleri denemesi gerektiğini ona anlatırdı.

Torrin'i yenebileceğinden tam olarak emin değildi, yapabilecekse bile kesinlikle deneyerek görmeliydi.

"Ölümüne savaşıyormuş gibi yapalım," dedi ona, gülümseyerek. "Bence ikimiz de daha azıyla tatmin olamayacağız."

18. BÖLÜM

Lumanen'e döndüğünde, Ellynor nefes almanın neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordu. Bir nedeni, Neft'in açık sokaklarından sonra, yüksek, duvarlı alanın çok küçük, çok kapalı, çok kaçınılmaz görünmesiydi. Orman çok acayip bir şekilde baskındı ve ağaçların çoğu şimdiye kadar yapraklarını dökmüş olsa da kalın, karışık dalları manastırın içine girecek kadar, havanın geçmesine izin vermeyecek kadar yoğundu.

Diğer bir nedeni ise göğsünde nefes almak için yeterli yer olmamasıydı. Çünkü tamamen korkuyla dolup taşıyordu.

Nasıl bunu yapabilmmişti? Nasıl Justin'i Neft'in sokaklarında öpebilmişti? Hem de bir kereliğine değil, kazayla değil, bir anlık büyüyle değil, iki gece. Saatlerce. Vücudunu ona yaslamış, geniş gövdesinin verdiği histe kaybolmuş, kemikleri ellerinin sırtındaki dokunuşunu, ağırlığını ezberlemişti. Akli tutarsızca koşuşturan bir çocuk gibi dönüyordu. Of, Tantiça aşkına! Justin'in onu sevdiğini düşünmesine izin vermişti, şimdi ölebilirdi.

O ikinci gecenin gelmesine engel olamamıştı. Astira ve Lia'nın sessizce nefes almasını dinleyerek yatakta hareketsiz kalmayı başaramamıştı, Justin'in kapının yanında dışarıda beklediğini bilerek.

Gitme gitme gitme gitme, demişti kendi kendine, tekrar ve tekrar ama yine de gidiyordu işte. Ayağa kalkmış, ayakkabılarını

giymişti. Odadan sessizce çıkıp merdivenlerden aşağı inmiş ve usulca muhafızın yanından geçmişti.

Kendini büyüğü gecenin koynuna atmıştı.

Onu bir daha göremezdi. Şimdi bütün ilişkiyi bitirmeli, hayatı boyunca ondan kaçınmalıydı. Justin ona âşık olmamalıydı, şimdi olmazdı. Onu kazanma şansına sahip olduğuna inanamıyordu. Açıklamaya çalıştığında anlayamayacak, gülecekti. Kardeşini bir düelloda mahvedecek kadar iyi, yeterince hızlı, acımasız olduğunu iddia edecekti ama hiç kimse Torrin'i dövemezdi. Ve onu karanlıkta öpmek yerine Justin, Ellynor'un ayaklarında ölü yatıyor olacaktı. Ya da Torrin'in cansız bedeni yanında, elinde kanlı bir kılıçla. Ellynor hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedi. Sadece her iki sonucun da dayatılmaz olduğunu biliyordu. İşlerin bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verebilirdi? Nasıl bu kadar aptal, bencil, pervasız, terk edilmiş olabilir? Ne istediğini nasıl fark edebilirdi? Justin'in ölüm olasılığı karşısında onun arzuları resmen bir hiçti, önemsizdi.

Ama, Tanrıça aşkına, eğer şimdi onun önünde dursaydı, onu tekrar öpmek isterdi.

Bu yüzden onun tek başına karar vermesine izin verilmemeliydi. Çünkü aşk söz konusu olduğunda akıllıca seçim yapamayacağı ortadaydı.

Neyse. Artık manastıra geri dönmüştü. Hava almayan ve çok az ışık veren beyaz duvarların arkasında güvendeydi. Justin buraya gelemezdi. Onun da bir daha oraya gitmemesi gerekiyordu.

İlk hafta bir bulanıklıkla geçti. Diğer acemiler fısıldıyordu, yarı heyecanlı ve yarı korkmuşlardı, çünkü Lestra'nın asabi kardeşi manastıra, karısıyla ve yaklaşık yirmi askerle geri dönmüştü. Ancak bu Ellynor'un hiç umurunda değildi. Zaten onları hiç görmeyecekti. Gisseltess askerleri çoğunlukla kışlada kalırken, marlord ve karısı da nadiren Lestra'nın en yüce konukları için ayrılmış odalarından çıkıyordu. Ve Ellynor'un düşünmesi gereken daha birçok önemli şey vardı. Mutfakta çalışıyor, gece ritüellerde

şarkı söylüyor ya da sadece arazide yürüyor, nefes almaya çalışıyor, zamanını düşünerek geçiriyordu. Bundan sonra ne yapması gerektiği vardı aklında.

O ve Rosurie bir yıldan fazla bir süredir buradaydılar. Aileleri ne kadar kalacaklarını düşünüyordu? Lestra'nın hayatlarının geri kalanında burada kalmalarını beklediği açık olsa da, babasının farklı bir fikri olduğundan emindi. Ne zaman onu almak için gelirdi? Ondan mesaj almanın bir yolu var mıydı?

Rosurie gitmek ister miydi?

Kendi kaygılarına rağmen, Ellynor'un Rosurie'nin son zamanlarda çok sessiz olduğu dikkatinden kaçmamıştı. Ellynor paylaştıkları odaya döndüğünde, Rosurie onu dikkatsizce selamladı ve yokluğu sırasında ortaya çıkan olaylar hakkında dedikodu yapmadı.

Sonraki birkaç gün boyunca, normalde hayat dolu olan kuzeni neredeyse ruh gibiydi, düşüncelerinde açıkça kayboluyordu. Rosurie asla düşüncelerini uzun süre kendine saklayamazdı, bu yüzden Ellynor yakında, kızın ona güveneceğinden emindi. Ancak haftalar geçtikçe kuzeni daha da sessizleşti.

"Rosurie hasta mı?" diye fısıldadı Astira, Ellynor'a. Akşam yemeğindelerdi. "Gün boyu neredeyse ağzından bir kelime bile çıkmıyor."

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Ellynor. "Eğer bu gece onunla konuşabilirsem öğreneceğim."

Ama önce yemek, sonra da şarkı vardı. Ay, son dördünde olduğu için çoğunun avluda durması gerekiyordu. Düzensiz bir daire şeklinde, üstlerinde parıltıyan beyaz kaftanlarıyla yüksek sesle şarkılarını söylüyorlardı.

Karanlıkta ve soğukta, Ellynor'un soğumuş kalbi Siyah Anne'nin varlığıyla ısınmıştı, nihayet nefes alabiliyordu.

Sonra her şeyi hatırladı, boğazı düğümlendi ve bir an için şarkı söyleyemedi.

Hemen içeri girip odasına çıktığı için mutluydu. Rosurie za-

ten yataktaydı, sırtını duvara yaslanmıştı. Penceredeki mumu yakmıştı, ama odanın geri kalanı karanlıktaydı.

Sessizce hareket eden Ellynor kendini yatağa girmeye hazırladı ve sonra kendi örtülerinin altına girdi. Tek mum görülebilecek kadar parlaktı; yüksek bir dolunay ışığında bir manzara görmeye çalışmak gibiydi. Rosurie hâlâ dikti, görünüşte karşı duvara bakıyordu. Elleri kucığında iki küçük yumruk şeklindeydi.

Ellynor diğer yatağa bakan şilte üzerinde yatıyordu. "Rosurie," dedi yumuşak bir sesle. "Son birkaç gündür çok sessizdin. Senin için endişeleniyorum. Bir sorun mu var?"

Bir anlığına Rosurie cevap vermedi. "Ben sadece... düşünüyorum," deyiverdi.

"Ne hakkında?" Cevapsız. "Eve dönüş hakkında mı endişeleniyorsun? Bugün bir mektup aldım. Okuyabilirsin."

"Hayır. Yani, evet, tabii ki okuyacağım. Ama hayır, endişelenmiyorum."

"Son zamanlarda biraz evi özlemiştim. Sen de mi öylesin?" Ellynor, hâlâ yumuşak bir sesle, güven vererek devam etti. Revirde hasta çocuklarla ya da ölüm yataklarındaki yaşlı kadınlarla konuşuyormuş gibiydi. "Annemden bir mektup almak onları daha da özlememe neden oldu."

"Onları özlemiyorum," dedi Rosurie sert bir sesle.

Ellynor yatağında kaydı. "Gerçekten mi? Hasat şenliği zaten geçti ama kış ortası şöleni o kadar da uzak değil. Tuzlu ekmek ve pastayı düşünüyordum... ilk karla yapılan kış gazozunu düşünüyordum."

"Burada manastırda da yiyeceğimiz çok şey var."

"Tabii ki var," dedi Ellynor biraz boş. "Sadece tatil izni aldığımızdan bu yana çok uzun zaman geçti. Geçen kış da gitmişirik. Gelenekleri özlüyorum. Sanırım tüm bu yıllar boyunca onlara alıştım ve şimdi keşke *sebahta* ile birlikte olsaydım diyorum."

"Sorun bu," dedi Rosurie, duyguyla yoğunlaşmış bir sesle. "Seninle -Astira ve Lia ile- pek çok kızla. Eski hayatlarımızı özlü-

yoruz. Ailelerimizle birlikte olmak istiyoruz. Bilmiyoruz ki -far-
kında değiliz- yeterince yeni hayatımızı düşünmüyoruz.” Derin
bir nefes aldı. “Tanrıça için yeterince ödün vermiyoruz.”

“Ayın altında ona şarkılar söylüyoruz,” dedi Ellynor sakince.
“Her pencerede bir mum yakıyoruz. Günde altı kez dua ediyor-
uz. Gittiğimiz her yerde aytaşlarını takıyoruz ve onu sevmeyi
öğrenmek isteyen yabancılara veriyoruz.”

Rosurie ani ve keskin bir jest yaptı. “Bunlar gerçekleştirdiği-
miz eylemler. Yapmamız gereken görevler. Ona itaati gerçekleş-
tirmenin yolları. Önemli, evet, ama derin bir anlamı yok. Kur-
ban değiller.”

“Kurban mı?” Ellynor şüpheyile tekrarladı.

Rosurie aniden istekli olarak ona döndü. “Evet! Gümüş
Leydi’yi onurlandırmak için yapılan büyük ve kişisel önem taşı-
yan bir eylem. Onu ne kadar sevdiğimizi kanıtlamak için.”

“Ne tür bir hareket?”

Rosurie ellerini ovuşturdu. “Zor bir şey. Yapılması zorsa, Sol-
gun Anne bunun ne kadar önemli olduğunu bilir.”

“Evet ama...”

“Shavell kollarını ve bacaklarını kristal bir hançerle kesmiş.
Bunu biliyor muydun?” Ellynor başını iki yana salladığında
Rosurie daldı. “Cidden yapmış. Üç yıl önce. Ritüel söylendikten,
ve vücudunun her yerine büyük yaralar açtıktan sonra yarım
ayın altında durmuş. Sonra bütün gece orada kanamış, ellerini
tanrıçaya kaldırarak. Onu ertesi sabah bulmuşlar, kendi gücüyle
yürüyemeyeceği kadar baygınmış ve öylesine soğukmuş ki öğlen
ölebileceğini düşünmüşler ama o ölmeyeceğini biliyormuş.
Solgun Anne’nin onu güvende tutacağını biliyormuş, çünkü
Shavell vücudunu feda etmiş. Bölünmüş Ay Kızı olmuş. Yara
izlerini hâlâ taşıyor, bir ara görebilecek misin bak. Çoğunlukla
giysileri onları kapatıyor.”

“Şey... Shavell çok dindar. Tüm adanmışlar gibi. Umarım sen
de düşünmüyorsundur...”

"Farklı bir şey olmalı," dedi Rosurie, sesinde düşünceli bir tını vardı. "Bana özel bir şey. Darris, Lestra'ya altın verdi. Görünüşe göre bir sürü altını varmış. Tüccar bir aileden geliyor ve babasının servetini miras alan tek kişi o. Ve hepsini tanrıçaya verdi. Ama benim param yok."

Ellynor telaşını azaltmak için çok uğraşıyordu, ama bir midilli panikle daralmış göğsünün içinde dörtünala koşuyor gibiydi. Rosurie her zaman böyle tutkulu bir kızdı; Ellynor bunu neden öngörmemişti? Gümüş Leydi bir fanatığı severdi. "Eminim çok dua edip çok fazla düşünürsen, bir yolunu bulursun," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Ama Gümüş Kadın veya Lestra'nın buna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum..."

"Hayır, elbette buna ihtiyaç duymuyorlar," dedi Rosurie. "Bu yüzden bu kadar etkili. Kendi özgür iradenle yaparsın. Kendini tanrıçaya verirsin."

"Parayı anlıyorum ama kan dökmek? Gerçekten bu kadar aşırı bir hediyeyi takdir ediyor mu?"

Rosurie yeniden düşünmeye başlamıştı. "Nadia'nın küçük kardeşini mistik olarak ihbar ettiğini söylüyorlar," dedi sessiz bir sesle. "Bu onun tanrıçaya armağanıydı. Ve erkek kardeşini çok severdi."

Ellynor kendini hasta hissediyordu. "Nadia'nın kardeşine ne oldu?"

Rosurie ona baktı ve sonra duvara geri döndü. "Bilmiyorum. Duyduğum şey, Lestra'nın ona teşekkür etmesi ve tanrıçanın hak ettiği gibi onunla başa çıkacağını söylemesiydi. Sonra Nadia ağladı ve cezalandırılmayacak kadar küçük olduğunu söyledi. Ve Lestra, *Tanrıça sizden çok memnun*, dedi. Böylece Nadia ağlamayı bıraktı."

"Hâlâ kardeşine ne olduğunu bilmek istiyorum."

Rosurie sinirli bir şekilde omuz silkti. "Senin sorunun şu ki insanları çok fazla düşünüyorsun ve tanrıçayı bu kadar önemsemiyorsun!" diye haykırdı. "Aklın Solgun Anne'ye odaklanmamış. Kalbin *sebahta* ile kalmış."

"Öyle," diye onayladı Ellynor. "Ailemi seviyorum. Onları öz-lüyorum. Bu neden korkunç bir şey olsun ki?"

Rosurie uzun, titrek bir iç çekti ve sonunda kendini yatağa attı. Ellynor yine de uyanık olduğunu düşünüyordu. Tavana odaklanarak bakıyordu. "Korkunç değil," dedi. "Çoğu insan aile-sini özler, ilk başta ben de özledim. Ama şimdi ben... farklıyım, bir şekilde ay ışığı ve merakla doluyum. Kanımın damarlarımda gümüş aktığını hissediyorum ve içimde bir huzursuzluk var, onu sevdiğimi kanıtlamak için muhteşem ve korkunç bir şey yapma-mı söylüyor. Senin anlamanı beklemiyorum. Çoğu gibi sıradan bir kadınsın ve acemisin. Sen seçilmedin. Benim gibi işaretlen-medin."

Gittikçe kötüleşiyordu durum. "Rosurie... lütfen aşırıya ka-çan bir şey yapma," dedi Ellynor.

"Tanrıçaya hizmet içinse nasıl aşırı olabilir?" deyiverdi Rosu-rie.

"Evet, yani sadece kendine zarar verme. Ay ışığında durma ve kanama, Shavell gibi. Sana bir şey olmasını istemem. Ölmeni istemem. Yani, *sebahta-ris*'in bir sonraki toplantısında bunu nasıl açıklayabilirim?" Duraksadı, şakası Rosurie'yi gerçekten de gül-dürmüştü.

"Hayır, hiçbiri anlamayacak," dedi kuzeni. Babasının sesini taklit etti. "Ne? Bir inanç uğruna mı öldü? Toprak, onur veya aşkla mücadelede değil mi? Hiç silah yok muydu? Bu nasıl ola-bilir?"

"Lirrenfolk ölümü anlıyor, ama anladıkları şekilde düzgün davranmıyorlar," dedi Ellynor hafifçe.

"Eh, korkma. Ölmek istemiyorum. Seni endişelendirecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Bağlılığından çok etkilendim," dedi Ellynor, sesini hayranmış gibi göstermeye çalışarak. Aslında dehşete düştü, ama Rosurie'yi herhangi bir eylemden uzaklaştırmaya çalışmak her zaman anlamsızdı. Ya onu desteklerdin ya da sonsuza kadar güvenini kay-

bederdin. "Eminim tanrıça ne yaparsan yap sana gülümseyecek."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Rosurie, sesi sonunda uykulu geliyordu. "Düşüncelerim hakkında konuştuğum için kendimi çok daha iyi hissediyorum! Sana bir şeyler söylemek her zaman kolay oldu."

"Benimle her zaman konuşabilirsin, bunu biliyorsun."

Benzer bir cevap ve sonra her ikisi de birkaç dakika sessiz kaldı. Ancak Ellynor uykudan uzaktı; Rosurie hakkındaki endişeleri şimdi göğsüne başka bir baskı katman eklemişti.

"Rosurie," diye fısıldadı, diğer kızın uykuda olması ihtimaliyle. Ama "Ne?" cevabı anında geldi. Ellynor sesini yükseltmeden "Hiç onu düşündün mü?" diye sordu.

"Kimi?"

"O Bramlisliyi. Evlenmene izin vermedikleri adam."

Uzun bir sessizlik oldu ve Ellynor neredeyse küçümseyici bir cevap bekliyordu. Kendilerini tanrıçaya adanmış kadınlar, değersiz erkekleri hatırlamazdı. Ama sonunda Rosurie, tüm nefesini hüznünlü bir iç çekmeye bıraktı. "Onu düşünüyorum," dedi sonunda. "Kendimi tutamadığım zaman. Sanırım onu düşünmeyi hiç bırakmayacağım, ama şimdi hatırladığım ve unutabildiğim zamanlar arasında daha fazla gün var."

"Unutmak ister miydin?"

Rosurie'nin başını yastığa doğru salladığını duydu. "Ona onu sevmediğimi söylediğimde yüzündeki ifadeyi unutmak istiyorum. Tabii ki yalan söyledim; onu hâlâ seviyorum, şimdi bile. Ama klan savaşı başlatarak beni takip etmesini istemedim. Ölmesini. Ama önce benim onu bıraktığımı düşünürse vazgeçeceğini biliyordum."

"Belki de tanrıça için kurban ettiğin şey budur," diye söyledi Ellynor. "Bu çocuğa olan sevgin. Belki vazgeçmeni gereken başka bir şey yoktur."

"Ondan Solgun Anne için vazgeçmedim," dedi Rosurie ve fısıltıyla bile sesi sert geliyordu. "Ondan ailemin erkekleri için

vazgeçtim. Belki de ailemin erkeklerinden Gümüş Leydi için vazgeçeceğim.”

Başka bir hafta geçti, ay döndü. Neredeyse her gece, Ellynor balmumundan Gümüş Leydi'ye şarkı söylemek için geride kalan acemiler arasında olmayı başarmıştı. Ancak şehir sokaklarında aytaşı ve dua dağıtmak için Neft'e gönderilen kadın grubuna dahil olmamıştı. Justin beyaz kaftanlı kızları görecekti. Onlara hevesle bakıp onun yüzünü arayacaktı, ama hayal kırıklığına uğramış olarak ahırlara geri dönecekti. Ellynor orada yoktu, onu bir daha görmeyecekti.

Onu bir daha asla görmeyecekri.

Ellynor onu asla görmeyecekti. Onun güçlü özelliklerine asla bakamayacak, çizilmiş gibi kahverengi kaşlarının altındaki gözlerinin odaklandığı şeyi göremeyecek, onu güldürecek bir şey söylediğinde nasıl hemen ciddiyetinin bozulduğunu göremeyecekti. Onu birden öptüğü zaman yüzünde oluşan şaşkınlığı, merakı asla bir daha göremeyecekti.

Kardeşi Torrin'den nefret ettiği anlar olmuştu.

Ama hayatını riske atacak kadar değil.

Rosurie her zamanki canlılığına kavuşmuştu, ancak yine de bir şeyleri kafasına taktığı açıktı. Günler soğuk ama güneşliydi, bu yüzden Astira ve Ellynor bahçelerde çalıştı, eski sapsarı ve kökleri temizledi ve dedikodu yaptılar. Brassenthwaite'in yarı asil bir ailesinden Daken adında genç bir gardiyan vardı; o da yalnızdı, evini özlemişti ve çok tatlıydı. O ve Astira kışla tarafında gizlice buluşuyordu. Yanlıştı, Astira bunun yanlış olduğunu biliyordu ve yine de ona çok düşküncüydü. Ellynor da durumun çok ileri gitmesine izin vermedikleri sürece iyi olacağını düşünmemiş miydi?

Ellynor, tavsiye istemek için yanlış kişi olduğunu düşündü. “Dikkatli ol,” dedi. “Lestra bir muhafızla görüştüğünü fark ederse ne yapacaksın?”

Astira başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Manastırdan atılacak mıyım? Ne olacağını bilmiyorum, hep hikâyeler anlatılıyor ama kimse ne olduğunu söylemiyor."

"Ne risk aldığını bildiğine emin ol," dedi Ellynor. "Buna değdiğinden emin ol."

Ellynor kendi itiraflarıyla karşılık verme isteğine direnmmişti. En azından o, Lestra'nın tanrıçayı sevmeyi düşünen ve manastır duvarlarına ait olan kendi muhafızlarından biriyle fingirdeşiyordu. Ama tamamen yabancı olan biriyle bunu yapmak? Geçmiş hakkında hiçbir şey bilmediğin biriyle? Buna sevgi delisi Astira bile girişmezdi.

Lia başını bahçeye bakan mutfak kapısından çıkardı. "İkiniz yardım edebilir misiniz? İkmal atları geldi ve mutfakta başka kimse yok ve her şeyi kendim taşıyamıyorum."

Bahçe işlerinden uzaklaşmak için her zaman bir bahaneden memnun olan Astira ve Ellynor ayağa fırladı. "Geç kaldılar," dedi Astira. "Unun azaldığını fark ettim."

Yükler, üç ya da dört haftada bir, birkaç yükçü tarafından yönetilen beş ya da altı hayvandan oluşan küçük bir kervanla Neft'ten geliyordu. Ellynor, toplu miktarları çekmek için daha verimli olacak olan vagonların, elverişsiz orman yolunda ilerleyemediğini varsayıyordu. Tabii ki Kızlar, bölge içinde kendi ürünlerinin bir kısmını büyütüp konserve yapıyor, askerler de genellikle taze et avlıyordu, ancak yine de erzak tedarik etmek için şehre güvenmek zorundaydılar.

"Dışarıdalar mı?" diye sordu Ellynor. Sepetleri ve çantaları avludan alıp giderek darlaşan koridorlardan ana evin arkasındaki büyük mutfığa kadar taşımak sıkıcı bir işti.

Lia başını iki yana salladı. "Onlara arka kapıya gelmelerini söyledim," dedi biraz savunmacı bir şekilde.

Astira ürpermiş görünüyordu. "Kapıdan gelen ziyaretçileri göremezlerse gardiyanların kızdığını biliyorsun."

"İki adam! Ve yedi at! Bir şey olmaz herhalde. Her neyse,

ayağım ağrıyor. Önümüzdeki iki saat içinde yirmi kez yürüyemem."

Ellynor bir kahkaha attı. Binanın kenarından, at toynaklarının kuru toprağa çarpınca çıkardığı sesi ve bir adamın yatıştırıcı tondaki konuşmalarını duyabiliyordu. "Sakin, kızım. Sadece bir gölge. Hadi, bunu şimdiye kadar yaptın. Doğru." Köşede şişman, orta yaşlı bir adamın, dizginin yanında ürkek bir gri atı yönettiğini gördü. Günün sonlarıydı ve manastırın büyük bir kısmı onu gölgesiyle kapatıyordu, ama Ellynor onu yeterince net görebiliyordu. Arkasında üç at daha vardı. Ekibin geri kalanı henüz görünmüyordu.

Astira onu biraz hoşnutsuzlukla izliyordu. "Yük beygiri olmak için fazla sinirli görünüyor," dedi.

Ellynor sırttı. Bu gibi zamanlarda, Astira'nın kibirli asil kökleri çok belirgin olurdu.

"İlk çıkışı, hadi ikinci olsun," diye homurdandı biri. "Sessizleşecek. Neyse, yükleri boşaltmaya başlarken onları bağlayabileceğimiz bir yer var mı?"

Ellynor ve Astira yerleştirmek için aceleyle hayvanlara doğru gitti. Lia da şimdi görünmekte olan ve kendi atlatını çeken ikinci adamı karşılamaya yöneldi. İlk adam paketlerinden kayışları çözmeye başladı ve bir kutudan un kabını Ellynor'a uzattı. "Ağır," diye uyardı.

"Anladım," diye yanıtladı Ellynor ve mutfığa geri döndü.

Ve sonra başını döndürdüğünde yaşadığı şokla neredeyse paketi düşürüyordu.

İkinci adam atını dizginliyordu ama birden ona dönü. Bu Justin'di.

19. BÖLÜM

Etrafta bu kadar insan varken Justin'le konuşmak imkânsızdı, tıpkı bir ağaç gövdesiyle konuşmaya çalışmak gibi. Sadece rahibe adayları ve ambarcılar değil, beş dakikaya yerel halkla rahibe adayları arasındaki ilişkiyi gözlemeye gelen iki manastır koruması da orada olacaktı. Ama Ellynor onun yaptığı her şeyin yoğun bir şekilde farkındaydı, yaptığı her jestin, söylediği her kelimenin, ona attığı her bakışın...

Nasıl buraya gelebilmişti? Nasıl? Belki de bunda bir risk yoktu; manasura her türden ziyaretçi gelmişti ve bu onların durgun hayatında bir hareketlilik yaratmamıştı. Ama Justin durgun değildi. Duruşunda, dikkatsizce yığınları Lia'nın kollarına ya da Astira'nın içine koyuşunda doğuştan bir enerji vardı. Etrafa bakışından, ağılın tam düzenini, bahçenin alanını, duvarlarda görünen koruma sayısını anlamaya çalıştığı belliydi. Justin ona baktığında, o da ona bakma cesaretini bulduğunda, gözlerinden okunan şuydu: *Sen benden uzak durabilirsin, ama ben senden uzak durmayacağım.*

Bu onu dehşete düşürmüştü, aynı zamanda neşelendirmişti. Ah, arkadaşının söylediği şeye gülerken canlanan şu yüze bakın! Sarı saçlarını geriye atışına bakın! Gömleğinin altında kasılan kaslarına bakın, sonra da yükünü uzatırken gevşeyişine. Neredeyse gözlerini dikmiş yüzünde umutsuzluk ve özlemle onu izliyordu.

Kendini başka bir yöne bakmaya zorladı.

Ambarcı gözlerini kısarak kaygıyla gökyüzüne bakıyordu. "Bir iki saate hava kararır," dedi. "Çok geç başladık. Alacakaranlık olmadan ormandan çıkma şansımız yok."

Ellynor'a ağır ve şekilsiz bir çanta verdi. İçinde kuru fasulyeler vardı belki. Ellynor sıkı tutuşunu değiştirdi, iyi tutamıyormuş gibi yaptı, yere koydu ve giysilerini düzeltti. Konuşmanın kalanını duymak istiyordu.

Manastır korumalarından biri, "Gece yolculuk yapmaktan korkmuyor musun, Jenkins?" diye sordu, eğlenmiş gibiydi. "Ay dolunay olduğunda bile?"

"Kahretsin ki evet!" diye biraz kederli bir şekilde cevap verdi Jenkins. "Dört beş yıl önce bir gece neredeyse bir kurt tarafından öldürülecektim, ondan beri ay ışığı umurumda bile değil."

"Kışladaki oda var," dedi diğer gardiyan düşünceli bir şekilde. "Gerçi dolaşmaya gidemezsin."

"Yok yok, orada kalırız," dedi Jenkins.

"Eh, binanın dışına çıkabilirsiniz, eğitim alanına kadar falan. Ama daha uzağı olmaz."

"Emin misin?" diye itiraz etti diğer gardiyan. "Daha önce de ziyaretçi ağırladığımızı unutma."

"Tabii ya. Özellikle kışın, yollar kötü ve günler kısa olduğunda. Yine de istersen Koban'a danışabilirsin."

"Bence de daha iyi olur." Kışla ve eğitim sahasının bulunduğu ağılın arkasına doğru aceleyle gitti.

"Merak etmeyin," dedi kalan gardiyan, soğukkanlı bir sesle. "Gece burada kalabilirsiniz."

"Teşekkürler. Minnettarım." Jenkins, Justin'e baktı. "Sana uyar mı? Eve gitmeye acelen var mı? Sormayı unuttum."

Justin başını salladı. "Sıkıntı yok. Yarın öğleden sonraya kadar beklenmiyorum zaten."

Ellynor sonraki on beş dakikada diğer kızlarla beraber yükleri mutfığa taşıyıp daha fazlası için geri dönerken tek bir nefes bile

almamıştı. Onlar da bu sırada geceyi orada geçirip geçiremeyeceklerini belirleyecek olan son sözü bekliyordu. En sonunda ilk gardiyan koşarak geldi, rahatlamış görünüyordu.

"Koban kalabileceklerini söyledi. Bizimle kışladaki yataklarda kalacaklar. Yemeği de bizimle yiyecekler."

"İyi haber." dedi ambarcı. "Kahretsin, bir saate karanlık olacak! Kıştan nefret ediyorum. Soğuk neyse de, karanlığa gerçekten dayanamıyorum!"

Tüm bu zamanda Jenkins'in yükünü boşaltmasına yardım eden Ellynor şimdi tesadüfen Justin'in tarafına dönmüştü ve onun kahverengi kâğıda sarılmış bir paketi aşağı çekişini izledi.

Katı görünüyor ama çok ağır değil, belki yuvarlak bir peynirdir, diye düşündü.

Almak için kollarını uzattı ve Justin de dikkatlice uzattı. Ellynor bir saniyeliğine gözlerini kaldırıp ona baktı, Justin'in onu izlediğini, onun bir sinyal vermesini beklediğini biliyordu. *Gece yarısı,* dedi dudaklarını oynatarak. Justin belli belirsiz başını salladı, sonra hemen döndü ve heybelerinden başka şeyleri çıkarmaya başladı.

Ellynor peyniri mutfığa taşıdı ve bir süreliğine titreyerek orada durdu. Eğer kalbi daha hızlı, daha sert atabilseydi kaburgalarını kırıp geçerdі ve hemen burada, hemen şimdi korkudan ölürdü.

Korku. Ve heyecan.

Ellynor için az sayıda kızın oluşturduğu hilalden sıyrılıp gitmek zor olmadı. Onun için, aç olduğundan ve diğerlerinin merdivenlere döndüğü sırada mutfığa gittiğinden bahsetmesi kolaydı. Gece yarısında birçok insan hâlâ manastırda uyanıktı. Ne de olsa onlar bir gece tanrıçasına ibadet eden kadınlardı. Bazı dualar ve ritüeller ancak en karanlık saatlerde yapılabilirdi. Lestra, söylendiğine göre, sıklıkla bütün gece uyanık kalırdı, karalamalar yapardı ya da Gümüş Leydi'nin doğrudan gözetimi altındaki alanları dolaşırdı. Tabii ki Ellynor onunla karşılaşmak istemiyordu.

Bu yüzden kendini Siyah Anne'nin armağanı olan gizlilik örtüsü içinde gizledi ve koridorlardan sadece hafif bir gölgeymiş gibi süzüldü. Arada sesler, gerideki birkaç odadan, tepeden veya başka bir koridordan ayak sesleri duydu, ama kimseyle karşılaşmadı. Mutfak boştu ve kapıyı sessizce açtı. Çıplak bahçede kimse yoktu, kimse bu soğuk ve yıldızlı gecede hava almaya çıkmamıştı.

Manastırın büyük gövdeli yapısını, korumaların yerleştirildiği ve atların tutulduğu, ağılın arkasındaki binaların yerleşimine uygun şekilde bağlanan yollar boyunca kimse gizlenmemişti. Rahibe adaylarının gitmemesi gereken yerlerdi buralar.

Justin, eğitim alanına bakan uzun, alçak, kullanışlı bir bina olan kışladan uzaklaşamazdı. Eğer özgürlüğünü kazanabilirse, ki kazanamaya da bilirdi, hoş görüleceği topraklara yakın kalırdı. Etrafı hakkında ne kadar meraklı olursa olsun, keşfe çıkmanın yeri ve zamanı değildi. Gecenin bu saatinde bir korumaya yakalanırsa olabildiği kadar masum görünmeliydi.

Ya da korkmasına hiç gerek yoktu. Çok yakından izlenmiş olabilirdi, ona çok doğal gelen gizlenme becerilerine sahip olmayabilirdi. Hatta belki orada bile olmayabilirdi.

Ama oradaydı.

Ellynor, Justin'in kendisini görmesinden daha önce onu gördü. Üstelik hareket etmesine ve Justin'in orada öylece dikilmesine rağmen. Eğitim alanını çevreleyen çitlere yaslanmıştı, binanın sağladığı korumadan faydalanabilsin diye ahıra olabildiğince yakın duruyordu.

Onun için profildeydi, böylece birinin onu araması durumunda dikkatinin yarısı barakalarda olabilir ve diğer yarısı da onun yaklaşmasını dinlemeye yönelebilirdi.

Ellynor bir anlığına durdu, ona iyice bakabilmek için, bir daha hiç göremeyeceğine emin olduğu bu yüzü görebilmek için. Güzel annemiz aşkına, ne zaman onun için bu kadar değerli hale gelmişti bu adam? Ne zaman ona âşık olmuştu?

Ona doğru yaklaştı, sessiz olduğunu düşünerek, ama Justin sesi duymuş gibi başını o tarafa çevirdi. Ellynor onun gözlerinin etrafı kolaçan ettiğini görebiliyordu, hatta direkt ona bakıyordu ama tanrıçanın gücü, insan görüşünden çok daha güçlüydü. Justin onu göremedi. Ellynor adım adım daha da zarifçe ona yaklaştı ve onun kaşları çatık yüzünü gördü.

Justin o kadar dikkat etmeye çalışıyordu ki onun çimdeki ayak seslerini, nefes alışını, kalp atışını duyabilirdi. Ellynor'un yakında olduğunu biliyordu.

Ama ellerini onun koluna koyup adını söylerken Ellynor hâlâ görünmezdi. Onu ürküttüğünü düşündü ama yanılmıştı. Ellerini onun ellerinin üzerine koydu ve onu öyle bir hızla kendine çekti ki nefes alacak zaman bile bırakmamıştı. Gece siyahı pelerini kaldırdı ve tekrar üstlerine attı. Şimdi onun içinde, her ikisi de yabancıların gözünden uzak, tanrıçanın kollarına sığınmış halde yan yana duruyordu.

"Ellynor," dedi Justin ve onu öpmek için eğildi.

Ellynor kendine engel olamadı, sanki o ılık ve havaymış gibi ve kendisi hayatı boyunca bunlardan mahrum bırakılmış gibi öpücüğe karşılık verdi. Sadece bir anlığına. Sonra kendini sertçe geri çekti ve ellerini göğsüne koydu. Justin daha fazla uzaklaşmadan onu omuzlarından tuttu.

"Burada ne işin var Justin?" diye kızgın bir sesle fısıldadı Ellynor. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Niye tehlikeli olacakmış?" diye karşı çıktı Justin, çenesini kaldırdı; inatçılığına dair her şey yüzünden okunabiliyordu. "Bir adam, malları teslim etmem için beni işe alıp alamayacağını soruyor ve ben iyi niyetle kabul ediyorum ve bana düşen işi yapıyorum. Buradayım ve kimse burada olmamı umursamıyor. Ne var bunda?"

Ellynor karanlıkta gözlerini ona dikti. Yüzü, sanki öğlen güneşinin altındaymış gibi aydınlıktı. "Numara yapma," dedi. "Buraya beni görmeye geldin. Bunun için değilmiş gibi davranma."

Sırıttı. “E yani. Sen olmasan işi almazdım. Ama buraya gelmemde hiçbir sakınca yok.”

Ellynor ona vurmak, onu sarsmak, suratına öfkesini ve korkusunu haykırmak istedi. Ancak ilk iki seçenek onu etkilemezdi ve son seçenek de korkunç sonuçlar doğururdu.

“Justin. Beni görmeye gelemezsin. Gelemezsin. Benden uzak durmak zorundasın. Manastırdan uzak durmak zorundasın.”

Omuz silkti. “Ama durmayacağım. Seni görmek istiyorum. Senin iyi olduğunu bilmek istiyorum. Benimle konuşmak zorunda değilsin. Benimle gece yarısı buluşmak zorunda değilsin. Sadece pencerede dur ya da mutfakta ya da avluda ve sana bir kere olsun bakmama izin ver. Hâlâ nefes aldığından ve tek parça olduğundan emin olayım. Sonra teslimatı yapıp aiumı hazırlayıp buradan gideceğim.”

Yapardı da. Ellynor ağzının duruşundan bile ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Justin bir şey yapmaya karar verdiğinde vazgeçirilmesi imkânsız bir adamdı.

Acaba Ellynor ona onu bir daha göremeyeceğini söylediğinde ne derdi, ne yapardı?

Şimdi, burada, bir sürü düşman yakın ve uyanıkken bu konuşmayı yapamazdı. Onu uyaramazdı, ona yalan söyleyemezdi, onu sevmediğine inandıramazdı.

“Gelmemeliydin,” dedi ama şimdi sesi daha kibardı ve hissettiği ilgiyle doluydu. Sadece ona bir göz atmak ve iyi olduğundan emin olmak için bu kadar yolu gelmesine karşı duyduğu ilgiyle.

“Kim olursan ol, kendimi Lestra’nın arkadaşı olmadığın hisinden alamıyorum, seni burada bulurlarsa korkunç şeyler yaparlar gibi geliyor.”

Justin şimdi eğlenmiş duruyordu. “Bir kere daha buraya gelmiştim, o zaman beni pek sevmemişlerdi,” diye kabul etti. “Ama şimdi çok daha dikkatli davranıyorum.”

“Buraya geri dönemezsin.”

“O zaman sen Neft’e gel.”

Başını salladı. "Benim elimde değil ki."

"O zaman ben yine geleceğim. Beni bekle."

"Justin..." dedi, ama cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu, buna gerek de yoktu. Onu kucağına geri çekti, öptü ve Ellynor mantıklı bir cümle oluşturmaya çalışmaktan vazgeçti. Vücudunu saran kolları, dudaklarını öpen dudakları dışında hiçbir şey önemli değildi. Onların karanlık ve gizli yerinde ikisi dışında hiçbir şey yaşamıyor, nefes almıyor, kıpırdamıyordu.

Sonunda birbirlerinin yüzüne bakabilmek için çok az ayrıldılar, hava sıcak kalmak için birbirlerinin vücutlarına ihtiyaç duyacakları kadar soğuktu. Boş boş birbirlerine son günlerini anlatmaya başladılar. Justin'in birçok arkadaşı Neft'ten ayrılmıştı ve bir nedenden dolayı isimlerini kullanmamaya dikkat ediyordu, ama Ellynor onlardan birinin kadın olduğu izlenimine kapılmıştı. Tuhaf bir şekilde, güzel Kirra'dan bahsettiğinde hissettiği aynı yoğun kıskançlığı hissetmedi. Belki de bu kadınla farklı bir ilişkisi vardı ya da Ellynor, artık Justin'in kalbinin başka birinde olduğundan endişe etmiyordu.

Ona Rosurie ve onun Solgun Anne'ye kurban verme isteğinden bahsetti ki bu oldukça sınır bozucuydu. "O sadece bir şeyler hakkında konuşan ve hiçbir şey yapmayan biri mi, yoksa istediklerinin peşinden giden biri mi?" diye sordu Justin.

"Peşinden giden. Genellikle yapılabilecek en dramatik şekilde."

"O zaman dediğin hiçbir şey onu vazgeçiremez. Sen karışma. Seni onunla bir tartışmaya sürüklemesine izin verme."

Onun kendi kendine verdiklerinden daha iyi bir tavsiyeydi, bu sözler onu rahatlatmıştı. Büyük küçük her sorununu çözmesine yardımcı olması için Justin'e her zaman güvenmenin ne kadar huzurlu olacağını düşündü. "Umarım bu sefer küçük ve kişisel bir ateştir," dedi şakayla.

Saçını belinden sonuna kadar serbest bırakmak için örgüsünü gevşetmişti ve şimdi ellerini yavaşça sırtında gezdiriyor, saç

kıvrımlarının parmaklarının arasından kaymasına izin veriyordu. Aynı şeyi Neft'te de yapmıştı; saçının hissi, dokusu ve şeklinden etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Bana yakında manastırı terk edecekmiş gibi görünmüyor," dedi okşaması kadar yavaş ve ağır bir sesle. "Onsuz gitmek ister miydin? Eğer gitmek istersen? Gelişen olaylar hakkında tedirgin olursan?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Ellynor. Alnını göğsüne yasladı, paltosunun soğuk derisini yüzünde hissetti. At, ter ve tarif edilemeyen bir şey kokuyordu. Belki de sadece kendi kokusu.

"Ailem onsuz ayrılmamı istemeyebilir. Kabul etmeliyim ki onu terk etmek benim için de zor olurdu. O... Her zaman mükemmel tercihler yapmayabiliyor. Yanında ona dikkat eden biri olmadan, çok daha kötüye gider."

"Eh, bu artık düşünmeye başlaman gereken bir sorun," dedi Justin. "Nasıl manastırdan ayrılacaksın ve eğer onsuz gitmezsen Rosurie'yi seninle gelmeye nasıl ikna edeceksin?"

"Babama bir mektup yazmayı düşündüm," dedi. "Bizi eve getirmenin zamanının geldiğini söylemek için. Ama emin değilim, Lestra'nın mektubu okuma ihtimali var. Yani, bilmiyorum ama,"

"Ama öyle bir karakteri var gibi duruyor," diye tamamladı Justin. "Mektubu senin için alıp gönderebilirim."

Ellynor bu mektubun Lirrens'teki ailesine olduğunu fark ettiğinde donakaldı. "Şu an hazır yazdığım bir şey yok," dedi kendini hafifçe gülmeye zorlayarak. "Belki seni bir dahaki görüşümde olur."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Dedim ya, bilmiyorum."

"Belki dört beş hafta sonra," dedi Justin. "Bir sonraki mal teslimi için gelirsem."

Ellynor telaşlandı. "Justin, sürekli burada görünmen garip olmayacak mı? Birileri fark etmez mi?"

Omuz silkti. "Anlayabildiğim kadarıyla Jenkins son altı aydır

malları getiriyor ve kimse onun hakkında endişeli görünmüyor. Düzgün davrandığım sürece beni de kimse umursamaz.”

Ellynor dudağına dokundu ve parmaklarını dudağının üzerinde gezdirdi. “Düzgün davranmak dediğin bu mu?” diye mırıldandı. “Ay ışığında rahibe adaylarını baştan çıkarmak?”

Justin onun elini tuttu ve avucunun içine bir öpücük kondurdu. “Bu senin baştan çıkarma dediğin şey mi?” diye sordu. “Bir kısmını kaçırmış olmalıyım.”

Kıkırdadı ve elini serbest bırakmaya çalıştı ama Justin daha sıkı tuttu, onu yerinde tutmak için diğer kolunu belinin etrafına doladı. Dudakları avucundan parmak uçlarına, tekrar avucuna ve bileğine indi. Elbisesinin kolları geriye düştü; aytaşı bileziği kolundan dirseğine doğru kaydı, her parlayan mücevher cildinde sıcaklaşıyordu. Dudakları birden öpmeyi bıraktı ve beklenmedik bir sertlikle ellerini tuttu.

“Ah, Justin!”

Justin başını kaldırdı, kolunu bükerek görmeye çalışıyordu, ama ışık çok zayıftı. Hemen doğruldu; parmak uçlarını Ellynor’un tüm bileğini çevreleyen yara üzerinde gezdirdi. “Bu ne?” diye sordu; Ellynor onun sakın kalmaya çalıştığını ama huzurlandığını görebiliyordu. Sanki birisinin ona fiziksel zarar verdiğine inanıyordu ve kim olduğunu bulmaya kararlıydı. Ve sonra o kişiyi boğmak veya bir kılıçla düello yapmak için bir plan kurmaya başlardı herhalde. Ellynor başarısız bir şekilde elini çekmeye çalıştı. “Ne ne?”

Justin parmağını bir an için pürüzlü cildine daha fazla bastırdı. “Bu. Elinin içinde bir yara izi var. Bıçak yarası gibi hissettirmiyor, sanırım kimse elini kesmeye çalışmadı. Daha çok yanık gibi geliyor.”

Ellynor iç çekti ve elini çekmeyi bıraktı. Justin’in parmakları, şimdi daha nazikçe hasarın boyutunu kontrol etmeye devam ediyordu. “Bence de öyle görünüyor. Hep uzun kollu giyiyorum, bu yüzden görünmüyor. Ve çoğu zaman bileziği cildim-

den uzak tutmaya çalışıyorum, elbisemin üstünden takıyorum, ama bazen...”

“Bekle,” diye araya girdi Justin. “Bekle. Bileziğin seni yakıtığını mı söylüyorsun? Ay taşların dokunmak için fazla sıcak mı oluyor?”

Ellynor kalbinin ani bir korku içinde attığını hissetti. Justin onun bilmediği bir şey biliyordu ve aniden, derinden endişelendi. “Evet,” dedi ihtiyatla. “Ben sadece... öyle olması gerekmiyor mu? Herkesi yakmıyorlar mı?”

Justin şimdi ona korku dolu bakışlarla bakıyordu ve Justin’in ondan değil, onun için korktuğunu anlaması zaman aldı. “Bir aytaşının değmesi sadece kanında sihir olan insanları rahatsız eder,” dedi, sesi kısık ve telaşlıydı. “Aytaşı sadece bir mistiksen cildini yakar.”

20. BÖLÜM

Justin ve Jenkins, Neft'e geri dönüşte neredeyse tek kelime etmeden yolculuklarını tamamladılar. Jenkins birkaç kere sohbet açmaya giriştiyse de Justin cevap vermediği için vazgeçti, hatta yemek molaları bile sessizlikle geçmişti. Jenkins'in hayvan barınağı ve mülkünün bulunduğu kasaba sınırına varınca Justin konuşmaya başladı.

"Bana yine ihtiyacın olursa, manastıra gideceğin zaman sana eşlik etmekten mutluluk duyarım," dedi Justin, ambarcı ödemesini yaparken.

"Haftanın ilerleyen günlerinde Nocklyn Towers'a doğru bir yolculuk var," dedi Jenkins umutla.

Justin başını salladı. "Lumanen hariç hiçbir yolculukla ilgilenmiyorum."

Jenkins bunu garip karşıladıysa da belli etmemiştir. "Pekâlâ, bu konuda yardımına ihtiyacım olabilir. Haber ederim sana."

"Minnettar olurum."

Justin, Delz'e döndüğünü ve çalışacağını haber vermek için ahırlara doğru yürüdü. Aynen dediği gibi de gübreleri kürekle attı ve uykusuz bir gecenin ardından bir adamın sahip olacağı son güçle samanları çekti. Ama kaslarında biriken bu aşırı enerjiyi harcamalıydı. Vücudu dövüşmek için geliştirilmişti, şimdi bu gücü harekete dökmeliydi.

Bir mistik. Parlak Anne aşkına, bir *mistik*? Lumanen Manastırı'nda mı? Ellynor'un gücüyle, yaşlı ve hasta Paulina Gisseltess'i iyileştirmesini açıklıyordu bu. Bir anda ürkütücü yeteneğiyle kaybolmasını da. Bu onunla ilgili tüm gizemlerin çoğunu açıklardı, ama aynı zamanda bu yepyeni bir muamma katmanını daha ortaya çıkarıyordu.

Ellynor ona inanmamıştı. *Justin saçmalama, bir mistik değilim. Bununla ne kastettiğini bile anlamıyorum!* Justin açıklamaya çalışmıştı, *Tanrılar tarafından büyü gücü verilen kişi bir mistiktir ve sen buna sahipsin*, ama Ellynor sadece başını sallayıp gülmüştü. *Bir mistik değilim. Sıradan bir kadıyım.* Sonuçta, Ellynor'un Justin'e inanıp inanmamasının, damarlarında dolaşan gücü dikkatsiz bir tarıçanın rastgele verip vermemesinin bir önemi yoktu. Önemli olan onun ciddi bir tehlike altında olduğunu anlamasıydı. Gerçek, ölümcül, apansız bir tehlike.

"Lestra kolundaki bu yanık izini görürse," Justin tane tane ve özenle anlatmıştı, "bunun aytaşından kaynaklı olduğunu bilirse, senin bir mistik olduğuna inanacak. Senin bir mistik olduğunu düşünürse, ölürsün. Beni anlıyor musun Ellynor? Planlı bir mistik kıyım olayında başı çekiyor. Büyü gücünün olmadığını söylemen onu durdurmayacak. Bilmediğini söylemen onu durdurmayacak. Hiçbir şey onu durduramayacak. Seni öldürecek. Öleceksin. Beni anlıyor musun?"

Anlamıştı. Ona inanıyor ve korkuyordu. Ama kaçmaya ikna olsa bile eşyalarını toparlayıp karanlıkta sığınamazdı. Justin hemen o gece ayrılması için ısrar etti, kapıdaki korumaları atlatıp Justin ve arkadaşının ertesi sabah onu alacakları zamana kadar ormanda oyalanması için.

"Gizlice kaçabilirsin. Neler yapabileceğini biliyorum. Kimse ayrıldığını anlayamaz," diye iddia etti. Ama Ellynor sadece başını sallamakla yetindi.

"Hayır, Justin. Hayır. Terk etmeye hazır değilim henüz. Bir yıldır bilmediğim bir sırrı saklamışım. Şimdi iki kat daha dik-

katli olacağım. Hiçbir hata yapmayacağım."

"Herkes hata yapar," dedi Justin. Ay ışığında şüpheli bir şekilde dikkatle ona baktı. Bir at çalıp onu bu gece oradan kaçırmak için plan yapmaya çalışıyordu. Ruh hali planı onaylıyordu ama serinkanlı zekâsı bunun bir intihar olduğunu söylüyordu.

"Yapmayacağım. İyi olacağım. Sadece bana güven."

Başka bir seçeneği olmadığı için onu ardında bıraktı, ama şimdiden nasıl ve ne zaman döneceğini, onu nasıl ikna edeceğini planlıyordu. Yük taşıyıcı adamlar geri dönebilirdi; böyle olacağı kesindi. Belki vaktinden evvel, yerleşkenin içine girme yolunu bulursa. Kavuran Güneş'in tatlı annesi aşkına. Ellynor bir mistikti.

Gillengaria ülkesindeki tüm yeri baştan sona arasa daha tehlikeli bir yer bulamazdı Ellynor.

"Son zamanlarda sessizsin," dedi yargıç Faerber, iki gece sonrasınca çatı katında ona katıldığında. Justin yemeğini neredeyse bitirmişti ve yediği şeyi bile söyleyemezdi. Bugünlerde böyle sıradan detayları fark edecek durumda değildi; sadece elinden geldiği kadar, kendini güçlü tutmak için yemeye çalışıyordu.

Gülümsemek için bile çaba sarf etmiyordu. Zararsız görünme oyununu sürdürmeyi istemiyordu. "Masaları kırıp sandalyeleri pencerelere fırlatmamı mı tercih edersin?"

"Sanırım görevdeyken bir takım hasarlar verdin."

Justin omuz silkti ve birasından bir yudum aldı. Faerber'ın onu kaba bulup bulmamasını umursamıyordu. Kim kimin ne hakkında düşündüğünü umursuyordu ki? Ellynor tehlikede idi. "Son zamanlarda değil," dedi.

"Bundan pek emin değilim," dedi Faerber yumuşak bir sesle.

Justin sabit ve kısık gözlerle ona kısa bir bakış attı. "Benim hakkımda ne duydun?"

Faerber sandalyesine rahat bir pozisyonda yerleşti. Açıkçası Justin'in ev sahipliği onu pek etkilememişti. "Birkaç hafta önce

bir hikâye dolaşıyordu. Nocklyn topraklarındaki lüks bir ev birkaç mil boyunca yandı.”

“Siz de benim bununla bir ilgim olabileceğini mi düşündünüz?”

Faeber başını salladı. “Bence manastır gardiyanları mistikleri yakmaya çalıştı,” dedi dobraca. Faeber gibi çetrefilli biri için oldukça açık bir konuşmaydı. Justin çekimser durdu. “Bu doğru mu?”

“Sorun şu ki, hedeflerini ıskalamış görünüyorlar,” dedi. “Genç bir çocuk evde kalıyordu, herkes onun kanında büyü gücü dolaştığını düşünüyor. Yangında öldüğünü sandılar. Ölmediği ortaya çıktı. Bugün duyduğum hikâye, bir atlı yabancının çocuğa askerlerden kurtulması için yardım ettiği. Çocuğu güvenilir birilerine teslim etmiş ve adını kimseye söylememiş.”

Acaba kim Neft yargıcıyla dedikodu yapmıştı? “Mistikler hakkında ne düşündüğünüze bağlı, iyi ya da kötü talihli bir olay olmalı,” diye yorumda bulundu Justin.

“Bence Nocklyn’i yöneten genç serramarra için talihli bir olay,” dedi Faeber. “Serra Mayva... Çocuğun onunla bir bağlantısı var bir şekilde ve kadın ona çok düşkün. Haberleri almaktan çok mutlu olduğunu söylüyorlar.”

“Şey, işte bu ilginç,” diye yanıtladı Justin. “Ya sen? Memnun mu oldun yoksa hayal kırıklığına mı uğradın?”

Faeber bacaklarını gerdi. “Ben açıkçası cinayeti onaylayan biri değilim,” dedi ağır ağır. “Birkaç adamın ölümünü görmek isterdim, ama gecenin ortasında evlerini ateşe veremezdim.”

Faeber mistiklere uygulanan zulmü onaylamadığını itiraf etmeye yakındı. Yine de bu, Justin’in kendi görüşlerini paylaşabileceği anlamına gelmiyordu henüz. “Hayır,” dedi Justin, “birini öldürecekssem ellerimle, yüzüne doğrudan bakarak yapmak isterdim.”

Faeber güldü. “Tam da senden beklediğim türde bir şey bu,” dedi. “Öyle bile olsa evin yakıldığı gece neden oralarda dolaştığınızı bilmeliyim.”

Justin hâlâ çok durgundu. "Benim olduğumu kim söylüyor?"

"Hiç kimse. Sadece duyduğum tariflere göre çocuğu kurtaran adam senin gibi berbar bir tipmiş."

"Pekâlâ, sana şu kadarını söyleyebilirim," dedi Justin niyetlediğinden biraz daha hiddetle. "O gece oralarda dolanan herhangi biri yangından kaçan çocuğu görse güvenliğini sağlamaya çalışırdı. Böyle bir şey onu iyi bir adam yapamayacağı gibi kötü bir adam da yapmaz."

"Kabul edeceğimi düşünmemiştim," dedi Faeber, sesinde bir memnuniyet vardı. Ağır ağır iç çekip büyük bir efor sarfediyormuş gibi ayakları üzerinde doğruldu. Ama çekip gitmeden önce bir anlığına durdu. "Bana güvenmekten sana zarar gelmez," dedi yavaşça. "Bazen ihtiyacın olabilir."

"Sen bana güvenebileceğini nereden biliyorsun?" diye yanıtladı Justin.

Faeber sadece gülümseyip başını salladı. Hâlâ gülümsüyordu, konuşmayı başka bir lokanta masasına bırakarak uzaklaştı. Justin yeni bitirmişti yemeğini, birkaç dakika önceye göre daha lezzetli gelmişti yemek. Dostluk gibi bir şeyle soslanmıştı.

Ertesi gün son derece serin ama parlak güneşli bir hava hakimdi. Delz hastaydı, bu yüzden Justin'in ahırlarla kendisinin ilgilenmesi gerekti. Hareket halinde kalma, bir şeyle uğraş içinde olma dürtüsüyle ekstra işi sorun etmiyordu. Sıradan angarya işleri hallettikten sonra bir türlü fırsat bulamadıkları işlere girişti; ana odayı süpürmek, hırçın bir at tarafından tekmelenerek kırılan ahır kapısını değiştirmek, oynak bir tahtayı çakmak gibi.

Karanlık çökeli epey olmuştu ve ön kapılardan birinin açıldığını duyduğunda işlerini de yeni bitirmişti. Binanın arka tarafında kısırlaştırılmış bir atın bacaklarını kontrol ediyordu ve başını kaldırıp çağırılmayı bekledi. Ama kimse bir seyis çağırmadı. Ana odadan at ya da insana ait bir ayak sesi gelmiyordu. Belki de rüzgâr kapıyı çarpırmıştı.

Ama Justin öyle düşünmüyordu.

Kısırlaştırılmış atın ayağını serbest bıraktı ve ahırdan geri geri çıkıp sessizce kapıyı sürgüledi. Hançeri hâlâ elindeydi. Yanan bir fener vardı burada, ama ön oda genelde karanlık olurdu; herhangi biri gölgede saklanıyor olabilirdi. Kim gelmişti? Manastır gardiyanları mı? Justin'in masum görüntüsü onları aldatmaya yetmemiş miydi? Faerber ve adamları mı, mistikleri ve kahramanları pek sevmiyorlardı belki de? Bir hırsız mı, bir eyer ya da yolcunun atını mı çalmaya gelmişti?

Justin sessizce ilerledi, kapılara geldikçe durup iyice dinledi. Biri nefes alıp veriyordu, güçlü ve hızlı, sanki koşuyormuş gibi ya da hıçkırarak ağlıyormuş gibi. Bir kıyafet hışırtısı sesi geliyordu, sanki dünyadaki en güvenli ve yumuşak sığınağıymışçasına saman balyalarının üzerine kendini bırakan birinin çıkardığı ses gibiydi. Daha fazla hışırtı, sanki bir pelerini çözüyormuş ya da bir eteği düzeltiyormuş gibi. Uzun bir iç çekiş, büyük bir ağızla uyumlu yarım bir ses.

Bir kadın bekliyordu kapıların diğer tarafında.

Justin tüm kadınların dövüşte kötü olduğunu düşünecek kadar aptal değildi, bir sürü kadın biliyordu dövüşte iyi olan, ama onu birebir dövüşte yenecek sadece bir avuç insan vardı ve onlar da kadın değildi. Doğrudan yüz yüze bir kavgaya girişecek kadar riske girmeyeceğini düşündü.

Üç seri hareketle feneri kancasından çıkardı ve ara kapıları açıp ana odaya fırladı. Oturan kadın ayağa fırladı, bir eliyle kalbini tutarken bir eliyle de ağzını kapamıştı ama yine de dikkate değer bir çığlık koparıverdi.

Birbirlerine bakakaldılar.

Justin neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama beklediği bu kadın değildi: ufak, beti benzi atmış, sarışın ve çok belli ki soyluydu. Kalın kürkten paltosuna sokulup ona baktı, gözleri dehşetle açılmıştı.

Yüzündeki bakışa bakılırsa onu öldüreceğini düşünüyordu.

Hançerini indirip feneri kaldırdı. "Kimsin?" dedi kısık bir sesle. Kadın başını salladı ve cevap vermedi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi, bir yandan da kendi kendine kaç saldırganın birinin gırtlığını kesmek için atılmadan önce aynı şeyleri söylediğini düşünüyordu. "Korkmuş görünüyorsun. Peşinde biri mi var? Sana zarar vermek isteyen biri mi var?"

Elini ağzından çekti ama diğer eliyle boğazını tuttu. Ya da hayır. Belki de parmakları arasında bir kolye ya da bir tılsım tutuyordu. "Kocam," diye fısıldadı. "Ölmemi istiyor."

Akılcı olma zamanıydı şimdi. "Kaç adam var onunla birlikte? Hangi taraftan geldin?"

Ağzını konuşacakmış gibi açtı ama tek söz çıkmadı. Belli ki iyi talihe alışık değildi; ona güvенеbileceğine inanamıyordu. Justin sesini daha da yumuşattı. Cammon'ın Delz'i korkutmaması için söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu. Bu kadın muhtemelen Justin'in boyutları ve vahşiliği ile daha da gerilmişti. "Ne kadar yakındalar? Bir tahmininiz var mı?"

Kadın gerginlikle dudaklarını ısırды. "Bilmiyorum. Kimse dikkat etmiyorken öylece ayrıldım. Bilmiyorum ne zaman döndüler ya da beni kaybettiklerini ne zaman fark ettiler."

"Neredeydin? Yürüyerek mi geldin?"

"Evet. Şey, biri beni arabasına aldı bu öğleden sonra. Dün ise yürüyordum."

Bir gün ya da daha fazla süredir ya kaçıyor ya da saklanıyordu. Arabanın sürücüsüne güvenmesini sağlayan şeyi merak ediyordu. "Neredeydin?" diye tekrar etti.

Kadın iki kere cevap vermeye çalıştı. Gözleri çaresizlik içerisinde Justin'in yüzünü inceledi, yüzünde merhamete dair bir güven arıyordu. "Manastır," dedi.

"*Lumanen Manastırı mı?*" diye tekrar etti, düşündüğünden daha coşkulu sormuştu. Geriye doğru sarsıldı ve neredeyse saman balyasının üzerine düşüyordu. Gillengaria'daki bütün ran-

rıçalar adına, ülkenin soylularının yarısını Nocklyn'in bu ücra yerine çeken şey neydi acaba?!

"Evet," diye fısıldadı. "Kocamla oradaydım."

"Ve kocan?.." dedi Justin ama sesi giderek azaldı. Onu inceledi. Daha önce görmüştü onu; gördüğünü biliyordu. Kaliteli bir elbise içerisindeydi ve görkemli bir baloya teşrif etmişti, ama yine şimdiki gibi kırılğan ve ürkmüş görünüyordu.

Ve yakın bir zamanda olmuştu bu. Burada, Neft'te. Bir grup askerle birlikte bir meyhanede dururken...

"Halchon Gisseltess," dedi aniden ve yüzündeki dehşet seviyesi arttı. "Sen onun karısısın."

Cevap vermedi. Justin onun korkudan durduğu yerde öleceğini düşündü.

"Benden korkmana gerek yok," dedi, konuşmayı hatırlamaya çalışarak. Birkaç metre ötesine, kırıldı kırılacak bir tabureye oturdu ve feneri ayaklarının yanına koydu. Geçen yaz Nocklyn'deydiler; Senneth, Prenses Amalie, Kirra ve Kraliçe Valri'yi korurken ona ilgi gösteriyorlardı. Justin, Tayse ve iki gezgin kadınları korumak için oradaydı ve Halchon Gisseltess büyük bir baloda görünmüştü.

Karısı ile birlikteydi. Elbette onun Gissel Ovası'nda tutuklu olması gerekiyordu. Çok geçmeden kral naibi, erdemsiz marlordu ve karısını mülklerine geri göndermek için gerektiği kadar krallık askeri göndermişti. Fakat onlar ayrılmadan önce Halchon'un karısı, kocasının planladığı savaş hakkındaki sırları anlatmak için Senneth'la bir görüşme ayarlamıştı.

Yani bu titreyen marleydinin hatırlayabileceği bir isimdi. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi tekrar. "Ben Kralın Gezginleri'nden biriyim. Senneth'ın arkadaşıyım."

Kadının beklediği şans ayağına gelmişti. Nefesini tuttu ve sonra bir çuval gibi saman balyasına yığıldı, elleri gözlerini örtüyordu, tüm bedeni titriyordu. Parlak Anne'nin kırmızı gözü aşkına, kadıncağz ağlıyordu. Justin şimdi ne yapmalıydı?

"Gözyaşları için vaktimiz yok," dedi, ağlamasına rağmen onu duyabilsin diye sesini yükseltmişti. "Seni güvende tutmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Güvende değilim, asla da olamayacağım," dedi hıçkırarak. "Beni bulacak, öldürecek ve ne yapacağımı bilmiyorum! Çok yorgunum, korkmaktan çok yoruldum."

"Pekâlâ, burada kalırsan seni bulacağı kesin," dedi Justin, anlayışsız görünmek istemiyordu ama dikkatini vermesi için böyle söylemişti. "Ahırlar ilk bakacağı yer olacak ve adamları aramaya gelecek. Seni arama ihtimali daha az olan bir yere götürmeliyiz."

"Bir önemi yok," dedi umutsuzca. Ağlamayı bırakmış gibi görünüyordu, ama Justin bunu daha olumlu bir davranış olarak göremiyordu. "Nereye gidersem gideyim önemi yok, beni bulacak"

Justin başını salladı. "Akıllıca davranmazsak. Seni kimse görmeden saklamazsak..."

Seçenekleri gözden geçirip elerken sesi tekrar kısıldı. Besbelli onu kendi odasında saklamalıydı. Ahırlara çok fazla maruz kalmıştı ve kendine bir oda kiralamaya kalkarsa dikkatleri üstüne çekecekti. Ama onu buradan oraya nasıl götürecekti? Ellynor'la benzer boyutlardaydı. Ellynor'la yaptıkları gibi Delz'in kıyafetlerini giyebilirdi. Onu gece evine götürdüğü metresi ya da sevgilisi gibi ön odalardan geçirebilirdi. Gerçi bu, burada yaşadığı süre boyunca böyle şeyler yapmadığı için alışılmışın dışında görünebilirdi. Onu eve gizlice sokmayı deneyebilirdi, merdivenlerde kimseyle karşılaşmadan ama herhangi bir gizlilik durumunda sırf istemediği için dikkat çekeceğinden emindi.

"Yapacağımız şey şu," dedi Justin. "Buraya çok uzakta olmayan bir evde odam var. Oraya doğru yürüyeceksin; başın yukarıda, sanki peşinde seni kaçırmak isteyen biri varmışçasına korkarak etrafa bakmadan. Ön kapıdan gireceksin, biri sana bakarsa, nereye gittiğini biliyormuş gibi başını eğ. Biri yardım etmek isterse, arkadaşımın bir şeye ihtiyacı var, dersin. Kim olduğunu sorarlarsa Justin dersin. Anahtarımı alacaksın."

Anahtarı cebinden çıkarıp el altından verdi; kadın anahtarı hemen yakaladı. "Odama çıkacak ve içeri gireceksin. Sonra beni bekleyeceksin. Yirmi ya da otuz dakika sonra ben geleceğim, böylece kimse bizi birlikte görmemiş olacak." Justin düşündü. "Adımı zikretmezsen daha iyi olur," dedi. "Ama biri kimi görmek istediğini sorarsa telaşa kapılma. Soğukkanlı olmaya çalış. Başın belada değilmiş gibi davran."

"O sizin adınız mı?" diye çekingen bir şekilde sordu kadın. "Justin?" Justin başıyla onayladı. "Ben de Sabina," dedi kadın.

Bu Justin'i gülümsetti, çünkü çok kibarca söylemişti. Kadın da ona gülümser bir tavır takınmıştı. "Endişe etme artık Sabina, her şey yoluna girecek."

Kadın başıyla onayladı. "Geldiğinizde biraz yiyecek getirme şansınız olur mu?"

"Güzel fikir. Bir meyhanede durup yiyecek bir şeyler alacağım," Justin etrafa bakındı. "Eğer çok açsan buralarda bir yerde bir elmam olacak."

Kadın, "Evet," dedi.

Justin doğrulup paltosunun ceplerini kurcaladı meyveyi bulmak için. Kadın elmayı alıp direk ısırdı kibarca ama çok aç olduğu belliydi. Ona peynir ve ekmekten daha fazlasını getirmeliydi yapabilirse.

"Gitmeye hazır olduğunda haber et," dedi. "Sana benim yerime nasıl gideceğini tarif edeceğim. Ve sakın endişe etme, birkaç metre arkanda olacağım. Eğer biri sana saldırırsa birkaç saniye içerisinde yanında olacağım."

Başını salladı, lakin cevap vermedi; hâlâ elmayı yiyordu. Serbest olan eli tekrar kolyesinin etrafını örtmek için boynuna doğru süzüldü. Justin'in orada ne olduğunu görme şansı oldu, küçük granitten oniks taşıydı. Güzel ve muhtemelen değerliydi.

Beklenmedik bir şekilde bunun Justin'in dikkatini çektiğini fark etti, hatta bunun ne olduğunu bile anlamıştı. Son ısırtığı aldı elmadan, parmaklarına akan suyu yaladı ve Justin inceden gü-

lüksedi bu duruma. "O haklıydı, her şeye rağmen," dedi kadın. Justin'in kafası karışmıştı. "Kim haklıydı? Ne konuda?"

"Senneth. Kolyemi büyüleyebileceğini söylemişti. Korktuğumda ve kendimi güçsüz hissettiğimde onu kavradığımda rahatlayacağımı ve güçlü hissedeceğimi anlatmıştı. Senneth onun değersiz Gisseltess sembolüne uzanıp hayatımı kurtaracak dokunuşu verdi." Ona çok yoğun bir bakış attı. "O beni sana getirdi. Onun arkadaşına. Beni güvende tuttu söz verdiği gibi."

Pekâlâ, şimdi bu Senneth'a sorması gereken bir meseleydi. Onu daha önce cansız nesnelere güç aktarırken görmemişti. Sonra tekrar, Senneth'ın istediği her şeyi yapabilecek muktedirde olduğunu kabul etti. Ve hiçbir şey Sabina Gisseltess'e yardımı olacak bir şeyi onayladığı sonucuna vardı.

"Harika," dedi. "Hazır mısın? Sana nereye gideceğini söyleyeceğim."

21. BÖLÜM

Justin ve marleydi, Neft'in sadece evlerin pencerelerinin ve dükkânların vitrinlerinin ışığıyla aydınlanan karanlık ve grotesk sokaklarına çıktılar. Justin, kadının kafasının ona verdiği talimatları çabucak unutabilecek kadar dağınık olduğunu düşünüyordu ve bunları ona tekrarlamaya hazırlanıyordu ki kadının çok iyi bir dinleyici olduğunu gördü. Gerçekten de hepsini eksiksiz şekilde tekrar etti. Kadının biraz önden ilerlemesine izin verdi, sonra sokağın karşı tarafında geçti ve sanki öylesine oradan geçen biriymişçesine dükkânların vitrinlerine ve gelen geçenlere baktı. Marleydiye kimse sarkıntılık etmedi, gerçi ona imalı şekilde sırtanlar ya da sıcak bir selam veren birkaç adam da çıkmadı değil. Fakat kadın hiç oralı olmadı. Bakışları göreve odaklanmıştı, duruşu dik şekilde yürümeye devam etti.

Aradan on dakika geçmeden pansiyona ulaşılar, Justin kapının oralarında beklemeye koyuldu. Çok da uzağında durmadı, çünkü olur da planında bir aksaklık çıkar ve marleydi koşarak dışarı çıkarsa müdahaleye hazır olmak istiyordu. Kadının iki kat merdiveni ağır ağır çıkıp geçenlerle bir iki kere konuşmasına ve sonra da panik içerisinde aşağı koşmasına yetecek kadar bir süre bekledi. Fakat korktuğu şey olmadı.

Justin bunun üzerine diğer taraftaki meyhanece girdi, geç saatte kadar çalışması gerektiğini, yarın öğle yemeği için vaktinin

olmayacağını, birisinin ona bir lokma ekmek ve biraz da peynir sarıp saramayacağını sordu. Bir on dakika daha geçtikten sonra, elinde oldukça doyurucu denebilecek iki kumanyayla yeniden sokaklardaydı.

Tekrar pansiyondaydı. Girişteki ortak alanda birkaç kişi vardı, ama hepsi kâğıt oynamaya dalmıştı ve içeriye girdiğinde kimse ona dönüp de bakmadı. Merdivenleri hızla çıktı ve kendi odasının kapısını iki kere çalıp sonra da içeri girdi.

Oda karanlıktı, ama Sabina Gisseltess'in uzaktaki duvara yaslanmış küçük gölgesini hemen fark etti. "Benim, Justin," dedi, onu tanımamış olma ihtimaline karşılık. "Yukarı çıkarken sorun yaşadınız mı?"

Kadın ona doğru yaklaştı. "Hayır, kimseyle de konuşmadım. Girdiğimde birkaç adam vardı fakat kâğıt oynamakla meşguldüler ve bana hiç bakmadılar bile."

"Güzel. Perdeleri kapatın, ben de bir mum bulayım. Sonra yemek yersiniz, ardından da konuşuruz."

Birkaç dakika içerisinde Justin iki tane mum yakmıştı bile, bir yandan da yaktığı ateşi iyice harlamakla meşguldü. Kendisi için kullandığı bir lüks değildi bu hiç, ama nasılsa odun parası ücretine dahildi, neden yakmasıydı ki? Sonra da Sabina'nın sofrasını kurdu. Saniyesinde sobanın dibine yere oturmuş ikinci ekmek dilimine geçmişti bile; dahası, artık gülümsüyordu. Kocasının yanından ayrılalı ilk kez üşümüyordu, karnı toktu ve güvendediydi. Büyük ihtimalle artık rahatlamaya başlamıştır, diye düşündü Justin.

"Şimdi. Bir sonraki adımda ne yapacağımızı kararlaştırmamız gerekiyor," dedi Justin. Odada, kırık dökük çekmeceli bir komidin ve iki yatak dışında hiçbir şey yoktu ve hiç tanımadığı bir kadın, özellikle de bir marleydi karşısında yatağa oturmak onu biraz huzursuz etti. O yüzden o da yere, kadının tam karşısına çöktü. "Birkaç günlüğüne burada kalabilirsiniz, fakat daha güvenli bir yer düşünmelisiniz, sonra da sizi oraya nasıl götürebileceğimizi düşüneceğiz."

Kadın bir parça et attı ağzına. "Düşündüm ki, Ghosenhall'a gidip orada Kral Baryn'le görüşmem en iyisi olur muhtemelen."

Justin başıyla onayladı. "Üstelik son dönemde kocanızın çevirdiği işleri de ona anlatırsanız, ziyaretinize daha da sevinecektir. Fakat Ghosenhall, yalnız bir kadının yaya olarak gidebileceği mesafede değil. Sizi oraya nasıl sağ salım ulaştıracağız?"

Kadın bir ısırtık daha aldı, sonra durakladı. Bu konuda ortaya bir plan koyacak kişi o olmayacaktı, belliydi.

Ghosenhall'dan yakında başka bir ulak gelecekti, bu seferki belki de bir gezgin olacaktı. Sabina Gisseltess'i tek bir silahlı koruma ile krallığın başkentine yollamak güvenli olur muydu? Justin, eşlik edebilecek kişileri şöyle bir düşündü. Tayse, Tır, Hammond ya da Coeval ile güvenli olurdu, kendisiyle de tabii. Fakat bunun dışında başka bir askere, gezgin bile olsa, bu önemli emaneti o kadar uzun bir yol boyunca koruyabileceğine güvenebileceğinden emin değildi.

Olmadı, kaçak kadını bu odada saklayıp hangi ulak gelirse onunla destek için acil bir mesaj yollardı. Kadının burada saklanması onun hayatını günlerce, belki de haftalarca alt üst ederdi, fakat pek fazla seçenek de yoktu ortada.

"Bence en iyisi, ben krala bir mesaj ulaştırıncaya kadar burada kalmanız olur," diye açıkladı Justin. "Bir hafta ya da bir haftadan biraz daha uzun sürebilir bu ve bütün bu süre boyunca hiç ortalıkta gözükmemeniz gerekir, ama bence en güvenlisi bu."

Kadın başını sallayarak onayladı. "Ondan uzak olduğum sürece hiçbir önemi yok, gerekirse burada bir yıl bile kalırım..." Kelimeler boğazına dizildi.

Justin ona hak verdi. "Onu bir iki kere gördüm. Hiç de vakit geçirmek isteyeceğim biri değil."

"Onunla on beş yılı aşkın süredir evliyim," diye fısıldadı kadın.

Justin buna ne cevap vereceğini bilemedi. "Size her gün yiyecek ve su getireceğim öyleyse. Ses çıkarmamaya özen göstermelisiniz. Ayakkabılarınızı çıkararak yürüyün. Gıcırta yapan yer

döşemelerini size göstereceğim. Bu ucuz odayı tuttum, çünkü buraya kimse bakmak için gelmez. Odunu ve suyu kendim yukarı taşıyorum, çarşafaları da birkaç haftada bir kendim değiştiriyorum," diye açıkladı. "Şu yatağı hiç kullanmadım, çarşafaları temiz. Gerçi Cammon uyudu üzerinde, iki kere."

"Umurumda değil," dedi kadın, "ahırlarda ya da ormanda bile uyurdum. Başımı sokacak yerim olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Sıcak bir odadayım ve bana bakılıyor. Ne kadar teşekkür etsem..."

Justin, kadının tekrar ağlamaya başlamasından korktu. "Teşekkür etmeyin. Kralın hizmetindeyim ben, sizi buraya getirdiğim için mükafat alacağımı bilmenizi isterim. Kral, Halchon Gisseltess'in onun düşmanı olduğunu biliyor ve sizi ona karşı bir silah olarak kullanabilir. Ben sadece kral adına çalışan biriyim."

Kadın, Justin'e bir bakış attı. "Bundan daha iyiliksever olduğunuzu biliyorum," dedi alçak bir sesle. "Bana her koşulda zaten yardım ederdiniz."

Justin yanıt vermeyip kadının söylediklerini düşündü. Bir sene önce olsa belki de etmezdi. Eğer bu çelimsiz kadının, kralın elinde ne kadar büyük bir koz olabileceğini kavramada bir an gecikseydi, büyük olasılıkla ona yardım etmezdi. Onu belki Gisseltess askerlerine teslim ederdi, etmezse de en iyi ihtimalle onu ahırda yatırırdı, onu kurtaracağı şüpheliydi. Onu kurtarmanın bu kadar önemli olacağını o dönemde düşünemezdi.

Onu bu konularda değiştiren Senneth olmuştu. Ne kadar önemsiz bir kişi olursa olsun, herkesi kurtarmaya çalışan Senneth. Öncelik diye bir kavramı olmayan Senneth. Sırf köylü kızının birini kurtarmak için kralın verdiği misyonu tehlikeye atabilirdi. Senneth'i isimsiz ve bahtsızlar için hayatını ortaya koyarken görünceye kadar, bir insanın başka insanlar için böyle bir şeyi yapabileceği fikri Justin'e bütünüyle yabancıydı.

Bunu kendisinin de yapabileceğini düşünmek, üstelik sırf iyi

dövüşmeyi bildiği için bunda çok da başarılı olduğunu görmek onun için yeniydi.

Justin ayağa kalktı. “Üstümü değiştirip uyumak için ahıra gideceğim. Kapıyı arkamdan kilitleyin. Sabahleyin size bakmaya gelirim.”

Aslında güzel olan ve az öncesine kadar memnun görünen yüze bir anda kaygı geri döndü. “Beni burada yalnız mı bırakıyorsun?”

Justin şaşırıldı. “Şey, düşünmüştüm ki, burası küçük bir oda ve beni de hiç tanımıyorsunuz.”

“Rica ediyorum. Kendi yatağınızda daha rahat edersiniz. Ayrıca ben... burada olduğunuzda daha huzurlu ve güvende hissedeceğim. Gündüzleri gitmek zorunda kalmanızı anlıyorum, ama hiç olmazsa geceleri burada kalsanız...”

Justin pek itiraz edemedi. Yabancılarla aynı yerde uyumakla ilgili olarak bir sıkıntısı yoktu. Birisi uykuda onu öldürmek üzere gizlice sokulmaya kalksa anında uyanabiliyordu. Kadının böyle bir şeyi yapacağından şüphelendiğinden değil elbette. Gördüğü kadıyla silahı bile yoktu bu kadının. Yine de, eğer bu uyanma özelliğine başvurması gerekirse, bunu çekinmeden kullanacaktı.

“Pekâlâ, burada kalıyorum öyleyse,” dedi ve kadının omuzları rahatlamış gibi düştü.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, “bu yaptıklarınızı asla ödeyemem.”

Birkaç dakika sonra, mumları söndürüp herkes kendi yatağına geçtiğinde, Justin bu konuyu da düşündü. Sabina Gisseltess’in böyle kaynakları veya gücü varsa, neyle ödemesini isterdi? Veya tanrılar bir anda insanlar arasındaki bütün borçları silip hesapları düz hale getirse, ne isterdi ondan?

Maddi şeyler onun pek ilgisini çekmiyordu, iyi bir at ve birkaç iyi kılıçtan başka isteyeceği bir şey yoktu, o yüzden altın gibi şeyler istemezdi ondan. Gezgin olarak hayatını seviyordu, o yüzden ondan arazi de istemezdi. Arkadaşları da vardı, yani bir tür

statüye de sahipti. Tek istediği şey, Ellynor'un güvende olmasıydı. Tanrılar nasıl Sabina Gisseltess'i ona getirdiyse, Ellynor'a da öyle yol gösterebilir ve sığınma sunsun istiyordu.

Eğer tanrılara inanıyorsa, şimdi onlardan bir dilekte bulunmaya hakkı olduğunu düşündü. Parlak Anne, Siyah Anne, Solgun Anne, hangisi Ellynor'a göz kulak oluyorsa artık, onu korumasını diliyordu. Her zaman onu korumalarını diliyordu.

Sabina'nın yatağında döndüğünü duydu ve bir an için onu dinledi, bir şey soracakmış gibi geldi ona, ancak kadın başka ses çıkarmadı. Elini alnına götürüp geçen hafta içerisinde olup biten, düzene koyması gereken her şeyi tekrar düşündü. Güvenebileceği birine anlatmak istediği şeyleri, bir ehli olsa ona devretmek isteyeceği şeyleri düşündü.

Senneth, diye düşündü, *keşke burada olsan, keşke bana ne yapmam gerektiğini söylesen*. Bu sözcükler, kafasının içinde bile çok şiddetliydi.

Sonraki üç gün de Justin'in Neft'e geldiği andan bu yana geçirdiği günler kadar garip ve yoğun geçti. İlk günün sabahında, hiçbir gizlenme ihtiyacı dahi duymadan kırmızı ve siyah renkli üniformaları içerisinde şehrin içinden fırtına gibi geçen Gisseltess'in adamları ortalıkta boy gösterdi. Justin bunlardan bir tanesinin sokaktan aşağı yürüdüğünü görür görmez, hemen elindeki küreği bıraktı.

"Delz," diye seslendi, "Biraz işim var, bir iki saatliğine çıkıyorum."

"Nereye böyle?" diye karşılık verdi Delz, biraz şaşırmıştı, fakat Justin cevap dahi vermeden paltosunu alıp çıktı.

Odasına çıkınca Sabina Gisseltess'i hâlâ uyurken buldu, ancak Justin onun adını telaffuz edince kadın yerinden sıçrayarak uyandı. Yüzünü anında korku bürüdü. *En iyi bildiği duygu bu*, diye düşündü Justin.

"Bir terslik mi var?"

Başıyla pencereyi işaret etti. "Kocanızın adamları şehirde dolaşüyor. Bu tarafa da gelmeye kalkarlarsa burada olayım dedim."

Zaten solgun olan yüzü iyice kireçleşti. "Peki ya gelirlerse?"

Justin yatağına oturup botlarını çıkardı. Ceketini zaten kenara koymuştu. "Gelecek olurlarsa, sizin yanınıza yatağa uzanacağım, siz de üstünüzü tamamen çarşaf ile örteceksiniz. Siz çok minyon, bense çok iri yapıdayım, yatakta yanımda birinin daha olduğunu anlamazlar gibime geliyor. Odada aranıp bakılacak başka bir yer de yok zaten, içine birinin saklanabileceği bir dolap bile. Yalnız olduğuma ikna olurlarsa, içeri bile girmezler tahminimce."

"Peki ya içeri girip kurcalarlarsa?"

Justin kendinden emin şekilde gülümsedi. "O zaman sanırım ki odamızın tam ortasında birkaç ölü Gisseltess adamı olacak."

"Ama öyle bir şey olursa..."

"İşimiz şansa kalır," diye itiraf etti. "O zaman kaçmaya bakarız. Belki Faerber'e ulaşmaya çalışırız. Ben de bilmiyorum."

"Faerber kim?"

"Buranın hakimi. Yerel muhafız birliği ve birçok şey daha onun emrinde. Ona güvenmemi isterdi kuşkusuz, fakat başvuracağım son seçenek o olur."

Kadın bir an için sustu. "Onları öldürürsen, yani kocamın askerlerini demek istiyorum, başın büyük derde girer. Tutuklamazlar mı seni o zaman? Benim için böyle bir şey yapmanı senden isteyemem."

Justin sadece omuz silkti. Tekrar ayağa kalktı ve pencereye yöneldi. Dışarıya dikkatle baktı. Henüz görünürde bir asker yoktu. Sıkı arama yaptıkları için yavaş ilerliyor gibiydiler. Kaç askerin geldiğini ve ne şekilde bölünüp şehre dağıldıklarını merak etti. Kapının eşiğinden birer birer geçerlerse çok sayıda askere karşı stratejik bir üstünlüğü olurdu.

"Bu arada, daha önce söyledim mi hatırlamıyorum, ama pencereden uzak durmalısınız," dedi Justin omzu üzerinden. "Dışarı bakarken sizi kimsenin görmemesi gerekir. Sadece Gisseltess as-

kerlerini kastetmiyorum, hiç kimse görmemeli. Burada olduğunuz sürece buna uymalısınız.”

“Bunda hiç zorlanacağımı sanmıyorum,” dedi kadın. “Tek istediğim bütün gün uyumak zaten.”

“Bir süre sonra bundan sıkılacaksınız.”

Sessizce güldü buna. “Hiç sanmıyorum.”

İşte oradaydı! Justin hemen duvara yapışıp dar bir açıdan seyretmeye çalıştı: Askerler ikili gruplara bölünmüştü ve her bir grup kendi işini yaparken zamanını dilediği gibi kullanıyordu. Lanet olsun. Bir ekip pansiyonun hemen yanındaki binaya girdi, diğeri ise karşıdaki dükkâna dalmıştı. En fazla on beş dakika içinde ekiplerden biri binalarının merdivenini çıkıyor olacaktı.

Justin bakışını içeriye çevirdi ve marleydinin odada olduğunu ele veren herhangi bir şey var mı diye odanın etrafını kolaçan etti. Zeminde küçük ve pahalı ayakkabılar vardı. Yatağın hemen yanı başında da güzelce katlanmış kürklü bir manto. Kesinlikle görülmemesi gereken şeyler.

“Siz çarşafların altına girin,” dedi talimat verir bir sesle. “Tamamen altına girmelisiniz, saçınızın bir teli dahi görünmemeli. Ben de o esnada biraz odanın içini dağınık hale getireceğim.”

Kadın hiç itiraz etmeden Justin’in talimatına uydu, fakat Justin odada sistematik şekilde bir dağınıklık yaratırken yine de arada bir çarşafın altından başını kaldırıp onun yaptıklarını seyretti. Justin, kadının ayakkabılarını kürklü mantosunun altına koydu, sonra da komidindeki çekmecelerden birini çıkarıp içindekileri olduğu gibi üzerine boşalttı. Kendi botlarını da o yığına doğru itti. Her çıkardığını doğrudan yere atan bir adamın odası gibi göstermek istiyordu burayı. Dükkü acele yemekten kalma iki tane kirli tabak ve bardak vardı. Tabak ve bardaklardan birini komidinin üstüne koydu, diğer ikisini ise şimdi hoş olan çekmecenin içine koyup çekmeceyi yerine yerleştirdi. Sabina’ya dair bütün izler silinmişti.

Tekrar sokağı izlemek için pencereye döndü. Aradan çok geçmeden askerlerin pansiyon kapısından içeri girdiğini duydu. Uç

noktada konstantre olmuştu ve girişte pansiyon sahibinin askerlere tepki gösterdiğini duyabiliyordu. Sonra askerler içeri doğru yürüdüler. Kapıyı dinlemek için odanın diğer ucuna gitti ve kapıyı yavaşça, ses çıkarmadan kilitledi. Merdivenlerde bağırış çağırış vardı, kapılar sertçe çalınıyor, odalardan sert tepkiler geliyor, kapılar tekmelenerek açılıp şiddetle duvarlara çarpıyordu. Askerler hâlâ alt kattaydı. Biraz daha münakaşa duyuldu, bir şey parçalandı, bir şey sertçe yere devrildi. Derken merdivenlerde ayak sesleri duyuldu yeniden.

Askerler onların katına gelmişti.

Justin dönüp Sabina'ya gülümsedi. Ölesiye korktuğu çok açıktı, fakat Justin çok iyi hissediyordu ve damarlarında ona keyif veren bir enerji dolanıyordu. "Odamıza kadar geliyorlar gibi görünüyor gerçekten de. Hâlâ saçlarınızı görebiliyorum. İyice girin çarşafların altına."

Kendi yatağındaki yastık ve battaniyeyi alıp bunları Sabina'nın üzerine yığdı. Sonra çorap ve atletini çıkardı. Artık sadece pantolonu ile duruyordu. Sonra kılıcını, rahatça erişebileceği bir şekilde, yatağın altına yerleştirdi. Sabina'nın yanına yatağa girerken, onu ezmek için çok dikkatli davrandı, diğer yandan da elinde bir hançer vardı. Bu pozisyonda belli derecede bir samimiyetten kurtulmak mümkün değildi elbette. Sırtı ona dönük olacak şekilde ona yaslandı, yüzü kapıya dönüktü. Tamamen sessiz bir şekilde uzandı ve olup biten her şeyi duymak için kulak kesildi.

Sert ve ağır adım sesleri duyuldu, birileri kısaca birbiriyle konuştu, sonra odanın kapısına sabırsızlıkla vuruldu.

"İçeride kimse var mı? Kapıyı açın."

Justin cevap vermedi. Çabucak elini saçlarına götürüp onları iyice dağıttı. Birkaç saattir uyuyormuş gibi görünmek istiyordu.

"İçeride kimse var mı?" Soru bu kez daha yüksek bir sesle sorulmuştu, sonra da birisi kapı koluna asılıp sertçe kapıyı çekti. "Kapı kilitli. İçeride birisi var."

"Anahtarlardan biri bu kilide uyuyor mu?"

"Çok fazla anahtar var, boş ver, bence kapıyı kırıp girelim."

"Bir daha çal kapıyı."

"İçeride kimse var mı?!"

Justin, uyku sersemi bir ses tonu çıkarmaya özen göstererek yanıtladı. "Ne var? Ne istiyorsunuz? Uyuyorum, anlamıyor musunuz?"

Tekrar kapı koluna asıldılar. "Kapıyı aç. Soylu Gisseltess Evi'nden geliyoruz ve bir kanun kaçağını arıyoruz."

"Benden başka kimse yok burada," dedi Justin, her an tekrar uykuya dalacak gibi gözükken birinin uyku sersemi ses tonuyla. Gerçekte ise olabilecek en uyanık haldeydi. Elindeki kesici alet sanki doğal bir uzvu gibiydi.

Kapı bir kez daha vuruldu. "Kendimiz görmek istiyoruz."

"Gidin başımdan."

Kapıdakiler biraz daha söylendi, anahtar şingirtıları duyuldu, bir anahtar kilide girdi ve döndü. Sonra da kapı bir anda ağzına kadar açıldı ve iki tane asker adeta baraj yıkılırcasına içeri daldı.

Justin, başını dirseği ile destekleyebilecek kadar doğrulup, geriye, neredeyse onu ezecek şekilde Sabina'nın üzerine yaslandı. "Neler o...Uyuyorum dedim ya size!" dedi öfkeyle. "Kimse yok burada, hem saatten haberiniz var mı? Dört saat sonra tekrar yolda olmam gerekiyor, daha bir saat uyudum uyumadım, uykumun içine ettiniz, Solgun Anne sizi bildiği gibi yapsın!"

Askerler bu tirattan hiç etkilenmişe benzemiyordu, odanın içini araştırmaya giriştiler doğrudan. Bir tanesi yatağın altına kadar eğilirken, diğeri elbise yığınına dürttü botlarıyla. Justin, serzeniş dolu monoloğunu sürdürdü, birkaç esnemesini bastırır gibi yaptı, sonra yatağında doğrulmaya çalıştı ve omuzlarından birini duvara yasladı. Sabina'nın üstüne oturmamaya çalışıyordu, fakat onun küçük bedenini bir bütün olarak sırtında hissedebiliyordu. Elinde hançer tutan elini ise yastığın altına gizlemişti.

Askerler birbirlerine baktı. Bir tanesi yok manasında başını salladı, diğeri de omuz silkti. "Kimse yok burada. Özür dileriz. Uykuna dön."

“Uykuma mı döneyim!” diye tekrar etti Justin. “Tekrar nasıl uyuyacakmışım, söyler misiniz?” Adamlar kapıdan çıkarken bir yastık fırlattı o tarafa doğru, askerler uzaklaşırken gülüşerek alay ediyordu onunla. Sabina’yı daha fazla ezmeyecek şekilde doğruldu yarıda, fakat yine de uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek sessiz kaldı ve kıınıldı. Zemin kata indiklerini anladığında yataktan çıkıp pencereye yöneldi, bir kez daha duvara yaslanarak dar bir açıdan sokağı kesti. Bir dakika geçmeden adamların bina kapısından çıktıklarını gördü. Bir sonraki binaya yöneldiler.

“Gittiler,” dedi, Sabina’ya dönerek, aynı zamanda hançerini kınına yerleştirdi. “Artık başınızı çıkarıp hava alabilirsiniz tekrar.”

Sabina hiç de aceleci davranmadı çarşafı üzerinden kaldırıken, doğrulurken titriyordu. Gözleri kocaman olmuştu ve bütün kanı yüzünden çekilmişti adeta. “Burada olmasaydın beni kesin bulurlardı,” dedi boğuk bir sesle.

Justin ona hak verdi. “Büyük olasılıkla öyle olurdu. Fakat bir daha geleceklerini sanmıyorum.”

“Bundan emin olamayız.”

“Haklısınız, bilemeyiz,” diye kabul etti.

“Öyleyse benimle mi kalacaksın? Tüm gün boyunca? Sadece geceleri değil?”

“Üzgünüm Sabina, ama bunu yapamam. Bir işim var, hatta birkaç işim ve bunların hepsi de önemli. En azından yarına kadar güvendesin diye düşünüyorum. Zaten göz attıkları odalara geri dönüp hepsine bir daha göz gezdireceklerini hiç sanmıyorum.”

Kadın ellerini kavuşturdu. “Burada kalamam. Daha güvenli bir yere gitmem gerekiyor. Beni bulamayacağı bir yere.”

“Haklısın,” dedi Justin, “Eğer kısa zamanda yardım gelmezse, o zaman aklımdaki en iyi plan, seni alıp bizzat Ghosenhall’a götürmek.” Kadının yüzüne baktı ve ekledi: “Bensiz bir yere gitmeye çalışayım deme. Çok uzağa gidemezsin. Buradan kaçarsan seni aramaya da gelemem, çünkü buna zamanım yok. Bana gü-

venmek zorundasın, Sabina. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim, beni dinlediğin sürece güvendesin.”

“Sana güveniyorum,” dedi çok boğuk bir sesle. “Sadece... çok korkuyorum.”

Justin tekrar başıyla onayladı. “Biliyorum. Fakat atlatacaksın bunu. Sadece bana birkaç gün daha ver, kralın bir ulağının gelmesini biraz daha bekleyelim.”

Justin yere oturup ortadaki eşya yığınının arasından ceket ve botlarını çıkardı. “Hemen gidiyor musun yoksa?” diye sordu kadının paniklediğini fazla belli etmemeye çalışarak.

“Bir süreliğine sadece. Daha sonra su ve yiyeceklerle dönerim. Ses çıkarayım deme. Pencereden dışarı bakma. Karanlık bastıktan az sonra dönmüş olurum.”

Ahıra geri dönerken dikkatli olmak zorunda kalmıştı. Odada karşılaştığı iki askerle tekrar karşılaşmak istemezdi, çünkü niye odasında olmayıp uyumadığından kuşkulananabilirlerdi. Diğer yandan ise Gisseltess’in adamlarının ne kadar geniş bir arazide arama yapmayı planladıklarını bilmek istiyordu. O yüzden şehrin içinde küçük bir daire çizerek sokakları dolaştı ve askerlerin her yerde olduğunu gördü. *En az otuz tane asker var*, diye düşündü ve bunlar her türlü dükkân ve binaya zorla giriyordu, dericiler ve meyhanelerden genelevlere kadar. Jenetta Gisseltess’in evine çıkan yokuşu tırmanırken, askerlerin bir kısmının şehrin daha güzide mahallelerini de aradıklarına tanık oldu.

Bir an için Gisseltess evinin süslü parmaklıklarının önünde durup Serra Paulina’nın odasının penceresine bakrı. Sonra topuklarının üzerinde dönüp gerisin geri ahıra yürüdü.

Delz, Justin’in bu kadar gecikmesine kızmış olmaktan ziyade günü bu kadar sıradışı kulan asker aramalarından dolayı heyecanlanmış görünüyordu. “Gisseltess’in adamlarını gördün mü, her yerdeler,” diye söze girdi, “babalarının malıymış gibi içeri dalıp tek tek ahırları aradılar, samanlıktaki balyaların tepesine tırmandılar. Kimi arıyorlarmış acaba, biliyor musun?”

Justin omuz silkti. "Bir kanun kaçağıymış diyorlar."

Delz pek inanmadı. "Daha çok Halchon Gisseltess'in pek hoşlanmadığı birine benziyor bu," dedi. "Bu herif güneydeki her bölgede canının istediği gibi cirit atıp içinden gelen neyse onu yapabileceğini sanıyor. İnsanlar ondan korkuyor. Ondan nefret ediyorlar, ama gene de seslerini çıkarmıyorlar. Ona başkaldırıların hepsinin sonu ölüm oluyor."

Justin başıyla onayladı. "Evet, işler bazen böyle döner maa-
lesef."

"Neyse, umarım bir an önce giderler ve bir daha da geri gelmezler," dedi Delz. "Eminim şehirde bu gece kalmaya karar verseler, atlarını bile bırakmazlar burada. Bir an önce gitsinler sadece."

Justin, haldı öfke ile ticari beklentisinin bu iç içeliğine sırıtmadan edemedi. Fakat o da askerlerin bir an önce gitmelerini diliyordu.

Sabahleyin yarım kalan işleri tamamlamak için bütün öğleden sonra çalıştı, fakat aklı tamamen başka yerdeydi. Sabina Gisseltess'le ne yapacaktı? Ya gelecek haftaya kadar, hatta belki de daha uzun süreliğine, hiçbir ulak gelmezse? Onu sonsuza dek odasında saklayamazdı, kadın da büyük olasılıkla odada yalnızken yaşadığı korku nedeniyle deliye dönecekti. Nefis'teki görevini yarıda bırakıp gerçekten de kadını Ghosenhall'a götürmek üzere uzun bir yolculuğa çıkmayı riske etmeli miydi? O esnada ya Gezginlerden biri ona bakmaya gelecek olursa? Daha önemli bir görev için şu anki görevi yarı bırakmak zorunda kaldığını nasıl bir mesaj bırakarak anlatabilirdi? Ya Ellynor'un ona ihtiyacı olursa? Ellynor'a hiçbir şekilde haber ulaştırma şansı yoktu yapacaklarıyla ilgili olarak. Ya şehirde mutlaka gözlemlemesi gereken önemli bir olay olacak olur da bunu kaçırırsa? Hem kralın hem de Tayse'in, Sabina Gisseltess'in planları değiştirmeye değecek kadar önemli bir koz olduğunu düşüneceğini biliyordu, fakat yine de görevini terk etmeye razı gelemiyordu. Fakat bu yine de en iyi seçeneği gibi görünüyordu. Belki de tek gerçek seçeneği.

Ayrılmalı mıydı? Bunu yapacaksa, ne kadar acele etmeliydi? Neft'te bir gün daha oyalanarak elde edebileceği bir şey var mıydı?

Arka odaların yerlerini süpürürken bir an için duraksadı ve ellerini süpürge'nin sapına yasladı. Kafatasının içine bir anda bir kerelik çok ağır bir acı saplandı ve gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Onları tekrar açtığı'nda, bir kararın onu resmen ele geçirmiş olduğunu fark etti. Neft'de iki gün daha kalacaktı. İki gün sonra ne yapacağını biliyor olacaktı. Sanki kafasının içinde, cisimsiz ve yankılanan bir ses duymuştu ve bu ses ona *bekle* demişti. Nedenini ve gerçek olup olmadığını da bilmiyordu, fakat kararını vermişti. Şimdilik o ve marleydi burada kalacaktı. İki gün içinde önemli bir gelişme olmazsa da Ghosenhall'a giden tehlikeli yolculuğa girişeceklerdi.

Gisseltess askerleri geri dönmemiş, Sabina da biraz rahatlayıp korkusunu atmıştı. Kendisi hakkında söylediklerine harfiyen uymaya çalışmışçasına gerçekten de bütün gün uyuyordu Justin'in odasında. Justin ne zaman odaya uğrasa, ister akşam iş dönüşü ister öğle arasında, onu asla uyanıkken görmüyordu. Uyumak dışında yapacağı hiçbir şey yoktu kadının gerçekten de, fakat yine de bunun başka sebepleri de olmalı diye düşündü. Belki de tüm evliliği boyunca hep hazır olda yaşamak zorunda kalmıştı, hep retikte olmak zorunda kalmıştı, çünkü her an bir sonraki hakaret, darbe ya da tehdit gelebilirdi. Evliliği boyunca huzurlu bir dakikası olmuş muydu bu kadının acaba?

İkinci günün sonuna geldinğinde, yaşadığı ikilemi çözebilecek herhangi bir gelişme hâlâ olmamıştı ve Justin, normal kişiliğinin tam aksine, kendini tamamen boşlukta yitmiş hissediyordu. Akşam müşterilerinin hemgamesini daha yeni atlatmışlardı, Delz de bugünlük yeter deyip gece istirahatine çekilmişti. Justin de kendi odasına çıkmaya hazırlanıyordu. Neft'ten ayrılmak istemiyordu, ama Sabina Gisseltess'i güvenli bir yere götürmek zorundaydı. En iyisi, bir hafta yetecek kadar erzak alıp sonra da Delz'e

kötü haberi vermektir: Uzun bir süre için işe gelemeyecekti. Geri dönecekti, fakat eğer Delz, o gelene kadar görevi tutmasını tercih etmezse de bunu anlayışla karşılayacaktı.

"Çok düşünceli görünüyorsun," dedi bu duruma çok eğlendiği belli olan bir ses. Justin bir anda yerinde dönünce ahırın girişinde uzun, zayıf bir kadın gördü. "Eğer düşmanın olsaydım, boğazını çoktan kesmiştim."

"Senneth!" Hayatında hiç bu kadar sevinmemişti bir tanıdığını gördüğüne. Üç adımda onun yanına koştu ve neredeyse kemiklerini kırarak kadar sıkıca sarıldı ona. "Ne kadar sevdiğimi anlatamam... Tayse nerede? Cam nerede?"

"Onlar biraz geriden geliyor. Tam olarak nasıl bir derdin içinde olduğundan emin değildik, o yüzden hepimiz birden gözükmek istemedik."

Justin ona şaşkınlıkla baktı. Senneth ona muzipçe gülümsüyordu. "Nasıl yani, derdim olduğunu nereden bileceksiniz ki, burada neler..."

Senneth'in ağzı kulaklarına vardı. "Sence ben nasıl senin bir derdinin olduğunu bilmiş olabilirim? Hem de yüzlerce mil öteden ve de aklımda sen hiç de yokken?"

Justin'in şimdi şaşkınlıktan kemikleri titriyordu. "Cammon mı? Yani o size ihtiyacım olduğunu mu hissetti? Siz neredeydiniz o sırada peki?"

"Coravann'dan dönüyorduk, Nocklyn'in yarısını geçmiştik."

"Ve o hissetti bunu, öyle mi? Bu çocuk beni gerçekten ürkütüyor."

Senneth bu fikre katıldı. "Gerçekten ürkütücü. Fakat kendi özgün tarzında çok da yararlı. Ever, derdin nedir tam olarak? Kimse kemiklerini kırmamış. Gerçi bunu zaten beklemiyordum. Yaralı değil, ama çok dertli dedi senin için. Ben de Justin mi dertli dedim, doğru kişinin duygularından bahsettiğinden emin misin? Çünkü Justin'in kafasının karışık olduğu tek bir an bile hatırlamıyorum ben."

Şimdi Justin'in ağzı kulaklarına varıyordu. *Parlak Anne kör etsin beni*, dedi içinden, fakat onu gördüğüne çok mutluydu. Ve ona önemli haberi verdiğinde yüzünün alacağı şekli merak ediyordu. "Sen benim durumuma düşseydin, görürdüm seni," diye takıldı ona. "Üç gece önce, kadının biri bu ahıra sığındı. Bana kocasından kaçtığını anlattı ve peşine de adamlar takmış olabileceğini söyledi. Bir de ne öğreneyim: Kocasını dediği adam, Halchon Gisseltess'ten başkası değil."

Senneth'in tepkisi tam istediği gibiydi. "Sabina Gisseltess burada mı? Kocasından mı kaçmış? Buna cesaretinin olabileceğini asla beklemesdim." Sabina'nın sarı saçlı kafası her an bir saman balyasının arkasında çıkabilirmiş gibi etrafa bakındı. "Nerede o şimdi? Onu saklayabileceğin güvenli bir yer buldun mu?"

"Zar zor. Şu an odamda. Birkaç gün önce askerler gelip her yeri aradı, ama onu saklamayı başardım. Onu Ghosenhall'a götürmeli miyim diye günlerdir kafa patlatıyordum, fakat bir yandan Neft'teki görevimi de sürdürmem gerekir diye düşünüyordum, çok kararsız kalmıştım." Bir an için kafasında duyduğu sesi düşündü. Bir saniye... "Yoksa sen Cammon'a kafama bir düşünce yerleştirmesini mi söyledin?" diye sordu alçak bir sesle. "Çünkü aslında onu götürmeye karar vermiştim bile, fakat sonra iki gün daha beklemem gerektiği konusundaki o mecburiyeti hissetmeye başladım."

Senneth sırtıyordu. "Demek ki hissettin, güzel. Mistiklerin güçlerine karşı pek duyarlı olmadığın için Cammon bunun işe yarayacağından pek emin değildi. O yüzden mesajı olabildiğince kısa tuttu."

Justin sırtının kasılıp sonra de gevşediğini hissetti. "Aldım mesajı. Ondan geldiğini anlayamamıştım, fakat ulaştı bana. Bu... bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan hiç emin değilim Senneth, bunu bir daha düşünmem gerekiyor."

"Sen düşünedür bunu," dedi Senneth candan bir sesle, "ben de o arada gidip marleydi Sabina ile konuşayım."

22. BÖLÜM

Geceyi Neft'te geçirdiler, ardından da Senneth ve yanındaki-
ler, yanlarında fazladan bir kişiyle tekrar yoldaydı. Gruptaki
herkes bu yolculuğun eşit ölçüde acele ve gizlilik gerektirdiğinin
farkındaydı, bu nedenle hızlı ve verimli şekilde ilerlediler, ancak
zaman zaman büyük bir temkinlilik de gösterdiler. Senneth bir
kez daha Cammon'ı da bu yolculukta yanlarına alma sezgisini
taşıyabildiği için Parlak Anne'ye içinden teşekkür etti. Cammon,
Justin'in huzursuzluğunu hissedip onları Neft'e yönlendirmekle
kalmamıştı, ama aynı zamanda onları Gisseltess'in askerleri veya
onları bulabilecek herhangi başka belayla karşılaşabilecekleri yol-
lardan da uzak tutuyordu şimdi.

Sabina, Senneth'in beklediğinden çok daha iyi idare ediyordu
yolculukta, fakat bu da belki Cammon'ın varlığına bağlanabilir-
di. Yolculuğun büyük kısmında marleydinin yanında at sürdü ve
Senneth'in bile yatıştırıcı bulduğu alçak ve sakin bir ses tonuyla
sohbet etti. Kadının pek de kaygı belirtisi göstermediği söylene-
bilirdi. Bunun sonucunda, artık gece için kamp kurduklarında
Sabina çok uysaldı, hatta yardımı bile dokundu. Yüksek tempolu
ilerleyişten, yerde uyumaktan veya susuz kalmaktan şikâyet et-
medi. Söylenenlere harfiyen uydu. Bunun yanında, Senneth ve
arkadaşlarına karşı neredeyse yürek burkan bir şükran duygusu
içindeydi.

"Henüz güvenli bir yere ulaştıramadık," demek istemişti Senneth ona, Sabina'nın onlara yine teşekkür ettiği ikinci gecenin bir anında. Fakat Sabina'nın zaten gergin duran ifadesine daha da gerginlik yüklemek istemedi. Ancak o an göz göze geldiği Tayse'in da aynı şeyi düşündüğü belliydi. Bunun yerine mümkün olan en yumuşak sesle "Yeterince yakında olup size yardım edebildiğimiz için mutluyuz," dedi.

Tayse, kocasıyla birlikte manastırda ne yaptıkları konusunda oldukça kapsamlı bir sorgudan geçirmişti marleydiyi, ancak Sabina pek de ayrıntılı bilgi verememişti. Manastıra daha önce de sık sık gelmişlerdi, evet, kral onları Gissel Ovası'nda sürgüne yolladıktan sonra bile. Hayır, Halchon'un, onu orada tutmak için görevlendirilip Gisseltess'e yollanmış kral askerlerini nasıl aşabildiği konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat rüşvet ve şaşırtmaca kullanılmış olmasından şüpheleniyordu. Gecenin bir yarısında, yanlarında bir sadık adamla birlikte, mülklerinin arka kısmındaki çimenliklerden geçerek ayrılmışlardı oradan. Halchon'un kuzenlerinden bir tanesi geride kalmış, kendini sanki marlord kendisiymiş gibi göstermişti. Uzaktan bakıldığında, Halchon ile bu kuzeni birbirlerine çok benziyordu. Ghosenhall'dan gelen muhafızlar, kocasının oradan ayrıldığını anlamamış olabilirdi, ama emin değildi bundan.

"Tuhaf şekilde, marleydinin her konuda yanlış bilgiye sahip olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi Tayse, Senneth'a o gece. Ateşin bir yanına kıvrılmış olarak birlikte yatıyorlardı. Sabina ve Canimon ise diğer yanlarda ayrı yerlerde uyuyorlardı. Tayse, herkes uyumadan önce çevreyi kolaçan etme ritüelinden yeni dönmüş ve her şeyin yolunda olduğunu bildirmişti. "Bize çok az bilgi verdi."

Senneth sırtarak sırtını onun göğsüne yasladı. Tayse ise elini onun kalçasına koydu. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Halchon'un hiçbir zaman onunla sırlarını paylaştığını sanmıyorum ve her ne biliyorsa hepsini kulak misafiri olması sayesinde öğrenmiş. Son

bir yıl içindeyse tüm gücünü hayatta kalmak için kullanmış gibi görünüyor, çünkü kocasının onu öldürerek bir takım çıkarlar elde etmeyi düşündüğünün farkına varmıştı."

"Peki neden şimdi kaçtı?" diye sordu Tayse. "Önüne bir anda geliveren fırsat yüzünden mi sadece? Bekçilerin tutmadığı bir kapı ve çabucak ulaşılabilir kadar yakın bir şehir vardı diye mi? Çok da sağlam düşünülmüş bir kaçış planı yapmamış."

"Bu konuda bir şeyler söyledi. Halchon'u, ablasına ondan kurtulmanın zamanının geldiğini söylerken duymuş," diye açıkladı Senneth. "Lumanen'den ayrıldıktan sonra, at sürdüğü esnada başına bir çeşit kaza gelebileceğinden kuşkullanmış dediğine göre. Öldürüleceğini biliyorduydu," diye omuz silkti Senneth, "hayatı için en azından savaşmayı seçmiş."

"Justin onu bulmasaydı gene ölmüştü zaten."

"Sen de Justin'le gurur duyuyor musun?" diye mırıldandı Senneth. "Sadece onu güvende tutmak için aldığı ve uyguladığı kararlar değil, fakat bunu yapma ihtiyacı duyması. Justin'in, bir yabancının başına gelenleri bu kadar umursayabileceğini hiç sanmıyordum."

"Ve sen bundan hoşlandığımı sanıyorsun, öyle mi?" diye sahte bir kızgınlık gösterisi yaparak karşılık verdi Tayse. "Yumuşak kalpli gezginler? Onlara verilen görevden kolayca sapıveren gezginler?"

"Ben, her halukârda çok gurur duyuyorum onunla," dedi Senneth gülümseyerek. "Bunun Ellynor'un etkisi olduğundan şüpheleniyorum. Belki kendini bir anda ona âşıkken bulmak, dünyanın bütününe karşı daha nazik davranmaya başlamasıyla sonuçlandı."

Bu fikir Tayse'i eğlendirmiş gibiydi. "Erkeklerin çoğunluğunun böyle olduğunu sanmıyorum," dedi, "aksine, aşk onları dünyanın geri kalanına karşı daha acımasız kılıyor bence, çünkü sevdikleri kadının güvende olmasını isterler."

Senneth iç çekti. Elini Tayse'in elinin üzerine koydu ve par-

maklarını onunkilere kenetledi. Yanında bu adam olmadan, bu adamın elini tutmadan nasıl da tuhaf bir şekilde uykusunun tutmadığını düşündü. Oysa ki kendi güvenliğini hayli hayli sağlayabilecek birisiydi. "Ellynor'un güvenliğini gerçekten sağlayıp sağlayamayacağı konusunda hiç emin değilim."

"Sana neler söyledi? Seni bir ara konuşmak için kenara çekmişti."

Aralarındaki konuşmanın ne kadarını paylaşabileceğini düşünüp Justin'in bildiği bir şeyi Tayse'e söyleyebileceğine karar verdi. "Justin, Ellynor'un bir mistik olduğunu düşünüyor."

"Mistik mi? Hem de manastırın içinde? Nasıl olmuş bu böyle?"

"Görünüşe bakılırsa kız bunun farkında bile değil. Bütün o yapabildiği şeylerin büyü olduğunu bilmiyor."

"Neler yapabiliyor ki?"

"İnsanları iyileştirebildiği kesin."

Tayse bir şeyler düşündü. "Sen ve Kirra da öyle. Gayet de büyücü olduğunu söyleyebiliriz."

"Evet, öyle. Tanrıların bir hediyesi bu, her ne kadar Solgun Anne'nin hediyesi değilse de."

"Peki başka numaraları da var mı?"

"Evet, hem de çok faydalı bir tane. Karanlıkta görünmez olabiliyor. Demek istediğim, kimsenin bakışlarıyla delemmediği bir tür gölge kalkanı yaratabiliyor ve bu sayede hem kendisi hem de yanındakiler saklanabiliyor. Justin, birlikte Neft sokaklarında oldukları bir gece yanlarından askerler geçerken ikisini de gizlediğini anlattı. Justin'in savaşta bu kadar çok işe yarayabilecek bir büyüden ne kadar etkilendiğini tahmin edersin."

Tayse'in sesindeki sırtışı duydu: "Her zaman savaşta avantajı sağlayan şeyin peşindedir."

"Her ne olmuşsa olsun, kız o âna kadar bu becerilerinin sıradışı olduğunu hiç düşünmemiş. Justin onu dikkatli olmak konusunda ikna ettiğini düşünüyor, fakat onu manastırı terk etme

konusunda ikna edememiş. Bana sorarsan, oradan ayrılması ben-
ce de çok iyi olur.”

Tayse'in aklı hâlâ büyücülük konusundaydı. “Aile içinden ya da arkadaş çevresinden hiç kimse bu güçlerinin sıradışı olduğunu fark etmemiş mi? Bu tür becerilerin sıradan sayıldığı bir yer mi var, nereli bu kız böyle?”

Senneth yanıtlarken yine tereddüt etti: “Justin'e söylememiş nereli olduğunu.”

Tayse, Senneth'in parmaklarını daha sıkı kavradı. “Fakat sen nereli olduğunu tahmin ettin.”

“Onu tarif ettiği an anladım nereli olduğunu.”

Her şeyi her zaman hatırlayan biri olan Tayse, üç hafta önceki bir konuşmalarını anımsadı: “Saçlarıyla ilgili bir şeyden anlamış-
un.”

“Hafızan harika. Ona has büyü çeşidi de bana tanıdık.”

“Ben, bilmiyorum... Gerçi sen de görünmez olabiliyorsun sanırım, her ne kadar kendini karanlık bir bulutun içine saklamasan da. Onun yaptığı şekilde kaybolma gücünü veren tanrıça hangisi?”

Daha fazla saklayamazdı, ona bütün bilgileri vermek zorundaydı. Bütün bunları taşımak ona fazla ağır gelmeye başlamıştı. Ellynor'un sevgilisine neyi anlatıp neyi sır olarak saklayacağı konusunda kendi seçimini yapabilmeliydi elbette, fakat bu oyunu sürdürmek artık fazlasıyla tehlikeli hale gelmişti. “Karanlık Gözetleyen.”

“Bu ismi ilk defa senden duyuyorum. Peki ona hangi halk tapıyor?”

“Lirren halkı.”

“Ellynor'un Lirren olduğunu mu söylüyorsun?”

“Kesinlikle öyle.”

“Fakat sen bize bir hikâye anlatmıştın. Yabancılarla evlenmeleri yasak değil miydi? Ve eğer bir kız, bir yabancıya âşık olursa...”
Devam edemedi. Hikâyeyi bütününüyle hatırlamıştı.

“Ölümüne düello yapıyorlardı. Ever.”

"Justin'e bunu söylemen gerek."

"Kızın bunu yapmasını istiyordum."

"Anlaşılan, kızın abisi ya da babası elinde bir kılıçla karşısına çıkıncaya kadar Justin'e bundan bahsetmeyecek."

Tayse sesindeki sertliği fark etti ve kollarında dönerek ellerini onun göğsüne koydu. "Ona kızma."

"Fakat Justin'in hayatını gerçekten tehlikeye atıyor."

"Âşık oldu," diye fısıldadı Senneth. "Her türlü akıl yürütmeye karşın. Bütün yargılara karşın. Şimdiye dek ona öğretilmiş olan her şeye karşın. Muhtemelen işlerin bu noktaya varacağını hiç düşünmedi bile. Bunu kontrol edebileceğini sandı belki, yasak aşkın tatlılığından ağzına bir parmak çalmak istedi belki. Bunun kısa sürede uğrunda yaşamak isteyeceği tek şeye dönüşeceğini bilemedi."

"Sırf Justin onu seviyor diye, Ellynor'un da Justin'i sevdiğini söyleyemeyiz."

"Evet, söyleyemeyiz," dedi Senneth ve ona daha da yakın olmak için başını, Tayse'in çenesine doğru götürdü. Tayse'in kolları onu iyice sardı. "Fakat âşık olmasa bu tehlikeleri bu kadar umursamazlık etmezdi diye düşünüyorum."

"Peki ne yapacağız?"

Senneth iç çekti. "Önce Sabina'nın güvenli ellerde olmasını sağlayacağız. Sonrasını ise henüz bilmiyorum. Justin'in hayatı için endişe etmiyorum. Herhangi bir Lirrenli ile kılıç dövüşünde galip gelebilir. Esas olarak onun yüreği ve vicdanı için endişeliyim. Ellynor'un erkek kardeşlerinden birini öldürmek zorunda kalırsa... aşkının böyle bir yükü süreceğini sanmıyorum."

"Marleydiyi Ghosenhall'a teslim ettikten sonra tekrar Neft'e dönmemizi ister misin?"

Senneth bir an düşündü. "Aslında Ghosenhall'a gitmek istemiyorum."

Tayse, onun yüzüne bakmak için biraz geri çekildi. "Neden?"

"Halchon'ın, Baryn'in Sabina'ya sığınma hakkı tanımasını ba-

hane ederek krallığa savaş ilan etmesini istemiyorum. O yüzden onu yine çok iyi korunan ve kolay erişilemeyen başka bir yere götürmek istiyorum. Halchon, bir zamanlar dost bildiği ama şu an ondan nefret ettiklerini bilse de açıkça düşmanlık sergileyemeyeceği kişilerin arasında. Karısını Gisseltess'ten mümkün olduğunca uzak olan bir yere götürmek istiyorum.”

Tayse gülmeye başladı. “Ve Halchon’la erkek kardeşlerinin arasına öylesine büyük bir takoz yerleştirmek istiyorsun ki senin ona gelin olarak girmen konusunda asla fikir birliğine varamasınlar bir daha.”

“Ever,” dedi Senneth, “onu Brassenthwaith’e götürmek istiyorum.”

Sabina, Gillengaria’nın en kuzeydoğu bölgesine seyahat etme fikri karşısında hem memnun hem şaşkın, hem de gergin görünüyordu. “Emin misiniz? Erkek kardeşlerin kabul edecek mi beni? Orada olmam hoşlarına gidecek mi? Nate’le tanışma fırsatımız olmuştu bir keresinde, fakat Kiernan? Benden hoşlandığından emin değilim. Varlığımın kimsenin canını sıkmak istemem.”

Senneth ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Kiernan sana siyasal bir koz olarak bakacaktır. Hiç merak etme. Sıcak duygularla karşılamayacaktır seni, çünkü yakınlık göstermek konusunda bir yeteneği yok zaten, ama medeni şekilde davranacaktır. Ve güven-de olmanı sağlayacaktır.”

“Peki ya Nate? Nasıl bakar buna tahminince?”

Acelece kurulmuş kampta baş başaydılar bunları konuşurken. Tayse avlanmaya çıkmıştı, Cammon da su keselerini doldurmaya gitmişti. Senneth, bir deste oduna şöyle bir dokunarak bir kamp ateşi yakmıştı, Sabina ise ellerinde kalan yiyecekleri kontrol ediyordu. Bir ya da iki gün içerisinde erzaklarını tazelemek için küçük bir kasabada mola vermeleri gerekecekti. Özellikle de ta Brassenthwaite’a kadar gideceklerse.

“Nate’in itiraz etmeyeceğinden eminim,” dedi. Bir yandan

da Sabina'yı göz ucuyla izliyor ve marleydinin ne kadar bilgi vereceğini merak ediyordu. "Kadınlarla nasıl iletişim kurulacağını pek bilmiyor zaten, belki de hiç evlenmediği için. Her halükârda onun sosyalleşme konusunda pek becerikli olmadığını biliyoruz, fakat seni evinde gibi hissettirmek için elinden geleni yapacaktır. Kaba görünürse üstüne alınmamalısn."

Sabina'nın yüzünde kısacık bir an için bir gülümseme belirdi. "Ah hayır, bana hiç kaba biri gibi görünmemiştii. Sadece kendinden fazla emin değildi. Ona bir şans verildiğinde gerçekten sessiz ve tatlı bir adam olabiliyor."

Senneth, Nate'in her zaman kendinden çok emin olduğunu ve hiç de tatlı biri olmadığını düşünmüştü. Onunla tam on yedi yıl konuşmamak, onda herhangi bir eksiklik yaratmamıştı ve görünen oydu ki bu on yedi yılın bir kısmında Nate ile Sabina Gisseltess arasında bir tür arkadaşlık da kurulabilmişti. Tamam, tamam, tamam. Bu seyahat düşündüğünden de ilginç olacaktı.

Brassen Court'a, aralıklı olarak yağmur yağan, berbat derecede soğuk bir günün gün batımında varmışlardı. Brassenthwaite sınırlarını bir kez geçtikten sonra artık dikkati biraz elden bırakabileceklerine kanaat getirdiler ve ana yola çıkarak eskisinden de hızlı ilerlediler. Senneth, fonda güneydoğu kıyısında her daim görünür olan arduvaz karası dağların olduğu küçük tepeli kırsal arazide ilerlerken, kendine rağmen bir tür tanıdıklılık, bir çeşit bütünlük duygusu yaşıadı.

Brassenthwaite'i terk ettim. Artık buraya ait değilim, diye emin bir şekilde içinden geçirdi. Burada sevdiğim hiç kimse ve hiçbir şey yok.

Fakat buraya dönmek, engel olamadığı bir sevinç yaratıyordu onda.

Brassen Court'un çatıları, kendisi kadar gri olan bulutların arasından seçilebiliyordu şimdi. Bu, birçok katı olan ve kanatları her yana yayılan taş bir binaydı. Çekicilikten uzak ve oldukça

inatçı bir kişilik yansıtıyor gibi gelmişti bu bina Senneth'a hep ve bu görünümüyle de ister istemez aklına erkek kardeşi Kiernan'ı getiriyordu. Uzaktaki Lireth Dağları kadar boyun eğmez, hava şartlarına aldırılmaz ve saldırılara dayanıklı görünüyordu. Sevgi beslenebilecek bir yer değildi, ne huzur veriyordu ne de güzeldi. Fakat güvenliydi. Saldırılara dayanıklıydı. Senneth, her ne kadar bunda biraz ölçülü kalmayı yeğlese de, saygı duyardı bu yapıya.

Kapıda onları, yüzünde ifadesizlik ve davranışlarındaki azami zekâsıyla dikkat çeken ve Kiernan'ının Nate'den sonra dünyada herhalde en güvendiği kâhya olan Reesen karşıladı. Reesen'in parmaklarını şıklatmasıyla hemen birkaç ayakçı yağmurun içine fırlayıp atları karşıladı, hizmetçi kızlar da hemen koşup misafirlerin ıslak paltolarını üzerilerinden aldılar.

"İyi akşamlar, Serra," diye selamladı Reesen, Senneth'ı. Senneth'ın üzerinden paltosunu almakla bizzat kendisi ilgilendi ve onun pantolon giymiş olduğunu fark ettiği halde bunu hiç onaylamadığına dair en ufak bir belirti bile görülmedi yüzünde. "Kardeşleriniz ziyaretinizi bekliyor muydu?"

"Merhaba Reesen. Brassen Court'a gelme fikri ancak birkaç gün önce ortaya çıktığından, kardeşlerimin beni beklediğini hiç sanmıyorum, hayır. Kiernan burada mı?"

"Ser Harris hariç, herkes burada," diye onayladı.

Senneth yanındaki misafirleri işaret etti. "Odalara ihtiyaçları olacak. Tayse hariç elbette. O benimle kalacak." Senneth, Reesen'i bu talebine iğneleyici bir karşılık göstermeye zorlamıştı resmen, fakat bunun artık olma ihtimali yoktu. Eğer onun bir askerle birlikte uyuması karşısında hayretini ifade etme hatasına düşseydi, altı ay önce Senneth Tayse'i buraya ilk kez getirdiği zaman bunu yaptığında yaşamış olduklarını yeniden yaşarlardı kuşkusuz. "Kardeşlerim, benim misafirlerime en iyi odaların verilmesi konusunda ısrarcı olacaklardır kuşkusuz."

Reesen'in gözleri, hemen Sabina'ya kaydı. Sabina ise o esnada, aklında dünyanın en keyifli yeri olarak yer etmiş kasvetli hole

bakıyordu. Senneth, Sabina'nın buraya daha önce ne zaman geldiğini ve Reesen'in onu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu.

Reesen onu hayal kırıklığına uğratmadı. Hemen dönüp önünde saygıyla eğildi. "Marleydi Sabina," dedi, "Sizi Brassen Court'ta tekrar misafir edebilmek ne kadar mutluluk verici."

"Ben Kiernan'ı bulmaya gideyim," dedi Senneth diğerlerine. "Siz de çıkıp üstünüzü değiştirin."

Cammon ona meraklı bir bakış attı. Tayse de ona çok garip şekilde davranıyormuş gibi baktı. "Komik olan ne?" diye sordu Cammon ona.

Senneth ona ciddi bir bakışla karşılık verdi. "Gülüyor muyum ki?"

"Evet, içinden gülüyorsun."

Tayse de onayladı. "Burada olmaktan çok mutlusun."

Senneth gülümsemekle yetindi ve onlara merdivenleri işaret etti. "Hadi odalarınıza. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Reesen onlara hiç sezdirmeden Kiernan'a haber vermesi için bir hizmetçi yollamış olmalıydı, çünkü Senneth çalışma odasına girdiğinde, Kiernan, yanında Nate ve Will'le birlikte birini bekliyormuş gibi kapıya bakıyorlardı. Hepsine şöyle bir bakmak için durdu. Kiernan babalarına benziyordu, kalın telli koyu renk saçları, titizlikle tıraşlanmış bir sakalı, ağır hatları ve soğuk gözleri vardı. Orta boylarda biriydi, fakat kalıplıydı da, güçlü ve kuvvetli duruyordu. Onun, gücünü korumak için her gün antrenman yapıp çalıştığını biliyordu. Nate, aynı saç ve ten rengine sahipti, ancak daha cılız duruyordu ve yüzünde de kaygılı hatta tiksimeye benzer bir ifade vardı. Will ise, tıpkı Senneth gibi, annelerine çekmişti. Her iki ağabeyinden de daha uzun boyluydu ve uzuvları da daha esnek ve serbest duruyordu. Saçları belli belirsiz bir kahverengi tonundaydı, gözleri ise gri. Ağzı ise adeta gülümsemek için yaratılmıştı.

Gelişini ilk fark eden, hemen yerinden fırlayıp ona seslenen

de gene Will oldu. "Senneth! Hangi rüzgâr attı seni buralara böyle?" diye heyecanla ona seslendi ve sarılmak üzere ona doğru yürüdü. Erkek kardeşlerinin en genciydi, fakat hatırladığı çocuğun yerinde kocaman bir adam vardı şimdi. Geçen yaz tam on yedi yıllık bir aradan sonra ilk kez Brassenthwaite'e geri döndüğünde buna içtenlikle sevinen bir tek o olmuştu. Ona sarıldıktan sonra geriye bir adım atıp şöyle bir süzdü onu. Hoş yüzünde bir kaygı belirdi: "Her şey yolunda ya?"

"Maalesef değil," diye yanıtladı Senneth onu gülümseyerek, sonra da diğer ikisine baktı. Kiernan onu başıyla hafifçe selamlayıp sözlerini sürdürmesini beklemeyi yeğledi. Nate'in elbette ki kaşları çatıktı. "Size bir tür koz getirmiş olabilirim, ama emin değilim. Belki de başınıza bir dert getirdim. Uygun görmemeniz halinde rotamı Ghosenhall'a çevirebilirim, fakat önce sizin bir görmenizi istedim."

Nate, kaşlarını daha da çatı: "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bize oyun oynama," dedi Kiernan, "elinde ne var?"

Fakat Senneth hoşlanmıştı bu oyundan ve onu biraz daha uzatmaya karar verdi. Ortanca ağabeyine uzun, düşünceli bir bakış attı. "Nate, her zaman niçin evlenmediğini, On İki Ev içinden kendine uygun bir tane bile insan bulamadığını hep çok merak etmişimdir. Demek istediğim, buranın gözdesi sayılırdın, en azından Kiernan'ın oğulları dünyaya gelinceye kadar, şimdi artık vâris olmasan bile hâlâ..."

"Senneth," diye araya girdi Kiernan ölçülü, hiç rahatsız olmuşluk belirtisi vermeyen, bir an önce konuya gelinmesini isteyen bir sesle. "Neden geldin buraya?"

Will ise, diğerlerinin aksine, oyundan hoşlanmış gibiydi. Senneth'in gülümseyen yüzünden Nate'in çatık ifadeli yüzüne çevirdi bakışını. "Harris bir keresinde âşık olduğunu anlatmıştı bana," dedi, Senneth'in oyununa servis sunarcasına, "fakat sonra kadın başkasıyla evlenmiş. Ama kadının kim olduğunu bilmiyorum."

"Hırslı bir serramar ile evlenmeye zorlanan bir kadın olduğuna bahse girerim. On Üçüncü Ev'den bir Gisseltess kızı," dedi Senneth, "ben aynı adamla evlenmeyi reddedince o mecbur bırakılmıştı."

Nate'in nefesi kesildi. Kiernan bile şaşırmışa benziyordu. Nate birkaç adım öne çıkıp açıklama istedi. "Sabina Gisseltess'ten mi bahsediyorsun? Onunla ilgili yeni haberlerin mi var? Yoksa ona bir şey mi oldu?"

Senneth, dönüp Kiernan'a baktı. "Yine bahse girerim ki kocasını aniden terk etmeye karar veren bir marleydiye buraya sığınma hakkı tanırdınız."

Kiernan biraz düşündü. "Bu belki de kocasının bize savaş açmak için aradığı bahane olur."

Senneth onayladı. "Onu Ghosenhall'a götürmek istemememin nedenlerinden biri buydu. Brassenthwaite'in daha güvenli bir yer olacağını düşündüm."

Nate neredeyse üzerine çıkacaktı. Senneth'ı omuzlarından tutup sallamamak için kendiniz zor tuttuğu her halinden belliydi. "Marleydiyi Brassenthwaite'e getirdiğini mi söylüyorsun? Nerede o? Güvende mi?"

"Sığınacağı herkes için bir risk teşkil ediyor," dedi Kiernan. "Fakat yine de ona sığınma sunmak konusunda isteksiz değilim, tabii bildiği her şey anlatması karşılığında."

Nate şimdi artık hiç de nazik olmayan bir şekilde Senneth'ın koluna yapışmıştı. "Senneth! Nerede o? Gece çökmeden onu sakladığın yere atla varabilir miyim?"

Kim derdi Nate'e karşı bir gün anlayış hissedeceğini? "Buna gerek yok," dedi Senneth. "Üst katta şu an. Reesen sana hangi odada kaldığını söyleyecektir."

Nate bir an için ona bakakaldı, sonra da tek kelime etmeden şimşek gibi odadan dışarı fırladı. Will ve Kiernan onun arkasından bakakaldı. Will'in yüzünde şaşkın, Kiernan'ın kindeyse düşünceli bir ifade vardı.

"Masanın diğer ucundaki yemeğe yönelmiş hali hariç, Nate'i hiç bu kadar hızlı koşarken görmedim daha önce," dedi Will başını sallayarak ve sonra Senneth'a sırtıttı. "Bahsi sen kazandın."

Senneth ilgisini büyük ağabeyine çevirdi. "Kiernan söylesin."

Kiernan umursamazlıkla omzunu silkti. "Az kalsın eş olacaklardı, fakat bir gün duyduk ki Halchon'ı tercih etmiş. Herkes bunu reyit etti ve Sabina'nın daha yüksek unvanı taşımak için bu tercihte bulunduğunu söyledi, bir marleydi olacaktı bu sayede. Nate ise kaçırılıp zorla evlendirildiğinden emin olduğunu söyledi. Babamız ise deliye dönmüştü, senin Halchon'la evlenmeyi reddetmenin hemen ardından Brassenthwaiteler ve Gisseltessler arasında bir evlilik ayarlama konusunda ikinci kez bozguna uğratılmıştı. Bir deneme daha yapamadan da öldü."

"Bütün bu yıllar boyunca Nate de kırık bir kalple gezindi," dedi Will.

"Pek öyle denemez," dedi Kiernan kuru bir ifadeyle. "evlenmeye pek niyeti olmadı sonrasında."

"Nate'in kimsede ölümsüz aşk duygusu uyandıracak biri olduğunu ben de sanmıyorum açıkçası," dedi Senneth, "fakat marleydinin ona karşı hâlâ duygular beslediğinden eminim. Nate'i tekrar görme fikri onu hem heyecanlandırdı hem de biraz yüzünü kızarttı."

Kiernan'ın gözleri ciddiyetle kısıldı. "Bu, çok talihsiz olaylara neden olabilir."

"Veya tam aksine!" diye neşeyle karşılık verdi Senneth. "Çok uzak geleceği bir an için düşün, Kiernan! Savaşın sona erip Halchon'ın öldüğünü düşün. Erkek kardeşlerinden bir tanesinin dul bir Gisseltess marleydisiyle evlendirmek istemez miydin? Halchon'ın oğullarına üvey babalık yapardı."

Will bir kahkaha attı, Kiernan da soğuk bir gülümseyle karşılık verdi. "Bu güzel olayı sonunda kutlayabilmek içine epey badiye atlatmış olurduk," dedi Kiernan.

"Desene önümüzde ilginç günler var," diye yanıtladı Senneth.

Will, Senneth'i kolundan tutup odanın içerisine doğru götürdü ve hepsi karşılıklı oturdular. Senneth etrafa bakındı. Bu oda babalarının en sevdiği çalışma yeri idi fakat kendisinin, dünyada en nefret ettiği yeri. Kiernan ya da daha doğrusu karısı, odanın mobilya ve dekorasyonunu değiştirmiş ve bu sayede daha güzel bir ortam olmuştu. Yine de hâlâ çok erkeksi bir hava vardı burada. Her türlü desen ve süslemeden arınmış, yüksek yeşil koltukların ve onlara uygun mobilya ve perdelerin olduğu bir odaydı. Odanın duvarları, Brassenthwaite'e ait her dönümünün ritizlikle işaretlendiği Gillengaria haritalarıyla doluydu. Çalışma masası ise kâğıt desteleri ve açılmış posta paketleriyle doluydu. Senneth, vakti ve isteği olup da bu tek masa üzerinde birikmiş her şeyi okusaydı, burası ile ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacağı konusunda iddiaya girebilirdi.

Brassenthwaite hakkındaki -koruması altındaki canlardan tut da vergisini henüz ödemiş olanlara veya şu an askerlik hizmeti çağına gelmiş olup da şu ya da bu vasalın arka bahçesinde silah eğitimi alanlara dek- her türlü bilgi.

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Will. "Nereledeydin ve neler yaptın, anlatsana bize! Her zaman çok gizemli birisin."

"Daha yeni Coravann'daydım ve Heffel'in eşinin ailesiyle bazı anlaşmalar yapmaya çalıştım," diyerek yanıtladı.

Will bunun anlamını kavrayamadı, ama Kiernan hemen bağlantıyı kurdu. "Lirrenli akrabalarını kast ediyorsun, değil mi? Savaşa katılmaya sıcak bakıyorlar mıymış?"

"Pek değil açıkçası. En azından yaşlılar pek istekli değildi. Fakat gençlerin içinden bazıları çok rahat ikna edilebilir. Benim gördüğüm kadarıyla *sebahta*'lar şu an için sakin, fakat gençlerin bir kısmı pek yerinde duramıyor. Onlara bir harita çizip Brassenthwaite ya da Merrenstow'a gelmelerini söyledim, eğer orduya katılmaya karar verirlerse."

Kiernan başını ilgiyle salladı. "Peki sence katılacaklar mı?"

Senneth bacaklarını uzattı. Will o esnada önce pantolonuna, sonra da yüzüne bakıp sırttı. Kiernan ise onun giysisini tamamen görmezlikten geldi. "Birkaçı kanılacak bence. Çok sayıda kişi olmayacak kanımca. Ama Lirrenlileri bir şeye ikna etmek her zaman zor olmuştur zaten. Bize yüz kişi katılsa kendimizi şanslı sayabiliriz."

"Savaşmayı biliyorlar mı?"

Senneth omuzunu silkti. "Diğer ordularda olduğu gibi. Bazıları başarılı bazıları kötü. Fakat dövüşmeyi seviyorlar, bu da onları belli ölçüde değerli kılar bizim için."

"Bu Lirrenli adamların birkaçıyla tanışmak isterdim," dedi Will, "sıkı adamlara benziyorlar."

"Bu çok doğru bir kelime," dedi Senneth.

"Ee, Sabina Gisseltess dışında başka kim var yanında?" diye bilmek istedi Will, "Tayse mi?"

"Elbette. Bir de Cammon adında bir mistik. Yirmi yaşında genç bir adam."

"Kimlerden peki?" diye sordu Kiernan.

"Bir melez. Soylu kanı taşımıyor. Fakat şaşırtıcı güçleri var."

Senneth geçen yaz ziyarete geldiğinde Nate'in büyü konseptine hâlâ burun kıvrıdığına tanıklık ederken, Kiernan'ın büyüye, özellikle de silah olarak kullanılabileceği için, daha sıcak bakmaya başladığını fark etmişti. Tam olarak Tayse'in felsefesi gibi. Büyük ağabeyiyle sevgilisinin bir konuda hemfikir olmaları canını sıktı biraz.

"Neler yapabiliyor?" diye sordu Kiernan.

Senneth ona hınzırca sırttı. "Aklını okuyabiliyor. Kafadaki kelimelerden ziyade hislerini ve kalbinden geçenleri. Yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyor çoğu zaman. Dostlarının başı dersteysen ya da acı çekiyorlarsa bunu hissedebiliyor, hem de kilometrelerce uzaktan."

"Faydalı bir büyü, ama biraz kısıtlı," diye yorumladı Kiernan.

"Nasıl yani? Aklını okuma ihtimalinden rahatsız olmuyor

musun peki?" diye söylendi Will. "Ben rahatsız oldum, çok sinir bozucu bir şey bu."

Kiernan etkilenmemişse benziyordu. "Ne düşündüğünü pek saklayan biri değilim, o yüzden benim için pek fark etmiyor."

Bu o kadar doğrudu ki Senneth gülmesine engel olamadı. "Nate ondan hiç hoşlanmayacak, başlangıçta en azından, ama Cammon onun güvenini kazanacaktır. Eninde sonunda herkes Cammon'ı sever. Sen hariç. Gerçi sen hiç kimseyi sevmezsin zaten."

Kiernan kendisine atılan taş sönük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dediğin kadar güçlüyse, ona saygı duyarım. Bence bu yeterli."

"Senden bu kadarı bile fazla."

Kiernan sandalyesindeki oturuşunu değiştirip başka bir konu açtı. "Brassenthwaite'de ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Sabina yerleşinceye kadar sanırım."

"Sonra nereye gideceksin?"

"Ghosenhall'a döneceğim. Krala vermem gereken raporlar var."

"Bunun yerine arkadaşın Kirra'yı ziyaret etmeyi düşünüyor musun diye merak ettim."

"İşte başlıyor," diye gözlerini devirdi Will ve gülmeye başladı. Senneth işkillendi. "Ne? Niye ki? O Danalustrous'ta mı?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye yanıtladı Kiernan. "Babasıyla mektuplaştık."

"Tam da siyasi çıkar evliliklerinden bahsediyor olmamız ne kadar ilginç," dedi Will, "çünkü masadaki konu tam da bu şu an."

Senneth'in bakışları iki ağabeyi arasında gidip geldi. "Will ve Kirra mı?" dedi başını iki yana sallayarak. "Kirra bunu asla kabul etmez."

"Will ve Danalustrous vârisi" diye düzeltti Kiernan.

Senneth kaşlarının kalktığını hissetti. "Will ve Casserah," dedi ve bu düşüncüyü zihninde birkaç kez dolandırdı.

"Malcom bu konuda istekli ve kızını da bu evliliğe ikna edebileceğine inanıyor."

Senneth güldü. "İkna edemez. Kimse Casserah'ya ne yapacağını söyleyemez. Diğer yandan bakıldığında çok dobra konuşan birisi. Will ile evlenmek istemeseydi şimdiye dek çoktan hayır demişti." Senneth dönüp Will'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun bu plan hakkında?"

Will omuz silkti. "Yirmi sekiz yaşındayım ve henüz birine âşık olmadım." Sırıttı. "Gerçi birkaç kere bazı opsiyonları yakından inceleme fırsatım oldu ve eğer şimdi bekâr hayatıma nokta koymam gerekirse buna çok da üzülmem."

Senneth dur dercesine elini havaya kaldırdı. "Ayrıntı istemez."

Will daha ciddi bir tonda konuşmaya başladı: "İttifak kurmaya yönelik bir evliliğin parçası olmaya sıcak bakıyorum. Burada bana bir şey düşmeyecek ve bazı günlerde kendimi burada biraz değerden düşmüş hissedebiliyorum," diye omuz silkti.

"Ben ve kardeşlerin sana çok değer veriyoruz," dedi Kiernan, ama Will onu duymazdan geldi ve Senneth'la konuşmayı sürdürdü.

"O yüzden bunu yapmak isterim, bu onurlandırıcı olur sanırım. Ailem için önemli bir şey yapmış olurum."

"Brassenthwaite'den ayrılman gerekir," diye uyardı onu Senneth. Casserah vâris ilan edilmeden önce de Danalustrous'tan hiç ayrılmazdı. Elbette ziyarete gelebilir ya da gezilere çıkabilirsin, fakat senin Danan Hall'da yaşamayı talep edecektir senden."

Will tekrar omuz silkti. "Bu beni hiç rahatsız etmez. Fakat nasıl biri olduğunu gerçekten merak ediyorum. Benim gibi bir adamla evlenmeyi ister mi ki? Onu daha önce hiç görmedim."

Senneth başıyla kararsızlık ifade eden bir hareket yaptı. "Hımm, Cassirah nasıl biri? Fazlasıyla odaklanmış biri. Çok sakin. Kolayca neşelenip gülebilen biri fakat hiç de kaprisli biri değil. İlgisini çekmeyen şeyleri anında bir kenara atar." Gözlerini yukarı kaldırdı. "Bu huyu Kiernan'a çok benziyor açıkçası. O açıdan ikisi de bir atgözlüğüyle dünyaya bakıyorlar diyebi-

liriz. Sanırım kendilerini, sahip oldukları toprakların yegâne hizmetçileri sanmalarından kaynaklanıyor bu."

"Neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu bilmekten kaynaklanıyor bu," dedi Kiernan.

Senneth oralı olmadı ve Will'e döndü, birden canlanmıştı sanki: "Bence seni sever, Will. Daha da önemlisi, senin onu anlayabileceğini sanıyorum. Onunla iyi bir ikili olursunuz. Danalustrous ile Brassenthwaite arasındaki ittifak da güçlenir bu sayede. Bunu düşündüğüm her saniye bu fikir gözümde daha da güzel görünüyor."

"Daha önce böyle bir evliliği reddetmiş birisi olarak bir anda seni çok siyasi bilinç sahibi gördüm," dedi Will.

Senneth kısacık bir kahkaha attı. "Öyleyim sanırım. Şu sıralar yaptığım her şey, aklımdaki her düşünce, savaşı önlemek üstüne kurulu. Ve eğer savaşı önleyemiyorsam, o zaman onu kazanan tarafta olmak isterim. Ne tür anlaşmalar sağlayabilirim, ne tür müttefikler bulabilirim, hangi zayıf noktayı güçlendirebilirim, aklım hep bunlarda. Eğer bunun için Gillengaria'daki her Evi kontrolüm altına almam gerekiyorsa, o zaman bunun için ne gerekiyorsa desteklerim. Evet, kesinlikle seni Casserah Danalustrous'un kocası olarak görmek isterdim. Nate'in Gisseltess'te marleydiyle yan yana oturduğunu görmek isterdim. Brassenthwaite'in Gillengaria'nın her bir köşesiyle bağlarını güçlendirdiğini görmek isterdim."

"Fakar Fortunalt var bir de," diye hatırlattı Kiernan. Bölgede üstünlük kurma ile ilgili bu konuşma onu hiç de hazırlıksız yakalamamış gibiydi. On yıllardır bu tür düşüncelerle meşgul etmişti kafasını muhtemelen.

Senneth, Kiernan'a dönüp baktı. "Rayson'ın kızı on dört yaşında, değil mi? En büyük oğlun için uygun gibi görünüyor."

"Rayson Fortunalt asla Brassenthwaite'le ittifak yapmayacak," dedi Kiernan. "Tabii kendisi, senin canhıraş şekilde önlemeye çalıştığın savaşta ölüp gitmezse."

Senneth yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Haklısın. O zaman oğlunu Ariane Rappengrass'ın en büyük torunuyla evlendir. Kirra geçen sene kızla tanışıp çok beğenmiş."

Kiernan başıyla onayladı. "Sabahleyin Ariane'ye yazacağım."

Will, ilgisini kendisine vermesi için Senneth'in koluna dokundu. "Sen de gelecek misin benimle Danalustrous'a? Kiernan önümüzdeki bir iki hafta içerisinde Casserah'yla tanışmak için oraya gitmemi istiyor. Senin orada benimle olman havayı yumuşatır bence."

"Geleceğim sanırım," dedi Senneth. "Brassenthwaiteler kapıyı çaldığında Malcolm'ın suratını görmeyi çok isterim."

23. BÖLÜM

Görünene göre herkesin aklındaki konu bu evlilikti. Senneth'in bunu beklememesine rağmen. Yemek aile arasında, samimi, küçük ama yine de gösterişli bir yemek odasında oldu. Üç kardeşi de oradaydı, onların yanı sıra Kiernan'ın karısı, iki oğlu ve kızı da vardı. Senneth, Tayse ve Cammon'ın da orada olmasını beklediğini söylemişti Kiernan'a, o da kısaca kafa sallamıştı, sonuç olarak onlar da oradaydı.

Cammon yüzünü temizlemiş ve en iyi kıyafetlerini giymişti ama yine de hayırsever biri tarafından sokaktan kurtarılmış bir serseri gibi görünüyordu. Tayse, gezgin üniformasını giymişti ve ifadesini sert tutuyordu, ancak Senneth onun bunu özellikle eğlenmek için yaptığını düşünüyordu. Daha önceden onunla tanışmış olan çocuklar korkularını kaybetmemiş ve tüm yemek boyunca kesintisiz bir şekilde onu izlemişti.

Sabina, Will ve Nate'in arasına oturmuştu ve nadiren bir kelime söylüyordu, gerçi bu özellikle eğlenceli bir partiymiş gibi sürekli gülümsüyordu. Sabina'nın doğru düzgün giyeceği bir kıyafeti neredeyse yoktu, bu yüzden Kiernan'ın Sabina'dan beş santim daha uzun ve yirmi kilo daha ağır eşi, ona kötü duran, modası geçmiş ama pahalı bir elbise vermişti. Senneth, bu elbisenin on yedi yaşındayken bile ona ait olabileceğini düşündü, bu yüzden Sabina'ya göre boyu çok uzundu, ancak göğüs ve omuzlarda tam

oturmuştu. Yine de Sabina şikâyet etmiyordu. Sadece hayatta ve güvende olmaktan, Nate'in yanında olmaktan mutlu görünüyordu. Arada bir ona bakıyor, kızarıyor ve gözlerini kaçırıyordu.

Nate ise kaçak marleydiye karşı daha düşünceli olamazdı. Sürekli ona yemek teklif ediyor, üşüdü mü, terledi mi, masada olmaktan yorulmuş mu diye soruyordu. Bu yemeği denemiş miydi? Brassenthwaite dışında nadiren bulunan bir yemektir, yemek isteyeceğinden emindi. Daha fazla şarap? Brassenthwaite üzüm bağlarından. Kesinlikle beğeneceği hafif bir tadı vardı.

Senneth başını, Nate'den Kiernan'a çevirdi ve kaşının sadece bir kısmını kaldırdı. Dudaklarında en ufak bir gülümseme ortaya çıktı ve sonra bakışlarını çevirdi.

Ah, Gisseltess ve Brassenthwaite arasında bir eşleşme olacaktı galiba sonunda. Rahatsız edici marlorddan kurtulabilselerdi...

Kiernan, Tayse'e Reesen'e hitap edebileceği gibi doğrudan sendi. Kiernan, sınıf ayrımlarından oldukça haberdardı, ancak her bireyin oynayacağı bir rolü olduğuna ve konumunun saygısını hak ettiğine kesin olarak inanıyordu. "Romar Brendyn'in yeni birlikleri eğitmekte ne kadar başarılı olduğunu görmek için Merrenstow'a gittin mi?"

Tayse bakıp başını salladı. "Çoğunlukla kuzey bölgelerinden bin kişiyi daha getirdiler ve bölmelere ayırdılar. Kral naibi onları Merrenstow'un bazı üst vassallarına yetiştirdi, ancak her hafta mülkler arasında geziyor ve eğitimin sorunsuz gidip gitmediğini kontrol ediyor."

"Kral hepsini Merrenstow'da mı tutmayı planlıyor?"

"Şimdilik öyle. Şöyle düşünüyor: Eğer bir savaş olursa, bu hemen Ghosenhall'a da gelecektir. Ve Merrenstow hızlı bir savaş düzenine geçmeyi sağlayacak kadar yakın."

"Peki Ghosenhall'daki kraliyet muhafızları ne olacak? Sayıları artırıldı mı?"

"Bir dereceye kadar. Ama kraliyet şehrinde daha fazla aske-

re ev sahipliği yapmak için sınırlı bir alan var. Baryn, Storian'ın doğu ucunda arazi kiralamak istiyor ve bunu başka bir eğitim kampı haline getirecek."

"Kötü bir fikir değil," dedi Kiernan. "Bu, Rafe Storian'a isyancılara taraf tutmadan önce iki kez düşünmek için bir sebep verecektir."

Tayse gülümsedi. Sadece altın renkli aslanların geçidi deseniyle aydınlanan simsiyah bir gezgin üniforması giymişti, ölümcül derecede kötü görünüyordu ve gülümsemesi nedense sadece bu görünüşü güçlendiriyordu. "Bu düşünce kral üzerinde kaybolmadı."

"Tilt'te de bir üs kur," diye önerdi Nate. "Bahse girerim ki Gregory Tilton, bu savaş bitmeden yarım düzine kez taraf değiştirecektir, ancak arka bahçesinde muhafızlar varsa daha dikkatli olabilir."

Chelley öne doğru eğildi. Birkaç kez vakit geçirdiği Senneth'in hayranlık duyduğu sade, iradesi güçlü ve kesinlikle soğukkanlı bir kadındı. Ancak Senneth, Chelley'in Brassenthwaite'de bıraktığı zarafet ve rahatlığın izlerinden de etkilenmişti. İyi yetiştirilmiş çocuklarından etkilenmişti. Kiernan'ın onu dinliyormuş gibi görünmesinden etkilenmişti.

"Hadi, savaştan başka bir şey konuşalım," dedi.

"Herkesin düşündüğü şey bu," dedi Kiernan.

Nazikçe, "Çünkü herkesin konuştuğu şey bu. En azından beş dakika başka bir şeyden bahsedelim, misafirlerimize sırf bunu yapabildiğimizi göstermek için." Yumuşakça Cammon'a döndü. "Görümcemle seyahat ettiğinizi biliyorum. Biraz ailenizden bahsetsenize."

Cammon odağın merkezi olacağını hiç düşünmemişti ama diğerlerinin rütbeleri ve unvanlarından dolayı çekinmedi. Kabarık saçlarını geri salladı ve ona gülümsedi. "Ailem gezgindi," dedi. "Arberharst ve Sovenfeld'de çok zaman geçirdim. Bunlardan birine gittiniz mi hiç?"

Masadakilerden hiçbiri gitmemişti. "Arberharst'ın iyi asketleri var diye duydum," dedi Kiernan.

"Kiernan," diye azarladı Chelley.

"İyiler mi bilmiyorum, ama çok fazlalar," dedi Cammon. "Ama onlarla hiç işim olmadı. Çoğunlukla annem ve ben bal baharatı tarlalarında çalışırken babam iş anlaşması yaptı."

"Bal baharatı! Arberharst'ta mı yetiştiriyor?" diye sordu Chelley.

Cammon başını salladı. "Harika tarlalar var. İlkbaharda, her bitkinin yaklaşık on parlak kırmızı çiçeği vardır ve tarlalar sonsuza dek uzanır. Bir bal baharatı tarlasının ortasında, baktığınız her yerde, gördüğünüz her şey kırmızıdır."

Chelley'nin sitemleri ve Cammon'ın konuşma isteği arasında, yemeğin geri kalanının büyük bir kısmı seyahat konuşmalarıyla geçti. Senneth, erkek kardeşlerinin sohbetten sıkıldığından oldukça emindi, ancak çocuklar büyümüş ve Sabina bile masalları beğenmiş gibiydi. Ama daha sonra dürüstçe ve samimiyetle Chelley'nin nereli olduğunu, çocuklarının ne öğrendiğini, en büyük olanın hangisi olduğunu, nerede olduklarını bilmek isteyen kendi sorularını sormaya başlamazsa, bu Cammon'ın olduğu bir yemek olmazdı. Kısa bir süre sonra Cammon, Chelley ve Brassenthwaite mirasçıları kendi aralarında mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı, kardeşleri ve Tayse de savaş stratejisini tekrar tartışmaya başlamıştı.

Bir akşamı geçirmek için en kötü yol, diye düşündü Senneth. Her iki konu da pek ilgisini çekmiyordu, bu yüzden yemeğiyle oynadı ve Danalustrous'a muhtemel bir gezi üzerine düşündü. Kirra'yı tekrar görmek güzel olurdu, tabii uçarı serramarra oradaysa. Senneth'tan bile daha hareketliydi ve aynı yerde üst üste iki geceyi zor geçirirdi. Ama Malcolm Danalustrous onu iyi karşılardı, Casserah da öyle, kendi havalı tarzında.

Will ve Casserah... işe yarayabilirdi. Serramar ve serramarra arasında, bazen umabileceğiniz en iyi şey, düzenlenmiş bir evliliğin felaket olmayacağıydı.

Halchon Gisseltess ve Senneth arasında bir düğün öyle olurdu. Senneth, Sabina'nın hayatının son on beş yıl içinde nasıl olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Üstelik Sabina mistik de değildi. Senneth'in yaptığı gibi, Halchon'in vücudunun herhangi bir yerine elini koyduğu anda sihir duygusunun tükendiğini hissetmezdi. Sabina, gaddarlığı, soğukluğu, güdülen hırsı için ondan nefret edebilirdi, ancak herhangi bir eş de bu nedenlerden dolayı kocasından nefret edebilirdi. Senneth'in Gisseltess'in vârisi olan adamdan korkmak ve onu hor görmek için başka nedenleri vardı...

Kiernan sandalyesini masadan itti. Yemekle işi bitmişti. "Pekâlâ," dedi. "Planlanan bir eğlencemiz yok, çünkü gelişinizi beklemiyorduk. Kendinizi evinizde gibi hissedin tabii. Ama bana daha fazla ihtiyacınız yoksa, çalışmak için çekileceğim ve hesaplara devam edeceğim."

Tayse kasten ayağa kalktı ve herkes refleks olarak ona bakmak için döndü. Rahat görünüyordu, ancak Senneth, ellerinin yerleşimini -kemerine hafifçe dayanarak, kılıcından ve hançerine birkaç milim uzakta- ve ayakları üzerinde durma şeklini fark etti. Olası bir savaşa hazırды. Ona baktı, tamamen hayretler içindeydi, sonra Cammon'a baktı. İfadesini gizlemek ve gülmemek için çok uğraşarak tabağına bakıyordu.

Parlak Anne'nin altın eli aşkına! Tayse ne demeyi düşünüyordu?

"Marlord Kiernan," diye söze girdi Tayse başladı. "Bir dakikanızı bana ayırın, lütfen."

Kiernan hazırlıksız yakalanmış gibiydi, sadece başını salladı. "İsterseniz çalışma odama geçebiliriz."

Tayse odanın etrafına baktı. Senneth'in gözleriyle hızlı bir şekilde buluştu ve dikkatini ev sahibine geri verdi. "Eğer yapabilirsem, bütün aile önünde konuşmak istiyorum."

"Tabii."

"Kırk yaşındayım. Son yirmi iki yılı babam ve onun babası gibi bir Kral Gezginini olarak geçirdim. Kral bana güvenir ve beni

tanıyan her erkek size onurlu bir adam olduğumu söyleyecektir. Hayatımda, okumandan utanacağım bir bölüm yok. Ama asil tabakadan gelmiyorum."

Senneth sandalyesinde hareketsizdi. Vücudu taş gibi ağırdı ve ateşle parlıyordu. Yüzünü gizlemek için elini kaldıramadı; ne olursa olsun konuşamazdı. Çevresinde, diğerlerinin koltuklarında kaydığını duyabiliyordu, Will ile Nate, Kiernan ve Chelley arasında geçen hızlı bakışları yakalayabiliyordu. Ama hareket edemedi. Tayse'in karanlık, sert yüzünden uzağa bakamıyordu.

Tayse, "Kız kardeşin ve On İki Ev'den birinin oğlu arasında bir evlilik düzenlemenin fayda sağlayacağını farkındayım. Sannırım birkaç yıl önce böyle bir birliktelik kurmayı denediniz ve başarılı olmadı ve onu şimdi başka bir evliliği düşünmeye ikna etmeyi umuyor olabilirsiniz. Daha düşük bir beraberliğin onu dünyanızın gözünde düşüreceğini anlıyorum. Onunla evlenecek kadar iyi olmadığını biliyorum."

Senneth nihayet hareket ettirebildi ve ağzını örtmek için kullandı. Bir dakika içinde, gözlerini silmek için kullanıyor olacaktı. Hâlâ konuşamıyordu.

"Yine de onu seviyorum ve o da beni seviyor," diye devam etti Tayse. "Ve eğer kabul ederse onunla evleneceğim. Ama sen onun kardeşisin. Sen onun ailesisin. Hepiniz asil bir evdesiniz. Ona sormadan önce, bana hoşgörüyü yaklaştığınızın farkında olduğumu söylemek istiyorum. Onu hak ettiğime inanmayacağınızı biliyorum, ama belki de ona sahip olmamı kabul edersiniz."

Durdu ve odada mutlak bir sessizlik oldu. Senneth, gözünün kenarıyla Nate'in kara kaşlarını, Will'in mutlu gülümsemesini ve Chelley'nin şaşkın ve hoşnut ifadesini görebiliyordu. İnsan her zaman böyle bir beyanla karşılaşmazdı ve neredeyse her kadın bu anın kalbini eritmesine izin verirdi. Kiernan, Gillengaria'daki en güçlü Evin marlorduna uygun olarak, cevap vermeden önce öneriyi dikkatlice düşündü. Ne şaşırmış ne de kırılgan görünmüyordu; Kiernan hiçbir zaman anlamsız duygularla uğraşmazdı.

Ashında Senneth, avantajlarını ve dezavantajlarını göz önünde bulundurarak öfkeyle düşündüğünü görüyordu.

"Kral öldüğünde, gezginlerden biri olarak sana ne olur?" diye sordu Kiernan.

Yeni iş fırsatları kovalar, diye düşündü Senneth, histerik olarak gülme dürtüsünü bastırdı. Sanki beni besleyecek ve ev masraflarımı karşılayacak birine ihtiyacım varmış gibi!

Tayse başını salladı, sanki bu adil bir soruydu. "Prenses Amalie, kraliçe olduktan sonra, tüm gezginleri görevden alır. Bu bir gelenek. Ve yeniden katılmak isteyenleri, daha sonra işe alır. Böylece, doğrudan ona yeminlerini yaparlar. Beni gezginler arasında tutmayı seçer mi bilmiyorum. Benim umudum seçmesi olurdu."

"Ya seçilmezsen?"

"Kılıç kullanmayı biliyorum. Hizmetlerimi başka bir yere sunabilirim."

"Kral ve diğer gezginlerin yanı sıra, karakterinize ve bir savaşçı olarak yeteneğinize kimler kefil olur?"

"Naip Romar Brendyn'in benimle ilgili iyi konuşacağına inanıyorum." Tayse başını hafifçe eğdi. "Ve senin de beni değerlendirmek için birinci elden bir fırsatın oldu. Evinde kaldım ve masanda yedim. Bir fikrin olmalı."

Kiernan, "Gerçekten de, zekânız, kararlılığınız ve sadakatinizden çok etkilendim," dedi.

"O zaman kız kardeşinle evlenmeme izin verecek misin?"

"Serramarra, Kralın Gezgini'yle evlenemez!" diye patladı artık kendini tutamayan Nate. "Hepimizin bildiği gibi, gezginlerin en iyileri bile değil!"

Kiernan, Nate'e meraklı bir bakış attı. "Ama uzun zaman önce Senneth'i siyasi kazanç için evlendirme fikrinden vazgeçtik," dedi.

"Şey, biriyle evlenmek isteyeceğini düşünmedik," diye arı girdi Will. Gülüyordu.

Kiernan meraklı bir yüz ifadesiyle, "Ve Senneth için pl

rımız ne olursa olsun, istediği her şeyi yapacağını uzun zaman önce fark ettik, bu yüzden görüşlerimizin onun için hiçbir zaman önemi yoktu,” dedi.

“Düşünceleriniz benim için önemli,” dedi Tayse.

Kiernan başını salladı. “Siz kralın adamısınız ve Brassenthwaite krala hizmet ediyor. Sizi kız kardeşimin kocası olarak ailemize davet etmek bir onur olur.” Ayağa kalktı, elindeki şarap kadehiyle gezgini selamladı. “Evin kutsaması üstünüze olsun.”

Sonuçta, planlanmamış olmasına rağmen, akşam için eğlence vardı. Herkes Nate’in hoşnutsuz görünümünü görmezden geldi ve kutlamaya katıldı. Chelley daha fazla şarap istedi ve hatta çocukların Senneth teyze ve sıradışı talibine kadeh kaldırmasına izin verdi. Will masanın etrafından gelip Senneth’i kaburga çatırdatan bir kucaklamayla ayağa kaldırdı; Cammon ise Tayse’e koştı ve ona arkadan vurdu.

Kiernan, Tayse’in elini sıkmak için ayağa kalktı, ama diğerleri, iyi bir ruh halindeyken bile bir gezgine çok yaklaşıp değildi.

Senneth ise kendisine yaklaşmasını istemiyordu; onu yakmaktan korkuyordu.

Sabina masanın etrafında ilerledi ve Senneth’inkileri kendi küçük, soğuk ellerinin arasına aldı. Özlemle gülümsüyordu. “Şoke olmalıymışım gibi hissediyorum,” dedi. “Bir serramarra ve bir Kral Gezgini! Biraz şaşırdım aslında. Ve yine de sanırım... bu mutluluk yolunda bir şans mı? Benim böyle bir şansım olmadı. Başkasının yapabilmesini çok isterdim. Eğer onu seviyorsan, Senneth, onunla evlen.”

“Onu seviyorum,” dedi Senneth kısık bir sesle.

Sabina kendini parmak uçlarına doğru itti ve Senneth’i yanağından öptü. “Ah, o zaman senin için çok mutluyum. Ve seni kalbimin derinliklerinden kısıkanıyorum.”

Chelley, Senneth’i bir kenara çekti. “Brassenthwaite’da mı evleneceksin? Kiernan bunu ister, sanırım. On İki Ev’in hepsini davet edebiliriz.”

Senneth birkaç şeyi daha korkunç hayal edebiliyordu. "Ah, Chelley, sanmıyorum. Muhtemelen Ghosenhall'da sessiz bir tören olur. Güven bana, bu benim için şoke edici bir şey, bunu düşünmemiştim. Ama tabii Brassen Court'da bir olay planlamıyorum."

"Eğer fikrini değiştirirsen, bana haber ver. Planlamana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Cammon onun arkasından geldi ve kollarını beline koydu. "İfademi görmeliydin," dedi. "Tayse'in başını kesmek için izin istediğini düşünürdün."

Senneth onunla yüzleşmek için döndü ve kollarını düşürdü. Sırıyordu. "Bunu planladığı konusunda beni uyarabilirdin."

"Ayağa kalkana kadar bunu fark etmedim. Her neyse, söylemezdim. Bu şekilde daha eğlenceliydi." Güldü. "Tayse'i daha önce hiç tedirgin görmedim. Tedirgin olma yerisine sahip olduğunu bilmiyordum. Justin buna inanamayacak."

"Bir gün senin de böyle bir aşağılanmaya katlandığını görmeyi umuyorum," dedi yürekten bir şekilde.

Yine güldü, "Muhtemelen olmayacak. Neredeyse hiç utanmıyorum. Yani, ne zaman utangaç olduğumu bile bilmiyorum."

"Peki, umarım yanlış insana âşık olursun ve herkes sana bakıp fısıldar."

"Ehh, bu bir gün olabilir. Yapacağımı bir şey gibi görünüyor."

Sonunda, herkes konuşmak, tebrik etmek ve iyi dilekler sunmak için yeterli fırsata sahip oldu. Neredeyse kıştı; güneş çoktan batmıştı. Sabina esnedi, bitkin düştüğünü söyledi ve diğerleri de yataklarına gitme niyetini ifade ettiler. Senneth, çocuklara iyi geceler öpücüğü verirken Tayse'e bakmadı ve Chelley'e sabah daha fazla konuşmak için söz verdi. Merdivenlere doğru giderken Tayse, Cammon'ı da yanına almış yukarı çıkıyordu; Cammon yanında büyük bir heyecanla konuşuyordu.

Tayse de Senneth gibi, çoğunlukla sessizdi.

Senneth yatak odalarına girerken Tayse, Cammon'la son bir

şey konuşmak için durakladı. Soğuk hava sadece onun varlığıyla ısındı; parmaklarının ucunda bir ateş yakmak için ızgaraya eğildi. Sonra da odanın karşısına gidip pencerenin önünde, yatağın yanında mum yaktı.

Tayse içeri girdi ve kapıyı kilitledi, sonra kapının önünde hareketsiz durdu. Şimdi ikisi de gölgeler içinde kalmıştı.

İlk konuşan o oldu. "Sevdiğim kadın bana sahip olmayı reddederse, marlorddan önce kendimi küçük düşürmek pek iyi olmaz."

"Ah, bu bir risk kesinlikle," dedi Senneth yumuşak bir sesle, olduğu yerde duruyordu. "Serramarralar herkesin bildiği gibi erkeklerin hisleriyle oynarlar çünkü oynayabildikleri tek konu budur."

"Çok iyi oynadıklarını kabul etmeliyim," dedi Tayse sakin bir şekilde.

Sennet şaşırarak güldü. Ayağa kalktı ve yavaşça elbisesinin önünü açmaya başladı. Daha rahat yemek yiyebilmek için seyahat pantolonundan daha hanımefendi kıyafetlerine bürünmüştü, bu yüzden en azından şu an için bu daha uygun görünüyordu. Yine de, elbisenin en az yirmi beş düğmesi olmalıydı; ne düşünüyordu ki bunu giyerken? Yine de sabırla her birini açıp elbiseyi beline indirdi ve sonra da kollarını silkip ayaklarına düşürdü.

"Ben tam olarak emin değilim," dedi, "Kralın gezginlere yönelik politikası hakkında. Bazılarının evli olduğunu biliyorum, ama çok azı. Orada yasak var mı?" Elbiseyi ayak bileklerine doğru itti ve ayakkabılarını da çıkardı. Şimdi üzerinde sadece bir kombinezon kalmıştı. Tayse'e birkaç adım daha yaklaştı ve kombinezonu bir arada tutan danteli çekmeye başladı.

Tayse aynı yerde duruyordu, ama Senneth mum ışığında onun gülümsediğini görebiliyordu. "Resmi politika gezginlerin evlenmeye teşvik edilmemesi," dedi. "Bu yüzden tüm gezginler krallarının öfkesini üzerine çekmemek için izin istemelidir. Kral da onlara abartılı düğün hediyeleri verir."

Senneth kombinezonu üzerinden çıkarıp bir köşeye attı. İki taktı parçası dışında çıplak kalmıştı: sol bileğinin etrafındaki parlayan aytaşı bilekliği ve boğazının etrafındaki altın kolye. Her ikisi de bu gece cildine karşı sıcak görünüyordu; ikisi de kendi uyanık büyüünden alevleniyordu.

Tayse'e doğru dört adım atıp birkaç santim ilerisinde durdu. Tayse hareket etmedi ya da soyunmaya kalkışmadı.

Senneth ellerini onun omuzlarına koydu ve giysilerinin altındaki reninin, kendi avuçlarındaki sıcaklığı hissetmesini sağladı.

"Evet, Tayse, seninle evleneceğim," diye fısıldadı ve onu öpmek için uzandı. "Bana sahip olursan, tamamen senin olacağım."

Görünüşe göre Tayse'in duymak istediği de buydu. Onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı; onu öylesine sert öpüyordu ki neredeyse nefes almaktan bile vazgeçmiş gibiydi. Mumların ışıkları rüzgârla savruldu ve söndü; ama onların yatakta kendilerine ait alevleri vardı ve o uzun gecenin tamamı boyunca birbirlerinden başka bir yere bakmadılar.

24. BÖLÜM

Son iki hafta bir buzulun ilerleyişi kadar yavaş geçmişti ve kara kışın yaklaşmakta olması bile Ellynor'u keyiflendirmeye yetmedi. Kafası karışmış, huzursuz, rahatsız, yalnız ve minnacık da olsa, risk altında hissediyordu.

Justin ona bir mistik olduğunu söylemişti. Bunun doğru olmadığından emindi, fakat doğru olma ihtimali de vardı, çünkü o bu konular hakkında kendisinden daha çok şey biliyordu. Ellynor ona dürüst bir şekilde, tanrıçanın ona küçük büyüler yapma yeteneği kazandırdığını açıklamıştı, ancak Justin sabırsızlıkla karşılık vermişti bunlara: "Elbette, büyü gücü, tanrıların bir hediyesidir." Manastırda hiçkimsenin söylemediği veya inanmadığı bir şeydi bu, o yüzden belki de haksızdı.

Bunu oradakilere sorabileceğinden değil. Darris veya Shavell onunla oturup da kibarca neyin büyücülük kapsamına girip girmediğini onunla konuşmazdı. *Tek dokunuşunla bir insanı iyileştirebilme yeteneğin mi? Büyü değil o canım. Pek üzerinde durmayız öyle olayların. Lestra, böyle yeteneklere sahip olduğunu öğrense asla rahatsız olmaz.*

Lestra elbette ki çok rahatsız olurdu bundan.

Ellynor, Justin'in haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Manastırdan ayrılması gerekiyordu.

Mutfakta yemek pişirirken ya da geceleri gözüne uyku girme-

den yatariken kafasında mektuplar yazmaya başlamıştı. *Sevgili babacığım, sizleri özliyorum, şölenleri özliyorum. Sizleri ziyarete gelebilir miyim lütfen? Rosurie buradan ayrılmak istemiyor, fakat ben yanınıza gelebilir miyim?* Bu sözleri yeterince güçlü bulmuyordu. Ne babası ne de amcası onun Rosurie'yi tek başına bırakmasına razı gelmezdi ve birazcık özlem duyması, onların gözünde dağları aşmayı gerektiren bir yolculuğa çıkmasına değmezdi.

Belki de bunun yerine Torrin'e yazmalıydı. Torrin eğer onun mutsuz olduğuna inanırsa, onu bulmak için dünyanın etrafını dolaşırdı. Manastırın kapısındaki muhafızlarla dövüşürdü. Onu alıp atının üzerine yatırır ve dörtmala ormana doğru sürerdi ta ki arkalarında hiç takipçi kalmayınca dek. *Ağabeyim, lütfen buraya gel benim için, bana burada eziyet ediyorlar.* Böyle bir söz onu mutlaka ikna ederdi. Rosurie'yi geride bırakma konusunda tereddüt bile etmezdi. Ya da olması daha muhtemel şey, bunu çılgınlıklar ve protestolarla karşılayan Rosurie'yi de paçasından yakaladığı gibi peşinden sürüklemektir.

Hayallerine rağmen, Ellynor böyle bir mesaj yazamayacağını düşünüyordu. Lestra, Shavell veya Darris'in, manastırdan yollanan mektupları okuyup okumadığına dair elinde bir kanıt yoktu, fakat yine de böyle olduğundan şüpheleniyordu. Onlara dışarıdan gelen mektuplar kesinlikle açılıyordu. Bu uygulama hakkında Astira şikâyetini dile getirince, *Solgun Leydi her şeyi görür, ondan hiçbir şeyi saklayamazsınız,* demişti Shavell, Neyse ki Siyah Anne bolca sır saklayabiliyordu. En iyi yaptığı şey buydu.

Babasıyla kardeşini sınırın bu tarafına getirmesi garanti olan bir mektup daha vardı Ellynor'un yazabileceği. *Sevgili ailem, Gillengaria'dan bir adama âşık oldum.* Bu onların Lireth Dağları'nı rekor sürede aşmalarını sağlardı. Fakat bu, Ellynor hayatında yazacağı son mektup olurdu.

Manastırdan kaçacaksa eğer, bunu tek başına, gizlice yapacaktı. Fakat bunun için bir planının da olması gerekirdi ve tahmin ettiği gibi muhafızlar peşinden gelecek olursa sığınabileceği, gi-

debileceği bir yer. Onu arayacakları ilk yer Neft olurdu. Tek başına Coravann'a kadar gitmeyi başarabilir miydi? Marlord Heffel onu yanına kabul eder miydi? *Sebahta*'ya dönmesi için ona yardım eder miydi?

Manastırdan çıkmak hiç sorun değildi. Bunun yapılabilir olduğunu biliyordu. Daha birkaç gün önce o zavallı üzgün kadının kaçmasına yardım etmemiş miydi? Hani şu Marlord Halchon'ın karısı olan kadına? Ortadan kaybolduğu anlaşıldığında ne gürültü kopmuştu ama. Tüm manastırın bu şekilde ayağa kalkmasında bir payının olduğunu bilmek, Ellynor'a çok özel bir haz vermişti. Sandığı kadar çaresiz biri değildi.

Fakat bu işe iyi düşünmeden kalkışmıştı. Soğuk ve güneşli bir öğleden sonrasındı, genç rahibeler günü ormanda *toplayıcılık* yaparak geçiriyorlardı. Bu, büyük ve düzensiz gruplar halinde dışarı çıkıp ormanda bulabildikleri her şeyi topladıkları etkinliğe verdikleri addı. Genç kızların çoğu ateş yakmak için kullanılacak yığınla odun bulup getirirdi. Kırsaldan gelen çiftçi kızlar ise mantar ve yemişlerin peşine düşerlerdi, ayrıca neyin yenilebilir olup olmadığını da iyi bilirlerdi. İçlerinden daha uçarı olan kızlarsa buket buket çiçeklerle dönerlerdi. Güzel, ama yararsız.

Ve bunlar tüm gün boyunca devam ederdi. Manastırın açık kapılarından dışarı dökülür, ormanın derinliklerine dağılıp geri döner ve bu egzersizle eğlenirlerdi. Ellynor, tıpkı diğerleri gibi *toplayıcılık* günlerini seviyordu. Günlük yaşamın keskin rutininden uzak, herkesin buyur ettiği keyifli aralar sunuyorlardı insanlara.

İkinci ya da üçüncü seferinde, yanında Rosurie, Astira ve yarım düzine kadar daha arkadaşı da varken, bir kenarda duran marlordun eşini fark etmişti Ellynor. Kadın onları izliyordu. Epey zamandır manastırdaydı, kocası ve bir yığın adamla. Gisseltess askerleri çoğu zaman kışlada olurdu elbette ve genç rahibeler de sadece kısacık bir an için Lestra'nın korkulan erkek kardeşini görme fırsatı bulurlardı. Fakat bu küçük solgun tenli

kadın yerleşke içinde sıkça bir yerlere çıkar bunu yaparken de amaçsız, kırılğan ve kaybolmuş gibi görünürdü.

Bu öğleden sonrasındaysa kaygılı bir bakışla genç rahibelerin girip çıktığı kapının yakınında duruyordu. Sanki dışarı adım atmasına izin yokmuş gibi. Özgürlük neye benziyor, unutmuş gibi.

Ellynor, elinde yemişlerle dolu ağır bir sepetle ormandan üçüncü dönüşünde marleydinin daha yakınından geçerek onunla rahat bir tavırla konuşuvermişti. "Son bir kez ormana çıkacağız," dedi ona, neredeyse kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "siz de bizimle gelmek ister misiniz?"

Sarıştın kadın hem sevinmiş hem de korkmuştu. "Ah, isterim tabii, ama yapmamam gerekiyor." Omzunun üzerinden az ötede duran ve manastır askerleriyle sohbet eden kırmızı-siyah üniformalı iki adama bir bakış attı. Kuşkusuz marleydiye göz kulak olmak üzere oradaydılar.

"Bizimle gelin, şunları içeri bırakalım önce," dedi Ellynor. "Kimse bu yana bakmıyor. Birkaç dakika sonra içeriden birlikte çıkarız. Biraz temiz hava ve yürüyüş size iyi gelecektir."

"Ah," dedi marleydi bir kez daha, tereddüt ediyordu, ancak Ellynor ile Astira'yı manastırın arka tarafındaki mutfığa kadar takip etti. Sonra da onlarla birlikte yeniden yerleşkenin ön kısmına geldi ve Astira ile Lia, Semmie'nin söylediği bir şeyle ilgili gülüşürlerken orada sessizce bekledi. Görünmezlik numarası gündüz güneşinde de işler miydi bilmiyordu, ancak Ellynor, Siyah Anne'nin gücünün -ya da belki de büyüünün- bir kısmını marleydiyi gözden kaybettirmek için kullanmaya başladı. Nihayet Rosurie ve diğer iki kız da gelince Astira, "Hadi öyleyse, çıkalım," dedi ve hep birlikte dışarıya adım attılar. Marleydi tam ortalarındaydı, fakat kimse onu görmüyordu. Ne manastır muhafızları ne Gisseltess askerleri ne de sessizce yanlarından yürüyüp geçtiği genç rahibeler. Çok açıktı ki bu büyü Ellynor'un tahmin ettiğinden de güçlüydü, doğrudan güneşin altında duran yetişkin bir kadının üstünü örtebiliyordu.

Ormanın derinliğine girdikçe her yana dağıldılar; genç kızlar ateş için odun ararken, Astira ve Ellynor daha çok tohum ve yemişlere odaklandılar. Marleydi giderek yavaşlayıp arkalarına sarmaya başladı, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı. Ellynor onu izlememeye çalışıyordu. Ellynor, yirmi dakika sonra tekrar etrafa bakındığında, marleydi artık görünürlerde yoktu.

Kimse ne zaman ve nereye gittiğini bilmiyordu. Daha o akşam askerler onu araması için dışarı yollandı. Ertesi gün ve ondan sonraki gün de arandı, fakat hiçbir defasında kayıp kadını bulup getirmeyi başaramadılar. Astira, Lestra ve erkek kardeşini çok büyük bir kavga ederken gördüğünü fısıldadı. Çok iyi duyamamıştı yine de, fakat marlord'un, karısının kaçmasından ötürü çok öfkeli olduğu belliydi.

Ellynor, suçluluktan ziyade mutluluk duyuyordu. Zavallı, korkmuş ve bitkin bu kadının sığınacak iyi bir yer bulduğunu umdu.

Aynı zamanda da, kendisi böyle kaçmaya kalksa o da bir sığınma yeri bulur muydu diye düşündü.

Yeni aydan önceki gece, Soluk Anne için övgü şarkıları söylemek için seçilen bir avuç yeni rahibeden bir tanesi de Ellynor olmuştu. Kaybolmaya yüz tutmuş ayın incecik hilalini oluşturdular avludaki yerlerini alarak ve yüzlerini, seslerini aya doğru yükselterek, kaybolan ayın kavisini taklit ettiler. Dışarı soğuktu ve Lia ürperiyordu, ancak Ellynor'a soğuk, onu huzur ve sükunetle sarıyor gibi geliyordu. Zihni neredeyse bütünüyle berraktı. Yüreği neredeyse tümüyle sakindi. Siyah Anne ona Gümüş Leydi'den çok daha yakın görünüyordu.

Gece yarısı gelip de kızlar manastır binasına döndüğünde Shavell, Ellynor'a dokunarak onu durdurdu. "Bir saniye bekle," dedi yaşlı kadın ve Ellynor itaatkâr bir şekilde yerinde durup tüm diğer genç rahibelerin içeri girmesini bekledi.

"Yarın gece Lestra'nın bir buluşmaya gitmesi gerekiyor," dedi

Shavell dostane olmaktan uzak bir sesle. "Senin de onunla gelip ona yolda rehberlik etmeni istiyor. Senin Karanlık Ay Kızı olduğunu ve karanlıkta yolunu kaybetmeyeceğini söylüyor."

Ah, Shavell'in bu düşmanlığı kıskançlığından demek. Lestra'nın gözüne giren herkesten, Darris'ten bile, nefret ediyordu. "Elbette, Lestra'nın bana ihtiyacı varsa onun emrindeyim," diye cevapladı Ellynor. "Onunla ne zaman buluşacağım? Tam olarak nerede?"

"Avluda. Güneş battıktan hemen sonra. Bu, gece yapılması gereken bir yolculuk."

Gece karanlığında yapılması gereken herhangi bir yolculuk kötü şeyler amaçlandığına delalet, diye düşündü Ellynor, rahatsız oldu bundan. Lirrenlerde erkekler savaşlarını geceleri yapardı, başka *sebahat*lara geceleri baskın düzenlerlerdi. Geceleyin nadiren hayırlı bir iş için dışarıda olunurdu.

"Orada olacağım."

"Öğleden sonra yapman gereken işlerinden muaf tutulacaksın," dedi Shavell haserle. "Uzun süre at üstünde olacaksın. Öğleden sonra ne kadar uyuyup dinlenebilirsen o kadar iyi."

"Öyle yapacağım."

Söylendiği gibi ertesi akşam Ellynor avluya dinlenmiş, karnını iyice doyurmuş ve yeni giysiler giymiş olarak geldi. Beyaz rahibe elbisesi üzerine uzun siyah bir pelerin giymişti. Eğer gece seyahat edeceklerse, Lestra'nın fark edilmek istemeyeceğini düşünmüşü.

Kapının iç tarafında, siyah atlarının üzerinde yaklaşık olarak bir düzine asker toplanmaya başlamıştı bile. Genç bir asker, binilmeye hazır üç tane atı daha dizginlerinden tutuyordu. Bunlardan bir tanesi Lestra'nın kendi aygırıydı; büyük, huysuz, fakat kömür karası muhteşem bir canavardı. Diğerleriyse ahırdaki sıradan atlardandı, üzerlerinde dikkat çekmeyen koşum takımları vardı. Bu gerçekten de hiç kimsenin dikkatini çekmeden gecenin karanlığında yol almak için planlanmış bir seyahatti.

Bir dakika sonra Lestra ve Shavell onlara katıldı ve askerler, her üç kadının da ata binmeleri için onlara yardım etti. Kimse

Ellynor'a ne bir açıklama yaptı ne de başka bir şey söyledi. "Adarı dışarı sürün," dedi başmuhafız alçak bir sesle ve kapılar bir anda açıldı. Atlı grup ormana, karanlığın içine doğru ilerlemeye başladı.

Yolculuğun ilk saati boyunca Ellynor tümünden görmezden gelindi, grubun ortalarında bir yerde ilerliyordu atıyla. Shavell ve Lestra ön gruptaydı ve önlerinde sadece iki asker daha vardı, bunlar ormandan çıkışa liderlik ediyordu. Ellynor'un hiç bilmediği bir patikayı takip ediyorlardı, çünkü ne batıdaki Neft ne de doğu yönündeki Coravann'a çıkıyordu ki bu, Rosurie ile birlikte kendilerinin gelmiş olduğu yoldu. Kuzey yönüne döndükten bir süre sonra balta girmemiş görünen ağaçlıklı bölgeden çıktılar. Ardından önemli bir geçide benzeyen bir yola kırıp onun üzerinde bir iki kilometre kaldıktan sonra, kıvrıla kıvrıla ilerleyen ve yol olduğu artık neredeyse anlaşılmaz hale gelmiş olan ve onu bilmeyen birinin yol olduğunun bile farkında olmayacağı bir patika boyunca ilerlemeye başladılar.

Bu belli belirsiz patika üzerinde bir saat kadar ilerledikten sonra bütün grup durdu. Ellynor, Lestra ile başmuhafız arasında kısa bir konuşma geçtiğini gördü, hemen ardından da Shavell ona seslenince, buna pek de şaşırmadı. Gruba liderlik eden bu kişilere katılmak üzere atıyla hareketlendi.

"Karanlık Ayın Kızı, işte sana ihtiyaç duyduğumuz an geldi," dedi Lestra cesaretlendirici bir sesle. "Yol oldukça karanlık, ancak sonunda ödül çok büyük. Bize yol gösterebilir misin? Gümüş Leydi'nin gözleri kapanmış olsa bile artık, yine de patikayı takip edebilir misin?"

Ellynor'un kalbi o kadar hızlı atıyordu ki konuşmakta zorlandı. Yolun sonunda ne vardı ki? "Yapabilirim," dedi, "Büyük Annemiz bana rehberlik edecek."

Başmuhafız kuzeydoğu yönündeki bir yeri işaret etti. "Orada bir patika var, fakat onu bulamıyorum. O patika boyunca beş kilometre daha ilerlememiz gerekiyor."

Ellynor gözlerini onun gösterdiği yöne çevirdi. Evet, aradıkları şeyi görebiliyordu, kayalıklarla kaplı bir vadinin arasından geçip sonra ölmüş ağaçların olduğu bir alana uzanıp yiten kaba bir patikaydı bu. "Gördüm onu," dedi. Bunu o kadar sessizce söyledi ki belki de kimse onu duymamıştı bile. "Beni takip edin."

Atını taşlı yola doğru çevirdi ve ağır bir şekilde ilerleyerek onlara önderlik etti.

Vadiyi ve ince dallı ağaçlarla kaplı ormanı geçip işaretlenmemiş yolda hedefleri her neresiyse oraya doğru ilerlemek, neredeyse iki saatlerini aldı. Ellynor, ilerlemeleri gereken yolu görmekte hiçbir sıkıntı çekmiyordu, fakat yine de uzamış otlar işini zorlaştırıyordu biraz. Bu yolda az seyahat edilmişti ve tehlikelerle doluydu. Öte yandan korkusu nedeniyle bedeninin ağırlaşmış olduğunu hissediyordu. Gecenin bir yarısında yeni ayın altında Lestra'nın neden böyle bir yolculuğuna çıkmaya ihtiyaç duymuş olabileceğine dair hiçbir iyi amaçlı gerekçe bulamıyordu. Bir iki kere, başını iki yana sallayarak, yolun izini artık daha fazla bulamadığını, gözlerinin artık yetmediğini söylemek geldi içinden, fakat her defasında hemen kendisine kızgın bir ayar verdi. *Saçmalama! Lestra bir dostu ya da bir danışmanı ile buluşuyor, bilmediğin ve senden daha bilge birisini. Lestra, geceleri yaşar. Sen ve tanrıçan da öyle. Korkulacak bir şey yok. İlerlemeye devam et.*

İlerleyişleri, küçük çalılarla kaplı sığ bir vadinin içindeki küçük bir kulübeye vardıklarında birden yarıda kesildi. Kulübede hiçbir ışık yanmıyordu, odun yakıldığına emare olabilecek herhangi bir duman yükselmeyordu, ne bacadan ne de pencerelerden. İçeride kimse yok, diye düşündü Ellynor ve rahatladı bu düşünceyle.

Yine de Lestra'nın kapıya doğru ilerleyip onu çalacağını ve içeri girmek için izin isteyeceğini düşündü. Ama o, böyle yapmadı. Bunun yerine askerlere başıyla bir işaret yaptı ve atını yollarından çekti. Shavell de kenara çekildi. Ellynor, ne yapacağını tam olarak bilmediği için, sonunda onlarla aynı şeyi yaptı.

Birden bir ateş parladı, tam karanlıkta muhteşem görünüyör-

du. Sonra kısa bir bekleyiş oldu. Ardından ateş, büyüye büyüye elden ele dolaştı ve sonra Ellynor askerlerin, herbirinin elinde bir meşale ile, külübenin etrafını sardıklarını gördü. “Şimdi,” dedi başmuhafız ve askerlerin hepsi aynı anda atlarını kulübeye yaklaştırıp meşalelerini duvarlara götürmeye başladılar. Ahşap duvarların kimi kısımları ıslak olduğundan tutuşmamakta ınat etti, ancak birkaç dakika içerisinde, sade duvarların üzerindeki bir düzine kadar noktada ateş tutmaya başlamıştı.

“Hayır!” diye bir çığlık attı Ellynor, elleriyle dizginlere sıkıca yapışıp öne doğru eğilirken, bütün bu ateşleri bir üfleyle söndürebilirmiş gibi.

Shavell elini onun koluna koyarak durdurdu. “İçeride kimse yok,” dedi yaşlı kadın soğuk bir sesle. “Telaşa kapılma.”

“Fakat bu evin bir sahibi var! Neden yakılsın ki? Amacımız ne, Shavell?”

“Sakinleş,” dedi Shavell, sesi buz gibiydi ve Lestra’ya bakıyordu. Lestra hiç de bu seslerin farkındaymış gibi görünmüyordu. Gözleri, dans eden alevlere kilitlenmişti, dalgın ama huzurlu bir ifade vardı yüzünde. “Tanrıça böyle istiyor.”

Ellynor nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı, fakat elleri titriyordu. Neden birinin evini ateşe vermek için böyle bir gece yolculuğu yapılmıştı? Bundaki amaç neydi? Böyle kin dolu bir şey yaparak kime nasıl bir mesaj verilebilirdi?

Sonra gece ansızın korku, öfke ve acı dolu bir çığlıkla yırıldı. Ellynor’un bütün bedeni dehşetle sarsıldı. İçeride birisi vardı! Külübenin içinde birisi diri diri yanıyordu. Kolunu öyle bir sıktı ki Shavell acıyla tısladı Ellynor’a.

“Shavell! İçeride birisi var! Bir kadının sesine benziyor! Bak orada, pencerede yüzü görünüyor. Shavell! Onu çıkarmamız lazım! Ölecek!

Shavell, Ellynor’dan elini kurtardı ve yanağına sertçe bir tokat vurdu. Buz gibi bir öfkeyle, “Bu ev nasıl olacak dediysek o şekilde yanacak.”

Ellynor ona bakakaldı, sanki kendi bedenini alevler yutuyordu şimdi. Sonra kulübeden bir çığlık daha yükseldi! Askerler, yükselen alevlerden etkilenmemek için atlarını biraz geriye çektiler, fakat buna rağmen içeriden kaçmaya yeltenecek herhangi birisini durduracak kadar da yakındılar alevler içindeki binaya.

"İçeride kimse yok demiştin," diye fısıldadı Ellynor.

Shavell omuz silkti. "Sadece mistik var."

Ellynor'un geceyi gerçekten de atlatamayacağını düşündüğü anlar vardı. Shavell'in sözleri yüzünden neredeyse eyerinden düşecekti, ayrıca görüşünü kapatıp bir çeşit kör eden siyah benekler belirmişti gözlerinin önünde sanki. Dumanın kesif kokusu, ardı arkası kesilmeyen dehşet çığlıkları ve çatıdaki bir kirişin ansızın içeri çökmesiyle birlikte bu sesin kesilmesi... Bütün bunlar bir arada Ellynor'u hastalık derecesinde kötü hissettirip ayaklarının dibine kusmasına neden olmuştu. Bir, iki, üç kere! Başka gelmedi ancak yine de öne eğik bir pozisyonda kalmaktan on dakika boyunca kurtulamadı. Kımıldayamıyordu.

Çığlıkların kesilmesi bir bakıma daha kötüydü, ama bir yandan da rahatlatmıştı onu. İçerideki kadın ya ölmüş ya da bilincini yitirmişti. Siyah Anne'nin yumuşak kucaklayışına teslim olmuştu. Yine de askerler hâlâ acımasızca evin etrafını sarmaya devam ediyorlardı ve bunun bir numara olup olmadığını anlamaya çalışıp, kadının belki de gücünü toplayıp da bir anda özgürlüğe koşmaya denemesine karşılık retikte bekliyorlardı.

Evin ta temellerine kadar yanması bir sonsuzluk kadar sürdü. Askerler o esnada ateşç göz kulak oldular ve çevredeki fundalığa sıçramamasına özen gösterdiler. İçlerinden bazıları ateşin etrafa sıçramasını önlemek için çok derin olmayan bir hendek bile kazdı. Hiçbirinin gitmek için sabırsızlanırlar gibi bir hali yoktu. Hepsi ya çalışıyor ya da ilgiyle yangını seyrediyordu. Shavell ve Lestra, artık ölmeye yüz tutmuş alevlere hayranlıkla bakıyordu, sanki çok nadir rastlanan ve ulvi bir ihtişamın gizemli güzelliğini izliyorlarmış gibi.

Ellynor tüm bu süre zarfında eyerinde iki büklüm olmuş olarak oturdu, acıdan ibaret tek bir et parçasına dönüşmüştü adeta. Lestra sonunda iç çekip de atına doğru damağını şaklattığında, Ellynor dik oturup da atını sürebileceğinden emin değildi. Lestra'nın kıpır kıpır aygırı arada bir kafasını sağa sola sallıyordu ama böyle heybetli bir canavar için dikkat çekici derecede uslu durmuştu.

Böylesi gecelere alışkın olmalıydı.

"Artık geri dönmemiz gerek," dedi Lestra. Sesi alçak çıkmış olsa da tüm askerler onu duymuştu.

Hepsi dizginlerine asıldı ve Lestra'nın arkasında dizilerek düzenlerini aldı, sonra da bir an için herkes durdu.

Ellynor herkesin durup ona baktığını yavaş yavaş anlayabildi ancak. "Karanlık Ayın Kızı?" diye seslendi Lestra kibar bir sesle. "Bizi ana yola götürmeye hazır mısın? Bu senin için uzun bir gece oldu ve Gümüş Leydi'nin adalet anlayışını henüz sindiremediğini biliyorum. Ancak kalbini saran kabuğun sertleşmesi gerek. Büyü yapanların, Soluk Anne'nin merhametine mazhar olamayacaklarını anlayan gerek. Mistiklerin iğrenç mahluklar olduğunu kavraman gerek. Görüldükleri yerde yok edilmeleri gerek.

"Anlıyorum," dedi Ellynor; içinden ise *sandığından da iyi anlıyorum*, dedi. Kasılmış bedenini açmaya çalışıp eyerinde doğrulmaya çalıştı.

"Rahatsızlandı," dedi Shavell, Lestra'ya çekinerek.

"Ever, biliyorum rahatsızlandığını, ama bundan sonra daha güçlü olur," diye yanıtladı Lestra fazlasıyla anlayışlı bir ses tonuyla. Kocaman atıyla Ellynor'a yöneldi ve ona elinde tuttuğu bir şeyi uzattı. Su kesesine benzeyen küçük, akışkan bir şekildi bu. "Bir şey içersen kendini daha iyi hissedersin. Birkaç yudum al, sonra da yola çıkalım."

Ellynor bu ikramı reddedebilmeyi, keseyi Lestra'yı taşıyan aygırın toynaklarının dibine fırlatmak isterdi, fakat o kadar susamıştı ki. Üstelik önlerinde çok fazla yol vardı. Mırıldanarak teşekkür etti

ve keseyi havaya kaldırıp ağzına dayadı, tek dikişte yarısını içti.

Bu kadar kötü bir kaynaktan gelen böylesi lanetli bir ikram nasıl bu kadar lezzetli olabilirdi?

"Teşekkür ederim," dedi ve keseyi geri uzattı. "Şimdi daha iyiyim. Birisi yolun o noktasından sonrasını hatırlayınca dek size rehberlik yapacağım." Grubun en önündeydi ve bu sayede kimse dudaklarını oynattığını göremiyor, göğse sessizce bıraktığı duayı fark edemiyordu. *Büyük annemiz, yanımda yürü. Büyük annemiz, gücünü içime doldur. Büyük annemiz, bana yapmam gerekenler konusunda yol göster...*

Bir annenin bebeğinin ensesine üflediği nefes kadar hafif bir esintinin onu yaladığını hissetti. Üzerindeki simsiyah gök, sanki gecenin yüzüne bulutlar iniyormuş gibi, bıçare yıldızların da üzerini örtterek daha da karardı. Arkadaki askerlerden birkaçı, çıkması olası bir fırtına konusunda aralarında mısırdanarak konuşur gibi oldular. Fakat Ellynor bunun başka bir şey olduğunu biliyordu. Karanlık Gözetleyen gelmişti.

Birmek bilmeyen yolculuğun her saniyesinde tanrıçanın yanındaki varlığını hissetti. Sanki Siyah Anne elini Ellynor'un sırtına koymuştu da onun rahatça yaslanmasını sağlıyordu. Sanki dudaklarını Ellynor'un buz kesmiş yanaklarına değdirip gecenin daha fazla kötülük barındırmayacağına dair söz veriyordu.

Ellynor bir ara başının üzerinden sessiz ve beyaz bir gece avcısının, bir baykuşun geçtiğini gördü. Üç dört kere de manevra yapan yarasalar onun yüzüne dokunacak kadar ona yaklaşıp sonra tekrar gece karanlığında kayboldular. Bir saat boyunca onlara eşlik eden bir kurttan haberdardı, tanrıçanın eşlik etmesi için çağırdığı bir yoldaş, Siyah Anne'nin kaybolmuş çocuklarının bir koruyucusuydu bu. Dizginlerin sardığı ellerine bir güve kondu sonra ve bu sonsuz yolculuğun tümü boyunca orada kaldı.

Bedeni artık yorgunluktan çözülüp kulağında hâlâ mistiğin çığlıkları yankılanırken, Ellynor bu felaker gecede sarılmaya değer tek şeye sarıldı: Büyük Anne'nin onu iyileştirici elleriyle sarıp

onu güvenli biçimde eve taşıyacağı fikrine. Yanından esip geçen rüzgârın gerçekten de onun kulağına şu sözleri fısıldadığı fikrine: *Buradayım. Seni tutuyorum. Seni bırakmayacağım.*

Manastıra döndükten sonraki iki gün boyunca Ellynor'un yaptığı tek şey uyumak oldu. Darris üç kere onu kontrol etmeye geldi, Astira ve Lia ise birkaç saatte bir kapısına gelip ona yiyecek ikram ettiler ve endişe içinde onun için bir şey yapıp yapamacaklarını sordular. Kalbinin kırık olduğunu söylemektense rahatsızlığının fiziksel olduğunu söylemek kolayına gelmişti, böylece Ellynor onların yüzünü soğuk suyla silmelerine ve onu sıcak çorbalarla beslemelerine izin verdi. Bunun haricinde de uyuyordu.

Rosurie onun rahatsızlığıyla sadece üstünkörü bir biçimde ilgilendi, fakat yine de lazımlığı ve odayı hep temiz tuttu ve her gece pencere kenarına bir mum yakıp koymayı ihmal etmedi. "Bir ihtiyacın olursa haber ver," diye öylesine mesafeli bir şekilde konuştu ki Ellynor'un içinden ondan ne bir yardım istemek ne de ona bir akıl danışmak geldi.

"İyiyim," dedi, "sadece uyumak istiyorum."

Fakat ne uyku ne de uyanık olarak yatıp duvarlara bakarak ne yapacağına karar vermeye çalıştığı o saatler sorularını yanıtlamıyordu. Manastırdan kaçması gerekiyordu, orası kesindi. Fakat nereye gidebilirdi? Kimden yardım isteyebilirdi?

Neft'e gitse Justin ona yardım ederdi.

Justin'e gider de erkek kardeşleri bunu öğrenirse Justin ölürdü.

Yanına Rosurie'yi almadan manastırdan ayrılırsa babası onu evden kovabilirdi.

Manastırdan kaçıp da Lirrens'e dönmezse, Ellynor'un kendisi ölürdü.

Manastırdan kaçarken Rosurie'yi de yanına almalıydı ve kimseden yardım almadan Lirrens'e ulaşmalıydı.

Bu yüzden üçüncü günde yeniden ayağa kalktığında, önceliğinin Rosurie olduğuna karar vermişti.

Ne var ki günün büyük bir bölümünde Rosurie'yle konuş-

masına fırsat olmuyordu. Ellynor'a yakın olan genç rahibeler kahvaltı esnasında yemek salonunda onun yanına gelip nasıl olduğunu soruyor, hâlâ çok solgun olduğu konusunda onu uyarıyorlardı.

"Çok zayıf düşmüşsün," dedi Lia, "Bu kadar zayıflayacak kadar uzun süre hasta olmadın ki sen!"

"İyiyim ben," dedi Ellynor, "şu an çok açım."

"Bugün benimle birlikte bahçede çalışacaksın," dedi Astira. "Dışarısı serin, fakat yine de fena değil. Soğuğu sevdiğini biliyorum, ama yüzüne biraz güneş vurması sana iyi gelecektir."

"Rosurie nerede çalışıyor bugün? Bu sabah uyandığımda çoktan kalkıp gitmişti bile."

Astira yüzünü ekşitti. "Shavell ve Darris'le birlikte çıktılar. Büyük bir plan yapıyor olsalar gerek. Yeni bir ritüel ya da onun gibi bir şey. Tam olarak bilmiyorum. Akşam yemeğine kadar burada olmayacak."

Gerçekten de Rosurie gün boyunca ortalıkta gözükmeyi, fakat buna rağmen yine de Ellynor için dinlendirici ve rahatlatıcı bir gün olmuştu. Astira'nın dediği gibi, Ellynor açık havada çalışarak güç toplamış oldu; bahçede ölü bitkileri sökmek, sapları ayıklayıp atmak ve yaprakları süpürmek ona iyi geldi. Serin rüzgâr düşüncelerin dönüp durduğu zihnini yatıştırdı ve teninin duyumu yeniden canlandı. O kadar çok acıkıp durmasaydı, yemek saatinde bile içeri girmezdi bütün gün boyunca.

Rosurie akşam yemeğine katıldı, fakat Ellynor'un onunla konuşamayacağı kadar uzakta bir yere oturdu, ardından da akşam duasını okumak için seçilen kişi Rosurie olurken Ellynor odalarına yollananlar arasında yer aldı. Ellynor odaya çıktı, bir mum yaktı, sonra da saçlarını açıp onları ağır hareketlerle ve değişmez bir ritimle taramaya başladı. Rosurie'nin onun saçlarını boyamasına yardım etmesinin üzerinden haftalar geçmişti, belki kuzeni yarın ona saçına yeni desen halkaları eklemesine yardım ederdi.

Fakat Ellynor'un bunu sormak için hiç fırsatı olmadı. Rosurie odaya gelmeden yorgunluktan bitap düşüp uyudu ve ertesi sabah Ellynor kalkıp da kahvaltıyı kurmaya yardım etmek için aşağı fırlaması gerektiğinde Rosurie hâlâ uyuyordu.

Haftanın бүcүнү bu şekilde geçti. Ellynor ve Rosurie birbirlerinin yanlarından geçerken kısaca konuşabilseler de birbirleriyle doğru düzgün sohbet edebilecek kadar uzun bir süre odada birlikte bulunamadılar. Birisi gece ritüelinde şarkı söylemek için seçildiğinde diğeri yukarı odaya yollanıyor, birisi sabahleyin mutfak görevine yazıldığında, diğeri uyumak için bulduğu fırsatı değerlendiriyordu. Nihayet haftanın sonunda doğru, dolunay olmak üzereyken, genç rahibelerin büyük çoğunlu dua şarkıları söylemek için seçilmiş, Rosurie ile Ellynor avluda durup seslerini göğе doğru yükseltenler arasında yerlerini almışlardı. Gece yarısı geldiğindeyse birlikte merdivenleri çıkıyorlardı, sonra da odalarına girip hızlıca uyumak için hazırlanmaya koyuldular.

"Uyumadan önce acaba birkaç dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu Ellynor, Rosurie pencere kenarındaki mumu yakarken. "Sanki seni hiç göremiyormuşum gibi hissediyorum. Astira bana Shavell ve Darris'le birlikte istişarelerde bulunduğunu söyledi."

Rosurie güldü. "Eh, öyle denebilir tabii ki. Genç rahibelikten bir sonraki aşamaya yükselmek için neler yapmam gerektiğini öğrenmeye karar verdim. Darris ve Shavell elbette en yüksek rütbeyi taşıyorlar ve onlar gibi olamam henüz, ama bir gün onlar gibi olmak istiyorum. Fakat şu an bir üst rütbede sadece on kişi için yer var ve Deanna'nın üst rütbeye çıkarak bana yer açılması için hâlâ birkaç ay var, o yüzden şimdilik beklemem gerektiğini söyledi Shavell. Çok fazla çalışmam gerekiyormuş."

Rosurie'nin söylediği her kelime Ellynor'u daha da karamsarlığa itip kaygılandırıyordu. "Ama Rosurie, ben eve dönmek istiyorum," dedi fısıldayarak. "Ben senin kadar mutlu değilim burada. Ailem de seni yanıma almadan dönmemi kabul etmeyecektir."

"Kal o halde!" dedi Rosurie. Yatağının köşesine tünemişti, ama şimdi Ellynor'un yatağına geçip yanına oturmuştu. "Burada mutlu olmadığınızı söylüyorsunuz, ama kendini tamamen tanrıçamıza bıraksan olursun, Kalbini ve aklını teslim almasına izin ver sen ve onun arzusunu kendi arzun kılсан. Bu kolay değil, biliyorum. Oysa ben kendimi onun kollarına atmak, kendimi Gümüş Leydi'ye doğru yükseltmek istiyorum, fakat kendimi frenliyorum. Korkmaya başlıyorum. Sonra da korkaklığımdan ötürü kendimi suçluyorum. Beni, ona aitmiş gibi yanına alması için ona layık olduğumu ona göstermenin bir yolunu bulmak istiyorum."

Ellynor bu adanmışlık seviyesini biraz anlayabiliyordu, o da kendisi için böyle bir gerçek olan Siyah Anne için böyle hissediyordu. Fakat Rosurie'nin sesinde, kullandığı ifadelerdeki bir şey Ellynor'un sırtından aşağı soğuk bir ürperti yolluyordu. Rosurie'nin Soluk Anne için tutkusu adeta deliliğin sınırlarındaydı.

Öyle görünüyordu ki Rosurie, ay tanrıçasının emriyle yakılan mistiklerle ilgili anlatacaklarına inanmayacaktı. Ya da dinledikten sonra belki Ellynor'un hayal ettiğinden çok daha farkı bir tepki verecekti. *Mistikleri yere seren, onları yuvalandıkları yerde yakan Gümüş Leydi'ye övgüler olsun...*

"Sendeki irade bende yok," dedi Ellynor bunun yerine. "Ama tüm umutlarının gerçekleşmesini bütün kalbimle dileyeceğim. Tanrıçanın hizmetinde bir rahibenin tırmanabileceği tüm basamakları çıkmanı."

"Başaracağım bunu," dedi Rosurie, "Sadece değerimi nasıl göstereceğimi bulmam gerek."

Aralarında geçen konuşma Ellynor'u o kadar alt üst etmişti ki Rosurie kendi yatağına dönüp de uyuduktan uzun bir süre sonra bile Ellynor'un gözlerine uyku girmedi. Rosurie'yi buradan ayrılmak için ikna edemeyeceği çok açıktı, fakat kendisi de burada kalamazdı. Öyleyse kendi kaçışını planlamak üstünde durmalıydı, yavaş yavaş firarda olduğu haftalarda hayatta kalmasını sağlayacak erzağı biriktirmeye başlamalıydı. Ayrıca eline öyle bir fırsat

geçerse bir harita üstünde çalışıp gideceği rotayı görsel hafızasına yerleştirmeliydi. Eğer gece kaçarsa, bütün bir gün boyunca kim-
senin kaçmış olduğunu fark etmemesi mümkün olabilirdi. Rosu-
rie, onun erken kalkıp mutfakta çalışmaya indiğini sanacaktı ve
başka birinin de bir anda alarm zillerini çalması pek muhtemel
değildi. Hem gecenin karanlığına sığınarak uzaklaşabilecekti.
Onun için en kolay olan şeydi bu.

Tek başına kaçma kararını verdikten sonra nihayet uyuyabil-
di, fakat öylesine yorulmuştu ki sabahleyin ayılıp kendine gelme-
si epey zor olmuştu. Onu sonunda kendine getiren şey, kapının
sertçe çalınması ve Astira'nın dışarıdan gelen gülme sesleri oldu.

"Hey, siz ikiniz, hadi kalkın artık! Kahvaltı çoktan bitti bile ve
şu an ikinizin bana mutfakta yardım etmesi gerekiyordu. Bütün
gece sohbet mi ettiniz yoksa? Giriyorum içeri!"

Ellynor henüz esneyip tam kendine gelmeye çalışırken kapı
pat diye açıldı. Astira'nın ani çılgılığıyla korkudan dişleri birbirine
vurdu ve doğrularak etrafına bakındı.

Rosurie, tamamıyla çıplak şekilde kollarını iki yana açmış,
gözleri açık, ama bir şey görmeden sırtüstü taş zemin üzerinde
yatıyordu. Upuzun desenli saçı ise, hasadı yeni yapılmış buğday-
lar gibi her yanına yayılmıştı. Saçlarını rastgele tıraşlamıştı ve ka-
fasının orasında burasında dikkatsizce kullanılmış bir bıçak ya da
usturanın kanlı izleri vardı. Yüzünün sağ yarısında, alından baş-
layan yanağı boyunca ip gibi incecik akan bir kan çizgisi vardı.

Rosurie saçını, yani ailesini, *sebahta'sını* Gümüş Leydi'ye feda
etmişti. Ardından da, görünüşe bakılırsa kolayca çıkmayacağı bir
transa girmişti. Ne Astira'nın ikinci attığı çılgılık ne de Ellynor'un
yere yanına atlaması Rosurie'de en ufak bir tepki ya da hareket
yaratmadı. Ellynor, titreyen elleriyle Rosurie'nin nabzına baktı.
Neyse ki kalbi hâlâ atıyordu. Hayattaydı.

Rosurie kendisini tam manasıyla tanrıçaya teslim etmişti.

25. BÖLÜM

Darris, Ellynor'un tüm günü revirde geçirmesine izin verdi, ama ikisinin de Rosurie için yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

"Ama madem buradasın, Deana'ya yardım edebilir misin diye bir bak. İki haftadır hasta ve şimdi sefil durumda. Şu kıyafetleri de benim için katlayabilirsen çok iyi olur. Her şey nasıl böyle karıştı, bilmiyorum."

Ellynor, Darris'in istediği her şeyi yaptı ama pek istekli değildi. Kesinlikle Siyah Anne'nin gücünü, hayatını öksürecekmiş gibi görünen fakir, sefil Deana'ya yardım edip edemeyeceğini görmek için riske atmayacaktı. Mistikler evlerinde yakıldığından beri. Ellynor'un yaptığı şeyden sonra onun mistik olduğunu fark edecek birileri olduğundan beri.

Rosurie'yi kendine getirmek için bile sihir kullanmak istemiyordu. Bu tanrıçalar arasında bir meseleydi. Eğer Rosurie kendini Gümüş Leydi'ye adarsa ve Gümüş Leydi de bunu kabul ederse, Ellynor'un Karanlık Gözetleyen'den kuzenini unutulmuşun eşliğinden geri çekmesini istemeye hakkı yoktu. Rosurie ona teşekkür etmezdi, Solgun Anne de onu affetmeyebilirdi. Ellynor, Gümüş Leydi'nin gazabına uğramaktan zaten sakınıyordu. Şimdi yanlış bir hamle yapmanın zamanı değildi.

Ancak Rosurie'nin hasta yatağında hareketsiz yattığını izler-

ken, bütün gün endişeyle tükendi. Bu kadar hareketsiz yatmak, ölüme bu kadar yakın olmak güzel olamazdı. Rosurie gün boyunca yemek yemiyordu, su içmiyordu, konuşmuyordu. Hatta nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu.

Ellynor eğer Rosurie ölürse *sebahat*'ya ne diyeceğini düşünmüyordu.

Diğer kızlarla akşam yemeğini hızlıca yerken Astira ve Lia'ya ne bildiğini fısıldadıktan sonra geceyi geçirmek hasta odasına geri döndü. Deana hâlâ öksürüyordu ve benzer bir rahatsızlıkla bir rahibe adayı getirilmişti, bu yüzden Ellynor uyuyamadığı saatlerde kendini meşgul etmek için çok şey buldu.

"Umarım bütün manastıra yayılan bir hastalık yoktur, ama muhtemelen var," diye homurdandı Darris. "Shavell'in akşam yemeğinde öksürdüğünü duydum. Bir sonraki, sen ve ben olacağız."

Ellynor, Shavell'in onu haftalarca revire kapatıp tutacak korkunç bir hastalıkla gelip gelmediğini pek umursamadı. Adanmışa yardım etmek için elini kaldırmazdı, hatta Gümüş Leydi'ye bir dua bile fısıldamazdı. *Shavell'in hasta olup olmaması bir başkasının umurunda olsun. Bırakın başkası ona baksın.* Ellynor, ona en ufak bir nezaket göstermeyecekti.

Bununla birlikte, hâlâ sihir denemekten korkmasına rağmen, Deana'yı ve diğer hastayı gece boyunca rahatlatmaya çalıştı. Sihir. Ne kadar çabuk kabul etmişti Siyah Anne'nin onun vücudundan geçerken yapabileceklerini. Ne kadar çabuk inanmıştı bir mistik olduğuna.

Ama bu gücü kullanamazdı, burada değil, şimdi değil. Yatakların arasına girdi, otları verdi, su verdi, battaniyeleri düzeltti. Deana ve rahibe adayı aralıklarla uyuyup uyanıyordu, ikisi de gerçekten rahatsız edici geliyordu, ancak Rosurie canlılık belirtisi bile göstermiyordu.

Rosurie bundan sonraki beş günde bilinci kapalı bir şekilde yattı. Ellynor zamanını hasta odası, yemek salonu ve uyumanın

zor olduğu yatak odası arasında geçirdi. Aklında çok fazla şey vardı!

Rosurie hakkında endişe, kendi durumu hakkında endişe, gece yarısı yaptıkları mistik gezisi hakkında devam eden korku. Keşke babasıyla konuşabilseydi, Justin'le konuşabilseydi. Hayır, Justin'in tavsiyesini isteyemezdi, çünkü Justin yanında yoktu artık. Ama, ah, sadece hangi yöne döneceğini, yardım için nereye gideceğini bilseydi.

Her gece Siyah Anne'ye rehberlik etmesi için dua etti. Her zaman, birisinin onu izlediği inancından ötürü sakinleşti, ama yine de ikilemelerinin herhangi bir çözümüne daha yakın değildi.

Beşinci gün sabahın erken saatlerinde hasta odasına döndüğünde, Darris mutlulukla ona bakıyordu.

"Kuzenin daha iyi," dedi, onu selamlarken. "Öğlen uyandı ve birkaç kelime söyledi. Biraz çorba yedi. Şimdi tekrar uyuyor ama bu normal bir uyku. Bence tamamen iyileşecek."

"Anneye şükürler olsun," dedi Ellynor. "Bu gece yine onun yanında otururum."

"Çok mutlu olurum buna. Şimdi üç hastamız daha var. Hepsi öksürüyor."

"Haklıydın. Herkes hastalanacak."

O gece öncekilerden bile kötüydü, çünkü en genç iki hasta korkutucuydu ve onları memnun etmek imkânsızdı. Ellynor onlardan biri ağlamaya başladığında sürekli olarak su getiriyordu ya da yatıştırıyordu. Tüm bu süre boyunca revirde kalan Deana, iyileşmek yerine kötüleşiyor gibi görünüyordu.

Örtülerin altında neredeyse hareketsizdi ancak nefesi hızlı, gergin ve sığdı. Ellynor onun yatağının başında uzun süre durdu; uzun, dar yüzüne bakarken ay ışığıyla sıkıştı ve acı çekti.

Deana asla Ellynor'a karşı nazik olmamıştı. Sert ve çileli görünüyordu, ama sevimli bir gülümsemesi vardı ve doğal ifadesi mutluydu. Tüm rahibe adayları onu severdi.

Sadece küçük bir sihir. Akciğerleri temizlemek için, nefes almasını kolaylaştırmak için. Deana çok uzun zamandır hastaydı. Onu iyileştirecek kadar sihir sadece...

Ellynor ellerini Deana'nın yanaklarına, omuzlarına, göğüs kafesine değdirdi. Parmakları sıcaktı; Aytaşı bileğine değip yakıyordu. Odadaki tüm mumlar, sanki üzerlerinden bir gölge geçmiş gibi titriyordu ve sonra oda normal parlaklığına döndü.

Deana'nın yüzü gevşedi ve nefesi derinleşti. Hareketlendi ama uyanmadı.

Ancak Rosurie yaklaşık bir saat sonra uyandı. Ellynor, Rosurie gözlerini açtığında durumundaki herhangi bir değişikliği tespit edip edemeyeceğini görmek için kuzeninin yatağına yaslanmıştı. Ellynor, Rosurie'nin düşüncelerini toplamasını, nerede olduğunu hatırlamasını ve nasıl hissettiğini değerlendirmesini izledi.

"Ne kadar oldu?" diye sordu Rosurie.

"Altı gün."

"Dolunaydan hemen sonra," diye fısıldadı Rosurie.

Ellynor gülümsedi. "Evet."

"Sanırım birkaç gün içinde tekrar güçlü olacağım. Yarım ayda."

Parçalanmış Ay Kızı. Shavell ve Darris gibi. Adanmışlar gibi. Ellynor öne doğru eğildi ve Rosurie'yi yavaşça yanağından öptü. "İyileştğini gördüğüme sevindim."

Mutluyum çünkü tekrar iyi olduğunda Lumanen Manastırı'ndan ayrılacağım.

Ertesi gün hem daha iyi hem de çok daha kötüydü, çünkü Justin gelmişti.

Ellynor öğlene kadar uyudu, Astira'ya mutfakta katıldığında hâlâ esniyordu. Astira'ya, Rosurie'yle ilgili son bilgileri verdikten sonra, "Üzgünüm, son birkaç gündür hiç yardım etmedim," dedi.

"Eh, sanki bir yere yardım etmiyormuşsun gibi değil!" diye bağırdı Astira. "Her neyse, Semmie benimle çalıştı, bu yüzden hepsini tek başıma yapmak zorunda değildim. Biraz boş zamanım bile vardı."

Son cümleyi o kadar rahat söyledi ki Ellynor sormak zorunda kaldı. "Ne yapmak için serbest zaman?" Yine de biliyordu. "Şu çocukla görüşmek için mi?"

"Daken bir çocuk değil," dedi Astira ciddiyetle ve sonra ikisi de kıkırdamaya başladı.

Ağır yüklerinden başka bir şey düşünmek, gülmek, gülümsemek çok iyi hissettirmişti. Ancak Astira'nın haberleri gerçekte bu kadar hafif değildi. "Astira!" Ellynor tısladı. "Kendini belaya sokacak bir şey yapma. Ben... kuralların çiğnenmesi durumunda Lestra'nın yumuşak olup olmayacağını bilmiyorum." Ölüm ve yangınla sonuçlanan gece yarısı yolculuğunu kimseye anlatacak kadar rahat değildi. Diğer rahibe adaylarının ona inanmayacağından ya da Lestra'nın doğru şeyi yaptığını düşüneceklerinden korkuyordu. Rüyalarında, uyuyabildiğinde, hâlâ alevler ve merhamet için ağlıyordu.

Astira daha akıllı başında görünüyordu. "Biliyorum. Ama beni nasıl cezalandıracak? Beni manastırdan yasaklar mı? Bazı günler... bazı günler bunu umursayacağımı düşünüyorum."

Ellynor etrafa baktı, sadece kimsenin kapıları dinlemediğinden emin olmak için, ama tamamen yalnızdılar. Yine de, ayakta durdukları büyük orta masada birbirlerine yaklaştılar, akşam çorbası için sebzeleri doğradılar. "Ayrılmayı düşünüyor musun?" diye sordu Ellynor kısık sesle. "Eve gitmeyi?"

"Evet," diye cevapladı Astira, aynı sessizlikte. "Ama merak ediyorum. Manastırdan ayrılan var mı? Burada olduğumdan beri kimse gitmedi. Lestra gitmeme izin verir mi?"

"Gizlice ayrılırsan peşinden gelir mi?"

Astira başını salladı. "Peki o zaman bana ne yapardı? Sanmıyorum ki... demek istediğim... belki de odama kapatılırım. Beni döveceğini sanmıyorum. Bilmiyorum. Demek istediğim, daha kötü bir şey olacağını sanmıyorum. Mistik değilim. Beni yakmazdı ya."

Ellynor çok dikkatli bir şekilde, Astira'ya yandan bakmak

için başını çevirdi. "Lestra mistikleri mi yakıyor?" diye tekrarladı. Sanki bilmiyormuş gibi. Ama bunu doğrulamak istemişti. Astira'nın bunu söylediğini duymak.

Diğer kadın başını salladı. "Daken bana dün söyledi. Evlerine gider ve onları ateşe verir. Sanırım Nocklyn'de bir yer vardı. Lord mülkünde mistik buldu ve Lestra'nın yaşlı kadınla ilgilenmesini istedi. Bir şenlik ateşi yaptılar ve onu kazığa bağlayıp yaktılar."

Ellynor yutkunmak için iki kez denemek zorunda kaldı. "Ve bu... bunun hakkında ne düşünüyorsun? Şoke olduğumu itiraf etmeliyim."

Astira kararsız görünüyordu. Manastır hayatından duyduğu memnuniyetsizlik, Lumanen'de iki yıl boyunca öğrendiği tüm ilkelerle savaşıyordu. "O bir mistikti," dedi sonunda. "Ama bu ölmek için korkunç bir yol."

Ellynor cevap vermek için bir nefes aldı, ama şansı yoktu. Kısa bir süre sonra arka kapı hızlıca çalındı ve bir manastır muhafızı başını içeri soktu. "Yük arabaları geldi. Boşaltmak için onları arkaya getirdim."

"Güzel," dedi Astira, bıçağını ve bir marulu kenara bırakarak ellerini bir havluyla kuruladı. "Neredeyse işimiz bitti."

Dışarı çıktı, Ellynor onu takip etti ama ardından bahçede aniden durdu.

Justin. Sırtı ona dönük şekilde atından çantalarını indiriyordu. *Söz verdiği gibi geri dönüyor. Uzak durmayı reddediyor.*

Hayatında kimseyi gördüğü için bu kadar mutlu ve endişeli olmamıştı.

Gece yarısından kısa bir süre sonra dışarıda bir araya geldiler, tıpkı daha önceden yaptıkları gibi. Bu kez ayakları suskun ve vücudu gölgesiz bir şekilde ona koştu. Bahçeyi geçtikten sonra ağıl boyunca ilerledi ve doğrudan kışlaya gitti. Ellynor onu göremiyordu ama Justin onu duymuş olmalıydı, çünkü kendini karanlıktan çıkardığı anda onu vahşi bir kucaklamayla kollarına almıştı. Ellynor ağlıyordu; hicrancıları omuzlarını sarsarken yo-

ğın endişesini hissedebiliyordu. Ama konuşamadı, açıklayamadı. Sadece ona yapıştı ve ağladı.

Vücudunun etrafındaki kolları onu iki haftada hissettiğinden daha güvende hissettirdi.

"Sakin ol, bana ne olduğunu söyle," diye fısıldadı Justin yanığını öperek ve saçlarını yüzünden geriye itti. "Ben buradayım, ne olursa olsun, sana yardım edeceğim. Sorun değil. Sorun değil."

Ellynor sonunda konuşacak kadar sakinleşmişti. Bu arada beline doladığı kollarıyla onu kucağına oturtmuştu. Justin'le her buluşmalarında bunu yapıyorlardı.

Bu hiç iyi değildi. Onu geride bırakması gerekecekse bu hiç iyi değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Justin.

Nefesini yakan bir hıçkırık kaçtı ağzından ama tekrar ağlamaya başlamayı reddediyordu. Hangi birinden başlamalıydı? "Birkaç hafta önce. Lestra benden ona ve bazı askerlerine eşlik etmemi istedi. Geceleri çok iyi gördüğüm için yolu bulmalarına yardımcı olayım diye."

"Gece görüşünün bu kadar iyi olduğunu nereden biliyor?"

"Bir Karanlık Ay Kızı olduğumu düşünüyor. Yeni ayın gecesinde çok güçlü olan biri."

Justin homurdandı. "Bahse girerim bu doğrudur, ama düşündüğü sebeplerden örürü değil."

"Bu yüzden onları... gitmek istedikleri yere götürdüm. Ama bilmiyordum... yani, gecenin ortasında böyle bir yolculuk yapmanın garip olduğunu biliyordum, ama düşündüm ki... Tahmin etmemiştim..."

"Bir mistik evine gittin," dedi. "Ve ev yandı."

Ellynor o kadar şaşkındı ki ona bakması için başını kaldırdı. "Nasıl bildin?"

"Askerlerin sadece birkaç hafta önce bunu yaptıklarına tanık oldum. Yine de yağmaya girdiklerinde Coralinda Gisseltess'in onlara eşlik ettiğini bilmiyordum. Özellikle sevmediği biri olmalı."

Hâlâ gözleri kocaman açık duran Ellynor başını iki yana salladı. Justin böyle bir şey görmüş ve katlanabilmiş miydi? Eğer bu kadar sakin kaldıysa hayatında daha kötü şeylere tanık olmuş demek miydi bu? "Sanırım ana yoldan uzak bir kulübede sadece kendi başına yaşayan yaşlı bir kadındı. Lestra'nın onu nasıl bulduğunu hayal bile edemiyorum, yalnızca nefret ettiği şeye gitmesine sebep oldum."

"Manastırdan ayrılmalısın," dedi Justin.

Başını salladı. "Biliyorum."

Justin bunu duyduğuna sevinmiş gibiydi. "Yarın bizimle gidebilirsin. Sabah ayrılmadan önce kapılardan geç ve bizi yolun birkaç mil aşağısında bekle. Seni Neft yolunun geri kalanına götüreceğiz."

Ellynor, başını salladı. "Henüz yapamam. Kuzenim Rosurie... Ah, Justin, bir tür dini ritüel yaptı. Günlerdir neredeyse katatonikti. Dün gece uyandı, biraz konuştu ve kahvaltı yaptı bu sabah, ama ondan ayrılmak kolay olmayacak. Belki birkaç gün içinde."

"Bir plan yapalım," dedi. "Gitmeye hazır olacağını düşündüğün zaman bana söyle, ben de seni bekleyeyim. İstersen manastır kapılarının hemen dışında, daha güvenli olduğunu düşünürsen yolun daha üstünde olabilirim."

"Ah, yakın olmamalısın! Biri seni görür."

Justin ona umursamaz bir sırtmayla baktı. "Daha önce manastırda casusluk yaptım ve kimse beni fark etmedi. Ama bir yer seçmemiz gerekiyor. Saklanıyorsam ve sen de..." başının üstünde bir hareket yaptı, "örtülüysen, birbirimizi görmeyebiliriz."

Orman yolu boyunca yer işaretlerini tartıştılar ve sonunda her ikisinin de hatırladıkları büyük bir tuzakın yakınındaki bir yol virajı üzerinde anlaştılar. "Ne zaman?" diye tekrar sordu Justin.

Ellynor derin bir nefes aldı. Bunu yapmaktan korkuyordu ama yapmamaktan daha da korkuyordu. "Beş gün içinde," dedi. "Beş gece. Gece yarısında ayrılacağım. Kimse altı saat, belki de bütün gün gittiğimi fark etmeyecek."

"Orada olacağım. Talihsizlik olur da gelemezsem..." Bir an düşündü. "Kasabada Faerber adında bir adam var. Sulh yargıcı. Yerel muhafızları yönetiyor. Temelde düzeni koruyor. Sanırım ona güvenebilirsin. Yani bir şey olursa... Eğer manastırı planladığından daha erken bırakırsan, bir sebepten dolayı ben buluşma noktasında değilsem, Neft'e gidersen ve yardıma ihtiyacın varsa ve çevrede değilsem, ona git. Genellikle onu meyhanede, insanlarla konuşurken bulabilirsin."

"Nasıl görünüyor?"

"Elli altmışlı yaşlarında. Benim kadar iri değil. Gri saçlı. Kıyafetleri her zaman uyumaktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Zeki, eğer yüzünü inceleme şansı bulursan."

Ellynor, Justin'in daha önce bunu yaptığına emindi. Justin, yakın çevresindeki her şeye, herkese dikkat eden bir adamdı. "Faerber," dedi. "Unutmayacağım."

Justin düşünürken bir anlığına sessiz kaldı. "Neft'e geri dönmünce güvende hissedecek misin? Seni götürmemi tercih edeceğin bir yer var mı?"

Ellynor'un kalbi kırılmıştı -*onunla kalmamı istemiyor*- aynı zamanda inanılmaz bir rahatlama hissetmişti. Ona söylemek zorunda kalmayacak, ona açıklamak zorunda kalmayacak, onu itmeye çalışmak zorunda kalmayacaktı...

Ama Justin hâlâ konuşuyordu. "Neft'i terk edemem, şu anda değil, bir seferde birkaç günden fazla ortadan kaybolamam. Ama birkaç hafta içinde sana gelebilirim. Babanın evine, eğer orası gitmek istediğin yerse. Her nerede olursan. Senin için geleceğim."

Şimdi kalbinde farklı bir acı vardı: Neşe, çünkü onu seviyordu ve dehşet, çünkü ölebilirdi. Elini göğsüne koydu ve onun inatçı yüzüne baktı. "Yapabileceğinden emin değilim, Justin," dedi yumuşak bir sesle. "Ailem... seni kabul etmeyecekler. Bunu daha önce söylemiştim. Dışarıdan gelenleri kabul etmezler. Asla seninle olmama izin vermeyecekler. Bunu önlemek için bir yol bulacaklar."

Justin endişeyle ona baktı. "Eğer denersen sana zarar verirler mi?"

Ellynor başını salladı. "Sana zarar verirler."

Justin güldü. "Pekâlâ, belki. Yeterince adamları varsa. Ama bana boyun eğdirmek oldukça zordur."

"Justin, anlamıyorsun. Ben aptalca, dikkatsizce davrandım. Seni asla teşvik etmemeliydim, yapmamalıydim, hiçbir şeyin bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Seni sevmekte özgür değilim, ailem asla izin vermez. Sana olmaz demeliydim, ama kendimi durduramadım ve her şey çok tatlıydı. Çok tatlı. Seninle geçirdiğimiz zaman. Ama seninle birlikte olamam, yapamam, aileme geri döndüğümde devam edemez. Kızgın olursan anlamam, bu her şeyden önce manastırdan ayrılmama yardım etmek istemediğin anlamına gelir. Seni kullandığımı düşünmeni istemiyorum, incinmeni istemiyorum. Ama seni böyle bir tehlikeye atamam. Seni görmeye devam edemem. Justin, ben... öleceksin. Eğer gitmene izin vermezsem."

Justin, çok sessiz bir şekilde, duyabilecekleri arasından en korktuğu şeyi söyledi. "Beni sevmekte özgür değilsin," dedi. "Ama yine de seviyor musun?"

Ellynor karanlıkta çaresizce ona baktı. Çenesi titredi ama dudaklarını inatçı bir şekilde birbirine bastırdı. Çenesi ayarlandı, ağzı inatçı bir çizgide bastırdı. Kollarının arasında otururken, ne kadar güçlü olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Bu kavgadan kaçacak, ondan korktuğu için onu bırakacak bir adam değildi. Bu, çok fazla şey istemesine izin veren bir adam değildi.

Onu geri çevirmek için yalan söylemek zorunda kalacaktı.

Ama söyleyemedi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ama bu bir şeyi değiştirmez."

Onun için değiştirirdi. Onu kollarında ezdi, nefessiz bırakan bir açlıkla öptü. Bir şekilde ne korkuyordu ne de üzgündü. Onu öptü, kollarını boynuna sardı ve ona sarıldı, kendini korkulu bir coşkuya bıraktı. Bu adamın kollarındayken hiçbir şey önemli değildi. Dünyada başka hiçbir şey yoktu.

Ah harika, ah nazik, ah korkunç annemiz, eğer kardeşlerim onu öldürürse...

Ya da o, kardeşlerinden birini öldürürse...

Ağzını birden kapattı ama kaçmaya çalışmadı ve orada bir an oturdular, ikisi de nefes nefese birbirine bakıyordu. "Bunun olmasına izin veremem," dedi, sesinde bariz bir çaresizlikle. "Justin! Anlamıyorsun, bu çok tehlikeli."

"Beş gün içinde bunun hakkında konuşacağız," dedi Justin. Tutkuyla coşmuş olabilirdi, ama korkunç uyarıları yüzünden rahatsız olmamıştı. "Neft'te güvende olduğunda ya da gitmek istediğin yere giderken. Her halükârda buradan daha güvenli olacağımız bir zaman."

"O zamana kadar hiçbir şey değişmeyecek," dedi Ellynor başını sallayarak.

Ellynor onu saran kollarını serbest bırakıp ayağa kalktı. Justin de atletik bir hareketle ayaklanıp yanında durdu.

"Her şey değişti," dedi neşeyle. "Beni sevdiğini söyledin." Daha Ellynor onun ne yapacağını anlayamadan Justin onu hızla öptü. "Seni seviyorum, Ellynor. Neyden korkuyorsan hallederim. Ama önce seni buradan çıkarmak istiyorum. Sorunları teker teker halledeceğiz."

"Çok fazla sorun var," diye fısıldadı Ellynor, ama hemen ardından güldü.

"Belki yoktur," dedi Justin. "Birbirimize sırlarımızı anlattığımız ilginç bir gün olacak."

Ellynor onunla daha fazla konuşmak istiyordu ama diğer yandan hemen gitmesini de istiyordu. Ellerini onun kollarına koydu ve öptü. Sonra tekrar öptü. Geri çekildi, birkaç adım uzaklaştı, ama sonra kollarına geri döndü. Üç öpücük daha ve sonra gerçekten ayrıldı. Kışlaya girmeden önce Justin'in on dakika daha beklediğinden emindi, fikrini değiştirip geri döner diye belki de on beş dakika daha.

Ama isteseydi bile dönemezdi.

Dikkatli bir şekilde yolda ilerleyen bir şekil gördüğünde mutlak kapısına yaklaşıyordu.

Etrafına karanlık bir örtü çekmişti ve bu yüzden görülme konusunda özellikle endişelenmiyordu, ama koyu renkli çimlere adım attı, böylece ona doğru yürüyen adamla çarpışmıyacaktı. Onun, manastır askerlerinden Daken olduğunu anladı, Astira'nın görüştüğü genç adam. Belki bu gece birden fazla romantik an yaşanıyordu.

Ellynor sırtı ama hemen ardından neşesi anında soluverdi. Bu yoldan giderse Ellynor'un az önce ayrıldığı, yani tam da Justin'in beklediği yere varırdı. Daken, Justin'i görür müydü?

Gece geç saatlerde dolaşmasının yasak olduğu bir yerde Justin'i gördüğünde ne düşünürdü?

Ne gördüğünü kimseye söyler miydi?

26. BÖLÜM

Kirra, Senneth'i ve korumaları Tayse, Cammon, Will ve Kiernan'ın ısrarla gönderdiği beş Brassentwaite korumasını gördüğüne mutlu olmuş gibi görünüyordu. "Danan Malikânesi'ne hoş geldiniz!" diye haykırdı. Mistikleri ve hatta umursamazca kucaklaşmaya gelmeyen Tayse'i bile kucakladı. "Ah, sen Will olmalısın! Kız kardeşine çok benziyorsun."

Senneth buna güldü.

"Nate son beş günü gerçek bir serseri gibi göründüğümü söyleyerek geçirdiği için bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Saçmalık. Oldukça çekicisin," dedi Kirra. Hâlâ Will'in ellerini tutuyordu, flört mü ediyordu yoksa sadece fazla sıcak mı davranıyordu, söylemek zordu. "Ve kardeşin de öyle."

"Sen de tabii, çok güzelsin. Biliyorsundur bunu," diye cevapladı Will.

Kirra'nın gülümsemesi genişledi. "Yani, biliyorum. İnsanlar her zaman söylüyor."

"O bir şekil değiştiren," diye hatırlattı Senneth. "İsteddiği kadar güzel görünebilir, gerçekte büyük ihtimalle çok çirkindir."

"Hayır, bu gerçek hali," dedi Cammon.

"Cammon sihirle kör edilemez, bu yüzden beni gerçekte olduğum gibi görüyor," dedi Kirra içtenlikle, Will'e doğru. Hâlâ onun ellerini tutuyordu.

"Ama Cammon bizim seni nasıl gördüğümüzü bilmiyor," dedi Tayse. "Bu fikri sevdim. Sihirsiz oldukça sade olduğun fikri."

Kirra güldü. "Yardım edin! Nasıl kendimi kanıtlayabilirim?"

Cammon, görevlinin onları götürdüğü salonda asılı olan bir dizi portreye dikkat çekti. Biri Kirra'ydı, pırıl pırıldı ve gülümseyordu. Biri Casserah'tı, karanlık ve durgundu. "Bu senin gördüğün mü?" diye sordu. Hepsi resme baktı ve onayladı. Ressam sadece yüzünün şeklini çizerek değil, ifadesinin yaramazlığını da yakalayarak iyi iş çıkarmıştı. "Bana da böyle görünüyor."

Kirra, ellerini havaya kaldırdı. "Ben suçsuzum! Ama Will Brassenthwaite'in tanıklığını yapması için ne kadar üzücü bir yol. Beni beş dakika tanımadan yalan söylemek ve alçaltmakla suçlamak için!"

"Gerçeği şimdi öğrenmek daha sonra öğrenmekten iyidir," dedi Tayse gizemli bir şekilde.

Senneth ve Kirra güldü. Will de gülmek isterdi ama bunun kibar durmayacağından korktu.

"Ee, yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu Kirra. "Ah, herkes otursun! Nienten'i hafif bir şeyler hazırlamaya gönderdim. Hepiniz aç olmalısınız."

Tayse hariç hepsi odanın ortasına yerleştirilmiş pelüş sandalyelere geçtiler. "Malikâneyi dolaşmak isterim, sakıncası yoksa," dedi Gezgin. "Donnal nerede? Rehberim olabilir."

Kirra ona baktı, faka basmamıştı. "Mobilyalarında oturman babamı gücendirmez, gerçekten. O Kiernan gibi değil. Sınıf farklılıklarını pek umursamaz. Donnal her zaman onun sandalyelerinde oturur."

Tayse gülümsedi. "Bu konuşmayı bensiz de yapabilirsin. Ahırları ve diğer yerleri görmek isterim."

Senneth, Tayse'e özel bir gülümsemeyle baktı, gözleri buluştu. Tayse içten içe keyiflenmişti ama yüzünü ciddi tuttu.

Senneth, "Tayse aristokrasi arasında rahat olmak için hâlâ çalışıyor," dedi.

"Öğrenmek zorunda, değil mi?" dedi Cammon. "Eğer Senneth'la evlenecekse."

"Ne?" Kirra bağırdı, ellerini çırpı. "Anlat bana, hadi, hadi!"

"Kardeşime onunla evlenmesinde sakınca olup olmadığını sordu," dedi Will, o geceyi hâlâ çok net hatırlıyordu. "Yemek masasında, tüm aile otururken. Cesur bir adam olduğumu sanıyordum ama bu, benim bile cesaret edemeyeceğim bir şeydi."

"Ve? Kiernan ne dedi? Nate ne dedi? Bahse girerim bundan sonrası daha ilginçtir."

"Kardeşlerimle tanıştığını görüyorum," dedi Will sırtarak. "Aslında Nate her şeyi skandal olarak düşündü, ama Kiernan evliliklerine onay verdi." Gülümsemesini Senneth'e çevirdi. "Tabii ki hiçbirimiz Senneth'a, Tayse'e hangi cevabı verdiğini sormadık, ama hepimiz bunun olumlu olduğunu düşünüyoruz."

"Yani sen evleneceksin! Ah, umarım gösterişli bir düğün yaparsın. Brassen Court'ta... Hayır, Ghosenhall'da. Ve tüm mar-lordları ve marleydileri davet et. Ben senin nedimen olurum, senin yanında olmak isteyecek başka bir serramarra hayal edemiyorum, bu ahlaksızlık olur."

"Teşekkür ederim, henüz düğünümü planlama aşamasına gel-medim," dedi Senneth. "Özel bir tören olacağını düşünüyorum."

Kirra aniden ciddileşti. "Ama bensiz evlenmeyeceksin, değil mi? Bana söz ver. Tayse, biliyorum çok sinir bozucuyum, ama lütfen söz ver beni çağırmadan gizlice evlenmeyeceğinize."

Tayse ona gülümsedi. Senneth da bu tavrından mutlu olmuştu. Kesinlikle Kirra onların iyiliğini isteyecek birkaç soyludan biriydi.

Tayse'in tek söylediği, "Buraya bizim düğünümüzü konuşma-ya gelmedik," oldu. "Ben gidip Donnal'ı bulacağım. Cammon, benimle gelmek ister misin?"

Cammon'ın belki de bu toplantıda tamamen hoş karşılanmadığına dair ilk ipucu buydu.

Genç adam şaşkınlıkla ayağa kalktığı anda Senneth gülümse-mesini gizledi.

“Evet, hadi Donnal’ı bulalım,” dedi. “Akşam yemeği için dönecek miyiz?”

“Hayır,” dedi Tayse ama Kirra hemen lafa atladı.

“Evet, elbette döneceksiniz,” dedi. “Bu gece masada sadece ailemiz olacak. Ve babam ikinizi de daha yakından tanımak istiyor.” Cammon’a bir gülücük attı. “Ona seninle ilgili harika bir şey söyledim, gerçekten tarif ettiğim güce sahip misin çözmek isteyecektir. Seni bir şekilde test etmeye çalışırsa şaşırma. Nasıl yapacağını bilemem.”

Cammon güldü, bu düşünceden memnun olmuştu. “Eğlenceli duruyor,” dedi. “O zaman sonra görüşürüz.”

Kâhya Menten içeri bir içki tepsisiyle girerken ayrıldılar. Kapı tekrar açılıp da Malcolm Danalustrous içeri girdiğinde hâlâ tepsidekileri masaya yerleştiriyordu.

“Senneth,” dedi doğruca ona giderek. “Carlo bana geldiğini söyledi. Seni tekrar görmek güzel.”

Senneth ayağa kalktı ve Malcolm iki elini de tutarak ona şöyle bir baktı. Senneth da aynı şekilde ona bakıyordu ve siyah saçların aralarında görünen grileri, her zamanki gibi parlak olan mavi gözleri, zamana yenik düşmeyen gergin yüz ifadesini gördü. Malcolm’ın tüm kusurlarıyla birlikte babası olmasını dilediği bir beş yıl geçirmişti. Güçlü iradeli, açık sözlü, öngörülemeyen ama tamamen insancıl bir adamdı; Danalustrous ve onun koruması altına giren insanlar dışında çok az şeyi önemsiyordu. Kızları. Onun vasalları. Ve Senneth gibi tam bir sığınak sunduğu birkaç kişi. Sihirle dolu olduğunu kanıtladığında kızını reddetmemişti. Hayır, onun için özel öğretmenler getirmiş, becerilerini geliştirmesine yardım etmiş ve diğer marlordları onu kabul etmeye zorlamıştı.

Danalustrous sihir üretebildiği gibi, ona iyi bakmayı da biliyordu.

“İyi görünüyorsun,” dedi sonunda. “Krala hizmet etmek sana iyi geliyor.”

"Bir Kral Gezgin'i'ne âşık olmak da ona iyi geliyor," dedi Kirra. Malcolm, Senneth'in ellerini bıraktı ve gülümsedi. "Eh, Senneth'in geleneksel bir şey yapmasını pek beklemiyorduk."

Will ayağa kalktı ve iki adam el sıkıştı. "Ben Malcolm Danalustrous. Evime hoş geldin."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Danan Malikânesi söylendiği kadar güzelmiş."

"Baba, Tayse ve Cammon'u bizimle yemeğe davet ettim," dedi Kirra. "Biliyorsun ya, gezgin ve mistik? Gidip Jannis'i uyarmalı mıyım?"

Jannis, Casserah'nın annesi, Malcolm'un üçüncü eşiydi.

Malcolm, "Arkadaşlarının yemek masasında olmasını istediğini öğrendiğinde çok şaşırmayacağını düşünüyorum," dedi. "Ama elbette, Senneth'la sen gidebilirsiniz. Will'le benim, sizsiz daha iyi tartışacağımızı düşündüğüm meselelerimiz var."

Kirra öfkeli görünüyordu, ama Senneth güldü. "Erkek kardeşimi seninle yalnız bırakmam gerektiğinden emin değilim, Malcolm," dedi. "Çok acımasız olabilirsin."

"Saçmalık. Kiernan'a katlanabiliyorsa, bana da katlanabilir."

Bununla birlikte Senneth, uzlaşmazlığı efsanevi olan Malcolm ile yalnız bir sohbete razı mı diye Will'e baktı. Ancak Will sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve gülümseyerek ona bakıyordu. "Sanırım kendime sahip çıkabilirim," dedi.

"Kimse babamlayken kendine sahip çıkamaz ama bu denemede sana iyi şanslar," dedi Kirra. Öne çıkıp Senneth'in kolunu tuttu, onu kapıya doğru çekti. "Sizin de kulak misafiri olmanızı istemeyeceğimiz şeyler var. Akşam yemeğinde herkesi tekrar göreceğiz."

Birkaç dakika içinde, iki kadın Kirra'nın odasına yerleşmiş ve büyük yatağa yayılmıştı. Senneth yolculuktan az da olsa yorulmuştu. Tombul şilte üzerine uzanıp çiçekli yatak perdelerine bakmak, Danan Malikânesi'nin ince ama açık zenginliğiyle sarılmak iyi hissettirmişti.

"Öyleyse söyle bana," dedi yastıklara yaslanmış olan Kirra. Ellerini yatak örtüsünün kalın kumaşının üzerinden geçiren Senneth ise sırtüstü tembelce uzanıyordu.

"Tayse sana bütün ailenin önünde mi teklif etti? Şoke oldun mu? Böyle bir şey yapacağını biliyor muydun?"

"Şoke oldum" diye itiraf etti Senneth. "Ve büyüledim. Ve ona karşı olan sevgimle boğuldum. Bu, Halchon Gisseltess'in boğazına bıçak tutmaktan çok daha fazla cesaret gerektiriyordu."

"Ama muhtemelen uzun vadede daha zevkliydi," dedi Kirra. Senneth kahkahalara boğuldu ve Kirra'yla yüzleşmek için ona döndü.

"Ödüllerin tadını çıkarmış gibiydi," dedi acımasızca.

"Justin'e henüz söylemedin mi?"

"Buraya Brassenthwaite'den geldik. Neft'te durduktan sonra..." Senneth oturdu. "Ah, bunu bilmiyorsun! Bu Tayse'in bana Brassen Court'taki teklifinden neredeyse daha iyi."

"Hiçbir şey öyle olamaz," dedi Kirra kendinden emin bir şekilde.

"Ama dinle! Cammon, *Justin'in bize ihtiyacı var*, dediğinde Coravann'dan ayrılıyorduk. Tabii nedenini söylemedi ve biz de aceleyle Neft'e gittik. Öğrendik ki Justin, kocasından kaçan Sabina Gisseltess'in koruyucusu olmuş."

"Hayır!"

"Evet! Biz de bu yüzden onu yanımıza aldık. Önce Ghosenhall'a götürmeyi düşündüm ama sonra Brassenthwaite'da daha güvende olacağına karar verdim. Ve tüm yolculuk boyunca ki çok hızlıydı, Sabina kardeşim Nate hakkında konuşup durdu. Ne kadar düşünceliymiş de, ona ne kadar iyi arkadaşlık yapmış da. Ben de merak etmeye başladım. Acaba on beş yirmi yıl önce aralarında bir şey mi olmuştu? Brassenthwaite'a vardığımızda, Nate'e onun da bizimle geldiğini söylediğinde onu görmek için can attığı belliydi." Senneth, Kirra'ya şaşkın bir bakış attı. "Sonradan anlaşıldı ki Sabina zorla Halchon'la evlenmeye zorlanma-

dan önce birbirlerine âşıklarmış. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmadım. Yani *Nate*. Bunu kim bekleyebilirdi ki?"

"Eh, kadın pek zavallı bir şey, ama *Nate*'in ihtiyaç duyduğu kişi olabilir, çünkü güçlü bir kadına pek dayanamaz," dedi *Kirra* duygusuzca. "Halchon'un savaşta öldüğünden emin olmak için özellikle daha çok çalışmalı mıyız?"

"Bir savaş varsa," dedi *Senneth* otomatik olarak.

Kirra gerilmişti. "Bence *Tayse* fırsat bulursa onu savaş meydanının dışında bile öldürmekten mutluluk duyacaktır," dedi.

Senneth, "Evet, ancak medeni olmanın dezavantajlarından biri, insanları sevmediğiniz için öldüremeyeceğinizin farkında olmaktır," dedi.

Kirra ona sırtıttı. "*Tayse*'in medeni olduğunu düşündüren nedir?"

"Ya da senin ya da *Justin*'in. Ya da *Cammon*'ın, söz konusu olduğunda," dedi *Senneth* terbiyesizce.

Kirra olduğu yerde sıçradı. "*Justin*! Şimdi hatırladım! Onu gördüysen, o manastır kızından bahsetti mi? *Senneth*, sanırım ona âşık olmaya hazırды. Ve biliyorsun, *Justin*'in kadınlara hiç zamanı yoktur. Hâlâ onu görüyor mu? Neler oluyor?"

Senneth anında içini sıkıntı bastığını hissetti. Her zaman onun ruh haline duyarlı *Kirra* sessizleşti ve onu izledi. "*Justin*, kalbini kırması muhtemel kişiyi bulmak için kendi yolundan gitti," dedi iç çekerek.

Kirra gülererek onu şaşırttı. "Böyle olacağını söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen yaz. Hepimizin âşık olmak için en feci insanları seçmeye eğilimli göründüğünü söyledi. Ve bir *Kral Gezgin*i ve *Solgun Annenin Kızı*'ndan daha felaket çok az şey olabilir."

"*Lirrens*'li hem de," diye ekledi *Senneth* sessizce.

"Kim... hayır! *Justin* bunu biliyor mu? Bu, ailesinin onunla birlikte olmasına izin vermeden önce ölüm düellosu isteyeceği anlamına mı geliyor?"

Senneth başını salladı. "Bu Lirrens geleneği."

"Ama Senneth! Bu olamaz! Tayse ve diğer gezginler dışında hiç kimsenin Justin'i yenemeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yani, bu savaşı kazanacak, ama o... bu korkunç! Kardeşlerinden birini öldürmek zorunda kalacak!"

Senneth başını salladı. "Bunu engellemenin bir yolu olduğunu umuyorum. Ama şu anda -bildiğim kadarıyla- hâlâ onun kim olduğunu bilmiyor."

"O zaman sen nereden biliyorsun?"

"Onu tarif etti. Lirrens işaretlerini tanıdım." Omuz silkti. "Tayse bana kızdı, ama Justin'e ne zaman dürüst olacağına karar vermenin ona bağlı olduğunu düşündüm. Belki de bu kötü bir karardı, bilmiyorum."

"Belki Neft'e geri dönüp ona söylemelisin."

"Belki. Ama ilk önce Ghosenhall'a gitmeliyim, Baryn'e Sabina'yı anlatmak için. Ve hâlâ rapor veremediğim Coravann ziyaretimizi. Brassen Court'dan bir elçi gönderdim ama sadece detaylarla taslak çizdim. Bu haberin bir kısmı yüz yüze verilmeli."

Kirra hâlâ Justin'i düşünüyordu. "Bana manastır kızından biraz bahsetti, ama fazla değil," dedi. "Sanırım kendini bana güvenirken bulduğuna şaşırdı, ama birisiyle konuşmak için çaresizdi ve etrafta başka kimse yoktu."

Senneth gülümsedi ama hemen ardından ifadesi soldu. Kirra ve Justin birbirlerini hor gördüklerine inanıyorlardı ya da inanıyormuş gibi davranıyorlardı. Kirra devam etti: "Ve onun ufak tefek olduğu izlenimini edindim. Tatlı. Belki biraz da yapışkan."

"Çok kadınsı," diye kabul etti Senneth. "Lirren kadınları genellikle öyledir."

"Ama Justin'in böyle bir kıza âşık olacağını kim düşünürdü?" diye sordu Kirra. "Yani, sana ve bana bak. Kendimizi tüm gelenlere karşı koruyabiliriz. Gezinler arasındaki kadınlara bak. Bir kavgada, bir bıçak kapacak veya Justin gibi kafasına vuracak kadar hızlıdır hepsi. Bunlar hayran olduğu türden kadınlardı. Her

zaman bunun istediği türden bir kız olacağını düşünürdüm."

Senneth başını salladı. "Ve soracak olsaydın, muhtemelen o da bunu söylerdi. Ama ben öyle düşünmüyorum. Justin'in hayatında hiç bu kadar hassas bir konu olmamıştı. Asla korumak zorunda olduğunu hissettiği değerli ve çaresiz bir şey olmadı. Hiç kimsenin Justin'e ihtiyacı yoktu ve bence bu kızın vardı belki, sanırım bu onun için karşı konulmaz bir şeydi. Gücüne güvenen ama onu tatlılığıyla evcilleştirebilen nazik bir kız. Yani, bir düşünsene, Justin'i ayakta, böyle birini izlerken. O kadar acımasız olurdu ki bu kalbini kırardı."

Kirra ona dik dik bakıyordu. "Ah, evet, görebiliyorum," dedi. "Asla ondan kopamayacak."

Senneth gülümsedi, ama ifadesi üzgündü. "Ben de öyle düşünüyorum. Umarım bu kardeşler mantıklı davranmaya ikna edilebilir."

Kirra yasıklara yaslandı. "Eh, uygunsuz aşklar mevsimi yaşıyor! Bir Kral Gezgini'yle nişanlandın. Nate evli bir marleydinin peşinden koşuyor. Justin ve Lumanen Manastırı'ndan bir Lirrens kızı. Ah! Ve dahası da var," Kendini tekrar yukarı doğru itti, mavi gözleri kıpır kıpırdı. "Görünüşe göre Darryn Rappengrass geçen yaz yolda tanıştığı bir köylü kızına âşık olmuş. Ariane de yanındayken hem de. Neft'te Justin'i görmeden önce Rappen Manor'a uğradım ve tüm hikâyeyi anlattı."

Bir iki saat daha konuştular, birbirlerinden ayrıken Ghosenhall ve On İki Ev'in malikânelerinde gözlemledikleri şeyleri anlattılar. Senneth, ikisi de asil evlerden doğan mistikler olsa da, onunla Kirra'nın çok farklı olduğunu düşünmüştü. Kirra güzeldi, tamamen vahşiydi, kız kardeşi ve babası tarafından kendisine verilen sevgiden tamamen emindi. On İki Ev arasındaki sosyal etkileşimlerden (balolar, evlilikler, kan ve ticaret ittifakları) nefret ettiğini iddia etse de sözlerine inanan aristokratlarla dedikoduya doğal bir yeteneği vardı. Öte yandan Senneth ciddi, gözlem yapmayı seven ve tamamen kendi kendine

yeterli olmaya istekli biriydi. O, on yedi yaşındayken babasının evinden atılmış, hayatının büyük bir kısmını asil olmayan türlü insanla geçirmiş ve tanışmak zorunda bırakıldığı her On İki Ev çocuğundan nefret etmişti. Geçen yaz kral, kızına güney Evleri turunda eşlik etmesini emrettiğinde o dünyaya geri dönmüş ve tam da beklediği gibi bu yaşam tarzından ve insanlardan zerre hoşlanmamıştı.

Yine de burada, kendi iki Ev arasında bir evlilik ayarlamaya çalışıyordu. Ve hangi lordların hangi hanımlarla konuştuğunu haykırıyorlardı. Ve hangi ittifakların kralın konumunu güçlendirebileceğini ve tersine, hangilerinin Halchon'un taht için yaptığı herhangi bir teklifi destekleyebileceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Herhangi iki serramarra gibi, kafa kafaya verip, arkadaşları ve düşmanları hakkında dedikodu yaptılar. Ama onları bu kadar yakın yapan şey bunlar değildi. Aralarındaki bu candan bağı destekleyen farklı bir şey vardı. Onlar, gerçekte diğer serramarralar gibi değildi. Onlar, yüksek tabakadan kocaları bulmak için değil, bir savaşı önlemek için entrikalar ve oyunlar planlıyordu. Toplumdaki yerlerini korumak için değil, tahtın savunmasında yardımcı olmak için güçlü yanlarını kullanıyorlardı. Tutkuları onları birleştiriyordu. Güçlü yanları onları bir araya getiriyordu.

Ve yolculuklarında yaşadıkları maceralar.

Ve yol boyunca oluşan küçük arkadaş grupları.

27. BÖLÜM

Senneth kendini Kirra'nın yatağının dışına attığında neredeyse akşam yemeği saati gelmişti. "Giyinsem iyi olur," dedi. "Donnal bize yemekte gerçekten eşlik edecek mi? Daha önce onun babanla aynı masaya oturup yemek yediğini hiç görmedim."

Kirra gülümsedi. "Bundan pek hoşlanmıyor, ama zaman zaman yapıyor. Babamın umurunda olmuyor elbette, fakat Donnal benim itibarımı düşünüyor." Homurdandı. "Bu işler böyledir. Her neyse, bununki gibi sakın akşamlarda babam sıkça evin görevlilerinden Guido'yu eşi ve çocuklarıyla beraber bizimle birlikte yemek yemesi için davet eder ve bu da farklı katmanlar arasındaki her şeyi biraz yumuşatır. Donnal da bize o zamanlar katılıyor."

Gerçekten de Senneth yarım saat sonra salona vardığında, koyu saçlı sessiz adam yemek salonuna inmişti bile. Resmi şekilde giyinmişti: Siyah bir ceket üzerine Danalustrous kırmızısı bir yelek. Her zaman ciddi olan yüzü ise daha da büyük bir ciddiyete bürünmüştü. Fakat buna rağmen gülümsedi ve Senneth onu kısa bir an için kucakladı.

"Tayse'ın bu gibi şeylerden senden bile daha fazla nefret ettiği fikriyle kendini avutabilirsin bence," dedi Senneth ona, kollarını geri çekerken.

“Bir gezginin statüsü, bir köylünün oğlundan daha yüksek bir statüye sahip ama.”

“Bana kalırsa, Kirra’ya göz kulak olmakla geçirdiğin onca yıldan sonra Malcolm senin için birkaç Kral Gezginini feda ederdi,” dedi Senneth.

Donnal’ı eğlendirmişti bu sözler.

Diğerleri de kısa süre sonra onlara katıldı ve çok geçmeden samimi bir masa ortamında on iki kişi bir arada oturuyorlardı artık: Malcolm, kızları, canlı, pratik ve hoş bir kadın olan eşi Jannis, hizmetli ile ailesi, Senneth ve yanında getirdiği arkadaşları, son olarak da Donnal. Her ne kadar masadaki kadın ve erkeklerin sayısı eşitse de, resmiyete uygun bir oturma düzeni yoktu. O yüzden herkes canının istediği sandalyeyi kaptı ve oturdu. Senneth, masanın bir köşesinde oturan Casserah’yla Tayse’in arasında oturuyordu. Cammon ise onun karşısındaydı.

“Seni tekrar görmek ne kadar güzel,” dedi Senneth, Casserah’ya. “Bana sanki geçen yaz tüm zamanı seninle birlikte geçirmişiz gibi geliyor, her ne kadar bu zamanı aslında senmiş numarası yapan Kirra’yla geçirmiş olsam da. Yine de gerçekte olduğundan çok daha önce birlikte vakit geçirdiğimiz duygusundan sıyrılamıyorum.”

Casserah, her zamanki ağırbaşlı haliyle gülümsedi. Kirra kadar güzeldi, fakat saçları son derece koyu renkli, teni ise süt beyazıydı. Kirra’ninkiler kadar kopkoyu bir mavilikte olan gözleri ise kocamandı ve ona çok farklı, dünyadan soyutlanmış gibi bir hava veriyordu. İnsan onunla konuşurken onun aklının hep başka bir yerde olduğu fikrinden kurtulamıyordu. Bazen şok edici derecede açık konuşabiliyordu, öyle ki insanlar kaba olduğunu düşünebiliyordu, fakat dünyada herhangi bir kişinin fikrinin bir önemi yoktu onun için. *Babası hariç belki*, diye düşündü Senneth, fakat bu bile kesin değildi.

“Kirra da senden o kadar sık bahsediyordu ki ben de son zamanlarda seninle çok zaman geçirmişim gibi hissediyorum,” diye

karşılık verdi Casserah. "Fakat sanırım sen burada yaşamayalı herhalde bir on yıl oldu neredeyse."

"Belki de," dedi Senneth. "Yılları saymayı hiç sevmiyorum."

Casserah bardağından bir yudum su içti ve solgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Peki, geçen yaz benim hakkımda neler düşündün bakalım?" diye sordu, "Kıtra beni taklit etmekte başarılı mıydı?"

"Fiziksel taklit anlamında kusursuzdu gerçekten," diye yanıtladı Senneth gülerek, "duygular anlamında ise bazen boca-ladı bence. Fakat On İki Ev'de senin adına bayağı çok dost edindi."

"Bunu bilmek güzel, eğer bir gün gerçekten Danalustrous'tan dışarı adım atarsam işime yarar."

"Hiç mi dışarı adım atmıyorsun?" diye sözün ucundan girdi Cammon. "Hiç sıkılmıyor musun?"

Caserrah bütün dikkatini ona vererek "Hayır," dedi.

"Hiç istemiyor musun?" dedi Cammon başıyla dışarısını işaret ederek. "Yeni yerler ve insanlar görmek?"

"Hayır."

"Yeni insanlar tanımak için Danan Hall'dan çıkmasına ihtiyacı yok hiç," diye açıkladı Senneth ona. "Bak işte, hepimiz buraya onun ayağına geldik."

"Buna her zaman güvenemezsin," diye karşılık verdi Cammon.

Casserah tekrar o baygın gülümsemesini takındı. "Söyle bana Senneth, kardeşin sana çok benziyor mu? Yüzlerinizde akrabalık çizgilerinizi görebiliyorum."

Senneth vereceği cevabı düşünürken şarabından bir yudum aldı. "Hımm, bana benziyor mu? Dürüst olmam gerekirse, hiçbir fikrim yok. Ben ayrıldığımda on yaşındaydı, ama onunla çok yakındık o zaman. Eğlenceli, düşünceli ve öğrenmeye çok hevesli biriydi. Bu defa gördüklerimden de hoşnut kaldım, ama onu sadece birkaç günlüğüne görmüş oldum toplamda, geçen yaz bir de bu seferki seyahatimde. Hâlâ hatırladığım erkek çocuğu gibi

geliyor bana, fakat son on sekiz yıl içerisinde hangimiz değişmedi ki? O da değişmiştir.”

“Ben değişmedim,” dedi Casserah.

Senneth bu sürpriz yanıt karşısında gülmesine engel olamadı. “Evet, değiştiğini hiç sanmıyorum.”

O âna kadar hiç de konuşulanları dinlemiyormuş gibi görünen Tayse de söze karıştı. “Ben de hiç değişmedim.”

“Belki değişmedin, ama on sekiz yıl önce sen zaten yetişkin bir erkektin,” dedi Senneth ona. “Casserah o zamanlar üç ya da dört yaşındaydı. Onun doğruyu söylediğine içtenlikle inanıyorum. Doğduğu anda kişiliği ne idiyse şimdi de öyle.”

“Ben sinirlerime çok iyi hâkim olabiliyorum,” diye iddia etti Casserah.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi ona Tayse.

Senneth tekrar güldü. “Bense o kadar da hâkim olamıyorum. Sizin değişmeden geçen on sekiz yılınız yerine ben kendi on sekiz yılımı alayım, çok sağ olun.”

Casserah; Malcolm, Will ve Carlo’nun kafa kafaya vermiş, hiç şüphesiz askeri veya idari konular konuştukları masanın başına doğru bir bakış attı. “Erkek kardeşin buraya sence kendi isteğiyle mi geldi?” diye sordu. “Kiernan’ın onu, yakında serramarra olacak kadına bir göz atması için buraya gelmeye zorlamış olup olmadığını merak ediyorum açıkçası.”

“Hayır,” dedi Cammon, Senneth daha cevap veremedi. Senneth ona bakıp gülmemeye çalıştı. Cammon konuşmaya devam etti: “Hayır, burada olmaktan çok mutlu ve senin çok güzel olduğunu düşünüyor, fakat biraz heyecanlı. Senin onu isteyip istemediğinden pek emin olamıyor. Ne istediğini bilmiyor ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.”

Casserah’nın gözleri hâlâ Will’in üzerindeydi. “Öylese beni anlamasını sağlamam gerekiyor sanırım,” dedi. Tekrar gözlerini gezgine çevirdi. “Tayse, Brassenthwaite’in surları sence ne durumda? Kiernan savaş için hazır mı gerçekten?”

Başkası konuyu ansızın böyle değiştirse, onun konuşulanlardan rahatsız olduğunu düşünürdünüz. *Fakat söz konusu olan Casserah ise, diye düşündü Senneth, bunun anlamı sadece ne yapacağını, ne söyleyeceğini bildiği ve artık başka bir şey konuşabileceğidir. Ne bir kibarlık ne de bir yüzeysellik. Tedirgin edici ama ferahlatıcı.*

Yemek boyunca Will ve Casserah'nın konuşmaya hiç fırsatı olmadı, sonrasında da Jannis ile evin hizmetlisinin karısı tarafından esir alındılar. Salonun diğer ucundan Casserah'yı kesen Senneth, onun yüz ifadesinden bu konuşmaları bir yere varmayan, sonuçsuz ve sıkıcı bulduğunu anlayabiliyordu, fakat hizmetlinin karısının hatırına bu sosyalleşme oyununu yine de zarafetle sürdürüyordu. Şimdi hepsi çok sayıda masa ve sandalye grubunun bulunduğu ve daha samimi konuşmaların yapılabilmesi ya da oyun oynanabilmesi için tasarlanmış başka bir salona geçmişlerdi. Kirra ve Senneth, Donnal, Tayse ve Cammon'la bir arada durup bardaklarındaki tatlı şaraptan içiyor, gecenin artık bitmesini istiyorlardı.

"Justin de burada olsaydı, ekibimiz tam olacaktı," diye bir gözlemini paylaştı Cammon.

Senneth, hemen hepsine şöyle bir bakıp gerçekten de öyle olduğunu fark ederek şaşırmasına engel olamadı. "Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi.

"O, görevi gereği Neft'te ahırların pisliklerini temizlemek zorundayen bizim burada, Danan Hall'da hep birlikte keyif çıktığımızı bilseydi herhalde sinirlenirdi," diye ekledi Kirra.

"Onu orada tutmamıza daha fazla gerek yok," dedi Tayse, "orada toplayabileceği başka bilgi kaldığını sanmıyorum."

Kirra ona içerlemiş gibi baktı. "Ama manastırdaki kızın onu sevip sevmediğini ortaya çıkarması lazım daha. Kendisi de kıza âşık mı değil mi, daha bunu öğrenecek."

Tayse gülümsedi. "En iyi gezginlerden birini casus olarak görevde tutmak için yeterli bir sebep değil."

"Ben bir süreliğine Neft'te kalabilirim," dedi Donnal, "eğer

böyle bir ihtiyaç varsa. Bir şey olacak olursa da krala çabucak haber uçurabilirim.”

Tayse düşündü. “İyi bir teklif,” dedi sonunda. Kirra'ya döndü. “Ne dersin bu işe?”

Kirra saçlarını geriye attı. “Bir iki gün içerisinde Ghosenhall'a gideceğim. Donnal ise başkentten sıkılmış durumda. Ona işe yarar bir faaliyette bulunmak üzere izin versek bundan memnuniyet duyar bence.”

“Çok uzun süreliğine ayrı kalmak istemem zaten,” dedi Donnal. Tamamen ciddi görünüyordu, ancak Senneth onun içten işe güldüğünden emindi.

“Ghosenhall'a gideceksek, bizimle birlikte gel,” dedi Senneth Kirra'ya.

“Brassenthwaite'e dönmeyecek misin?” diye sordu Kirra.

“Yok, erkek kardeşlerimi yeterince gördüm bence.”

“İyi öyleyse, sizlerle birlikte gelirim.” Donnal'a sert bir bakış fırlattı. “İkimiz de sizlerle geleceğiz, en azından başkente kadar. Ondan sonra nereye gitmek isterse gidebilir.”

“Yoldaşımız olmaya karar vermeniz sevindirici,” dedi Tayse.

Cammon, odanın diğer tarafındaki Casserah'ı süzüyordu. “Sanırım kız kardeşin, birisinin onu annesinin ellerinden kurtaracağını diliyor,” dedi. “Ufaktan sabrı tükeniyor.”

“İşte benim Casserah'm,” dedi Kirra. “Senneth, hadi gel onları ayıralım. Cammon, sen üvey annemi oyala. Şey de ona... hımm, Ghosenhall'da yeni inşa edilen binalardan ya da o gibi şeylerden bahset. Biz Will ve Casserah'ı ondan uzaklaştırırken sen de ona kibarlıkla yaklaş.”

Tam da plana uygun şekilde, birkaç dakika geçmeden, üç serramarra ve tek serramar, odanın köşesinde ayrı sohbet gruplarını oluşturmuşlardı. Diğerlerinden olabildiğince uzaktaydılar, pencereye yakın bir yerde. Kirra ve Senneth sırtlarını dönmüştü odadaki diğer kişilere ve bu yoldan da kimsenin sohbete dalmasını istemediklerini belli ediyorlardı.

"Jannis etraftayken asla konuşma fırsatı bulamazsınız," dedi Kirra, Will'e sırtarak. "Yanıbaşında annesi beklerken kim bir kızla flört etmek ister ki?"

Will güldü. "Yanımda kendi kız kardeşim ve kızın kız kardeşi varken ne kadar kolay her şey halbuki."

"Benimle flörtleşmen gerekmiyor," dedi Casserah sakince. "Aksine, içten olmanı tercih ederim."

"Çok az bir doz flörtleşme içermesi benim için içtenliği yok etmez" dedi, "fakat öyle tercih edersen bütünüyle ciddi de olabilirim."

"Sahici olduğu sürece, bana kendinle ilgili göstereceğin her şey ilgimi çekecektir," diye yanıtladı Casserah.

Senneth geri çekilir gibi oldu, fakat Kirra kolundan tutup onun yerinde kalmasını sağladı. Senneth, Kirra'nın onları korumak için mi, yoksa konuşmalarını dinlemek için mi başlarında durmak istediğinden emin değildi.

Will'in sesi en az Casserah'ninkine kadar rahat ve kendinden emindi. "Böyle durumların her zaman için kendine has bir tuhaflığı var bence," dedi. "Birbirimizi hiç tanımıyoruz, fakat yine de yapacağımız bir evliliği sonuna kadar sürdürebileceğimiz konusunda aceleyle bir karar vermemizi bekliyorlar bizden."

"Nadiren tuhaf ya da utanmış hissedirim," diye karşılık verdi Casserah. "Üstelik hiç de romantik bir insan değilim. Siyasal amaçlar uğruna evlenme fikrine karşı değilim, fakat kocama saygı duyabilmeyi isterim."

"Bu bence çok iyi bir başlangıç noktası."

"Sence ne tür erdemler taşıyorsun?" diye sordu Casserah.

Will biraz düşündü. "Kolay geçinilebilen, arayış rahat bulabilen biriyim, bu da eğer bunu tercih edersem kolayca dost kazanabileceğim anlamına gelir. Analitik bir zekâyâ sahibim. Dikkatle düşünmesini bilirim. Kiernan benim tavsiyelerime çok değer verir."

"Peki, ya kusurların?"

"Lider ruhlu değilim. Kendimi öne çıkarıp sesimin duyulma-

sı için uğraşan biri değilim. Duruş alıp tavır sergilerim, ama ancak benim için son derece önemli olan konularda.”

Casserah bunun üzerine biraz düşünür gibi göründü. Senneth, Kirra'nın parmaklarının koluna geçtiğini hissetti. Aslında geri çekilip genç çifte biraz mahremiyet alanı bırakmak istiyordu, fakat kendisini bir türlü oradan ayrılmaya ikna edemeyişine de şaşmıştı doğrusu. Demek ki On İki Ev'de evlilikler böyle ayarlanıyordu! Acaba babası ve Gisseltess marlordu, çocukları arasındaki ölümcül evliliğin planını kurarken neler konuşmuştu? *Kızım bir mistik, ama eminim ki oğlun onun içindeki bütün büyüü yok etmesini bilir...*

“Erdemlerin dikkat çekici, kusurların ise itici nitelikte değil,” dedi Casserah sonunda.

Will gülümsedi. “Peki, ya sen? Sence senin iyi yönlerin ne?” diye sordu.

“Ben çok güçlüyümdür. Kendimden son derece eminim. Eğer haklı olduğum ya da önemli bulduğum bir şeyi kovalıyorsam pes etmem.”

“Kimileri için bu bir erdem gibi gelmeyebilir,” diye dikkat çekti Will.

Casserah şaşırdı. “Sen nasıl değerlendiriyorsun bunu peki?”

“Bana tanıdık gelen bir özellik bu” dedi. “Ağabeyimde de bu özellik belli bir derecede var. Peki, sence kusurların neler?”

“Danalustrous dışında hiçbir şeyi ve kimseyi önemsemem,” dedi anında.

“Başka bir evden gelen biriyle evlendiğinde onu önemseyip ona değer vermeye kendini ikna edebilir misin peki?”

“Fakat bu kişi de artık Danalustrous'un bir parçası olurdu, bunu anlamakta zorlanıyor musun?”

“Bir yanı öyle olurdu,” dedi Will, “fakat diğer yanıla da kökleri hâlâ başka bir yerde olurdu. Onun uğruna başka bir yeri de önemsemeyi göze alır mıydın, özellikle de orası onun yürekten bağlı olduğu bir yerse?”

Casserah birkaç dakikalığına sustu, bu yeni düşünceyi zihninde tarttığı belliydi. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Danalustrous dışında bir şeyi sevmeyi hiç denemedim. Bunu becerebilir miyim, emin değilim." Masmavi gözleri dosdoğru onun gözlerinin içine baktı. "Fakat senin başka bir şeyi daha sevdiğini kabullenebilirdim, tüm sadakatini sadece Danan Hall'a göstermeni senden beklemezdim. Önemli bir miktar sadakat göstermeni isterdim, ama tüm sadakatini değil."

"Sadakatini sunan tek kişi olmayı istemem," dedi Will.

Casserah, söylenenin mantıklı olduğunu onaylamak için başını salladı. "Sana sadık olurdum," dedi. "Her zaman sadık ve inançlıyım, aldatılmadığım sürece. Beni aldatan kişiyle bir daha işim olmaz."

Şimdi Will başıyla onaylıyordu. "Bu benim de evet diyeceğim bir şey."

"O zaman babama anlaştığımızı söyleyelim mi?"

Senneth'in nefesi kesildi bir an. Kirra ise kahkaha attı. Will de gülümsedi. "Evet, Serra Casserah. Bence de babana evlerimizi ve kendimizi evlilikte birleştirmek istediğimizi söyleyebiliriz."

Will, Casserah'ya kolunu uzattı. Casserah bir an için şaşırıldı ve bu jestle keyifle karşılık verdi ve birlikte Malcolm'ın Carlo ile sohbet ettiği yere doğru yürüdüler. Senneth ve Kirra arkalarından bakıyorlardı.

"Vay be," dedi Kirra, etkilenmişti. "İkimizin niye bu kadar karışık aşk hayatları olduğu açıklığa kavuştu. Biz çok daha fazla tutku, gizem... ve acı bekliyormuşuz ilişkilerden. Bizim için neyin önemli olduğu ve kendimizin neler verebileceği konusunda başından itibaren daha açık ve net olabilseydik keşke! Hayatlarımız o zaman ne kadar basit olurdu, bir düşün!"

"Bence soylu evlerin geneline bakarsak, buradaki evlilik pazarlığı bence en kendine has olanıydı," dedi Senneth. Şimdi o da kahkaha atmaya başlamıştı. "Ama itiraf etmeliyim ki bu ikiliden çok umutluyum gerçekten. En azından ikisinde de ne tür bir şeye

dahil olmaya karar verdikleri konusunda herhangi bir soru işareti uyanmayacak."

"Bu sabah Casserah bana ne dedi, bilmek ister misin?" diye sordu Kirra.

"Tahmin bile etmeyi denemem."

"*Will Brassenthwaite ile evlenirsem, bu artık Donnel'la evlenebileceğin anlamına mı geliyor*, dedi. *Çünkü bu beni bu konuda tesvik eden şeylerden biri olur.*"

Senneth kalakalmıştı. "Gerçekten mi? Ben, baban ve Casserah'nın şimdiye kadar Carlo'yu nasıl kabul ediyorlarsa Donnel'ı da öyle kabul ettiklerini sanıyordum. Carlo burada yaşıyor, Danalustrous'un parçası ve Hall'a hizmet ediyor. Fakat Donnal'ı seninle evlenebilecek kadar iyi buluyorsa, bu konuda diyebileceğim tek şey, bunun kendi yapacağım evliliği biraz daha az skandal kılacağıdır."

Kirra başını iki yana salladı. "Asla evlenmeyeceğim," dedi. "Tayse'in senin uğruna katlanmaya razı olduğu şeyi Donnal'a yaşatmak istemiyorum. Günlerimizin çoğu baş başa geçiyor, hem ikimiz de birer mistiğiz, eşitiz ve birbirimizden memnunuz. Koşullar beni serramarrayı oynamaya ittiğinde, o geri planda kalmayı yeğliyor. Hizmetçiyi ya da korumayı oynamak hoşuna gidiyor. Kimileri ilişkimizden haberdar, fakat bunlar sadece en güvendiğimiz insanlar ve Donnal, bütün o büyük lord ve leydilerin benim ne kadar düştüğüm konusunda dedikodu yaptıklarını duymaktan hoşnut olmazdı. Yakın bir gelecekte de bu tür tavırların ortadan kalkacağını hiç sanmıyorum. Beni babamdan isteyeceği günün geldiğini göreceğimi hiç sanmam."

Senneth ona baktı. "Fakat bu seni daha az sevdiği anlamına gelmez, öyle değil mi?"

Kirra başıyla onayladı. "Benim de onu daha az sevdiğim anlamına gelmez." Senneth'e hafifçe gülümsedi. "O tümüyle bana ait bence, Senneth. Onu kendimden uzaklaştırabileceğim hiçbir güç yok. Bu bana hem çok dokunaklı geliyor hem de beni onunla

ilgili çok hassas kalıyor, onun yüreğini çok dikkatle taşımayı istememi sağlıyor. Onun benim için taşıdığı o yüreğin, On İki Ev'in evlilik kurgulanan masalarında konuşulanlara meze yapılmasına izin vermeyeceğim."

Senneth başıyla onayladı. Tayse'in, Cammon ve hizmetlinin kızıyla sürdürdükleri sohbet esnasında onlardan izin istediğini ve yanına doğru geldiğini gördü. Bu odanın içinde dev gibi görünüyordu; bütün bu şirin mobilyalar için fazlasıyla kabaydı. Yürürken kazara yanlış bir yere basırsa, mobilyaları paramparça edebilirdi.

Ama Tayse böyle bir şeye neden olamayacak kadar da zarıftı. Odanın içerisinden hiçbir şeye değmeden, bir gölgenin hafifliğiyle geçti. Senneth'in ona baktığını fark etti ve onu kocaman bir gülümsemeyle ödüllendirdi.

"Bense gittiğim her eve ve bulaştığım her savaş meydanına onu da götüreceğim," dedi Senneth sessizce. "Parlak Anne'nin kızıl gözü üstüne yemin ederim ki onun için katlanmam gereken ne varsa hepsine katlanacağım. Fakat neyse ki durumdan asla şikâyet etmiyorum."

"Neden şikâyet etsin ki?" diye alay etti Kirra. "Bu adam ne istesen yapar senin için. Öl desen ölür."

Senneth yüzündeki gülümseme, Tayse'in giderek yaklaşmasını izlerken genişledi. "Ölmesin bence," dedi.

İki gün sonra, beş kişilik bir grup Ghosenhall'a doğru yola çıktı. Hem yeni nişanlandığı kadını hem de Danalustrous'un geniş arazilerini daha iyi tanıyabilsin diye Will'i geride bıraktılar. Her ne kadar Will, bir kısmının onlarla birlikte gelmesini önerdiyse de, Brassenthwaite muhafızları da orada kaldı.

"Sevgili Will, dört tane gezgin kimsenin korumasına ihtiyaç duymaz," dedi Senneth onunla hafifçe eğlenerek.

Will gülümsedi ve Senneth'in her zamanki gibi darmadağın olan saçlarını elleriyle düzeltmeye çalıştı. "Sadece seni çok sevdi-

ğimi anlatmaya çalışıyorum,” dedi. “Senin güvende olman için kendi dönüşümde yanımda olacak olan askerleri sana vermeyi tercih ederim.”

Senneth ona sarıldı. “Ben güvenciyim zaten,” dedi. “Tekrar tebrik ederim nişandan dolayı.”

“Seninki de hayırlı olur umarım.”

Danalustrous'dan ayrılıp tekrar kraliyet başkentine dönmekten dolayı mutluydu. O beklenmedik seyahat bu beklenmedik seyahat derken planladığından çok daha uzun bir süre oradan uzak kalmıştı. Kendisi için o kadar önemli değildi, zaten bir yerde uzun süre durmayı seven birisi değildi, fakat Baryn daha erken dönmüş olmasını isterdi. Ayrıca Cammon'ın da eğitiminden bu kadar uzun süre uzak kalmasına neden olmaktan ötürü suçluluk duyuyordu.

“Jerril'in sana öğrettiklerini çoktan unuttun,” dedi ona. Danan Hall'dan ayrılışlarının ikinci gününün akşamına doğru, Storian bölgesinin üst kısmından güneydoğuya doğru ilerliyorlardı o esnada. Tayse, birkaç yüz metre önden giderek gruba liderlik yapıyordu. Kirra ve Donnal ise ikisinin arkasında ilerlerken sessizce konuşuyorlardı. “Ghosenhall'a vardığımızda artık zihin okuma yeteneğini kaybetmiş olacaksın.”

“Ben zihin okumuyorum,” dedi Cammon hemen.

“Tabii tabii, erkek kardeşimin Casserah Danaloustrous ile evlenmesi hakkında neler düşündüğümü söyle bana bakalım.”

Cammon gülümsedi. “Gayet memnunsun. Ama bunu herkes bilebilir zaten.”

“Oradan ayrılmadan önceki gece seni marlord Malcolm ile baş başa sohbet ederken gördüm,” dedi Senneth. “Seni işe almaya mı çalışıyordu? Neler yapabildiğini keşfetmesiyle birlikte sana ilgisi aniden arttı.”

“Yeteneğimi sınamayı denedi,” dedi Cammon. “Kirra ona, birinin yalan söylediğini anlayabildiğini anlatmış. O da bana bir şeyler söyleyip yalan mı yoksa gerçeği mi söylediğini anlamamı istedi. Fakat okunması çok güç birisi gerçekten.”

"Malcolm mı?" dedi Senneth alaylı bir sesle, "Gerçekten de öyledir, ne düşündüğünü kestirmek imkânsızdır. Kendi kızları bile onun ne düşündüğünü asla anlayamadıklarını söylüyorlar. Peki, kaç defa yalanını yakalayabildin?"

"Her defasında tabii ki," dedi Cammon, Senneth'in bunu sorabilmesine şaşırmıştı.

Senneth gülmeye başladı. "Ah, çok etkileyici. Kalman için sana ne kadar teklif etti?"

Cammon sırttı. "Bana istediğim fiyatı çekebileceğimi söyledi."

"Casserah'la evlenmek istiyorum demeliydin ona. Bak işte bu çok ilginç olurdu."

"Ama onunla evlenmek istemiyorum."

"Hayır, yani demek istediğim şey... neyse boş ver. Gitmene izin vermesine inanamıyorum."

Cammon yüksek bir özfarkındalıkla, "Ona geri geleceğim demiş olabilirim," dedi.

"Ah, öyleyse önümüzdeki yıla kalmadan seni Danalustrous kırmızısı içerisinde göreceğiz desene."

Kirra ve Donnal biraz hızlanıp onlara yaklaştı. "Babam, Cammon'ı hizmetine mi almaya çalışıyor?" diye sordu Kirra. "Bunu çok isterdi, bundan eminim. Casserah da hoşlandı ondan. Babamın elindeki evlendirilebilecek kızlar stoğunun tükenmesi çok yazık, yoksa seni mutlaka aileye katardı."

Senneth, Kirra'ya baktı. "Bir yerde kuzenlerin falan yok mu? Ya da yüksek statülü bir vassalınızın kızı?"

"Herkes evlenmek suretiyle bir hazineye konmak istemez, ancak her erkek geniş bir toprak parçasına sahip olmayı ister," dedi Donnal. "Eğer Cammon'un mülkü genişletecek bir değer sunabileceğine inansaydı, Malcolm elindeki küçük lordlardan birini harcamaktan geri durmayacak kadar insafsız biri."

Senneth ve Kirra buna güldüler, ancak Cammon bunu çok eğlenceli bulmamışa benziyordu. "Toprak sahibi olmak istemiyorum" diye yükseldi. "Toprağı ne yapayım ki?"

“Yerleşirdin belki. Ya da zengin olurdun. Biraz havan olurdu,” diye öneride bulundu Kirra. “İnatçı saçlarınla baş etmek için çare olur muydu bilmiyorum tabii, ama şöyle güzel bir kadife elbise ve pahalı ayakkabılar seni epey bir parlatmaya yeterdi doğrusu.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Cammon.

“Kabul et Kirra, buradaki altı kişi içerisinde az çok saygı gören tek kişi sen olacaksın hep,” dedi Senneth. “Bizi istediğin kadar süsleyip püsle ve sonra marlordların masalarına oturt, ama yine de senin yanında hepimiz köylü, asker ya da boşta gezenler gibi görüneceğiz.”

“Eh, biraz çaba gösterseniz bir şeyler olurdu belki,” dedi Kirra.

Donnal sırtıyordu. “Dünyanın bürün çabası bir araya gelse, bizden gene bir şey olmaz.”

Cammon konuşmak üzereydi ki sesi midesine yumruk yemiş- çesine boğuluverdi. Senneth hemen ona döndü ve bir anda eyerinin üzerinde dikleştiğini, sonra da acı bir çığlık atarak elini kalbinin üzerine koyduğunu gördü. Hemen atının dizginlerine asıldı ve sonra da ona doğru uzandı, fakat eyerden kaymaya başlamıştı bile. Atı kişnemeye başladı ve yerinde huzursuz hareketler yaparak durdu. Kirra ve Donnal neredeyse onun üzerine biniyordu.

“Cammon! Neler oluyor?” diye seslendi Senneth ona, fakat Cammon bir çığlık daha attı ve atından düşerek sert zemine çarptı. “Taysel!” diye bir çığlık attı Senneth ve kılıcını çekerek etrafta saldırganların olup olmadığını anlamak için etrafı gözleriyle taramaya başladı. Hemen arkasında Donnal’ın biçim değiştirerek etrafı keşfe çıkmak üzere havalandığını hissetti. Kirra ise eyerinden arlamış ve yerdeki Cammon’ın yanına çökmüştü. Tayse o esnasında şimşek hızıyla onların yanına geliyordu.

“Neler oldu? Bayıldı mı? Yaralandı mı?” diye sordu gezgin. O da kılıcını çekmişti ve Senneth gibi tehlike barındırma ihtimaline karşılık gözleriyle çepeçevre ufku tarıyordu. Oldukça açık bir araziden geçiyorlardı ve henüz görünürde olmayan bir düşmanın saldırısına uğrayacak olmaları çok düşük bir olasılık gibi görünüyordu.

"Senneth," diye seslendi Kirra; Cammon'ın yerde yatan savunmasız bedeninin yanından yukarı ona doğru bakıyordu. "Nabızı çok yüksek ve teni de buz gibi, fakat herhangi bir yarası yok. Fiziksel bir sorundan kaynaklı bir şeye benzemiyor bu hiç."

Senneth, Tayse'e bir bakış attı, o da başıyla onayladı. Bunun üzerine atından inip toz ve toprak kaplı zemin üzerindeki Cammon'ın yanında duran Kirra'nın yanına gitti. "Nesi var o zaman? Neler oluyor ona böyle?"

Kirra, ellerini Cammon'ın göğsüne bastırıyordu, kendi gücünün bir kısmını ona aktarmakla meşguldü. Hem biraz iyileştirme gücü vardı hem de hasta bakıcılığı eğitimi almıştı. Senneth'ın kendi büyü, yaraları dezenfekte etmek üzere yakmak gibi çok kaba fiziksel tedavilerde kullanılabiliyordu, ancak onda Kirra'nın inceliğinin olamayacağını farkındaydı. Buna rağmen her ikisinin de olup biteni anlamak için bir yara ya da bildikleri bir hastalık belirtisi görmeye ihtiyacı vardı. Görünen oydu ki Cammon'a daha gizemli bir şey musallat olmuştu.

Senneth ellerini Cammon'ın alınına yerleştirdi, döktüğü soğuk terleri avuç içlerinde hissediyordu. "Cammon," dedi koyu bir sisi delmeye çalışan keskin ve yüksek bir sesle. "Cammon, şu an neredesin, neler oluyor sana?"

Cammon gözlerini açtı. Acıdan solmuşlardı. Bir an için nefes almak için boğuştu. Dudakları kırmıldadı ve Senneth kulağını onun ağzına yaklaştırıp çıkarmaya çabaladığı sözcük her neyse onu duyabilmeye gayret etti.

"Justin," diye fısıldadı Cammon. "Justin."

28. BÖLÜM

Ellynor, revir penceresinin kenarında oturup yağmur sularının sicim gibi aşağı kayışını izliyordu. Soğuk, pis, sert rüzgârlı ve karla karışık bir yağıştı bu ve sabahtan bu yana kimse bu yağmuru karşısına alıp avluya çıkmaya cesaret edememişti. Justin ve onunla gelen adamın gidip gitmediğini, koğuştaki kötü havanın geçmesini mi beklediğini belki de yüzüncü kez kendine sordu. Öğlen geçmişti şimdi ve bir an önce yola çıkmazlarsa Neff'e gündüz gözüyle dönmeyi başaramayacaklardı.

Ve bir gece daha manastırda kalacak olursa...

"Ellynor," Bu, yataktan ona seslenen Rosurie'nin sesiydi. Ellynor, pencerenin yanından kalkıp ona bakmaya gitti. "Sence ayağa kalkmayı denemeli miyim? Çok daha güçlü hissediyorum ve bu sabah da sütümün hepsini bitirebildim."

"Bakalım bir," dedi Ellynor ve kollarını sıvayarak Rosurie'nin kolunu tuttu. Siyah Anne, Rosurie eğer çabucak iyileşecek olursa, Ellynor'un birçok başka nedenden ötürü de çok sevineceğini biliyordu. "Hâlâ biraz güçsüzsün bence, ama odanın içinde bir yürümeyi dene bakalım."

Rosurie, yavaşça ve başdönmesi yüzünden sendeleyerek de olsa, kendini tekrar yatağına bırakmadan önce odayı üç defa baştan aşağı kat etti. "Kaskatıyım. Sanki bütün kaslarım lime lime doğranmış gibi," dedi.

"Kendini görmeyi lazımdı. Bütün vücudun günlerce kaskatıydı. Ondan sonra böyle olmana hiç şaşırmıyorum."

Rosurie, yaraların artık iyileştiği ama izlerin hâlâ görüldüğü tıraşlanmış kafasının üzerinden elini gezdirdi. "Saçsız olmak çok tuhaf bir his," diye belirtti, "başım tümüyle hafiflemiş gibi."

Ellynor bir bardak süt daha koyup ona uzattı. "Onları kestir-gine pişman mısın?"

"Tabii ki hayır. Usturayı elime aldığımda Gümüş Leydi bana gülümsüyordu. Ne kadar büyük bir fedakârlıkta bulunduğumu biliyordu ve bu onu çok memnun etti. Artık Lirrens'e dair hiçbir simge taşımıyorum üzerimde. Bütünüyle buraya ait olduğumu göstermeye engel olan hiçbir şey kalmadı üstümde."

Ellynor onu sütünden içerken izledi. *Hadi iç, güçlen,* diye geçirdi içinden. *Yeterince güçlendiğinde buradan ayrılacağım.* "Ait olduğuna inandığın yeri bulmak çok güzel bir şey," dedi sessizce.

Gerçi Ellynor'un bu yerin kendisi için neresi olduğu hakkındada en ufak bir fikri yoktu.

"Sence akşam yemeğine katılabilecek miyim bugün?"

"Pek sanmıyorum," dedi Ellynor. "Ama birisiyle sana bir tabak yemek yollacağım ve eğer hepsini bitirirsen yarın sabah kahvaltuya inmene izin vereceğim."

"Hâlâ çok yorgun hissediyorum," diye itiraf etti Rosurie. "Fakat bütün gün burada yatmak çok sıkıcı."

Ellynor gülümsedi. "Genelde bunun anlamı daha iyiye gidiyor olduğundur."

Sonrasında tek tük konuştular ve Ellynor diğer üç hastayla da ilgilendi. Hepsi de ilk Deana'da görülen kuru öksürükten mustarıptı, ne var ki hiçbiri hastalıklarını bu rütbeli rahibe kadar ağır geçirmiyordu. Ellynor odadaki herkesi besleyip ilaçlarını verdi ve rahat etmelerini sağladıktan sonra tekrar pencere kenarına geçti.

Yağmur dinmeye başlamış, kasvetli bulutlar ise istemeye istemeye yerlerini zayıf bir güneş ışığına bırakacak gibi görünmeye başlamıştı. Ellynor, camın diğer yanındaki soğuğu hissedebili-

yordu, fakat buna aldırılmıyordu. Yolculuk yapmakta kararlı biri aldırış etmemeliydi de. Yollar ıslak olurdu, ama yine de ilerlemesi imkânsız değildi, hele de gerekli zamanı ayırır ve yollardaki çamura biraz bulanmaktan çekinmezse.

Görünüşe göre bu düşüncede olan sadece kendisi değildi. Dışarısını seyrederken görüş alanına manastırın arka tarafından avluya giriş yapan küçük bir kervan girdi. İki adam ve altı tane de at vardı. Justin ve yanındaki ambarcıydı bunlar. Yükler halledilinceye kadar kısa bir an için kapıda beklediler, sonra da atlarını, ormanın ıslak ve soğuk derinliklerine doğru sürdüler.

Tam kapıdan geçerlerken Justin dönüp arkasına baktı. Gözleri manastırın pencerelerini tarıyordu. Ellynor, onun gözlerini aradığını biliyordu. Büyük ihtimalle onu göremeyeceği kadar uzak olan köşesinde durmaya devam etti. Justin bir saniye içerisinde tekrar başını önüne çevirdi ve atları ileri doğru sürmeye devam etti.

Yarım saat kadar sonra Ellynor, sanki ondan bir şey çalınmış gibi huzursuz bir ruh haliyle tekrar pencere kenarına geldiğinde, bu kez kapıdan çıkan ikinci bir grup gördü. Beş kişiydiler ve hepsi de manastır askeri idi, ayrıca üzerlerindeki metalik pırıltılara bakılırsa hepsi de ağır silahlar kuşanmış olmalıydı. Rastgele gezinen bir grup asker olmak için sayıları çok fazlaydı, bahtsız bir mistiğin evine baskın düzenleyecek bir grup olmak içinse çok az. Belki de bir av partisiydi, kim bilir...

Ama ne avlıyorlardı? Yoksa insan mı?

Ellynor kendine yüzüncü kez Daken'in, dün gece Justin'i görüp görmediğini sordu. Bir ziyaretçinin manastırdaki genç rahibelerden birine gün boyunca kur yaptığını fark etmiş miydi? Daken, dışarı çıkan atlılar arasında değildi, ama bunun pek de bir önemi yoktu. Astira, onun pek de iyi silah kullanamadığını anlatmıştı. Silahla çok antrenman yapsa ve daha iyiye gittiğini iddia etse de, kendinden hiç de memnun olmadığını söylemişti. Eğer manastır muhafızları genç rahibelerden birine kur yapan bir

adamı cezalandırmaya karar vermişse bunun için kıdemli askerleri, gerçek savaşçıları, kılıç ustalarını görevlendirirlerdi kuşkusuz.

Büyük Anne aşkına! Eğer gerçekten Justin'in peşine düşmüşlerse...

Ellynor, sorumluluğuna verilen hastalar baktı. Ya uyuyor ya huzur içinde uzanıyor ya da kitap okuyorlardı. Darris bir saat içerisinde nöbeti devralmak için gelirdi, eğer o süre zarfında reviri bırakırsa kimse ölmezdi herhalde. Ellynor burada daha fazla oturmazdı, kanında dolaşan bu korkunç kaygıya daha fazla katlanamazdı. Çıkıp öğrenmesi gerekiyordu: Askerler Justin'in peşine düşmek için mi yola çıkmıştı?

Revirden dışarı çıkıp hole indi, oradan da merdivenlerden aşağıya indi. Kocaman avizeli büyük karşılama salonunun içinden geçti. Nemin soğuğu daha da şiddetlendirdiği avluya çıktı oradan. Bir an için ürpetdi ve bir pelerin almak için geri dönmeyi düşündü. Hatta birkaç saat dönmeyecek olma ihtimaline karşılık yiyecek bir şeyler almayı düşündü. Fakat bunlara zaman yoktu. Soğuğa aldırış etmeyecekti ve vücudunun ısınmasını sağlayacak kadar hızlı bir tempoda hareket edecekti.

En fazla bir ya da iki yemek öğünü kaçırmış olurdu zaten, çok uzun kalmayacaktı dışarıda.

Justin'e de bir şey olmamıştı zaten.

Kapıda nöbet tutan iki askerin yanı sıra, etrafta devriye gezip kendi aralarında konuşan üç asker daha vardı. Hiçbiri onu görmedi. Kapıdan fark edilmeden geçmek daha zor olmuştu, çünkü arasından kayıp geçecek kadar aralamak zorunda kalmıştı onu. Bunun için nöbet değişimine gelen iki askerin kapıdaki nöbetçilerin dikkatini dağıtmasını bekledi ve tam o anda dışarı kaçtı. Kapının metali neyse ki gıcırdamamıştı ve Ellynor da zaten kapıyı geçmesi için yetecek kadar aralamıştı.

Sonrasında artık patikadaydı ve son derece rahatsızlık verici bir hızla ilerliyordu. Başının üzerindeki dallardan düşen buz gibi su damlaları ile ıslanıyordu, arada bir onunla birlikte aynı yöne

koşan bir sincap, kıpırtıları ile üzerine küçük bir çığ düşmesine neden oluyordu. Daha yüz metre ilerleyemeden, beyaz elbisesinin kenarları ıslanıp kirlenmişti bile, ayakları ise çamura bulanmıştı. Şansına, giydiği ayakkabılar sağlamdı, hem rahat hem dayanıklıydı ve tüm gün onlar içinde gezebilirdi.

Gerekirse bütün gece boyunca da.

Torin kadar iyi bir iz sürücü değildi kuşkusuz, fakat buna rağmen bugün manastırdan ayrılan herkesin aynı yöne gittiğini görebiliyordu. Çamurda çok sayıda nal izi vardı, rahat on tane hayvan bugün bu yoldan geçmiş olmalıydı. Bu izlerin arasında kendi ayak izlerinin dikkat çekmesini istemeyen biri için kötü haberdi bu. Böyle bir yayayı takip etmek isteyenler içinse iyi haber. Bu izleri Torin gibi okuması imkânsızdı elbette, ama manastırdan çıkan ilk grupla onu takip eden grup arasındaki aranın kapanıp kapanmacağını tahmin etmeye çalıştı ve askerlerin daha hızlı yol almış olduğunu fark etti. Hem atları daha iyiydi hem de hızlarını uydurmaları gereken yavaş bir liderleri yoktu. Ayrıca daha güçlü bir şekilde ilerliyorlardı.

Belki de öyle değildi. Belki de askerler sadece Lestra adına mesaj götürmek için şehre gidiyor ve yabancılara teslim edilemeyecek bazı emanetleri geri getiriyordu. Belki de Ellynor, aç olduğu ve üşüdüğü için boş yere endişeleniyordu.

Gün kararmaya başladığında iki saattir yoldaydı. Karanlıktan korkmuyordu, şu kadarcık bile, fakat karanlığın basmasıyla bir karar vermek zorunda kalacaktı. Ya ilerlemeye devam edip neden böyle ansızın dışarı çıktığıyla ilgili bir hikâye ile manastıra dönme şansını tamamen yok edecekti ya da şimdi geri dönecekti. Ya ne bir pelerin ne bir yiyecek ne de şehre sabahtan önce varma umudu olmadan Neft'e doğru ilerleyecek ya da hemen şimdi gerisin geri manastıra gidecekti.

İlerlemeyi sürdürdü.

Üç kilometre daha yol kat etmişti ki onları gördü.

İlk başta tam olarak ne olduğunu çıkaramadı, patikanın üze-

rinde oraya buraya dağılmış karanlık cisimlerdi bunlar. Fırtınada devrilmiş ağaç kütüklerine veya köklerinden sökülmiş büyük, hantal çalılara benziyorlardı. Bunlardan yolun bu kısmına dağılmış yarım düzine kadar vardı, kış fırtınasına daha fazla dayanamayıp devasa bir ağaçtan düşmüş gibiydiler.

On adım daha yaklaştığında, bunların ağaçlardan kopan dallar olmadığını anladı. Bunlar yerde yatan bedenlerdi.

Yol üzerinde yere serilmiş yedi tane beden. Beş tanesi, manastırın siyah-gümüş renkleri içindeydi. Diğer ikisi ise sivil giysili yolculara benziyordu. Hepsi de kanlar içindeydi.

İçlerinden bir tanesi de Justin'di.

Ellynor, ormanda yankılanan bir çığlık attı, ama birinin duyup duymadığı umurunda değildi. Kendi çığlığını duymamıştı bile. Hıçkırarak ileri doğru atıldı, kendi nefesinin buharı yüzünü yalıyordu, elleri buz gibiydi. Büyük Anne! Güzel Anne! Karanlık Anne! Lütfen ölmüş olmasın...

Justin'in yanına diz çöktü, dizleri daha yere bile değmeden ellerini çoktan onun göğsüne koymuştu bile. Giysilerinin üzerindeki balçık gibi kanı hissedebiliyordu, fakat buna aldırmadı. Ateşini, nabzını ve nefes alıp almadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Bedenini araştıran parmakları, giysilerinde yırtıklar, bunların hemen altında da derin kesinler keşfetti, sonra nefes alıp vermediğini dinlemek için başını eğerek kulağını onun ağzının üzerine getirdi.

Çok soluk olsa da sıcak nefesini duydu. Çok derinden gelen ve zayıf nabzını hissetti.

Güzel kutsal anamız, Justin yaşıyordu!

Ellynor iki elini de düzleştirip onun göğsünün üstüne yerleştirdi ve parmaklarını onun kanlı ve yırtık gömleğine geçirdi. Kendi nefesi yavaşlamıştı, bütünüyle ona konsantre olmuştu. *Güzel Annemiz*, diye dua etmeye başladı, dudakları hiçbir ses çıkmadan kıpırdanıyordu. *Beni gücünle doldur, ellerim seninkiler olsun, kanım senin büyün olsun. Bu adamı iyileştir, onu kurtar, Büyük Anne, onu seviyorum, onu bana bağışla...*

İçinin sıcaklıkla dolduğunu hissetmeye başladı, kürek kemiklerinin arasından fark edilebilir bir ısı doğup oradan bütün bedenine yayılmaya başladı ve yavaşça bütün kemik ve kaslarına ulaştı. Fakat sol bileğinde, o uğursuz ay taşlarından yapılma bileziğin tenine temas etti yerde her şey buz gibi kaldı. Soluk Anne'nin taşları. Gümüş Leydi, mistiklerden nefret ederdi. Ellynor, sabırsızlıkla o ince gümüş zincirden kurtulmak için durakladı. Sonra bileziği ormana doğru, bulunduğu bu ölüm çukurunun mümkün oldukça uzağına fırlattı.

Anında kanındaki ısının yükseldiğini hissetti. Elleri neredeyse yanıyordu ve parmak uçları artık alevlerle sonlanıyor gibiydi. Justin'in gövdesinin üst kısmı, sanki bir hayvana damga basılıyormuş gibi gerildi, sonra tekrar hareketsiz yattı. Ateşin kendi bedeninden onunkine aktığını hissetti. Büyüsünün kendi kapalı sisteminden onun açık damarlarına ulaşan kavisini görebiliyordu neredeyse. Güç, suya doymuş toprağa yağan yağmur gibi etrafında birikiyor, sonra da ağır ağır Justin'in göğüs kafesinin içine akıyordu. Biriktikçe yeni dalgalar halinde yineleniyordu bu, bir dalga daha, bir dalga daha.

Justin ölüme o kadar yakındı ki, Anne'nin gücü bile onu toparlamakta yetersiz kalıyordu. Bütün yaşam gücü öylesine boşalmıştı ki bu güç dalgalarının onun içine dolması sonsuza kadar yinelenenebilirdi.

"Justin," diye fısıldadı Ellynor. "Justin, nefes al, kalbini atması için zorla. Yaşa."

Büyük Anne'nin yoğun büyü, görevini ihmal etmeksizin, bitmek tükenmek bilmez bir şekilde Ellynor'un içine dolmaya devam ediyordu. Ellynor giderek ağırlaştığını ve karanlık ile doyup zenginleştiğini hissetti. Justin eğer gözlerini açsaydı ve şimdi bir yabancı buradan geçseydi, onun yüzünün gece kadar karanlık, yanağından süzülen gözyaşlarının ise yıldızlar gibi parladığını görürdü. Ellerinin katman katman gölgeli bir biçimden farksız, gecenin kendisinden ayırt edilemez olduğunu görünürdü.

Justin nefes alıyordu ve kalbi atıyordu. Ölmeyecekti.

Ellynor, ellerini onun göğsüne basılı tutmaya devam ederek yüzünü inceledi. Ölü gibi solgundu elbette, kan ve yara bere içindeydi. Koyu sarı saçları geriye düşmüş ve çamur izleri taşıyan alnı ortaya çıkmış, yüzünün her kemiği ve kıvrımı ortaya çıkmıştı. Bilinçsizdi. Bu yüze tekrar anlamlı bir ifade kazandırabilecek herhangi bir düşünce geçemiyordu bu insanın içinden.

Fakat Ellynor, ağzının ve kirpiklerinin her bir seğirmesini fark ediyordu. Dişlerini sıkmasına neden olan yoğunluğu duyumsayabiliyordu. Çabalıyordu; konuşmak, doğrulmak, uyanmak için kendini zorluyordu.

Savaş veriyordu. Bedenindeki tüm dürtüler, durumunun tüm umutsuzluğuna karşın, hayatta kalmak için savaşıyordu.

"Justin," diye fısıldadı ona; dudakları dudaklarında, kendi adını tekrar hatırlayabilsin diye ona adeta içiriyor gibiydi. "Pes etme, savaşmaya devam et, Seni seviyorum. Lütfen vazgeçme."

Dudaklarının hemen altında nefes alıyordu, elinin hemen altında kalbi atıyordu. Bu, ölmek istemeyen bir adamdı.

Yaralarına bir şey yapması gerekiyordu. Kanaması yavaşlamıştı fakat tümüyle durmamıştı. Bir dizini nazikçe onun kaburgalarına değdirecek şekilde -onunla hep temas edecek, gücünü kesintisiz olarak onun içine akıtacak şekilde kalmak istiyordu- konumunu değiştirdi ve bandaj olarak kullanabileceği bir şeye bakındı.

Hemen yakınında düşmüş bir manastır askeri vardı. Ellynor ölüm gerçeğiyle yüz yüze gelince bir an için duraksadı, ancak sonra bu acıya kendini kapattı. Adamın pelerininin kopçasını aradı, bulunca da onun bedeninden çekip çıkardı. Kumaş kan ve çamur içindeydi, yarısı da kesilip gitmişti, fakat yine de idare ederdi.

Justin'le temasını asla kesmeden ve olabildiğince hızlı davranarak pelerini küçük şeritlere bölüp bir kısmından tamponlar yaptı ve ardından da Justin'in yaralarını sarmaya başladı. Bu aynı zamanda sargıları altından geçirecek kadar onu doğrultmak da

gerekiyordu ve bu işlem onun acıyla kasılmasına neden oldu. Fakat yaraları bir kere sarılınca daha rahatlamış görüldü. Ellynor, kanamanın iyice yavaşlayıp sonunda durduğuna ikna oldu.

Yine de kestirmek zordu bunu. O kadar çok kan vardı ki her yerde.

Ona iyi mi gelirdi yoksa daha mı kötü yapardı emin değildi, fakat ona biraz su içirmeye çalıştı. Justin suyu içti ki bu iyiye işretti, bu yüzden su içirmeyi sürdürdü. Yanında suyu yoktu, hatta her türlü erzaktan yoksundu, ancak Justin ve ambarcı yanlarına hem su hem de yiyecek almıştı. Tabii manastır askerleri de öyle. Gece boyunca ölümle pençeleşecek bir adama vermek için, hatta ertesi güne ve sonraki güne yeter de artardı bunlar.

Fakat iyileşmesini istiyorsa orada yatmasına izin veremezdi. Yaraları mutlaka iltihap kapardı, ayrıca birkaç soğuk gece boyunca ıslak yerde yatmak, sağlıklı bir adamı bile ölüme götürürdü. Yorgana, temiz bandajlara, şifalı otlara, temiz suya, et suyuna yapılmış çorbaya, bir yatağa, ısınabileceği bir ateşe ihtiyaç vardı...

Yardımlı getirmek için gitmesi gerekiyordu.

En yakın yer Neft'i ve bulundukları yer itibarıyla oraya varmak at üstünde üç saat sürerdi.

Bu fikir onu meraklandırdı. Atlar neredeydi? Yerde yatan bedenlere o kadar odaklanmıştı ki etrafta başka canlılar var mı diye bakmak aklına gelmemişti bile. Ama işte, oradaydılar, yolun az ilerisinde toplanmışlardı ve dövüşün hengesinin ardından sakin görünüyorlardı. Dövüşün neden at üstünde gerçekleşmediğini merak etti ve bunun nedeninin, at üstündeyken kılıçların kullanılmasını zorlaştıran sık ve alçak ağaç dalları olduğuna kanaat getirdi. Belki de Justin atından aşağı atlayıp takip edilmesini zorlaştıracak umuduyla ormanın içine doğru koşmaya yeltenmişti. Her ne olmuş olursa olsun, kavganın sıcağında atlar bir kenara bırakılmıştı ve henüz hiçbirisi firar etmemişti. Oracıkta öylesine duran başları eğik ve kuyrukları sarkık on bir tane gölge saydı.

Bu durum onda yeni bir endişe yarattı. Manastıra ait hayvanlar acaba ne kadar süre sonra yuvaları olan ahırlara geri dönmeye başarlardı? Bu hiç de iyi olmazdı, çünkü Lumanen'de birileri askerlerin büyük bir belaya çattığını hemen anlardı. Ama eğer askerlerin, ambarcının arkadaşının işini bitirir bitirmez manastıra dönmeleri bekleniyorsa, belki de zaten bir sorun yaşandığı çoktan anlaşılmıştı ve bu hiç de yeni bir haber olmazdı onlar için.

Atlar manastıra askerler olmadan dönerse, sabahın erken saatinde bir arama timi yola çıkmış olurdu.

Ellynor, yardım almak için Neft'e gitmek zorundaydı.

Atları da yanında götürmeliydi. Ya da buraya bir yere bağlamalıydı onları.

Bu yoldan geçecek olan hiç kimsenin atları görmeyeceğinden emin olması gerekiyordu.

Fakat Justin'i burada nasıl bırakabilirdi? Yaşama o kadar zor tutunuyordu ki, şu an onu burada tutan, ciğerlerini ve kalbini çalıştıran tek şeyin aralarındaki temas olduğunu biliyordu. Onu bıraksa kesinlikle ölürdü.

Fakat başından ayrılmasa da ölürdü.

Büyük Anne, ellerini bu adamın üzerine koy...

Justin'e öylesine odaklanmıştı ki çatışmadan sağ çıkan bir başkasının olup olmadığını kontrol etmek aklına bile gelmemişti. Denemek amacıyla Justin'le temasını kesti, sadece birkaç santim, eğer hemen kötüleşirse ona anında yeniden dokunabilecek kadar. Fakat Justin'in göğüs kafesi inip kalkmaya devam etti, belli belirsiz de olsa hareketini sürdürüyordu. Acısı biraz artmış gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı. Diğerlerini incelemek için bir on dakikacık başından ayrılmayı göze alabilecek gibiydi.

Çabucak ayağa kalkıp berbat durumundaki elbisesinin üstünü silkeledi. Pelerinini aldığı hemen yanı başındaki askere bakmaya gerek yoktu. Kafası neredeyse bedeninden ayrılmıştı ve kesinlikle ölüydü. Diğer dört muhafıza giden kan izlerini takip etti ve her

birinin yanında diz çökerek nabızlarına baktı. Hiçbirinin nabzı atmıyordu. Çok yakından bakmaya çekinmişti, fakat her birinin nasıl öldüğüne dair belirtileri görmemek imkânsızdı. Üç tanesi doğrudan kalplerinden vurulmuştu. Elllerine ve kollarına birçok darbe aldıktan sonra boyun ve boğazından vurulmuşa benzeyen dördüncüsü kan içindeydi. İyi bir savaşçı olmalıydı, ama yeterince iyi değildi belli ki.

Ambarcı da cansızdı, ancak ne üzerinde ne de yakınında herhangi bir silah yoktu. Diğerleri gibi bir savaşçı değildi. Muhtemelen hayatı boyunca bir kere bile eline bir silah almamıştı. Vahşice ve anlamsızca alınmış bu can karşısında Ellynor'u bir anda derin bir keder ele geçirdi. Bu adam ekmeğini kazanmaya çalışmak, bir hizmet sunup karşılığında bir gelir elde etmeye çalışmak dışında bir şey yapmamıştı. Ellynor'un aptallığı yüzünden ölmüştü. Ellynor'un asla sahip olamayacağı bir adama âşık olması yüzünden ölmüştü.

Lestra, kötü olduğu için ölmüştü bu adam.

Bu düşünce hiçten var oluverdi ve zihnini bir süre için Karanlık Gözetleyen'le ilgisi olmayan bir karanlıkla doldurdu. Nefret, korku ve öfkeyle dolup taşıtı Ellynor'un yüreği ve vurmak için dayanılmaz bir istek duyarak iki yanındaki ellerini yumruk yaptı. Lestra körüydü, manastır ise bir şiddet, iftira ve çaresizlik kaynağıydı.

Fakat manastırın dört duvarı içerisindeki herkes hain ve lekelenmiş değildi. Deana ya da Astira öyle değildi, Lia da öyle değildi. Girdikleri yolun ne menem bir şey olduğunu henüz anlayamamak durumunda olan genç rahibeler vardı. Muhafızların bir çoğu, bu gece burada yatanlar gibi gaddar ve acımasızdı, ama hepsi öyle değildi. Ellynor, bu saydıklarının tümü için kötü diyemezdi. Kelti denen o çocuk kaçmamış mıydı mesela? Daken, silah kullanmada beceriksiz değil miydi? Baba ocağından kopan bu körpecik gençlerin, üstlerinin işlediği korkunç cinayet ve işkenceleri bilseler dehşete düşeceğinden emindi.

Suluk Anne'nin kendisi de korkunç derecede kötü değildi. Oyunbaz, kibirli, değişken ve umarsızdı, ama bazen nazik olabiliyordu. Ayrıca her zaman güzeldi ve Ellynor, bu yüzden ondan nefret edecek gücü kendinde bulamıyordu.

Nefret edilmesi ve kınanması gereken şey tanrıça değildi. Bu tavrın gösterilmesi gereken kişi, Gümüş Leydi adına konuşma hakkını kendinde gören Lestra'ydı.

Mistikleri yakan, onların üzerine muhafızlarını ve askerlerini salan kişi Lestra'ydı. Bu geceki ölümlerin de sorumlusu yine Lestra'ydı. Justin'in az kalsın ölmesi de onun yüzündendi.

Ellynor tekrar Justin'e koşup onun yanına, çamurlu yere çöktü. Hâlâ nefes alıyordu. Teni hâlâ sıcaktı ona dokunduğunda. El yordamıyla kontrol ettiği sargılarından artık kan gelmiyordu.

Yaşıyor, yaşıyor, yaşıyordu.

En azından şimdilik.

Başını ona doğru öyle bir eğdi ki neredeyse alını alnına değiyordu. Saçlarının bir kısmı topuzundan sıyrılmıştı ve buklelerinden birkaçı omuzlarından aşağı dökülüp Justin'in göğsüne yayıldı. Ellerini ellerine aldı ve sırf onun canlı tenini kendi re-ninde hissetmenin mutluluğunu duyumsamak için parmaklarını sıkmaya başladı.

Büyük annemiz, diye duaya başladı. Karanlık güzel leydimiz. Ben, Maara'nın yüzlerce kızının kızlarının kızıyım. Şu an Linen kadınlarına verdiği sözü yerine getirmen için sana sesleniyorum. Bu adamın canını bana bir gece daha bağışla, onu bir gece daha hayatta tut. Bir gece için onu avuçlarının içine al. Onu burada bırakmam gerekiyor, ancak onun için geri döneceğim ve ben dönünceye kadar onu güvende tutman için sana yalvarıyorum. Onu bedenle koru. Ona sevginle güç ver. Karanlığınla ona kalkan ol. Ona bir zarar gelmesine izin verme. Onu yaşat.

Ellynor, ağaçlar birbirlerine danışır ve bulutlar birbirleriyle konuşurken gecenin hareketlenip etrafında toplandığını hissetti. Baykuş ve farelerin bitmeyen kovalamaca oyunu bir an için ke-

sildi. Az ötede bir kurt, kederle ve uyarırcasına uludu. Keseli bir sıçan geçiverdi yanlarından, sessizce yerine kondu.

Görünmez, ama elle dokunulabilir ve sıcak eller Ellynor'un ellerine, oradan da Justin'in göğsüne kondu. Etrafında gölgelerden bir hortum oluştu; bu gölge bir şekil almasa, bedene bürünmese ve bir yüz kazanmasa da enerjiyle kaynıyordu. Ellynor içine hava çekti ve bir an için huşu ve hayret duyarak taş kesildi. Sanki bir ayı ini ya da kurt yuvasına çekilmiş gibiydi, gizli, güvenli ve korunaklı bir yere.

Ellerini kaldırdı ve Justin nefes almayı sürdürdü. Siyah Anne'nin avuçları hâlâ onun göğsünün üzerindeydi.

Sendeleyerek ayağa kalktı, yakalandığı büyülü his ve üzerindeki yorgunluk nedeniyle neredeyse takılıp düşüyordu. "Onu güvende tutacaksın, değil mi?" diye fısıldadı neredeyse kekeleyerek. "Kimse onu görmeyecek, kimse yanına gelip ona zarar veremeyecek, değil mi? Sabaha dönmüş olmaya çalışacağım; onun başından bir dakika bile ayrılma, olur mu? Bütün bu süre boyunca ona göz kulak olan birisi olsun, ne olur."

Bir *raelyn*! Tanrıçanın kendi yaratıklarından biriydi bu ve onlara Lireth Dağları'nın dışında rastlamak neredeyse imkânsızdı. Kör karanlıkta bile Ellynor onun kızıl kürkünü, sorguçlu kulaklarını, zarafetiyle gücünü ve tüm vahşiliğini görebildi.

Dibine kadar gelip çamurun içindeki Justin'in yanına oturdu ve kendi ısıısını yatan adama vermeye başladı. Gece boyunca, Justin'e yaklaşmaya cesaret edebilecek her şeyden onu koruyacaktı.

Ellynor, yutkunmak için bile zor güç bulabildi. "Teşekkürler, anamız," diye fısıldadı, "sabaha dönmüş olacağım."

Düşmüş askerlerden birinin üzerinden pelerini sıırdı ve kendi omuzlarının üzerine attı. Normalde soğuğu bile hissetmeyen biri olmasına karşın şimdi birden üşümeye başlamıştı ve korku, öfke ve büyüden oluşan karışımın toplu erkisi altında titremesi geldi. Rastgele genç, hızlı ve sağlam bir kısrak seçti; diğer

atları ise ormanın içlerine doğru yönlendirdi ve dizginlerini ağaçlardan sarkan dallarına geçirdi. Bir daha sormasına gerek yoktu. Karanlık Gözetleyen bu atların kimse tarafından görülmemesini sağlayacaktı. Yoldaki cesetleri kenara çekecek gücü yoktu, fakat ranıçanın bu konuyu bir şekilde halledeceğini biliyordu. Çağıracağı şahinler ve akbabalar, sabah olmadan bu bedenleri ortadan kaldırmış olurdu ya da belki bir görünmezlik büyüsüyle hepsini gözlerden saklamış olurdu. Ellynor, onun bütün bu işlerin icabına bakacağına güvenebilirdi.

"Ona iyi bak," diye fısıldadı son bir kez, sonra da ata bindi ve atı dörtnala sürmeye başladı. "Annemiz, sana yalvarırım, onu hayatta tut."

Bir ses duydu ya da belki de sadece ona öyle gelmişti, ancak birisi ona söz veriyordu: "Onu hayatta tutacağım, kızım."

29. BÖLÜM

Ellynor geceyi sanki dünyanın sonundan kaçarcasına yararlanarak yol alıyordu, sanki atının nallarının yerin yüzeyine değdiği noktada giderek büyüyen bir uçurum oluşurmuşçasına. Ya atını çok iyi seçmişti ya da tanrıça belki bu konuya da el atmıştı ve sabah sökmeden dönebilmesi için üzerine bindiği kısırağa olağanüstü bir hız ve güç bahşetmişti. Önlerine ne bir devrik ağaç kütüğü ne de takılıp düşecekleri bir çamur çukuru çıkmadan adeta uçarcasına ormanda ilerlediler. Tehlikeler belirmediğinde, Ellynor onları atı doğru yönlendirecek kadar önceden fark edebiliyordu, bunun dışında da yol gayet düzgündü.

Sonunda karanlık ve dalların karman çorman olduğu ormanlık bölgeden düz ve açık araziye ulaşmışlardı. Ellynor iyice atın boynuna doğru eğildi, ondan daha hızlı gitmesini istedi, ona cesaretlendirici sözler fısıldadı ve övgüler sundu. Hayvan bir kere bile sendelemeden aynı uzun adımlarla ilerledi. Uzun kilometreler bu şekilde, yüksek hareketlilikle ve biraz da gözyaşlarına bulanarak aşıldı. Olağan rotalarını normalde çabucak kat eden yıldızlar, bu kez gece göğünde ağır ağır ilerliyordu, sanki sabahı geciktirmek için iz bıraka bıraka ayak sürüyorlardı.

Giderek kaybolan ay, yarı kapalı gözleriyle, ama her an kötülük karşısında tetikte, onu yukarıdan izliyordu.

Neft sonunda ufakta belirmeye başladığında tam iki saattir

yoldaydı. Gece göğünün arka planında birkaç karanlık bina yükseliyordu, meşaleler ve sokak lambaları ise düzensiz ve titrek bir ışık sunuyordu. Yeri döven her adımıyla şehre biraz daha yaklaşıyordu. Artık şehrin eteklerinde yer alan ve tanıdığı bazı binaları ayırt etmeye başlamıştı: bir taverna, köhne birkaç ev, bir ambar, bir dükkân. Sandığı kadar geç değildi saat henüz, daha gece yarısı olmamıştı. Sokaklarda hâlâ yayalar ve ar üstünde yolcular vardı. Hemen ilerisinde, bir arabayla birlikte bir takımı şehrin kenarındaki ahırlara doğru yönlendiren bir adam vardı.

Kendisine dönen şaşkın bakışlar altında hepsinin yanından gürültüyle, atını neredeyse hiç yavaşlatmadan geçti. Başkan Faerber bu saatte nerede olabilirdi acaba? Justin ona Faerber'ın sıkça meyhaneye uğradığını söylemişti, fakat bunlardan şehirde kaç tane olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yine de bulabileceği ilk meyhaneye girip orada olup olmadığını soracaktı. Sonunda mutlaka birisi onu nerede bulabileceğini söylerdi.

Faerber dışında güvenebileceği başka hiçkimse yoktu. Neft'te bildiği başka kimse de yoktu zaten. Eğer Paulina Nocklyn saymazsa, ama o da Lestra'nın akrabası olan bir kadınla Gisseltess malikânesinde kalıyordu. Ondan hiçbir şey umamazdı.

Faerber olmak zorundaydı. Bulması gereken oydu.

Bunun, tavernadan tavernaya koşturmakla geçen, yabancılardan yardım dilendiği ve Justin'in üzerine bolca şüphe çekerek ona uzun vadede zarar vermesine neden olacak uzun ve panik dolu bir gece olacağını öngörüyordu. Fakat Siyah Anne onu hâlâ kolluyordu ya da belki, ama sadece zayıf bir belkiydi bu, Gümüş Leydi bir miktar pişmanlık duyarak şimdi ona iyiliklerini sunuyordu. Kısrağını bakımsız evlerin sıralandığı küçük bir sokağa saptığında birisi, bir güç, Ellynor'un omzuna dokundu. Bir güç ona sokaktaki ikinci evin önünde atından inmesini ve sallanan kapıdan geçerek sıcak, iyi aydınlanmış ve baharat kokan bir odaya kadar yürümesini söyledi.

Geldiği soğuk ve karanlık yolculuğa kıyasla o kadar tezat oluş-

turan bir durumdu ki bu, Ellynor ne yapacağını bilmez halde bir an için eşikte donup kaldı. Kime yönelmeliydi, ne demeliydi? Bir avuç insandan fazlası onun içeri girdiği kapıya başını çevirmiş ve şimdi onu tepeden tırnağa ilgiyle süzüyorlardı. Gerçekten de bir romandan fırlamış gibi görünüyor olmalıydı: saçları darma-dağın, elleri kan içinde, üstünde ona büyük gelen ve birinden çalmış olduğu besbelli olan kirlı bir pelerin ve onun altında her yeri çamur içinde olan beyaz bir elbiseyle. Misyonu, bu noktada gizli sıfatını kesinlikle kaybetmişti.

Orta boylarda, yüzü kırışıklar içinde bir adam, bardan başlayarak arkadaki bir masaya gitmek üzere odayı kat etti. Ellynor'a baktı, elindeki bira bardağını masaya bıraktı ve sonra da meraklı bir gülümsemeye yanına geldi.

"Binbir türlü belanın tam ortasına düşmüş gibi görünüyorsun," dedi nazik bir sesle. "Birini ya da bir şeyi mi arıyorsun?"

"Başkanı bulmam gerekiyor," dedi Ellynor, sakın kalmaya çalışarak.

Adam hiç de şaşırmışa benzemiyordu. "Faeber benim," dedi.

Ah, bu kesinlikle Soluk Anne'nin işi olmalıydı. Mudu eden hediyeleriyle insanı şaşırtmasını biliyordu. "Sizinle konuşmam gerekiyor, çok acil," dedi Ellynor, "dışarı çıkabilir miyiz?"

Faeber hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı ve onunla birlikte dışarıya kadar geldi. Ellynor, artık tavernadaki herkesin onları merakla izlediğini biliyordu, fakat en azından şimdi kimse onlara kulak misafiri olamayacaktı. Kapı kapanır kapanmaz, lafı hiç dolandırmadan, "Justin yaralı. Onu güvenli bir yere götürmemeye yardım edebilecek birilerine ihtiyacım var," dedi ve ekledi, "Gizlilik içerisinde."

Faeber'ın yüzü anında kaygıyla gölgelendi. "Yaralı mı? Nasıl oldu bu? Nerede şimdi?"

Yüzü bir falso verir mi diye adam onunla konuşurken dikkatle ona baktı ve içinden bu adamın, gerçekten de Justin'in düşündüğü kadar güvenilir biri olmasını diledi. Lumanen Manastırı'nı

çevreleyen ormandan çıkan yolda bir yerde şu an,” dedi yavaşça. “Beş tane manastır muhafızı saldırdı ona akşam üzeri, fakat hâlâ hayatta.”

Faeber şimdi gerçekten şaşırmıştı. “Beş tane muhafız ona saldırdı ve ölenler arasında değil, öyle mi?”

Bunun sanki hiçbir önemi yokmuş gibi geçti bu konuyu. “Yanında bir adam daha vardı, şehirden bir ambarcı. Bir iki askeri o indirmiştir belki.”

“Hayır,” dedi Faeber emin bir şekilde. “Jenkins’i iyi tanırım ve ömründe bir kere bile kılıç tutmadı. Justin tek başına beş askerle dövüştü demek. Ve hepsi öldü ha? Kim bu çocuk gerçekten?”

“Bilmiyorum,” dedi Ellynor, sesi biraz pürüzlüydü şimdi. “Fakat çabuk hareket etmezsek bu kez gerçekten ölecek.”

Faeber’in yüzündeki çizgiler bir an için yok oldu. “Genç hanım, onun yanından ayrılırken eğer ölüme o kadar yakındıysa, şimdiye çoktan ölmüştür.”

“Hayır, hayatta o,” dedi ısrarla Ellynor. “Sana yemin ederim, kesinlikle biliyorum bunu, sabaha kadar hayatta kalacak. Fakat gün ağarınca kadar ona yardım götürmezsek, o zaman ölecek. Ya da manastırdan gelen başka askerler onu bulacak. Günün ağarmasıyla birlikte şüphesiz onu aramaya çıkacaklar. Lütfen, lütfen onu güvenli bir yere götürmeme yardım edin.”

Faeber başıyla onayladı. “İkili sıralar halinde dizilmiş atlı bir grubun arkasında yer alabilecek ve o yolun genişliğine uygun bir arabam var,” dedi. “Fakat başımızın derde girme ihtimaline karşılık kendi muhafızlarımızı yanımıza almalıyız.”

“Olmaz!” dedi Ellynor, “İstemiyorum bunu. Eğer birisi Justin’in nerede olduğunu öğrenirse, onun peşinden daha çok asker yollarız. Bu onun için hiç güvenli olmaz.”

“Bu muhafızlara güvenebiliriz,” dedi Faeber. “Oğullarımdan bahsediyorum. Hadi, gel benimle.”

Tavernadan ayrılıp kararlı bir şekilde sokaktan aşağı doğru yürümeye başladı. Ellynor, atının dizginlerini yakalayıp peşinden

gitti. Çok rahatlamıştı. Yardım bulmuştu ve bu umutsuz kâbusta artık tek başına değildi. Fakat yine de bedeni gerilimle doluydu. Justin'den çok uzaktaydılar şu an ve dakikalar hızla eriyordu. Hemen tekrar yola çıkmaları, en geç on dakika içerisinde tekrar yolda olmaları gerekiyordu. Atları hazırlamak ve askerleri toplamak için nasıl zaman kazanabilirlerdi?

Faeber sanki düşüncelerini okumuştı. "Uzun sürmeyecek," dedi yatıştırıcı bir sesle. "On beş, bilemedin yirmi dakika. Kısa sürede yola çıkmış oluruz, merak etme. Şimdi, evime varınca, ben arabayı hazırlarken senin eve girip orada beklemeni istiyorum. Bir şeyler yemen gerekiyor. Kanım hâlâ ayakta, sana bir şeyler verir. Ardından yüzünü temizlemeli ve üstünü değiştirmelisin. Marney sana temiz giysiler verir. Bütün geceyi ayakta geçirdin, ama bu kadar yeter. Aptallık etme o yüzden. Bu genç adamı toparlamak istiyorsan önce kendini biraz toparlamalısın."

Nihayet Faeber'ın evine vardılar. Tıpkı Faeber'ın kendisi gibi rahatlık ve güç saçan iki katlı bir evdi bu. Ellynor'un beklediğinden çok daha hızlı bir biçimde oğullarını çağırdı ve onları arabayı hazırlamak için yolladı, sonra da Marney'ye gecenin olaylarının kısa bir özetini geçti, en sonunda da giyinip hazırlanmaya gitti. İri, açık gözlü ve becerikli bir kadın olan Marney, Ellynor'a bir tabak yiyecek sundu ve sonra da ona giyecek bir şeyler bulmak için giysi dolaplarını kurcalamaya başladı. Tam Faeber'ın öngördüğü sürede, Ellynor karnını doyurup üstünü değiştirmiş, araba hazırlanmış ve iki oğlu, atlarının üzerinde kapının önündeki yerlerini almıştı.

"Sen benimle beraber arabada yolculuk edersin diye düşündüm, çünkü dönüşte de büyük olasılıkla Justin'le birlikte arabada olacaksın," dedi Faeber, sürücünün yanındaki oturağa çıkmasını işaret ederken. Araba o kadar dar yapıdaydı ki, omuzları birbirine değiyordu. "Atını bizim ahıra bırakacağız. Çok iyi bir arama yapılmadıkça kimse onu bulamaz. Evlatlarım, hazır mısınız? Hadi, o zaman yola çıkalım."

Yolculuğun bu kısmı sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi Ellynor'a. Bir araba, bir takım tarafından çekilse bilse, tek bir atıyla aynı sürede bu mesafeyi kat edemezdi. Ellynor kaslarının endişe ile kasıldığını hissetti. Daha hızlı gitmeleri için çılglık atmamak üzere kendi tutmak için dudaklarını o kadar sert ısırması ki dudağının biri şimdi kanıyordu.

Tanrıçaya güvenmeliydi. Siyah Anne, Justin'i terk etmezdi, şimdi yapmazdı bunu. Hâlâ karanlıktı, öyle değil mi? Gece yarısını daha yeni geçmişlerdi. Tanrıça sabaha kadar nöbet tutmaya söz vermişti.

Ormana girdiklerinde hızları düştü, çünkü bu küçücük araba bile ormanlık yoldaki dönüşleri almak için büyük kaçıyordu. Faerber arabayı dikkatle çok keskin açılı bir yerden geçirmeye çalışırken Ellynor sabırsızlıktan neredeyse çılgılık atacağını sandı. Ona arabayı durdurması ve atlardan birini kendisine vererek önden gitmesi için yalvarmak istedi. Bedenlerin üst üste yığılı olduğu yerde onlarla buluşurdu.

Fakat yanlarında olmazsa o yeri asla bulamayacaklarını biliyordu. Tanrıça, Ellynor hariç, herkesin gözlerinden saklardı bu yeri.

Nihayet, bir virajı dönüp de bir gölgenin arasından geçtiklerinde dövüşün gerçekleştiği yere ulaşılar. Altı ceset hâlâ yolda yatıyordu ve Faerber'in oğulları onların resmen üzerilerinden geçmişti. Sadece Ellynor görebiliyordu onları.

"Durun, durun, durun! İşte burası," diye haykırdı Ellynor, hâlâ hareket halindeki arabadan atlayarak. Faerber'in oğullarının yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. Bir tanesi, atının dizginlerine sertçe asılırken "Ne, burası mı?" diye şaşkınlıkla sordu. Ellynor aldırmadı hiç. Sarı saçlı bir adamın kanlar içinde hareketsiz yatığı birkaç metre ötedeki yere doğruca koştu. Yanına vardığında resmen onun üzerine yıkılıverdi ve kendisinin soluklanmasına bile izin vermeden ellerini onun göğsünün üzerine yerleştiriverdi.

Kalbi atıyor. Steak nefesini duyabiliyorum. Yaşasın, yaşıyor!

Faeber takımını durdurmuştu ve şimdi üç erkek birbirlerine hayretle bakıp soru soruyorlardı: "Nereye kayboldu? Onu göremiyorum, siz görebiliyor musunuz? Hayatımda karşılaştığım en tuhaf şey bu olsa gerek!" Ellynor bu konuşmaları duydu.

"Bu yoldaki tek bir lanet şeyi bile göremiyorum, sanki sis ya da onun gibi bir şey var, fakat o da değil. Görmek diye bir kavram yok sanki burada."

Eğer Siyah Anne'nin pelerininin altında neler saklamış olduğunu bilselerdi, muhtemelen bir şey görmemiş oldukları için kendilerini mutlu sayarlardı. Ellynor'un diz çöktüğü noktanın karşısında Justin'in bedeni boyunca uzanmış olan *raelyn* şimdi doğrulup oturur vaziyette geçmişti. Şöyle bir esneyip de sivri dişlerinin tümünü gösterdikten sonra bu bölgede görülecek ilginç başka neler var merak ediyormuş gibi bir bakındı. Ardından da öylesine hızlı bir hareketle yerinden sıçrayıp ormanın içinde kayboldu ki Ellynor bunu göremedi bile. Yaranık ortalıktan kaybolurken en ufak bir ses duyulmadı.

Şimdi sadece bir ziyaretçi kalmıştı geriye. Ellynor, hâlâ Justin'in başının üzerine eğilmiş olan Siyah Anne'nin varlığını hissedebiliyordu. Bir gölge yumağından başka bir şey değildi, havada şekilsiz olarak duran, ağırlığı olan bir şey.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ellynor. "Teşekkür ederim. Şimdi senden tek istediğim şey, bana bu işin gerisini halletmem için güç vermem. Onu iyileştirmem için. Onu tekrar bir araya toplamam için. Artık buranın üzerindeki büyüü kaldırabilirsin, çünkü yanımdakiler yardım için geldi. Kalbimden geçenleri anlatmam imkânsız. Sadece seni sonsuza dek seveceğimi söyleyebilirim."

Gölge bir an için yoğunlaştı ve Ellynor alnına kondurulan bir öpücüğün biçimini algıladı. Bir ateş dalgası yayıldı içine, kanının kaynadığını hissetti. Bir an için görüşünü kaybetti, hatta doğaüstü olan görme gücünü bile. Sonra, sanki kasvetli bir sis bir anda havada çözülmüş gibi karanlık dağılıverdi. Faeber'in oğullarından birinin nefesi kesilirken diğeri küfürü basıverdi.

"İşte kız orada," dedi Faerber, "ve işte cesetler de orada. Güzel, büyük tanrıçam, kim derdi bunun gerçek olabileceğini."

"Burada altı tane ölü adam var," diye heyecanlı bağırdı oğullarından biri. "Ve şuradaki adamın bunların beşini hakladığını mı söylüyorsun?"

"Pek mümkün görünmüyor," dedi Faerber, "Ama öyle olmuş olsa gerek. Hadi, onu alıp arabaya yerleştirin, çocuklar. Gün birkaç saate ağarmış olur ve en kısa zamanda tekrar yola çıkmamız lazım."

"Ağaçların arasında birkaç at görüyorum," diye seslendi diğer oğlu, Faerber ve Ellynor'un yanında diz çökerken. "Onları burada mı bırakıyoruz?"

"Hayır, hayır. Onları birbirlerine bağla da hepsini şehre götürelim," diye seslendi Faerber omuzunun üzerinden. Sonra da başını tekrar Justin'e çevirip onun yüzüne baktı. "Gerçekten hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu sadece Ellynor'un duyacağı kadar kısık bir sesle. "Şu Gümüş Leydi'yle epey güçlü bir bağın olsa gerek. Bu haldeki bir adamı bu şekilde hayatta tutabilecek bir tanrısal dokunuşu pek hayal edemiyorum açıkçası."

Şimdi bu konulara girecek zaman yoktu. "Tanrıça bana çok bonkör davrandı," dedi Ellynor. "Hadi, onu arabaya yerleştirip gidelim buradan."

Tek kelimeyle bir cehennem yolculuğuydu bu. Tekrar ormandan çık, sonsuz düzlüğü tekrar geç ve sonunda Neft'e var. Ellynor, kat ettikleri her yavaş ve acı verici kilometrenin farkındaydı. Faerber'ın oğullarından biri arabanın önünde, diğeri de arkasında olası bir bela karşısında tetikteyken, Ellynor yanındaki diğer kişilerle neredeyse ilgilenmedi bile. Ara ara Faerber ona sürücü koltuğundan seslendi, fakat Ellynor'un cevapları hep yarım yamalak ve boğuktu. Bütün ilgisi Justin'teydi. Bütün enerjisini onun içine akıtıyordu. O tıks tıks, sarsıntılı arabanın içinde, bir eli onun kalbinde, dudakları ise yanaklarında onun yanında uzanmış yatıyor ve onu hayatta kalmaya zorluyordu.

Neft'e yaklaştıklarında şafak yavaştan sökmeye başlamıştı. Faerber ve oğulları Justin'i evin içine ve oradan da geniş merdivenlerden yukarı doğru taşıdıklarında ise artık her yer aydınlıktı. Marney bir oda hazırlamıştı onun için. Yumuşak bir yatak, yanan bir şömine, temiz sağlık malzemesi ve üç kova dolusu sıcak temiz su. Erkekler Justin'i yatağa bırakır bırakmaz, Marney hepsini dışarı çıkardı.

"Ellynor'la birlikte onun yaralarını temizleyeceğiz. Siz gidip dinlenin, hadi."

"Ellynor'un kendisinin de bence dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Faerber.

Marney, Ellynor'a kısa, onu tartan bir bakış attı. "Bana kalırsa Ellynor buradaki hastamızı iyileştirmek için biraz daha zaman ayırmak istiyor," dedi. "Siz odalarınıza gidin, hadi." Kapıyı yüzüne kapatmadan önce, kocasını öpmek için bir an durdu.

"Hadi, bu genç adamla ilgilenelim şimdi," dedi.

Neredeyse bir saat boyunca birlikte uğraştılar ve Justin'in yaralarını temizleyip yeniden sardılar. Yüzünü ve ellerini yıkayıp üzerindeki kanı mümkün olduğunca silmeye çalıştılar. Marney onu boydan boya soydu ve ona, büyük olasılıkla oğullarına ait olan rahat ve esnek kıyafetler giydirdi. Bunu o kadar dikkatli yaptı ki Justin'dan bir tane bile inleme sesi gelmedi. Ellynor'un, Justin'in yara izleri ile kaplı göğsünü, kollarını ve bacaklarını görmemesi imkânsızdı. Bu izlerin bazıları belli ki sonrasında iyice temizlenmiş ve ilgiyle bakılmış kılıç yaralarına aitti. Bazıları ise cildinde kırmızı pütürler oluşturuyordu ve kendi kendine kapanmaya bırakılmış gibiydi, sanki sokak kavgalarının mirası gibiydiler.

"Bu çocuğun anlatacak epey hikâyesi olmalı," dedi Marney, onun arkasına yastık yerleştirip biraz daha dik hale getirirken. "Sen hepsini biliyor musun?"

Ellynor başını iki yana salladı. "Neredeyse hiçbirini bilmiyorum."

"Fakat senin için değerli birisi olmalı."

"Onu seviyorum."

"Öyleyse her şey değer," diye durdu Marney. Yatağın bir köşesine sinmiş oturuyordu ve ellerini önünde kavuşturmuştu. Elinden geleni yapmıştı. Ellynor ise yatağın diğer köşesindeydi ve Justin'in yüzünü ve ellerini okşuyor, yeni sargılarının kıvrılmış yerlerini düzeltiyordu. Sadece son bir kez daha nefes alıp almadığından, kalbinin hâlâ atıp atmadığından emin olmak istiyordu. "Birkaç saat onun başında dururum. Yan taraftaki odada bir yatak var ve onu da hazırladım siz gelmeden önce. Ben ona göz kulak olurken, sen şimdi git biraz dinlen bakalım," dedi Marney, Ellynor'a.

Ellynor itiraz edercesine başını iki yana sallarken kadına bakmadı bile. "Yok, onun yanında kalacağım."

"Bunu zaten söylemiştin. Fakat çok zor ve yorucu bir gece geçirdin ve kuvvetinin sınırlarına çoktan varmış olmalısın. Söz veriyorum, onun başından hiç kalkmayacağım."

Ellynor kadına hızlı ve sinirli bir bakış attı. "Yanımdan ayrılırsam ölür."

"Şimdiye dek ölmemiş olması zaten bir mucize," dedi Marney anlayışlı bir sesle. "Sana yalan söylemek istemem. Verdiği her nefes, son nefesi olacakmış gibi geliyor bana."

Ellynor başıyla onayladı. "Biliyorum. Ölmüş olması gerekirdi. Ama ölmedi ve ölmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden de onun yanında kalması gereken benim."

"İnsanları bir dokunuşları ile iyileştirebilen mistiklerden biri olduğuna inanıyor olmalısın."

"Evet," dedi Ellynor, "olduğuma inandığım şey tam olarak bu."

Kısa bir sessizliği zorladı bu yanıt. Marney, bu genç kızın üzerinde manastır rahibelerine ait beyaz bir elbise ile girmiş olduğunu kesinkes hatırlıyordu. Hiç de bir mistiğin yaşamasını bekleyeceğin bir yer değildi orası. Sormamaya karar vermiş gibi

görünüyordu, çünkü sonunda Ellynor'un dibine kadar gelip "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle bana," dedi.

"Var" dedi Ellynor. "Yiyeceğe ihtiyacım var, hem de çok yiyeceğe. Süt, et, ekmek ve patates. Peynir. Bir insanın yiyebileceğini düşündüğünden çok daha fazlasına ihtiyacım var. Çarşaf lar sonra. Bir de tüm gün ateşin canlı kalmasını sağlayacak kadar çok odun."

"Anlaşıldı," dedi Marney ve kapıya yöneldi. Elini kapı koluna koyarken durdu. "Gerçekten onu kurtarabileceğine mi inanıyorsun?"

Ellynor, bacaklarını uzatarak Justin'in yanına yattı. Ona ödünç verilen eteği dizlerine dolanmayacak şekilde düzeltti. "Yapabileceğimi biliyorum," dedi.

30. BÖLÜM

Sonraki beş gün boyunca Ellynor, Justin'in yanında kalıp ona hayatını verdi.

İster yarı uyuklar halde yanında uzanmış olsun, ister Marney'nin getirdiği yiyeceklerle onu beslerken yanında oturuyor olsun, her daim bir elini onun göğsünün üzerinde tuttu. Justin onun bir uzantısına dönüştü, bir uzvuna, bir eline. Kalbinin atışları onun nabzını attırdı, ciğerleri onun ciğerlerine hava çekip verdi. Justin eğer gözlerini açabilmiş olsaydı, onun gördüklerini görürdü, eğer ki düş görseydi, bunlar Ellynor'un gördüğü düşler olurdu. Tek bir iradenin canlandığı tek bir varlıktılar artık.

İhtiyaçları da çok basitti. Yemek, nefes almak, kanın belli bir ritimde akması.

İlk birkaç gün boyunca Ellynor oldukça oburdu. Marney, üç adamı doyurmaya yetecek kadar yemek getiriyordu ona ve Ellynor hepsini bitiriyordu. Marney bunun üzerine daha da çok yemek getiriyordu. Buna rağmen Ellynor, bedenine giren bütün bu yakıtı çabucak yakıp bitirdiğini hissedebiliyordu. Isıya o kadar çok ihtiyaç vardı ki. Justin çok fazla kan kaybetmişti, tek başına kendini hayatta tutabilecek kadar ısı üretemiyordu bedeni.

Böylece Ellynor onu kendi ısıyla besledi, kendi bedeninden yaşam ve güç aktı onun bedenine. Kendi vücut sıcaklığı ile

onunkisi ile aradaki farkı hissedebiliyordu, çünkü kendi parmakları onun sıcak göğsünde incecik ve soğuk birer buz saçağı gibiydi. Kendini iki, hatta üç battaniyeye sarıyordu ve Marney'nin ateşin daha da güçlü yanmasını sağlamasını istiyordu ve bütün bunlar olurken Justin'in yanından bir an bile ayrılmıyordu. Gücünün bir zerresini bile kendine saklamıyordu. Ellerini düzleştirip kaburgalarına daha da güçlü bastırıyordu ve Justin'in bütün bu enerjiyi sünger gibi emdiğini hissedebiliyordu.

Bundan dolayı da çok mutluydu.

"Yüzüne bak, renk gelmiş," diye mırıldandı Marney üçüncü günün öğleden sonrasında. "Onu getirdiğinizde ne kadar solgundu halbuki, bu hale dönebileceğini asla düşünmezdim, ama olmuş işte. Ancak aşırı zayıf düşmüş durumdasın Ellynor, keşke benim bir süreliğine onun yanında durmama razı olsan."

Ellynor başını iki yana sallamakla yetindi. Justin'i hayatta tutan tek şeyin kendisi olduğunu biliyordu.

Üçüncü günden sonra, gecenin ortasında, Justin'in bedenindeki enfeksiyonun şiddetlendiğini hissetti.

Ansızın battaniyelerden yapılma kozasının içinde uyanıverdi, aşırı bir sıcak almaya başlamıştı ve Justin'in tenine kendi avuçlarını değdirince artık Justin'in kendisinden bir ısı yayılmaya başladığını fark etti. Şimdilik ateşi çok yüksek değildi, fakat ona dikkat etmesi ve stratejisini değiştirmesi gerekiyordu. Battaniyeleri bir bir kaldırdı ve onları ayaklarına doğru veya yatağın kenarından yana doğru itirdi. Sonra da onun bedeninin sıcaklığını kendisinininkiyle kıyaslamak için yana dönüp Justin'e yaslandı.

O uzun gece boyunca, uyuyakalmaktan korkarak ve gözü sürekli onun üzerinde olarak hiç gözünü kırpmadı Ellynor. Güneşin doğduğu saatlerde Justin'in ateşi tavan yaptı ve sıcak kemiklerine kadar işledi. Ellynor yer değiştirerek, kolunu boylu boyunca onun göğsünün üzerine yatırdı ve eteğini sıyrarak bacaklarının onun bacaklarına değmesini sağladı. Sonra da bir fitil gibi onun ateşini çekip kendi vücuduna aktardı.

Sonraki bir buçuk gün boyunca, Justin'in ateşi iyice azdı ve tehlikeli derecelere ulaştı, ancak ona asla zarar veremedi bu. Ellynor fazladan her sıcaklığı emiyordu. Ellynor'un teni resmen yanıyordu ve zihni bulanıklaşıp dağılmaya başlamıştı, ancak yine de Justin'i bırakmadı. Geri çekilip ondan uzaklaşmadı. Marney her saat başı yanına geldi, kaygısı ve huzursuzluğu yüzünden okunuyordu ve Ellynor, onun Justin'e kendi bakımını yapmasına izin veriyordu. Marney'nin Justin'in yaralarına bir tür şifalı bitki karışımı uyguladığından emindi. Marney'nin gün boyunca birçok kez her ikisinin de yüzünü ve omuzlarını soğuk suyla sildiğini biliyordu. Marney onun ağzına su götürdüğünde Ellynor itiraz etmeden içmeye çalışıyordu, ancak şimdi yiyeceklere hiç ilgi duymuyordu. Bu da sadece ateşinin daha çok artmasına neden oluyordu.

Ellynor arada bazı konuşmalardan parçalar duyuyordu. Marney ve Faerber'di konuşanlar belki, fakat bundan emin olmadığı gibi bunu umursamıyordu da.

"Hâlâ yaşıyor, değil mi? Bu kadar yaşayacak deseler asla inanmazdım."

"Evet, yaşıyor, fakat şimdi de kız tehlikede, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, çok ateşi var, oysa enfeksiyonu geçiren erkek..."

"Bir tür mistik mi? Ama bu..."

"Manastırda olabileceğini kim tahmin ederdi..."

"Sence kız ölebilir mi yani?"

"Başından kalkmaya ikna edemiyorum onu. Onu buna zorlarsam vereceği tepkiden çekiniyorum..."

"Oğlanın da ölmesini istemem..."

"Onları kendi hallerinde bırakmak en iyisi."

Ellynor sımsıcak yanaklarını Justin'in omuzuna dayayıp gözlerinin kapanmasına izin verdi, kapının kapanıp seslerin kaybolmasına da sevindi. Onları misafir edenlerin onu Justin'den ayırma fikrini konuştuklarını kavradığında gözleri bir an için açıldı ve kasları gerildi, fakat neyse ki kimse bunu denemeye kalkışmamıştı ve sonunda da böyle bir şeyi yapmayacaklarına kanaat

getirdi. Onları kendi hallerine bırakmak en iyisiydi. Çok yorgundu. Tekrar uyuma zamanı gelmişti.

Beşinci günün öğle saatlerinde Justin'in ateşi düşmeye başladı. Onun yanında dalgın şekilde yatan Ellynor, bunu elinin altında fark edilebilir bir değişiklik olarak hissetti. Justin'in bedeninde anlık bir ateş dalgası döne döne onun bedeninin içine aktı. Bunu, kendi avuç içlerinde incecik bir ter tabakasının oluşması izledi, sonra da aşırı derecede kızdırılmış olan ocak ansızın durdu. Duyumlarını alt üst etse de başını kaldırıp iyi mi yoksa kötü bir şey mi oldu diye anlamaya çalıştı. Sonunda Justin'in bedenini pes mi etmişti, savaştacak bütün gücü tüketmiş miydi? Beden ısısındaki ani düşüş, mücadelede daha da tehlikeli bir aşamaya geçildiği anlamına mı geliyordu?

Ama hayır, öyle değildi. Yüzünün rengini görebiliyordu, olması gerektiğinden daha soluk, ama yine de rahatlatıcı ölçüde normaldi. Nefes alıp veriş i düzgündü ve günlerden beri ilk kez de hiç zorlanma belirtisi göstermiyordu. Justin, daha rahat uzanabilmek için ona doğru döndü ki bu, sarmaş dolaş yattıkları o süre boyunca yapmadığı bir şeydi. Sanki uyanmaya çalışır gibiydi. Ellynor hevesle onun yüzüne baktı ve gözlerinin açılmasını diledi, onunla konuşmasını umdu, fakat henüz o kadar iyileşmemişti. İç çekmeye benzer bir ses çıkardı, ona memnuniyetini fısıldar gibiydi, sonra da tekrar uykuya daldı.

Ellynor, Justin'in bedeninin sonunda düzelmeye başladığını fark etti. Sanki damarlarının büzülüp açıldığını ve kaslarının kütesinin uyuşukluğunu atıp tekrar güç biriktiğini hissedebiliyordu. *Şurada bir yara, burada bir bere. Ciğerlere baskı yap. Şu düğümü çöz. Bu pıhtıyı at.* Sanki sakın derisinin altında görünmez bir hareketlilik vardı. Justin iyileşmekle meşguldü.

Bu, elini ondan kaldırması, ondan uzaklaşması ve kendini serbest bırakması için gerekli işaretti. Şimdi zincirlerinden boşalmış bir yırtıcı gibi olabilir, her türlü besini sömürebilirdi. Ağzına

ister su ister çorba götürsün, anında hepsini iştahla yutardı. Ona doğru hava üflesen hepsini ciğerlerine çekmişti. Şimdiye kadar durmadan kendi enerjisini onun bedenine akıtmak için zor kullanmıştı, fakat şimdi artık bu enerjiyi ondan çalacak kadar güçlüydü. Bunu yapmaya başlamıştı bile. Uyanan yaşama arzusunun açgözlü çekimini hissedebiliyordu. Uçlarından kan alınıyormuş gibi sızıyordu parmakları şimdi. Bu his avuç içlerine doğru, oradan bilek ve kollarına, oradan da kalbine doğru yayılıyordu.

Ama onun yanından ayrılmaya razı gelemedi.

Birkin şekilde ona yaslanıp uzanmaya devam etti, başı onun yastığının üzerindeydi ve kolu hâlâ göğsünü sarıyordu. *Hepsini alsın içimden*, dedi. Ona seve seve yaşamını verirdi. Eğer Justin'i hayatta tutmak için tanrıçaya borçlu olduğu şey buysa, öyle olundu. Onu yanaklarından öpmeye yetecek kadar öne eğildi ve başını onun omzuna koyarak uykuya daldı.

İki saat sonra Ellynor, evin salonundan gelen bir takım gü-rültülere uyandı. Başını kaldıramayacak kadar güçsüzdü, ancak rüyadaymış gibi olan hali izin verdiği ölçüde duymaya çalıştı. İnsan sesleri, bağırışlar, merdivenlerde ağır ayak sesleri, bilmediği isimler. Kendisiyle ilgili değildi bunlar.

Kapı sertçe açıldı ve iki kadın daldı odaya.

Ellynor'un ne doğrulmaya ne de şaşırmaya yetecek gücü vardı. Sadece gözlerini aralayıp bu iki kadının kararlı şekilde yatağa doğru gelmelerini izledi. Bir tanesi uzun boylu ve haşındı, erkek giysileri içindeydi ve çok kısa kesilmiş beyaza çalan sarı saçları vardı. Diğeri ise daha kısa boyluydu, altın gibi parlıyordu ve çok güzeldi, akıcı bir maviye bürünmüştü. Yatağın üzerine eğilecek kadar yaklaşan, altın renkli kadın oldu ve bir elini Ellynor'un yanağına koyarken, diğerini de Justin'inkine koydu. Dehşet içinde bağırdı.

"Vahşi Anne, aklıma mukayyet ol! Bu kız tamamen tükenmiş. Bir iki saat daha böyle kalırsa ölecek."

"Justin'in durumu nasıl?"

"Daha kapsamlı şekilde incelemem gerekir, ama gördüğüm kadarıyla iyileşiyor. Hiç ateşi yok."

"Cammon artık tehlikede olmadığını söyledi."

"Evet, ama Cammon bize onun hakkında hiçbir şey söylemedi. Bak ona, Senneth. Burada yatma şekline bakılırsa bu kız Justin'e kanını veriyor. Tek sorun, kanının kalmamış olması!"

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Ever, bu bir Litren numarası," dedi beyaz saçlı kadın yumuşak bir sesle. "Maara'nın iyileştiricilerinden biri olmalı."

"O da ne demek?"

"Boş ver. Ne yapacağız şimdi peki? Eğer Justin yeterince iyi durumdaysa bence onları ayıralım."

"Ben Justin'in yanında kalırım, fakat Senneth, bence kız ondan bile kötü durumda şu an. Ona..."

Diğer kadının sesi epey neşeliydi şimdi, gerçi Ellynor'a o an hiçbir şey eğlenceli gelebilecek gibi değildi. "Ah, elbette yapabiliyim. Fakat bundan pek zevk alacağımı sanmıyorum."

"Onu önce başka bir odaya götürelim. Tayse, ev sahiplerini yatıştırdı mı dersin? Hasta misafirlerini sonuna kadar savunmaya çalışmalarını gerçekten takdire şayan buldum."

"Sanırım kocasını çağırttı. Birazdan Tayse'in herkesi teskin etmek için aslanları çıkarıp göstereceğini tahmin ediyorum."

Aslanlar mı? Evin içinde hem de? Bu da ne demek şimdi, diye düşündü Ellynor. Kimdi bu insanlar böyle? Justin'i tanıyorlardı gerçi, bu çok açıktı. Onu hem tanıyor, hem de ona çok önem veriyorlardı. Üzerindeki yükün bir kısmını ondan alacaklardı.

Bu iyiydi, çünkü anlatılmaz derecede yorgundu. Bu yükü artık tek başına daha fazla çekemezdi.

Şimdi altın saçlı kadın Ellynor'un üzerine eğilmiş ve Justin'in giysilerine geçmiş parmaklarını narince ondan ayırıyordu. "Bırakma zamanı geldi bence," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Mükemmel bir iş başardın, ama ben de iyileştiriciyim ve bundan sonrasını ben devralabilirim. Onu hayatta tutmayı başardın, biraz

da başkası çalışsın bakalım. Hadi, bırak onu. Evet, işte böyle."

Onu bırakmak çok tuhaf bir histi. Tekrar tek bir kişi için nefes almak şimdi garip geliyordu ona. Kalbi bir an için teklede, sadece tek kişinin nabzını attırmayı unutmuş gibiydi. Bedeni ona şimdi toplanmış o eteklerden biri gibi geldi.

Havaya dönüşmüş olarak yataktan süzülerek kalkabilirdi. Saçlarının beş gün önce yaptığı örgülerinin çözülüp buklelerinin yastığın üzerine yayıldığını hissetti. Tavana doğru yükselip onların aşağı doğru sallandığını anlayabiliyordu. Ve şimdi pencereden dışarı doğru uçuyordu.

"Senneth! Ona yardım et hemen!"

Çok saçma. Uçup gitmek için yardıma ihtiyacı yoktu ki. Uzun boylu kadın yatağının kenarına oturup Ellynor'un ellerini bir eline alıp diğer elini onun kalbinin üzerine koyduğunda bunu ona açıklamaya çalıştı. Altınimsı kadın yatağın etrafından dolaşıp Justin'in olduğu diğer tarafa geçti.

Beyaz ve sarı saçlı kadın Ellynor'un üzerine eğildi ve onun dağınık dikkatini yakalamaya çalıştı. Gözlerinin rengi çok tuhafı, kül rengi, bakışlarıysa çok ciddiye. "Şimdi olacaklar biraz canını yakabilir," dedi ve Ellynor'u sıkıcı kavradı.

Ellynor'un içine büyük alev topları halinde ateş doldu. Nefes almak için boğuşup çığlık atmaya çalıştı, ancak boğazı kaskatıydı ve çığlığı çıkamadan solup gitti. Bir alev dalgasının şoku daha, bir tane daha. Her bir damarının, her bir kılcalının ayrı ayrı kavrulduğunu hissetti. Tenindeki tüyler dimdik ayaklandı, bütün vücudu sıcaktan çatlıyordu. Bu âna kadar atıl kalmış, tükenmiş, ilğine kadar sömürülmüştü. Şimdi ise içine adrenalin pompalanıyordu, içi bir alev topuydu.

"Siz kimsiniz... bana ne yapıyorsunuz... durdursana şunu!" diye sonunda çıktı ve her iki kadın da gülmeye başladı.

"Benim adım Senneth. Bu da Kirra. Biz Justin'in arkadaşlarıyız," diye açıkladı kısa saçlı kadın. "Ah, bir de unutmadan söyleyeyim: İkimiz de mistiğiz."

Mistikler. Kirra. Ellynor bu ismi hatırladı. Bir an içine batan kıskançlık kıymığının yerini, Senneth'in içine saldığı ateşi söndüren soğuk bir bir rahatlama aldı. "Justin'i kurtarabilir misin?" diye fısıldadı Kirra'ya.

"Onu sen kurtardın zaten," dedi, adı Kirra olan kadın. Justin onun çok güzel olduğunu söylemişti, ancak Ellynor bu kadar çekici birisi olabileceğini hayal edememişti. "Şu an durumu için endişelendiğim kişi sensin."

"Benim bir önemim yok," dedi Ellynor. Mistiğin elinden çıkan alev toplarının etkisiyle dikkat çekici ölçüde canlanmış hissediyordu, fakat hâlâ bitkindi. Doğrulamak istiyordu, açıklamak istiyordu, Justin'e bakmak istiyordu, Kirra'nın yüzünü daha yakından incelemek istiyordu, ama bunların hiçbirini yapamadı. Gözlerini kapatıp bir hafta uyanmamak istiyordu.

"Ah, bana kalırsa Justin için son derece büyük bir önemin var," dedi Senneth. "Bir saniye bekle. Ev sahiplerinin senin için hazırladıkları odayı bulabilecek miyim, bir bakalım."

"Başka oda istemiyorum," dedi Ellynor uykulu bir sesle. "Justin'in yanından ayrılmak istemiyorum."

"Uyandığında burada olacağından emin olabilirsin," dedi Senneth. "Bütün bunlardan sonra, seni bırakabileceğini hiç sanmam."

31. BÖLÜM

Justin gözlerini açtığında gecenin bir yarısıydı ve ani, bütünüyle bilinçli bir halin içine uyandı.

Gecenin bir yarısında hiç tanımadığı bir yerdeydi. Ve ah, yarığınların annesi, sanki on beş çeşit cehennem içine düşmüş gibi hissediyordu.

Orada öylece yatarak etraftaki kimseye uyandığını sezdirmekten neredede olduğunu ve neler olup bittiğini anlamaya çalışması içgüdüsel bir davranıştı. Altında bir yumuşaklık vardı, bir yatağın içindeydi. Pencere ve kapıların kesintiye uğrattığı duvarlara bakılacak olursa, oldukça büyük bir odadaydı. Bileklerinde kelepçeler yoktu. Dostlar arasındaydı.

Birilerinin evinde konuk olmalıydı öyleyse ve buraya bütün dövüşleri sona erdiren dövüşün ardından getirilmiş olmalıydı, çünkü şimdi ona isabet eden bir kılıç darbesinin acısını anımsıyordu ve ah kutsal ana, göğsünde ve kollarında bunlardan düzinelercesi daha vardı.

Ve bir anda her şeyi hatırladı. Ormandaki dövüş. Lestra'nın adamları. Adamlardan birinin boğazını kesmek üzereyken kargaların arasından giren bıçak. Yaralarının ölümcül olduğunu bilerek yere yığılmıştı ve onu bir daha göremeyecek olan Ellynor'u yarı yolda bıraktığı için kendine sövmüştü.

Hâlâ hayatta olması sadece büyüyle açıklanabilirdi. Gözlerini sıkıca kapatıp ormandaki o dövüşten bu yana olanlarla ilgili bir şeyleri anımsamaya çalıştı. O dövüşten bu yana zaman geçmiş olması gerektiğini kavrayabiliyordu, içinden haftalar yerine sadece günler geçmiş olmasını diledi, fakat hareketler, sesler ve dokunuşlara dair sadece karman çorman birkaç izlenim vardı hafızasında. Omzunda ve kalbinde bir el. Bu kadarını anımsadı. Ama kimin eli? Ellynor'un ki mi? Ona ne kadar uzun süre bakmıştı? Hâlâ burada mıydı? Peki ya kendisi neredeydi?

Başını kıpırdatmadan, gözleriyle etrafı görmeye çalıştı. Burası pansiyonda tutulmuş bir oda değildi, bu kadarından emindi. Tayse'in çok daha yalın ve kaba bir yer olarak berimlediği manastırın içi gibi de görünmüyordu. Birisi yol ortasına düşen bedenini bulup da güvenli bir yere mi götürmüştü? Neft'te miydi yoksa?

Sağlığıyla ilgilenen birileri mi vardı?"

Yatağının yanı başında bir sandalye vardı. Bakışını oraya çevirmek için kendini zorladı. Evet, birisi vardı sandalyede, bir kadın. Karanlıkta onu net şekilde görmek zordu, fakat uzun saçlarıyla birlikte dizlerinde toplamış olduğu soluk eteklerin gümüş pırıltısını ayırt edebiliyordu.

"Ellynor?" diye fısıldadı, bunun gerçek olabileceğine inanmıyordu. Doğrulamak için mücadele verdi, canı yanıyordu ama sonunda dirseklerinin üzerine yaslanmayı başardı. "Ellynor?"

Kadın hareketlenip doğruldu, sonra da sandalyesinde öne doğru eğildi. Kadın daha konuşmaya başlamadan onun Ellynor olmadığını anladı ve o an yaşadığı hayal kırıklığı midesine oturdu.

"Uyandın!" diye heyecanlandı kadın ve onun sesini duyar duymaz hayalkırıklığı dağıldı.

"Kırta! Senin ne işin var burada?"

Kırta sandalyesinden fırladı ve yarakta yanına tüneyerek soğuk ellerini hafifçe onun yüzünde ve omuzlarında gezdirdi. "Dur şimdi, çok uzun hikâye. Nasıl hissediyorsun? Rahat nefes alıyor musun?"

"Her yanım ağrıyor ve güçsüz hissediyorum. Ama rahat nefes alıyorum. Niye ki? Cığerlerime kılıç mı saplandı?"

"Gördüğüm kadarıyla köşesini sıyrıp geçmiş. Fakat işin aslına bakılırsa, o kadar çok yaran var ki, bunların hepsinin listesini çıkarmaya zamanım olmadı."

"Bana neler oldu?"

Kirra yatağın baş ucundaki sehpaheada duran mumu yakmak için uzandı, sonra da ellerini kucagında kavuşturarak ona baktı. Mumun alevi, altın sarısı saçları boyunca uzanan sevilesi bir pırıltı yarattı ve güzel yüzüne de azizelerinkine benzer bir ifade kazandırdı. "Neler hatırlıyorsun?"

"Ormanda birkaç manastır askeriyle çarpıştım. Sanırım hepsini hakladım, fakat içlerinden bazıları gerçekten çok iyiydi. Orada ölebilirdim."

"Ölmüş olmalıydın," diye yanıtladı Kirra. "Seninkiler gibi yaraları olan hiç kimsenin hayatta kalabildiğini daha görmedim."

Bir an için cevap veremedi Justin, çünkü ölüm kapını çaldı diye bir söz duymak tuhaf bir şeydi. "Peki beni nasıl oldu da zamanında bulabildiniz?" diye sordu. "Neft yakınlarında olduğunuzu bilmiyordum bile."

Kirra şimdi gülümsüyordu. Azize bakışı buraya kadardı, şimdi bildiği Kirra vardı karşısında. "Değildim ki," dedi tatlı bir sesle. "Senin hayatını ben kurtarmadım."

İçini bir duygu delip geçti, bir çeşit umut ya da kaygı, tanımlayamadığı bir his. "Kim kurtardı? Nasıl başardı?"

"Bunu hâlâ çözmeye çalışıyoruz. Bütünüyle inandırıcı da değil şu an için. Fakat anladığımız kadarıyla senin son zamanlarda pek bir hoşlandığın genç bir kadın..."

"Ellynor mu?" dedi keskin bir sesle. "O da mı bu işe bulaştı?"

Kirra başıyla onayladı. "Evet, hem de nasıl. Anlaşılan o ki seni yolun ortasında cesetlerle çevrili bir halde bulmuş ve o kadar kötü durumdaymışsın ki ölüden bir farkın yokmuş. Ve o, bunu nasıl yaptığı konusunda en ufak bir fikrim yok, sana bir çeşit

büyü yapmış, sonra da buraya Neft'e gelip şu adamı bulmuş... Faerber mi ne, emin değilim şu an."

Bu kulağa çok mantıklı geliyordu. Demek ki Faerber'ın evindeydi. "Eğer yardıma ihtiyacı olursa Faerber'e güvenebileceğini söylemiştim Ellynor'a."

"O da arabasını kapıldığı gibi yola çıkıp seni oradan toplamış ve gerisin geriye buraya, herkesin öleceğine kesin gözüyle baktığı bu eve getirmiş. Fakat ölmedin. Ne kan kaybından ne de enfeksiyondan ne de başka bir şeyden."

Kirra bir şey demesini bekleyerek sustu. "Neden ölmedim peki?" diye sordu o da, çünkü bu soruyu sormasını beklediği aşikârdı.

"Hiçbir fikrim yok. Marney, Faerber'ın karısı olur kendisi, Ellynor'un bir saniye bile yanından ayrılmadığını söyledi. Beş gün boyunca bu yatakta yanında yatmış, elleri her daim sana dokunarak. Sanki seni kendi gücüyle beslemiş gibi. Bunu nasıl açıklayabileceğimi gerçekten bilmiyordum. Buraya geldiğimde Ellynor'un resmen içi boşalmıştı. Sanki bedenindeki bütün enerjiyi son damlasına kadar sana vermiş gibiydi."

Bir anda doğrulmasına neden olan bir korku düştü içine. Bu kez doğrulabilmişti. "O nerede? İyi mi? Eğer o... Benim yüzümden eğer ona bir şey olduysa..."

"Eh, o da kıyısından döndü denebilir," diye itiraf etti Kirra. "Seni bulduğunda sen ölüme ne kadar yakındıysan, biz onu yanında bulduğumuzda o da ölüme o kadar yakındı. Sanki bütünüyle seninle yer değiştirmiş gibiydi. Senin zayıflığını üstlenirken bütün canını, kanını sana vermiş. Bunu nasıl yapabiliyor, hiçbir fikrim yok. Fakat bu numarayı ben de öğrenmek istiyorum."

Mistiklerin numaraları şimdi kimin umurundaydı! "Fakat şu an iyi durumda, değil mi?" diye sordu sabırsızlıkla. "O şu an nerede? Onu görebilir miyim?"

Kirra öne eğilip ellerini göğsüne bastırarak onu geriye ittirdi ve Justin tekrar yastığının üzerine düştü. "Uyuyor şu an. Senneth

onun yanında. Ve biliyorsun ki Senneth herkesi hayatta tutabilir.”

Bu haber içinde büyük bir sevinç yarattı. “Senneth da mı burada?”

“Ah, hepimiz buradayız. Tayse, Cammon, Donnal... beşimiz birden.”

“Gerçekten mi? Neden? Benim için mi? Yaralandığımı nasıl öğrendiniz?”

Bir an için sırtarak ona baktı. “Hadi, tahmin et bakalım bunu nasıl öğrendiğimizi.”

Zor bir şey değildi bunu tahmin etmek. “Cammon.”

“Cammon tabii ki, Bir anda elini kalbine bastırıp *Justin*, diye bir çığlık atıp hayal edebileceğin en dramatik şekilde yere yığıldı. Kesinlikle ilgimizi çekmeyi başardı bu sayede, emin ol. Ghosenhall'un birkaç günlük mesafe uzağındaydık, fakat hemen hedefimizi değiştirerek öylesine uçarcasına buraya geldik ki yolda kolumu bacağımı düşürmüş olabilirim. En azından bir çift ayak-kabımı kesin olarak yolda bıraktım.”

“Buraya ne zaman vardınız?”

“Akşamüzeri.”

“Yaralanmamın üzerinden beş gün geçmiş ve ben bütün bu süre boyunca burada böylece yattım mı?”

“Burada yattın ve aynı zamanda iyileşmiş oldun,” diye düzeltti Kirra onu.

“Kalkmam gerek.” Bir kolunu kaldırıp elini yumruk yaptı. Parmaklarında güç yoktu. Eline tekrar kılıç alabilmesi için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu? “Çok güçsüzüm.”

“Bir süreliğine öyle olacaksın sanıyorum,” diye katıldı Kirra ona. “Bu esnada sana biraz yardımcı olacağım, ama işin büyük kısmını kendi bedeninin üstlenecek mecburen.”

Justin üzerindeki örtüleri attı. Üstünde uzun bir çeşit gece giysisi vardı, kesinlikle kendisine ait olmayan bir şey. Belki Faerber'e aitti. Hemen altında cılız ve hamlanmış bacaklarını görüyordu. Parlak Anne'nin ateşli gökleri adına, bacaklarını yatağın kenarına

atoğında bütün bedeni acıyla kasıldı ve gücünü toplamak için bir mola vermek zorunda kaldı.

Kirra yakından takip ediyordu olan biteni. "İstersen Tayse gelinceye kadar bekle, o kalkmana yardım eder."

"Odada yürümek için Tayse'in yardımına ihtiyacım yok," dedi bir homurtuyla.

"Pekâlâ, ama düşersen seni kaldıramam."

"Donnal kapıda bekliyordur diye tahmin ediyorum," dedi. "Neyse, zaten düşmeyeceğim."

Kirra omuz silkti ve itiraz etmeyi bıraktı, zaten insanlara dikkatli olmalarını telkin etmeye meyilli biri değildi. Yine de ayağa kalkıp yanına kadar geldi ve ona yardım edip edemeyeceğini anlamaya çalıştı. Justin ayaklarını yere indirdi ve sonra da ayağa kalkmaya çalıştı, bunu dener denemez de henüz iyileşme aşamasında olan bütün yaralarının buna toplu protestosunu hissetti. Fakat ilk baş dönmesini atlattıktan sonra sağlam durabilmeyi başardı. Kendi ağırlığıyla ilgili duyumuna kendini uyarlar uyarlamaz, ihtiyaç duyması halinde hemen tutunabileceği birkaç mobilyanın da yakınında olmasını gözeterek dikkatlice birkaç adım attı. Fakat attığı her adımla beraber biraz daha güçlü hissetti kendini ve giderek kendinden daha emin oldu. Duvara kadar ulaşp, yatağa geri dönmek üzere tekrar yürümeden önce, orada biraz dinlendi.

Tam yatağa ulaşmıştı ki bir anda odanın kapısı birazcık aralandı ve büyük, siyah bir köpek içeri girdi. "Ayağa kalktı," dedi Kirra, odanın ortasına kadar gelip sonra birden biçim değiştirerek Donnal'a dönüşen köpeğe. Mistik, sakallarının arasından gülümsüyordu.

"İçeriden sesler mi geliyor yoksa diye merak ettim," dedi Donnal. "Nasıl hissediyorsun?"

"Şanslı."

Donnal başıyla onayladı. "Herkesin paylaştığı bir kanı bu."

"Ayrıca her yerim korkunç ağrıyor," Tekrar yavaşça duvara doğru ilerledi. Donnal'ın kapı, Kirra ise yatak tarafına geçmesi

dikkatinden kaçmadı, düşecek gibi olursa onu tutmak için tetikleydiler.

"Hadi, bize şu an evlerinde konuk olduğumuz bu insanlardan bahset biraz," dedi Kirra. "Bize karşı son derece cömert davrandılar, fakat aynı anda bu kadar çok sayıda, üstelik bir kısmı da ölümün kıyısından dönmüş olan misafiri evlerinde barındırmak da onları mutluluktan uçuruyordur diyemeyiz."

Justin ona doğru ilerlerken sııttı. "Faerber bu şehrin idarecisi. Sivil muhafızları yönetiyor ve ayrıca adli konularda hâkimlik yapıyor. Kente gelince beni daha yakından tanımak istedi. Sanırım kente gelip burada rakılmayan her yeni kişiyi daha yakından tanımak istiyor."

"Peki ona kim olduğunu söyledin mi?" diye sordu Donnal.

Justin başını iki yana salladı. "Hayır. Fakat benim buraya bir misyonla geldiğimi düşündüğünü biliyorum. Ayrıca Soluk Annenin Kızlarının mistikleri takip etmesini doğru bulmadığını söylediği örtük bir konuşmamız da oldu onunla."

Kirra güldü. "Tanrım, şu an evinde dört tane mistik varken umarım gerçeği söylemiştir," Donnal'a baktı. "Beş hatta, Ellynor'u da sayarsak."

"Ona güvencibileceğimi hissettim, ama..." Omuz silkti. "Gerçek bir durumla sınanıncaya kadar birine duyduğun güveni doğrulayamıyorsun."

"Cammon ondan hoşlandı," dedi Donnal sırıtarak. "Öyle olunca da Tayse ona bütün gerçeği anlattı."

"Hepinizin mistik olduğunu gerçeğini mi?"

"Bunu yardım almadan anladı zaten," dedi Kirra kuru bir sesle. "İkinizin gezgin olduğu gerçeğini ona söyledi."

Justin, bir elini yatağın kenarına yaslamış olarak bekledi. Egzersiz onun için burada sonuçlanmamıştı daha, sadece biraz soluklanıyordu. Dışarıdaki sessizliğe bakılırsa, gece yarısını en fazla bir ya da iki saat geçmişti. Hem rehabilitasyon hem de sohbet etmek için tuhaf bir zamandı, fakat Kirra da, Donnal da, gayet

rahat görünüyordu. Şekil değiştirebilen bu ikili, normal davranış kurallarına hiçbir zaman uymamıştı zaten.

“Peki Faeber’ın bunlara tepkisi ne oldu?” diye sordu.

“Bu pek çok şeyi açıklıyor dedi,” diye yanıtladı Donnal. “Sanırım yoldaki beş ölü askeri kast ediyordu. Onu en çok etkileyen şey bu olmuş gibi görünüyor. Durmadan bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamadığını söylüyordu.”

“Bize hiçbir uyarı yapmadan yaklaştılar,” dedi Justin. Bir kez daha Donnal’a doğru yürüyordu şimdi. “Konuşma ya da pazarlık yapma şansı bile sunmadılar bize. Benimle gelen adamın -Jenkins’in- silahı dahi yoktu. Onu gözlerini kırpmadan katlettiler. Ben de bunun üzerine hiç acımadım onlara ve doğrudan öldürmek için saldırdım. Eğer onlara o fırsatı verirsem beni lime lime edeceklerini biliyordum.” Duvara varıp yaslanarak Donnal’a baktı. “Ölen askerlerin haberi şehre ulaştı mı? Onları aramaya gelen oldu mu?”

“Tayse, Faeber’dan bir şeyler duymuş, ama bütün ayrıntıları bilmiyorum,” dedi Donnal. “Görünen o ki manastır askerleri şehre gelip sağa sola sorular sormuş, fakat ne ev ev arama yapmışlar ne buraya gelip Faeber’ın evini aramışlar. Senin cesedinin bulunmamasıyla ilgili ortalıkta dolanan bir rivayet ise hayvanların onu ormanın içine sürükleyip yemiş oldukları. Bu iddiaya göre, yırtıcılar diğerlerini de zaten yemeye başlamış. Bir de tabii şansın sana gene çokça yardım etti, çünkü dövuştüğün gecenin devamında şiddetli yağmur yağdı ve orman yolunun üzerinde birçok iz kaldıysa da, Neft’e giden ana yoldaki bütün izler silindi. Bırak birisinin arabanın izlerini buraya kadar takip etmesini, oradan bir arabanın geçmiş olabileceğinden şüphelenen bile olmamıştır.”

Justin homurdandı. “Ellynor’un tanrıçasının büyüsünden biraz daha belki.”

“Kim peki bu tanrıça, bu konuda bir fikrin var mı?” diye sordu Kirra.

"Karanlık Gözetleyen'miş, öyle diyor."

Kirra'yla Donnal'ın kaygılı şekilde birbirlerine baktığını gördü, fakat bunu neye yoracağını bilemedi. Kirra'nın tek dediği şey şu oldu: "Peki, Soluk Anne hakkında neler düşünüp hissediyor?"

Justin yatağa doğru yürümeye başlamamıştı daha, sadece duvarda durup dinleniyordu. "Gümüş Leydi'den hoşnut görünüyor, ama ben buna pek anlam veremiyorum. Bu, herkesin içindeki nefretleri körüklemeye çalışan bir tanrıça, fakat Ellynor, nefret etme konusunda pek başarılı değil."

"Uyandığında ona bir takım sorular sormamız gerekecek," dedi Kirra.

Justin başıyla onayladıktan sonra, derin bir nefes alıp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Kirra kaygıyla. Anında yanında bitmişti. Donnal'sa hemen kapının önüne fırlayıp geçisi kapadı.

"Onu görmek istiyorum."

"Söyledim sana, uyuyor. Senneth başında bekliyor. Onu sabahleyin görebilirsin."

"Onu şimdi görmek istiyorum. Sadece... emin olmak istiyorum." Kirra'ya dönüp ona yalvaran gözlerle baktı. Odada çok ışık yoktu, fakat yüzündeki ifadeyi gene de görmeye yetiyordu. "Sen olsan sen de öyle yapardın. Kimsenin seni bu odada tutmasına izin vermezdin."

"Justin, ayakta zor duruyorsun!" diye çıkıştı Kirra, fakat Donnal kenara çekildi. Justin ona bir baş hareketiyle teşekkür etti ve kapıyı açtı. Koridor karanlıktı ve evi tanıımıyordu, fakat sağında bir merdiven görüyordu ve solunda ise birkaç kapı sıralanıyordu.

"Hemen yandaki oda," dedi Donnal ve o da hemen bir adım arkasında durarak onunla birlikte dışarı çıktı.

Justin, dengesini korumak için bir elini kaba duvara sürüyerek ilerledi, fakat sorunsuzca varmayı hedeflediği kapıya ulaştı. Uyanık birisi varsa gireceğini haber vermek için usulca kapıyı çaldı, sonra da kapıyı açarak içeri girdi.

Bir yatak, bir sandalye ve tek bir mum. Küçük mobilyaların duvara vuran gölgesi. Sandalyede her kim varsa, kapının açılmasıyla birlikte ayağa kalkmıştı, fakat yorganların altında yattığı belli olan kişi kımıldamamıştı.

Ellynor. Ellynor oracıkta yatıyordu, desenlerle süslü koyu saçları beyaz yastığının üzerine olduğu gibi yayılmıştı ve narin yüzü bu azıcık ışığın altında bile solgun görünüyordu. Gözleri kapalıydı. Elleri kımiltısız şekilde örtülerin üzerinde duruyordu. Birazcık bile hareket etmiyordu.

Yatağa doğru üç adım attıktan ayağa kalkıp odanın tam ortasında önünü kesen kişinin Senneth olduğunu kavrayabilirdi. "Justin!" diye fısıldadı, "neden ayaktasın?"

Onu kollarından yakalayıp olduğu yerde tuttu. Pamuklu ince geceliğinin altından ellerinin yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordu. Onun kadar uzun boyluydu ve şu an için kesinlikle ondan daha güçlüydü, onu itip yanından geçemezdi.

"Onu görmeyi çok istedim," diye yanıtladı. Senneth'in üzerinden bakmaya çalıştı. Yorganlar, ritmik bir hareketle inip kalkıyordu.

Senneth'tan boğuk bir kahkaha yükseldi, sonra da başını sarsmaya yetecek kadar salladı onu. "Ayakta ve aklın başında olduğuna çok sevindim Justin, ama tekrar uzanman gerekiyor. Ellynor'a ben göz kulak olurum. İyileşecek. Onu sabahleyin görebilirsin."

"Uyandı mı hiç? Herhangi bir şey söyledi mi?" Kırta arkadan sesleniyordu. Justin onu odaya kadar takip ettiklerini anladı.

"İki kereliğine. Yemek yedi ve Justin'i sordu." Senneth ona gülümsedi ve Justin, Senneth'in yüzünde onun için duyduğu kaygının yanı sıra onu tekrar ayakta ve ortalıkta dolaşırken görmenin içten sevincini de gördü. "Ona senin her geçen saat daha da güçlendiğini söyledim. Bu, tekrar huzur içinde uyuyabilmesini sağladı."

"İyi olacak, değil mi? Ölmeyecek, ölmeyecek, değil mi?"

Senneth, dikkatini tekrar ona vermesini sağlayacak kadar sıkı

şekilde Justin'in ellerini kavradı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, söyleyeceklerine gerçekten inanmasını istiyordu: "Hayır Justin, Ölmeyecek. Ben buradayım. Ona göz kulak oluyorum. Bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum," dedi fısıldayarak. "Fakat Senneth... Ellynor seni tanımıyor. Korkmasını istemiyorum."

Senneth sıcaık elini Justin'in yanağına koydu ve ona şefkatle gülümsedi. "Korkmuyor, Justin. Senin hayatta kalacağını öğren-
diğinde, son korkusu da yok oldu. Hadi, şimdi git. Yatağına geri dön ve uyu. Sabah onu görmeye geldiğinde zinde olmalısın."

"Sabaha uyanmış olacak mı? Daha iyi durumda olacak mı?"

Senneth gülümsedi. "Büyük ihtimalle senden daha iyi durumda olacak."

"Bu bir meydan okuma mı?" diye merak etti Kirra. "Yoksa büyüme hakaret mi etmeye çalışıyorsun? Gel buraya, tıfıl çocuk. Sabah olduğunda seni sağlıktan yüzünden kan damlayan birine dönüştürebilecek miyim, görsünler."

Senneth ellerini çekerken birazcık da kapıya doğru itti onu. "Git hadi. Bırak Kirra işini yapsın. Biraz uykunu al. Ben de sabaha kadar Ellynor'u iyileştirmiş olayım."

32. BÖLÜM

Ertesi sabah, Justin aç, gergin ve her yeri hâlâ ağrılar içinde uyanı. Üzerindeki yorganları kaldırıp Kirra hâlâ sandalyesinde oturup ona bekçilik yapıyor mu diye baktı. Hayır, sandalyesi boştu. İyiye işaret bu, diye düşündü. Demek ki başında sürekli durmasını gerektirmeyecek kadar iyi durumdaydı. Ellerini yumruk şeklinde sıktı ve ayaklarının üzerinde hafifçe zıpladı ve geceye kıyasla çok daha iyi hissettiğini fark etti. Gerçekten de o uyurken ona büyümlü gücünden epey bir miktar aktarmış olmalıydı. Kılıç yaralarının kendiliğinden bu kadar çabuk iyileşemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu bu tür yaralanmaları.

Yine de kendini tam hissetmekten epey uzaktı. Hayali bir silaha uzanmak için ani bir hamle yapmayı denediğinde kasları hâlâ çok geç yanıt veriyordu. Odaanın içinde attığı dikkatli adımlar bile hâlâ göğsünde, omuzlarında ve bacaklarında ağrılara neden oluyordu. Dayanılmaz ağrılar değildiler gerçi. Daha uzun adımlar atmayı denedi ve o esnada da gölge boksı yaptı. Yeniden dövüşmeye hazır olması için haftaların geçmesi gerekecekti.

Belki de sadece günler sürecekti, eğer Kirra ona desteğini sürdürürse.

Kapı yavaşça açıldı ve Cammon başını içeri uzattı. Justin'in ayakta olduğunu görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve odaya girdi. "Çok daha iyi görünüyorsun! Nasıl hissediyorsun?"

"Henüz fevkalade değil, fakat çabuk iyileşeceğim gibi duruyor," dedi Justin. Cammon'a doğru yaklaştı ve samimiyetle omuzuna dokundu. "Böyle numaraları nasıl yapıyorsun? Birkaç yüz kilometre uzaktan bir kılıcın beni yaralamasını hissetmek gibi? Bir insan nasıl böyle bir şeyi yapıyor olabilir?"

Cammon omuz silkti. "Bilmem, yapabiliyorum işte. Senin şansına."

Justin sırttı. "Bu serüvende şansım sonsuzmuş gibi görünüyor."

"Aç mısın? Sana yiyecek getirdim."

"Ölüyorum açlıktan. Ver bakalım."

Küçük bir masaya oturup aynı tabaktan yemeye başladılar, fakat Cammon, Justin'in neredeyse bütün yiyecekleri silip süpürmesine izin verdi. Justin yemeğini yaralamaya başlamıştı ki diğerleri onu sırayla ziyaret etmeye başladı. Kapıdan ilk giren Tayse oldu, kocaman ayaklarıyla sessizce yaklaşıp yanına kadar geldi. Yüzünde hafif bir gülümseme olmasına karşın ciddi görünüyordu.

"Eğer seni kaybetmiş olsaydık çok acı bir günümüzde olacaktık," dedi Tayse. "Kral ve onun bütün gezginleri senin için yas tutuyor olacaktı şu an."

Justin ağzındakileri yuttu ve tabağı öteye itti. Bu kez çok az bir çabayla ayağa kalktı. "Az kalsın ölmeyi beceriyordum da," dedi, "beş kişi kesinlikle fazlaymış."

"Fakat onların hakkundan geldin," dedi Tayse. "Sen hayatta kaldın, onlarsa öldü."

"Eh, birisi ona yardım ettiği için hayatta kaldı," diye dikkat çekti Cammon.

Tayse o ciddi bakışını Cammon'a çevirdi. "Birisi ona yardım etti, çünkü dost kazanmak gibi bir de meziyeti var," dedi, "bu, en az keskin bir kılıç kadar değerli."

Justin güldü. "Cammon'a o konuda ders vermene gerek yok," dedi. "Onda o silahtan zaten var."

"Doğru," Tayse dikkatini tekrar Justin'e yoğunlaştırdı. "Kır-

ra bu sabah çok daha iyi olacağını söylemişti. Öyle hissediyor musun peki?”

Justin başıyla onayladı. “Ever, ama hâlâ güçsüzüm. Eğitim alanına gidip kalıcın bana ne kadar ağır geleceğini bir görmem lazım.”

Tayse’in yüzüne hafif bir gülümseme daha yayıldı. “Dostun belki samanlığını kullanmamıza izin verir. Ulu orta sana deneme antrenmanı yaptırmak pek akıllıca olmaz.”

“Öyleyse kimse benim hâlâ hayatta olduğumu bilmiyor.”

“Bu evin içindeki kişiler hariç, hiç kimse.”

“Peki ya Delz?” Tayse’in yüzündeki soru işaretini görünce ekledi: “At ahırlarının sahibi, şu yanında çalıştığım adam.”

“Ah, öldüğünü sanıyor,” dedi Cammon. “Seni burada bulunca, Donnal’la beraber onun yanına gidip seni sorduk. Askerlerle dövüşün hakkında herhangi bir şey biliyor mu diye öğrenmeye çalıştık, fakat bu konuda hiçbir bilgisi yok. Ama senin için endişeliydi gerçekten.”

“Onu bıraktığımı ya da öldüğümü düşünmesine üzuldüm açıkçası,” dedi Justin.

“Belki buradan ayrılmadan önce onun yanına uğrar, hikâyenin bir kısmını anlatırsın, ne dersin?” diye sordu Tayse. “Fakat Lumanen Manastırı’nın askere aldığı her bir adamla şiddetli çarpışmalara girmeyi tercih etmediğim için, özellikle de elimdeki asker sayısı sınırlı iken, belki de şimdilik hayatta kaldığını sır olarak tutmak en iyisi.”

Buradan ayrılmadan önce... “Kaç gün daha kalacağız burada?” diye sordu Justin, sesinin soğukkanlı çıkmasına özen göstererek. Burada henüz tamamlanmamış o kadar çok görev vardı ki! Nasıl dönebilirdi Ghosenhall’a? Ellynor neyse ki sonunda manastırı terk etmişti, fakat onun ailesini -tüm benliğini- geride bırakıp Justin’in peşinden başkente geleceği konusunda derin şüpheleri vardı. Daha onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordu. Henüz birbirilerine anlatmadıkları çok şey vardı.

Hem onun hem de kendisinin sırları vardı.

Tayse sorusunu yanıtladı. "Birkaç gün daha sanırım. Seyahat edebilmek için daha çok iyileşmelisin ve yola çıktığımızda da elin kılıç tutabilmeli ayrıca. Fakat o düzeye gelmen için bekleyebileceğimizden daha fazla burada kalmamız gerekir."

"Yarına kalmaz gene elimde kılıç tutabilecek duruma gelirim," dedi Justin. "Onunla dişe dokunur bir darbe indirebilir miyim, orası ayrı konu, bunu birlikte göreceğiz artık."

"Peki ya Ellynor?" diye sordu Cammon. "O ne olacak?"

Tayse sustu. Justin, gerilimin arttığını hissetti. "Bilmiyorum" dedi Cammon'a dönüp. "Sanırım bu, Ellynor'un ne istediğine bağlı.

"Peki ya ona istediğini verebiliyorsak?" dedi Tayse.

Bu da ne demekti? "Onunla bu sabah konuşacağım," dedi Justin.

Tayse ciddiyetle onayladı. "Senneth onun bugün çok daha güçlü olduğunu söyledi. Eminim seni görmeye can atıyordur."

"Fakat önce bir yıkansan iyi olur," diye önerdi Cammon. "Üst başı da değiştirelim lütfen."

Gezginler çok güldü buna. "Sanırım pansiyondaki eşyalarımı buraya ısınlamıyorsun," dedi Justin hayıflanarak.

"Ev sahibimiz, oğullarından bazı giysiler ödünç alabileceğini söyledi," diye açıkladı Tayse. "Fakat Cammon'ın gidip eşyalarını almaması için bir neden göremiyorum. Bu iyi bir fikir bence."

Cammon hemen ayaklandı. "Çıkarken Marney'ye su ısıtmasını da söyleyeyim," dedi kapıdan çıkarken.

"Marney de kim?" diye sordu Justin, "yoksa Faerber'ın karısı mı?"

"Ever. Senin için yapmış oldukları şeyler için Baryn'in bu ikisini en cömert şekilde ödüllendirmesini sağlamamız gerek."

"Eğer insanları ödüllendirecekse, Ellynor'a bir çuval altın vermesi gerekir."

Tayse hiçbir şey demedi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Justin doğrudan. "Ondan

hoşlanmadın sanırım. Bunu dile getirmemiş olabilirsin ama bir sıkıntı olduğunu görebiliyorum.”

Tayse’in yüzü daha da düştü. “Hakkını ödeyemeyeceğimiz kadar büyük bir iyilik yaptı bize. Fakat bana fikrimi sorarsan, onu görmek için manastıra gitmiş olmasaydın, saldırıya da uğramamış olurdun. Dikkat çekmene neden oldu.”

Justin birden çok öfkelenildi. “Elimdeki tek yol bu olsaydı yarın onu görmek için gene manastıra giderdim!” dedi anında.

Tayse başıyla onayladı. “Beni endişelendiren de bu.”

“Onu tekrar göremeyeceğimi söylemezsin... söylemeyeceksin, değil mi?”

“Hayır, söylemeyeceğim,” dedi Tayse. “Öfkeni başka şeylere sakla. Fakat eğer ikinizden birini korumak konusunda bir tercih yapmam gerekseydi, bu sen olurdun. Canını değil, sadece kalbini tehlikeye atan birine âşık olmanı tercih ederdim.”

Justin’in öfkesi biraz yatıştı. “Artık manastırdan çıktığına göre,” diye vurguladı.

Tayse tekrar onayladı. “Onun tamamen güvende olduğuna inanmayı çok isterdim. Senin adına.”

Justin buna yanıt veremeden ve bunun ne demek olduğunu soramadan kapı bir kez daha açıldı. Bu kez içeri girenler yaşlıca bir kadın ve Faerber’a tıpatıp benzeyen iki genç erkek oldu. Hepsinin ellerinde buhar tüten kovalar vardı. Erkeklerden bir tanesi odadan çıkıp metal bir küvertle geri döndü.

“Ah, çok daha iyi görünüyorsun,” diyerek Justin’i selamladı kadın ve ona daha yakından bakabilmek için yanına geldi. Orta yaşlarda, hayat dolu, yüzünde nezaketini dışa vuran hatları olan biriydi. Tam da Faerber’e yakıştıracığı tipte bir kadındı. “Belki biliyorsundur, Marney ben. Şu hoş genç adam yıkanmak istediğini söyledi.”

Tayse, Marney’yi başıyla selamladı ve Justin’e bir bakış attı. “Benim gitme işaretim bu bence,” dedi. “Sonra tekrar uğrarım.” Bunu dediği gibi ortadan kayboldu.

Justin, bu gelen kadının yaralarıyla ilgilenirken onu çınlıçp-lak soymuş ve daha sonra da ona temiz giysiler giydirmiş olabileceği düşüncesiyle biraz utandı. Cammon'ın şeytan tüyü yoktu onda belki, ama kadına gülümseyerek şükran dolu bir ses tonu tutturmaya çalıştı. "Size büyük teşekkür borçluyum sanırım," dedi. "Bu kadar çok belanın evinizin ta içine kadar gireceğini beklemiyordunuz muhtemelen. Hem bana hem Ellynor'a baktınız, şimdi de arkadaşlarım burada."

Marney, karışıklığa ve bolca drama çok alışkınmış gibi bunların hiçbir öneminin olmadığını ifade etti. "Seni bize getirmeye karar vermesine çok memnun oldum. Kocam, buraya gelecek kadar ona güvenmene ziyadesiyle sevindi. Seni asla tam olarak çözememiş olduğunu söylüyordu oysa." Başını yana eğerek onu biraz süzdü. "Sen epey iri yarıymışsın, oracıkta yatarken hiç öyle görünmüyordun," dedi. "Kalıplısın. Sanırım büyük oğlumun gömlekleri sana olur, ama pantolonlarından hiç emin değilim."

Bu sözleri Justin'i güldürdü. "Cammon, pansiyonda tuttuğum odadan eşyalarımı alıp getirecek. Üstümü değiştirmeye yetecek kadar yedeğim var."

"İyi öyleyse. İşte sana bir havlu, bu da bir kalıp sabun. Yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, ama belki kayıp düşebilirsin... kapıda beklememi ister misin?"

"Yok, teşekkürler, gerek yok buna."

Kadın sırtını ve oğullarını da önüne katıp kışkırtarak kapıya yöneldi. "Bir şeye ihtiyacın olursa bildir. Kahvaltını yapmışsın gördüğüm kadarıyla. Öğle yemeği için aşağıya gel bu sefer. O zaman sağlığın ne kadar yerinde olduğunu gerçekten anlamış oluruz."

Nihayet! Yalnız ve çıplak vaziyette sıcak suyun içine adım attı. Su, hâlâ tam olarak kapanmamış yaralarını tek tek yakarken bir güzel sövdü. Küvet, tümüyle içine girebilmesi için fazla dardı. O yüzden içine çömelmekle yetindi ve suyu fazla sıçratmamaya özen göstererek, üzerindeki kurumuş kanları, teri pası dikkatlice

remizlemeye başladı. Yüzüne dokununca sakalları elinde geldi, acilen tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Bu haliyle görse Ellynor onu tanıyamazdı.

Cammon geri döndüğünde sadece giysilerini değil, tıraş bıçağını da getirmişti. Pantolonun üzerinde durması için Justin'in kemerini normalden daha fazla sıkması gerekti. Kas ve kütle kaybı. Çıktığı bu ölümcül çatışmanın ardından toparlanması epey zaman isteyecekti. Hızla tıraş oldu, sonra saçlarını çabucak taradı, en sonunda da küçük aynada kendine son bir kez şöyle bir baktı. Yüzü normale kıyasla çok daha solgun ve çıkık kemikli görünüyordu ve gözlerinin feri de epey gitmişti. Bir insanın nasıl olup da her gün aynada kendini incelemek isteyebileceğine bir an için hayret etti. Eh, Kirra gibi olan insanlar bunu seviyor olabilirdi.

“Ellynor’u görmeye mi artık?” diye sordu Cammon, Justin işini tamamlayınca.

Justin kapıda duraksadı: “Evet!”

Cammon ona sırtıp yanından geçiverdi: “Bana beş dakika ver.”

Justin, ondan istenen süreyi beklemedi ve bu esnada alt katın koridorunda bazı sesler duydu. Bir takım konuşmalar duyuluyor ve çıkan bazı takırtı ve gıcırdamalara bakılırsa mobilyaların yerleri ayarlanıyordu. Sonra da Senneth ve Kirra’nın bir an için yaklaşıp koridorda konuştuklarını, ardından da tekrar merdivenleri inerek gittiklerini duydu. Justin derin bir nefes aldı ve sonunda odadan dışarıya adım attı, sonra koridorda birkaç adım atıp yanındaki odaya girdi.

Ellynor, elleri pervaza yaslanmış olarak pencere kenarında durmuş aşağıya, renkleri ve hareketliliği ile insanı kendine hayran bırakan Neft’in sokaklarına bakıyordu. Uzun saçlarını bağlamamıştı ve sırtından aşağı dökülüyordu, ayrıca biraz kabarmış olmalarından Ellynor’un da dünyaya kendini yeni ve taze bir şekilde sunabilmek için sabahleyin bir banyo yaptığı anlaşılıyordu.

Saçlarındaki soluk desen halkası şimdi omuzlarından itibaren başlıyordu ve kuzeni ona bu desenleri tazelemek için epey zamandır yardım etmemiş olmalıydı.

O kadar ufacık tefecikti, o kadar çelimsiz görünüyordu ki. Onu kaçınılmaz bir ölümden geri döndürebilecek o güce nasıl sahip olabildiğine hayret etti Justin.

“Ellynor,” diye seslendi.

Ellynor sıçrayıp yerinde döndü. Ona şu an bakmakta olan yüzü ömrü boyunca unutmayacaktı; onu tekrar görmenin, onu hâlâ hayatta görmenin katışıksız sevinciyle aydınlanmış bir yüzdü bu. Uçarcasına yanına koştu ve kendini bütün gücüyle onun kollarına atıverdi. Ancak o kadar hafifti ki güçsüz halde olmasına rağmen Justin’in dengesi bile bozulmadı ve kızı neredeyse nefessiz kalıncaya kadar kendine bastırdı. “Justin, Justin, Justin!” diye adını yineledi. “Öldün sandım. Seni öldürdüler sandım. Seni hayatta gördüğüme o kadar mutluyum ki!”

O da onu görmekten duyduğu sevinci, ikisinin de başını döndürecek kadar uzun bir öpücükle göstermeye çalıştı. Belki sevinçten, belki de fiziki olarak ikisinin de çok bitkin olmasından ötürü, onu sonunda yere indirdiğinde, ikisi de ayakta zor duruyordu. Birbirlerinin koluna girerek ilerleyip Senneth’in önceki gece kullanmış olduğu koltuğa kendilerini bırakıverdiler. İki kişi için fazlasıyla yer vardı. Justin onu kucağına alıverdi ve ona sarılabileceği en sıkı şekilde sarıldı. Ellynor ise kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını, yanaklarını, saçlarını, alnını öptü.

“Hayatta olduğun için çok sevinçliyim,” diye fısıldadı.

“Senin sayende,” dedi Justin öpücük aralarında fısıldayarak. “Anlattılar bana... beni kurtardığını. Kimse inanmıyormuş hayatta kalabileceğime. Gerçekten de sende... büyümlü güçler olmalı.”

Bu son sözleri Ellynor’un dikkatini çekti. Geriye çekildi hafifçe ve yukarıdan onu süzdü. “Justin, arkadaşların burada! Mistikler! Seni nasıl bulabildiler? İçlerinden doğru düzgün konuşabildiğim tek kişi Senneth, fakat onda olağanüstü güçler var.

Bütün mistikler onun kadar güçlüyse, Lestra'nın onlardan nefret etmesine şaşmamalı."

Justin sırıttı. "Ama Senneth gerçekten olağanüstüdür. O Coralinda'nın aynı zamanda en çok nefret ettiği mistik. Bu arada beni Cammon sayesinde buldular... onunla tanıştın mı? Başımın dertte olduğunu hissetmiş. Neyse, şimdi onları konuşmak istemiyorum, seni konuşmak istiyorum. Beni kurtarayım derken az kalsın kendi canından oluyormuşsun. Tam olarak iyileştin mi şimdi? Çünkü eğer tamamen iyileştirdiyse seni bir güzel sarsıp, sakın, sakın, sakın bir daha böyle bir şey yapma diyeceğim sana. Asla kendini bir başkası için riske atma; ne benim ne de bir başkası için."

Ellynor çabucak dudaklarına bir öpücük kondurdu ve Justin bunu geçerli bir cevap olarak kabul etti. "Hayatımın büyük kısmında iyileştirici oldum, fakat şimdiye dek hiç kimse için enerjimin bu kadarını kaybetmedim" dedi ciddiyetle. "Bu boyuta varacağını hiç düşünmemiştim. Fakat senin hayatını kurtarmam için yapmam gerekirse gene yaparım. Senin için o kadar çok korktum ki!"

İşte tam kendi derdini anlatmak için konuya girebileceği bir fırsattı bu. "İşte şimdi manastırda kaldığın bütün o süre boyunca nasıl hissettiğimi biliyorsun," dedi. "Senin için endişeleniyordum ve seni oradan kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Artık oradan çıktığına göre.."

"Ah, tabii ki oraya bir daha dönmeyeceğim, eğer sormak istediğin şey buysa," dedi Ellynor. "Şu an kim bilir akıllarından neler geçiyor. Bu şekilde kaybolmamdan sonra, hem de askerlerin öldüğü gün, bana sormak isteyecekleri çok fazla soruları vardır. Ve biliyor musun, oradan ayrılmayı zaten istiyordum. O yüzden bu konu hakkında daha fazla endişelenmene gerek yok."

"Ama elimde değil, endişeleniyorum," dedi Justin. "Nereye gideceksin şimdi? Bana aklındaki planı anlat."

Ellynor bir an için sessizleşti. "Aileme bir mektup yazacağım. Ve babama, dünyanın en kibar adamıdır kendisi, o ya da erkek

kardeşlerim beni almaya gelinceye kadar burada kalıp kalamayacağımı soracağım. Rosurie'yi geride bırakmış olmamı hiç hoş karşılamayacaklar, ama onlara bunu açıklayacağım. Başka seçeneğim olmadığını anlayacaklardır."

"Başka bir seçeneğin daha var," dedi çok alçak bir sesle. "Benimle Ghosenhall'a gelebilirsin."

Ellynor ona gülümsedi, fakat Justin yine de onun yüzünde bir hüznün okudu. Yüzündeki ifade onu kaygılandırdı, bu konuşmanın devamında onun kalbini kıracak şeyler söyleceğini düşündü. "Ghosenhall mı? Ait olduğun yer orası mı?" dedi kız.

"Sırları açıklamanın zamanı geldi," dedi Justin. "Ben başlamak istiyorum. Evet, ben kraliyet başkentine aitim. Bir Kral Gezgin'i'yim." Kızın yüzündeki ifade hiç değişmedi, yaşadığı yer her neredeyse, orada Kral Gezginleri'nin adı daha önce hiç geçmemiş olmalıydı. "Ben özel olarak seçilmiş, eğitilmiş ve Kral Barın'e hizmet etmek üzere yemin etmiş birisiyim. Neft'e Lumanen Manastırı hakkında gizlice bilgi toplamak için yollanmıştım. Amacım, Lestra'nın krala karşı bir komplo içerisinde yer alıp almadığını öğrenmekti."

"Ve öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Kesinlikle."

Ellynor başıyla onayladı. "Ara sıra şöyle şeyler söylerdi: Kızlar Gillengaria topraklarına hükmettiğinde, buradaki her şey farklı olacak. Hükmetmekten kastettiği şeyin, sadece doktrininin manastırdan tüm krallığa yayılması olduğunu düşünüyordum. Fakat sanırım haklısın. Bundan çok daha büyük ihtirasları var."

Şu an için Coralinda Gisseltess'in ne tür planlar yaptığı hiç de Justin'in umurunda değildi. "Diğerleriyle birlikte Ghosenhall'a dönmek zorundayım," dedi. "Benimle gelir misin? Hiç evlenebilecek birisi olabileceğimi düşünmemiştim bugüne kadar, ancak ben..."

Ellynor, parmağını onun dudaklarına götürüp onu susturdu ve o hüzünlü gülümsemesi yüzünde tekrar belirdi. Justin bir an

için onun ağlamaya başlayacağını sandı. "Yapamam," dedi. "Ailemin onay vermediği hiçbir erkekle evlenemem... Ve seni asla onaylamayacaklar."

Justin başını geriye doğru çekti ve Ellynor'un eli onun kucağına düştü. "Onaylayacaklar! Kralın kendisi seni istemeye gelecek! İstedikleri şey parasıysa, elimde çok birikmiş bir şeyim yok, fakat gerekli miktarda altını bulabilirim..."

"Hayır, Justin, konu para değil. Sorun şu ki, ailem... nasıl söyleyesem... Asla *sebaht'arı*ın dışından biriyle evlenmeme izin vermez."

Justin, bu sözcüğü hayal meyal hatırladı, Senneth bir keresinde kullanmıştı onu sanki. Fakat yine de, "O ne demek? Bu kelimeyi bilmiyorum," dedi.

"Ben Lirrens'den geliyorum," diye fısıldadı. "Dağların diğer yanındaki topraklardan. Geleneklerimizi bilmiyorsundur, zaten Gillengaria'da kimsenin bunları bildiği yok. Fakat kadınlar asla ailelerin onay vermediği evlilikler yapmazlar. Yine de bunda ısrar ederlerse..."

"Babaları ve erkek kardeşleri evlenmek istediği adamla ölümüne bir düelloda karşı karşıya gelir," dedi Justin acımasızca. "Senneth bana bu hikâyeyi bir keresinde anlatmıştı. Bu hikâyeyi dinlemek için bir nedenim yoktu, fakat bu kısmı hafızama kazanmış. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Kimse benimle ölümüne çarpışamaz. İstedğim kadını elde ederdim."

Ellynor ellerini onun yanaklarına koydu. Şimdi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, fakat onların farkında değilmiş gibi konuşmayı sürdürdü. "Ama dövüşemezsin, Justin, bunu anlamıyor musun? Seni seviyorum. Fakat Torrin, Hayden veya babamı öldürmene dayanamazdım. Onların senin ellerinde can vermek üzere olduklarını gördüğüm an senden vazgeçerdim."

Justin kızın parmaklarının yüzünden sıyrılmamasına özen göstererek başını iki yana salladı. "Öyle olmazdı, Ellynor. Biri si beni öldürmek üzere saldırsa bile o kişiyi öldürmeden ona

karşı koyabilecek kadar ustayım. Babanı ya da erkek kardeşini öldürmeden etkisiz hale getirirdim. Düelloyu kazanıp yoluma giderdim.”

“Ama onlar peşinden birini daha yollarlardı, sonra birini daha! Senden önce hiçbir kararlı âşık bu numaraları denemedi mi sanıyorsun? Ben seni bırakmadıkça hep sevdiğim kişinin öldürülme kaygısıyla yaşayacağım demek bu! Ve buna dayanmam! Benim yüzümden bu şekilde kanının dökülmesine vicdanım el vermez!”

“Ama bu senin suçun değil ki! Bunun vicdan azabını onlar çekmeli!” diye karşılık verdi Justin ateşli bir şekilde. “Nasıl bir gaddar ailedir ki bu, kızını böyle bir ikilemde bırakıyor? Litransli bütün kadınlar neden birleşip tüm babalar ve erkek kardeşler ölünceye ya da bu konuyu gözden geçirmeye başlayıncaya kadar birbirini ardına onaylanmayan aşklar yaşamıyor? Sana temin ederim ki cesetler üst üste yığılmaya başlayınca, gelenekler çabucak unutulmaya yüz tutar.”

Ellynor, ağlarken bir yandan da gülüyordu. “Belki, fakat hiç anlamıyorsun! Biz böyle yetiştirildik Justin ve ailem benim canım. Yüreğim. Manastıra gelinceye dek başka türlü hayatı hayal etmem mümkün bile değildi. Ailem için duyduğum sevgi hiç yokmuş gibi yapamam, ne kadar kaba veya yanlış davranmış olsalar da bana karşı. Ve onları, onlardan herhangi birini katletmeni kabul edemem.” Alnını onunkine dayadı. Elleri hâlâ onun yanaklarındaydı ve sanki yüzleri bir ekranın arkasında gibiydi, sanki konuştukları hep sır olarak kalacakmış gibi. “Justin, senden vazgeçmek zorundayım,” diye fısıldadı.

Justin bir süreliğine sustu ve bu söylenenleri hazmetmeye çalıştı. Eski gücüne dönmesi yaklaşık olarak iki ayını alacaktı, sonra bir de seyahatte geçireceği süre vardı. Tayse bundan pek hoşlanmayacaktı, fakat şu an Tayse’in ne düşüneceği umurunda bile değildi. Belki Cammon’ı kendisiyle gelmeye ikna edebilirdi; hiç bilmediği bir coğrafyadan geçerken onu beklenmedik tehli-

kelerin arasından güvenle geçirecek, olağanüstü yerlere sahip birine ihtiyacı olacaktı. "Ghosenhall'a dönmek zorundayım," dedi. "Vermem gereken raporlar var ve belki de kral için halletmem gereken başka şeyler. Üç ay sonra beni Lirrens'de bekle. Ailenin yaşadığı yeri bana ister tarif et, ister etme – öyle ya da böyle bulacağım yaşadığın yeri. Sonra da babanla pazarlık yapacağım ya da onunla çatışacağım, hangisini tercih ederse. Ben seni bırakmaya razı değilim."

"Lirrens'e benim için gelemezsin!"

"Ama öyle yapacağım. Seni görebilmek için Lumanen Manastırı'na geldim ve seni tekrar bulmak için de Lireth Dağları'nı aşacağım."

"Justin," diye fısıldadı Ellynor, "seni öldürecekler."

Justin omuz silkti. "O zaman en iyisi beni hiç kurtarmasaydın. Keşke sadece senin için ölseydim."

Ellynor şimdi aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu. Başını geri çekti, ellerini onun omuzlarına indirdi ve gücüyle boyu izin verdiği kadar onu sarsmaya başladı. "Bunun kalbimi darmaduman edeceği hiç mi umurunda değil? Sen ölürsen benim de bir parçamın öleceğini hiç mi umursamıyorsun? Justin, seni seviyorum! Seni bir daha görmemeyi göze alacak kadar çok seviyorum! Lütfen, ömrümün sonuna kadar benim yüzümden ölmüş olmanın acısıyla baş başa bırakma beni."

"Lütfen ömrümün geri kalanını sensiz geçirmeme neden olma," diye yanıtladı Justin.

Şimdi Ellynor gözyaşlarına boğulmuştu ve hiçkara hiçkara onun göğsünü yumruklamaya başladı. Kucağından inmeye ve onu saran kollarından kurtulmaya çalıştı, ama Justin onu daha da sıkıca sardı ve onun gitmesine izin vermedi. "Seni seviyorum," dedi tekrar tekrar, Ellynor ise başını iki yana sallıyor, onu omuzlarından itiyor ve gitmesine izin versin diye yalvarıyordu.

Bu panik ve çaresizliğin tam ortasında Senneth sakince yanlarına geldi. Sandalyenin yanı başında durup o düşünceli gri

gözleriyle onları süzmeye başlayıncaya kadar Justin onun içeri girdiğini bile fark edememişti.

"Görüyorum ki, Ellynor sana sırrını anlatmış," dedi mistik.

Justin, Senneth'le konuşabilsin diye Ellynor'u daha da kendine çekip onu hareketsiz hale getirmeye çalıştı. "Senneth! Demek biliyordun! Lirrensliymiş!"

Senneth başını salladı. "Neft'ten geçtiğimiz zaman sen onu bana tarif eder etmez anlamıştım bunu. Saçlarından anladım. Lirren tarzı."

Ellynor, Justin'in kollarının arasında dönmeyi başardı fakat yine de kollarını kurtaramamıştı. "Senneth," dedi, "Lütfen, sen onun arkadaşısın. Lirrens'e beni aramak için gelirse ölür. Bu ilişkiyi burada bitirmeme izin vermesi gerekiyor."

İkisi de Senneth'a yalvarıyordu şimdi. "Onu asla bırakmam," dedi Justin hararetle. "Ne sen beni buna ikna edebilirsin ne de Tayse beni bundan vazgeçmek için zorlayabilir."

Senneth, ikisini de karşısına alacak şekilde yanlarındaki yatağa oturdu. Yüzündeki ifade, her zamanki gibi sakin ve huzurluydu. "Bir seçenek daha var sanırım," dedi. "Ellynor'un babasıyla konuştum."

33. BÖLÜM

Mistiğin söyledikleri üzerine, Ellynor öyle bir doğruldu ki Maz kalsın Justin'in kollarından kurtuluyordu. Tam olarak değildi elbette, bu çok daha fazla kuvvet gerektirirdi. Zaten her şeyi gören Büyük Anne de Ellynor'un, onu sonsuza dek kollarında tutmasını istediğini biliyordu. Fakat Senneth'in söyledikleri, onun Justin'in kollarında dönüp bu tuhaf, sakın ve güçlü kadına umut ve şaşkınlıkla bakmasına neden olmuştu.

"Babamla mı konuştun?" diye yineledi. "Ne zaman? Neden? Nereden biliyordun... ve neden bunu yaptın... anlayamıyorum."

Senneth başını salladı. "Altı ya da yedi hafta önce görüştüm. Justin daha önce senden bahsetmişti bana," diye gülümsedi mistik. Senden çok hoşlandığı besbelliydi. Ben de endişelenmiştim, çünkü senin bir Lirren kadını olduğunu anladım. Ben de Lireth Dağları'nın diğer yanında yaşadım. O seni sever ve sen de onu seversen, hikâyenin ne kadar kötü bitebileceğinin farkındaydım."

"Sen Lirrens'de mi yaşadın?" diye yineledi Ellynor. "Bir *sebahıta*'da?"

"Ammet Persal'ın evlat edindiği kızlardan biriyim. Ailesiyle bir seneden fazla birlikte yaşadım."

Ellynor'un aralarındaki bağı kavraması bir saniyeden az sürdü. "Akrabayız seninle," dedi.

Senneth yine başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle, akrabayız seninle. Baban ve erkek kardeşlerine hanırlattığım bir konu oldu bu."

Ellynor şimdi daha da doğrulmuştu. "Hepsiyle tanıştın mı? Dağların diğer tarafında mıydın?"

"Hayır, marlordla görüşmek üzere Coravann'a gitmiştim ve tesadüf eseri, senin ailen de oradaydı. Amcan ve kuzenlerinden biriyle de tanıştım ayrıca."

Bu, şaşırtıcı olmaktan da öteydi. "Ve benim hakkımda konuştun onlarla, öyle mi?"

Senneth güldü. "Başta değil tabii ki. *Sebahta*'dan konuştuk. Kraldan konuştuk. Gillengaria'da büyüyen savaş olasılığını konuştuk. Sonra da Torrin'i bir düelloya davet ettim."

"Torrin'le mi dövüştün? Bu çok cesurca!" Ellynor, Senneth'i dikkatlice incelemek için duraksadı. "Bir kadınla düelloya çıkmayı kabul edeceğini hiç düşünmezdim. Bu pek de onurlu bir davranış sayılmaz."

Senneth gülümsedi. "Onu biraz gaza getirdim açıkçası. Onu yeneceğimi iddia edip durdum."

"Ama yenemezsin ki," dedi Ellynor.

"Ama yendim," diye yanıtladı Senneth sakince.

Ellynor, bu şok edici bilgiyi kavramaya çalışırken kısa bir sessizlik oldu. Konuşulanları ilginç bulduğu belli olan Justin'in de koltukta kayıp öne doğru eğildiğini hissetti. "Torrin, şu adam değil mi?" diye sordu Justin, Ellynor'un omuzunun üzerinden. "Eğer düello gerçekleşecek olursa benim karşıma çıkması en muhtemel olan?"

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Senneth.

"Ever," dedi Ellynor hayretler içerisinde. "Fakat kimse Torrin'i yenemez. Şimdiye kadar hiçbir dövüşü kaybetmedi."

"Gillengaria'da efsane olmuş Kralın Gezginleri'yle birlikte eğitildiğimi söyledim ona."

"Yani ona aslında benimle dövüşüp kaybettiğini söylemiş oldun bir nevi," dedi Justin.

Senneth buna çok güldü. “Ever, aslında ona söylemiş olduğum şey, gerçekten de buydu.”

“Bu yüzden beni dövüşmeye zorladın o gece,” diye heyecanlandı Justin. “Çok garipti. Ellynor hakkında konuşmamızın üzerinden bir dakika bile geçmemişti ki beni dövüşte yenebileceğini iddia ettin. Daha o zamandan, Ellynor’un şampiyonlarından birine meydan okumayı planlıyordun.” Duraksadı. “Fakat nereden bilebildin... yani demek istediğim, ailesinin adını bilmiyordun, öyle değil mi? Coravann’da onun akrabaları ile karşılaşacağını nereden biliyordun?”

Senneth iç çekerek yatakta geriye yaslandı. “Geçen yaz Coravann Keep’de olduğumuz zamandan. Heffen’in, Lirrenslî bazı akrabaları oradaydı o zaman ve onlarla konuşma fırsatım olmuştu. Bana, Lumanen Manastırı’na gönderilen iki Lahja kızından bahsetmişlerdi. Bu sayede, Ellynor’un bir biçimde Heffel’la akraba olduğunu ve Coravann’da olacak olan Lirrenslîlerin bir şekilde onu akrabası olduklarını anlamış oldum. Gelenlerin, onun babası ve erkek kardeşleri çıkması büyük bir şanstı elbette.”

Ellynor inanamayarak başını iki yana salladı. Hâlâ bu hikâyenin şaşkınlığını yaşıyordu, ancak bunun neyi değiştireceğinden şüpheliydi. “Torrin’i düelloda yendin, tamam. Sonra bir yerlerde, seni yenmiş bir Kral Gezginini olduğundan bahsettin, böylece Torrîn bu kişinin karşısına çıkarsa hiçbir şansının olmadığını anlayacaktı. Fakat bu, erkek kardeşimin silahını bırakıp kız kardeşinin onuru için savaşmayacağı anlamına gelmez.”

“Belki buna neden olmaz, fakat seni istemeye geldiğimde bu konuyu iki kere düşünecektir,” dedi Justin heyecanla. “Benim kazanacağımı bildiği bir düelloya çıkmaktan imtina edecektir belki.”

“Torrin’in nasıl biri olduğunu bilmiyorsun,” dedi Ellynor ve sonra da Senneth’a daha bir dikkatle baktı: “Peki, benden bahsettin mi hiç? Onunla düello yaptıktan sonra? Beni daha önce hiç görmemiştin. Ne diyebilirdin ki?”

"Bundan çok daha karışık durum," dedi Senneth. Yatakta yana yatarken yastıklardan birini çekip kaburgalarının altına yerleştirdi. "Devamında Tayse'in, Hayden'la düello yapmasını sağladım. Tayse, Justin'den bile iyidir, kimin kazandığını tahmin edebilirsin. Sonra da uzunca gezginler hakkında konuştuk, güçlerini, becerilerini ve krallıktaki statülerini. Tahmin edersin ki bütün bunların sonunda Torrin, kralın muhafızlarının arasına katılmak için Lireth Dağları'nın diğer tarafına geçmeyi düşünmeye başladı."

Ellynor, Justin'in sesinden, onun sırtıttığını anlayabiliyordu. "Peki Tayse ne dedi bütün bunlara?"

"Ordumuz için asker topladığımı düşündü ki bir bakıma da öyleydi. Kralın ordusunun ateşli ve güçlü savaşçılar olan birkaç yüz Lirrenli adamla güçlenmesini isterim. Torrin, Hayden ve Wynlo'yla baş başa kalıncaya kadar, Ellynor'dan hiç bahsetmedim."

"Kiminle baş başa kalıncaya kadar?"

"Wynlo, babam," diye yanıtladı Ellynor.

"Onlara, manastırdaki Lirren kızlarından bir tanesinin -hangisi olduğunu bilmüyormuş gibi yaptım- sokakta saldırıya uğrarken bir Kral Gezginini ile arkadaş olduğunu anlattım. Hikâyeyi biraz abartarak anlatmış olabilirim, fakat Justin'i bir kahraman gibi gösterdim. Ve de onurlu birisi olarak. *Sebahta*'nın bütün üyelerinin akraba demeyi onurdan sayacakları türden bir adam olarak."

Ellynor'un ağzı açık kaldı. "Böyle bir şey yapmadın."

"Yaptım. Torrin kendi söyledi. *Böyle bir erkeğin kuzenim olmasını isterdim*. Tam olarak böyle dedi."

"Fakat böyle bir adamın kız kardeşimle evlenmesini isterdim demedi," diye karşı koydu Ellynor.

"Tam bu şekilde demedi," diye itiraf etti Senneth. "Fakat kelimenin tam anlamıyla sabaha kadar konuştuk. Çok hassas bir dilde. Bir Kral Gezginini bir Lirren kızını istemeye gelse, neler olabileceği hakkında. Onun ne şekilde karşılanacağını. Bir Lirren kızının böyle birisiyle evlenmesi onay görür müydü diye."

“Buna inanamıyorum,” dedi Ellynor. Başı dönüyordu biraz.

“Baban ilk başta bu fikre bayağı karşı çıktı,” diye sürdürdü Senneth. “Ve amcanı çağırıp fikir vermesini istedi. Torrin ve Hayden, eğer bu gezgini evlat edinen çıkarsa, onun aileye kabul edilebileceğini düşündüklerini söylediler. Ben de onlara...”

“İsteyen beni evlat edinebilir,” diyerek araya girdi Justin. “Kime başvurmam gerekiyor? Ne yapmam gerekiyor?”

“Ben de onlara Persalların onu evlat edinmeye sıcak bakacağını söyledim, fakat amcan bu fikirden hoşlanmadı. Onun görüşüne göre böyle bir şey, ancak sözkonusu kız bir *bahta-lo* olursa kabul edilebilirmiş.”

Ellynor bu yeni bilgiyi hazmedene kadar biraz daha sessizlik oldu ve Justin, birisinin bunun anlamını açıklamasını bekledi. “O da ne demek?” diye sordu sonunda. “Anlamı ne bunun? Bunun Ellynor’a bir zararı var mı? Çünkü varsa eğer...”

“Hayır,” dedi Ellynor yavaşça. “Bunun anlamı... bu, klanın parçası olmadığım anlamına geliyor. Ayrı sayılıyorum. Oraya dönebilirim, dışlanmış değilim, ama artık ritüellere katılamam. Günlük hayata dahil olamam. *Sebahta-ris*’in dışında sayılırım.”

“Ve bu, yapmak istemediğin kadar büyük bir fedakârlık olabilir,” dedi Senneth sessizce. “Fakat yine de ailedeki erkeklere cazip görünen bir çözüm oldu. Hepsi bunu kabul etmeye hazır. Torrin bile, *eğer kız kardeşim ya da kuzenim bir bahta-lo olsa, şu Kralın Gezginleri’nden birinin Lireth Dağları’nı aşıp onu istemeye gelmesine izin verir ve ona saldırmazdım*, dedi. Gerçekten söyledi bu sözleri, Ellynor.”

Ellynor’un bir an için nefesi kesildi, bütün bunların anlamı gerçekten aşıyordu onu şu anda. Sonra, Justin onu sıkıca sardığı için nefes alamadığını fark etti. “Bu çok... kaldırabileceğimden fazlası bu,” dedi. Sesi biraz sarhoş ve başı dönmüş gibi çıkıyordu. “Bütün bu süre zarfında, hiç umut olmadığını düşünmüştüm. Şimdi ise bir umut var, ama ben yapamıyorum, bu fikir bana aşırı büyük geliyor şu an. Eğer bir *bahta-lo* olursam

Justin'le evlenebilirim. Daha önce hiç olası görmediğim iki şey birden."

Senneth kendini ileri doğru itip ayağa kalktı. "Eğer istersen, o etrafta olmadan tek başına düşünebilmen için şu an Justin'in odadan çıkmasını sağlayabilirim," diyerek gülümsedi. "Eminim ki dikkatini fazlasıyla dağıtıyordur."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Justin anında. "Sen de beni buradan çıkarabilecek kuvvette değilsin."

"Terbiyeli bir çocuk olmazsan, Tayse'i çağırırım," dedi kibarca Senneth. "Onun gücü buna yeter. Ya da belki Donnal'ı çağırırım ve o da bir ayağa dönüşerek seni buradan dışarıya sürükler." Sonra tekrar ciddileşti. "Kızın düşünmesine izin ver, Justin. Üzerinde baskı kurup onun daha sonra pişman olacağı kararlar almasına zorlama onu."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Senneth gri gözlerinde sorar bakışlarla Ellynor'a döndü. Ellynor başıyla onayladı. "Çok, ama çok teşekkür ederim, fakat o kalabilir burada. İnanamıyorum... birbirimizi tanımıyoruz, yine de benim mutlu olmam için böyle bir şey yapmış olduğuna inanamıyorum..."

"O zaman, bunu Justin için yapmıştım," diye açıkladı Senneth yumuşak bir sesle. "Onu çok seviyorum. Fakat seni tanıdıktan sonra diyebilirim ki senin adına da çok mutluyum." Beklenmedik bir biçimde eğildi ve Ellynor'un yanağına bir öpücük kondurdu. Dudakları onun yanağında sıcak bir iz bıraktı. "Birbirinize karşı anlayışlı olun," dedi ve odadan çıktı.

Ellynor ve Justin bir süre için sessizce oturdu, fakat Ellynor, Justin'in soru sormamak için kendini tutmaya çalıştığını hissediyordu. Hâlâ onun kucagındaydı ve kolları belindeydi. Fakat buna karşılık Ellynor dik oturuyordu, gergindi ve kafasının içi zor sorularla doluydu. *Bahta-lo!* Bu sıfatla donanmış sadece iki kadın biliyordu. Bunlardan bir tanesi Litrens'i terk

edip Gillengaria'ya gitmişti. Diğeri ise tuhaf, tek başına yaşayan fakat oldukça yetenekli bir yaşlı kadındı ve bir iyileştiriciye şiddetle ihtiyaç duyulan hanelerde ansızın belirmek gibi de değişik bir özelliği vardı. Eğer tüm bir aile ateşli bir hastalığa yakalanmışsa, ertesi günü evlerinin eşliğinde bitiverirdi. *Sebahta* içinde bir husumet olduğunda yaralılar savaş meydanında ölmeyi bekleyerek yatıyorsa, bir anda belirir ve sırayla, her bir yaralının yanında diz çökerdi. O, Maara'nın kızlarından biriydi, bunu herkes biliyordu. Onun hakkında söyledikleri şey, hastalar son nefeslerini vermeden önce onlara yetişebildiği sürece, herkesi iyileştirebildiği idi.

O da büyük olasılıkla bir mistik, diye kafasına dank etti Ellynor'un. Kuşkusuz, sebahta'daki tüm yetenekli iyileştiriciler öyleydi.

Bu, çok rahatlatıcı bir düşünceydi. Eğer bir *bahta-lo* olmayı kabul ederse, sadece kanında taşıdığı büyüün çağrısına cevap verecekti. Herhangi bir mistikten beklenen tek şey buydu.

Fakat *sebahta-ris'i* geride bırakmak demekti bu! Justin'le Ghosenhall'a yerleşmek, yabancıların arasında yaşamak, ailesiyle yaşantısının tanıdık günlük ve mevsimlik eğlencelerini geride bırakıp yeni ritüeller, yeni şöenler, yeni adetler öğrenmek demekti. Kalbi, bu düşünceler karşısında bir kez daha ağırlaştı ve bir kez daha nefesi daraldı. Ailesini şimdi bile bu kadar özlerken nasıl olacaktı bu?

Fakat onlardan uzaklaşabildiğine sevinmiştin, dedi kafasının içindeki kısık bir ses. Neft sokaklarını tek başına gezebilmekten büyük keyif duymuştun. Manastırdaki dualar ve şarkılar seni büyülemişti. Eğer olup bitenler seni korkutmamış olsaydı, şimdi manastırda mutlu yaşıyordun. Hatta Justin ile tanışmamış bile olsaydın, Neft'te yaşamak seni daha da mutlu ederdi. Lireth Dağları'nın ötesindeki dünyayı görmek için hep can attın. Şimdi ise fırsat ayağına geldi.

Dünyayı görme fırsatı... ve Justin'i sonsuza dek hayatında tutma fırsatı.

Justin artık daha fazla dayanamadı. Ellynor'u kendine çekti ve yüzü hâlâ başka yere dönük olduğu için onu çenesinin hemen altından öptü. "Neler düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Aklındakiler arasında ben de var mıyım?"

Ellynor, onun bacaklarının üzerinde konumunu değiştirerek kollarını onun boynuna doladı ve yanağını onun yanağına dayadı. Senneth'in öpücüğünü hâlâ hissedebiliyordu ve bu öpücüğün izi, şimdi aralarında bir tür damga ya da bağ gibiydi. "Sen her zaman aklımın bir köşesinde sin," diye fısıldadı, "tanıştığımız ilk günden beri. Aklımın içinde yaşayanlardan birisi oldun ve seni görsem de görmesem de her günümü benimle paylaşıyorsun. Hayatımı seninle birlikte geçirebileceğim bir seçenek olabileceğine hiç inanmıyordum. Mutluluğuma uzanan yolu iyi göremiyordum. Ama şimdi önümde bir yol açıldı ve onu kaçırmayacağım. Fakat kendimi buna hazırlamak için bana biraz zaman vermelisin. Asla bulamayacağımı sandığım bir yolun üzerindeki ormana ilk adımımı atarken derin bir nefes almama. Bu bütünüyle farklı bir orman benim için. Mutluyum, ancak biraz korkuyorum da."

"Seni seviyorum," dedi Justin, buna verilebilecek tek cevap buymuşçasına.

Belki de her şeyin tek cevabı buydu. Ellynor da bu sözcükleri onun tenine fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Konuşup fısıldaşarak planlar yaptılar ta ki Ellynor'un bedenindeki bütün güç birden çekilinceye kadar. Neredeyse Justin'in göğsü üzerinde bayılıyordu. "Hastalandın mı? Birisini çağırayım mı?" diye sordu korku içinde ve kalkıp onu yatağa taşıdı.

"Hayır," dedi Ellynor, "sadece yorgunum." Çok yorgundu hem de. Korku, umut ve mutluluktan bitkin düşmüştü. Justin onu dikkatlice yatağa yatırdıktan sonra gözlerini kapattığında, oda başının üzerinden daireler çiziyordu.

"Senneth'i çağırıyorum," dedi Justin.

"Endişelenme," dedi baygın bir sesle, "iyi olacağım."

Onun odadan çıktığını duymadı bile. Kapı daha açınıp kapanmadan uykuya dalmıştı bile.

Uyandığında, pencerenin içeriye düşmesine izin verdiği güneş ışınları, odanın zemininden duvarlara doğru göç etmişti. Uyumasının üzerinden saatler geçmiş olmalıydı ve akşam saatlerine yaklaşıyordu. Ellynor yatağın içinde döndü, dikkat çekici derecede iyi hissediyordu. Sonra da gözlerini iyice açıp doğruldu.

Yatağın yanındaki sandalyede birinin oturduğunu görmesine hiç şaşırmadı. Onu şaşırtan şey, daha çok sandalyeyi işgal eden kişiydi. Senneth ya da Justin değil, altın saçlı ve Kirra isimli kadındı bu.

Altın saçlı güzel kadın.

Ellynor, aceleyle daha dik bir konum aldı ve bir anda beliren kiskançlığını boğmaya çalıştı. Justin'in, uğruna dağları aşıp onu durdurmaya çalışanlarla çarpışmayı göze aldığı kişi Kirra değildi. Ellynor'u seviyordu ve bundan da en ufak şüphesi yoktu. Yine de bu kadın, Justin'in yaralandığını duyunca, Gillengaria'nın yarısını geçerek koşa koşa gelmişti. Onun yanında oturmuş ve Ellynor'un başlattığı işi bitirmişti. Onu çok önemsiyor olmalıydı. Gözü olan her erkek de bu kadın için kesinlikle bir şey hissedirdi.

Kirra'nın aklındaki şey ise hiç de kiskançlığa benzemiyordu, aksine gülümseyişi çok dostaneydi. "Uyandın!" diye sevinçle öne doğru eğildi. "Nasıl hissediyorsun? Justin koşa koşa aşağıya gelip beni buldu ve bayıldığını söyledi. Düşündüğünden çok daha zayıf düşmüş durumdasın."

"Bitkinim," diye itiraf etti Ellynor. "Fakat uyku yaradı ve şimdi daha iyiyim."

Kirra'nın kusursuz yüz hatlarına bir memnuniyet ifadesi yerleşti. "Biraz da büyü yardımı aldın ayrıca," diye ekledi Kirra. "Ben Senneth gibi değilim. İnsanları iyileştirirken sanki cehenneme atılmışlar gibi hissettirmem onlara. Hiç hissettirmiyorum, öyle değil mi?"

Ellynor zorla gülümsedi. "Gerçekten öyle. Çok teşekkür ederim."

"Fakat itiraf etmeliyim ki sendeki iyileştirme gücünü gerçekten kısıntıyorum," diye sürdürdü Kirra oralı olmadan. "Biraz daha güçlendiğinde belki bana bunu nasıl yaptığını gösterirsin. Sadece tahmin yürütüyorum şu an, ama sanki gerçekten de Justin'le birbirinize dolanmanızı sağlıyordun. Adeta tek bir beden haline geldiniz. Bunu ben de yapmayı öğrenebilir miyim?"

Ellynor'un hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum. Sanmam. Yani kimse bunu bana öğretmedi. Yapmayı kendiliğinden bildiğim bir şey bu." Omuz silkti.

"Senneth ve birkaç diğer eğiticiyle karşılaşmıca kadar ben de büyüünün öğretilmeyen bir şey olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi Kirra. "Ayrıca Cammon, şehirdeki mistiklerden her türlü numarayı öğreniyor. Nasıl yaptığını düşün ve sonra da tarif etmeyi dene. Eminim ki anlamamı sağlayacak kadarını bana anlatabilirsin."

Buna göre sırlarını paylaşan kız kardeşler gibi, birlikte epey zaman geçireceklermiş gibi görünüyordu. Ellynor bunu pek hayal edemedi. "Denerim," dedi kibarca. "Sen de Ghosenhall'a dönecek misin?" Bizimle birlikte mi döneceksin diye sormadı, çünkü kendi güzergâhı henüz belli değildi. Justin, diğerleriyle birlikte Ghosenhall'a gelmesini istiyordu ama Ellynor, onun önce kendisiyle birlikte Lirrens'e gelmesini umut ediyordu. Justin bu konuda istekliydi, ancak bu konuyu önce Tayse'le konuşması gerekiyordu.

Kirra, tamamen rahat bir şekilde, sandalyesinde geriye yaslandı. Her zaman rahat davranan bir kadına benziyordu. "Henüz karar vermedim," dedi. "Danalustrous'taki kız kardeşimin bana ihtiyacı olabilir – düğün hazırlığı yapıyor – ama kralın huzuruna çıkmayalı da birkaç hafta oldu. Senneth, sırf refakat etmek amacıyla da olsa, Ghosenhall'a gelmemi istiyor."

Ellynor bunlara nasıl cevap vereceğini bilemedi, o yüzden

tekrardan kibar bir gülümseme sunmakla yetindi. Kirra başını yatırtarak, bunu ondan hiç saklama gereği duymadan, onu incelemeye başladı.

“Hiç de beklediğim biri gibi değilsin,” dedi Kirra ansızın. “Eğer Justin’in zevkine uygun bir kadın yaratabilseydim, asla sana benzeyen biri olmazdı.”

Bu o kadar kaba bir cümleydi ki Ellynor, ağzı açık şekilde ona bakakaldı.

“Neden bu koca adamların hepsi hep böyle minyon kızları tercih ediyor?” diye ekledi mistik, mağdur bir sesle. “Adam ne kadar iriyse, istediği kız da o kadar minyonlaşıyor. Bu hiç dikkatini çekti mi?”

“Yok, çekmedi,” dedi Ellynor boğuk bir sesle.

“Demek istediğim... Justin’in daha çok Senneth’a benzeyen birini seçeceğini düşünürdüm. Hatta biraz daha benim gibi.”

Ellynor yatağın üstünde iyice doğruldu. “Onu senden çaldığımı düşünüyorsan özür dilerim,” dedi katı bir sesle. “Siz ikiniz belki de geçmiş zamanda birbirinize âşıkınız. Ama ben...”

“Âşık mı? Justin’e mi?” diye tepki verdi Kirra. İtirazı o kadar içtendi ki bunun gerçek düşüncesi olduğundan şüphe duyulamazdı. “Tanrılar aşkına. Biz birbirimizi hiç çekemiyoruz.”

Ellynor’un kalbi bir anda aydınlık ve sevinç ile doldu. “Bu doğru olamaz,” dedi. “Buraya onun için geldin. Bir çeşit ilişkiniz olmalı.”

“O benim kardeşim,” diye yanıtladı Kirra.

Ellynor ona bakakaldı.

Kirra gülümsedi ve ellerini gerdi. “O benim kardeşim. Beni cepte biliyor, bana bolca laf çarpıyor. Aptalca bir şey yaptığımı düşündüğünde bana kızıyor. Fakat bana zarar vereceğini bildiği herkesi öldürür,” dedi ve acımasız bir ifadeyle ekledi: “Eğer o kişiyi ben önce öldürmemiş olursam. Hiç erkek kardeşim olmadı ve bazen de bundan hiç hoşlanmıyorum. Ama şimdi ben onunla, o da benimle kardeş. Ailemdeki insanlar benim için ne ifade

ediyorsa o da aynısını ifade ediyor ve durum bu olduğundan, ömrüm boyunca onun yanında olacağım."

Ellynor başıyla onayladı, sonunda yavaş yavaş anlıyor ve inanıyordu. "İki erkek kardeşim var ve tam da dediğin gibi," dedi. "Onlarsız bir hayatı hayal etmeyi denemem bile."

Kirra güldü. "Bu yüzden mi hoşlanmıyorsun benden? Kıs-kandığın için mi?"

"Senden hoşlanmadığımı söylemedim," dedi Ellynor aceleyle.

"İnsanların beni sevmemelerinin birçok nedeni var ve bunların bir kısmı için haklılar, ama Justin yüzünden benden nefret edemezsin," dedi Kirra. Sesi dikkat çekici derecede neşeliydi. Ellynor sesinin hep böyle olduğunu düşünmeden edemedi. "Benden nefret etmek için bundan daha iyi bir gerekçe bulman gerekir."

"Arkadaş olmak için bir neden bulmayı yeğlerim," dedi Ellynor.

"Şaka yapıyordum," dedi Kirra. "Tabii ki arkadaş olacağız. Hepimiz. Ve hayatında sakın geçirdiğin tek bir saniyen bile olmayacak bundan böyle."

34. BÖLÜM

O gece Ellynor, zemin katta özel olarak hazırlanmış keyifli yemek masasında, Justin'in arkadaşları ve Faerber'in ailesiyle birlikte hareketli bir akşam yemeğine katıldı. Bu kadar çok yabancıyla birlikte olmak biraz tuhaf ve zorlayıcı gelmişti ona ve yemeğin büyük bir kısmında, Justin'le Senneth'in arasında sessizce ve kendini unutturarak oturmayı yeğledi. Fakat onları dikkatle dinleyip ilgiyle izledi ve masada oturan diğerleri hakkında çabucak bir takım sonuçlara vardı.

Faerber ve iki oğlunu zaten belli bir ölçüde tanımış ve onlara güvenmişti, bu ortamda da onların düşünceli ve sevilesi adamlar olduklarını görmek hoşuna gitmişti. Marney, maharetliydi ve hiç gıcunmadan nefis yemeklerini herkese servis etti, bu kadar çok kişiyle aynı anda ilgilenmek zorunda kalmak da onun canını hiç sıkırmamış gibi görünüyordu.

Tayse ürkütücü bir adamdı, iri kıymdı, saçları koyuydu ve ifadesi de çok ciddiydi. Çok konuşkan değildi, ancak konuştuğu zaman, uçarı olan Kirra bile onun söyleceklerine kulak kesiliyordu. Justin'in bu gezgine herkesten fazla saygı duyduğu çok açıktı. Yaptığı yorumların çoğu ve sorduğu soruların büyük bölümü de Tayse'e yönelikti. Ellynor, o öğleden sonra Justin'in ona çabucak anlattıkları dışında, ilişkilerinin geçmişiyile ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Justin'in iyiliğini düşünerek, bu adamın görün-

düğünden daha nazik birisi olmasını içtenlikle diledi.

Cammon'ı ise anında sevmiştir. Ama Justin ona zaten böyle olacağını söylemişti. Suskun ve önyargılardan uzak Donna'nın yanında ise bütünüyle rahat olacağını hissetmişti.

Gerçekten bu kişilerle zaman geçirecek olursa. Gerçekten kendi yaşantısını geride bırakıp Justin'inkine dahil olacak olursa.

Yemek masası başındaki sohbet genelde tanımadığı insanlar hakkındaydı: büyük lordlar, yerel düşmanlar, kayıp dostlar.

Bir süre sonra Ellynor, sözcükleri anlamlarını çıkarmayı bıraktı ve bunun yerine masadaki kişiler arasındaki bağlara odaklanmaya başladı. Kitra, grubun parlak güneşiydi, herkesi güldürmeyi başaran şakacıydı. O ve Justin, yemek sona ermeden üç kere tartışmaya girdi, fakat Donna'ı onu bütün bu süre boyunca hayranlıkla ve keyifle izleyedurdu. Cammon ise herkese yakın ilgi gösteriyor ve bakışları konuşmacılar arasında gidip geliyordu, bu esnada da sanki bütün söylenenleri içine çekip düşünüyordu. Tayse ise, konu strateji ya da geleceğin planlanması olduğunda, herkesin dönüp fikir sorduğu kişiydi. Fakat bu küçük grubun kalbi Senneth, diye karar verdi Ellynor. O, hepsinin etrafında döndüğü güneşti. Hepsinin aralarındaki ilişkilerin niteliği türlü türlüydü, ancak o, hepsinin en sevdiği kişiydi.

Yemek faslı yarılanmıştı ki Justin, bir şeyi hatırlamışçasına, çatallı masaya bıraktı. "Senneth! Sormayı unuttum sana! Marleydiyle birlikte Ghosenhall'da boy gösterdiğinde, kral sana neler söyledi?"

Senneth güldü. "Ah, Ghosenhall'a gitmedik. Sabina'ya neden sığınma hakkı tanıdığı konusunu açıklamak Baryn'i güç durumda bırakabilir diye düşündüm. Öyle olunca da onu Brassen Court'a götürdüm bunun yerine."

Justin güldü. "Kralın yerine Kiernan bu güç açıklamayı bulsun diye mi?"

"Çünkü Kiernan'ın güç durumunda kalıp kalmadığı, umurumda değil," dedi Senneth kuru bir sesle. "Her neyse, orada gerçekten güvende olur diye düşündüm."

“Ufak tefek, tuhaf biriydi,” diye bir yorum yaptı Justin. “Çok korkuyordu. Ancak cesaret göstermek için olağanüstü çabaladı.”

“Onu eskiden pek sevmezdim,” diye itirafta bulundu Senneth. “Fakat görünen o ki Lumanen Manastırı'ndan kaçmaya karar verdiği o günde, yeni bir Sabina Gisseltress de doğmuş oldu. Ayrıca kırtılgan bir cazibesi de var, bunu kabul ediyorum.”

Ellynor'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi. “Sabina Gisseltress mi? Lestra'nın erkek kardeşinin karısı?”

Justin başıyla onay verdi. “Evet, bir gece gizlice Neft'e geldi. Kocasıyla birlikte manastıra gitmiş ve adamın onu öldürtmek istediğinden şüphelenmişti. O da bir öğleden sonrasında kaçmaya karar vermiş. Kapılardan geçmeyi nasıl başardığı konusundaysa hiçbir fikrim yok.”

“Ona ben yardım ettim,” diye neredeyse fısıldayarak açıkladı Ellynor. “Ufak tefek, sarışın bir kadın, değil mi? Oracıkta duruyordu, tamamen kendini kaybetmiş gibiydi, ben de ona bizimle birlikte ormana gelebileceğini söyledim... O da öyle yaptı. Sonra da ormanın derinliklerinde izini kaybettirdi. Manastırda olmadığı anlaşılmca öyle bir gürültü koptu ki! Sonrasında ona ne olduğunu çok merak etmiştim, ama son zamanlardaki olaylar yüzünden onu tamamen unutmuşum.”

Kirra güldü. “Sen mi marleydiyi serbest bıraktın yani? Ve Justin de onu sakladı, öyle mi? İkinizin çok tuhaf bir büyüsü var gerçekten. Birbirinizden habersiz olduğunuzda bile aranızda bir bağ var sanki.”

Marney, tam dört adet turtayı masada dilimleyip servis edinceye dek, Ellynor onun bütün yemekleri tamamen tek başına hazırladığını fark etmemişti. Bu büyüklükteki bir evde, Faerber'ın şehirdeki rütbesi de düşünülecek olursa, mutlaka hizmetçiler de olmalıydı. Marney onun önüne bir dilim turtayı koyunca, Ellynor ona baktı.

“Bu insanları evine getirip sana musallat ettiğinden bu yana, onlar için durmadan yemek mi pişirdin sen?” diye sordu ona. “Çok

özür dilerim. Sana bunca zahmet vereceğimi düşünemedim."

Marney güldü. "Normalde evde bir hizmetçi kız, bir aşçı ve birkaç ayakçımız oluyor, fakat bu sıradışı misafirleri konuk ederken onları tatile yollamanın daha iyi olacağını düşündüm" diye açıkladı. "Ne kadar az görgü tanığı olursa, o kadar iyi olur."

"Donnal'la birlikte ona mutfakta yardım ettik," dedi Cammon. "Daha önce bir tavernada çalıştım, o yüzden yemek pişirmek ve temizlik yapmak konusunda her şeyi biliyorum."

"Ve halledilmesi gereken sıkıcı işlerde Donnal'ın üzerine yoktur," dedi Kirra.

"Bu gece sofrayı kaldırmaya yardım ederim," dedi Ellynor.

"Kesinlikle olmaz!" diye itiraz etti Marney. "Sen en zor işi yaptın, kendini yok etme pahasına bir can kurtardın."

Ellynor gülümsedi. "Öylece yatıp hiçbir şey yapmamaktan sıkıldım ama," dedi.

Justin, turtasını üç ısırtıkta bitivermişti. "Ben de yardım ederim sana istersen," diye teklif etti. "Tava ovalamayı iyi bilirim."

Ellynor ona yandan yandan bir bakış fırlattı. "Nedense başka planların varmış gibi geldi bana."

Justin sırtıttı. "Benim de tekrar form tutmam gerekiyor. Tayse'le biraz kılıç egzersizi yaparız diye düşünmüştüm."

Faeber'ın oğullarından biri bununla ilgilenmiş gibiydi. "Bunu görmeyi isterim gerçekten," dedi. "Kılıç egzersizi yapan iki gezgin."

"Bu gezginin pek yüzüne bakılır bir hali olmayacak birkaç hafta için," dedi Justin hayıflanarak. "Ama elbette ki seyretmeye gelebilirsin." Ellynor'a döndü bir an için. "Tabii eğer..."

Ellynor bir kahkaha attı. "Yok yok, sen dövüşmene bak. Eline tekrar kılıç almadıkça keyfin yerine gelmeyecek."

"Elime bir kılıç alıp da onu gerçekten kullanabilinceye dek," diye ekledi Justin.

Söylendiği gibi, yemek biter bitmez, erkeklerin çoğunluğu samanlığın yolunu tuttu. Senneth ve Kirra ise ciddiyetle bir şeyler konuşarak üst katta kayboldu.

Marney, Ellynor, Cammon ve Donnal ise tabakları mutfığa taşıyarak bulaşıklara girişti.

“Artan etlerle ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Cammon, lavabonun hemen yanındaki yere bulaşıkları ayırarak dizerken.

“Yarına saklayacağım,” dedi. “Bir çorba yapıp birazını Serra Paulina’ya götürmek istiyorum.”

Ellynor, bir tabaktaki artıkları çöpe sıyrırken durup Marney’ye baktı. “Serra Paulina mı? Gisseltess evindeki, öyle mi? Nesi var acaba, hasta mı?”

Marney şaşkınlıkla görünüyordu. “Onu tanıyor musun?”

Ellynor başıyla onayladı. “Hastayken onu birkaç kez ziyarete gitmişim. Ona kesin ölecek gözüyle bakıyorlardı ama... ölmedi.”

Marney ona bir şeyleri sezer gibi baktı. “Ah, öyle oldu gerçekten, değil mi? Bir hafta boyunca, Jenetta’yla her gün görüşmüştüm o zaman ve her sabah ondan annesinin öldüğünü duymayı bekledim. Sonra bir gün annesi iyileşiverdi ve kimse nasıl olduğunu anlayamadı.” İç çekti. “Ancak böyle bir mucizenin bu kez pek de mümkün olduğunu sanmıyorum. Jenetta şu an Nocklyn Kuleleri’nde ve odacısı bu sabah uğrayıp kadının tekrar kötüye gittiğini anlattı bana. Yarın, yapabileceğim bir şey var mı diye ona bakmaya gideceğim, ama pek sanmıyorum. O yaşlı, hasta ve zayıf ve belki de bu sefer artık onun zamanı geldi.”

Ellynor, bir an için Paulina’nın huysuz ama kibar halini anımsayarak suskunluğa büründü. Kadın gizli aşk hikâyesinde ona yardımcı olmuştu ve son günlerinde de hayattan ne koparabilirse hepsini doya doya yaşamaya çalışmıştı. Ellynor, bir an için parmaklarını iç içe geçirdi ve yumruklarının zayıflığını hissetti. Bu yaşlı soylu kadını ikinci kez iyileştirebilir miydi? Tek başına merdivenleri çıkabileceğinden bile emin değildi şu an.

Marney, yığılmış olan tabak ve tencere tavalara baktı. “On bir adet sağlıklı insan, epey bir yemek yiyebiliyormuş, değil mi?”

"Evet, ama bütün her şeyi sonra kaldırıp temizleyenlerden biri olmak zorunda değilsin," dedi Cammon. Onu kolundan tutup kapıya doğru yönlendirdi. "Sen git dinlen. Mutfaktaki her şeyin yerini biliyoruz. Çok yoruldu sen."

Marney, itiraz ede ede de olsa sonunda mutfaktan çıktı ve mistikler baş başa kaldı. Cammon, Ellynor'u ortadaki büyük masanın önündeki bir sandalyeye oturttu ve o da üst üste dizili tabaklarla sıra sıra bardakları kurulamaya koyuldu.

"Sen de yorgunsun," dedi Cammon. "Ama ayakta olmak seni daha mutlu ediyor şu an."

Ellynor, Donnal'ın uzattığı ıslak bir tabağı aldı ve onu yavaşça kurulamaya başladı. "Mistikler hakkında çok şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Justin, benim de mistik olduğumu..."

"Ah, evet, öylesin." diye karşılık verdi Cammon.

"Fakat başka mistiklerin ne tür güçleri olduğunu hiç bilmiyorum."

"Cammon, insanların ruhlarını okur," dedi Donnal sessizce. "Duyguları hissedebilir, bazen çok uzak mesafelerden. Birisinin yalan söyleyip söylemediğini anlayabilir ve her zaman için birisinin gerçek biçiminin ne olduğunu bilebilir."

Bu biraz kafa karıştırıcıydı. "İnsanların gerçek olmayan bir biçimleri mi var?" diye sordu Ellynor.

Donnal sırıttı. "Şekil değiştiren," dedi ve Ellynor ona bakarken gözlerinin önünde bir ayağa dönüştü. Ellynor, ufak bir çığlık atıp elindeki tabağı düşürüverdi, ama neyse ki elleri masanın üzerindeydi ve tabak kırılmadı. Cammon, hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi Donnal'a kirli bir tabak uzattı. Donnal, göz açıp kapayıncaya kadar tekrar insana dönüşmüştü ve şimdi aldığı tabağı lavabodaki sıcak suya daldırıyordu. "Kendimi bir hayvana dönüştürsem bile, Cammon hâlâ sadece beni görür. Bu çoğu durumda çok işe yarayan..."

"Fakat bir arkadaşımın gizlenme ihtiyacı içinde olduğunu anlamadığımda tehlike yaratabiliyor," diye açıkladı Cammon. "O

yüzden böyle bir maskeli baloya kalkışıldığında, hepsinin o an için ne olarak göründüklerini bana söylemeleri gerekiyor.”

“Bu ne kadar sıklıkla oluyor peki?” diye sordu büyük bir şaşkınlıkla Ellynor.

Donnal ve Cammon aynı anda güldü. “Düşündüğünden çok daha sık,” diye yanıtladı Donnal.

Cammon, omuzunun üzerinden Ellynor’a baktı. “Bazı kişilerin ruhunu okumak benim için daha zordur,” dedi. “Örneğin sen öylesin. Seninle ilgili neredeyse hiçbir şey yakalayamıyorum. Justin yaralandıktan sonra senin onun yanında olduğunu hissedemedim bile. Hâlâ nefes aldığını ve bir şeyin onu hayatta tuttuğunu anlayabiliyordum, fakat seni karşımda bulmak bana sürpriz oldu.”

“Bunun anlamı ne peki,” dedi Ellynor biraz çekinerek.

“Kendi tarzında bir büyüün olduğu anlamına geliyor bu,” diye yanıtladı Donnal. “Sadece iyileştirme gücün yok, bir tür kendini gizleyebilme gücün de var.”

“Ah, evet, bunu yapabiliyorum.” İkisi de bununla çok ilgilenir göründü. Ellynor, omuzlarını silkerek açıklamaya çalıştı. “Fakat asla bunun büyü olabileceği aklıma gelmemiştir. Mesele şu ki Lirrenslilerin çoğu bunu yapabiliyor. Eğer görünmek istemiyorlarsa, tanrıçayı çağırıp ondan yardım alabiliyorlar bu konuda. Erkek kardeşlerim özellikle çok yeteneklidir bu konuda.”

“Farkında olduğundan çok daha iyisin bu konuda bence,” dedi Cammon.

Ellynor, konuyu değiştirdi. “Peki ya diğerleri? Onların büyü güçleri ne? Kirra, görünen o ki, bir iyileştirici.”

Donnal onayladı. “Ve bir Şekil değiştiren, ıpkı benim gibi. Senneth ise...”

Cammon güldü. “Senneth her şeyi yapabiliyor.”

“Onun büyük gücü, ateş büyü,” dedi Donnal. “Fakat o da bir iyileştirici. Kendi kendine başka numaralar da öğrendi. Kendini, senin yapabildiğin gibi, Cammon’dan gizleyemiyor, fakat pek çok kişiye görünmez olabilir. Ayrıca bedeni de kısmen şekil

değiştirebiliyor, benim ve Kirra'nın yapabildiği kadar değil gerçi, ama tanınmamaya yetecek kadar." Başını iki yana salladı. "Onun kadar güçlüsüyle hiç karşılaşmadım."

"O biraz... Demek istediğim, onun gibi güçlere sahip olan biri tehlikeli olabilirdi, ama o iyi bir insan sanki," diye geveledi Ellynor.

Cammon onayladı. "Öyledir. İçinde şu kadarcık bile kötülük yok. Ayrıca güvenilir biridir de, her zaman için, çözüm ne kadar uzak görünürse görünsün, doğru olanı yapar. Harika biri o. Herbirimiz, onun için canımızı veririz." Söylediğinden bir an şüphe duyarcasına dönüp Donnal'a baktı.

"Verirdim onun için canımı," dedi Donnal yumuşak bir sesle. "Fakat büyük olasılıkla ondan önce Kirra'ya canımı feda etmem gerekecek bir yerde." İki erkek de güldü.

"Peki, hepiniz ne zamandan beri böyle yakın arkadaşsınız?" diye sordu Ellynor.

"Sonsuzluk gibi gelen bir süredir," dedi Donnal.

"Bir yıldan bu yana," dedi Cammon ve ikisi tekrar gülmeye başladı. Cammon daha ayrıntılı olarak anlatmaya başladı. "Kirra ve Donnal birbirilerini on üç yıldır tanıyor. On üçtü, değil mi?"

"Neredeyse on dört yıl olacak."

Ve Senneth de onları en az o kadardır tanıyor. Justin ve Tayse, on iki ya da on üç yıldır arkadaşlar. Uzun bir süre bu. Fakat geçen yıldan beri altımız da birlikteyiz. Kral, Senneth'ten Gillengaria'yı dolaşp savaş belirtileri olup olmadığını araştırmasını istemişti. Bu süreçte Kirra ve Donnal bize katıldı ve kral da bu arada onların korumalara ihtiyacı olduğunu düşündü..."

"Her ne kadar Kirra ve Senneth'in korunmaya ihtiyacı yoksa da," diye araya girdi Donnal.

"Böylece kral, onları korumaları için Justin ve Tayse'i görevlendirdi. Benimle de Dormas'ta tanıştılar." Ellynor'un boş bakışlarını okumuş olmalıydı ki hemen ekledi: "Batı kıyısında küçük bir kasaba. İşte o zamandan beridir hepimiz arkadaşız."

"Tayse biraz ürkütücü," dedi Ellynor temkinli bir şekilde. "İlk bakışta en azından."

Her iki erkek de bu gözleme epey güldü. "Sonrasında da öyle olmaya devam ediyor, emin ol," dedi Donnal.

"Gerçi Justin de öyle, yani çoğu insan için, ama sen hiç de ondan korkmuşa benzemiyorsun," dedi Cammon cesaret verici bir sesle.

Ellynor, başını önüne eğip gülümsedi. Biraz utanmış biraz da sevinmişti. "Justin'e bakan kişiler, onu ürkütücü bulabilir, kabul ediyorum," diye itiraf etti, "Ama bir kez onunla konuşmaya başlayınca, çok kibar biri olduğu anlaşılıyor."

"Herkesin onunla deneyimi böyle değil," dedi Donnal kuru bir sesle.

"İyi biri gibi duruyor," dedi, biraz endişeli biçimde. Onun hakkında ne biliyordu ki aslında? Adamın onun aşkı uğruna ölümü göze almış olması dışında.

"Öyledir," diye güvence verdi ona Cammon ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Şimdi daha da iyi biri olacak senin sayende."

"Şimdi âşık olduğuna göre Justin'e neler olacağını görmeye can atıyorum," dedi Donnal. "Aşk, Tayse'i pek yumuşatmadı."

"Tayse mi?" diye yineledi Ellynor. Birine âşık mıydı o? Ciddi ifadesi, hiç de sevgi dolu bir ifadeye dönüşemezmiş gibi gelmişti ona.

Ama Cammon, başıyla onayladı. "Evlenmek üzere Senneth'la nişanlandılar."

"Bir skandal bu," dedi Donnal.

"Çünkü Senneth soylu bir kadinken Tayse, sadece sıradan bir asker," diye açıkladı Cammon, Ellynor'a. Sonra da Donnal'a dönüp ona sataştı: "Seninle Kirra'dan daha ufak bir skandal değil."

Ellynor'un gözleri büyümüştü. "Donnal ve Kirra mı?" İçi kaynayan Kirra'yla bu sessiz, kendini sürekli geri planda tutan adam mı? Gerçi Kirra, Donnal'a âşıkta bu onun Justin'le ilgilenmemesi

için bir başka nedendi. Sadece Ellynor'un iyiliğine olurdu bu.

"Ancak evlenmek üzere nişanlı değil," dedi Cammon. "Onlar sadece... İşin aslı, kimse ilişkilerinin niteliğini tam olarak bilmiyor. Ama her zaman birlikteler."

Donnal sırtıttı ve konuyu daha fazla açmadı.

"Sanırım herkesin ne olduğunu anlamam epey zamanımı alacak," diye itiraf etti Ellynor.

"Üstelik de her zaman birlikte olmuyoruz, bu da bunu daha da güçleştiriyor," dedi Cammon. "Fakat hepimiz Ghosenall'a döneceğiz, sen de bizimle gelersen..."

"Önce Lirrens'e gidebilmeyi umuyorum," dedi Ellynor dalgın bir sesle. "Justin'in ailemle tanışmasını istiyorum. Anlatacak o kadar çok... Onlara her şeyi anlatmak istiyorum. O kadar özledim ki onları. Fakat Ghosenhall'a mutlaka geleceğim. Çok yakında. Justin'e bu konuda söz verdim."

"Kralın sarayına gelersen, bir *raelynx* görebilirsin," dedi Cammon. "O zaman vatan hasretin biraz azalır."

Ellynor bir tabak daha düşürüyordu elinden az kalsın. "Kralın bir *raelynx*'i mi var? Lireth Dağları'nın diğer yanına asla geçmezler." Birkaç gün önce, dağların epey uzağında, kendi gördüğü *raelynx*'i hatırladı. "Yani neredeyse hiç geçmezler."

"Senneth onu geçen yıl seyahat ettiğimizde buldu," dedi Donnal. "Güvenli bir yere taşıyınca kadar onu bırakmayacağını söyledi. Sonra da, bekleneceği üzere, onunla Coralinda Gisseltess'i tehdit etti..."

Ellynor, elindeki tabağı yavaşça masaya bıraktı. "Sizdiniz onlar," diye heyecanlandı. "Hepiniz birden. Kimdi... Lestra'nın geçen yıl bir gezgini bir gün boyunca tutsak olarak tuttuğunu biliyorum. Kimdi o, yoksa Justin miydi? Ve benim bundan hiç haberim yoktu."

"Gerçekten de çok ilginç olmaz mıydı bu?" dedi Cammon, bu fikir onu sarmışa benziyordu. "Ama hayır, Tayse'di o. Peki ya Justin olsaydı? Ve sen ona sabahleyin yemek götürseydin? Ne-

kadar ilginç olurdu, değil mi? Sanki karşılaşmak, kaderinizde varmış gibi.”

“Muhafızların tutsak aldığı kişi Tayse miydi?”

“İnanılması güç, değil mi?” diye katıldı Donnal ona.

Ellynor şimdi her şeyi hatırlıyordu ve bakışları hayretler içerisinde bir erkekten diğerine dönüp duruyordu. Çok korkunç bir sabahtan bahsediyorlardı, kapıya dayanmış mistikler ordusu, avluda toplanmış genç rahibeler, o sabahki karışıklık nedeniyle herkes korku içindeydi. Tam olarak neler olduğunu ve kapıya dayananların kim olduğunu görmek için fazla uzaktaydılar, fakat Lestra’nın öfkeden deliye dönmüş olduğu çok açıktı. Lestra oracıkta gururla ve hiddetle durmuş, yoldaşlarının kendisine teslim edilmesini isteyen beyaz saçlı kadına onu küçümseyerek gülmüştü. Fakat kapıya dayananların çok etkili bir silahları vardı, bir *raelynx* ve onu avluya salıvermişlerdi. Lestra da tutsağı onlara teslim etmek zorunda kalmıştı. Mistikler de ardından geri çekilmişti, tabii beyaz saçlı kadın, manastırın duvarlarını ateşe verdikten sonra.

“O kadın Senneth’miş meğer,” diye kafasına dank etti Ellynor’un. “Meğer Tayse’i kurtarıyormuş. Ve siz hepiniz oradaydınız, öyle mi? Hepiniz birden?”

Donnal sırtıyordu. “Justin bile vardı. Tanışmak, gerçekten de kaderinizde varmış sanırım.”

Cammon’ın yüzünde keyifli bir ifade vardı. “Sendin o demek ki!” diye heyecanlandı. “Manastırda bir mistiğin olduğunu sezmiştim, fakat hissim çok zayıftı ve kim olduğunu tespit edememişim. O esnada büyü mü yapıyordun? Büyü yaptığını bilmeden?”

“Öne çıkıp *raelynx*’i kontrolüm altına almalı mıyım diye düşünmüştüm,” diye açıkladı Ellynor. “Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama yapabileceğimi düşündüm o an. Erkek kardeşlerimin ikisi de bunu yapabiliyor.”

Donnal ve Cammon, birbirlerine bakıp kahkahayı bastı.

"Sennerth'ın o an beklemeyeceği tek şey bu olurdu herhalde!" dedi Cammon, "Manastırın içinde bir Lirren kızının olması! O *raelyn* kimseye zarar veremezdi!"

"Fakat Coralinda Gisseltess'in bundan haberi yoktu," dedi Donnal. "Ve gerçekte onu tutabilecekken, bırakmış oldu."

"Ah, Sennerth bayılacak bu hikâyeye," dedi Cammon. "Ellynor'un, onun planını bozacak büyü gücü varmış, fakat Coralinda Gisseltess, kendi çatısı altındaki kişilerden faydalanmayı bilemeyecek kadar büyü hakkında bilgiden yoksunmuş."

"Bundan çıkarılabilecek bir ders var," dedi Donnal.

Cammon sırtıyordu. "Mistikler her daim kazanır. Aynı tarafta savaşmasalar bile."

Donnal'ın bir tabak daha uzattığı Ellynor, işlerini ihmal edecek kadar çok sohbe daldıklarını fark etti. Donnal, "Artık hepimiz aynı tarafta savaşıyoruz," dedi.

"Evet," dedi Cammon, "Ellynor artık bizim takımımızda."

Bir saat sonra, Ellynor odasındaydı ve penceresinden Neft'in karanlık ama işlek sokaklarına bakıyordu. Kış soğuğunun pencereye yüklenip sıcak odanın içine dolmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Ay, gümüş rengiyle yükselmiş ve yıldızlar, karanlık bir bulut örtüsünün altında görünmez olmuştu. Sabah olduğunda, her yere kar yağmış olabilirdi.

Yorgun hissediyordu. Marney'nin ona vermiş olduğu ve ona fazlasıyla büyük gelen geceliği giyebileceğini düşündü. Bir an önce yatağına girip uyumalıydı artık.

Fakat koridordan seslerin gelmesini umdu. Evde kalan diğer insanların samanlıktan geri dönmesini. Tayse'le idmandan dönen Justin'in sesini.

Justin'i bekliyordu.

Onu beklerken üzerine düşüneceği bir çok şeyi vardı, çünkü Cammon ve Donnal'la mutfakta yaptığı sohbetten öğrendiği onca yeni şeyi hazmetmesi gerekiyordu daha. Bu özel savaşçı ve

büyücü grubuyla karşılaşmak, kaderinde vardı demek. Sanki onlar kendisinin onların bir parçası olduklarını kavrayıncaya kadar, kader onu tekrar tekrar onların önlerine çıkarmıştı. Ellynor, Siyah Anne'nin kaderin ağlarını bu şekilde örmeye muktedir olduğunu biliyordu ve Donnal'ın ona Parlak Anne ve Vahşi Anne hakkında anlattıklarına bakılacak olursa, bütün bu tanrıçaların kafa kafa-ya verip böyle bir plan kurgulayıp hayata geçirmiş olmaları pek mümkündü. Kararsız ve keyfi davranan Soluk Anne'nin bile bu planda bir parmağı olmuş olabilirdi. Eğer Ellynor, ailesinden ayrılmanın, *bahta-lo* olmanın ve Justin'in peşinden Ghosenhall'a gitmenin doğru kararlar olduğuna dair bir işaret arıyorsa, tanrıçaların olaylara bu şekilde müdahale etmesi yeter ve artardı bile.

Ama bu kadarına ihtiyacı yoktu. Justin onun için yeterli bir işaretti.

Nihayet, duymayı beklediği sesleri duymuştu. Erkek konuşmaları ve merdivenlerde çıkan adım sesleri. Sonra da bir kadın sesi –Sennerth'inki diye düşündü– ve ardından da bastırılmış bir kahkaha. “Yarın daha da iyi olacak,” dedi birisi. Belki Faerber'in oğullarından biriymi. Daha fazla konuşmalar ve ayak sesleri duydu. Sonra sessizlik oldu.

Birkaç saniye sonra usulca kapısı çalındı. İçeri buyurmak istedi kapıyı çalan kişiyi, ancak sesi çıkamadı, konuşamıyordu. Kapı kolu sessizce aşağı indi ve kapı açıldı, sonra da Justin başını kapıdan içeri soktu. Gözlerinin önce boş yatağı taradığını gördü, sonra da kaygıyla etrafa bakındı. Onu pencere kenarında görünce yüzüne bir rahatlama geldi.

“İyi misin?” diye sordu endişeyle.

Ellynor sadece başıyla onaylayabildi.

“İçeri girebilir miyim?”

Tekrar başıyla onayladı.

Justin içeriye girip arkasından kapıyı yavaşça kapattı. Ellynor, konuşamıyordu, ama hareket edebiliyordu ve onu selamlamak için odanın içerisinde yürüyüp onun yanına geldi. Tam ortada

buluştular. Tekrar onun sağlığını soracağı belliydi, fakat konuşmak istemiyordu. Elleriyle onun başını kavrayıp aşağı çekti ve dudaklarını öptü. Kolları, ayaklarını yerden kesecek kadar güçlü bir şekilde sardı onu ve öpücüğüne ateşli bir şekilde karşılık verdi. Onun gücü karşısında anında başı dönmüş, kırılgan ama el üstünde tutuluyor gibi hissetmişti. Justin'ın, bir haftadır iyileşmekte olan yaralar tarafından engellenmediği zamanlarda kendisini nasıl öptüğünü hatırladı.

Justin başını kaldırıp ona yukarıdan baktı; yüzündeki ifade, endişe ve arzu karşımıydı. "Dinlenmen gerekiyor," dedi ona, ama sesi bundan çok emin gelmiyordu.

Sonunda Ellynor sesini tekrar buldu, en azından fısıldayacak kadarını. "Kal benimle."

Justin onu alıp yatağa taşıdı ve uyuyan bir çocukmuşçasına yavaşca yatağın üzerine bıraktı. Tam doğrulacakken, Ellynor onu kolundan yakaladı ve yanına çekti. Buna karşı koymasına gerektiğini düşündüğünü okudu yüzünden, fakat o da onun yanından ayrılacak gücü kendinde bulamıyordu. O da yavaşca yatağın üzerine indi ve uzun bacaklarını onun yanına uzanabilmek için ayarladı, sonra da bir kolunu onun beline atarak başını onunkinin yanına, yastığa koydu.

"Daha iyi hissediyor olmalısın," dedi Justin yumuşak bir sesle.

Ellynor kıkırdadı. Gülüşleri kemiklerine kadar içine işledi ve ardında sıcak bir iz bıraktı. Teni ısıldıyor olmalıydı şu an. Bir elini Justin'ın yanağının üzerine koydu ve diğeriyle kendi üzerindeki ödünç giysileri soymaya başladı.

"Sen nasılsın peki?" diye fısıldayarak sordu ona. "Kılıç idmanı nasıl geçti?"

"Düşündüğümünden daha iyi. Gerekirse kendimi savunabilirim. Tek rakibim vardı ve pek de iyi değildi. Ne yapıyorsun sen?"

"Üstümü çıkarıyorum."

Bunun üzerine Justin hiçbir şey demedi. Ellynor doğrulup bir çırpıda geceliği üzerinden sıyırdı ve üstünde sadece kombinezo-

nuyla kaldı. Justin'ın nefesi kesilmişti ve gözleri heyecanla onun bacakları üzerinde geziniyordu.

"Sen de soyun," diye önerdi.

Justin daha yavaş doğruldu. "Henüz yeterince iyileşmedim," diyebilirdi sadece, fakat yüzünü bir arzu hürümüşü ve sözleri bittiğinde cümlesi bir soruya dönüşmüştü bile.

Ellynor tekrar güldü. "Sen iyileştiysen ben de iyileştim. Tabii eğer... Yaraların henüz çok taze, şeyden mi korkuyorsun?.."

Sorusunu tamamladan sözcükleri havada asılı kaldı. Justin ona cevap olarak üzerindeki gömleği bir çırpıda çıkarıverdi. Ellynor'un dalgalı kahverengi saçlarının arasından sızan ışıktaki göğsünün üzerindeki çarpık çurpuk yarı iyileşmiş kılıç yaraları ortaya çıktı. Ellynor, parmak uçlarıyla en kötü yaraya dikkatlice dokunmak için soyunmaya ara verdi.

"Bu yara seni öldürmüş olmalıydı," diye fısıldadı. "Ölmüş olman gerekirdi."

"Ama ölmedim," dedi.

Onu kaybetme fikri bir an için onu deliye döndürdü. Kollarını onun boynuna attı ve onu yatağa devirerek delicesine bir istekle öpmeye başladı. Justin'ın artık hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Pantolonundan kurtulmaya çalışırken sabırsızca kırırdandı, elleri ise kızın üzerinde kalan son giysi parçalarını da çıkarmak üzere aranıyordu. Bütün bu süre boyunca ona soyunma işinde hiç yardım etmeyen Ellynor sadece onu öpmeye devam etti. Fakat etkili çalışıyordu Justin, bir dakika geçmemişti ki artık ikisi de çıplaktı. Ellynor parmaklarını onun örselenmiş bedeni üzerinde gezdirdi ve hem eski kapanmış yaralarının hem de henüz taze olan yaralarının kabuk ve izlerini hissetti. Bu adamla her seviştiğinde, karşısında yara bere içinde biri göreceğini biliyordu. Ve onu hayatta tutmak için elindeki bütün büyü gücünü kullanacağını da.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve bedenini boylu boyunca onun üzerine bastırdı. "Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

Yaralarını ve yorgunluklarını dikkate alarak çok narin hare-

ketlerle seviştiler. Eğer ay şimdi hâlâ tepedeyse, pencerenin dışında gökte dans ediyor ve gece göğü, içinde harikalar barındıran bu evin üzerine şimdi örtüsünü atıyor olmalıydı. Ellynor, sıkıca sarıldığı sevgiliyle birlikte uykuya dalmadan önce, birbirlerine bakıp başlarıyla memnun bir onay veren tüm tanrıçaların seslerini duydu.

35. BÖLÜM

Justin, her zaman olduğu gibi pat diye uyandı, gözlerini açmadan ya da tek bir kasını bile oynatmadan önce içinde bulunduğu ortama kendini uyarlardı. Sabahtı. Faeber'in evindeydi. Ellynor ile aynı yataktaydı.

Bu bilgiler, bir anda gözlerini açmasına ve yastığın diğer ucundaki Ellynor'a şaşkınlıkla uzun uzun bakmasına neden oldu. Ellynor tamamen uyanık ve bir gülümsemeyle onu seyrediyordu ve görünüşe bakılırsa bunu epey bir süredir yapıyor olmalıydı. Onun yüzündeki ifade, Justin'in de ona bir gülümsemeyle karşılık vermesini sağladı. Sessizce yerinde yatarken elini kaldırıp parmağını onun yanağına götürüp boylu boyunca kaydırды.

"Günaydın," dedi. "Ne kadardır uyanıksın?"

"Bir saat kadar oldu."

"Neden uyandırmadın beni?"

"Seni uyurken izlemek hoşuma gitti. Hiç hareket etmediğin tek zamanlar bunlar olmalı."

Justin güldü. "Büyük ihtimalle öyle."

"Çok sessizsin. Nefes alıp verdiğin bile duyulmuyor neredeyse."

"Asker numarası bu. Horlamak yok. Çünkü düşman seni bulabilir."

"Hayatındaki her şey savaşla ilgili, değil mi?"

Justin, bedeninde bir gerilim hissediyordu, ancak Ellynor'un

fark edemeyeceğini umarak hareketsiz kalmaya çalıştı. “Her zaman öyle oldu. Bundan sonra da muhtemelen hep öyle olacak. Senin olduğun kısımlar hariç.”

Ellynor’un eli onunkinin üzerine geldi ve onun avucunu okşasın diye kendi boynuna götürdü. “O zaman savaşı hayatımın büyük bir parçası yapsam iyi olur,” dedi ve Justin tekrar gevşedi. Ellynor konuşmasını sürdürdü: “Bugünkü plan ne? Sence Tayse daha ne kadar Neft’te kalmak ister?”

“Bence yarın artık buradan ayrılmak istiyor. Kirra ona, ikimizin yolculuğa hazır olması için bir gün daha dinlenmesi gerektiğini söyledi.”

“Bir yerde oturup beklemekten hiç de hoşlanmayan birine benziyor. Sabırsızlanıyor olmalı.”

Justin güldü. “Senneth kadar değil. Ghosenhall’dan düşündüğünden çok daha uzun süre uzak kaldı ve artık iyice geriliyor. Fakat bir gün daha bekleyebilir sanırım.”

“Güzel,” dedi Ellynor. “Öyleyse bu sabah Gisseltesslerin evine gitmek isterim.”

Justin ona bir an için sözlerinin anlamını kavrayamamış gibi baktı.

“Serra Paulina yine hastalanmış. Hatırlarsın, ona bakmak için yanına geldiğim kadın. Marney onun tekrar yataklara düştüğünü anlattı. Ben ona...”

“O eve geri dönemezsin!” diye çıkıştı Justin ve sözleri daha etkili olsun diye yatakta doğruldu. “Herkes seni tanıyor! Jenetta, Lestra’nın kuzeni! Coralinda Gisseltess seni arıyorsa ki bundan eminiz, evdeki birisi mutlaka senin geldiğin haberini manastıra uçuracaktır ve...”

“Fakat Jenetta seyahatteymiş Marney’nin dediğine göre. Bir iki hafta daha buralarda olmayacakmış. Hizmetçilerin çok azıyla konuştum, beyaz elbisem yerine sıradan kıyafetlerle gidersem kimse beni tanımaz. Serra Paulina tanıyacak elbette, ama kimseye söylemez bunu.”

Justin başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, bu çok kötü bir fikir. Seni güvenle bir yere götürmek istiyorum, herkesin mistikleri öldürmeye çalıştığı Neft içinde resmi geçit yapmanı değil.

Ellynor da doğruldu, çıplak bedeni Justin'in dikkatini dağıtıyordu. Fakat kızmaya başlamıştı, bu da Justin'in tekrar dikkatini toplamaya yetti. "Kirra ve Senneth aynı sokaklarda gezebiliyor ve başlarına da bir şey gelmiyor ama."

"Kirra ve Senneth başlarının çaresine bakabiliyorlar. Donnal ve Cammon da öyle. Senin de çok güçlü büyülü güçlerin var, ama dövüşte sana yardım edebilecek cinsten değil hiçbiri."

"Justin, kimseyle kavgaya girişmeyeceğim. Hizmetçi kılığına girip Marney'yle birlikte oraya gideceğim. Kimse bana bakmayacak bile. Jenetta Gisseltess zaten evde yok. Gidip birkaç saat kalacağım ve döneceğim. Bana hiçbir şey olmayacak."

Justin öylece oturup başını iki yana sallıyordu ve onu bu firkiden vazgeçirebilecek sözcükleri aklında boşuna arıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. İçindeki tüm içgüdüler, onu koruması gerektiğini söylüyordu, onu sıkıca tutmayı ve gitmesine engel olmak üzere bu odada tutmayı. Bunu yapabilecek güçteydi, onu şimdi ya da ileride, beğenmediğine kanaat getirdiği herhangi bir eylemde bulunmak istediğinde engelleyebilirdi. Senneth ya da Kirra gibi değildi, onların karşı koyacak güçleri vardı, fakat onda, kaçmaya yardımcı olabilecek bir büyülü güç yoktu.

Ki bu, kendi iradesini ona dayatmamayı iki kat önemli hale getiriyordu. Eğer güce başvuracaksa, bu onu korumak için olmalıydı, onu doğru yola getirmek için değil. Başkaları adına karar almaya alışkın değildi, kendi kararlarının doğru olanlar olduğundan nasıl emin olabilirdi ki? Kendi adına aldığı kararlarda birçok hata yapmıştı geçmişte.

"Oraya gitmeni istemiyorum," dedi.

Ellynor ona dikkatle bakıyor ve içinde yaşadığı tartışmayı görebiliyordu. "Ama beni bundan alıkoymayacaksın?"

Uyuşukça başını salladı. "Alıkoymayacağım. Fakat oraya git-

memelisin. Ellynor, lütfen bunu bir daha düşün."

Elini onun yanağına götürdü ve onu öpmek üzere eğildi. "Serra Paulina, sırf seninle olabileyim diye beni günlerce dışarı yolladı," diye fısıldadı, dudakları dudaklarındaydı. "Sırf senin yanında olabileyim diye, beni ona bakması için buraya getirtti. Sana sahip olabilmemin yegâne nedeni o. Ona çok şey borçluyum. Bu borcun bir kısmını ödeyip ödemeyeceğimi görmeme izin ver."

Buna nasıl itiraz edebilirdi ki? Onu öpüp kollarına aldı. Fakat yine de bir ürperti hissetti. Bu hissettiği şey aşk mı, yoksa korku mu diye ona sorulsaydı, yanıt vermekte çok zorlanırdı.

Justin ve Tayse, sabah saatlerinde tekrar çalıştılar, ancak bu kez yanlarında seyirciler yoktu çünkü Faerber ve oğulları şehirde devriyeye çıkmıştı. Justin'in bedenindeki her bir kas ağrıyordu ve yaraları da kararlı şekilde yanıyordu, fakat Justin bunları görmezden geldi. Tekrar ritmini buluyordu. Tayse'in biraz daha tembelce icra edilen hamlelerine karşı kılıcını kaldırıp karşı koyabiliyordu. Gücü henüz çok fazla yoktu yine de. Bir saatlik çalışma onu yormaya yetmiş de artmıştı ve sonunda kendini bir saman balyasının üstüne bırakıp ağır ağır soluklandı.

"Daha iyisin," dedi Tayse. "Birisi sana saldırırsa bunun biraz daha da üstünde dövüştürdün bence."

"Birisi saldırırsa yine de yanımda olmanı tercih ederim," diye karşılık verdi Justin ve Tayse de gülümsedi.

Öğle yemeği için içeri girdiklerinde, Cammon ve Donna! sofrayı hazırlıyordu. Justin, Marney ve Ellynor'un Gisseltess evine gitmek üzere çıkmış olduklarını düşündü ve bu düşünce onun iştahını kaçırmaya yetecek kadar içini burktu.

"Ellynor nerede?" diye sordu Kirra, şöyle bir masadakilere baktıktan sonra. "Tekrardan hasta mı düştü?"

"Bu sabah ona bakmaya çıkmadım," dedi Senneth kaygılı bir sesle. "Dün oldukça iyi görünüyordu."

"O iyi," dedi Justin, lafı fazla uzatmadan.

Hepsinin bakışları şimdi ona dönmüştü ve Justin bir anda aylardan sonra ilk defa altısının bir arada olduğunu fark etti. Sadece altısı, tek bir odada. Normal şartlarda, bu onu tamamen huzurlu hissettirecek tek şeydi bu dünyada, ancak bugün öyle değildi. Bugün, bir şey eksikti.

"Marney, hasta bir kadını görmeye gitmek istedi, Ellynor da ona eşlik ediyor."

Kirra'nın zarif kaşları kalktı. "Başkasını iyileştirebilecek kadar iyileşti mi ki?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Justin. "Fakat bu kadını tanıyor ve seviyor." Etinden bir ısırık aldı. "Serra Paulina Nocklyn."

"Gisseltess Evi'ne mi gitti?" diye sordu Kirra. "Ve sen gitmesine izin verdin, öyle mi?"

Justin ona hiddetli bir bakış attı. "O gitmek istedi. Ve onu durdurmak benim haddime değil."

"Değil elbette, ama konuşarak onu bu fikirden vazgeçirebildin."

"Görünüşe göre yapamazdım."

Senneth, elini Kirra'nın omzuna koyarak onu susturdu. "Ellynor'un, kendi kararlarını almaya hakkı var ve Justin'in de buna saygı göstermesi gerekiyor" dedi ciddi bir ses tonuyla. "Marney bana bu sabah Jenetra'nın şehir dışında olduğunu söyledi. Hiçbirimiz de sokaklarda manastır askerleri görmedik. Her şey yolunda geçecek gibi duruyor."

Tayse, çatalını masaya bıraktı. Yemeğini bitirmişti bile. "Neft'ten mümkün olan en kısa sürede ayrılmak için de iyi bir neden ortada henüz asker olmaması," dedi iri kıyım adam. "Yarın sabah diyelim mi? O zamana kadar herkes hazırlanmış olur mu?"

"Ellynor döner dönmez hazırım ben ayrılmaya," dedi Justin.

Cammon ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Ama Ghosenhall'a gelmiyorsun sanırım, değil mi?"

Şimdi tüm bakışlar tekrar ona dönmüştü. Justin, Tayse'e bakarak, savunmaya geçmiş gibi görünmemeye çalıştı. "Bilmiyorum, buna henüz karar vermedik."

"Bence doğrudan Lirrens'e girmelisin. Bize daha sonra katılırsın," dedi Tayse.

Justin başıyla onayladı. "Öyle yaparım. Ellynor, onların onaylarını almadan ailesinden ne kadar uzun süre uzak kalırsa, oradan benimle dönüp evlenmesi de o kadar güç hale gelir. Onlardan ayrılmayı, bildiği hayatı geride bırakmayı ve benimle birlikte başkentte yaşamayı kabul etti. Ben de bu fedakârlığı yapmasına değdiğini ona göstermek istiyorum."

"Dövüşme güçleri yerinde olmayan bir erkekle bir kadının seyahate çıkması için en iyi yer ve zaman değil bu," diye düşüncesini söyledi Tayse.

"Biliyorum," diye kabul etti Justin. "Fakat Ellynor'un bizi görünmez kılma becerileri var. Dikkatli davranırsak, kimsenin dikkatini çekmeden yol alırız bence."

Tayse ve Senneth kısa bir an için bakiştılar, sonra da Tayse başıyla onayladı. "Size dağların sınırına kadar eşlik edeceğiz," dedi.

Justin, gerçek bir rahatlama hissetti. "Gerçekten mi? Sınırı bir kez geçtik mi güvende oluruz."

"Biz de hepimiz böylece daha az endişe duymuş oluruz," dedi Senneth. "Dönüş yolunda, Kianlever yakınındaki geçidi kullan. Hatta gerekirse Brassenthwaite üzerinden gidin ve oradan Ghosenhall'a inin. Bu, yolunuzu uzatır elbette, ama daha az tehlikede olursunuz."

Justin güldü. "Belki de onun erkek kardeşlerini beraberimizde getiririm. Sonra da kralın ordusuna katılırlar."

"Buna hiç hayır demem," dedi Tayse.

Senneth gülümseyerek geriye yaslandı. "Fakat eğer refakat edersek, bu bize Ghosenhall'a varmadan önce kaç güne mal olur? Baryn'e anlatmamız gereken o kadar çok şey var ki. Ona Brassenthwaite'den bir mesaj yollamıştım, ama o zamandan bu

yana neler neler oldu. Bir mektup daha yazardım ona, fakat b  b  r  n güvenebileceğim bir kurye olmadığı sürece..."

"Ben Ghosenhall'a götürebilirim mesajını" diye önerdi Donnal. "Kuş biçimine bürünüp onu bir iki gün içerisinde oraya ulaştırırım."

"Sonra da geri uçup bizlerle dağda buluşursun," dedi Kirra anında. Justin sırttı. Kirra, Donnal'dan uzun süreliğine ayrı kalmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Senneth bu fikri biraz tarttı. "Bu   neri hoşuma gitti," dedi. "Kral en azından neden o kadar uzun süreliğine geri gelemediğini öğrenmiş olur. Ne zaman yola çıkabilirsin?"

"İstersen bir saat içinde yola çıkmış olurum."

"Sabaha kadar kal bizimle," dedi Tayse. Sesinde çok önemli bir şey nedeniyle bunu istemiş gibi bir tını vardı ve herkes merakla ve kaygıyla ona dönüp bakrı.

Cammon ise masanın karşı uçlarında oturan bu ikiliyi s  z  yordu. Yüzüne genişçe bir gülümseme yayıldı ama tek kelime etmedi.

Tayse'in yüzünde, her zamanki aşırı ciddi ifade vardı. "Justin, gezginlerin kraldan evlenme izni almayı ba  aramamasının bir gelenek olduğ unu biliyor," dedi ciddiyetle. "Bir kural olarak bunu atlatlar, böylece evlenmiş birer kadın veya erkek olarak geri döndüklerinde, kral da onların evliliğini lütuf etmişçesine onaylayabilir."

Kirra ufak bir çığlık attı ve adeta sandalyesinde dans etmeye başladı. Senneth, renkten renge girdi, fakat delicesine gülümsüyordu. Tayse'in yüzünün ve sesinin ciddiyetindeyse değ işiklik olmadı.

"Ailesinden Senneth'la evlenme izni aldım," diye devam etti sözlerine. "Altımızın birden bu kadar erken bir araya gelebileceğini tahmin etmemiştim ve siz d  rd  n  z bizim   ahidimiz olmadan da evlenmek için gün belirlemek istemedim. Ama işte hepimiz buradayız. Ben de   hrin mülki amiri olan Faeber'e bu sabah sordum. Töreni düzenlemeyi kabul etti.

Ayağa kalkıp Senneth'a döndü ve hafifçe eğildi. "Bu durumda, eğer Serra Senneth kralın ordusunun bu mütevazı askerini eşi olarak..."

Senneth yerinden öyle bir fırladı ki sandalyesi devrildi. "Saçmalama," dedi ve masanın etrafını dolarup kendini onun kollarına attı. Masadaki diğer kişiler de ayağa kalkıp alkışlayarak tempo tuttular ve ayaklarını yere vurdular. Justin bir an için seslerinin sokakta bile duyulabileceğinden endişe etti. Fakat *sevinç böyle bir şey işte*, diye karar verdi sonunda. *Yastan her zaman daha gürültülüdür.*

Kirra planlar yapmaya başlamıştı bile. "Saat kaç şimdi? Ah, öğleyi geçiyor. Töreniniz ne zaman olsun istersiniz? Senneth, bırak şimdi onunla öpüşmeyi. Hazırlıklar yapmamız gerekiyor seninle. Tören için giyecek düzgün bir şeyin yoktur senin."

Senneth gülüp sevgilisinden ayrıldı. Hâlâ biraz utanıyordu, ama çok mutlu görünüyordu. Seyahat giysileri ve çamurlu botlar içinde evleneceğim," dedi.

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Kirra kararlılıkla. "Gel benimle. Siz geri kalanlar, bu kıyafetler içinde fareli köyün kavalcılarına benziyorsunuz, törenden yarım saat önce beni bulun. Tayse, sen de. Soylu gelinini utandırmak istemezsin herhalde."

"İstemem elbette," dedi. "Yanımda olacağım."

Tuhaf bir gündü, birçok nedenden ötürü atlatılması zordu. Cammon ve Donnal hemen mutfığa dalıp Marney'nin tören yemeği için nesi var diye bakındılar ve Tayse'i de, üstelik nikâh gününde, kasaptan et almaya yolladılar. Hâlâ saklanmak zorunda olan Justin, bu tür işlere koşamadı, o yüzden Senneth'ın banyosu için su taşıdı ve Kirra'nın verdiği başka işleri yerine getirdi. Bu işler arasında alt kattaki küçük salonun mobilyalarını düzenlemek ve sonra da uydurma şapel olarak kullanılacak mekânı aydınlatmak üzere odalardan bulabildiği kadar çok mum bulmak vardı.

Bütün bunları yaparken Ellynor için endişeleniyor ve Serra Paulina'yı kurtarabilmek için zamanında yetişip yetişemediğini

ya da en azından son andaki acılarını azaltıp azaltmadığını merak ediyordu. Toplamayı zar zor başardığı gücünü aptalca harcamayacağını umuyordu. Onu özlüyordu.

Havanın kararmasına bir saat kala Marney tek başına döndü. Justin onunla kapıda karşılaştı, sert rüzgâr yüzünden kapıyı hemen geri kapatmışlardı. "Ellynor nerede?" diye sordu.

"Orada sabaha kadar kalmak istedi. Serramarra'nın sabahı çıkaramayacağı çok açıktı, fakat yanına kadar gelince Ellynor'u hemen tanıdı. Ellynor oradan ayrılmaya razı gelemedi."

Justin göğüs kafesinin daraldığını hissetti. "Keşke gelseydi."

"Ben de böyle düşündüm, ama onun iradesi çok güçlü. Onu dışarı sürüklemeyi göze alamazdım o ortamda çünkü zaten dikkat çekmemeye çalışıyorduk. Fakat Ellynor haklı çıktı diğer yandan da. Paulina dışında kimse onu tanımadı. Sabahleyin buradan ayrılmak istediğini bildiğini söyledi. Ne zaman onu almaya gelersen hazır olacağını söylememi istedi sana."

"Hemen şu an almak istiyorum onu," diye söylendi Justin. Marney biraz ayıplayan gözlerle bakınca kendine çeki düzen verdi. "Sadece endişeliyim onun için."

"Biliyorum."

"Hem akşamki töreni kaçırarak."

"Ne töreni, neler oluyor?"

Justin, üzerindeki gerginliği atmaya çalışarak gülümsedi. "Tayse eşinle konuşmadan ayrılmış olmalısınız evden. Faerber bu gece Tayse ve Senneth'ın evlilik törenini yönetecek. Cammon ve Donnal şu an biz konuşurken yemek yapıyorlar, ben de ön odayı hazırlayıp süsledim. Umarım sakıncası yoktur."

Tam aksine, kadın zevkten dört köşe olmuştu ve Justin'in hazırladığı odayı inceledi. "Ah, tavan arasında birkaç çiçek çelengim var, ben de onları getiririm birazdan. Bir de odamda ev bitkileri var zaten. Şölen havası yaratacak kadar güzel değiller, ama sonuçta hazırlık için de vaktimiz olmadı, değil mi? Senneth'ın giyecek bir şeyi var mı?"

Kadınlar hep en önemsiz şeye odaklanırlar, diye düşündü Justin. "Kirra o konu ile ilgileniyor," diye güvence verdi ona.

"O zaman bu genç beylerin mutfağında neler yaptıklarına bir bakayım."

Birkaç saat sonra her şey hazırды. Cammon ve Donnal, üst kata çıkıp temiz pantolonlar ve Kirra'nın onlar için aşınmış seyahat giysilerinden diktiği kolalanmış beyaz gömleklere giymiş olarak geri döndüler. Bir sonraki adımda Justin ve Tayse'e sıra geldi ve Kirra onları siyahlara büründürdü. Gezin kuşaklarını çantalarından sökmüşlerdi ve şimdi işlemeli altın aslanlar omuzlarından aşağı sarkıtılmış ve oradan kılıç kayışlarına bağlanmış olarak duruyordu. Kirra, elinde küçük bir makasla Tayse'in etrafında dönüp duruyor ve siyah perçemlerinin en dikbaşı olanlarını yola getirmek için uğraşıyordu, fakat bir yandan da Justin'e bakıp başını sallıyordu.

"Saçların çok uzun fakat benim de onları kesmek için vaktim yok. Onları arkadan bağla ve bir de tıraş ol."

"Tıraş oldum ben!"

"Bence bir daha olsan iyi olur."

Sonunda büyük çoğunluk, artık şapele dönüştürülmüş hole geldi. Faerber kendi güzel giysilerini giymişti ve Justin onu neredeyse tanıyamıyordu. Şöminenin önünde duruyordu, Marney ise minyatür bir harpsikordun başında neşeli melodileri olan basit parçalar çalıyordu. Damat ve şahitleri odanın bir tarafında duruyordu ve tüm gözler kapıya odaklanmıştı. Tayse, her zamankinden daha uzun ve ciddi görünüyordu. Bakışları o kadar dikkatliydi ki pekâlâ savaşta pusuya yatmış gibi de denebilirdi. Justin onun çok güçlü, neredeyse bastırılmayacak kadar büyük bir heyecanı dizginlemek için böyle olduğunu düşündü.

En azından kendisi öyle hissedirdi böyle bir durumda.

"Geliyorlar," diye fısıldadı Cammon içeriye. Saniyeler sonra Kirra odaya adım attı. Tüylü bir kışlık kumaştan yapılmış ve Danalustrous kırmızısı olan bir elbise giymişti. Yakut kolyesi

hemen derin dekolte çizgisinin hizasında tenini süslüyor ve tenine damgası vurulmuş aile sembolünü gizliyordu. Onu Senneth izledi ve herkes Kirra'yı bırakıp ona bakmaya başladı. Mavi ve gümüş renklerde pırıldayan bir elbise giymişti ve normalde dağınık olan saçları da uygun renkteki kurdeler ile toplanmıştı. Justin, Kirra'nın ona makyaj yaptığını düşündü çünkü Senneth'in yanak, göz ve dudaklarında normale göre daha fazla renk vardı. Onun da tek kullandığı takı, büyükannesinden kalma altın kolyeydi ve o da aynı Kirra'da olduğu gibi, tenine yakılmış aile sembolünün üstündeydi. Justin, bu özel gün için aytaşı bileziğini çıkarmış olduğunu fark etti. Bu bile yüzüne renk getiren şey olmuş olabilirdi, çünkü bu durumda artık büyü gücü tamamen serbest kalıyordu ve hep bedeninde mevcut olan ateş şimdi belki de hemen teninin altında yanıyordu.

Müzik durdu. Faeber ellerini havaya kaldırıp Justin'in ondan şimdiye kadar duyduğu en resmi konuşmasını yaptı: "Evlilik birliğine adım atmaya karar vermiş olanlar lütfen buraya gelip adlarını ve unvanlarını söylesin."

Tayse, Senneth'in elini kendi eline aldı ve ikisi Faeber'e doğru yürümeye başlamadan önce birbirlerine samimi şekilde gülümshediler. "Benim adım Tayse. Ben bir Kral Gezgin'i'yim."

"Senneth Brassenthwaite. Brassenthwaite serramarrası."

Justin, Marney'nin şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydu, Faeber da bir an için duraksadı, ama çabuk toparlandı. İkisinin de evlerine gelen konuklardan bazılarının ne kadar yüksek statüde olduklarından haberleri olmamıştı kuşkusuz. Kirra'nın durumunu da bilmiyorlardı muhtemelen, ancak bu geceki giyim tarzına bakarak bunu çıkarmaları zor olmazdı.

"Bu gece burada ne amaçla bulunuyorsunuz?"

"Evlenmek amacıyla."

"Tayse, Senneth'i neden eşin olarak almak istiyorsun?"

Tayse başını Senneth'a çevirdi ve Senneth'in elini tutarak onu kalbine götürdü. "Çünkü onu seviyorum."

"Senneth, Tayse'in neden eşin olmasını istiyorsun?"

Justin, bu sözleri duyar duymaz kadının yüzüne yayılan gülümsemeyi gördü. Konuşurken Tayse'e döndü: "Çünkü o benim sırlarımı biliyor. Çünkü güçlü ve zayıf yanlarımı biliyor. Çünkü ben de onunkileri biliyorum. Çünkü eğer düşersem o beni tutar. Çünkü o da düşecek olursa bana sığınır. Çünkü içinde o yoksa yaşamım tam değildir. Çünkü onu seviyorum."

"Evliliğinize şahitlik yapacak arkadaşlar getirdiniz mi yanınızda? Çekiştiğinizde kime danışacaksınız, kim neşenize katılacak, kim yastayken size teselli sunacak?"

"Getirdik."

"Kendilerini tanıtsınlar o halde."

Tayse, yüz ifadesini kontrol edebilmek için ciddi görünmeye çalışan Justin'e dönüp baktı. "Ben Justin," dedi.

Diğerleri de sırayla konuştu. "Cammon."

"Donnal."

"Kirra."

Faeber, elindeki bir kitabın sayfalarını kurcaladı. "Bu kurulan birlikteliğin anısına, hepiniz bu dostluk bağıyla bağlanmış olun. Çünkü evlilik, yaşayan bir şeydir ve ilgi ister. Siz burada şahitlik yapanlar da unutmayın ki bu erkek ve kadına, evliliğin hafife alınacak bir şey olmadığını hatırlatma sorumluluğunu alıyorsunuz. Birbirilerinden uzaklaştıklarında anlaşma yolu aramalarını, nezaketten uzaklaşma isteğine yenildiklerinde şefkate sığınmalarını ve dış dünya başlarına bir iş ya da sorun açtığında birbirilerini iyi tutmalarını onlara hatırlatın."

"Eh, bu pek de zor olmasa gerek," dedi Kirra nefesini bırakırken ve diğerleri, Faeber bile, bu söze gülmemek için kendilerini zor tuttu.

Faeber bir kadehe şarap doldurdu ve Senneth'a uzattı. "Önce sen iç. Sonra Tayse. Sonra da kadehi dostlarınız arasında dolaştırın."

Senneth, sanki hayatında ilk kez nektar tadarmış gibi bir yudum alıp kadehi Tayse'e uzattı. Kadehi çevirip, kendi dudakla-

nının tam Senneth'in dudaklarının olduğu yere denk gelmesini sağladı, sonra o da yudumunu aldı. İnanılması güçtü, ama kadehi Justin'e uzatırken Tayse'in elleri titriyordu, o yüzden Justin kimse bunu görmeden kadehi çabucak elinden aldı. Bir yudum alıp kadehi Cammon'a uzattı. Diğerleri de içti ve sonra Kirra, kadehi tekrar Senneth'a verdi.

"Dostluk bağıyla bağlandınız," dedi Faeber ve bu doğruduydu. Justin biraz tuhaf, kafası uçmuş hissetti, şaraba sanki bir şey koymuşlar gibi, sanki bir an için etraftaki herkesi tıpkı algıları daha açık olan Cammon gibi, daha iyi duyar ya da görürmüş gibi. Faeber ve Marney'yi değil, yalnızca diğer beşini, gezgin ile mistiklerini. Tayse'in sabit ve güçlü, ama bir tık daha hızlı çarpan kalbini hissedip o çelikten iradenin içinde bir heyecan sezebiliyordu. Senneth bir alev topuydu adeta, kırmızı ve altın rengi, kendinden geçmiş gibi; Kirra ise o kadar memnun haldeydi ki kedi gibi ses çıkarıyordu. Donnal'dan sessiz bir mutluluk dalgası yayılıyordu. Cammon'ın sevinci ise adeta yüzünden yansıyor. Justin, diğerlerinin onda ne gördüklerini merak etti.

"Evlilik bağı ile bağlandınız," diyordu Faeber şimdi. Bir elini Tayse'in başının üzerine koydu, diğerini ise Senneth'in başının üzerine. "Bu günden itibaren siz artık karı kocasınız."

Bir anlık bir sessizlik oldu, ondan sonra da Cammon mutluluk dolu bir tezahürata başladı. Marney'nin elleri harpsikorda dokunup şölensi ezgiler çalmaya başladı, sonra da gayda müziğine benzer neşeli şeylere geçti. Justin, bu müziklerle dans etmelerinin beklendiğini düşündü. Tabii kimse dans etmedi. Kirra kollarını Senneth'in omuzlarına atmış, onun dikkatle hazırlanmış saçlarına doğru ağılıyordu. Diğer yanda ise önce Donnal sonra da Cammon, Tayse'i tebrik etti. Sonra Kirra ikisini de kenara iterek Tayse'e sarıldı ve kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Donnal ve Cammon, Senneth'in iki yanına geçti ve önce biri, sonra diğeri, onu yanağından öptü.

Şimdi de Justin, Tayse'i tebrik edebilmek için Kirra'yı ke-

nara itmişti. İki deli gibi coşkuyla kutladılar bu ânı. Kralın Ghosenhall'da gezgin düğünü istememesine şaşmamalıydı, onları bu halde gören olsa hepsinin duygusal aptallar olduğunu düşünürdü.

"Harika bir gün," dedi Justin. Tayse'in elini bıraktıktan sonra bile hâlâ gülümsüyordu.

"Tüm diğer günlerin güzelliği için ölçü olacak bir gün," diye yanıtladı Tayse.

Senneth arkadan yaklaşıp elini Justin'in beline koydu ve onu çenesinin öptü. "Bir sonrakinde senin düğününü görürüz artık," diye fısıldadı. "Fakat Ghosenhall'a zaten evlenmiş biri olarak dönecekmişsin gibi bir his var içimde."

Bu sözler onu utandırdı, ancak konsantre olarak kanın yüzüne sıçramasını önledi. "Fakat ben bu düğün ortamını sevdim," dedi, odanın etrafını işaret ederek. "Hazır bulunan bütün dostlarla bağlanmayı."

"Biz zaten birbirimize bağlıyız," dedi Senneth. "Bu bağı daha da güçlendirecek bir şey olmayacak kadar güçlü üstelik." Onu bir daha öpüp bıraktı. "O yüzden durma, onunla ailesinin önünde evlen. O an geldiğinde kafan karışmasın hiç."

36. BÖLÜM

Düğün yemeğini yerken giderek daha komik hal alan konuşmalarla yeni evli çifte durmadan kadeh kaldırdılar ve Kirra'nın giysi tasarımlarını överken Faerber'ın da töreni yönetme şeklini övdüler. Bolca şarap olmasına rağmen, ev sahibi ve ev sahibesi dışında hiçbirisi aşırı derecede içmedi, çünkü sabahın erken saatlerinde yola çıkmak istiyorlardı. Güney bölgesinin tehlikeli arazilerinden geçerken duyularının olabildiğince keskin olmasını istiyorlardı.

Sonunda Tayse ve Senneth kalkıp gelin odasına gittiler ki bu, Justin'in tahminine göre, eğer Niamcy'in oraya buraya koyduğu süs çiçeklerini saymazsak, ikisinin de günlerdir paylaştıkları odadan başka bir yer değildi. Kirra, uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğunu söyledi ve bir deste iskambil kâğıdı bularak Cammon ve Donnal'ı onunla birlikte oyun oynamaya ikna etti.

"Beni sıcak bastı," dedi Justin. "Yürüyüşe çıkacağım."

"Epey etkili olur," dedi Donnal, kâğıtları karıp dağıtırken. "Dışarısı oldukça soğuk."

"Günlerdir içeride rıkılı kaldı zaten," dedi Kirra, "Ben olsam delirmiştim şimdiye kadar."

Fakat Cammon ona hızlı bir bakış atıp sonra tekrar önüne baktı. Justin'in nereye gittiğini biliyordu.

Donnal haklıydı, Neft'in boş sokakları tek kelimeyle don-

durucuydu. Justin üzerindekiyle iyice sarınarak, karşıdan esen rüzgârın içinde başı önde ilerledi. Kasları istediği kadar hızlı ve verimli yanıt vermiyordu ona, ama yine de çalışıyorlardı. En derini olan göğsündeki yara şiddetle protesto ediyordu durumu, ama Justin buna aldırmadı. Sabah çıkarlarken Kirra büyüyle ona biraz daha destek verirdi ve bu sayede daha da hızlı iyileşirdi. Büyü desteği görmeyen bir adamdan daha iyi durumdaydı, fakat yine de istediğinden daha zayıftı. Bütünüyle sağlıklı olmadığı fikrinden nefret ediyordu.

Faeber'in evine ilk gidişi olsa da, Neft küçük bir yerdi ve çok iyi bildiği o kavşağa varması çok zamanını almadı, oradan da gitmek istediği istikamete saptı. İki dönüş daha, sonra yokuş yukarı ve işte Jenetta Gisseltess'in evinin tam önünde duruyordu.

Sokağa bakan bütün odalar karanlıktı. Ağaçlar şiddetli rüzgârda sallanıyordu ve süslü demir parmaklıklar bile buz gibi gözüküyordu. Justin yine de parmaklıkların iki direğine ellerini koydu ve içerisinde uyanık olup da onun gelmesini bekleyen biri olduğunu dileyerek eve baktı. Serra Paulina'nın odasının hangisi olduğunu biliyordu ve gözlerini onun kapalı perdelerinden ayırmadı. Bütün kalbiyle istediği ve beklediği tek şey, birisinin onları aralamasıydı.

Ve perde sonunda kıpırdadı. Bir gölge pencereye çıktı ve dışarı baktı.

Justin nefesini tutarak kıpırdamadan durdu, çünkü eğer dışarı bakan kişi Ellynor değilse dikkat çekmek istemiyordu. Ama oydu. Justin onu daha iyi görebilsin diye perdeyi iyice açtı ve elini kaldırarak pencerenin camına dayadı. Justin, Ellynor'un onu görebildiğini biliyordu, o yüzden o da elini hava kaldırıp aradaki o mesafeyi aşarmışçasına, avucunu onun avucunun üstüne koyarmış gibi yaptı. Justin kapıda, Ellynor odada, ellerini o şekilde uzatmış olarak uzun süre öyle durdular. Sanki birbirlerine, eskiden aralarında olan mesafeyi artık aşmış olduklarını hatırlatır gibiydiler. Sanki böyle mesafeleri gene aşacaklarına dair birbir-

lerine söz verir gibi. Sanki kendilerine birbirlerine adar gibi. Bir antlaşmaya mühür vurur gibi.

Korkunç soğuğa rağmen, Justin bütün gece, aşkına elini kaldırmış olarak orada öylece bekleyebilirdi, ancak evin içindeki bir şey Ellynor'un dikkatini oraya vermesine neden oldu. Başını içeri çevirdi, elini camdan indirdi ve perdeyi kapattı. Justin bir on beş dakika bekledi, sonra bir on beş dakika daha, ama Ellynor bir daha görünmedi. Gitmeyi hiç istemediği için ağır adamlarla yalnız uyuyacağı yatağının yolunu tuttu.

Sabah olduğunda geç kalktı ve herkesi eşyalarını toplamış olarak buldu. Şafak söktüğünde çoktan çıkmış olan Donnal hariç. Marney diğerlerinin kahvaltısını kurmuş ve yolda yanlarına alabilecekleri erzaklar da hazırlamıştı. Ona teşekkür edemedi, çünkü kadın ortalıkta yoktu.

"Ellynor henüz dönmedi," diye doğruladı Kirra, başparmağına bulaşmış olan balı yalayarak. Oldukça zengin görünen bir sofranın olduğu masanın başında oturuyordu. "Marney onu almaya gitti. Ellynor'un herhangi bir eşyası yok, ama Marney onun için birkaç giysi topladı ve Senneth da onları kendi çantasına yerleştirdi. Sen kahvaltını yap, Ellynor da dönünce artık yola çıkabiliriz."

"Beş dakika içinde hazır olurum," dedi Justin. Kahvaltısını ederken masaya dahi oturmadı. Epey sağlam yiyordu, çünkü yola çıkıldığında, bir sonraki kahvaltının ne zaman olacağını asla bilemezdi insan.

Senneth, Tayse ve Cammon, mutfakın kapısından içeri girdiler. "Atlar eyerlendi ve yola hazır," dedi Tayse. "Yapman gereken tek şey, çantayı senin atının eyerine yerleştirmek."

"Bir atımın olduğunu bilmiyordum," dedi Justin sırtarak. "Kendiminkini manastırın oradaki ormanda kaybettim."

Justin yemeğini bitirip tabağını masaya bıraktı. "Neft'ten ayrılmak için can atıyorum, burada gereğinden fazla kaldım," dedi.

"Bir yerde, neresi olduğu fark etmez, üç günden fazla kaldığımda tam olarak böyle hissediyorum" dedi Kirra.

"Evet, ama köksüz ve hiçbir yere bağlanmayan bir kızsın sen," diye takıldı Senneth ona. Derken Cammon başını kapıya çevirdi. Herkes sessizliğe büründü. Justin ve Tayse bir elleriyle bıçaklarını çekerken, diğer elleriyle de kılıçlarının kabzalarına sarıldılar.

Fakat arka kapıdan girmesinden korktukları bela Marney'den başkası değildi. O kadar hızlı koşmuştu ki zor nefes alıyordu. Gözleri korkudan kocaman olmuştu ve bakışları hemen Justin'i aradı.

"Ellynor'u götürmüşler," diye haykırdı nefes nefese. "Manastırdan gelen üç asker. Baş hizmetçi onu hatırlamış ve asker çağırmış. Sabahın erken saatlerinde götürmüşler onu."

Hareket ettiğinin bile bilincinde olmadan kapıya hamle yaptı Justin. Fakat Tayse'in eli şimşek gibi fırlayıp onu yakaladı ve geri çekti. "Düşünelim ve plan yapalım. Aptallığın lüzumu yok," dedi dev adam keskin bir sesle.

Justin onun elinden kurtuldu, ancak yerinde durdu. Öylesine titriyordu ki düşüncelerini bir araya toplaması imkânsızdı. Diğerleri Marney'nin etrafında toplandı, yüzleri ciddi ve kararlıydı.

"Sabahın erken saatleri dedin. Daha kesin bir saat söyleyebilir misin?" diye sordu Tayse.

Marney'nin kocaman açılmış gözlerinde hâlâ korku vardı ve Tayse'in yüzündeki ciddi ifade onu yatıştırmaya yetmedi. "Hayır, ayakçı sadece erken bir saatte dedi."

"Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte diye varsayabiliriz öyleyse," dedi Tayse. "Tahminen üç saat olmuş." Justin'e dönüp baktı. "Manastırın yakınına varmışlardır bile. Onları yolda yakalayamayız."

"Onu oradan almak zorundayım," dedi Justin.

Tayse başıyla onayladı. "Bir plan hazırlayacağız." Çok sakin, çok kararlı geliyordu sesi. "Birkaç kere manastırın içinde bulundun. Bize bir plan çizebilir misin?"

"Evet, ama sen kendin de gördün."

"Birkaç odadan fazlasını değil. İçerisinin bir planını çizebilirim aklımda kalanlardan. Fakat koğuşların nerede olduğunu ya da manastırın arka kısmının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum."

Kirra, Cammon'a serzenişte bulundu. "Neden onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini bize söylemedin?"

Cammon üzüntüyle başını iki yana salladı. "Ona önceki gün anlatmıştım. Onu kesinlikle algılayamıyorum. Başının derde girdiğini hissedemedim."

"Siyah Anne'nin büyüsü," dedi Senneth kısa sözlerle. "Gizlenme."

"Hayatının tehlikede olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Tayse.

"Elbette," dedi Justin, tereddüt etmeden. "Onun bir mistik olduğunu keşfederlerse..."

"Ama senin de bildiğin gibi, kimse öyle olduğunu fark etmemiştir."

"Hayır, ama bir haftadır orrada yoktu ve ayrılırken de haber vermedi."

"Ayrıca onu zorla geri götürmek için askerler yolladılar," diye ekledi Kirra. "Bence bir şeyden şüpheleniyorlar."

"Bugün oraya gitmemiz gerekiyor," dedi Senneth sessizce.

Hepsi dönüp ona baktı ve Justin içindeki dehşet duygusunun had safhaya ulaştığını hissetti.

Senneth ekledi. "Bu gece dolunay var. Bir mistiği cezalandırmak için ideal bir zaman."

"Ben oraya yarım saatte ulaşırım," dedi Kirra. "Siz arkadan gelin ve yol üzerinde bir buluşma yolu söyleyin. Oraya döner ve size rapor veririm."

"Fakat bu yine de bizi içeri sokmaya yetmez," dedi Tayse.

Kirra ellerini çırpı. "Lanet olsun! Donnal keşke gitmemiş olsaydı. Birlikte manastırın etrafında dolasın, içeri girmenin bir yolunu keşfeder ve Ellynor'u tuttukları yeri bulurduk. Birimiz

onunla kalır, diğerimiz de siz plan yaparken gerisini araştırırdı.”

“Onu geri çağırabilirim,” diye önerdi Cammon. “Bir iki saate dönmüş olur bence.”

“O kadar bekleyemeyiz,” dedi Justin.

Tayse ona bir bakış attı. “Elimizdeki en iyi çözüm bu olabilir ama. Kirra haklı, eğer manastıra kuş ya da kelebek kılığına girmiş iki mistik yollarsak...”

“Kuş yapalım onu biz,” dedi Kirra baygın bir gülümsemeyle, “Daha hızlı ve daha doğrudan.”

“...elimizde daha çok seçenek olur. O halde eğer Cammon, Donnal’ı çağırıp manastır yolunda bir yerde buluşmamızı söylerse...”

“Beni kullan,” dedi Justin. Şimdi herkesin bakışı onlara dönmüştü, ama o Kirra’ya bakıyordu sadece. “Beni kullan. Beni bir kuşa dönüştür. Daha önce yaptın bunu.”

Bu bilgi paylaşımını kısa süreli bir sessizlik izledi, hem Senneth hem de Tayse öğrendikleri şeye şaşırmıştı, sonra da Kirra elini Justin’in koluna koydu. “Evet, ama hatırlamıyor musun? Kanatlarını kontrol etmekte zorlanıyordun. Bu uçmayı öğrenmek için doğru zaman değil.”

“Hem daha yeni ölümcül bir çatışmayı atlattın ve yaraların da henüz iyileşmiş değil,” dedi Tayse.

Justin oralı olmadı. Elini Kirra’nın elinin üzerine koydu ve tüm hissettiklerini yüzüne yansıttı. “Beni kullan,” diye yalvardı. “Lütfen, onun yanına gitmek zorundayım. Ölmesine izin veremem.”

“Ben de senin ölmene izin veremem,” dedi Tayse. “Seni oraya alışkın olmadığın bir biçimde yollamak seni ölüme yollamak anlamına gelir. Donnal’ı beklemeliyiz.”

“Tayse haklı,” dedi Senneth yumuşak bir sesle.

Justin onlara bakmadı bile. Şu anda onun için önemli olan tek şey, fikrini önemseydiği tek kişi Kirra’ydı. Elini kendi elinin altında eziyordu adeta. Gözyaşlarının gözlerine doluşmasına izin

verdi. Gerekirse onun önünde diz çöker, hizmetine gireydi. Sadece onu yanına almasını istiyordu.

Kirra uzun bir süre ona baktı, güleç yüzü bütünüyle ciddiye-te bürünmüştü ve masmavi gözleri hesap kitap yapar haldeydi. Eli onunkinin altında hareket ediyor ve onun uyguladığı baskıya kendi baskısıyla karşılık veriyordu. Onun fiziksel sınırlarını anlamaya çalıştığını anladı. Her zaman umarsız olan Kirra'nın şimdi bu kadar özenli olması! Ona güvenmesini, bu deli şansını kullanmasını istedi. Bu umutsuz macerada ölmesine aldırmamasını istedi.

"Tamam," dedi Kirra.

Diğer üçü buna anında itiraz etti, özellikle de Cammon'un sesi çok endişeliydi. Fakat Kirra'yı durdurmak için yapacakları fazla şey yoktur, diye düşündü Justin. Saçlarını dağınık bir topuz olacak şekilde topladı ve bir şey unutup unutmadığını kontrol edercesine odanın içine bakındı.

Tayse, Justin'i kolundan kapıp "Bu delilik," dedi, kaba bir sesle. "Onu sevdiğini biliyorum. Yemin ederim sana onu geri getireceğiz. Fakat hayatını bu şekilde tehlikeye atamazsın."

Justin, kolunu ondan kurtaracak kadar geriye açıldı. "Aynısını sen de yapardın," dedi, "eğer içeride olan Senneth olsaydı."

"Nerede buluşalım," dedi Kirra, söylenenleri çoktan uygulamaya geçirerek.

"Planımız, sonrasında Lirrens'e seyahat etmek değil mi?" diye sordu Senneth düşünceli bir sesle. "Bence manastırın diğer tarafında buluşmalıyız. Coravann'a giden doğu yolunda."

"Göster bana."

O âna kadar sessiz ve berbat bir halde bekleyen Marney, hemen bir harita bulmak için koştu ve haritayı getirir getirmez etrafında toplanıp buluşma yerinin koordinatlarını belirlediler.

"En kısa zamanda orada görüşürüz," dedi Kirra. "Justin, kapı önüne. Marney'nin evinin içi kuş dolsun istemeyiz."

"Bu kadar mı? Gidiyor musunuz?" dedi Marney. "Ah, hoşça-

kalın hepiniz! Çok dikkatli olun! Bana biriniz Ellynor'a ne olduğunu sonra haber verir mi?"

Sadece Senneth ve Cammon durup ona teşekkür etti. Justin, Tayse'in ev sahibine çoktan harekete geçmişken bir şeyler söylediğini duydu: "Sana haber yollamaya çalışacağız. Fakat Ellynor'a bir şey olmayacağına inan." Justin için bir şey söylemedi, muhtemelen onun hayatta kalma şansını çok daha düşük görüyordu.

Justin, Kirra'yı izleyerek evin dışına çıktı.

37. BÖLÜM

Ellynor çok üşüyordu.

Parlak bir kış gününün öğle saatlerine yaklaşıyordu ve güneş ışığı sanki kendine engel olamıyormuşçasına küçük pencereden içeri düşüyordu. Mangalda ateş yanıyordu ve omuzlarında da bir battaniye vardı, fakat Ellynor hâlâ o kadar çok titriyordu ki yarısını dökmeden ağzına bir bardak su bile götüremiyordu.

Sadece gün batımına kadar üşüyeceğini biliyordu, çünkü o saatte onu bir kazığa bağlayıp diri diri yakacaklardı. Şimdi bile avludan gelen ve odun kesmenin yanı sıra, en iyi odun yığınına nasıl hazırlamak gerektiğini aralarında konuşan adamların cılız seslerini duyabiliyordu.

Ateş, bir mistiği öldürmenin tercih edilen yoluydu. Gerçi kılıçlar, taşlar ve hatta çıplak yumruklar da bu işi daha önce görmüştü.

Salonda yükselen sesleri duyduğunda, birilerinin onun için geldiğini anlamıştı. Manastır muhafızları. Sırrını öğrenmişlerdi. Delirmişçesine etrafına bakınmıştı, ancak Serra Paulina'nin odasında onu hemen bulmayacakları tek bir saklanma yeri bile yoktu. Kış soğuna karşı sıkıca kapanmış pencereye doğru koşmuştu ve cam panellerini, soğuğu içeri salacak kadar açmayı başarmıştı. O kadar yüksekte atlayıp atlayamayacağına dair tereddüdü ona pahalıya mal olmuştu. Üç tane adam odanın içine dalıvermişti. Kaba ve gürültücüydüler; Ellynor bedenini görünmez kılın ka-

ranlık örtüsüne saklanmaya fırsat bulamadan onu görmüşlerdi. Onu yakalayanlara karşı direnmiş, çığlıklar atmış ve gözleri büyümüş hizmetçilerden yardım istemişti, fakat hiçbiri çağrılarına karşılık vermemişti, bir tanesi bile kolunu kıpırdatmamıştı. Yatakta koma halinde yatan kadın hiç tepki vermemişti, gözleri bile oynamamıştı. Pencereyi kapatmak kimsenin aklına gelmezse, kalbi durmadan önce donarak ölecekti. Ellynor, merdivenlerden aşağı, avlu boyunca ve kapıdan dışarı sürüklenerek götürülüp sonunda onu bekleyen bir arabanın içine atıldığı süre boyunca ağlayıp yalvarmıştı. Boğazıyla el ve kol bilekleri ağrıyordu, sadece daha sonradan onu bağladıkları iplerin aytaşlarıyla bezeli olduğunu gördü.

Mırıldanan ormanın içinde cehennem gibi bir yolculuk olmuştu. O kadar hızlı gidiyorlardı ki bu engebeli yolda, Ellynor fırlayıp sağa sola çarpmaktan yara bere içinde kalmıştı. Araba artık manastırın yüksek kapısından geçtiğinde tamamen uyuşmuştu ve ağlamayı çoktan kesmişti. Onu arabadan çıkarıp büyük salondan geçmeye zorladıklarında, ne konuşmuş ne de karşı koymuştu. Sanki herkes onun aralarından geçirilişini izlemeye gelmişti: genç rahibeler, rütbeli rahibeler ve yeşil, beyaz, mor renkli elbiseleri içindeki adanmışlar. Ona bakıyor, ama tek kelime etmiyorlardı. Yaşadıkları dehşet yüzünden nefes alamıyorlardı.

Muhafızlar onu merdivenlerden çıkmaya öyle bir zorlamıştı ki kollarına girip sıkıca tuttukları Ellynor'un adeta ayakları yerden kesilmişti, fakat yine de havada hareket etmeye çalışırken ayakları arada bir basamaklardan birine değişiyordu. Daha önce hiç görmediği küçük ve sade bir odanın içine fırlatılınca kadar, Shavell'in bütün bunlar olurken yanlarında olduğunu ve bu son adıma kadar her şeyi takip ettiğini bile fark etmedi.

"Böyle iyi. Onu bağladığınız iplere şu zinciri geçirin. Mistriğin kendini kurtarmak için büyümlü numaralarına başvurmasını istemeyiz."

Mistik demişti. Demek ki biliyorlardı. Gerçeği nasıl keşfetmişlerdi? Ellynor, Lestra'nın bu fırtardan dolayı ona çok kızgın

olacağını ve eğer geri dönerse çok ağır şekilde cezalandırılacağını tahmin ediyordu zaten, ancak en tehlikeli sırtının ortaya çıkmış olmasını hiç beklemiyordu.

"Shavell, lütfen, ne yaptım ben size?" diye yalvardı Ellynor, bir asker ellerini önünde birleştiren sıkı iplere zinciri geçirirken. Bu işi bitirince de onu sertçe itip yere fırlattı. Diğer iki muhafız güldü buna ve sonra hepsi sert adımlarla odadan çıktı.

Shavell, ona kin ve öfkeyle tepeden bakıyordu. "Mistik," dedi, adeta tıslayarak.

"Ama ben... Benim için neden bu kelimeyi kullanıyorsun?" diye bağırdı Ellynor.

"İhbar edildin," diye açıkladı. Uzun ince bedeni haklılıkla titiriyordu ve kemikli yüzü kötülükle parlıyordu.

"Kim ihbar etti beni?" diye açıklama istedi Ellynor, bu iddiaya şiddetle karşı çıktığını düşündürmek isteyen bir ses tonuyla, "Kim bana böyle bir iftira attı?"

"Kuzenin Rosurie."

Ellynor nefes alamadı ve neredeyse tekrar yere düştü. "Ama o... Bu doğru değil! Niye böyle bir şey desin? Ne yaptığımı söyledi size?"

"Daha düşük bir tanrıçaya tapınıyorsun. Soluk Anne'ye hayranmış numarası yapıyorsun. Onun yerine şu Siyah Anne'nin sana iyileştirici güçler verdiğini iddia ediyorsun." Shavell öyle bir ses çıkardı ki, sanki odanın bir kenarına küçümseyerek tükürüyordu. "Mistik," dedi tekrar, tarif edilemez bir küçümsemeyle.

"Bana ne yapacaksınız?" diye fısıldadı Ellynor.

Shavell, pencereyi işaret etti. O kadar yüksekteydi ki, ayağa kalksa bile oradan dışarıyı görmesi imkânsızdı. "Mistikler yakılır," dedi sesinde belirgin bir tatminle. "Akşam olduğunda odun yığınının yakacağız."

"Lütfen," diye nefesi kesildi Ellynor'un, fakat Shavell onun açıklamalarını daha fazla dinlemedi. Odadan çıkıp kapıyı Ellynor'un üzerine kilitledi.

Ellynor olduğu yerde kalakaldı, tamamen kayıp, tamamen terk edilmiş hissediyordu. Rosurie evden çok uzaktayken korkmasın ve yalnız kalmasın diye ona Lumanen manastırında eşlik etmesinin karşılığı buydu demek! Demek Gümüş Leydi'ye olan sevgisini böyle kanıtlamaya kalkıyordu Rosurie. Soluk Anne'ye Ellynor'u kurban ediyordu. Rosurie, manastır içinde yükselebilsin diye Ellynor ölecekti.

"Büyük Anne, tatlı anne, yanarak ölmeme izin verme," diye dua etti Ellynor. "Bana ne kadar çabuk gelebilirsen gel ve karanlık örtünü üzerime örterek son nefesimi vermemi sağla. Damarlarımdaki kanı dondur. İlk kıvılcım bana değmeden ölmeme izin ver. Sana alev ve dumanlar arasından gelmeme izin verme."

Justin deliye dönecekti, bunu biliyordu. Yanlış olduğunu bile bile onun Gisseltess evine gitmesine izin verdiği için kendini acımasızca suçlayacaktı. O da ölmek isteyecekti ki en çok endişelendiğı şey buydu. Lumanen askerleri tarafından tutsak edildiğini öğrenir öğrenmez, hiç düşünmeden, delice bir hamle yaparak inrihardan farksız bir şeyler yapmaya kalkacaktı. Justin'in onu kurtarmak için, sonunda ölüm olan bir girişimle manastır kapılarına dayanarak içeri girmeye çalışacağını düşündü ve bir an için korkusu dayanılmaz şekilde büyüdü. Ama sonra rahatladı: Arkadaşları onu frenlerdi. Tayse ve Senneth ve diğerleri, hayatını onun için böyle harcamasına izin vermezlerdi.

En kötüsü de Gisseltess evine vardığının dakikasında orada yapabileceğı hiçbir şey olmadığını anlamasıydı. Serra Paulina artık döşeginde ölümü bekliyordu çaresiz. Ellynor, yaşlı kadının boğazına ve göğsüne dokunup acısını almıştı, fakat bu kırılgan kadının ömrünü bir gün bile uzatamazdı.

Ne Serra Paulina'yı kurtarabilmişti ne de kendini kurtarabilecekti.

Hayatında hiç bu kadar üşümemişti.

İnlemesini bastırarak dört ayak üzerinde durmaya çalıştı ve sonra şömineye doğru ilerledi. Küçük bir alev, kalın bir kütüğün

üzerinde, onu parçalara ayırmaya çalışırcasına oynayıyordu. Ellynor, ateşin onun dostu olmadığını biliyordu, birkaç saat içerisinde alevleri onu sardığında acılar içinde çığlık atacağını biliyordu. Fakat şu an çok üşüyordu. Titreyen ellerini kaldırdı ve onları ızgaranın üzerinde getirerek mümkün olduğunca ateşe yaklaştırdı.

Elleri o kadar soğuktu ki ateşi söndürdü.

Ellynor ağlamaklı bir sesle inildeyerek buz gibi zemine bıraktı kendini, sonra başını iki elinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Kapı ilk açıldığında, anlamsız bir umut tarafından dürtülerek yukarı baktı. Ancak içeri üç, dört, hayır, tam beş genç rahibe girdiğinde, bu umudu dehşete dönüştü. Elleri önlerinde birleşmişti ve yere bakıyorlardı. Hemen arkalarından Shavell içeri girdi, üzerindeki mor elbise, diğerlerinin beyaz elbiseleri ile tam bir zıtlık oluşturuyordu.

“Bakın bu lanetlenmiş kadına ve onun kötü olduğunu bilin,” dedi Shavell ritmik bir sesle ve genç rahibelerin beşi de itzaatkâr bir şekilde gözlerini ağır ağır kaldırarak Ellynor’a onu incelemesine baktılar. “O bir mistik, karanlık sanatlara bulaşmış biri, yanlış tanrılara tapan bir dinsiz. Bir mistik için tek uygun ceza nedir?”

“Ölüm,” dedi kızlar hep bir ağızdan.

“Ölüm,” diye yineledi Shavell. “Bu gece.”

Shavell, kızları odadan çıkarıp kapıyı tekrar sesli bir şekilde kapatıp kilirlerken, Ellynor hiçbir şey diyemez halde arkalarından bakakaldı.

Yarım saat sonra, başka bir grup genç rahibe içeri girdi. Bu kez sekiz tane vardı ve onlara Darris eşlik ediyordu. Hepsi kapıya yakın bir yerde kümelenmeye çalıştı. “Bir mistik,” dedi Darris, yine suçlayıcı sözler söyleyerek, ancak bunu Shavell kadar zehir saçan bir tonda yapmayı beceremiyordu. Aksine, sesi biraz üzgün ve korkumuş çıkıyordu ve doğrudan Ellynor’un gözlerinin içine bakamıyordu. “O bu gece ölecek.”

Üçüncü gruba ise kuzeni Rosurie liderlik ediyordu. Bu kez Ellynor hazırlıklıydı. Ayağa kalkacak gücü bulamadı, fakat yine de kendini biraz toparlamıştı. Ateşin karşısında oturup ellerini kucağında birleştirmişti, gözündeki yaşlar artık kurumuş, gözleri de uzaklara dalmıştı. Yine de artık yeşil bir rütbeli rahibe elbisesi giyen ve diğer kızları yöneten Rosurie'yi görünce bir an için nefesi kesildi. Aralarında, başını çevirip ağlayan Lia vardı, bir de daha bu sonbaharda manastıra gelen ve durumdan rahatsız oldukları büyümüş gözlerinden anlaşılan üç tane yeni kız. Ellynor, babalarına buraya gelip Kızlar'ın arasında yaşayabilmek için yalvarırlarken böyle bir şeyle karşılaşmayı hiç beklemediklerini düşündü.

"Burada, tanrıçaya ihanet eden bir kadın oturuyor," dedi Rosurie tamamen sakın bir sesle. Saçları yeniden biraz uzamaya başlamıştı, ama sadece birkaç santim kadar ve bu da Rosurie'nin kafatasının kendine özgü şeklinin bütünüyle ortaya çıkmasını önleyemiyordu. Ellynor'a o kadar yabancı, uzak ve başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu ki. Kesinlikle bir akrabası değildi.

"Burada, bana ihanet eden kadın duruyor," diye karşılık verdi Ellynor. Lia, nefes almak için boğuştu ve kızlardan biri de elini ağzına götürdü. Suçlunun kendi adına bir konuşma yapacağını belli ki hiç beklememişlerdi.

Rosurie oralı olmadı. "Gümüş Leydi'yi sevdiğini iddia ederken başka, daha düşük bir tanrıçaya tapındı."

"Babanın evinde yaşarken senin de tapındığın bir tanrıçaya."

"Kutsal bir mekânda büyü kullandı. Lestra'yı ve onun bütün eserini yok etmeye çalıştı."

"Hangisi daha kötü bir şey?" diye açıklamasını istedi Ellynor. "Hasta çocukları iyileştirmek mi yoksa aileden birini ölüme yollamak mı?"

"Bir mistik için en uygun ceza hangisi?" diye sordu Rosurie.

"Ölüm," diye mırıldandı genç rahibeler, ama hiçbiri içten söylemiyor gibiydi. Lia şimdi artık ağladığını gizlemiyordu ve burnunu beyaz elbisesinin koluna sildi.

“Ölüm,” dedi Rosurie tatmin olmuş bir sesle. “Bu gece.”

Ellynor bu ziyaretin olabileceklerin en kötüsü olduğunu düşündü, ancak yanıliyordu. Yarım saat sonra bir küçük delegasyon daha girdi odaya. Bir kez daha Shavell, iki rütbeli rahibe, bir iki tane genç rahibe ve Lestra'nın ta kendisi.

Ellynor, Coralinda Gisseltess'in karşısında öylesine şok oldu ki diğer gelenlerin kim olduğunu fark edemedi bile. Gelenlerin tümü siyah elbisesinin içindeki Lestra'nın arkasında yerlerini alırlarken Ellynor'un yüzünde, renkten renge giren karışık bir ifade vardı. Şüphe yok ki Ellynor'un ayağa kalkması, önünde eğilmesi ve iki elini önünde birleştirmesi ve af dilemesi gerekiyordu, fakat her ne kadar bu kadının harika ve güçlü görüldüğünü düşünse de, bunları yapacak gücü kendinde bulamadı. Sessiz ve ağlamaktan yüzü şişmiş şekilde öylece oturmaya devam edip içeri gelenlere baktı ve hepsinden eşit ölçüde nefret etti ve korktu.

“İşte,” dedi Lestra, olağaüstü ve ulvi bir sesle. “Gümüş Leydi'nin yüzünü kara çıkaran kadın bu.”

Ellynor karşılık vermedi.

“Seni ne kadar sevdiğimi düşününce gerçekten çok üzülüyorum,” dedi Lestra, sesi gerçekten de üzüntülü ve pişman geliyordu. “Sen benim Karanlık Ay Kızıydın! Gecenin en derin gizemlerini anlayabilen kişiydin. Fakat gizemin, düşündüğümünden de karanlıkmış. Hiçbir narin ışık, hiçbir ışıldayan ay senin ruhunu aydınlatamaz. Sen karanlığın olmuştun.”

“Yanlış bir şey yapmadım,” dedi Ellynor.

Lestra çok şaşırılmışa benziyordu. “Yanlış bir şey yapmadın mı? Sen büyüler yaptın! Büyü gücü kullandın! Gümüş Leydi'nin en çok lanetlediği karanlık sanatları icra ettin! Fakat onun yuvarlak gözleri her şeyi görür, buna senin ihanetin dahil. Seni yakaladı ve gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Ruhun ateşle arındırılacak. Soluk Anne seni kollarına alıp seni daha saf ve parlak bir imgede yeniden yaratacak.”

“Ölmek istemiyorum,” diye fısıldadı Ellynor.

Lestra ona doğru bir adım yaklaştı ve bir an için Ellynor gerçekten de Lestra'nın elini onun yanağına koyacağını düşündü. "Tanrıça ile yeniden birleşeceksin," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Bu ölüm değil, zafer olacak."

"Bu bir cinayet olacak ve beni yakacaksınız," dedi Ellynor.

Lestra eliyle anlamı belirsiz olan bir hareket yaptı. "Gümüş Leydi'nin kalbinde tövbekârlar için yer var."

Ellynor, gaddar ve acı bir umut kırıntısı gördü. "Tövbe ettiğimi size nasıl gösterebilirim?" diye sordu.

"Önce bu kadar yanlış şekilde tapındığın tanrıçayı inkâr etmelisin."

Bunca cömert olan, Ellynor'u tehlikeden koruyan ve ona hediyeler sunan Büyük Anne'yi inkâr etmek mi? Ellynor, bu sözleri söyleyebileceğinden hiç de emin değildi. Yine de Karanlık Gözetleyen'in, yalancı bir inkârda bulunmasını ve diğer tanrıçaya yalandan yemin etme seçeneğini kullanmasını isterdi gibi geldi Ellynor'a. Siyah Anne, bir yalan için uygun zamanı, bir hakikati gizlemenin en iyi zamanını bilirdi.

Ama bu sadece ilk adımdı. "Benden başka neler istenecek?" diye sordu Ellynor kaskatı dudaklarla.

Lestra'nın güzel sesi inanılmaz derecede yumuşayarak alçaldı. "Aykırı düşünceler taşıyanlar arasında ilişkilerin kurulması, bildiğim kadarıyla genel bir tutum. Bir araya gelirler. Sırlarını birbirleriyle paylaşırlar. Bana sadece yeni rahibeler arasında seninle aynı inancı paylaşanları söyle. Aramızda başka mistikler var mı? İnancımızı sorgulayan ve manastır kurallarına karşı gelenler? Bana adlarını söyle. Bana bu yeri arındırmamda ve tanrıça adına kutsal tutulmasında yardım et."

Ellynor, delegasyondakilerin arasında Astira'nın da olduğunu o an fark etti. Belki de Lestra'nın konuşması ile hareketlenen, adeta ürken oydu. Belki de elini Ellynor'un çenesine koyup başını Astira yönünde bakması için çeviren Büyük Anne'ydi. Her ne olmuşsa olsun, Ellynor şimdi bu uzun boylu sarışın saçlı ve nazik

harlara sahip, şimdi ise yüzü en az elbisesi kadar beyaz olmuş olan o kızın yönünde bakıyordu.

Astira ona güvenip sırlarını anlatmıştı. Ona Daken isimli muhafızla aşk yaşadığını anlatmıştı. Belki büyü icra etmek kadar haince bir davranış değildi, ama Lestra'nın gözünde yine de bir suçtu. Bir günah. Bu onun bilmek ve yok etmek istediği bir şey olurdu. Astira'nın bakışlarında hem dehşet hem de yakarış vardı ve bunlar umutsuzlukla harmanlanmıştı.

Benim yerimde olsaydı Astira her şeyi anlatırdı, diye kafasına dank etti Ellynor'un. Astira olsa her türlü ismi verir, her türlü fısıldanmış sırrı ortaya döker, hatta büyük salonun orasında burasında dikkatsizce söylenmiş sözleri bile aktarırdı şimdi. Astira, kendini kurtarmak için her şeyi söyleyebilirdi.

"Günah işlemiş başka kimseyi bilmiyorum," dedi Ellynor.

Lestra kaşlarını çatı. "Bu doğru olamaz. Kadınlar zayıftır ve kolayca kandırılabilirler. Kızlar'ın arasında Soluk Anne'nin kurallarından ayrılmış olan bir veya iki kişi mutlaka olmalı."

"Bu mümkündür," diye yanıtladı Ellynor, "ancak bana hikâyesini anlatan olmadı."

Lestra, siyah eteğinin fırl fırl dönmesine neden olan bir adımla geriye açıldı; bedeninin her kıvrımında kızgınlık ve aşağılama vardı. "Ya talihsizsin ya da yalan söylüyorsun," dedi söylenerek. "Kendini bağışlatmak için yapacak hiçbir şeyin yok öyleyse."

Ellynor, korkunun onu delip geçtiğini hissetti. "Siyah Anne'yi inkâr etsem dahi mi?"

Lestra, bunun üzerine bir düşünür gibi göründü. Ellynor'un dikkatini küçük bir hareket çekti Lestra'nın omuzunun üzerinden bakarken. Astira başını kesik kesik hareketlerle oynatıyordu, sanki bu seni kurtarmaz, tanrıçanı inkâr etsen dahi yine de ölümüne mahkûm edildin demeye çalışıyor gibiydi. Yüzü hâlâ bembeyaz ve gergindi, ama biraz rahatlamıştı. Rahatlama gelmişti ona.

"Peki, ondan vazgeçmeye istekli misin?" diye sordu Lestra.

"Kendini Gürmüş Leydi'nin şefkatine bırakmaya hazır mısın?"

Ellynor başını eğdi. "Soluk Anne'yi seviyorum," dedi alçak bir sesle. "Onu neşeli bir havada olduğunda da, gururla sustuğunda da seviyorum. Bir gün tatlı bir kız çocuğu gibi oluyor, diğer gün acımasız ve merhametsiz. Değişime açık, güzel ve gizemli o. Benim ona güzel hizmet edeceğime inanır umarım." Ellynor başını kaldırıp bakışlarıyla Lestra'nın gözlerini buldu. "Ama ben, beni kendi kızı kadar çok seven Siyah Anne'ye bağlıyım. Bana büyü gücümü veren o ve ben ölünceye kadar ona tapacağım."

"Yani bu geceye kadar," diye kestirip attı Lestra.

Ellynor tekrar başını önüne düşürdü. Çok yorgundu. Çok üşüyordu. Tamamen umutsuz haldeydi. "Evet," dedi çok alçak bir sesle, "Bu geceye kadar."

Sonraki bir saat boyunca iki grup daha geldi. Ellynor, Lestra'nın niyetinin, manastırda yaşayan her bir kişiye onun önünde geçit yaptırıp mahkûm edilmiş mistiği onlara göstermek olduğunu düşünmeye başladı. Fakat güneş artık iyiden iyiye alçalma yoluna girmiştir, diye düşündü yorgun argın. Kuşkusuz beş yüzden fazla yeni rahibenin hepsini baksınlar ve fısıldaşsınlar diye buraya yollamaya yetecek kadar zaman yoktu. Bu onur belki de sadece en başarılı olan kızlara verilmişti, bütünüyle güvenilebilir ve böyle bir olaydan en çok dersi çıkarabilecek kapasitede olanlara.

İki saat içerisinde hava kararacak diye tahmin etti Ellynor. Biraz sallanarak da olsa ayağa kalktı. Onu neyin daha çok sarstığını bilmiyordu, açlık mı, korku mu, yoksa Justin'i iyileştirirken içine düştüğü güçsüzlük mü. Hâlâ üşüyordu, fakat şimdi kemikleri buza dönüşmüştü ve o kadar katılaşmıştı ki ne kadar kötü durumda olduğunu bilemiyordu bile. Avludan artık odun kesme sesleri ve kütükleri yerleştirme sesleri gelmiyordu. Yakılacağı yer çoktan hazırlanmış olmalıydı. Artık geriye sadece gün batımını beklemek kalmıştı.

Ayın doğuşunu izlemeye gerek kalmamıştı. Bu, aysız bir gece olacaktı.

Ellynor, hâlâ fırsatı varken gün ışığını hissetmek istedi. Pencere, dışarı bakmak için fazla yüksekteydi, fakat duvara küçük bir ışık demetinin düşmesine izin veriyordu ve bu demet, gün boyunca odayı dolaşmıştı. Bu demet şimdi aşağı yukarı yüz hizasına geliyordu. Gözlerini kapatıp ışık demetinin içine adım attı ve onun parlaklığını elmacık kemikleri ve kirpikleriyle emdi, sonra da çenesine eğerek boynundan aşağı düşmesine izin verdi. Güneş, Senneth'in tanrıçasıydı diye anlatmıştı Justin ona. Belki de Parlak Anne, son anda onu rahatlatacak bir şeyler sunmaya karar vermişti.

Avludan gelemeyecek kadar yakından gelen bir kuş cıvıltısı ve bir takım tıkrıtlar nedeniyle gözlerini istemeye istemeye açmak zorunda kaldı. Pencerenin pervazına iki kuş konmuştu ve sanki camı kırmaya çalışmış gibi onu gagalıyorlardı. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Ellynor gülümsedi. Bunlar bahar şahinlerine benziyorlardı. Bilinen türün biraz daha küçük ve hafif olanıydı. Hız ve çeviklik için böyle yaratılmışlardı. Bunlar kuzeyde yaşayan türlerdi, o yüzden bu kadar güneyde ne işlerinin olduğunu merak etti.

İçlerinden bir tanesi, daha küçük olanı, sabırsızlıkla kanat çırpıp camı tekrar gagaladı. Ne kadar tuhaftı gerçekten. Bu şahin, kısa boynunu camın yüzeyine yaslayarak içeride istediği bir şey varmış gibi dayandı ona.

Sonra cam, küçük bir sis bulutuna dönüşerek bir anda yok oldu.

Ellynor bakakaldı, resmen aptallaşmıştı, kuşların içeri süzülüşünü izledi. Küçük olan doğrudan ayaklarının dibine kondu. Aslında daha çok inmeyi becerememişe benziyordu. Ellynor hayretler içerisinde, ama bir yandan da daha fazla şaşırarak şeye pek yer bırakmamış olan bu günde, ellerini öne doğru uzattı ve küçük kuş doğrudan avuçlarının içine kondu. Açık sarı gözleriyle Ellynor'a baktı ve öyle bir ciddiyet ve içtenlikle cıvılamaya başladı ki konuşmaya çalışan bir insan olsa ancak bu kadar olurdu.

Ellynor, şaşkın şekilde yerdeki büyük şahine baktı. Artık şahin olmayan şahine. Onun yerine şimdi karşısında giderek büyüyen, genişleyen, bulanık, deri, tüy ve altın saçlardan ibaret fantastik bir yaratık görüyordu. Nefes almak için boğuştu, yüreği gerçekten hayretle sıkıştıyordu.

Sadece bir an sonra, bu sıkışma, dönmeye, sancılı bir umuda dönüştü, çünkü o arada tanık olduğu dönüşüm gerçekleşmişti bile. Kirra Danalustrous tam olarak karşısında duruyordu.

38. BÖLÜM

“**Y**üzündeki ifadeden, daha önce hiç şekil değiştiren görmediğini anlıyorum,” dedi Kirra ve sonra da, diğer kuşu kızdıracak şekilde Ellynor’a sarıldı. “Seni canlı gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam, ama avludaki odun yığını ve ortasına dikriklere direğe bakacak olursak, idam edilmen an meselesi.”

Ellynor’un söyleyecek kelimeler bulması ne kadar uzun sürmüştü. “Kirra! Burada ne yapıyorsun? Bana ne olduğunu nasıl öğrendiniz? Ah, beni buradan çıkarmak için yapabileceğiniz bir şey var mı?”

“Var, ama fazla zamanımız yok” diye yanıtladı Kirra. “Buraya geleli neredeyse iki saat oldu, fakat ne zaman içeri girmek için artık uygun olduğunu düşünsek, birileri içeri dalıp seni suçlamaya başladı. Sanırım bu günün sonuna kadar böyle sürecek, yanılıyor muyum?”

“Öyle gözüküyor. Bütün yeni rahibelerin kötülüğün yüzüne bakmasını sağlamak konusunda çok istekliler.”

Kirra başıyla onayladı. “O zaman seni öylece odadan çıkarmayı riske edemeyiz. Biz avluyu daha geçmeden birileri sana bakmaya gelmiş olur ve kayıp olduğun görülürse biz daha kapıdan çıkamadan hemen alarm verilir.”

Ellynor’un elindeki şahin incecik ayakları üzerinde adeta dans ediyor, Kirra’ya doğru durmadan cıvıldıyordu.

"Susar mısın?" diye karşılık verdi mistik.

Ellynor, elinde aralıksız şekilde çırpınan yaratığa baktı. "Ne dedi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Donnal mı bu?"

"Hayır, Justin."

Ellynor onu az kalsın elinden düşürüyordu. "Justin mi? Ama o... mistik değil ki o! Yoksa mistik mi?"

"Hayır. Onu ben dönüştürdüm. Gelmekte ısrarcı oldu." Kirra o ilahi mavi gözleriyle ona baktı. "Seni kurtarmak için."

Ellynor şahini ellerine aldı ve onu başının hizasına getirdi. Ona neredeyse şarkı söylüyordu. "Justin. Benim için buraya geldiğine inanamıyorum. Elbette inanıyorum, senden beklenirdi bu, fakat yeterince güçlü değilsin henüz. Henüz iyileşmemişken nasıl böyle bir şeye kalkışırsın..."

"Bu tartışma için vaktimiz yok şu an," diye sözünü kesti Kirra. "Sana yapacağımız şeyi söylüyorum şimdi. Seni dönüştürmek için ufak bir büyü yapacağım şimdi. Diğer yeni rahibelenden birine benzeyeceksin. Ben de biçim değiştirip başka bir yeni rahibe kılığına gireceğim. Sonra da odadan çıkıp merdivenleri ineceğiz ve kapıdan çıkacağız. Sen elinde ne kadar büyü gücün varsa bizi muhafızlardan ya da seyreden herhangi birinden gizlemek için kullanacaksın. Bu büyü gündüzleri de işliyor, değil mi?"

"Evet," dedi Ellynor, bunun hâlâ doğru olduğunu umarak. "Peki ya Justin?"

"Justin'i burada bırakacağız. Senin kılığında."

"Hayır," dedi Ellynor.

"Mistikleri kınamak için buraya gelen bundan sonraki genç rahibe grupları, bunu Justin'e karşı yapmış olacak," diye sürdürdü Kirra, sanki Ellynor hiç konuşmamış gibi. "Seni güvenli bir yere götürdükten, onun için geri geleceğim. Onu tekrar bir şahine dönüştüreceğim ve buradan uçabildiğimiz en hızlı şekilde uçup gideceğiz."

"Hayır," dedi Ellynor. "O da bizimle gelsin. Üçümüz birlikte buradan çıkabiliriz. Büyüm, üçümüzü birden görünmez kılmaya yetecek kadar güçlü."

"Ellynor. Eğer biri gelip de odayı boş bulursa, alarm o kadar çabuk verilir ki kapılara ulaşmamıza fırsatımız olmaz. Mistik olduğunu biliyorlar, güçlerinden birinin görünmez olmak olduğunu da biliyor olmalılar. Kapıya, kolları seni yakalamak üzere açılmış olarak on tane muhafızı zincir gibi dizerler."

"O zaman beni de kuşa dönüştür, hepimiz pencereden birlikte uçar gideriz," diye yalvardı Ellynor. "Justin burada kalmasın."

Kirra başıyla itiraz etti. "İnan bana, odadan çıkmayı beceremezsin. Uçmayı öğrenmek zaman ve sabır istiyor, Justin'in bu konuda pratik yapmaya fırsatı oldu ve öyle olmasına rağmen buraya gelirken en az üç kere gökten yere çakıldı."

"Lütfen," diye fısıldadı Ellynor. "Justin'i geride bırakmayalım."

Justin gene onun avuç içlerinde zıplıyor ve öfkeli şekilde ötüyordu, bir şey söylemek istediği barıkti. Ellynor ne dediğini tahmin edebiliyordu. *Seni seviyorum, senin için canımı veririm. Kendin tehlikedeyken beni tehlikeden korumayı düşünmemelisin.* Fakat belki de onun yaşamı pahasına buradan kurtulacağı fikrine razı gelemiyordu.

Daha Ellynor cevap bile veremedi, Justin öfkeli bir tirad attı ve avuçlarından pencereye doğru fırlattı. Kirra ise aceleyle duvara doğru bir adım atıp Ellynor'un onu göremeyeceği kadar küçülü-verdi. Ancak o zaman Ellynor kapıdaki takırtıyı duyup yeni bir grup rahibenin onu görmek için getirildiğini anladı.

Pencerenin yakınında duruyordu, yüzüne güneşin ışığı vuruyordu ve bu ışık şu an gözlerinden okunan meydan okuma kadar parlak olmalıydı. Bu küçük grubun başındaki Shavell'di ve yine kötülük ve ölümle ilgili konuşmalarını yineledi, kızlarını odadan çıkarmadan önce de ona yine küçümseyici bir bakış attı.

Kirra haklıydı. Eğer odaya biri gelir de burayı boş bulursa...

"Çok hızlı hareket etmeliyiz," dedi Kirra, dönüştüğü şekilden eski haline dönüp tekrar güzel uzuvlarına kavuşurken. Bir örümcek olmuştu muhtemelen. Justin tekrar odanın içine fırlayıp Ellynor'un omzuna kondu ve saçlarından çekiştirmeye başladı onu. "Donnal kadar hızlı dönüşemem ve eğer birisi kapıdan girecek olursa, hem kendimi hem de Justin'i kapıdan içeri dalan birisini kandırabilecek kadar hızlı dönüştüremem. Tartışmanız bitti mi acaba?"

"Evet," diye fısıldadı Ellynor. "Fakat lütfen, lütfen, lütfen Justin'i buradan çıkarmak için zamanında dönmüş ol."

"Olacağım," dedi Kirra. Ellynor'u bir süre için inceledi ve gözleri zincir boyunca kayarak aytaşlarıyla bezeli ipe ulaştı. "Seni bağladıkları şeye dokunamam. Justin'e ihtiyacımız var."

Emir verircesine parmaklarını şıklattı ve zemini işaret etti. Justin de Ellynor'un omzundan zıplayıp yere indi. Kirra onun önünde diz çöktü ve parmaklarını onun küçük başına koydu. Ellynor, korku karışımı bir hayranlıkla, Kirra'nın narin ellerinin altında, Justin'in yeniden şekillenmesini izledi. Justin kendisi olur olmaz, ayağının üzerinde dönüp Ellynor'a sıkıca sarıldı.

"Parlak Anne'nin adına, senin için çok endişelenmişim," diye fısıldadı onun kulağına. "Çoktan öldüğünü düşünüyordum."

"Ah, Justin, buraya gelmemeliydin. Sana bir şey olursa buna dayanamam. Benim yerime geçersen..."

"Üzgünüm, bu tatlı konuşmalara şu an zamanımız yok," dedi Kirra gerçekten de üzgün bir sesle. "Justin. Onun bağlarını çözüp sonra da onları bir yere saklayabilir misin? Aytaşları ile süslenmiş benzeyen başka bir ip yaratacağım ve seni onunla bağlayacağız. Bunu yapmazsak, geri geldiğimde seni dönüştüremem."

Kirra daha konuşmasını tamamlamadan, Justin yan tarafından bıçağını çekmişti bile ve ipleri kesmeye koyuldu. Sonra sırayla kurtardığı zedelenmiş bilekleri, sanki iyileştirme gücü varmışçasına dudaklarına götürerek öptü. Belki gerçekten de öyleydi ya da aytaşları onun tenini düşündüğünden de fazla yakmıştı. Her

halükârdâ, o öpücükler birer merhemmiş gibi hissetti ve elleri, süzülürcesine hafıfledi.

Kirra, beline sarılı bir kemeri gevşetip onu Ellynor'un meraklı bakışları altında bir ipe dönüştürdü. Kısa süre içerisinde, üstü küçük, ılık saçan ve bu odaya daha önce gelmemiş olanları kandırmaya yetecek kadar aytaşına benzeyen taşlarla bezemişti. Sonra Justin'e doğru yürüdü.

"Gelip yanımda dur ve şimdiye dek geçirdiğin dönüşümlerin en tuhafı için hazırla kendini."

Justin sırtıp onun dediğini yaptı. "Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten merak etmedim hiç," dedi. "Ama sanırım şimdi öğreneceğim."

"Eminim, bu deneyim empati kurma yeteneğin açısından harikalar yaratacak," diye karşılık verdi Kirra. "Kıpırdamadan dur."

Altın saçlı mistik, ellerini bir kez daha Justin'in yüzüne yerleştirdi. Büyülemek istediği nesneye ya da yaratığa dokunmadan onda bir dönüşüme neden olamadığı belliydi. Ellynor, bir kez daha korku ve hayret karışımı içerisinde Justin'in yüz hatlarının yumuşamasını, saçlarının koyulaşmasını, dev cüssesinin minyonlaşmasını, zayıflamasını ve yuvarlak hatlara kavuşmasını izledi.

Tamamen kendisinin ikizi olan bir şeye bakıyordu.

Fazlasıyla garip bir histi. Elini ağzına götürüp çıgık atmamaya çalıştı. Justin de bundan farklı değildi, şaşkın görünüyordu. Ellerini kaldırıp onları inceledi. Başını önüne eğip aşağı bakarak göğüslerini inceledi. Tekrar başını kaldırdığında sırtıyordu. Böyle bir ifade Ellynor'a ait olamazdı. Bu tamamen Justin'di.

"Mistiklerle takılmaya başladığımdan bu yana epey ilginç şeylere şahitlik ettim," dedi Ellynor'un sesiyle. "Fakat bunu açacak bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Kirra, ipi onun bileklerine bağlamaya başlamıştı bile ve sonra da onu zincirin halkasından geçirdi. "Kim olarak burada bulunduğunu unutayım deme sakın ve asla onun karakterine ters bir

şey yapma," diye uyardı onu. "Eğer sana biri bir şey söyler de nasıl cevap vermen gerektiğini bilmezsen, hiçbir şey deme. En kısa sürede buraya dönmeye çalışacağım."

Şimdi Kirra, Ellynor'a dönmüştü. "Biraz gıdıklanabilirsin. Tenin çok hafif titreyebilir. Canını yakmayacak. Beyaz bir elbise içinde sıradan bir kız yapacağım seni sadece. Böylece, senin büyüün hata verse ve birine görünsen bile gördüğü sen değil, başkası olacak."

Ellynor bir şey diyemeyip başıyla onayladı sadece. Gerçekten de Kirra'nın büyüsu ona işlemeye başladı, yüzünde ve omuzlarından çok hafif barmalar hissetti, sonra da bunlar kayboldu. Keşke bir ayna olsaydı diye düşündü, yabancı bir yüzün ona bakmasını görmek isterdi. Ama belki de ayna olmaması daha iyiydi, bilemiyordu. Kirra yarım bir adım geriye attı ve şimdi bedeninin içindeki bir şeye odaklanıyor gibiydi, sonra da onun dönüşümü başladı. İnsanı tutsak alacak kadar güzel yüzü, şimdi sade, sıradan ve uzun ince saçlarla çerçevelenmiş hale gelmişti. Bedeni ise mükemmel dikilmiş beyaz bir elbisenin içindeydi. Bileğinde bir ayaşlı bileziği bile vardı.

"Beni holde görseydin dönüp ikinci kez dönüp bakmazdın herhalde?" diye görüş istedi Kirra.

Ellynor başını iki yana salladı. "Hayır, tanıdığım kimseye benzemiyorsun, fakat yine de buraya ait biri gibi görünüyorsun."

"Hemen gitseniz iyi olur," dedi Justin, Ellynor'un sesiyle.

Kirra başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. Ellynor endişeyle, "Kilitli," dedi.

Kirra ona sadece gülünç bir bakış attı ve cevap vermedi. Fakat kapı kolunu kaldıramadan Justin, "Birileri geliyor," diye tıslayıp yüzünü kapıya çevirdi.

Bir an için Ellynor panikledi. Birisi Kirra ve Justin'i görecekti. Hepsi yakalanacak ve hiçbirinin kaçma şansı olmayacaktı. Ama sonra Kirra'nın eli onun bileğini sardı ve mistik onu duvara doğru geri çekti.

"Büyünü kullanmak için çok uygun bir zaman," diye mırıldandı Ellynor'un kulağına. "Böylece sadece Justin'i görürler."

Elbette. Ellynor sakinleşmeye ve Kirra'nın sarsılmaz özgüvenini yakalamaya çalıştı. Justin onlara derin bir kaygıyla baktı çünkü kapıda şingirtiler duyuluyordu ve sonra da kapı ağzına kadar açıldı. Ancak ilk rahibe içeri adım atmadan önce Justin'in yüzündeki ifade rahatladı, böylece Ellynor da başardığını anladı. Yetecek kadar kısa sürede gerekli büyüyü yapabilmiş ve kendisiyle birlikte Kirra'yı da görünmez kılmıştı.

Gelen yine Shavell'di. Bu görevi özel olarak istemiş olmalıydı. Gözleri büyümüş bir genç rahibe kidesi önünde Ellynor'u küçümsemek için hiçbir fırsatı kaçırmak istemiyor gibiydi kesinlikle.

"Bu sefil kadını görüyor musunuz?" diye sordu Shavell. "Gözlerindeki kötülüğü okuyabiliyor musunuz? Bu mistiğin görünümünü iyice ezberleyin ki bir başka kadının yüzünden onun büyücü olup olmadığını anlayabilesiniz."

Aslında büyü yapma yeteneği dahi olmayan bir adam hakkında konuştuğunu düşününce, Ellynor neredeyse kahkaha atmak istedi. Fakat elbette ki Shavell odadan çıkuncaya kadar oracıkta nefes bile almadan hareketsiz şekilde durmalıydı. Bu yüzden de, bileği Kirra'nın eli tarafından kavranmış bir şekilde iyice duvara yapışmış duruyordu.

"Neden büyü yapmaktan vazgeçmiyorsun, lanetli kız?" diye sordu şimdi Shavell kılık değiştirmiş gezgine. "Neden sahte tanrıçandan vazgeçmiyorsun?"

Kirra ona konuşmamasını tembihlemişti, ama Ellynor'un bu konuda hiçbir umudu yoktu. "Ölmeyi yeğlerim," dedi Justin sakince.

Shavell'in gözleri çizgi halini aldı. "Öyle olacak zaten," dedi.

"Senin de öyle olacak," dedi Justin yumuşak, içinde bulunduğu koşullara bakıldığında bile tehlikeli gelen bir sesle. "Düşündüğünden çok daha önce."

Kirra, Ellynor'un bileğini, Justin niye hiç laf dinlemiyor dercesine sıkıyordu şimdi. Shavell bir soluk alıp kızgın bir tırada başladı ve hem Lestra'nın hem de Gümüş Leydi'nin kızgınlığından dem vurdu. Justin, hiç ilgilenmemiş gibi ona arkasını döndü. Ellynor, Shavell'in yüzünü görünce bir kahkaha daha bastırmak zorunda kaldı.

"Çok yakında bu dediklerine pişman olacaksın," diye tehdit etti Shavell onu. Kapıyı açıp rahibeleri odadan çıkarırken yanakları renkten renge girmişti. Kirra onu ansızın kapıya doğru çekince Ellynor önce duraksadı, ancak sonra Kirra'nın bu grupta dışarı çıkıp onların arasına katılmalarını istediğini anladı. Yanında Kirra ile birlikte, uslu bir şekilde beyaz elbiseli kızların arkasına takıldı. Justin'e veda etmek için fırsatı olmamıştı! Justin'in onların odadan çıktıklarını anlayabildiğinden veya Shavell kapıyı yeniden kilitlediğine ona tekrar tekrar sesleneceğinden bile emin değildi. Arkasına dönüp baktı, ancak kapanan kapının arasından onu göremedi.

Kirra'nın onu almak üzere geri dönebilmesi için, bir an önce güvenli bir yere ulaşmaları gerekiyordu.

Genç rahibeler grubunu koridor boyunca ve sonra da merdivenlerden bir alt kara ininceye kadar takip ettiler. Büyü bozulmadı, kimse onları görmedi. Genç rahibeler, ikinci kattaki şapellerden birine doğru yürümeye devam ederken, Ellynor ve Kirra merdivenlerden inmeyi sürdürdüler. Bu tanıdık mekânın içinden tamamen görünmeden, gölgelerde kalarak, hiç ses çıkarmadan duvar boyunca ilerlemek çok, gerçekten çok tuhaftı. Ellynor, yakından tanıdığı bir dünyadan kovalanmış fakat eskiden sevdiği yerleri ziyaret etmeyi sürdüren bir hayalet gibi hissetti.

Sonunda merdivenleri inmişleri. Şimdi, geniş alanın içinde ikişerli dolanan genç rahibelere, adanmışlara ve muhafızlara uzak durmaya çalışarak büyük holü geçiyorlardı. Kapıdan çıkıp herkesin atından daha hızlı koşan bir atın yeteneklerini tartışan bir alay askerin arkasından geçtiler. Oradan da, avlunun tam ortasında

duran, etrafında bolca seyirci için yer bırakılmış ve yere sağlam şekilde çakılmış olan kazığın yanından geçtiler. Kazığın etrafına dairesel şekilde yerleştirilmiş olan odunlar neredeyse bir metre yüksekliğindeydi. Uzun bir süre tütmeye yetecek kadar. Kazığa bağlanmış birisi çoktan kül ve dumana dönüştükten sonra bile.

Ellynor, daha şimdiden yaklaşan akşamla kızıla dönmeye başlayan göğe baktı. Lestra, mistiğin idamını başlatmak için daha ne kadar bekleyecekti? Gece yarısına, şarkı ritüellerinin tamamlanmasına kadar mı? Yoksa şarkılar şeklinde sunuyu, elinde Gümüş Leydi'ye sunacak daha iyi bir şeyi olduğu için sonraya mı bıraktı? Bağlanmış tutsağı, akşam çöker çökmez mi buraya getirecekti?

Günbatımına sadece bir saat kadar kalmış görünüyordu.

Ellynor şimdi Kirra'yı adeta peşinden sürükleyerek koşuyordu. Kirra'nın, pencereye yaptığıının aynısını demir kapıya da yapıp onu daha geçirgen bir hale getirip getirmeyeceğini merak ediyordu, fakat cevabı fazla beklemedi. İki kadın tam kapıya vardığı sırada muhafızlar, at üstünde bir grup asker içeri girebilsin diye kapıları açıyorlardı. Atların kayıtsız nalları altında kalmayacak şekilde bir kenardan yürüyüp manastır duvarlarının dışına çıkmak çok kolay olmuştu.

Özgürdüler. Güvende. Ateşten kurtulmuş.

Ancak elbette burada duramazdılar. Ellynor kontrolü Kirra'ya verdi tekrar, çünkü onu götüreceği bir yerin olduğunu varsayıyordu ve Kirra onu hızla ormanın yarım kilometre kadar içerisine götürdü. Ardından yoldan saparak sık ağaçlıklı bir yere girdiler ve Kirra nihayet Ellynor'un elini bıraktı.

"Justin için hemen geri dönüyor musun?" dedi Ellynor heyecanla ve Kirra başını iki yana sallayınca da hayal kırıklığına uğradı.

"Önce senin güvenliğini sağlamalıyım."

"Güvendeyim! Dışarıdayım! Kirra, lütfen..."

"Seni kesin olarak buradan uzaklaştırmazsak, aldığımız bütün

bu riskler boşuna olacak" diye kesti Kirra sözünü. "Ben şimdi at şeklini alacağım ve seni Senneth'la diğerlerinin bizi beklediği yere götüreceğim. Sonra da Justin için geri geleceğim. Benimle ne kadar çok tartışmaya girersen," dedi, tam Ellynor kararını protesto edecekken sesini yükselterek, "geri dönebilmem o kadar çok gecikecek."

Ellynor ağzını kapatıverdi. "Nereye gideceğimizi biliyorum," diye ekledi Kirra, "O yüzden bırak koşayım."

Daha sözlerini bitirmemişti ki Kirra şekil değiştirmeye başladı. Ellynor, insanın bu şekil değiştirme olayına tanık olmasına zamanla alışıp alışamayacağını merak etti. Kendisi bu gösteriye henüz alışamamıştı ne de olsa, o yüzden Kirra'nın kafası şişip de kolları onu yere çekermişçesine uzayıverdiğinde ağzı açık bakakaldı. Kalçaları, sırtı büyüyüp uzadı ve sarı saçları da uçuşan sarı yelelere dönüştü. Kirra, güzel bir insan olduğu kadar güzel de bir kısırdı. Ayrıca çok da düşünceliydi, çünkü Ellynor için bir eyer ve bir çift üzengi de yaratmıştı. Ancak dizginler yoktu. Gerçi bu özel hayvanı kontrol etmek zaten pek de olanaklı görünmüyordu.

Ellynor, eyer kayışından güç alarak atın üstüne bindi ve Kirra, daha Ellynor tam olarak eyere yerleşmeden ileri atıldı. Kendi büyüünü sürdürmek ona mantıklı göründü, çünkü bu sayede yaklaşan günbatımına karşı yarışarak gölgeli ormanın içinden koşarlarken oradan rastgele geçenler ne bir at ne de onun binicisini göreceklerdi.

39. BÖLÜM

Sonraki bir saat boyunca, mistikle alay etmek için iki grup genç rahibe daha geldi. Bunların hiçbirinin başında son gelişinde nefret kusan o asık suratlı kadın yoktu. Bu nedenle Justin, ona karşı gösterdiği sert tutumunun onu gerçekten öfkenlendirmiş olduğunu düşündü. Bu çok iyi, diye düşündü. Sonraki iki ziyarette konuşmamayı yeğledi ve beyaz elbise içindeki genç kızlarla başlarındaki kadınlara soğuk ve dik bakışlarla bakmakla yetindi. Yaşlı kadınların hiçbirisi bu yüz ifadesinden etkilenmişe benzemiyordu, ancak genç rahibelerin rahatsız olduğu açıktı. İçlerinden hiçbirisi onunla bir ya da iki saniyeden fazla göz teması kuramadı ve çoğunun da, bir an önce gidilsin diye gözleri kapıdaydı.

Hiçbiri Ellynor adına söz almadı, ne içlerinden mistik olmadığını söyleyen oldu ne de bunun bir öneminin olmadığını. Justin buna sinirlenmişti, bu kızların bir bölümü Ellynor'un arkadaşı değil miydi? Justin eğer bir suç işlemekle itham edilmiş olsaydı, gezginler onu savunmaz mıydı? Bu yüzden onlara bu yüreksizliklerinden ötürü serzenişte bulunmayı bile aklından geçirdi. Ancak Kirra ona işleri karıştırmamasını tembihlemişti, o yüzden bu ziyaretler sırasında sessiz ve görece uslu durdu.

Ziyaretler dışındaki zamanda, yapabileceği pek bir şey yoktu. Oda, volta atmak için fazla küçüktü; hem de Ellynor'un adımlarının onunkine kıyasla çok kısa olmasına rağmen. Zaten bağlı

olduğu zincir de, odanın tümünü kat etmesine izin vermiyordu. Genelde oturup sırtını duvara yasladı ve şimdi kısa olan bacaklarını önüne doğru uzattı. Kendine itiraf etmek istediğinden çok daha yorgundu ve eğer gerçekten ona bir saatliğine rahat verseler, biraz uyumayı bile düşünebilirdi. Fakat başka bir grup genç rahibenin ziyaret etme olasılığına veya Kirra'nın ansızın pencerede belirme ihtimaline karşılık tetikte olmak istiyordu.

Kirra ve Ellynor'un nerede olduklarını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Odadan çıkmış oldukları o yirmi dakikadan bu yana, avluda herhangi bir hareketlilik duyulmamıştı, o yüzden kapıdan sorunsuzca çıkıp gidebildiklerini varsayıyordu. Hâlâ ormanda mıydılar? Doğu sınırındaki ağaçlıklardan çıkmak üzere miydiler? Senneth'ı bulabilmişler miydi? Ellynor nihayet ne zaman güvende olurdu?

Susadı ve ayağa kalkıp ölü ateşin yanındaki küçük bir kupadan su içti. Açtı da, ama buradakiler, ölüme mahkûm edilmiş birine yiyecek harcamaya pek niyetli görünmüyorlardı. Sonunda tuvaleti kullanması gerekti ve hayıflanarak, alışkın olduğu şekilde kullanamayacağı lazımlığa bakarak bir an için öylece durdu. İyice düşünüldüğünde, kadın olmak hiç de rahat değildi.

Karanlık, bütünüyle ani ve uğursuz bir şekilde çöktü.

Justin, başını duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı ve kilitli kapının ardındaki koridordan gelen sesleri yarım yamalak duydu. Oturma şekli, hiç de hanımefendilere yakışır değildi, bacaklarını hem ayırmış hem de dizlerini kırmıştı, bir kolunu da dizlerinden birinin üstüne koymuştu, bu nedenle de uygunsuz şekilde sıyrılan ereğinin altında baldırları ve ayak bilekleri açıkta kalıyordu. Bu pozu, odaya gelecek, ona bakacak ve ölümü hakedip etmediği sorusunu yanıtlayacak olan bir sonraki genç rahibe grubunu şok edebilirdi. Onları gene rahatsız etmek için belki de yapması gereken tek şey bu olacaktı ve bu sefer onlara gene ruhsuz bir bakış atar mıydı, bundan emin değildi. Enerjisini, bu maceranın

bir sonraki adımına saklıyordu, yani manastırdan uçup gitmeye.

Tam o anda, oda karanlığa gömüldü. Gözlerini hemen açtı. Oturduğu yerde kıpırdamadan, pencereye baktı. Mazgalın demirleri üzerinde pembeye çalan bir alnın yansıma vardı, ancak hızla solgunlaşıyordu. Görünüşe bakılırsa, güneş az önce ufuk çizgisinin ardında kaybolmuştu.

Kimileri için gece oldu demek için yeterliydi bu.

Uykuyu daha fazla düşünemedi. Şimdi içine, kaslarına şarkı söyleten adrenalini doluyordu. Korktuğunu söyleyemezdi, ancak kendisinin, tehlikeli olarak addedeceği bir durumun içinde olduğunu fark etti. Lestra gece yarısının ritüeldeki gücüne mi, yoksa adaletini sağlamak için güneşin batmasının yeterli olduğuna mı inanıyordu? Her şey buna bağlıydı. Bu gece, çıkması beklenecek bir ay yoktu, o yüzden idamı geciktirmek için herhangi bir nedeni var mıydı?

Koridordan sesler geldi ve Justin başını anında kapıya çevirdi. Bunlar süzülen elbiseleri ve sağlam pabuçları içindeki genç rahibelerin ayak sesleri değildi. Bunlar askerlerin sert adım sesleriydi, ağır postalları yere vuruyor ve kılıçlarının kınları da duvarlara sürtünüyordu. Justin, dikkatle dinleyerek sayılarını anlamaya çalıştı. En az dört tane, diye düşündü. Birisi bela okurken bir diğeri güldü, sonra da kapının kilidinin açılması duyuldu.

İçeriye, üzerilerinde resmi siyah ve gümüş giysiler olan beş adam girdi. Justin, normalde yüzük ya da yaka iğnelerini süsleyen aytaşlarının bu kez bellerine bağladıkları kuşaklara da işlenmiş olduğunu gördü. Resmi görevle buradaydılar.

Ona, ölünceye dek yakılacağı yere kadar eşlik etmek üzere gelmişlerdi.

"Ayağa kalk, misrik," diye hırladı gri saçlı, sert yüzlü ve her türlü koğuştan bir acımasızlıkla en verimli şekilde işletebilecek tipte bir alçağa benzeyen liderleri. Diğer üçü de oldukça tecrübeli ve sert görünüyordu, fakat dördüncü asker gençti, belki Justin'in yaşlarındaydı ve heyecanının yüzüne vurmasını için çabalıyordu.

Cinayetlere ortak olmaya alışkın biri değil, diye düşündü Justin. Zayıf halkaları oydu. Justin'in, eğer bir oyun oynamaya zamanı ve yeri kaldıysa zorlaması ve yanına çekmesi gereken kişiydi.

Fakat bağlanmıştı, silahsızdı ve herhangi bir fırsattan da yoksundu. Kısa bedeniyle yavaşça ayağa kalktı ve beyaz giysisinin kenarları, ayaklarının dibine düştü. Ellynor'un gevşek tokasından bir miktar kurtulan saçları hissetti. Kirra'nın sağladığı dönüşüm ne kadar iyiydi, merak ediyordu. Saçlardaki Lirren klanı süslemeleri yerinde duruyor muydu ve eğer yoksa bunu fark eden olur muydu?

"Ölüm saatin geldi senin," dedi muhafızların lideri. "Onu ellerinden sıkıca yakalayın."

Askerlerden bir tanesi sol kolunu oldukça kaba şekilde yakaladı ve Justin adamın kasıklarına bir tekme atmamak için kendini tuttu. Bu sadece, karşılığında bir yumruk yemesine neden olurdu ve eğer buna gerek yoksa, fazladan cezalandırılmak istemedi. Eğer koşmak için bir fırsatı olursa, eğer karşısına bir fırsat çıkarsa, bu düşündüğü şeyler şu an pek mümkünmüş gibi görünmese de...

Genç olan asker, onun sağ kolunu tuttu, ama daha yumuşaktı ve Justin'e uzun, anlamlı bir bakış attı. Justin onun gözlerini kıstığını görür gibi oldu. Deneyimlerine göre, idam konusunda fazla tecrübesi olmayanlar, her yere bakar, bir tek ölüm mahkûmunun gözlerinin içine bakamazdı. Kısmen soylu olduğunu ele veren güzel yüz hatlarına sahip bu genç adam ise, ona bir çeşit mesaj vermeye çalışıyor gibiydi. Yoksa Ellynor'un dostu muydu? Lestira, yeni rahibelerle muhafızlar arasında arkadaşlık kurulmasını istemiyordu, ancak yine de böyle dostlukların kurulma olasılığı vardı. Ellynor, yakın olduğu hiçbir muhafızdan bahsetmemişti, şimdi kıskançlığın da sırası değildi ayrıca, ama belki de bir yardım sunuluyordu ona şu an. Belki burada, Justin'in kendi lehine kullanabileceği bir şey vardı.

Fakat henüz değil. Liderleri, ipi bağlı olduğu zincirden çözdü, sonra da başıyla kapıyı işaret etti. Kollarına girmiş olan muha-

fızlar, anında onu koridora doğru sürüklemeye başladı. Justin, onların hızlarına ayak uydurmada zorlandı, çünkü her zaman ki uzun adımlarını atamıyordu. Bunu unutmaması gerektiğini düşündü; alışkın olduğu hızda yürürken, Ellynor onun yanında yürüebilmek için zorlanıyor olmalıydı.

Ellynor'la tekrar bir araya geldiğinde, biraz daha yavaş yürüyecekti.

Eğer Ellynor'u bir daha görürse.

Onu, Tayse'in ona betimlediği gibi, iki kat merdivenden indirip sonra da geniş salondan geçirdiler. Burası bomboştu, ama birazdan nedenini öğrendi. Manastır yerleşkesi içerisinde yaşayan yüzlerce rahibe ve onların yarı nüfusu kadar asker dışarıdaki avluda toplanmıştı. Ortamı aydınlatmak için, oraya buraya birkaç meşale yerleştirilmişti. Bunların yaydığı ışık sayesinde, beyaz elbiseli kitle içerisinde noktalar halinde dağılmış yeşil ve mor elbiselilerle siyah üniformalı askerleri görebiliyordu. Yüzleri sadece kısacık ve bulanık şekilde görebildi. Kadınlardan bazıları ağlıyor, bazılarıysa ona bakamıyordu; erkeklerin bir kısmı ise merak doluyken, bir kısmı rahat, bir kısmı da korkmuş görünüyordu.

Bağlanacağı kazığın ve onu saran odun yığının hemen birkaç metre ilerisinde çok büyük bir meşale duruyordu, fakat idamın gerçekleşeceği bu noktayı bütünüyle aydınlatacak kadar güçlüydü. Yeni kesilmiş sedir ağaçlarının kokusu ağır bir şekilde havaya karışmıştı. Justin bir anda çok soğuk olduğunu fark etti, havanın insanı ısırdığı bir kış gecesi idi. Yıldızlar, merakla veya dehşetle titreyip aşağıya bakıyordu. Ay, elbette ortalıkta görünmüyordu hiç, onun emriyle yok edilecek bir mistikten daha yüzünü saklıyordu.

Justin, öleceğinin bütünüyle bilincindeydi. Ona eşlik eden küçük asker grubu, binanın çıkışından idam sehпасının kurulduğu yere kadar ikişerli olarak sıralanmış olan askerlerin arasından geçiriyordu onu. Kollarına girmiş olan iki asker de onu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Her ikisinden birden sıyrılabilir miydi? Ve sıyrılrsa

bile, diğerleri onu yakalamadan ne kadar kaçabilirdi? Bu yine de tercih edilebilirdi, ölecekse eğer, acımasız bir dövüşte, ona haz verecek şekilde birilerine attığı tekme ve yumrukla zarar vererek ölürdü en azından. Ellynor'un bedeni, elbette ki dövüşmek için yaratılmamıştı. Üstelik ellerinin bağlı olması da onun hareket kabiliyetini önemli ölçüde daraltacaktı, ancak hâlâ gezgin içgüdülerine ve reflekslerine sahipti. Onu yere indirmeden önce, muhtemelen Lestra'nın bir iki askerini indirebilirdi. Arbedede onu öldürürlerse de, bu zaten iyi bir şey olurdu. Korktuğu şey ölmek değildi. Her gezgin zaten korumaya yemin ettiği kişi uğruna öleceğini söylerdi ve Justin, Ellynor için hayatını feda etmeye de hazırdı. Ama yanarak ölmek fikri? Her türlü ölüm bundan daha iyi gibiydi.

Justin'in solundaki asker tutuşunu gevşetti ve Justin, içgüdüsel olarak harekete geçti. Sol kolunu bir anda kurtarıp bağlı ellerini sağındaki adama geçirdi ve bir anda serbest kaldı. Ona uzanan ellerden sakınarak koşuyordu şimdi. Lanet olası uzun etek ve kısa bacaklar! Ve önüne çıkan bir muhafızın karnına bütün gücüyle kafasını geçirdi. Birisi onu arkadan yakaladı ve o kişinin bileğini yakalayıp bu askeri omzunun üzerinden atmaya çalıştı. Ancak dişi bedeni böyle manevralara uygun değildi, ağırlık merkezi kalçalardaydı. Duruşunu dengelemeye ve onu saran kolları üstünden atmaya çalıştı. Ancak birisi arkasından kafasına vurdu ve görüşü birden bulandı. Daha toparlanamadan bütün bedenini eller sarmıştı ve tekrar gerisin geri, homurdanan kalabalığın arasından, kaçması imkânsız ve acımasız odun yığıtına götürüldü.

Kıvrandı, ısırıldı, tekme savurdu ve dövüştü, fakat sırtını kızığa dayadılar ve etrafını kalın iplerle altı kez sararak onu yerine sabitlediler. Önden bağlı olan ellerini öylece bıraktılar, çünkü görünüşe göre, ellerini arkadan bağlamaya yeterli kadar uzun olan, aytaşlarıyla bezeli iplerden sıyrılıp herhangi bir büyüye başvurması riskini almak istemiyorlardı. Eğer şu an gülebilecek durumda olsaydı buna gerçekten de gülerdi. Bir mistik değildi ve

taşlar da aytaşları değildi. Ne onda ne de bu taşlarda herhangi bir büyülü güç yoktu.

Kısa süren direnişi kalbinin hızla artmasına neden olmuştu ve şimdi nefesi daha da kesik kesik geliyordu. İpler onu sıkıca kazığa bağlamıştı ve göğüslerinin altından, belinden, bacaklarından ve bileklerinden geçiyordu. Dört tane asker, yığılmış odunlardan izleyen kalabalığın içine doğru geriye adım attı. Beşincisi kalıp ipleri sağlamlaştırdı. Bu beşincisi genç olan, odadan çıkarlarken onu son derece tuhaf bakışlarla süzen adamdı.

Genç adamın elleri, Justin'in göğsünü saran ipi kontrol etti, sonra da aşağı doğru kayarak bileklerini saran ipleri denetledi. Justin birden avuçlarının arasına soğuk, uzun ve ince bir metal parçasının kaydığını hissedince çok şaşırdı. Parlak Anne'nin gözü adına! Muhafız ona bir hançer vermişti. Keşke bir dakika önce bu hançer elinde olabilseydi!

"Bir mistik bile yanarak ölmemeli," diye kulağına doğru mırıldandı genç adam. "Alevler fazla yükseldiğinde bu hançeri kalbine sapla."

Justin'in yanıt vermesini dahi beklemeden ayaklarının üzerinde dönüp yığılı odunların oluşturduğu dairenin dışına çıktı. İki gardiyan, çıktığı yere odun yerleştirerek boşluğu kalmayacak şekilde daireyi kapattı. Sonra, herbirinin ellerinde birer meşale olan üç asker, üç ayrı yönden yaklaştı. Yığılı odunun yanına gelince durdular ve bir sinyal beklediler.

Justin, kendini sakinleştirmeye çalışarak, kısa ama iyi bilenmiş olan hançeri iyice kavradı. Elindeki silahın bahtını döndürme ihtimali yok gibiydi, ama bir kez alevler kimsenin onu göremeyeceği kadar yükseldiğinde hançeri bileklerindeki ipleri kesmek için kullanacaktı. Diğer ipleri de kesmeye zamanı olacak mıydı? Elinde hançer ile ateşten duvarın arasından geçip özgürlüğe bir yol açabilir miydi? Umutsuzca da olsa, kesinlikle denemeye değerdi.

Genç rahibelerin arasından bir şekil geçti ve Justin, Coralinda Gisseltess'in kısa, sağlam hatlarını tanıdı. Her zamanki gibi çok-

ça gümüş işlemelerle süslenmiş siyah bir elbise giymişti ve bir kış gecesi göğü gibi ışıldıyordu. Birkaç adım uzağında durdu fakat ona bakma zahmetine dahi girmedi. Bunun yerine ona arkasını döndü, ellerini başının üzerine kaldırdı ve kalabalığa seslendi.

“Yüce ve yardımsever anne, hepimize göz kulak ol, bizi koru, bizi kötülüklerden uzak tut,” diye konuşmaya başladı; güzel sesi neredeyse hipnotize ediciydi. “Bizi yaralamak isteyenlere kapıyı göster, bizi büyülemek isteyen ve bizi çaresizliğe itmek isteyen mistiklere. Her zaman o parlak gümüş gözünü üzerimizde tut. Ve bize zarar vermek isteyenleri ölüme yolla.”

Yarım bir dönüş yaparak omzunun üzerinden ellerinde meşaleleri tutan adamlara baktı. “Ateşi yakın.”

Justin nefes alırken zorlandı ve iplerle sarılı kaslarının gerilmesini önleyemedi. Odunlar kuruydu ve büyük olasılıkla da işlemiden geçirilmişti, anında sarı ve altın renginde alev almaya başladılar. Soğuk hava, bir anda, sanki bir kedi sıçramış gibi geri itildi. Justin sıcağı ellerinde hissetti, korumasız yüzü daha şimdiden aşırı gelen bir ısıya maruz kalıyor, üstelik bu ısı da artıyordu.

Alevler büyüyor ve odunlar çatlıyordu. Sedir kokusuyla duman havada öylesine yoğundu ki nefes almak çok güçtü.

Çok az zamanı vardı. Eğer giysileri alev alırsa acı içerisinde olacaktı. Yapabildiği kadar hızlı şekilde, bileklerini saran ipleri kesmeye uğraştı. Ancak hiç uygun bir açı bulamıyordu, bu çok uzun sürecekti. Belki de en iyisi, gerçekten de hançeri avuçlarının arasına iyice sıkıştırarak, yapabileceği en güçlü şekilde doğrudan kalbine saplamaktı.

Sıcak onu öylesine terletmişti ki hançerin konumunu değiştirmekte zorlanıyordu. Parmaklarını oynatıp avuçlarını bükerek bir şekilde hançeri istediği konuma getirmeyi başardı. Başparmaklarıyla işaretparmakları hançeri her iki tarafından da kavırıyordu, onu saplarken düzgün tutabilecekti.

Ellerini yukarı kaldırıp bıçağın sivri ucunu kalbine dayadı. Alevlerin arasından büyük sarı bir kıvılcım ayrılıp başının üzerin-

de dönüp bir kelebek gibi bağlı ellerine kondu. Kıvılcımın tenini yakmasını bekledi, fakat yanma hissetmedi. Neredeyse hiçbir şey hissetmemişti. Kıvılcım, altın ve boz rengi kanatları ile onun kavuşmuş ellerinin üzerinde dans etti. Bir kıvılcım olamazdı bu, ama bir kelebek de değildi. Bu canlı türünün tüm örnekleri gibi, muhteşem ateşte kesin ölüme giden bir güveydi bu.

Güve, incecik bacaklarının üzerinde yer değiştirdi ve Justin ansızın tenine yayılan büyüü hissetti.

Vahşi Anne'nin kürklü başı adına, bu Kirra'ydı ve onu ölümlün tam ortasından alıp götürmeye gelmişti.

Hançeri elinden bırakıp onu tanıdığını anlaması için adını haykırdı. Kemikleri boyunca hareket eden büyüün soğuk batmalarını hissetti; bu, tüm yönlerden bastıran korkunç sıcakla tam bir tezatlık içerisindeydi. Konsantre olup mümkün olduğunca sakin şekilde durmaya çalıştı ve Kirra içine hangi büyüü dolduruyorsa, onu tümüyle alabilecek bir kanal olmaya gayret etti. Onu da kendisi gibi bir güveye mi dönüştürecekti, yoksa bu cehennem ateşinden daha hızlı kaçabilecek bir yaratığa mı? Uçabilen bir şeye dönüştürecekti onu, en bariz seçenek buydu. Onun bir kuş olmaya alışmış olduğunu biliyordu, oysa şimdiye dek hiç böcek veya onun bir benzeri olmamıştı.

Kemiklerinin küçüldüğünü, derisinin sertleştiğini ve ağzının öne uzayıp aşağı eğildiğini hissetti. İpler ellerinden düştü, ama artık onlar birer el değildi. Kollarını daha iyi görebilmek için kaldırdığında, iki yanında yükselen tüylü kanatları gördü. Kanatlarını sertçe çırpıp sıcak ve dalgalanan havadan ilk gücü almaya başladığında, zafer kazanmışçasına bir sevinç çığlığı atmasına engel olamadı. Kanatlarından birini yalayıp yakan dev bir alev nedeniyle dengesi mükemmel olmasa da, ateşin ortasından çıkmak üzere irtifa kazanıp yükselmişti ve şimdi serin havanın içinde, manastırın duvarlarının üzerinden kanatlarını çırpıp geçiyordu. Ancak süzülerek gitmek için yere fazla yakındı yine de.

Dallarla örülü bir ormanın içinden karanlıkta uçarak geçmek

çok kafa karıştırıcı ve yön şaşırtıcıydı. Kirra neredeydi? Justin geriye dönmek için kanatlarını kırdı; ufacık bir güvenin, onun geniş kanatlarına yetişip yetişemeyeceğini merak ediyordu, ama sonra onu gördü. Şimdi o da bir şahindi ve dalların karmaşası arasından doğrudan ona doğru geliyordu. Bir çığlık attı, belki bir selam, belki de bir emirdi bu ve sonra yanından geçerek yukarı, ormanın tehlikeli alanından açık gökyüzüne doğru yükseldi.

Justin onu izledi, kanatları içgüdüsel olarak çalışıyordu ve bir rüzgârdan diğerine çarparken bedeninin geçirdiği sarsıntıları zihni algılamıyordu neredeyse. Üzerinde, donmuş yıldızlar, onu hayret ya da dehşetle izliyordu. Fakat Siyah Anne, bu geceki maceranın sonucundan memnun olmuş bir şekilde gülümsüyordu. Hafif nefesleriyle, Justin'i havada destekliyordu.

Yarım saattir havadaydılar ve Justin artık o kadar yorulmuştu ki her an gökyüzünden yere çakılabiliymiş gibi hissediyordu, fakat tam o anda Kirra sertçe yere doğru hareketlendi. Yırtıcıya ait olan gözleri, aşağıdaki kampı görebiliyordu: altı at ve içlerinden bir tanesi onlara el sallayan altı insan. Geceleyin gökte sessizce uçan bahar şahinlerini kim böyle görebilirdi ki? Onların ölümcül bir misyondan döndüğünü anlayan büyülenmiş varlıklar olduklarını kim tahmin edebilirdi ki? *Cammon, elbette ki,* diye karar verdi Justin. Kendine aşağıya doğru bir açı verip sonra da yere inerken ayaklarına gelecek çarpmak etkisini yumuşatmak için kanatlarını açtı.

İnerken yere ters bastı ve bir an için, kanatları geriye doğru bükülürken kör edici bir sancı yaşadı. Gırtlığından ufak bir acı çığlığı çıktı ve bu kaba acı deneyimi geçinceye kadar yerde birkaç kere sekip zıpladı. Hemen yanındaki Kirra'ysa, kusursuz bir iniş gerçekleştirdi. Diğer herkes, hemen etraflarında kaba bir daire oluşturup çimenlere diz çökrü.

"Bunlar onlar mı? Emin misiniz?" diye sordu Ellynor korkuyla ve Justin onun sesini duyduğuna öylesine sevindi ki onu daha

iyi görebilmek için birkaç tur daha yerde zıpladı. Darmadağın haldeydi ama yine de tek parçaydı, yüzü ise kaygıyla gerilmişti. Justin, ben iyiyim demek istiyordu, ama ağzından sadece kaba bir ses çıktı.

“Bunlar onlar,” dedi Cammon, çok emin bir sesle.

“Peki neden hâlâ kuş şekliindeler? Kırra onları neden geri dönüştürmedi?”

“Sanırım gücü tükenme noktasına gelmiş durumda,” dedi Cammon sakınca. “Bir insanı başka bir şeye dönüştürmenin ne kadar çok güç tükettiğine inanamazsın. Ve şu son birkaç saat içerisinde kim bilir kaç kere yaptı bunu. Birkaç gün daha kendine gelemeyebilir.”

“Yani daha en az bir gün boyunca bu halde mi kalacaklar?” diye haykırdı Ellynor.

“Canlı bir şahini, ölü bir gezgine yeğlerim,” dedi Tayse.

“Peki bu gece burada mı kalıyoruz, yoksa hemen yola mı çıkıyoruz?” diye sordu Senneth. “Kurtarıma şeklinin gösterişliliğine bağlı olarak, birkaç saat içerisinde birileri Ellynor’a bakmaya gelecektir. Manastıra tehlikeli bir şekilde yakınız şu an.”

“Dinlenmeye ihtiyaçları var,” dedi Cammon.

“Onları taşıyabiliriz,” dedi Senneth.

Tayse, göğe bakarak saati tahmin etti. “Mümkünse eğer, daha çok güven vaat eden bir yere gitmemizi tercih ederim,” dedi. “Pansiyonu olan bir kasaba örneğin, öyle bir şey bulabilirsek. Bu ikisinin kendilerine gelmeye ihtiyacı var ve bunun da mümkünse başımızı sokabileceğimiz bir yerde olmasını yeğlerim.”

“O zaman yola çıkalım,” dedi Senneth. Uzanıp dikkatle Kırra’nın küçük titreyen kuş bedenini yerden aldı. “Ben bunu alırım. Ellynor, sen de herhalde diğerini...”

“Evet,” dedi Ellynor; yumuşak elleri, Justin’in bedenini kavramıştı bile. Justin, acıyla bir ses çıkardı ve Ellynor hemen daha yakından inceledi onu. “Sanırım kanadından yaralanmış,” dedi. “Tekrar insan şekline döndüğünde, kolu kırık olacak mı demek bu?”

"Muhtemelen," dedi Senneth, "Tabii eğer sen onu iyileştirmezsen."

Ellynor, dikkatlice bir parmağını kat kat tüylerin arasına soktu. "Daha önce hiç kuş iyileştirmeyi denememiştim."

"O zaman sabahı bekle istersen. Kırta onu eski haline getirdiğinde denersin. Ya da o deneyebilir."

"Şimdi yapacağım," diye fısıldadı Ellynor.

"Acele et öyleyse," dedi Tayse. "Yolda askerlere yakalanmak istemeyiz."

Ellynor'un eli, ikinci kez, fakat daha yavaş bir biçimde kanadın kavisi boyunca ilerledi. Justin, tüylerin düzeldiğini ve tekrar şekil aldıklarını hissetti, sancısı bir anda yok oluvermişti. Başını yukarı ve aşağı doğru hareket ettirerek teşekkür anlamında ne kadar ses varsa çıkardı, fakat yorgundu, çok yorgundu.

Ellynor onu kaldırıp boğazına doğru götürdü. "Hadi, gidelim," dedi boğuk bir sesle.

Justin, onun eyere çıkışını hissedip Tayse'in verdiği emirleri ve Cammon'ın sorduğu bir soruyu duydu, fakat kelimeleri seçemedi. Ellynor, elbisesini önünde toplayarak kucığında onun için bir yuva hazırladı ve at harekete geçtiğinde de bir elini onun sırtına yerleştirdi. Justin, gözlerini daha fazla açık tutamadı ve yol boyunca sürececek bir uykuya daldı.

40. BÖLÜM

Justin bir anda bütünüyle uyandı; nerede olduğunu anlamaya çalışmak için kımıldamadan yatıyordu. Ve ne olduğunu.

Bir yere kadar önceki akşamın olaylarını çok canlı biçimde hatırlıyordu. Ateşi, kurtuluşunu ve güvenli bir yere uçuşunu. Ellynor'un, onun küçük tüylü bedenini kucaklayıp saran ellerini, seyahatin ses ve duyumlarını. Yoldayken uykuya yenik düşmüştü. Geceyi geçirmek için durup durmadıkları, ne saatte vardıkları, şu an nerede oldukları, hangi biçimde olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Yeniden düşman ellerine düşmüş olma ihtimaline karşılık uyuyormuş numarasını sürdürdü ve gözlerini açmadan kol ve bacaklarını gerdirdi. El ve ayak parmakları vardı. Bedeninde tanıdık gelen ve belirgin bir ağırlık vardı. İnsandı ve erkekti. Teni pamuklu kumaşlarla kaplıydı ve kemiklerinde de ağrı sızı yoktu. Bir yatağın içinde, kendi tarafında, battaniyeler arasında yatıyor ve başı da rahat bir yastığa dayanmış olmalıydı.

Sağ kolu, kısa zaman önce kırılmış gibi ağrıyordu, fakat bilek ve dirseklerinde sargılar yoktu. Hâlâ dostlar arasındaydı.

Gözlerini açıp sadece birkaç santim ötede aynı yastığa başını koymuş olan Ellynor'u gördü doğrudan. Uyanıktı ve yüzünde umutlu bir ifade vardı. Justin'i bilinci açık olarak görünce tüm yüzüne sevinç yayıldı.

"Justin!" diye ıgık attı ve kollarıyla onun üzerine atıldı.

Ellynor'un pcgne aynı tutku ile karşılık verecek kadar ayık haldeydi ve onu yatağa sırtüstü gelecek şekilde yuvarlayarak bir anda resmen onun üzerine ıkmaş oldu. Bedenindeki kemiklerin yarısından fazlası bu hareketini protesto ederken bir yandan da kendi kokusunu algılayıverdi: ter, duman ve hayvan kokusunun bir karışımı. Bunun zerine inleyip onu bıraktı.

"Biriyle pşemeyecek kadar rezil haldeyim," diyerek doğruldu ve her bir yarasına beresine acımasın diye dikkat ederek kollarını başının üzerine kaldırdı, Gezginliğin ilk haftalarındaki her bir günü ayrı bir ceza olan idmanlardan bu yana bu kadar kötü hissetmemişti.

Ellynor ise cevap niyetine, dizlerinin üzerinde oturup kollarını onun boynuna sardı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "mrn beni bir daha öpmeye yetmeyecek diye çok korktum," diye fısıldadı. "Neler olduğunu anlat bana."

Justin, onu yanağından pererek yataktan ıktı. Pansiyon benzeri bir yerde olmalıydılar. Oda küçüktü ve pek mobilyası yoktu, fakat odanın köşelerinden birinde bir sürahi ve leğen vardı. Justin sürahiyi ağzına dikip yarısını iti, kalanıyla da yüzünü ve bedeninin st kısmını yıkadı. Biraz zaman kazanmaya çalışıyordu çünkü Ellynor'a lme ne kadar yaklaşmaş olduğunu anlatmak istemiyordu.

"nce sen bana dün gece olanları anlat," dedi, yüzünü kurulamak için kullandığı havluyla kaplı yüzünün ardından. "En son hatırladığım şey, yolun kenarındaki bir kampa iniş yaptığımız ve Tayse'in hemen hareket etmemiz gerektiğini söyleyişi. Buraya, neresiyse artık, nasıl geldik ve ben ne zaman tekrar insana dnşrm? Büyünün gücü kendiliğinden mi geçti?"

Ellynor onu bilge bakışlarla süzdü. Dikkatini başka yere çekmek istediğinin farkındaydı. "Kirra, gecenin bir yarısında gelip seni eski haline çevirdi. Sonra da gidip tekrar uykuya yattı sanırım. Onu bu sabah görmedim henüz."

“Neredeyiz?”

“Bilmiyorum. Lireth Dağları’na giden yol üstünde küçük bir kasabada.”

Justin, havluyu bir kenara bıraktı ve yatağa gelip onun yanına oturdu, ayakları zemine değiyordu. Pantolonu pis ve yırtıktı. Basenlerine kadar kıvrıldığı gömleğiye perişan haldeydi. Birinin onun diğer eşyalarını yanında getirmiş olduğunu umdu, yoksa yolculuğun kalan kısmında çıplak gezmek zorunda kalacaktı. “Sen iyi misin?” diye sordu sevecenlikle. “Biz seni kurtarmaya gelinceye kadar sana eziyet ettiler mi?”

Ellynor başını iki yana salladı. “Hayır. Gördüklerin neyse onlar. Fakat sana neler oldu? Kirra’yla birlikte dönünceye kadar epey zaman geçti.”

Justin ona yanıt veremeden kapı açıldı ve Cammon başını içeriye uzattı. Arkasında olan birilerine seslenerek “Size uyanık olduğunu söylemiştim,” dedi ve davet beklemeden odaya girdi. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Saçı ve giysileri neredeyse Justin’inkilerle aynı durumdaydı, fakat o, aynı bahaneye sahip değildi. “Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Aşağı yukarı hissettiklerime denk.”

Diğerleri de birer birer odaya doluşmaya başladı. Tayse ve Senneth, dinlenmiş ve formda görünüyordu. Kirra ise hâlâ gece elbisesindeydi ve esniyordu, Donnal ise insan biçimindeydi.

“Hey!” diye seslendi Justin bu sonuncusuna. “Ghosenhall yolundasın sanıyordum.”

“Onu geri çağırdım,” dedi Cammon. “Kirra’nın ona ihtiyacı olur diye düşünmüştüm.”

Kirra kendini yatağın kenarına attı ve oraya kıvrıldı. Donnal, hemen yanında yere çöktü. “Gerçekten de ona ihtiyacım var,” dedi Kirra uyuklu bir sesle.

“Yani kral hâlâ sizi bu kadar uzun süre yollarda alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyor, öyle mi?” diye sordu Justin.

Donnal gülümseyip başını iki yana salladı, göğüs kafesi da-

ralıyordu bu düşünce karşısında. Senneth da öfleyip pöfleyerek Tayse'in yanında duvara yaslandı. "Hayır," dedi. "Fırar ettiğimi düşünüyor olmalı artık. Gerçekten fırar etmiş olsam belki işler kolaylaşmış olurdu. Sizinle Lireth Dağları'nı aşıp orada kalacağım. Belki Ammet beni bir yıl daha evladı olarak alır."

"Neler olduğunu anlat hadi," dedi Tayse. "Kirra, hikâyeyi anlatacak kadar kendinde değildi."

Justin önce odanın içerisine bakındı ve göğsü kabardı. İşte yine oradaydı, o delici ışık, altısını da birbirine bağlayan o tuhaf bağın gücü. Hep birlikte olduklarında, her zaman daha güçlü hisseder, zihni daha açık, duyuları daha keskin olurdu. Sanki içlerinden birinin görüp duyduğunu o da görüp duymuş, bedeni onun bedeniymiş gibi. Ellynor bir miktar uzakta oturuyordu, aynı mistik bağla bağlı değillerdi belki, ama ona da eşit ölçüde karşı konulamaz bir çekim duyumsuyordu. Uzanıp onun elini tuttu ve onun parmaklarından kendisine geçen canlı kıvılcımı hissetti. Başını bir anda yukarı kaldırıp biraz titredi, sonra da onun elini kendi ellerinin arasına aldı Ellynor. Justin, bu güç akımının ne anlama geldiğini bilmiyordu, belki de aralarındaki bağın somutlaşmasıydı, belki de onun da gruba bağlandığı anlamına geliyordu, ama bir önemi yoktu. Her halükârda ona bağlanmıştı. Onun elini daha sıkı kavradı.

"Ellynor'un size, onu küçük bir odaya hapsedtiklerini anlattığını varsayıyorum," diye söze girdi. "Bütün gün boyunca, mistiği görsünler diye, içlerine korku salınan genç rahibeleri odaya getirip durdular. Kirra, durmadan gelen gruplardan bir yenisine yakalanmadan Ellynor'u oradan çıkaramayacağımızı düşündü, ayrıca odanın boş kalmasını da istemiyordu. O yüzden odada beni bıraktı, Ellynor'un kılığında."

"Daha erken geri dönebileceğimi düşünmüştüm," dedi Kirra esneyerek. "Gün batımına ne kadar yaklaştığımızın farkında bile değildim."

"Kirra, Ellynor'u bize bırakıp seni almak için yola çıktıktan

bir süre sonra, Cammon yerinde donup kalıverdi," dedi Senneth. "Bir şeylerin ters gittiğini anladık o an."

"Muhafızlar beni idam ateşine götürmek için tam gün batımında geldi," dedi Justin; Ellynor'un anlattıklarına nasıl tepki gösterdiğini görmek için ona dönmüştü. Kötü etkilendiği belliydi. Koyu mavi gözleri büyümüş ve korku dolmuştu. "Kaçmak için bir girişimde bulundum, çünkü yanmaktansa dövüşte ölmek daha iyi olur dedim, ancak sayıları çoktu ve silahım da yoktu." Omuz silkti. "Böylece beni yakalayıp kazığa bağladılar ve ateşi yaktilar."

Ellynor boğulurcasına bir ses çıkardı ve kafasını onun omuzlarının arasına gömdü. Justin, boşta ki eliyle onun saçlarını okşadı.

"Tuhaf olan şu ki kazığa bağlandıktan sonra, muhafızlardan biri bana gizlice bir hançer verdi," diye devam etti anlatmaya. "Ateş beni yakmaya başlamadan önce kendimi öldürüp işkenceyi azaltmam için. Tam bunu yapacaktım ki Kirra geldi, beni bir kuşa dönüştürdü ve oradan uçup kaçtık."

Ellynor başını kaldırdı, dehşet yerine yüzünde şaşkınlık vardı şimdi. "Muhafızlardan biri sana bir hançer mi verdi?" diye yinelledi. "Neden yaptı bunu?"

Justin başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok. Genç, benden biraz kısa, koyu saçlı biriydi. Soylu ya da yarı soylu birine benziyordu. Manastıra en son gittiğim zaman gördüğüm şu adam olabilir. Senden ayrıldıktan sonra, gecenin geç saatinde görmüştüm onu."

Ellynor'un yüzünde şimdi daha da büyük bir şaşkınlık vardı. "Daken," dedi. "Fakat... Ne tuhaf, sanmıştım ki... O gece yol- da karşıdan geldiğinde seni görmesinden çok korkmuştum. Seni muhafızlara ihbar edeceğini düşündüm. Sanmıştım ki... Justin, bence sana ihanet eden ve o gün askerleri senin peşinden yollayan oydu. O halde neden sana iyilik yapmış ki?"

"Çünkü Justin olduğunu bilmiyordu," diye dikkat çekti Cammon. "Sen olduğunu sanıyordu."

"Sana âşık mıydı?" diye sordu Justin doğrudan, çünkü bilmek

istiyordu bunu. "Öleceğin fikri onu epey sarsmışa benziyordu."

Ellynor başını iki yana salladı. "O, Astira'ya âşıktı." Durup düşündü. "Astira ise, onun Daken'la gizlice buluştuğunu Lestra'yı ifşa etmediğim için bana çok minnet duymuştu. Belki de sana bir hançer vermesini söyleyen oydu, o da seni ben zannedip verdi. Belki Astira'nın bana teşekkür etme şekliydi bu."

Justin homurdandı. "Kaçmana yardım etmek, teşekkür etmenin daha iyi bir yolu olurdu."

"Eminim ki böyle bir şey imkânsız olurdu," dedi Ellynor sessizce.

Tayse söz aldı. "Şekil değiştirdiğin çok belli olmuş mudur? Coralinda Gisseltess ve rahibeleri bir şahine dönüştüğünü gördümü, yoksa alevler görüşü kapatıyor muydu? Ölmediğini anladılar mı?"

"Ne gördüklerini bilmiyorum, fakat ateş sönünce orada kimse olmadığını anlamışlardır," dedi Justin sırtarak. "Mistiklerin kül olup geride bir şey bıraktıklarını düşünmüyorsa, Ellynor'un ateşte ölmediğini anlamışlardır."

"Bu da onu arayacakları anlamına gelir."

Kirra silkinip yattığı yerden doğruldu. "Ya da bu, büyüden şimdi daha da çok korktukları anlamına gelir," dedi yorgun bir sesle. "Yaptığımız her şey, onlar açısından düşündüklerinden de tehlikeli olduğumuz anlamına geliyor."

Tayse, hafifçe gülümsedi. "Bir bakıma öylesin."

"Yakın takipte olmayabilirler," dedi Senneth. "Fakat yine de burada bu kadar çok oyalanmamızın bir anlamı yok bence. Bu topraklar büyük ölçüde Soluk Anne'nin yandaşlarının kontrolünde ve mistikler de pek istenmiyor. Biz de her bakımdan tuhaf bir grup insanız. Dün gece buraya dört kişi olarak vardık, sabah oldu ve şimdi yedi kişiyiz ki geceleyin de bize kimse katılmadı. Böyle tuhaf şekilde artan sayılar bir pansiyon sahibiyle onun arkadaşlarını rahatsız ederse şaşırmam."

"Seyahat ettiğimizde her zaman başımıza gelen şeyler bun-

lar,” dedi Justin, Ellynor’a dönerek. “Barışçıl bir şekilde geceyi geçirmek üzere bir kasabaya geliriz ve ayrılacağımız saatte bir de bakarız ki herkes bizi öldürmek istiyor.”

“Kirra’yla birlikte başka şekillere girerek çıkabiliriz isterseniz,” diye önerdi Donnal. “Size daha sonra katılırız.”

“Ben yapamam,” dedi Kirra yine esneyerek. “Sanırım hayatımda bir daha hiç şekil değiştiremeyeceğim.”

Donnal sırtıyordu. “Oldu öyleyse, o halde ben üç kere kuş olarak çıkıp her defasında insan olarak buraya döneyim. Sen, kendim ve Justin olarak.”

Bu fikir Kirra’ya ilginç geldi. “Bu yöntem işe yarayabilir.”

“Ya da eşyalarımızı toplayıp, bizi misafir edenlerin ne düşüneceklerine aldırmadan, buradan çıkarız bu sabah,” dedi Tayse. “Siz ikiniz seyahat edebilecek durumda mısınız?”

“Ata binebilecek durumdayım,” dedi Justin. “Fakat gücümü henüz tam toplamış değilim. Bir kerede birden çok düşmanla karşılaşmak istemem doğrusu.”

“Yorgunum, ama ata binebilirim,” dedi Kirra.

Tayse, kaşları kalkık bir şekilde Cammon’a baktı. Cammon omuz silkti. “İkisi de yalan söylüyor,” dedi.

Tayse başıyla onayladı. “Tamam. Öyleyse bir gün burada kalalım.” Senneth’la Ellynor’a baktı. “İyileştirici güçleri olanlar, dostlarımızın iyileşmesini hızlandırmayı sağlayabilirler.”

“Ah, evet, elbette” dedi Ellynor, bunu o kadar içtenlikle söyledi ki Kirra güldü.

“Ne kadar da perişan bir grubuz,” dedi Kirra. “Çoğunluğumuz o kadar çok yara aldı ki iyileştiricilerimiz, iki gün önce onları iyileştiren iyileştiricileri iyileştirmek zorunda kalıyor.”

“Yine de ilginç, değil mi?” diye düşünceli şekilde sordu Cammon. “Mistiklerin çoğu sanki iyileştirici. Her üçünüzün de çok farklı yetenekleri var, ancak her biriniz de birilerine dokunarak onları iyileştirebiliyorsunuz. Bir de Justin’in Neft yolunda kurtardığı şu kadın vardı, Lara. O kadar çabuk iyileşmişti ki muhtemelen onda

da bu tür bir güç vardı. Birçok farklı gücü olan mistik var, ama bir o kadar da iyileştirebilen mistik var. Niye böyle acaba?"

"Senneth'la benim, insanları ne kadar kolay iyileştirebiliyorsak, o kadar da çabuk öldürebildiğimizi unutma," dedi Kirra biraz gaddar bir ses tonunda.

Senneth, başını iki yana sallıyordu. "Tanrılar yaşamı sever," dedi sessizce. "En başta bunun için bizleri bu güçlerle donatıyorlar. Gücümüzü de bunun için kullanmamız bekleniyor bizden. İnsanların bütünlüğünü sağlamaya yönelik."

"Coralinda Gisseltess pek de bu şekilde görmüyor ama," dedi Justin.

Senneth ona dik dik baktı. "Coralinda'nın yanlış gördüğü bir çok şeyden biri de bu."

Tayse doğruldu. "Tamam öyleyse. Bir gün daha kalıp sonra da durumu değerlendirelim. Donnal, bence senin fikrin oldukça iyi. Dostlarımızın kılığında birkaç kez gelsen, daha az dikkat çekeriz bence. Cammon, seninle gidip bir at daha alsak iyi olur. Geri kalanlar ise uyuyup iyileşmeye baksın. Akşam yemeğinde tekrar bir ara gelir ve durumumuza bakarız."

Donnal ve Cammon, kapıdan ilk çıkanlar oldu, Cammon bir şeyler söylüyor, Donnal da dinliyordu. Kirra, olduğu yerde kaldı, yerinden kalkamayacak kadar güçsüz yığılı durumdaydı, Senneth ise odanın içinde birkaç adım atıp yerdeki bir mindere diz çöktü. Justin ise Tayse'i izleyerek odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattı. Pansiyon oldukça büyük bir yere benziyordu. Justin, bu hafta için burada çok fazla misafirin olmamasını umdu, çünkü yedi kişilik grupları için epey odaya ihtiyaçları vardı.

Tayse, Justin'in özel bir şey konuşmak istediğini anlayınca durdu ve sustu. Justin derin bir nefes aldı: "Bana kızgın mısın?"

Tayse, bir an için düşünür gibi göründü, yüzünde bir vurdumduymazlık vardı, sonra da başını iki yana salladı. "Bir gün bunun olacağını biliyordum."

"Doğrudan emrine karşı çıkmam mı?"

“Senin için bir şeyin, benim düşündüğümünden daha önemli olması.”

“Hayır, senin fikrini her zaman için önemseyeceğim. Sözünü dinlemeyeceğim herhangi bir durum hayal edemiyorum. Ama Tayse... Ellynor...”

Tayse’in yüz ifadesi kısmen üzgün kısmen de gururluydu. Bir eliyle Justin’in omzuna vurdu. “Ellynor,” diye yineledi, “başka seçeneğin yoktu. Gerçi o ateşte ölseydin, sanırım tutacağım yas sonsuza dek sürerdi.”

“Onu kurtarmak için ölmekten mutluluk duyardım” diye fısıldadı Justin.

Tayse, başıyla onayladı. “İşte bu yüzden de başka seçeneğin yoktu.” Elini onun omzundan indirdi. “Fakat bana bir kez daha karşı gelersen, gezginlerle ilişkisini keseceğim.” Bunu söylerken gülümsüyordu.

Justin güldü. “Sadece kral, bir gezginin unvanını elinden alabilir.”

“Baryn’e nazımın geçmediğini mi sanıyorsun? Senneth’in senin yerini almasını öneririm ona.”

“Bu onu ikna edebilir,” diye katıldı Justin ona. “Uslu dursam iyi olur.”

Tayse kapıyı işaret etti. “Dinlensen iyi olur. Mümkünse yarın buradan gidelim istiyorum.”

Justin, eli kapının kolu üzerinde, duraksadı. “Büyü ile iyileştirilmek bayağı rahatsız edici olabiliyor,” dedi Justin, “Eminim bunu sen de bir gün öğreneceksin.”

“Büyü hakkında bana rahatsız edici gelmeyen çok az şey var,” diye karşılık verdi Tayse. “Fakat büyüün, onu görmezden gele-meyeceğimiz kadar çok yararları var. Hadi, gir içeri. Uyu. Akşam yemeğinde tekrar konuşuruz.”

Odaya girip de biraz şüpheyle etrafa bakındığında, tuhaf bir manzaranın ortasına düştüğünü düşündü. Üç kadının üçü de yatağa oturup baş başa vermişti ve beyaz sarı saç, altın rengi buk-

lelerle siyaha boyanmış buklelerin arasında bir zıtlık oluşturuyordu. Kendi aralarında fısıldaşıyorlardı, içeri girince de onu süzüp gülüşmeye başladılar. Genelde kimseyi alaya almayan Senneth ve içinde şu kadar cık kötölük olmayan Ellynor bile.

“Ben en iyisi gidip Cammon ve Donnal’a bakayım,” dedi Justin ve tekrar dışarı çıkmaya yöneldi.

Ama Senneth eliyle gelmesini işaret etti. “Yo, hayır, hayır, gel. Otur biraz burada. Seni iyileştireceğiz. Korkma, zavallı kırılgan insancık. Biz mistiğiyiz ve sana zarar vermeyeceğiz...”

41. BÖLÜM

Ellynor, günün kalan kısmını, Justin'in uyanmasını bekleyerek geçirdi. O yanında olup da düşünce ve deneyimlerini onunla paylaşamadıkça sanki düşünemiyor, hareket edemiyor ve var olamıyordu.

Ne ara böyle olmuştu bu? Ne zaman bütün ve kendine yeterli bir kişi olmaktan çıkıp bunun yerine bir bütünün sadece bir parçası olmuş ve hayatta kalmak için bir başkasının nefesi ve kalp atışlarına bağımlı hale gelmişti? Justin'in hayatını kurtarıken olmuş olmalıydı bu. Bedenini, onunkini çalışır vaziyette tutan bir cihaza dönüştürdüğü zaman. Ama bu durumda doğru olan şey, yaşamak için Justin'in ona ihtiyaç duymasıydı, bunun tersi değil.

Justin, bütün olmaktan hâlâ çok uzaktaydı. Manastırdan yaptığı uçuş, hem bedenini hem de gücünün büyük bölümünü tüketmişti. Üstelik de muhafızlarla yaptığı önceki ölümcül dövüşün yaraları da hâlâ iyileşmemişti o esnada.

"Bir şey denemek istiyorum," demişti Senneth. Justin uykuya dalar dalmaz. Tekrar odanın içine süzölmüş ve yatağın iki yanında yerlerini almışlardı. Senneth yatağın sağında, Ellynor ise solundaydı. "Senin tanrıçan, Siyah Anne, benimkisi ise Parlak Anne. Gece ve gündüz. Belki tedavimize, zamanın geçişini taklit eden bir ritim verebiliriz. Önce ben onu güneş ışığı ile doldura-

yım, sonra sen de onu yıldız ışığı ile. İşe yarar mı bilmiyorum, ama canını yakacağını sanmam.”

Böylece dönüşümlü olarak güçlerini uyguladılar. Senneth, Justin'ın damarlarına ateş dalgaları saldı, Ellynor ise onu dinlendirip huzur verdi. Tekrar tekrar. Zaman zaman gerilip bazen hordandıyordu, fakat bu büyüler kemiklerine işlerken uyumayı sürdürüyordu. Büyünün yakıcı etkisinin neden olduğu sancılı batmaların onun yüzünü önce buruşturmasını, fakat ağrıları alınan her kas ve iyileşen her yara bereden sonra yüzünün gevşemesini sağladığını izlemek, hem hayret verici hem de ürkütücüydü. Fazlaca solgun olan yüzüne hızla kan gelmeye başladı. Gerili dudakları ve ağzı gevşeyip rahatladı.

“Uyandığında nasıl hissedecek, çok merak ediyorum,” dedi Senneth sonunda ve ellerini kavuşturarak yatak örtüsüne koydu.

“Aynısını Kirra üzerinde de deneyelim mi?” diye sordu Ellynor.

Senneth güldü. “Kirra'nın son derece büyük bir onarıcı gücü var,” dedi. “Bizden yardım almadan yarın sabaha kadar tamamen iyileşmiş olur.”

Böylece, kapıyı arkalarından dikkatle kapatarak odadan ayrıldılar ve Senneth, Tayse'ı bulmaya gitti. Ellynor'ansa yapacak hiçbir işi yoktu, öylece kaldı.

İçinde bulundukları binayı incelemeye koyuldu ve bunun üst katında altı odası, alt katında ise bir meyhanenin olduğu iki katlı bir bina olduğunu keşfetti. Odaların yarısının kendilerine ait olduğunu gördü: Birinde Justin vardı, birinde kadınlar, diğerini ise geri kalan üç erkek paylaşıyordu. Diğer iki odada yabancılar kalıyordu, tek başına seyahat eden bir adam ve dört kişilik bir aile. Bunların meraklı tipler olmamasını umdu.

Alt kata indiğinde, yemek kokuları az kalsın açlıktan bayılmasına neden oluyordu. En son ne zaman düzgün bir yemek yediğini hatırlayamıyordu bile. Gisseltess evinde ona kahvaltı vermemişlerdi, aç olup olmadığı Lestra'nın zaten umurun-

da olmamıştı ve manastırın dışında, yol kenarında Justin ve Kırta'nın dönmesini beklerlerken de yemek yemeyi düşünecek durumda olmamıştı. Yol üzerindeki bir tavernada insan nasıl yemek sipariş ederdi? Yemeklerin kaç para tuttuğundan bile haberi yoktu.

Şansına, meyhanenin girişinde durup ne yapacağını düşünürken Cammon çıkageldi. "Açlıktan ölecekmiş gibi duruyorsun," dedi.

Ellynor başıyla onayladı. "Evet, ölüyorum. Burada yemek var mı? Nasıl alabiliyoruz?"

Cammon güldü. "Lirrens'de hiç taverna yok mu? Gel hadi, beraber yiyelim. Bana Justin hakkında sorular sorarsın, ben de sana bildiğim her şeyi anlatırım."

Bu kulağa oldukça iyi bir plan gibi geliyordu. Justin'in arkadaşları arasında Cammon en az ürkütücü olanıydı ki bu da teklifi daha da güzelleştiriyordu. Pansiyonun misafirleri ve çeşitli yolcular ile dolu olan tavernanın tam ortasındaki ahşap bir masanın iki yanına yerleştiler. Cammon ona, gerçekten de çok lezzetli çıkan bir yemeği sipariş etmesinde yardımcı oldu. Ellynor, sohbeti canlı tutamayacak kadar aç bir şekilde çok miktarda tavuk ve patatesi aralıksız yemekle meşgulken, sohbetin lokomotifini olma görevi Cammon'ı hiç rahatsız etmedi. Kaldı ki Ellynor'un, Justin, Gillengaria ve geri kalan her şey hakkında öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki.

"Esasen ben de sadece son bir yıldır bu bölgede yaşıyorum, o yüzden ben de hâlâ nasıl bir yer olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye açıkladı Cammon ona. "Bütün o Ev'lerin, kimin kiminle arkadaş olduğunun ve kimin mistikleri sevip sevmediğinin çetelesini tutmak neredeyse imkânsız. Fakat kesinlikle bilmen gereken bir şey varsa, o da Coralinde Gisseltess ile ağabeyi Halchon'ın bizden nefret ettiği.

Ellynor içini çekti. "Bunu kendi çapımda öğrenmiş oldum."

"Ama kral bizi seviyor, bu da durumu dengeliyor."

Meyhanenin kapısı açıldı ve içeri Justin girdi; arkadan vuran güneş ışığı onun iri yarı bedenini koyu bir silüete dönüştürüyordu. Ellynor'un onu Neft sokaklarında gördüğü ilk gündeki kadar sağlıklı ve güçlü görünüyordu. Çatalını gürültüyle masaya bıraktı. "Justin! Burada ne işin var senin?"

Cammon bir Justin'e, bir Ellynor'a baktı, sonra da Ellynor'u masanın altından ayağıyla dürttü. "Donnal bu," diye fısıldadı, sonra da el salladı. "Justin! Bu taraftayız! Tam zamanında vardın."

Donnal, tam olarak Justin'in özgüvenini sergileyerek masalarına geldi, bir sandalye kaptı ve onu çevirerek üzerine ters oturdu. Her ikisine de havalı ve eğlenmiş bir şekilde sırtıttı. "Daha fazla yol almış olmanızı bekliyordum," dedi Justin'in sesiyle. "Sabahdan beri ilerlediğim yoldan geri geliyorum."

Ellynor, gözlerini ondan ayıramıyordu. Her bir detay kusursuzdu, gözlerinin renginden teninin dokusuna kadar. Cammon aptal duruma düşmesini önlemeseydi, doğrudan onun kollarına atılmış olabilirdi. "Dinlenme ihtiyacı duyduk. Yol çok uzun," dedi Cammon, etraftakiler tarafından duyulsun diye. "Kirra nerede?"

"Yarım saat kadar geriden geliyor. Donnal vardı mı peki?"

Cammon başını salladı. "Onun da bugün buraya ulaşmasını bekliyoruz."

"Yola yarın sabah mı devam edeceğiz?"

"Planımız bu."

"Pekâlâ, o zaman bir şeyler yiyeyim, sonra da biraz uyuyayım. Gece yarısından beri durmadan yolculuk ediyorum."

"Sana odamın anahtarını vereyim."

Donnal yemeğini çabucak yiyip yanlarından kalktı, sonra da kapıdan çıkıp, Ellynor'un tahminine göre merdivenleri çıktı. Yaklaşık yarım saat sonra holde bir takım sesler duydu ve Senneth, tam Donnal'ın Kirra kılığında içeri girdiği sırada kapıda belirdi. Ne var ki Senneth, tuzağa düşmedi.

"Serra Kirra," diye selamladı Donnal'ı gülerek. "Bize katılma-

ruza çok sevindim. İzin verin, bize tutmuş olduğum odayı göstereyim size.”

“Çok sevinirim. Siz ne zaman vardınız? Tayse ve Cammon’ın da burada sizinle olduğunu tahmin ediyorum,” diye karşılık verdi Donnal. Sonra ikisi de gözden kayboldu ve sesleri de giderek uzaklaştı.

Ellynor, Cammon’a baktı. “Başım dönmeye başladı artık.”

Cammon sırtıyordu. “Zamanla alışacaksın bunlara.”

Tayse, kendine yol aç aça aç meyhaneye girdi, onları gördü ve sonra yanlarına gelip masalarına oturdu. O kadar çok yer kaplıyordu ki cüssesiyle, içerideki herkesin dikkatini çekti. Ellynor diğer erkeklerin onu süzüp kavgada onu yenip yenemeyeceklerini tarttıklarını sezdi. Odadaki kadınlar da en az o kadar meraklı bakışlarla süzüyorlardı onu, ancak onların kafalarında tarttıkları şey başka türdendi.

“Bütün arkadaşlarımız vardı mı?” diye sordu Tayse.

“Sadece Donnal kaldı, onu bekliyoruz,” diye yanıtladı Cammon.

“Yarın tekrar yollarda olmaktan memnuniyet duyacağım,” dedi Tayse. Senneth’la beraber yol için alışverişi tamamladık. Günün ağarması ile beraber yola çıkabiliriz.”

“Uzun bir yolculuk oldu,” dedi Cammon. “Ghosenhall’dan Storian’a, oradan Neft’e, oradan Coravann Keep’e, oradan Neft’e, oradan Brassen Court’a, oradan Danan Hall’a, oradan Neft’e, Neft’den de buraya. Ve hâlâ da eve dönüş yolumuzda değiliz.”

Tayse’in ciddi yüz hatları, zar zor gülümseme denebilecek bir şey meydana getirdi. “Deneyimlerime göre, Senneth ile çıkılan her yolculuk, beklendiğinden daha uzun sürer.”

Cammon güldü. “Şikâyetçi değilsin gibi geldi bana,” diye takıldı ona.

Tam o esnada Senneth’ın kendisi de meyhaneye girdi, bir an için onları aradı, bulunca da hemen yanlarına geldi. Tayse ona bakar-

ken yüzündeki ifade yumuşadı. "Hiç değilim," dedi, "Hiçbir şeye değişmem."

Senneth bir sandalye çekti. "Sıkıldım," dedi. "Kâğıt oynamak isteyen var mı?"

Cammon, Ellynor'a kâğıt oyununun kurallarını öğrenmede yardım etti, fakat bu yardıma rağmen Ellynor berbat oynuyordu ve pek zevk alamadığı da belliydi. Yirmi dakika sonra Donnal bu kez gerçek görünümüyle geldiğinde oyundaki yerini zevkle ona bıraktı.

"Odada olacağım bir süreliğine," dedi ve sessizce Justin'e bakacağını da ekledi.

"Kasabada biraz dolaşıp hava almak istersen gelirim seninle," diye önerdi Cammon, "fakat görülecek çok fazla şey yok."

Tayse araya girdi. "Bunu yapmayın isterseniz," dedi, "kasabanın içinden kimlerin geçtiğini bilmiyoruz."

"Bütün gün içride tıkalı kaldı," diye karşılık verdi Cammon.

"İyiyim ben," dedi Ellynor aceleyle ve ayağa kalktı. "Yarın zaten yeterince hareketli olacağım."

Senneth ona gülümsedi. "Belki de biraz dinlenmelisin," dedi. "Eminim Kirra, onunla birlikte odada olmana itiraz etmez."

Bunun şaka olduğunu hemen anladı Ellynor. Herkes üst kata çıkıp Justin'in yanına kıvrılacağını biliyordu. "Teşekkür ederim, öyle yapacağım," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

"Akşam yemeği için dön," diye seslendi Cammon arkasından, ama hole çıkmıştı bile.

Merdivenleri çıktı, kapıyı açtı ve Justin'in uyuduğu odaya sessizce adım attı. Dikkatlice onun yattığı minderde yanına uzandı, kalp atışlarını dinlemek için elini onun göğsünün üzerine koydu ve sonra uykuya daldı.

Uyandığında, Justin oturur vaziyette ve ellerini onun ellerine almış olarak, onu izliyordu. "Demek gerçekten de uyuduğun oluyor," dedi uyandığını görür görmez. "Normalde burada yatıp

rüyalar gören ben oluyorum ve uyandığımda da bana bakan sen oluyorsun.”

Ellynor da doğruldu, ancak Justin onun ellerini bırakmadı. Saçlarının açılıp omuzlarına döküldüğünü hissedebiliyordu ve uykudayken Justin’in saçlarından birkaç tokayı çıkarmış olduğundan şüphelendi. “Nasıl hissediyorsun? İyi görünüyorsun.”

“Çok iyi hissediyorum,” diye yanıtladı Justin. Bir elini onun ellerinden kaldırıp onunla bir yumruk yaptı. “Ambarcıyla birlikte manastırda geçirdiğimiz o gecede olduğumdan iyi durumdayım. Lestra’nın adamlarıyla dövüşüp hepsini de yenerim gibi hissediyorum.”

“Buna gerek kalmamasını dileyelim.”

“Sen neler yaptın? Ben uyurken birileri bana büyü yapmış olmalı.”

“Evet, Senneth’la birlikte sana büyü yaptık. Ama açıklaması zor bir yöntemle.”

“Her ne yaptıysanız, fazlasıyla işe yaramış.” Onu karşısına alacak şekilde yanına çekti, bir elini omzuna attı, diğeriyle elini tuttu, sonra da onu alnından öptü. “Yarın Lirrens için yola çıkıyoruz,” dedi alçak bir sesle. “Ailenin yanına varmamız ne kadar sürer?”

Bu tam Justin’di işte. Tereddüt etmek, uzun uzun düşünmek için beklemek yoktu. *İyileştim, hadi, şimdi beni babana götür.* Görevin biri tamamlanınca, hemen diğerine girişiyordu. “Bir hafta sürebilir,” dedi, “belki daha da uzun, hava şartlarına bağlı. Kayalıklı bir araziden geçeceğiz ve yavaş ilerlemek zorundayız.”

“Kamp mı yapacağız, yoksa pansiyonlarda mı kalacağız? Yolda, klanın başka üyeleriyle mi geceleyeceğiz?”

“En güvenlisi kamp yapmak.”

Justin ona bakmak için biraz geriye yaslandı. “En güvenlisi mi?”

Ellynor sözcüklerini dikkatle seçti. “Ailemin evine kadar ulaşıp da onlardan icazet alıncaya kadar, yani resmi olarak bir *bahta-lo* ilan edilinceye dek, benim *sebahta*’mdan yolda karşılaştığımız herkes sana meydan okumayı isteyebilir. Sen yabancı birisin ve

Lirrenslî bir kadına eşlik etmeye uygun birisi değîlsin. Anayollar-dan uzak durup kimseyle görüşmesek iyi olur.”

Justin bu öğrendiklerini sessizce hazmetmeye çalıştı. “Tayse ve Senneth da bizimle gelmeli mi?” diye sordu, “Babanın evine varıncaya kadar? Lirrenslî klan erkekleriyle gürültülü bir kavgaya girmeyi hiç istemem, ama eğer yolculuğumuzda bir dövüş ola-caksa, Tayse’in yanımda olmasını isterim.”

“Bizleri yolculuk boyunca tehlikeden koruyabilirim,” dedi Ellynor. “Kimse yanlarından geçtiğimizi görmez.”

Justin sırtıttı. “Doğru, hep unutuyorum bunu. Mistik bir ka-dınla evleneceğim.”

Evlenmek sözcüğü, aralarındaki boşlukta bir süreliğine ağır ve tuhaf bir biçimde asılı kaldı. Ellynor cevap vermedi ve sadece Justin’in varlığını hissetti. Başını kaldırıp onun yüzünün kafa ka-rışıklığı ya da belirsizlikle bulanıklaştığını görmek istemedi.

Justin, yüzüne bakabilmek için aşağıya eğildi ve Ellynor ona görmek istediğı şeyi göstermeyince, parmağını çenesinin altına götürüp onun başını yukarı kaldırdı. Justin’in yüzünde gerçekten de bir belirsizlik ifadesi vardı, ancak üzerine bir endişe katmanı da eklenmişti.

“Ellynor?” diye sordu. “Bu konuyu yoksa tam açıklığa kavuş-turmadık mı? Belki de doğru düzgün sormadım sana. Belki de teklifim üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor. Babanın evine vardığımızda, sizin yasalarınıza göre evleneceğimizi varsayıyor-dum. Ama belki de sen, yapmak istediğın şeyin bu olup olmadığı konusunda emin değîlsin.”

Ellynor, eliyle onun bileğini kavradı ve onun gözlerini araştırarak ona baktı. Fakat gözlerinde pişmanlık veya panik görmedi. Yüzünde endişe vardı ve bu da Ellynor’un onu reddeceğı korku-sundan kaynaklanıyordu.

“Sadece emin olmak istiyorum,” dedi sessizce. “İleride bir gün evleneceğı hayaliyle büyüyen biri değîldin kesinlikle. Bu, haya-tında o kadar çok şeyi değîştiriyor ki...”

“Evet, ama sen de emin olmalısın,” diye yanıtladı Justin. “Bu değişikliklerin, benim için olduğu kadar senin için de zor olacağı aşikâr. Belki de sen bir *balatoso*, ya da her neyse o olmak istemiyorsun.”

“*Bahta-lo*,” dedi Ellynor gülümseyerek.

“Belki de sen Lirrens'den ayrılmak istemiyorsun. Ve ben de, hele savaş tehlikesi yaklaşırken, Ghosenhall'dan ayrılamam. Eğer istediğin şey buysa, belki daha sonra gelir ve ailenle birlikte yaşarım. Beni isterlerse. Eğer sen...”

Ellynor onu bir öpücükle susturdu ve Justin'in kollarının onu, güçlü ve güven tazeleyici bir şekilde sardığını hissetti. Hayatları nasıl bir araya gelirdi, pek kafasında oturtamıyordu, fakat bu, başka bir günün tartışma konusuydu. En önemli detayı, işin can alıcı noktasını biliyordu: Justin onu seviyordu. Buradan hareketle o da kendi yolunu bulurdu.

Şimdi Ellynor ona yaslanıyordu, başı onun omzunda, elleri ise bir kez daha onun ellerindeydi. “Peki nasıl işliyor bu süreç?” diye sordu Justin onun başının üzerinden. “Ailenin evine varır varmaz bütün erkek kardeşlerin kılıçlarını sallaya sallaya üzerime gelip...”

Ellynor güldü. “Pek öyle değil. Gerçi ailemin büyük bir kısmının bizi selamlamak için dışarı fırlayacağından eminim. İlk başta sana karşı korkunç derecede resmi davranacaklar. Senin için yemekler hazırlayıp sana en iyi şarapı ikram edecekler, ayrıca da son derece nazik konuşacaklar sana. Vardığımızda beni hemen alıp mutfığa götürecekler ve anlatmam gereken çok şeyim olduğu için de sorguya çekileceğim. Sadece senin hakkındaki şeyleri sormakla kalmayacaklar ki kız kardeşlerim ve kuzenlerim bu konuda her ayrıntıyı bilmeyi isteyecek, ama aynı zamanda manastır, Lestra ve Rosurie hakkındaki her şeyi de duymak isteyecekler.” Onu neredeyse hasta edecek kadar güçlü bir hüznün dalgası nedeniyle bir an için durdu. “Rosurie hakkındaki haberlerden hiç hoşlanmayacaklar,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve annem de

babamla amcamları çağırarak, onlar da ilkinde söylenenlere inanmayacakları için bir daha duymak isteyecek ve onlara hepsini baştan anlatmam gerekecek. Ve belki de manastıra gidip onu oradan almaya karar verecekler ve belki de onun oradan dönmek istemediğini söylediğimde bana inanacaklar. Bana ihanet ettiğine ve Büyük Anne'ye sırtını döndüğüne."

Kısa bir sessizlikten sonra Justin söz aldı: "Tüm bunlar olurken ben de erkek kardeşlerinle salonda mı oturacağım? Benden hazzetmeyecek olan erkek kardeşlerinle?"

Tekrar güldü Ellynor. "Erkek kardeşlerim, erkek kuzenlerim ve birkaç amcamla birlikte, evet, muhtemelen öyle olacak. Fakat senden hoşlanmadıklarını söylemeyeceklerdir. Daha örtük biçimlerde sana meydan okuyacaklardır misal. Sana şarap ikram edip ne kadar içki kaldırabildiğine bakacaklar..."

"Epey içebilirim, ama dördüncü veya beşinci kadehten sonrası fazla gelir."

"Ayrıca Torrin ve Hayden da seninle yan yana durarak sohbet etmeye çalışarak onlardan uzun olup olmadığını anlamaya çalışacak."

Justin sırıttı. "Peki daha uzun muyum?"

"Ever."

"Bu iyi mi, yoksa kötü bir şey mi?"

"Güce saygı duyarlar, bu nedenle iyi bir şey bu. Seni gerçekten kocam olarak kabullenirlerse seninle gerçek bir düelloya girmeyecekler, fakat ziyaretimiz tamamlanmadan önce içlerinden birisi mutlaka seni dövüşmeye davet edecek."

"Kazanmaya çalışmalı mıyım bu dövüşü?"

"Lirrenslilerle dövüşüyorsan, her dövüşü kazanmaya çalışmalısın."

"Senneth, kazanma konusunda şansımın yüksek olduğunu düşünüyor."

"Senneth eğer haklıysa ve seni kabullenmişlerse, o zaman bu bizim düğün ziyaretimiz olarak değerlendirilecek. En az yüz gün

boyunca orada kalmamız gerekiyor ki civardaki *sebahat* üyelerinin hepsinin bize hediyelerini ve iyi dileklerini sunmak üzere seyahat etmeye zamanları olsun. Her gece kutlamalar olacak. Tuzlu ekmeğin tadını öğreninceye kadar bekle. Ve hatırlayabileceğinden çok daha fazla insanla tanışacaksın. Bu yedi günlerden birinde, muhtemelen bir akşam yemeğinde, bana herkesin önünde bir gelin hediyesi sunup bana hediye ettiğin nesnenin önemini açıklaman gerekir. Ertesi gün de...”

“O ne?” dedi Justin, birden dikkat kesilmişti. “Şu gelin hediyesi?”

“Ah, Gillengaria’da sizin böyle bir geleneğiniz yok mu? Bu, sen evden ayrılırken annenin sana hediye etmiş olduğu bir şeydir, özellikle de evleneceğin kadına vermek için...” Ellynor, cümlesini tamamlayamadı.

Justin’in annesi bir hayat kadınıydı ve o, on yaşındayken ölmüştü. Güzel anısı olabilecek şeyler bir yana, ona taşları sahte olan bir takı bile bırakmamıştı.

“Neyse, bir önemi yok bunun,” diye geçiştirmeye çalıştı Ellynor, “Ziyaretimiz tamamlanmadan önce yapılması gereken bir şey de...”

Justin omuzlarını doğrulttu ve yatağın başlığına yaslandı. Ellynor ona bakıp surat astığını gördü. “Önemli bir şey bu,” dedi, “aile geleneğinizde önemli bir yer tutmasa, bundan bahsetmezdin.”

“Bizim düğünümüzde bu yer almayacak sadece.”

Kaşları hâlâ aşırı ciddi şekilde çatıktı. “Bir şey satın alamaz mıyım bunun yerine? Bir kolye ya da bir yüzük. Gelinlere genelde takı hediye edilmez mi?”

“Takı, giysi, bir mutfak eşyası ya da işlemeli örtüler olabilir, ama boş ver bunları Justin. Bundan bahsetmesem de olurdu.”

“Fakat yine de bir şey satın alabilir miyim bunun yerine?”

Ellynor çaresizce başını iki yana salladı. “Evleneceğin kadına yeni bir şey vermenin uğursuzluk getireceğine inanılıyor. Buna

çiğ ya da ham bir nesne gözüyle bakılır. Annenin elinden çıkmış olan bir gelin hediyesi ise sevgiyle ve değerinin hakkı verilerek taşınır. Amacı, bir aileden diğerine geçişi kolaylaştırmak. Şöyle demek için: Bak, ben bu *sebahta*'nın bir parçasıyım ve üzerimde de yirmi yıldır kocamın *sebahta*'sının elinde bulunan bir şeyi taşıyorum. Misal babam, anneme, büyük halasının ördüğü ve o doğarken annesine hediye ettiği bir şeyi vermişti." Derin bir nefes aldı. Bir faydası yoktu bunları anlatmanın, biliyordu, şimdi sadece her şeyi açıklaması için daha çok soru soracaktı. "Gelin hediyesi, seni seven insanların beni de senin kadar çok seveceklerini söylemenin bir yolu. Bu, ailene kabul edildiğimin bir göstergesidir."

"Ama benim bir ailem yok ki."

Ellynor, dizlerinin üzerine oturdu ve iki eliyle onu yüzünü kaldırarak kendisine bakmasını sağladı. Ona inanmasını istiyordu. "Biliyorum," dedi, "ama bir önemi yok."

Justin, tatmin olmamış bir şekilde ondan sıyrılıp ayağa kalktı ve odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Elbette önemi var," diye konuştu omzunun üzerinden. "Beni kabul ederek zaten büyük bir fedakârlıkta bulunuyorlar. Yasalarının bir kısmını zaten hiçe sayıp geleneklerinin bir kısmının da dışına çıkıyorlar. Bir yerde ben de onlara senin için istedikleri şeyi sunabilmeliyim. Onlara, geleneklerinize uyabildiğimi gösterebilmeliyim. Sana layık olduğumu onlara kanıtlamam gerekiyor."

Ellynor, endişeli bir halde ve çok kötü hissederek yataktan çıkıp ayakta dikildi. "Bana layık olmadığını düşünürlerse, sınırı geçmene izin vermezler zaten," dedi. "Gelin hediyesi gibi ufak bir şey, onların senin hakkındaki fikirlerini değiştirmez."

Justin, topuğu üzerinde dönerek ona baktı, yüzündeki ifade hiddetliydi. "Ufak bir şey olsa, lafını etmezdin," dedi.

"Bildiğim gelenekte yeri olduğu için bahsettim bundan," dedi Ellynor. "Fakat seninle olabilmek için geleneğin büyük bir kısmının zaten dışına çıkıyorum farkındaysan."

“Vazgeçmek zorunda olmadığın şeyleri benim için bırakmanı istemiyorum,” diye fısıldadı Justin.

“Vazgeçmek istemediğim tek şey sensin.”

Devamında doğan ve bir hayli gerilim yüklü olan sessizlikte, kapı özellikle sert bir şekilde çalındı. İkisi de yanıt vermedi, sessizce ve mutsuz şekilde birbirlerine bakmaya devam ettiler. Kapıyı çalan kişi, içeri davet edilmeyi beklemeden kapıyı açtı. Gelen Senneth'di.

“Cammon, kavga ettiğinizi söyledi,” dedi sakince. “Halbuki birbirinize çok âşık görünüyorsunuz.”

Her ikisi de neredeyse onun üzerine kapaklandı, ona açıklama yapmak için seslerini yükseltiyorlardı.

“Senneth, söyle ona...”

“Senneth, lütfen ona açıklar mısın...”

“Daha fazla gelenek çiğnememeye nasıl ikna edebilirim onu?”

“Neden söylediklerimi anlamıyor?”

Senneth, iki elini havaya kaldırdı ve her ikisi de sustu, ancak Justin somurtuyordu ve Ellynor da her an çılgılık atabilecek gibi görünüyordu. “Konu ne?” diye sordu. “Justin, önce sen.”

“Gelin hediyesi,” diye patladı. “Benim ailemden kalma olan bir şeyi ona sunmam gerekiyor, ama benim bir ailem yok. O ise bir öneminin olmadığını...”

“Bir önemi yok!”

“Öneminin olduğunu biliyorum,” diye tamamladı Justin sözlerini.

Senneth anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. “Evet, Ammet’in ailesiyle yaşarken, onun kızı evlenmişti ve damadın oraya varmasına daha bir ay varken, evdeki herkes, onun getireceği hediye üzerine konuşuyordu. Hediye olarak, annesine ait olan ve güzelliğini tarif edemeyeceğim bir bakır sürahi getirdi. Ammet çok memnun kalmıştı.”

“Aptal bir sürahi istemiyorum,” dedi Ellynor sertçe.

“Hayır, fakat bir şey hakediyorsun,” diye çıkıştı Justin ona.

Senneth, iki elini ensesinin arkasına götürdü ve bir saniye içerisinde kolyesini çıkarıp onu Justin'e uzattı. "Bunu al," dedi.

Ellynor'un kalbi umutla dolmuştu, ancak Justin oracıkta durmuş başını iki yana sallıyordu. "Büyükanne'nin kolyesi mi? Bana onu veremezsin," diye itiraz etti.

"Fakat daha eski bir jenerasyona ait olan bir şeyin daha da çok kıymeti var," dedi Ellynor.

Justin ona tuhaf bir bakış attı. "Anlamıyorsun. Benim annem öldü, oysa Senneth'ı babası evden kovdu. Bir mistik olduğu için onu reddetti. Büyükanne'si bu kolyeyi ona evden ayrılırken verdi ve ailesinin ona verdiği tek şey de bu oldu. Büyükanne'si onu o ailede seven tek kişiydi." Tekrar başını iki yana salladı. "Bunu kabul edemem. Alamam bunu."

"Hayır," dedi Ellynor iç çekerek, "alamazsın."

Ama Senneth gülümsüyordu. Yanına gelip Justin'in sıkılı yumruklarını parmaklarıyla sardı. "Justin," dedi, "Büyükanne'm, sembollere inanırdı. Onun ve Parlak Anne'nin beni sevdiğini ve nereye gidersem gideyim, bütünüyle yalnızlığa terk edilmediğimi bilmemi istiyordu. Babamın evinden ayrılırken hiçbir dostum yoktu ve kimi günlerde tümüyle umutsuzluğa düşmediysem eğer bu, bu kolye sayesinde oldu. Çünkü biliyordum ki büyükanne'min hisleri benimleydi."

"Ever, tam da bu yüzden..."

Justin hiç araya girmemiş gibi devam etti Senneth konuşmasına. "Ve şimdi durumuma bak. Dostlarla çevriliyim. Herkesten çok sevdiğim adamla evlendim. Kralın danışmanı. Bu sembolü artık devretmemin zamanı geldi."

Senneth, Justin'in sıkılı yumruğunu parmaklarıyla açmayı başardı ve şimdi de kolyeyi onun eline bırakıyordu, ancak yine de elini onunkinin üstünde tutmayı sürdürdü. Ellynor, kolyenin avucuna dolduğunu gördü, kenarları ince filigranlarla süslenmiş yuvarlak bir muskaydı bu. "Büyükanne'm bunu kabul etmence sevinirdi," dedi. "Her daim nesneleri seven biri oldu o. Bazı nes-

nelerin kendine has bir güç taşıdıklarına inanırdı ve en sevdiği nesneleri elinde tutmayı da çok severdi. Değer gördüğü sürece, bu kolyenin benden sana, senden de Ellynor'a geçmesi onu çok mutlu ederdi."

"Ömrüm boyunca sakladım bunu," dedi Ellynor, "ve her zaman kalbime yakın tutardım."

Şimdi Senneth, Justin'in parmaklarını onun dolu avucu üzerine kapatıyordu. Justin ise ona bakıyordu, gözleri o kadar büyümüştü ki bir an için Ellynor, Justin'in gözyaşlarını tutmaya çalıştığına inandı. "Erkek kardeşlerimden nefret ettiğimi bilirsin," dedi ve Justin, biraz ağlamaklı çıkan bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Tek oğlum ise henüz bebekken öldü. Ve kuzenlerimi de neredeyse tanımıyorum. Kan bağıyla bağlı olduğum erkekleri sevmeye pek fırsatım olmadı, o yüzden, Justin, sana eğer seni kendi ailemden biri gibi gördüğümü söylersem bunu bir hakaret olarak algılama. Biz, Lirrens halkının deyimiyle akrabayız. Seninle, hiçbir kavramın açıklamaya yetmeyeceği bir bağ ile bağlıyız. Biz akrabayız. Büyükanнемin kolyesini alıp onu gelinine verirsen büyük bir onur duyarım bundan."

Justin bir an için hiç kıpırdamadan kaldı. Ellynor nefesini tutmuş beklerken, Senneth da her zamanki sükûneti içindeydi. Ardından da Justin başıyla iki kez sertçe onayladı ve diğer elini, ezercesine Senneth'inkinin üzerine yerleştirdi. "Bu kolyeyi bana vermek istediğin için onur duyuyorum," dedi tok bir sesle. Gülümseyerek, daha neşeli bir şey söylemeye çalıştı. "Artık aile sembolünü taşıyan bir kolyen olmayacağı için çok üzgünüm."

Senneth'ın yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. "Tayse'in bana bir şeyler almasını sağlarım" dedi, "benim de bana ait bir gelin hediyem olmalı diye düşünüyorum."

Ertesi sabah erkenden yola çıktılar. Düzenli ve verimli ilerleyen bir gruptular ve Lireth Dağları'na doğru epey hızlı bir biçimde yol aldılar. Kirra bütünüyle iyileşmişe benziyordu ve Justin de

bütünüyle formuna kavuştuğunu iddia ediyordu, böyle olunca da gece bastırdıktan sonra bile fazladan bir on kilometre daha yol yapmaya karar verdiler. Güneş bir kere batınca hava aşırı derecede soğudu, ancak gece göğü o kadar sarhoş edici bir güzellikteydi ki Ellynor buna hiç aldırmadı. Siyah Anne'nin başının üzerinde süzüldüğünü duyumsuyordu ve ona sessizce teşekkür duaları ediyordu. *Büyük Anne, o kadar cömert davrandın ki, bana verdiğin bütün bu şeyler için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...*

Geceyi geçirmek için bir pansiyon bulmak yerine kamp yapmayı kararlaştırdılar; Ellynor dışındakilerin, yakılan ateşin etrafında yapılan işler konusunda da çok tecrübeli olduğu aşikârdı. Ellynor, o kadar küçük bir alevin nasıl bu kadar çok ısı yayabileceğine hayret etti, ancak Justin gülerek, alevin etrafındaki havayı ısıtmanın, Senneth'in büyüü olduğunu açıkladı. Yemekten sonra, Justin ve Tayse biraz kılıç egzersizi yaparken, Donnal ve Senneth onlara performansları haklarında değerlendirmelerde bulundu, diğer üçü de yemeği toplayıp ortalığı temizledi.

Küçük bir mola verdiklerinde, "Tahmin ettiğimden çok daha iyi," dedi Tayse, Justin için. "Ama hâlâ tam olarak eski gücüne kavuşmuş değilsin."

Justin kılıcını kınına yerleştirdi. "Fakat kendimi savunabildim."

Şafak sökerken kampı dağıttılar ve doğu yönünde ilerlemeye devam ettiler. Öğle saatinde mola verdiklerinde, Kirra ve Donnal, atlarını Cammon'a bırakarak ortalıktan kayboldular ve Tayse de yüksek sesle, akşam yemeği için bir şeyler avlamaya çıkıp çıkmadıklarını sordu.

"Akşam yemeği saati geldiğinde, dağın eteklerine varmış olacağız," dedi Senneth.

Tayse, hem Senneth'a hem de Justin'e bakarak, "Biliyorum" diye onayladı.

Justin'in gidişini göreceği için üzüleceğini daha yalın bir şekilde ifade edemezdi. Buna rağmen, seyahatlerini bir gün daha uza-

tacak hiçbir bahaneye sığınmadı ve yolda kesinlikle oyalanmadı. Lireth Dağları'nın alçak ve inişli çıkışlı zirveleri doğu ufkunda belirmeye başladığında da tempoyu hiç bozmadı ve güneş batıncaya kadar durmalarına müsaade etmedi.

Tayse'in, "Bizler bu noktanın ilerisine geçmeyeceğiz," diye Justin'e seslendiğini duydu Ellynor. "Sabah olduğunda, Coravanın yönünde kuzeye devam edeceğiz."

"Çok erkenden çıkmak herhalde en doğrusu olur," dedi Justin, "Ben de dağları iki gün içerisinde aşabilmemizi umuyorum."

O esnada Kirra ve Donnal da geldiler. İkisi de insan biçimindeydi, ama ellerinde, sadece hayvan şeklinde yakalamaları mümkün olan tavşanlar, sincaplar ve keklikler taşıyorlardı. Yemek çok lezzetliydi ve dostane bir havada seyrermişti, ancak Ellynor'un dikkatini, neredeyse tüm konuşmaları Kirra, Cammon ve Senneth'in yapması çekti. Donnal, her zaman olduğu gibi sessizdi ve Tayse de ciddi olmayan konuşmalara dahil olmayı pek seven birisi değildi zaten. Ellynor da, bu grup karşısında hâlâ sık sık hayretler içine düştüğü için onları gözlemlemeyi yeğledi, böylece onları dinlemekle yetinerek sadece ona adıyla seslendiği zaman bir şeyler söyledi.

Justin neredeyse tümüyle sessizliğe bürünmüştü, ancak onu süzen Ellynor'a mutsuzmuş gibi görünmüyordu. Diğerlerini büyük bir dikkatle izliyor, Cammon'a gülüyor, Kirra'nın yaptıklarına gözlerini deviriyor ve Senneth ne zaman söz alsa gülümsüyordu. *Onları adeta içine çekiyor, diye düşündü Ellynor, içinde biriktiriyor onları, çölden geçmeden önce bir adamın uzun ve büyük bir yudum su alması gibi.*

O da Rosurie ile birlikte Lumanen Manastırı'na gitmeden önceki gece aile evinde son akşam yemeğini yerken aynısını yapmıştı. Justin ile birlikte Lirrens'den ayrılıp Ghosenhall'un yolunu tutarken de gene aynısını yapacağını düşündü.

Justin, Ellynor'un gözlerini üzerinde hissederek gülümsemek üzere kısa bir an için başına ona çevirdi. Tamamen tasa-

sız ve acısız görünüyordu. Elini ona doğru uzattığında, o da parmaklarıyla onun elini sarıp mümkün olduğu kadar sıkı bir şekilde tuttu.

Sabah olduğunda, daha önce bir olan grup vedalaşma faslını fazla uzatmadan ikiye bölündü. Kirra, Justin ile Ellynor'un kalan yiyecekleri yanlarına almaları konusunda ısrarcı oldu. "Biz yoldayken zaten her gün avlanıyoruz, o yüzden bizim ihtiyacımız yok." Tayse de Justin'e, başkente tahminen ne zaman dönmüş olacağını sordu.

"Tahminen altı hafta sonra, emin değilim" dedi Justin, omzunun üzerinden soran gözlerle Ellynor'a bakarak. Ellynor, başıyla onayladı. Bu sürenin büyük kısmı zaten seyahate gidecekti. "Kianlever üzerinden döneriz."

"Dağları aşıp Gillengaria'ya girdiğinizde onlara haber veririm," diye söz verdi Cammon ve bunun üzerine herkes güldü.

"Küçük grubumuzda sırlara hiç yer yok," dedi Kirra sevinçle ve umursamaz bir soylulukla atını eyerledi. "Burada konuşarak zaman kaybetmek için hava fazla soğuk. Dikkatli gidin. Yakında görüşmek üzere."

Bu sözlerle birlikte herkes atına bindi, herkes son kez hoşça kal dedi birbirine ve iki grup, farklı yönlerde ilerlemeye başladı.

Güneşin harika pırıltısı havayı ne yazık ki hiç ısıtmıyordu ve dağı tırmandıkça da hava giderek daha da soğuyup inceldi. Patikalar, ya çok zayıf işaretlenmişti ya da hiç görünmüyordu bile ve Ellynor, birçok kere, yolu kaybettiklerini düşündü. Dağları daha önce sadece bir kere geçmişti, üstelik de diğer yönde. Bu arduvaz rengi tepeler ve keskin, şekilsiz kayaların arasından nasıl yol bulunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat Justin, bu düşmanca ortamda gayet evinde hissediyormuş gibi görünüyordu ve önlerindeki patikaya dikkatle bakarak, atları özgüvenle aşılması imkânsız gözüken boşlukların üzerinden geçirmeyi başarıyordu.

Zirvenin hemen aşağısında bir kamp kurdular ve kısıtlı yakıtları olduğu için de ısınmak için birbirilerine iyice sokuldular. Şafağın sonunda sökmesi, Ellynor'a hediyelerin en güzeli gibi göründü ve hemen ardından, atlarını dizginlerinden dikkatlice tutarak, dağın doğu eteklerinden kendilerini aşağı doğru saldı-
lar. Yükseklerden indikçe, hava belirgin şekilde ısındı ve sonunda, güneşin batmasına bir saat kala, nihayet yeniden düzlüğe vardılar.

42. BÖLÜM

Ellynor'un ailesinin evine ulaşmak altı gün sürdü. Justin, önlerine açılan alanlara bakarak, buradaki toprakları, Gillengaria'nın yeşil ve çoğunlukla verimli topraklarından çok farklı buldu. Litrens genel olarak kayalıktı, taşlı küçük tepelerle bezeliydi ve sadece bodur ağaçlarla ölü otların olduğu engebeli çayırlar sunuyordu. Yolları onları bağ ve bahçeler ya da tarım arazilerinin arasından geçirmiyordu Justin'in görebildiği kadarıyla, fakat Ellynor ona çoğu evin verim almak için aşırı çaba gerektiren küçük bahçelere sahip olduğunu anlattı.

"Bir de doğu sahilinde, Dalrian *sebahta*'sının buğday yetiştirdiği ve bizimle ticaretini yaptıkları çiftlikler var," diye anlattı. "Cohfenler hariç, onlarla ticaret yapmıyorlar, ama Cohfenler buğdaylarını bizlerden temin ediyor."

Justin'in uygar yaşama dair bildiği şeylerin hiçbiri yoktu yol üzerinde. Ne şehirler ne de tavernalat. Bunun yerine Ellynor ona müstakil evler veya ev öbekleri gösterdi. Bunlar genellikle bir su kaynağının yakınına kurulmuş, düz arazi üzerindeki alçak yapılarıydı.

"Yoldan geçenler için pek bir hizmet sunulmuyor," diye yorumladı Justin. "Tabii eğer bu evlerin sahiplerinin misafirperverliğine güvenmiyorsa insan."

"Eğer akrabası ise buna güvenebilir," dedi Ellynor. "Fakat eğer

akrabası değilse, hatta düşman bir *sebahta-ris*'tense, o zaman hayır. O zaman yolcu geceleme imkânı için sormaz bile. Yoluna devam eder.”

Justin, Ellynor’a anlayan gözlerle baktı. “Bu yüzden *sebahta-ris*’e ihtiyaç var,” dedi, “O zaman gittiğin her yerde dostların olur. Yolculuk yaparken kalacağın yerin olur.”

“Ever, nedenlerden bir tanesi bu” dedi Ellynor.

Justin homurdandı. “En önemli nedenin bu olduğu, diğer nedenlerin sonradan geldiği konusunda bahse girerim.”

Ellynor ona gülümseyip başını iki yana salladı.

Atları yol alırken sohbet etmeleri kolaydı çünkü zemin, hızlı gitmelerine izin vermeyecek kadar engebeliydi. Justin, Ellynor’un evine vardıklarında karşılaşacakları şeyler hakkında hâlâ endişeliydi. O yüzden ona neler söyleyip söylememesi gerektiği, onları kimlerin bekleyeceği ve kimlerin sonradan ziyarete geleceği konusunda sorular sordu. Justin üç günün sonunda, Ellynor’un yakın akrabalarının adlarını tekrar tekrar söyleyerek bütün teyze ve amcaların yanı sıra onların oğul ve kızlarının adlarını da şakır şakır söyleyebilecek duruma gelmişti. Kısa süre içerisinde, Lahja *sebahta-ris*’indeki temel müteffikleri de sayabilmeye başladı, fakat düşman klanlardaki tek tek ailelerin kurdukları dostlukları akılda tutmakta zorlanıyordu.

“Bu, On İki Ev’deki bütün marlordların adlarını öğrenmeye benziyor!” diye bağırdı. “Kirra sana tek tek, elli yıl öncesinde bile hangi serramarranın hangi serramarla evlendiğini, bunların kaç çocuklarının olduğunu, çocuklarının kimlerle evlendiğini sayabilir.”

“Onlarla tanışıyorsan akılda tutmak daha kolay oluyor,” dedi Ellynor. “Gerçekten umursadığın insanlarsa.”

“Gerçekten önemli buluyorsam tabii,” diye homurdandı Justin, fakat içinden gülüyordu. “Söyle bana,” dedi. “Sana gelin hediyesini vermeden önce, herkesin gelmiş olmasını beklemem gerekiyor mu?”

Ellynor ona, hediyeı en kalabalık bir anda sunması gerektiğini, fakat bunun çok gösterişli veya önceden çalışılmış gibi olmaması gerektiğini zaten söylemişti. Sohbetin doğal akışı içerisinde, ilanı aşk etmek için mükemmelmış gibi görünen bir anda gerçekleşmeliydi. Justin, bunun hayatının en tuhaf ânı olacağından emindi. Detaylar hakkında soru sormaya devam ederek durumu hayal etmeye ve kendini buna hazırlamaya çalıştı.

“Hayır,” diye açıkladı Ellynor, “Doğru an, henüz herkesin varmamış olduğu bir zamanda da kendini gösterebilir. Fakat bütün herkesin gelmesini de beklemene gerek yok bana hediyeı sunman için. Herkes neden orada olduğumuzu biliyor. Benimle evlenmek istediğinden hiç bahsetmemeni tuhaf karşılarlar.”

“Peki doğru ânı nasıl bileceğim?” diye ısrar etti Justin.

Ellynor çaresizce ellerini iki yana açtı. Justin, bunun için açıklaması zor, sezgisel bir şey olduğunu anladı. “Kuzenimin kocası nasıl yaptıysa işte. Tavukları ve onların nasıl daha fazla yumurtlamalarını sağlayabileceğimiz hakkında konuşuyorduk ve bunun için onları neyle beslememiz gerektiğini. O da gülüp, bir gün annesinin nasıl tavuk kümesinde bir yüzüğünü kaybettiğinden ve tavuklardan birinin bu yüzüğü yediğinden, ama hangi tavuğun olduğunu bilemediklerinden bahsetti. Bu yüzden kümesteki tavukları her gün ikişer ikişer keserek, bağırsaklarının içini aramaya başlamışlar. Bir ay boyunca her akşam tavuk varmış yemekte. Kısa süre içerisinde geyik ya da keklık yemeğı sunulması için yalvarmaya başlamışlar, tavuk olmasın da! Bir gün annesi yüzüğü bulmuş, fakat, kimsenin kesip pişirmeyi aklının ucundan bile geçirmediğı kadar kart olan yaşlı bir tavuğun dışkısının arasında. Bu en sevdiği yüzük olduğu için de annesi onu tekrar bulduğuna o kadar sevinmiş ki, temizledikten sonra yüzüğü anında parmağına geçirmiş. Sonra da bütün aile için bir kutlama yemeğı hazırlamış o akşam. Bu hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde de kuzenime dönüp *annem bu yüzüğü her şeyden çok severdi ve onu bana verdi, ben onu gelinime verebileyim diye, dedi.*”

Durdu ve anlamış olduğu umuduyla Justin'e baktı. "Bu kadar mı?" diye sordu Justin. "Tavuk pisliği ve bağırsaklardan mı bahsedeceğim? Nedense bu bana hiç de ideal bir an gibi görünmedi."

"Hayır, öyle değil... Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Hediye-nin geline verilme ânı, o anki sohbetin içinde doğal olarak geliş-meli. Bu, oraya ait olduğunu, uyum sağladığını gösteriyor."

"Benim olmadığım bir şey bu."

Ellynor, uzanıp Justin'in elini tuttu ve biraz okşadıktan son-ra tekrar bıraktı. "Belki olmadığın bir şey," dedi, "Ama seni ka-bul etmeye hazırlar. Sorun yaşamayacaksın. Eğer sen doğru ânı bulmayı beceremezsen, o zaman... O zaman annemden sana bir soru sormasını isterim ve sen de hediye-yi vermek için doğru ânın gelmiş olduğunu oradan anlarsın."

"Justin, *şu an kızıma bir şey vermen gerekmiyor mu?*" dedi Jus-tin.

Ellynor güldü. "Bundan biraz daha örtük olur sanırım."

"Bana örtük açıklama lazım değil. Benim ne yapmam gerek-tiğini bilmem gerekiyor. Peki, insanlar bana başka neler sorar?"

"Ailen hakkında sorular soracaklardır," dedi biraz çekinerek. "Hiç ailen olmaması onlara biraz tuhaf gelecek. Terk edilmiş ço-cuk, onların pek kavrayabileceği bir fikir değil."

Justin ona baktı. Dikkatli konuşmaya çalıştığının farkınday-dı, onu yaralamak istemiyordu. O yüzden o da hassas olmaya ça-lışarak dikkatle sordu: "Peki, hayat kadınları? Bu anlayabildikleri bir fikir mi?"

Şimdi Ellynor daha da üzgün görünüyordu. "*Sebahta*'ların pek çoğunda o kadınlardan var. Evlenmeyen, bahçelerde çalışma-yan ya da çocuk büyütmeyen. Dışlanmış kadınlar değil bunlar ve başkalarıyla birlikte evlerde yaşarlar fakat... Aile ritüellerindeki rolleri çok kısıtlıdır. Herhangi bir erkek bu kadınlara gidebilir, fakat bununla birlikte onların bir erkeği yatağa almayı reddetme hakları da var."

"Tam olarak aynı şey değil," dedi Justin.

Ellynor başıyla onayladı. "Fakat herkes bir hayat kadınının ne olduğunu bilir," dedi üzüntüyle. "Birçok Lirrensli erkek, dağların ötesine geçip bu kelimenin anlamını öğrendi."

"Bu konuda onlara yalan söylemeyeceğim," dedi Justin.

"Hayır, elbette, yalan söylememelisin. Fakat onlara anlatmak istediğinden fazlasını anlatmak zorunda da değilsin."

Justin güldü. "Hayatımdaki her ayrıntıyı çok merak edecekleri hissine niye bu kadar çok kapılıyorum acaba?"

Ellynor gülümsedi. "Çünkü sen çok bilgesin. Her şeyi bilmeye can atacaklar." Bir an duraksadıktan sonra şöyle dedi: "Sadece gerçek aileni değil, ama *sebahta*'n hakkında da her şeyi bilmek isterler."

Justin bunu eğlenceli buldu. "Öyle bir şeyim yok ki benim."

"Ailen gibi gördüğün insanlar, sarsılmaz bir bağ ile bağlı olduğun kişiler."

Justin şimdi düşünüyordu. "Senneth gibi demek istiyorsun."

Ellynor başıyla onayladı ve ona yan yan baktı: "Ve Kirra."

"Kirra mı?"

Ellynor onu yakından inceliyordu ve Justin hemen bunun arkasında bir tür sürprizin yatığını anladı. Dikkatli olmalıydı. Ellynor'un yüzü ifadesizdi, ancak birazdan, onun için çok önemli olan bir şey söylemek üzere olduğunu anladı. "Senin kız kardeşin olduğunu söyledi."

Justin'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?" Ellynor hâlâ ona bakıyordu, o yüzden de hızlı ve alaycı bir cevapla geçiştirmek yerine durup düşündü. Daha bir yıl öncesine kadar bu Danalustrous kızını tanıımıyordu. Birlikte seyahat ettikleri ilk ayın sonunda ona sorulsaydı, ondan nefret ettiğini söylerdi. Birlikte oldukları yaz boyunca durmadan kavgaya tutuşmuşlardı. Buna rağmen, hayatını birden çok kez onun ellerine emanet etmişti. Onun Ellynor'u kurtarabileceğine ve kendisi için de geri geleceğine inanmıştı. Ona güveniyordu. Her ne kadar başına buyruk, umursamaz ve uçarlı olsa da. Asla ihanet edecek

biri değildi. "Gerçekten de kız kardeşim o benim," diyebilirdi sonunda ve Ellynor'un da bu cevaptan memnun olmuş şekilde rahatladığını gördü. Justin ona gülümsedi. "Ve sanırım aynı şey, Donnal ve Cammon'ı da erkek kardeşlerim yapıyor."

"Onları o şekilde görebilirsen, evet."

"Onlar erkek kardeşlerim," diye karar verdi Justin.

"Tayse değil mi?"

Bu konuda fazla düşünecek şey yoktu. "Tayse, benim babam," dedi.

Güneşli ama bütünüyle dondurucu bir günün öğleden sonrasında Alowa çiftliğine vardılar. Justin ayrıntıları hızla hafızasına kaydediyordu. Kaba şekilde sınırlandırılmış bu arazide, on kadar bina vardı ve bunların hepsi de ahşaptan yapılmış sağlam yapılarıydı, içlerinden bazıları da oldukça büyüktü. Yanısının çatısında dışarı duman salan bacalar vardı. Öyleyse bunlar, insanların yaşadığı yerler ve diğer kısımlar da samanlık veya yıkama yerleri olmalıydı. Evlerin ortasında, oldukça bakımlı tutulan küçük bir ortak alan vardı. Burada iki tane kuyu, bir odun kesme yeri ve birkaç arabayla alet edevat vardı.

"Sizinkisi hangi ev?" diye sordu Justin, Ellynor'a. O da içlerinde en büyüğü olan iki buçuk katlı, pencerelerinde parlak renklere boyanmış panjurları olan evi işaret etti. "Doğrudan içeri mi giriyoruz?"

"Yanımda misafir getirdim," dedi, "bunu onlara duyurmam gerekiyor."

Ellynor attan indi, o yüzden Justin de hemen onu izledi, sonra da kız metal çerçeve içinde asılı olan bir gongun yanına yürüdü. "İki kere vurmak, yanımda misafir var demek," diye açıkladı ve çerçevenin kenarında duran bir tokmağı eline aldı.

"Tehlike için kaç kere vuruyorsun?"

Gülümsedi. "Beş kere. Tam senin soracağın bir soru bu."

"Her zaman belaya hazırlıklı olmak gerekir."

Ellynor ona yandan bir bakış attı. "Belki de şu an beş kere vurmam gerek."

Justin sırtıttı. "Gerek yok, çok uslu birisi olacağım," dedi.

Ellynor, gonga iki kez vurdu ve gongdan, Justin'in tahminine göre, özellikle de sese alışkın olanların, arazinin epey ötesine bile duyulacak olan tatlı tınılı sesler yayıldı. Gongun titremesi daha geçmemişti ki ilk kapılar açılmaya ve insanlar dışarı akın etmeye başladı. Justin, derin bir nefes alarak ayaklarını iyice sağlam şekilde yere bastı ve kollarını kavuşturdu. Fakat Ellynor, elindeki tokmağı yere bırakmış ve kollarını açarak büyük evden çıkan bir kadına doğru koşmaya başlamıştı. Saniyeler içerisinde bağırان, ağlayan ve gülen bir topluluk tarafından sarılıverdi. Çocuklar, erkekler, kadınlar ve köpekler. Herkes ona sarılıyor ve herkes onun adını söylüyordu.

Bir aileye sahip olmak böyle bir şey olmalı, diye düşündü Justin.

Torrin kendini Justin'in rehberi, muhafızı ve cezalandırıcısı ilan etti. Hiçbir nedenle onun yanından ayrılmayacağı çabucak netlik kazandı. Hayden ve yüzlerin sıkça değiştiği bir kuzen grubu da belli anlarda onlara katıldı: yemeklerde, tartışma sohbetlerinde ve rekabete dayalı zor oyunlarda. Fakat içlerinden hiçbiri, Torrin kadar yakın durmuyordu ona. Hatta Justin, Torrin'in odasında, düşündüğünden çok daha rahat olan bir yer yatağında yatıyordu.

Oraya varmalarının üzerinden üç gün geçmesine rağmen, kimse onu öldürmeye kalkmamıştı, bu nedenle de Justin, *sebahta* ziyaretinin fena geçmediğine hükmetti.

"Sevdiğim bir oyunu oynayalım seninle," dedi Torrin. Yaklaşık yirmi tane ineğin bulunduğu bir ahırın ortasındaki boş alanda aileden yaklaşık yarım düzine erkek toplanmıştı. Justin oraya geldiğinden beri zamanlarının çoğunu orada geçiriyorlardı. Bu mekân, kırık sandalyeler, alet edevat ve saman balyalarıyla doluydu, fakat ineklerin vücut ısısı, ortamı oldukça sıcak tutuyordu. Burası kadınlara görünmemek için uygun bir yerdi.

Justin, Torrin'e bakıp etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Tüm diğer oyunlar gibi, bu da yine bir sınamaydı. Ah, elbette, hepsi sadece eğlencesine oynuyordu ya da başka bir zaman olsaydı o şekilde oynarlardı, fakat şimdi bu oyunların gerçek değeri, Justin'in refleks ve koordinasyonunu ölçebilmekte yatıyordu. O âna kadar bazı durumlarda kuralları tam anlamamış olsa bile oldukça başarılıydı çünkü hepsinden daha önemli olan kuralı anlamıştı: Güç gösterisinde bulunması gerekiyordu.

Bütün bunlar sonuçta, Ghosenhall sokaklarındaki bir hırsız çetesini yönetmekten ve sürekli olarak sana meydan okumak isteyen herkesten daha güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışmaktan pek de farklı değildi.

"Ne tür bir oyun?" diye sordu Justin.

Kuzenlerden biri —adı Arrol muydu diye hatırlamaya çalıştı Justin— içi tıngırdayan bir şeylerle dolu olan ahşap bir kutu getirdi. Alanın tam ortasında yere çöküp kutuyu açtı ve böylece kutunun içinde, çeşitli çaplarda çok sayıda metal halkanın olduğu ortaya çıktı. Arrol, Torrin'e ifadesiz bir şekilde baktı. Garip biriydi bu çocuk. Uzun boylu, zayıf, sessiz ve diğer gürültücü kuzenlere nazaran daha çekingendi. Yüzünde sıklıkla dalıp gittiğine ve buradaki yer ve insanlardan uzakta olduğuna dair bir ifade bulunuyordu ve bu çocuk yarışmaların bir çoğuna katılmaya da tenezzül etmemişti.

Gerçi katıldığı yarışmaları kazanıyordu da. Esnek ve hızlıydı, dalgın gözlerini arkasında keskin bir zekâ vardı. Justin, onun Torrin'den daha tehlikeli olduğundan şüpheleniyordu, fakat yine de Torrin, kuzenler arasında en çok hayranlıkla bakılan kişiydi.

"Halka fırlatmaca," dedi Arrol.

"O ne?" diye sordu Justin.

Torrin, kutudan halkaları çıkararak ahırda bulunan diğer oyuncular arasında paylaştırdı ve kendisi için de küçük bir yığın ayırdı. "Bizler halkaları havaya atıyoruz ve sen de onları kılıcınla yakalıyorsun. Ne kadar çok yakalarsan, o kadar çok puan

topluyorsun. Küçük halkalar, yakalanması en zor olanlar," diye açıkladı.

Justin hiç kıpırdamadı. "Kılıcımı böyle işler için kullanmıyorum," dedi. Kendi kılıcını kuşanabilmiş de değildi aslında. Vardıkları gün, kılıcını zaten Torrin'e teslim etmesi gerekmişti.

Torrin, sabırsızca olduğu yerde kıpırdandı. "Elbette öyle yapmıyorsun," dedi. "Biz bu iş için eski kılıçlarımızı kullanıyoruz. Ahırın arka tarafında bir yerde böyle üç tane kılıcımız var. Eline en rahat oturanını seçip kullanabilirsin."

Parlak Anne'nin ağlayan kırmızı gözleri adına, diye düşündü Justin ve Torrin'i ahırın bir köşesine kadar izledi. *Bu adam, öldüğüm güne kadar benimle rekabet etmeyi bırakmayacak.*

Bahsedilen üç kılıç, gerçekten de eskimiş haldeydi ve iki tanesinin bıçağı epey yamulmuştu, ancak üçüncüsü oldukça iyi durumdaydı, her ne kadar Justin'in taşımaya alışkın olduğu kılıca göre çok daha hafifse de. Vuruş gücünü hissetmek için havada sallarken fena olmadığını düşündü. Eğer bu kılıcı, sadece havadan düşecek nesneleri toplamak için kullanacak olursa...

"Nerede durmam gerekiyor?" diye sordu.

Açık alanın ortasına ittiler onu, sonra da etrafına dizildiler. Görünüşe göre içlerinden herhangi biri, istediği zaman ona doğru bir halka fırlatabilecekti ve havadan düşecek kadar yüksek fırlatılmış olması şartıyla bu halkalar her yönden gelebilirdi. Minimal yükseklik olarak, ahırın üst katındaki pencereyi seçtiler. Justin pozisyonunu aldı, kılıcını havaya kaldırdı ve Torrin'e başıyla hazır olduğunu işaret etti.

Anında metal halkalardan oluşan bir fırtınanın ortasında kalıverdi ve oradan oraya fırlayarak onları havadan toplamaya çalıştı. Bir iki tanesi sırtına ve omuzlarına çarpmış ve azımsanmayacak miktardaki halka da gümleyerek ahşap zemine düşmüştü. Fakat epey miktarda yakalanan halkla, Justin yenilerini yakalamak için sıçrayıp koştururken şingirdiyordu. Bütün halkalar fırlatıldığında kılıcında on bir tane halka vardı. Yirmi tane kadar halka da

yerdeydi. İlk kez oynadığı bir oyun için fena bir performans olmadığını düşündü bunun. Kaldı ki kılıç kullanmasına izin verilen bütün aktivitelerde de zaten başarılı biriydi.

“Güzel bir oyun,” dedi Justin ve halkaları şingirdatarak yere döktü. “Tekrar mı oynuyorum, yoksa sıra başkasının mı?”

Kimse ona performansı konusunda bir şey söylemeye zahmet etmedi. Torrin elini uzattı ve Justin kılıcı ona verdi. “Sen de eline beş altı tane halka al,” dedi ona. Justin diğerleri gibi yerden halka topladı ve sonra Torrin’in etrafındaki çemberde yerini aldı.

“Başlayın,” dedi genç adam ve halkalar havada uçuşmaya başladı.

Ortamdaki hareketlilik durulduğunda, Torrin beş tane halka toplayabilmişti. Sinir olmuş gözüküyordu, ama ne şikâyet etti ne de küfür. Sadece kılıcı kardeşine uzattı.

Hayden, sadece üç halka toplayabildi. Diğer iki kuzen, altışar halka toplamayı başardı. İçlerinde en son oynayan ve bu nedenle de en iyileri olduğu varsayılabilir Arrol ise dokuz tane yakaladı.

Justin, kendi performansının harika olduğunu idrak etti böylece.

“Bu oyunda ortalama başarı nedir?” diye sordu Arrol kılıcındaki halkaları boşaltınca.

“Ortalama olarak beş veya altı halka yakalanıyor. Yediden fazla toplarsan en iyileri arasındasın demektir,” dedi Hayden.

Justin, kaşlarını kaldırdı. Kimse onu tebrik etmemişti. Belki de sadece şanslı olduğunu düşünüyorlardı. “Hımm, ikinci denememde ne kadar iyi olacağımı merak ettim,” dedi.

Arrol, yavaşça dönüp kılıcı ona uzattı. “Ben de aynı şeyi merak ediyordum,” dedi puslu bir sesle.

Justin tekrar ortaya geçti ve onların halkaları toplamalarını bekledi. “Başlayın,” dedi ve bir kez daha halkalar havada uçuşmaya başladı. Justin hamle yapıp dönüyor, bunu sürekli tekrarlıyordu ve onların halkaları daha da sık attıklarından emindi.

Fakat son halka da yere düşüp ahırın bir kenarına doğru yuvarlandığında, kılıcında asılı olan tam on iki tane halka vardı.

Ancak mütevazı olmayı seçti. "Tam benim tarzıma uygun bir oyun herhalde," dedi. "Kılıcı her zaman iyi kullanmışımdır."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Arrol, "ama sen olağanüstü olmalısın."

Justin omuz silkerek kılıcı yere doğru eğdi ve yerdeki halkalara baktı. Ellynor haklıydı, ziyaretleri sonra ermeden, içlerinden birisi onu düelloya davet edecekti. Bu, büyük olasılıkla bir gösteri maçından ibaret, saldırgan niteliği olmayan bir düello olacaktı.

"Kimileri, birden çok şeyde başarılı olmaya çalışır," dedi. "Kimileriye tek bir şey seçer. Ben de bunu seçtim, o kadar."

Torrin ona yavaşça bir halka attı ve Justin halkayı eliyle yakaladı. "İyi olduğun bir iki şey daha olsa gerek diye düşünüyorum," dedi ona.

Justin, hafifçe gülümsedi. "Eğer dövüşmekle ilgiliyse, evet, öyledir muhtemelen."

Hayden, Torrin'e bir bakış attı. "Kız kardeşim, daha geçenlerde yaralandığını söyledi," dedi genç adam. "Güreş yapmak istemezsin herhalde daha."

Justin kahkahasını zor bastırdı. Yoksa Ellynor onu korumayı çalışmıştı? Belki de sağlığı için endişeliydi hâlâ. "İyileştim sayılır," dedi, "Ama size yaralarımı gösterebilirim."

Bu cevap, hepsinde yoğun bir ilgi doğurdu, o da üstündeki gömleği çıkardı. Bunu, derin bir sessizlik izledi ve Justin, onların sadece henüz kırmızı olan yeni yaraları incelemekle yetinmediklerini biliyordu. Onun göğsüne, sırtına ve omuzlarına kazınmış hayat hikâyesine bakıyorlardı. Oldukça iyi belgelenmiş ve çirkin bir hikâyeydi bu.

Tekrar gömleğini giyip saçlarını geriye attı. Keşke buraya varmadan önce Ellynor'a kestirmiş olsaydım, diye düşündü. Çünkü Cammon'ınkiler gibi kabarık duruyorlardı. "Gerekirse güreşi-

rim,” dedi, “fakat nesine güreşmek istediğimi henüz bilmiyorum. şimdilik eğlencesine olabilir.”

“Olmaz,” dedi Hayden. “Aslında, Ellynor senden böyle bir şey isteyemeyeceğimizi söyledi.”

Hep birlikte buna aynı anda güldüler. Kadınların ne dediklerinin ne önemi vardı ki! Arrol yere diz kp topladığı halkaları tekrar kutuya koymaya başladı.

“Neredeyse akşam yemeği saati geldi,” dedi Torrin ansızın. “Hadi, eve gidelim.”

43. BÖLÜM

Son üç gün içerisinde Justin'ın Ellynor'u görmesine sadece yemek saatlerinde izin veriliyordu. O yüzden de o saatlerin gelmesini özel olarak iple çekiyordu. Bu akşam ise ona ulaşmak biraz daha güçtü, çünkü aileye bir on beş ya da yirmi kişi daha katılmıştı. Bunlar büyük olasılıkla ailenin erkekleriyle birlikte vakit geçirirken yeni gelenlerdi. Geniş yemek salonuna kurulan ek masalar, aynı ölçüde büyük olan oturma odasına taşıyordu ve tek bir büyük mekânda en az altmış kişiyi alacak yer vardı. Gerçekten de salonda o kadar kişi var gibiydi. Bir yanda yetişkinler heyecanlı biçimde birbirleriyle sohbet ederken diğer yandan da çok sayıda çocuk, sandalyelerin etrafında bağırarak koşuşturuyordu. Kaotik ve gürültülü bir ortamdı, ama herkes mutlu görünüyordu. Bir arada olmaktan memnundu herkes.

Ve yemekler de harika kokuyordu.

Justin, baş odanın masasından ona doğru el sallayan Ellynor'u gördü ve başıyla kibarca insanları selamlayarak onun yanına girmek için kendine yol açmaya çalıştı. Herkes ona bakıyordu, çünkü sadece yabancı değildi, ama herkesin bir araya gelmesine de neden olan yabancıydı. Genç kızlar gülümseyip başlarını önlere eğiyordu. Otuz yaşın altındaki her erkek ise onu tartarak süzüyordu. Yaşlı kadınlar da onu inceliyordu, ama Justin bunun nedeninin başka olduğunu düşündü. Ellynor'a iyi davranacak

miydi? Güvenilir biri miydi? Ne yapmıştı da Ellynor'un kalbini kazanmıştı?

Sonunda Ellynor'un yanına ulaşip çaktırmadan elini onun beline koydu ve onu alnından öptü. "Otur," dedi Ellynor, onu bir sandalyeye hafifçe iterek. "Benim servise yardım etmem gerekiyor."

"Pişirmeye de yardım ettin mi? Hangi yemeğin kokusu olduğunu bilmiyorum, ama tadına bakmak için can atıyorum."

Ellynor memnun bir şekilde gülümsedi. Yüzü, mutfaktaki sıcağın dolayısıyla kızarmıştı. Siyah opal taşlarla süslü bir yakası olan basit ama çok güzel bir elbise giymişti. Tüm kadınlar, ellerinde ya da bileklerinde, benzer taşlardan taşıyorlardı. Justin'in dikkatini çeken diğer bir şey ise, erkeklerin de aynı taşlarla süslü ağır yüzükler taşıdığı oldu. Senneth ona bir vakitler, Lirrens halkının bu taşları Karanlık Gözetleyen'in onuruna taşıdıklarını söylemişti. Ellynor, eve döner dönmez hemen kendisine ait olan taşları yeniden takmaya başlamıştı. "Yemeğin bir bölümünde ben de yardım ettim," diye itiraf etti. "Bekle, birazdan döneceğim."

Dönmesi biraz uzun sürdü, fakat sonunda bütün masalar, kâse ve sepetlerle donatılmış ve bir tane bile boş sandalye kalmamıştı. Yemekler, elden elde uzatılarak dolaştırılıyor ve hem odalar arasında, hem de masalarda bolca konuşma ve kahkaha duyuluyordu. Justin, tabağını ağzına kadar doldurup, üzerinde ne varsa sonuna kadar bitirdi, sonra tabağını tekrar doldurdu.

"Bu ekmeğin içinde ne var böyle?" diye sordu Ellynor'a, yanından geçen sepetten dördüncü parçayı alırken.

"Lezzetli, değil mi? Sana bahsettiğim tuzlu ekmek bu işte."

"Bunun içinde tuzdan daha fazlası var," dedi.

Ellynor güldü. "Şölen ekmeği bu," dedi, "Sadece özel günlerde yapılıyor."

Justin ekmeği çiğneyip yutarken ona bakıyordu. "Ben özel biri miyim?"

"Eh," dedi, "biz özeliz."

Ellynor, kısa bir süre için, sağındaki kadınla ilgilenmek zorunda kaldı, fakat sonra tekrar Justin'e döndü. "Anlat bakalım şimdi, ben mutfakta zor işlerle uğraşırken, sen nelerle gönlünü eğlendirdin?"

Justin sırıttı. "Gündüzleri yaptıklarımı mı soruyorsun? Kendimi erkek kardeşlerin ve kuzenlerine kanıtladım."

Ellynor gözlerini devirdi. "Bugün seni neyle sınadılar?"

"Halka fırlatmaca. Hiç oynadın mı?"

"Hayır, ama seyrettim. Genelde en başarılı olanları Arrol oluyor."

Justin başıyla onayladı. "Gerçekten de çok iyiydi."

Ellynor biraz bekledikten sonra dayanamayıp sordu: "Peki sen nasıldın?"

Justin yine sırıttı. "Arrol'dan daha iyi."

Ellynor memnun göründü bundan. "Gerçekten mi? Torrin bundan etkilenmiş olmalı."

"Ah, kesinlikle etkilendi." Justin, başını çevirip masaları gözlemledi. Sonunda Arrol'u, yandaki odada, sandalyesine iyice gömülmüş yaşlı bir adamla derin bir sohbet halindeyken gördü. "Beni esas etkileyen kişi Arrol oldu," dedi.

Ellynor, sanki nerede oturduğunu ezberden biliyormuş gibi, kuzeninin oturduğu yere baktı. Belki de gerçekten ezbere biliyordu; gözlerini kapatsa, muhtemelen herkesin nerede oturduğunu tek tek söyleyebilirdi. O bu ailenin fertlerine, Justin'in Tayse'e ve Senneth'a ve onların arkadaş çevrelerine bağlandığı gibi bağlıydı. Kalın bir ip gibi dolu dolu olan bağı neredeyse hissedebiliyordu. "Her zaman en sevdiklerimden biri oldu," dedi Ellynor yumuşak bir sesle. "Fakat son zamanlarda çok sessizleşti."

Justin, beşinci bir dilim ekmeği bölüyordu. "Neden sence? Nesi var?"

"Ah, âşık olduğu kadın, kendini *bahta-lo* ilan etti ve Gillengaria'da yaşamaya gitti. Ghosenhall'a, tam olarak söylemek gerekirse."

Justin omuz silkti. "Onun peşinden gidebilir belki. Kralın ordusuna katılır ve onunla birlikte şehirde bir yere yerleşir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Ellynor kuru bir sesle. "Kadın, krala evli."

Ağızındaki ekmek neredeyse Justin'in boğulmasına neden oluyordu. Bardağına uzanıp şarabının yarısını içiverdi. "Arrol, Kraliçe Valri'ye mi âşık? Valri bir Lirren kızı mı? Emin misin bundan?"

Ellynor şaşırmışa benziyordu. "Tabii ki eminim bundan. Herkes bilir bunu."

"Benim tanıdıklarımın kimse bunu bilmiyor!"

Ellynor, bir an için ona çaresizlikle baktı. "Doğru, unuttuyorum bunu hep. Gillengaria halkı, bizim geleneklerimizi bilmiyor. Muhtemelen saçlarındaki desenler dikkatini bile çekmemiştir. Ya da onları gördüğünde, anlamlarını bilmiyordun."

Çabucak, bu genç, güzel ve tümüyle gizemli kadının görüntüsünü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Kusursuz bir beyaz teni, derin yeşil gözleri ve parlak ama çok kısa siyah saçları vardı. "Saçında desenler yok," dedi Justin. "Saçları sadece buraya kadar," diyerek parmağını Ellynor'un çenesine götürdü.

"Saçlarını mı kesti?" dedi Ellynor kaygılı bir sesle? "Belki... Sanırım kimsenin onun kim olduğunu bilmesini istemiyor. Emin değilim."

"Büyük ihtimalle. On İki Ev'in soyluları, kralın Lirrenli bir kızla evlenmesini pek de hoş karşılamaz," dedi Justin. "Eminim hepsi onun saygıdeğer bir Ev'in küçük bir uzantısına mensup olduğunu sanıyordur."

Ellynor, bu sözlere gücenmiş göründü. "Lirrens halkı saygıdeğerdir!"

Justin ona güldü. "Elbette. Fakat marlord ve marleydilerin, sınıf ve statü konusunda çok tuhaf fikirleri var." Şarabından bu kez daha düşünceli bir yudum aldı. "Senneth'in acaba bundan haberi var mı?" dedi. "Valri'den. Bence haberi yok, o da yeni

kraliçe karşısında herkes kadar şaşırmış görünüyordu."

"O zaman belki de ona bundan bahsetmemelisin. Ya da Tayse'e." dedi Ellynor. "Valri eğer kimsenin bunu bilmesini istemiyorsa..."

Justin bir an için ona bakıp ne cevap vereceğini düşündü. "Tayse'den sır saklamaya alışkın değilim," dedi sonunda, "ama deneyeceğim bunu."

Ellynor'un yanında oturan kadın tekrar onu kolundan çekti ve Justin'in yanındaki adam da ona Gillengaria yolcuğu hakkında sorular sormaya başladı. Böylece ikisinin bu özel sohbeti sürdürme fırsatları kalmadı. Çok zaman geçmeden, Ellynor'un babası ayağa kalkıp ellerini çırpı ve herkes sustu. İncecik, zayıf bir adamdı ve tıpkı Ellynor gibi koyu renk saçları vardı. Justin, burada geçirdiği birkaç gün boyunca onunla pek konuşma fırsatı bulamamıştı, fakat adamı, Torrin'in yaşlı ve biraz daha olgun şekli olarak değerlendiriyordu.

"İçlerinizden bazıları uzun yollardan geldi ve hepiniz bu günde ailemize katılmak için bu yolculuklara çıktınız," diyerek söze girdi Wynlo. "Görünen o ki, bir düğün kutlayacağız! Hepiniz elbette kızım Ellynor'u biliyorsunuz, fakat size şimdi onun evleneceği adamı tanıtırayım. Justin, ayağa kalk."

Justin ayağa kalktı, dik bir şekilde durdu ve yüzüne bütünüyle ağırbaşlı bir ifade takındı. Cammon olsa buna meydan okuyucu bir bakış derdi ama gerçekte aslında heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Kalabalık önünde konuşmakta her zaman zorlanırdı. Toplanmış kalabalığı başıyla selamladı ve Wynlo ona oturmasını işaret edinceye dek ayakta kaldı.

"Gillengaria'lı bir adam," diye sürdürdü Wynlo. "Ben ve oğullarım onu aramıza kabul ettik, sizlerden de aynısını bekliyoruz."

"Sıfatı nedir?" diye sordu birisi. Yaşlı bir adamdı bu, belki Wynlo'nun kardeşlerinden biri."

"O, kralın hizmetinde bir asker," diye yanıtladı Wynlo. "Saygın bir konum."

“Ellynor ile nasıl tanıştı?” diye sordu bir kadın.

Wynlo, bu soruyu cevaplamaşı için Ellynor’a baktı.

“Çoğunuz, ailemin beni kuzenim Rosurie ile birlikte Lumanen Manastırı’na yolladığını biliyor.” Öfke, kızgınlık ve memnuniyetsizlik dolu bir homurtu yükseldi masalardan; çok çabuk bastırılmalı da yüreklerden geldiği belliydi. Herkesin çoktan Rosurie’nin hikâyesini duyduğunu tahmin ediyordu Justin. Ellynor, sözlerini sürdürdü. “Neft sokaklarında yürüyordum, manastıra çok yakın küçük bir şehirde ve sarhoş bir adam beni kucaklayıverdi. Justin beni onun ellerinden kurtardı.”

Topluluğun buna tepkisi çok daha olumlu oldu. Wynlo tekrar yerine oturdu. Justin bunun, Ellynor ile birlikte kalan soruları yanıtlayabileceği anlamına geldiğini tahmin etti.

“Yakışıklı bulmuş muydun onu?” diye sordu küçük kızlardan bir tanesi ve sonra da kikirdemeye başladı.

“Evet,” dedi Ellynor gülümseyerek. “Sence de öyle değil mi?”

“Ne zamandır kralın hizmetindesin?” diye sordu bir genç erkek.

“Sekiz yıldır bir Kral Gezgini’yim,” diyerek yanıtladı onu Justin.

“İyi geçindiriyor mu bari?”

“Kral kadar zengin değilim, ama karıma bakabilirim,” diyerek yanıtladı Justin ve bu cevap herkesi güldürmeyi başardı.

“Sen Ellynor’un nesini beğendin?” diye bilmek istedi başka bir kız.

Justin sırtıttı. “Benim hayatımı kurtarmadan önce mi nesini beğeniyordum? Çünkü en çok hoşuma giden şey buydu.”

Bu cevap, kalabalıkta bir heyecan dalgası yarattı ve soruların yükselmesine neden oldu. *Hayatını mı kurtarmış? Neler olmuş öyle? Hasta mıydın? Ne zaman oldu bu?*

“Ellynor’u ziyaret etmek için manastıra gitmişim, fakat genç rahibelerin dış dünyadan erkeklerle görüşmesi yasaktı,” diye açıkladı Justin dürüstçe. Bu hikâyenin, onun lehine işleyeceği-

ni anlamıştı birkaç gün öncesinde. Fakat anlatmak için herkesin önünde bir fırsatının olacağını düşünmemişti. Lirrensli erkekler, kavga ve kan dökme ile ilgili olan her türlü hikâyeye bayılıyordu. "Dönüşte, manastırdan kimi muhafızlar bana saldırdı, Ellynor ise peşimden gelerek beni neredeyse ölmüş bir halde buldu."

"Kaç kişiydi sana saldıranlar?" Bunu bilmek isteyen Torrin'di.

"Beş kişi."

Bu cevabı bir sessizlik izledi.

"Ve hayatını Ellynor mu kurtardı?" diye sordu annesi yumuşak bir sesle. "Çünkü Büyük Anne, onu çok güçlü bir iyileştirme gücüyle donattı."

"Gerçekten de beni ölümün kıyısından geri döndürdü," dedi Justin ve yüzü bembeyaz kesilen Ellynor'a baktı. Ölümüne o kadar yaklaştığı bu anı hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordu. "Fakat ona o günden çok önce âşık olmuştum zaten. Gülümsemesine, iyiliğine ve hissetmemi sağladığı şeylere." Justin elini kalbinin üzerine koydu ve kadınların hepsinden onaylayıcı iç çekişler yükseldi.

"Demek Ghosenhall'da yaşıyorsun," dedi birisi.

"Evet."

"Bize aileden bahset."

İşte o an gelip çatmıştı. En zor an buydu, çünkü onların gözlerinde kim olduğunu tayin edecekti vereceği cevap. Ne söyleyeceğini önceden düşünmüştü, ancak konuşmasını çalışmamıştı. Yavaşça konuşmaya başladı, ilerledikçe de her şeyi hatırlar gibi oldu.

"Benim iki ailem var. Annem, Storianlı bir çiftçi kızıydı ve bir salgından sonra yetim kaldı. Bir süre için, onunla ilgilenmeyen ve yardımseverlik fikrine yabancı olan komşularının yanında yaşadı. On altı yaşına bastığındaysa Ghosenhall'a gitti ve kraliyet başkentinde iş bulabileceğini sandı. Fakat orada, becerileri ve arkadaşları olmayan birisi için pek iş yoktu. Ne beklersiniz böyle bir durumda? Yeterince güzeldi ve adamın biri onunla birlikte olabilmek için yeterince para teklif etti. Adam sıkılıp da onu terk

edinceye kadar birkaç ay onunla yaşadı, sonra başka bir adam buldu. Sonra bir tane daha."

Odada mutlak bir sessizlik hâkimdi. Ellynor'un akrabaları dehşete mi düşmüştü, onu kınamış mıydı, yoksa üzölmüşler miydi, kestiremiyordu. "Sonunda, başka kadınların da kendilerini günlük ya da saatlik olarak sattıkları bir ev buldu. Kirli, pis kokulu ve sıçanlarla dolu bir yer. Dört tane çocuğu oldu, hepsi de birer iş kazasıydı. Ben dördüncü olarak doğdum, tek erkek çocuktum. Bütün ablalarımla, daha on dördüncü yaşlarına basmadan oradan ayrıldı. O zamandan beri de hiçbirini görmedim. Yaşıyorlar mı, yaşıyorlarsa ne yapıyorlar, hiçbir fikrim yok. Annem ise ben on yaşımıdayken öldü."

Ellynor'un annesi şimdi ağlıyordu sanki. Ellynor'un kendisi de ağlamanın eşiğindeydi. Hikâyeyi biliyordu, ancak bu kadar ayrıntılı şekilde dinlememişti. Justin'in sesi sakindi, çünkü gerçekte bu konu onda güçlü duygular uyandırmıyordu; ne öfke ne utanç ne de üzüntü duyuyordu. Bu onun hayatıydı, ne azı ne de fazlası. Ancak o hayattan sıyrıldıktan sonra, nasıl ölmeyen hayatta kalmış olabildiğine şaşırmaya fırsatı olmuştu.

"Genelevden ayrılıp sokaklarda yaşamaya başladım," diyerek anlatmaya devam etti. "O yaşlarda bile güçlüydüm ve nasıl dövüşüleceğini biliyordum. Benim gibi çocukları arkadaş edindim ve geceleri kolay avlar bulmak için sokaklarda devriye gezmeye başladık. Soygun yapıp çalıyorduk, kavgalara katışıyorduk. Bir gece, çok zengin bir adama saldırdım ve hem cüzdanını hem de kılıcını aldım ve sonra da kendi kendime kılıç kullanmayı öğrendim. Hançerleri her zaman iyi kullanıyordum, ancak uzun bıçak daha çok hoşuma gitmişti. Lağımın ortasında yaşayan deli, yaşlı bir adam vardı ve bir zamanlar Arberharst'ta eskrim ustası olduğunu iddia ediyordu. Bana, bugün bile hatırladığım kılıç dersleri verdi.

"Sokaklarda yaşamaya başlayalı üç yıl olmuştu ki —benim gibi çocuk yaşta birisinin hayatta kalması için oldukça uzun bir süre— bir gece yanlış adama saldırmayı seçtim. Çok iri bi-

riydi, ancak ağır kalacağını düşünmüştüm ve üzerinde de silah görünmüyordu. Onu soymaya çalıştım, fakat bir hançer çekti ve gerçekten iyi bir dövüş çıkardı. O kadar iyi dövüşüyordu ki! Beni öldüreceğini anlamam uzun sürmedi. Ve öyle de yapacağını sandım. Ayağım kaydı ve düştüm, beni çaresiz yakaladığında hançerini bana saplamasını bekledim. Fakat bunun yerine hançeri kınına soktu ve beni ayağa kaldırarak kralın ordusu için beni eğitmek istediğini söyledi."

Bu anlattıkları, topluluk içinde tekrar homurdanmaların yükselmesine neden oldu, insanlar hem onaylamış hem de merak etmiş görünüyordu. Annesi ile ilgili anlattıklarını geri plana itecek her şeyin iyi olduğunu düşünüyordu Justin. Dönüp onu acı dolu bir yüzle seyreden Ellynor'a baktı. Ona gülümseyip, herkesin duyacağı şekilde, "Tayse'di o kişi," dedi. "Beni saraya götürdü. Bir insanın alabileceği en iyi eğitimi almamı sağladı. Ve yeterince iyi olduğumda, beni Kral Gezginini olmam için aday gösterdi."

Bakışlarıyla masadakileri süzdü. "Kral Gezginleri, en iyinin en iyisidir. En hızlı, en güçlü ve en sadık kral askerleridir. Baryn her birini kendisi seçer ve her birimize gözünü kırpmadan hayatını emanet eder. Bir Kral Gezginini, sarayda istediği odaya istediği zaman girer, gece ya da gündüz fark etmez ve her zaman kralın huzuruna çıkabilir. Bir gezgin bir şey söylediğinde, kral bunun gerçek olduğunu bilir. Gezginlerde, beceriden fazlası vardır: cesaret ve onur. Kral için ölürlər.

"Toplam elli tane Kral Gezginini var. Birkaç kadın hariç, çoğu erkek bunların ve onlar benim ikinci ailem oldu," diye sürdürdü sözlerini Justin. "Bana sadece dövüşmeyi öğretmedi bu insanlar, bana yaşamayı da öğrettiler. Bana, insanın bedeninden gelmeyen güçleri gösterdiler. Bana göz kulak oldular, yanlış yaptığımda beni düzelttiler, doğruyu yaptığımdaysa beni övdüler ve bana aidiyet hissinin ne demek olduğunu gösterdiler. Biliyorum ki ne zaman yardım çığlığı atsam, kırk dokuz tane erkek ve kız kardeşim yardımına koşar."

Ellynor haklıydı, diye düşündü. Gelin hediyesini ne zaman sunması gerektiğini kendi anlayacaktı. Elini, Senneth'in altın kolyesini sakladığı gömleğinin cebine soktu ve onu, muskasının herkesçe görüleceği şekilde havaya kaldırdı. "Tayse, iki hafta önce Persal ailesiyle akraba olan Senneth adında bir kadınla evlendi," dedi. "Açıklaması güç, ama o da bir şekilde benim akrabam, her ne kadar aramızda bir kan bağı yoksa ve birbirimizi evlat edinmemişsek de. Fakat o, bana ailem kadar yakın. Onun hikâyesi de benimki kadar tuhaf, çünkü o da çok genç yaştayken evinden ayrılmak zorunda kalmış. Senneth, evden çıkarken, büyükannesi ona bu kolyeyi vermiş. Sert ve acımasız bir dünyada bile sevginin hâlâ sürdüğünün bir hatırlatıcısı olarak. Senneth, bu kolyeyi bana verdi, ben de onu Ellynor'a gelin hediyesi olarak vereceğim."

Justin, Ellynor'un elini tutup kolyeyi avuçlarına koydu ve onun parmaklarını kolyenin üzerine kapattı, sonra da onun elini dudaklarına götürüp öptü. "Ailem seni aralarına kabul ediyor," diye fısıldadı, "Ve onlar seni, benim seni sevdiğim kadar seviyorlar. Umarım çok yakında gelinim olursun."

Heyecanlı ve şaşkın konuşmaların sona ermesi birkaç saat daha sürdü. Justin, masalarda oturup ağlayan kadınlara bakarak, anlattığı hikâyenin ne kadar başarılı bulunduğunu anlamaya çalıştı. Justin'in yapacağı bir konuşmanın kadınları ağlama noktasına getirebileceği fikrine Kirra ne de gülerdi ama! Kendisine gelince, olmayı umduğundan biraz daha fazla yumuşamış hissetti, fakat ağlamanın eşiğinde bile değildi. Sadece, kişisel duyguları hakkında bu kadar uzun konuşmaya hiç alışkın değildi. Eğer duygular her defasında bu kadar yükselecekse, Lirrens'e sık gelmeyi istemiyordu.

Fakat konuşması, yemeğin sonunun geldiğini işaret etmişti ve bununla birlikte Ellynor'un da tebrik furyası başladı. Ellynor'un her bir akrabası, tek tek gelip Justin'in elini sıkıp onu tebrik etmek için ona yaklaştı. Ellynor da onu tebrik edenlerin arasında

sıkışıp kalmıştı ve bunların çoğu da kızlardı. Justin onun, koyu saçlı kız kardeşler, kuzenler ve teyzelerden oluşan bir denizin ortasında inip kalkmasını seyretti. Bir keresinde gülümseyip ona bir öpücük de yolladı. Justin, gecenin bu son kısmının hiç bitmeyeceğinden korktu bir ara.

Fakat misafirler giderek azalıp seyreldi. Justin, Ellynor'un onu gördüğünü umarak, yan kapıdan kendini hâlâ kışın hâkim olduğu bahçeye attı. Ay büyümüş ve mükemmel bir daire olmuştu, fakat küçüktü ve yüksekreydi, bu da geceyarısı olduğunu gösteriyordu. Sessiz ve dondurucu hava, evin içindeki sıcak hava ve gürültüyle güzel bir karşıtlık oluşturuyordu.

Aradan bir dakika geçmeden, Ellynor onu buldu ve arkadan yaklaşıp kollarını onun beline doladı.

Justin, daha düzgün sarılabilmek için ona yüzünü döndü ve onu gecenin soğüğundan, meraklı gözlerden ve yoluna çıkabilecek tehlikelerle ona zarar verebilecek irili ufaklı her şeyden koruyacak şekilde sarıldı.

"Oldukça iyi gitti her şey," dedi dikkatlice. Çünkü Lirrens halkını yanlış okumuş olabileceği olasılığı aklındaydı.

"Çok iyi gitti," diye mırıldandı Ellynor. "Konuşman sırasında tökezlersin ya da doğru kelimeleri bulamazsan sana nasıl yardım ederim diye planlar yapmıştım."

Justin güldü. "Hiçbir zaman konuşmayı becerebilen biri olmadım."

"Neyse ki bu, benim için yapman gereken son konuşmaydı."

Justin onu öptü. "Sırada ne var? Ne zaman evleniyoruz? Torrin'in odasından ayrılıp seninkine ne zaman girebileceğim?"

Ellynor kıkırdadı, fakat ay ışığının gölgesinde Justin'e sıcacık bakıyordu. "Yarından itibaren. Düğün kahvaltısı her zaman, damadın geline hediyesini sunduğu günün ertesinde yapılır."

"Bunu bana niye daha önce söylemedin?" diye bağırdı Justin. "Bilseydim kolyeyi daha evinizin kapısına geldiğimizde boynuna geçirirdim."

"Çünkü bu şekilde mükemmel oldu," diye fısıldadı ve bir kez daha onu öpsün diye çenesini yukarı kaldırdı. "Ve yarın sabah da seninle evlenmiş olacağız."

Murfaktan bir ses Ellynor'u çağırdı; bu, flörtleşen çiftlere fazla zaman bırakmayı pek düşünmeyen bir aileydi besbelli ki. Ellynor önce iç çıktı, sonra onu bir kez daha öptü ve içeri koştu. Justin, büyük eve dönmek, merdivenleri çıkıp Torrin'le paylaştığı odaya girmek, yer yatağının üzerinde uzanmak ve sabaha kadar saatleri saymak için fazlasıyla huzursuzdu.

Onun düğün günü olacaktı yarın.

Bahçeden çıktı ve ortak alandan geçip ineklerin olduğu ahırın etrafından dolandı. Kendini çok iyi hissediyordu, hislerle doluydu ve damarlarındaki heyecan iyi bir şaraptan alınan ilk yudum gibi içinde dolanıyordu. Eğer etrafta başka bir gezgin olsaydı, onu ay ışığındaki küçük bir kapışma için düelloya davet ederdi. Şu haliyle, içindeki biriken enerjiyi atmak için yukarı aşağı koşmayı düşünüyordu.

O sırada arkasında bir ayak sesi duydu. Lirrensliler ses çıkarmadan hareket edebildikleri için bilerek çıkarılmış olmalıydı bu ses. Ve bir anda arkasında Torrin beliriverdi.

"Şu bahsettiğin Tayse ve Senneth'la tanıştım ben," dedi.

Justin başıyla onayladı. "Bu doğru. Coravann'da. Senneth bana bahsetti."

"O akrabamız. Eğer Tayse ile evliyse, bu onu da akrabamız yapar. Onlar mükemmel savaşçılar. Lirrens halkına onur verizler."

Justin buna karşılık gülümsemek isterdi ama ciddiyetle yanıtladı. "Onlara aile diyebilmek gurur verici olur."

"Gillengaria'ya savaş gelebileceğinden bahsetti."

Justin tekrar başıyla onayladı. "Soylu evlerin bazıları tahtın üzerindeki kralda yaşlı bir adam görüyorlar ve ölürse, ülkeyi onun kızından daha iyi yönetebileceklerine inanıyorlar. Gizlice orduların oluşturulduğuna ve isyancıların krala karşı ittifaklar kurduğuna inanıyoruz."

"Lirrensliler erkeklerin, sizin Ev'lerinize herhangi bir sorunları yok," dedi Torrin. "Coravannlı Heffel, aranızda savaş çıkarsa tarafsız kalmaya karar verdi."

"Tarafsız kalma konusunda ona şans dilerim," dedi Justin acı bir sesle. "Bazen bir kavganın dışında kalmak, sanıldığından çok daha zordur."

"Sen savaşacak mısın?"

Justin bir kez daha başıyla onayladı. "Gezginlerin hepsi, kralın yanında yer alacak. Ya da savaş kralın ölümünden çıkacak olursa da, kızının yanında."

"Kız kardeşimle evlendiğinde akrabam olacaksın. Kardeş ve kuzenlerini sana savaşta katılmaları için çağırmaya hakkın olacak. Tayse'in de öyle. İkinci de *sebahta-ris*'i göreve çağırabilirsiniz."

Justin nefesini tuttu. Senneth bunun bu kadar kolay olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Senneth ayrıca acımasız derecede kanlı geçecek bir savaşa Lirrensliler'in genç erkeklerini bulaştırma konusunda biraz temkinli olmuştu. "Kral Gezginleri, Lirrensliler erkek kardeşlerinin onların yanlarında dövüşmelerine minnettar olur," dedi dikkatle. "Fakat bu, sizin savaşınız değil ve dağları aşp da kadınlarınıza öldüğünüzü haber vermek için gelen kişi olmayı da hiç istemem. Savaşmayı kendi iradesi ile seçen herkesi selamlarız. Fakat aile bağını buna karıştırmak istemem. Aileden bu kadar çok kişiyi tehlikeye atmak hiç doğru olmaz."

"Kendi adıma konuşacak olursam, savaşmak isterim," dedi Torrin sırtarak.

Justin sessizce güldü. "Bir şekilde bunu tahmin ettim."

Torrin'in gözlerinde yaramaz bir pırıltı vardı, ay ışığının altında bile. "Senneth bana, kız kardeşimin onuru için seninle düello yaparsam seni alt edemeyeceğimi söylemişti."

"En azından o, beni hiç yenemedi daha," dedi Justin, sözcükleri uzatarak. "Belki senin şansın daha fazladır."

"Elbette, ama yaraların daha yeni iyileşti," dedi Torrin bir bahane sunar gibi. "O kadar çabuk düello yapmak istemezsin."

Mesela bu gece. Çünkü kaybedersen, kılıcı yaraların yüzünden bıraktığını söylerdin ya da onu hantalca kullanırdın.”

Şimdi Justin doğrudan gülüyordu. “Yeterince iyi dövüşecek kadar iyileştiğimi düşünüyorum. Sence kim bana meydan okumak ister?”

Torrin geniş bir gülümsemeyle, “Ben isterim,” dedi.

“Bana silahımın nerede olduğunu söyle,” dedi Justin, “Ve seninle dövüşmekten mutluluk duyarım.”

Torrin ellerini beline indirdi ve kemerinin tokasını çözmeye başladı. Justin, onun iki kemer, iki kın ve iki kılıç taşıdığını fark etti. “Yanımda getirdim,” dedi Torrin. “Düello yapmak isteme ihtimaline karşılık.”

Söyleyecek sözcükler bulamayan Justin, Torrin’in elinden kemerini alıp kendi beline taktı ve o tanıdık ağırlığı kalça ve bacaklarında hissetmekten mutlu oldu. Kılıcını çekip onu ayın mavimsi ışığı altında havaya kaldırıp inceledi. Torrin’in ellerindeyken, iyi korunmuşu benziyordu.

“Sadece emin olmak için soruyorum,” dedi Justin, “Bu arkadaşça bir dövüş, ölen olmayacak, değil mi?”

Torrin güldü. Alt etmesi imkânsıza yakın olan birisiyle boy ölçüşebilmek onu heyecanla doldurmuştu ve ayın altında hızlı bir dövüş yapacak olmaktan memnun görünüyordu. Justin, Lirrenslilerden daha iyi olduğundan şüphe duymuyordu, fakat aptal da değildi, bu dövüşü kazanmak için çok sayıda nedeni vardı. Yine de bu genç adamı, onun hevesini, küstahlığını ve inadını sevmişti. *Nasıl da iyi bir Kral Gezginini olur ondan,* diye düşündü. *Onu Ghosenhall’a götürmeliyim.*

“Kimse ölmeyecek,” dedi Torrin. “Kimse yaralanmayacak da, bir iki çiziyi saymazsak. Önemsiz çizikler.”

Justin başıyla onayladı. “Hadî o zaman. Silahını havaya kaldır.”

İkisi de tam olarak aynı anda kılıçlarını havaya kaldırdı ve onların arkasından birbirlerini süzerek bekledi. Justin, soğuk ha-

vayı derin bir şekilde içine çekerek zihnini yatıştırdı ve sinirlerini sağlamlaştırdı. Burada, ahır ve ambarların ortasında yapayalnızdılar, ancak yine de onları seyreden birilerinin olduğu fikrinden kurtulamadı. Gece, sanki birisi omzuna serin bir el koymuş gibi arkadan bastırıyordu. Ay, yuvarlak tek gözüyle ona doğru aşağı bakıyordu. En azından iki tanrıça, bu müsabakanın nasıl biteceğini merak ederek ve Lirren erkekleriyle Gillengaria erkekleri arasında bir ittifak olmasından memnun bir şekilde izliyordu onları. En az iki tanrıça, onları hayatında bir saniye bile düşünmemiş ve en ufak şekilde onurlandırmamış olsa da, Justin'ın gidebilmeyi hayal ettiğinin çok daha ötesine gitmesini sağlamıştı. Bir tanesi ona ihanet etmiş, diğeri ise onun imdadına yetişmişti. Her ikisi de sevdiği kadının ilgisini kendisi için isteyip birbirini kıskanıyordu. Bu yüzden de bu tanrıçaları hayatının akışına dahil edebilmek için biraz anlaması gerekiyordu.

Savaş tanrısı nerede, diye düşündü. Burada olup bana ilgi duyması gerekmez miydi? Yoksa onu seyrediyor muydu? Belki de tüm yaşamını mı izlemişti ve farkında bile olmadığında onu kollamıştı. Belki şimdiye dek şansı, tanrılar araya girdiği için bu kadar yaver gitmişti. Belki de mistikler gibi, şimdiye bütün gücünü görünmez bu kaynaktan almıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Torrin.

"Hazırım," dedi Justin. Kılıcının kabzasını daha sıkı kavrayarak rakibinin hamlesini bekledi.

ON İKİ EV SERİSİ, İMKÂNSIZ BİR AŞKIN HİKÂYESİYLE DEVAM EDİYOR

Tüm mistiklerin şeytani olduğunu ve rezalandırılmaları gerektiğini düşünen Solgun Annenin Kızları'nın yaşadığı Lumenen Manastırı'nda şüpheli olaylar gerçekleşmektedir. Gillengaria Kralı Baryn ise bu durumdan dolayı endişelidir ve onu korumaya ant içen gezginlerinden gözüpek Justin'i manastıra yakın bir kasabaya özel göreve gönderir. Arkadaşlarından ayrıldığı ve yalnız kaldığı için oldukça mutsuz olan Justin'in bu durumu, manastırın güzel ve yetenekli rahibelerinden Ellynor'la tanışınca değişir.

Aralarındaki arkadaşlık derinleştikçe, Justin bu kızdan ayrı kalamayacağını düşünmeye başlar. Ancak Ellynor'un manastırda korkunç bir tehlike içinde olduğunu fark ettiğinde, onu kurtarmak uğruna neleri feda edebileceğiyle yüzleşmesi gerekecektir.

"Olağanüstü... Diane Duane'i hatırlatan seviyede lirik bir zarafet ve samimiyet...
Harika bir fantezi seri."

—Publishers Weekly

"Aksiyon dolu bir hikâye...

Epik fantezi severler Sharon Shinn'in muhteşem hikâyesine bayılacak."

—Best Reviews

ON İKİ EV SERİSİ

Artemis Severin
@artemiskap
artemisayrilar

ARTEMIS

